

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

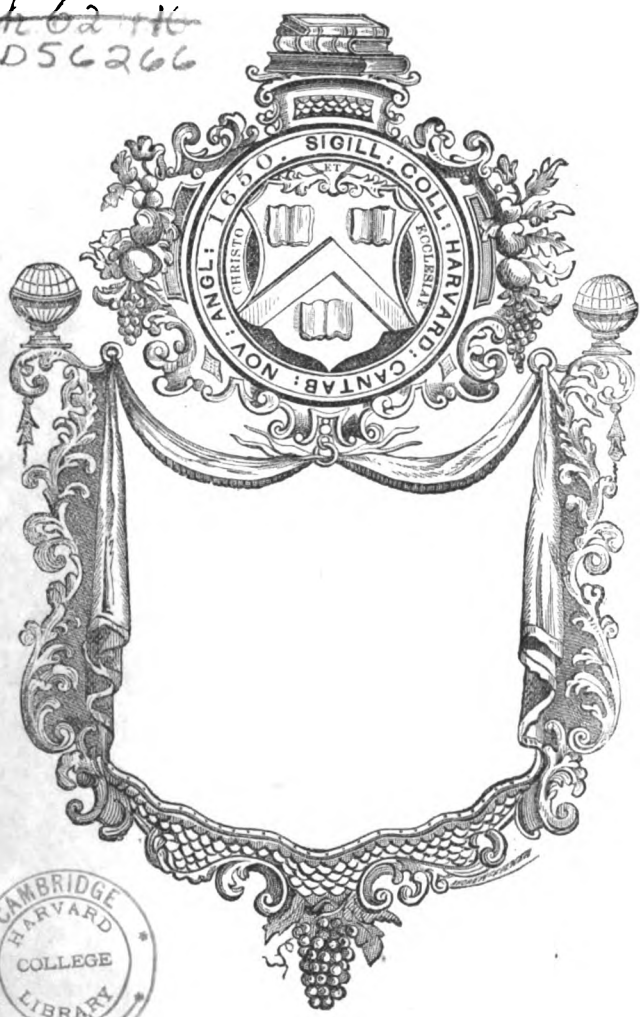
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

56266

HN 26SG 6

~~14 to 62.44~~

~~14 to 62.44~~
KD56266

3
'ΟΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

ACCORDING TO THE TEXT OF WOLF;

WITH

NOTES

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES

•

Αρπυγε Μελονιδεμ, α quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieris ora regantur aquis.—Ovid.

BY

JOHN J. OWEN, D. D.,

PROFESSOR OF THE LATIN AND GREEK LANGUAGES AND LITERATURE IN THE
FREE ACADEMY OF THE CITY OF NEW-YORK.

NEW YORK:

PUBLISHED BY LEAVITT & ALLEN,
No. 379 BROADWAY.

KD56266

~~56266~~

1862, Apr. 9
Filed

Andrew S. ...
of ...

Entered according to act of Congress, in the year 1861, by

JOHN J. OWEN.

In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern District
of New-York.

Frank Hasellini
60.

Harvard Book
No. One

[Signature]

THIS WORK

IS

Respectfully Dedicated

TO

PROFESSOR WILLIAM S TYLER,

AS AN

Offering of Personal Friendship.

AND A

TESTIMONIAL OF RESPECT

FOR

A WELL-DIRECTED AND SUCCESSFUL LABORS IN THE FIELD OF
CLASSICAL LITERATURE.

P R E F A C E.

THIS edition of the Iliad is a reprint of Wolf's, published at Leipzig, 1839. In selecting that edition as the basis of the text, the editor was actuated not only by a high sense of its intrinsic merit, but also by a desire to make the present volume uniform with his edition of the Odyssey, published in 1844. In a few instances, however, the editor has slightly departed from the reading of Wolf, when that of some other scholar seemed more conformable to the wants of a given passage, and supported by stronger manuscript authority.

In correcting the text and preparing the notes, the editor has availed himself of the best editions extant, among which he will name as of special use to him, 1, Heyne's, London, 1834. 2, Heyne's with the Scholia Minora, Oxford, 1834. 3, Spitzner's, Gotha, 1832. 4, Clarke's, London, 1824. 5, Ernesti's Clarke, Leipzig, 1824. 6, Bothe's, Leipzig, 1832-3. 7, G. C. Crusius', Hanover, 1845. 8, Brandreth's, London, 1841. 9, Oxford Edition, 1849. 10, Felton's, Boston, 1847. 11, Stadlemaan's Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer, Leipzig, 1840-4. 12, Köppen's Anmerkungen zu Homers Ilias, Hanover, 1820. 13, Thiersch über das Zeitalter und Vaterland des Homer, Halberstadt, 1824. 14, Lachmann's Betrachtungen über Homers Ilias, Berlin, 1847. 15, Völcker's, Homerische Geographie, Hanover, 1830. 16, Wood's Essay on the Genius and Writings of Homer, London, 1824. 17, Krüger's Homerische Formlehre, Berlin, 1849.

The editor takes pleasure in referring more particularly to one of the above-mentioned editions, Prof. Felton's, which for elegant and accurate scholarship, and a just conception of the beauty and spirit of the Homeric verse, is worthy of all praise. The present work is not intended as a rival to that, or any other edition now used in our institutions of learning, but rather as an auxiliary in the field of classical literature, helping to furnish our youth with a complete apparatus to the study of the first and greatest of epic poets.

The Notes are mainly based on the exegetical wants of the reader of Homer. Mythological works are now so abundant and accessible to the student, that it seemed undesirable to enlarge and encumber the notes by quotations of this sort; yet wherever it was deemed essential to the explanation of any passage, points of mythological interest have been duly adverted to. It will be seen, that copious illustrations have been given to all that pertains to the archæology of the poem. In this portion of his labor, the editor acknowledges his obligations to Smith's Dictionary of Greek and Roman Antiquities, a work which has now been republished in this country, and should be in the hands of every student as a book of reference. As it respects the places spoken of in the poem, much pains has been taken to give them the geographical position assigned them by the most approved authorities, such as Leake, Mure, Kiepert, and others.

Those who have been conversant with the editor's former publications, it is believed, will find evidence in this volume of the same desire to maintain the golden mean between extreme fulness and meagreness of annotation, which has marked his previous labors. Whether he has achieved this object is left to an indulgent public, from whom, in the light of past experience, he has every reason to expect as favorable a decision as the work will justify.

The same system of punctuation and accentuation has been fol-

lowed, which was adopted in the editor's earlier works, viz., to give to every oxytone standing before a punctuation-mark, whether in a Greek or English sentence, the acute accent. The uniformity resulting from this practice seems, in the editor's judgment, far to outweigh any objection which may be advanced against it.

Reference has been freely made to Sophocles', Kühner's, Crosby's, and Buttmann's Greek Grammars. The latter of these works, as revised by the author's son, and translated by Dr. Robinson, has just been published, and thanks are due to the translator for furnishing the editor with sheets of the grammar, in season for reference to be made to it in the present work. References also have been made to the Grammars of Matthiæ, Thiersch, Krüger, Rost, and Kühner (Jelf's edit., Oxford, 1842).

The Grammatical and Historical Indexes have been prepared with as much fulness, as the space allotted to them would justify. The Historical Index, in particular, has been made by carefully tracing the history and deeds of each person whose name figures in the poem, and noting down every thing of general interest. Thus reference can easily be made to any act of the personages of the poem, and a general view taken of their achievements. A Summary of each book is prefixed to the volume, which will be of use to the student in obtaining a general view of the plan and parts of the poem.

With renewed expressions of gratitude to the classical professors and teachers, who have so abundantly manifested their kind interest in the editor's previous publications, he commits this new work to them and to the literary public, with the wish that it may advance in some degree the cause of classical learning, and render the study of this great poem both profitable and pleasing to the youthful scholar.

NEW-YORK FREE ACADEMY,

June 14, 1851.

SUMMARY.

I. The poet announces as the subject of his poem the WRATH OF ACHILLES, in recounting for the cause of which, he relates how Chryses, a priest of Apollo, came to the Grecian camp, to ransom his daughter, who had been taken captive, but was rudely dismissed by Agamemnon (1-31). In his distress he prays to Apollo, who sends a destructive pestilence upon the Grecian camp, (32-52), in consequence of which Achilles calls an assembly of the Greeks, and having learnt from the soothsayer Chalcas the cause of Apollo's anger, advises the restoration of Chryses (53-129), whereupon Agamemnon becomes enraged, and a violent altercation ensues between these chieftains. Nestor attempts to reconcile them, but in vain, for Agamemnon seizes upon Briseis, the fair captive of Achilles (130-343): whereupon the latter withdraws from the army, and expresses his determination to take no further part in the war. His mother, Thetis, at his solicitation, ascends to Olympus, and obtains Jupiter's promise to honor her son by giving victory to the Trojans (349-590). Juno is incensed at this, and quarrels with Jupiter, but a reconciliation is effected by Vulcan, who also promotes hilarity among the gods by performing the office of cup-bearer (581-611).

II.—A deceitful dream being sent to Agamemnon by Jupiter, he assembles the principal chiefs, and afterwards the army, and in order to make trial of their disposition, proposes an immediate return to Greece (1-84). To this proposal they joyfully assent, and run to prepare their ships for their departure (85-154); but through the address of Ulysses, incited thereto by Minerva, are dissuaded from carrying their design into execution. Thersites alone dissents, but is rebuked and chastised by Ulysses (155-277). Ulysses, Nestor, and Agamemnon harangue the army, and preparations are made for battle (278-483). The poet enumerates the forces and leaders of the two opposing armies (484-677).

III.—As the battle is about to be joined, Paris challenges the bravest of the Grecian chiefs, but at sight of Menelaus turns his back and flies. Hector, seeing this, upbraids him for his cowardice, and obtains his promise to fight Menelaus (1-120). Helen being summoned by Iris to witness the combat, points out to Priam the chief leaders in the Grecian army (121-244). The terms of the combat are ratified by Priam and Agamemnon (245-312), after which the fight takes place, in which Paris is worsted, and saved only by the interposition of Venus (314-382). The goddess conveys Paris to his chamber, and thither brings also Helen, who upbraids him for his weakness and unwarlike character (383-443). Agamemnon demands from the Trojans the performance of the stipulations of the combat (449-461).

IV.—The gods having agreed in council to continue the war, Minerva is sent down to break the truce (1-73). This she effects by means of Pandarus, whom she persuades to discharge an arrow at Menelaus, by which he is wounded, but cured by Machaon (73-219). Agamemnon marshals his forces, and passing through the ranks, exhorts the leaders, praising some and blaming others (220-421). The armies join battle with great fury (422-544).

V.—Diomedes, with the help of Minerva, greatly signalizes himself (1-94). He is wounded by Pandarus, and cured by the goddess, who enables him to distinguish the gods from mortals, and forbids his fighting with any of the former except Venus (95-165). Æneas goes in quest of Pandarus, and with him drives against Diomedes, who kills Pandarus and wounds Æneas. Venus, in rescuing her son from Diomedes, is also wounded by that hero (166-430), but is assisted by Apollo, who conveys Æneas to his temple, where he is healed by Leto and Diana (431-453). Mars excites Hector to the fight (454-513), and Æneas also returns to the battle, which rages with great fury. Sarpedon slays Teletolemus (514-710). Juno and Minerva descend to assist the Greeks, by the latter of whom Diomedes is incited to go against Mars, whom he wounds, and causes to leave the battle (711-871). He complains to Jupiter of the conduct of Minerva, but receives a stern rebuke (872-900). Juno and Minerva ascend to Olympus (907-909).

VI.—The battle continuing after the departure of the gods, the Grecians prevail (1-71): whereupon Hector, at the advice of Helenus, enters the city to direct Hecuba to lead a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, in order to entreat the goddess to remove Diomedes from the fight (72-118). Glaucus and Diomedes, as they are

about to engage in combat, become known to each other as descendants of ancestors between whom existed the league of hospitality, whereupon they exchange armor, and pass as friends (119-236). Hector having delivered his message to Hecuba (287-311), finds Paris, and exhorts him to return to the field of war (312-363), after which he takes a tender leave of his wife Andromache (312-502), and, accompanied by Paris, returns to battle (503-529).

VII.—On the return of the Trojan chief, the fight is renewed with great ardor. Helenus, incited thereto by Apollo, directs Hector to challenge the bravest of the Greeks to a single combat (1-53), from which challenge the chiefs at first shrink, but at last, stung by the reproaches of Menelaus, who had offered to accept the challenge, nine of them arise and claim the combat. Lots having been cast, Ajax obtains the honor (54-205), and immediately prepares for the fight. The heroes engage, and the combat is protracted, with nearly equal success, until, at the approach of night, they are separated by the heralds, and part with mutual presents (206-312). Nestor advises the burial of the slain, and the fortification of the Grecian camp (313-343). Priam also proposes a truce for the burial of the slain, and communicates the decision of a council of the Trojans which had just been held, to restore the treasures, but not Helen (344-420). This is indignantly rejected by the Greeks, who strongly fortify their camp (421-441), at the greatness of which work Neptune becomes jealous, but is pacified by Jupiter (442-463). The Greeks and Trojans pass the night in feasting, but Jupiter plans evils against the latter, and terrifies them during the night with his thunders (464-482).

VIII.—Jupiter calls a council of the gods, and forbids their taking any part in the war before Troy (1-40), after which he repairs to Ida, and there balances the destinies of the two armies, and directs his lightning against the Grecians (41-77). Nestor being in imminent danger is rescued by Diomedes, who drives against Hector and slays his charioteer. Again the thunders of Jove break over the Grecian host, affrighted at which they flee to their entrenchments (78-219). Diomedes with other chiefs, however, sally forth and renew the battle, Teucer performs great exploits until he is disabled by Hector (220-335). The Greeks are again driven back to their entrenchments, seeing which Juno and Minerva are filled with rage, and prepare to descend to the field of battle, but are peremptorily forbidden to do so by Jupiter (336-434). Night puts an end to the battle, and both armies rest, having first taken measures to secure themselves from surprise (435-561).

IX.—The Grecian chiefs meeting in council (1-78), Nestor advises the sending an embassy to request Achilles to return to the aid of the Greeks, and Ajax, Ulysses, and Phoenix are therefore sent to the offended hero with proposals of reconciliation (79-281). These all make eloquent and urgent speeches, but in vain, for Achilles remains inexorable (282-664). Phoenix having been left behind at the invitation of Achilles, the others return and report to the leaders their unsuccessful mission (665-709).

X.—Agamemnon being unable to sleep in consequence of the critical state of affairs, arouses the principal chiefs, holds a council, and determines on exploring the enemies' camp (1-217). Diomedes takes this service upon himself, selecting Ulysses as his companion (218-271). They surprise Dolon, who has in like manner been sent by Hector to spy out the Grecian camp (272-389). Having obtained from him all the information they desire, they kill him (390-468), after which they slay Rhesus and return with his horses to the Grecian camp (469-579).

XI.—The battle is renewed on the following day, and Agamemnon greatly distinguishes himself, but being wounded is obliged to retire (1-298), whereupon Hector charges the Greeks with great impetuosity, and drives them before him, but is temporarily checked by Ajax, who rallies the Greeks and makes head against the victorious Trojans (299-585). Achilles seeing from his ship the flying Greeks, sends Patroclus to learn the name of a wounded chief (586-653). Nestor detains him in his tent with a recital of some of his former deeds, and implores him to obtain permission of Achilles to fight in his armor (654-802). Patroclus meets the wounded Euryphylus and assists him (803-847).

XII.—The Trojans in five divisions and on foot, make a desperate charge upon the Grecian entrenchments (1-107). Asius rejecting the proposal to descend from his chariot and fight on foot, drives within the ditch, but is repulsed with great loss (108-194). On the appearance of an unfavorable omen, Polydamus advises the withdrawal of the troops from the Grecian ramparts, but is sternly opposed by Hector, who with great valor continues the assault. Sarpedon distinguishes himself and first makes a breach in the wall (195-399), but being repulsed, Hector advances with a stone of enormous size, breaks down the wall, and rushing in pursues the Greeks to their ships (400-471).

XIII.—Neptune comes to the assistance of the Greeks, and arouses the Ajaxes to oppose the Trojans (1-82). Great exploits are performed on both sides and many are slain. Meriones and Teucer especially distinguish themselves (83-163), and Idomeneus inspired by Neptune slays many of the Trojans, but is at length compelled to retreat before Æneas and Delopholus (164-515). The Trojans are repulsed on the left wing, but Hector holds his position on the right, until being harassed by the Locrian archers and slingers, he goes to summon the leaders to a war-council, after which he returns and renews the fight with Ajax (516-743).

XIV.—At the suggestion of Diomedes, the chiefs who had been wounded, visit the battle and encourage the army with their presence (1-134). Neptune continues to excite the Greeks (135-152), and when Jupiter by a stratagem of Juno had been thrown into a deep

slumber, gives them more open and efficient aid (158-401). Hector is struck down by a stone cast by Ajax, and carried off from the battle (402-439), after which the Trojans being disheartened fall back. On this occasion Ajax Oilens greatly distinguishes himself (440-522).

XV.—Jupiter having awaked from his sleep, and seeing Hector disabled and the Trojans in confusion, is greatly incensed against Juno. She succeeds in appeasing him and is sent to summon Iris and Apollo (1-77). Repairing to the assembly of the gods, she endeavors to excite them against Jupiter (78-112). Mars is about to arm for battle but is restrained by Minerva (113-148). Iris and Apollo repair to Jupiter, the former of whom is sent to command Neptune to retire from the battle, which he reluctantly does (149-219), the latter at the command of Jove restores Hector, marches before him with the ægis, and infuses into his limbs strength and activity (220-249). The Trojan hero breaks down a great portion of the Grecian wall, but is unable to drive the Ajaxes from the line of ships, which they defend with great valor (249-746).

XVI.—Ajax being at length overpowered, and his spear being cut in two by Hector, is obliged to give way, whereupon his ship is immediately fired. Patroclus who at this time was entreating Achilles for permission to fight in his armor, is suddenly incited thereto by Achilles, who sees the flames bursting out from the ship (1-197). The Myrmikions being armed and marshalled for battle are addressed by Achilles, and committed to Patroclus, who leads them forth (198-277). Suspecting him from his armor to be Achilles himself, the Trojans flee in consternation (278-288), Sarpedon is slain and the troops are driven to the very walls of Troy (294-697), at which time the fortune of the battle is changed, Patroclus being slain by Hector, having been previously disabled by Apollo and wounded by Euphorbus (698-867).

XVII.—A dreadful fight takes place over the dead body of Patroclus, the Trojans headed by Hector endeavoring to get possession of it, and the Greeks under the conduct of their bravest chiefs, striving as eagerly to defend it. In this battle Menelaus greatly distinguishes himself (1-189). Hector arrays himself in the armor of Achilles, which had been worn by Patroclus, and sustained by Æneas presses hard upon the Greeks, who are rallied and cheered on by Ajax (140-425). Hector and Æneas attempt to take the chariot of Achilles, but are repelled by Antomedon (426-542). Jupiter enshrouds the body of Patroclus in thick darkness, whereat Ajax prays for light (543-647), and as soon as the mist clears away sends Menelaus to find Antilochus, in order that he may communicate to Achilles the sad news of the death of his friend. Having executed this commission Menelaus returns to the fight, where he and Meriones, covered by the Ajaxes, bear away the body, the Trojans led on by Hector attacking them with great fury (648-761).

XVIII.—Antilochus having delivered his message, Achilles breaks out in the most passionate lamentation, which soon brings Thetis and her attendant nymphs to comfort him (1-77). While they are conversing (78-147), the battle continues to rage around the body of Patroclus, until at the command of Iris, Achilles stands at the head of the entrenchments, and shouts dreadfully, whereupon the Trojans flee in terror and confusion, and the Greeks bear away the body (148-238). Polydamus advises Hector to retreat to the city, and fight from the walls, but his advice is rejected by Hector, who expresses his readiness to fight Achilles (239-315). Achilles mourns over the body of his friend (316-355). Jupiter taunts Juno with her extreme concern for the Greeks (356-368). Thetis repairs to Vulcan and obtains from him a new suit of armor for her son (369-477). Description of the armor (478-616).

XIX.—Thetis brings the armor made by Vulcan to her son (1-20), who is reconciled to Agamemnon, speeches, presents, and solemn sacrifices gracing the joyous occasion (21-976). Briseis laments Patroclus (277-309). Achilles refusing to take any food until he has avenged his friend, Minerva descends and infuses into his breast nectar and ambrosia (308-356), after which he arms, addresses his horses, and rushes to the battle (357-424).

XX.—Jupiter permits the gods to mingle in the fight (1-30). They take different sides in the battle, which is rendered so dreadful by the thunders of Jove, and the shaking of the earth by Neptune, that Pluto leaps affrighted from his throne, and fears that his ghastly realms will be laid open to the gaze of men (31-75). Achilles having first met Æneas, who is saved from being killed by the interposition of Neptune (76-340), pursues the Trojans with great slaughter, and is upon the point of killing Hector, but Apollo snatches the Trojan hero away in a cloud (341-444). Immense havoc of the Trojans is made by Achilles, as he drives them before him over the plain toward the Scamander (445-503).

XXI.—The Trojans being divided at the Scamander, some are driven toward the city, others into the river, where with a great outcry they are drowned, or slain by the sword of Achilles (1-208). The river-god enraged at him for thus slaughtering the Trojans, endeavors to overwhelm him with his waves, by which the Grecian hero is well nigh exhausted, but is finally relieved by Vulcan, who at the instance of Juno sends his fires and almost dries up the stream (209-332). The gods personally engaging in battle, Minerva chastises Mars and Venus, Juno conquers Diana, while Apollo and Mercury prudently decline the contest, the former with Neptune, the latter with Latona (333-520). Meanwhile, Achilles driving the Trojans with immense slaughter into Troy, Agenor resolves to make a stand against him, but is snatched from destruction by Apollo, who assumes his shape, and draws Achilles away in pursuit, until the Trojans have time to enter Troy (544-611).

XXII.—Hector, contrary to the earnest entreaty of his father and mother, awaits the approach of Achilles, and resolves to conquer him or fall in the combat. But as Achilles, blinding in the splendors of his divinely-wrought armor approaches, the Trojan hero is seized with fear, and flies thrice around the walls of Troy (1-166). Jupiter weighs their destinies, and commissions Minerva to descend to the aid of Achilles (167-186). Hector being deceived by the goddess in the form of Deiphobus, ceases to fly, and resolves to meet Achilles, who with the assistance of Minerva slays him (187-375). Achilles drags the dead body around the Trojan plain, at sight of which Priam and Hecuba break out in the most bitter lamentations (376-436), aroused by whose cries, Andromache hastens to the walk, and on beholding the dead body of her husband, swoons (437-474), after which she gives utterance to the most frantic expressions of grief (475-515).

XXIII.—Achilles and the Myrmidons mourn over the body of Patroclus, and indignities are still heaped upon the body of Hector (1-34). The shade of Patroclus appears to Achilles in sleep, and demands the rites of burial (85-107), whereupon preparations are made the next morning for the funeral ceremonies (108-187). The procession takes place, animals are sacrificed, and twelve Trojan youth offered up on the pile, after which fire is applied (188-191). The flames are excited by the wind (192-230), and the materials of the pile being consumed, the bones are placed in a golden urn and a tomb is raised (232-257). Achilles then institutes funeral games (258-261), in the order of the chariot race (262-350), the cestus-match (351-399), the wrestling-trial (400-739), the foot-race (740-797), the trial of arms (798-825), the throwing of the discus (826-849), the trial at archery (850-883), and the casting of the javelin (884-897).

XXIV.—At the command of Jupiter, Thetis repairs to Achilles, and requires the restoration of Hector's dead body, which he had just before dragged three times around the tomb of Patroclus (1-142). Iris is also sent to Priam to encourage him to go to Achilles, in order to ransom the body of his son (143-187). Contrary to the entreaties of his wife and sons, Priam sets forth and is guided by Mercury to the tent of Achilles, at whose feet he prostrates himself, and begs for the body of his son (188-506). Achilles is moved with compassion, and grants him his request, whereupon he spends the night with him, but at the suggestion of Mercury sets out early on his return to Troy (507-631). The Trojans come forth to meet him, and with lamentations on the part of Andromache, Hecuba, and Helen, the body is deposited on a funeral pile, and with the usual solemnities is burned (632-904).

ABBREVIATIONS AND EXPLANATIONS.

S.	stands for	Sophocles' Greek Grammar.
K.	" "	Kühner's " "
Mt.	" "	Matthiæ's " "
Butt.	" "	Buttmann's " "
Butt. Lexil.	" "	Lexilogus.
Vig	" "	Viger's Greek Idioma.
N.	" "	Note.
cf.	" "	compare, consult.
sc.	" "	scilicet.
• τ. λ.	" "	καὶ τὰ λοιπὰ = etc. &c.

The references to Kühner are made to his School Grammar, translated by Messrs. Edwards and Taylor, Andover. Whenever Jelf's edition of Kühner is referred to, the name is fully given. The references to Buttmann are made to his Larger Grammar, revised by his son, and translated by Dr Robinson.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν
 οἰωνοῖσι τε πᾶσι—Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή—
 ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Αἰτῶν καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακῆν, ὀλέκοντο δὲ λαοί, 16
 οὐνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα

Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενός τε Διὸς υἱόν, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 ἄεθλα ἔχων ἐν χερσίν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσεται πάντα Ἀχαιοῖς. 15
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν·

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαι δ' ἱεῖρα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·

- ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχλειω, γυναικὶ
 ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὐτὶς ἴοντα! *ἡ δὲ θεὸς*
 μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 ἡμετέρῃ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόδι πάτρης,
 ἰστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσασαν·
 ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὧς κε νέηαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπέιδετο μῦθῳ.
 βῆ δ' ἀκέων παρὰ θύνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραῖος
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ·
 Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', δε Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαδῆν, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμυνθεύ! εἶποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρευνα, *ἡ δὲ θεὸς*
 40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πίοια μηρὶ ἔκηα
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων, χωόμενος κῆρ,
 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 αὐτοῦ κινήθέντος· ὁ δ' ἦε νυκτὶ εἰοικῶς·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 δευρὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπ' ὄχετο καὶ κύνας ἀργούσ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφίεις,
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καίοντο θάμειαι.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῖο·
 τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνησκοντασ-ὄρατο.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθευ, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἄτρεϊδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὅτω
 ἀψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, 60
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς,
 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείοιμεν, ἧ ἱερῆα,
 ἧ καὶ ὄνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν—
 ὃς κ' εἴποι, ὃ, τι τήσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 65
 εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
 αἶ κέν πως ἀρνῶν κῦσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λουγὸν ἀμῦναι.

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος· 70
 ὃς ἦδη τά τ' ἔοντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἔοντα,
 καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
 ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι 75
 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσον,
 ἧ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 ἧ γὰρ ὄτομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί. 80
 κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὃτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·
 εἶπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτήμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσση,
 ἐν στήθεσσιν ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκῆς Ἀχιλλεύς· 85
 θαρσῆσας μάλα, εἶπε θεοπρόπιον ὃ, τι οἶσθα!
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 αἴψις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης, 90
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεταί εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἠῦδα μάντις ἀμύμων·
 οὐτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἑκατόμβης,

- ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος, δυ ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 95· οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἦδ' ἔτι δώσει·
 οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῃ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 ἐς Χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίδοιμεν.
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἶπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρωσ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρέμων Ἀγαμέμνων,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινοι
 πύμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκτετην.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρήγυρον εἶπες!
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηίδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔδελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἶκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 κουριδῆς ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔδεν ἐστὶ χερσίων,
 115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας ἀντίχ' ἐτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 λείσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοὶ γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.
 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἔξ ἐπράδοιμεν, τὰ δέδασται,
 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλίλλογα ταῦτ' ἐπαγεῖρειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποδι Ζεὺς
δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 130

μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόφ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὕτως
ἦσθαι δευόμενον, κέλευι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;

ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, 135

ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—

εἰ δέ κε μὴ δώσωσι, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι

ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσσῆος

ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς. 140

νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύτσομεν, εἰς ἄλα διαν,

ἔς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἔς δ' ἑκατόμβην

θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον

βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω,

ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς, 145

ἢ ἐσύ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!

ὄφρ' ἦμιν Ἐκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ρέξας. (That thou wilt)

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·

ὦ μοι, ἀναιδεῖην ἐπιειμένε, κερδαλέοφρον! 150

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείδηται Ἀχαιῶν,

ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;

οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἠλυθον αἰχμητῶν

δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἰτιοί εἰσιν.

οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμὰς βούς ἤλασαν, οὐδέ μὲν ἵππους,

οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβῶλακι, βωτιανειρῆ, 155

καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ

οὔρεά τε σκίοντα, θάλασσά τε ἠχῆεσσα·

ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῆς,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, σοί τε, κυνῶπα!

πρὸς Τρώων— τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίξεις· 160

καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλείς,

φ' ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱὲς Ἀχαιῶν.

οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε 'Αχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρωσω' εὐναϊόμενον πτολίεθρον·

165 ἀλλὰ τὸ/μὲν πλεῖον πολυμίκτος πολέμοιο
χεῖρες ἐμαὶ διέπτουσ'· ἀτὰρ βῆν ποτὲ δασμὸς ἕφηται,
σοὶ τὸ γέρας πολὺ/μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπήν κεκάμω πολεμίζων.
νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ πολὺ/φέρτερόν ἐστιν,
170 οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' ὄτω *εὐναί.*
ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών, ἄφενος καὶ πλούτου ἀφύξει.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
φεύγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· πὰρ' ἔμουγε καὶ ἄλλοι,

175 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι Διοτρεφέων βασιλῆων·
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.

180 οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγύζω,
οὐδ' ὄδομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὠδε·
ὡς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων, — *ἴκεν*
τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηρον,
85 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδήης,
ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆν δὲ καὶ ἄλλος
ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.

Ὡς φάτο· Πηλεῖωνι δ' ἄχος γένητ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,

190 ἢ ὅγε φάσγανον ὄξυ ἐουσσάμενος παρὰ μηροῦ,
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξοι,
ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
ἕως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
στή δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,

οἷφ φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
 δάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ' αὐτίκα δ' ἔγνω
 Παλλάδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δέ οἱ ὄσσε φάανθεν.
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτ' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουδας;
 ἦ ἴνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὄτω·
 ἦς ὑπεροπλήσι τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πύδῃαι,
 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρί·
 ἀλλ' ἦτοι ἔπεσι μὲν ὀνειδισον, ὡς ἔσεται περ.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσειται ἀγλαὰ δῶρα
 ὕβριος εἵνεκα τῆρδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 χρὴ μὲν σφωίτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι
 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὧς γὰρ ἄμεινον.
 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείδηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κῶπη σχῆδε χεῖρα βαρείαν·
 ἀψ δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίδῃσεν
 μύθῳ Ἀθηναίης· ἦ δ' Οὐλύμπόνδε βεβήκει
 δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·

Οἴνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ ᾤωρηχθῆναι,
 οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 ἦ πολὺ λωΐον ἔστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅσφις σέθεν ἀντίον εἴπη.

δημοβόρος βασιλεὺς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

- ἀλλ' ἔκ τοι ἔρῳ, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι·
 ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄξους
 235 φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομῆν ἐν ὄρεσσι λέλαιπεν,
 οὐδ' ἀναδηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιὸν· νῦν αὐτὲ μιν νῖες Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε δέμιστας
 πρὸς Διὸς εὐρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 240 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποδῆ ἵξεται νῖας Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνυμένός περ
 χραισμῆν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοδι θυμὸν ἀμύξεις,
 χωόμενος, ὄτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίην,
 χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἔμηνιε· τοῖσι δὲ Νέστορ
 ἠδυνεπῆς ἀνόρουσε, λιγυὺς Πυλίων ἀγορηγῆς,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδῆ
 250 τῷ δ' ἦδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνδράπων
 ἐφθίαθ', οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
 ἐν Πύλῳ ἠγαθέη, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασσει—
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 ἦ κεν γηθῆσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθόλοιο μαρναμένοισιν,
 οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἔστέ μάχεσθαι.
 ἀλλὰ πίδαοθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἔστων ἐμείο.
 260 ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείουσιν, ἥπερ ὑμῖν,
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὔποτέ μ' οὔγ' ἀδέριζον.
 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἷον Πειρίδούν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Ἐξαδίον τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 265 [Θησῆα τ' Αἰγείδην, ἐπικείκελον ἀθανάτοισιν.]
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,

Φηρσὶν ὄρεσκόφιοι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν·
 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί· 270
 καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μῦθφ.
 ἄλλὰ πείθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἑών, ἀποαίρεο κούρην, 275
 ἄλλ' ἔα, ὡς οἳ πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν·
 μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔδελ' ἐρίζεμεναι βασιλῆϊ
 ἀντιβίην· ἐπεὶ οὐποδ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 σκηπτούχος βασιλεύς, ὅτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, 280
 ἄλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 λίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεδέμεν χόλον, δὲ μέγα πᾶσιν
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 285
 ναὶ δὴ ταυτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἄλλ' ὄδ' ἀνήρ ἔδέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 πάντων μὲν κρατέειν ἔδέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι ὄτω.
 εἰ δὲ μιν αἰχμήτην ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες, 290
 τοῦνεκά οἱ προδέουσιν ὄνειδεᾶ μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο διός Ἀχιλλεύς·
 ἦ γὰρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέλομαι, ὅ, ττι κεν εἶπης·
 ἄλλοισιν δὴ ταυτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε 295
 σήμαιν' ! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὄτω.
 ἄλλο δέ τοι ἑρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 οὔτε σοί, οὔ· ε τφ ἄλλφ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' ἔγε δόντες·
 τῶν δ' ἄλλων, ἃ μεί ἐστι θεῆ παρὰ νηὶ μελαίνῃ, 300
 τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀεκουτος ἐμείο.

- εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.
 Ὡς τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν,
 305 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἔτας
 ἦτε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα Δοὴν ἄλαδε προέρυσσεν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰκόσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 310 βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσηίδα καλλιπάρηον
 εἶπεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα·
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον·
 315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ Δῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτιο·
 κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν, ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπιείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 ἀλλ' ὄγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 τῶ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὄτρηρῶ θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρηον·
 εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥύγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 τῶ δ' ἀέκουτε βάτην παρὰ Δῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.
 τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 330 ἦμενον· οὐδ' ἄρα τῶγε ἰδὼν γῆθησεν Ἀχιλλεύς.
 τῶ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
 στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.
 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 335 ἄσσον ἴτ'· οὔτι μοι ὑμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων.
 δ' σφῶϊ προΐει Βρισηίδος εἵνεκα κούρης.

ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην, *but i. i. t. ...*
 καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μίρτυροι ἔστων *be i. i. t. ...*
 πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὐτε **340**
 χρεῖῳ ἐμείω γένηται ὑεκέα λουγὸν ἀμύλαι
 τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὄγ' ὄλοσσι φρεσὶ θυεῖ. *infadante m...*
 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέονται Ἀχαιοί.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθεθ' ἑταίρῳ· **345**
 ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηον,
 δῶκε δ' ἄγειν· τῷ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἦ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.—Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθεῖς,
 θιν' ἐφ' ἄλῳσ πολλῆς, ὀρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον· **350**
 πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μιννυδάδιόν περ εὐόντα, *ρ. i. u. t. ...*
 τιμὴν πέρ μοι ὀφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλιξαί, *β. i. t. u. u.*
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν. *u. i. i. t. ...*
 ἦ γὰρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων **355**
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 ἡμένη, ἐν βένδεσσι ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
 καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολλῆς ἀλός, ἠὲτ' ὀμίχλη·
 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καδέζετο δακρυχέοντος, **360**
 χειρὶ τέμιν κατέφεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 ἐξαύφα, μὴ κεύθε νόφ· τίνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ἰώκεις Ἀχιλλεὺς·
 οἴσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω;
 φλόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετιῶνος,
 τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἴγομεν ἐνθάδε πάντα·
 καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσατο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.
 Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, **370**
 ἦλθε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

- λυσόμενός τε δύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρω, καὶ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν. *οφρμνελ*
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, *αεσεν κελ*
 αἰδέεισθαί τ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἂν λ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 *κλινελ*
 χαόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλωι
 εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 θυήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
 πάντη ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 *κλινελ*
 εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο· *κλινελ*
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμεν θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστάς,
 ἠπεΐδησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ Δοῆ ἐλίκαυπες Ἀχαιοὶ
 390 *κλινελ*
 ἐς Χρῦσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃδεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισῆος, τὴν μοι δόσαν υἱες Ἀχαιῶν, *κλινελ*
 ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔηος· *κλινελ*
 ἐλθοῦς' Οὐλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἶποτε δὴ τι
 395 *κλινελ*
 ἦ ἔπε. ὦνησας κραδίην Διός, ἠὲ καὶ ἔργω.
 πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι, *κλινελ*
 οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι, *κλινελ*
 ὅπποτε μιν ξυυδησαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαο δεσμῶν,
 ὦχ' ἐκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 δν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων—ὃ γὰρ αὐτε βίη οὐ πατὴρ ἀμείνων—
 405 *κλινελ*
 ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καδέζετο, κῦδεϊ γαίω, *κλινελ*
 τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν. *κλινελ*

τῶν σὺν μιν μνήσασα παρέξεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 αἶ κέν πως ἐδέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσι ἀρήξαι, *ειλίω - γινώσκω*
 τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλασι Ἀχαιοὺς,
 κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, 410
ἦν δὲ καὶ ἠγῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦ ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἶνὰ τεκούσα! *ἦν δὲ καὶ*
 αἰδ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων *ἦν δὲ καὶ*
 ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἰσά μίνυνδά περ, οὔτι μάλα δὴν·
 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰκυρός *ἦν δὲ καὶ* περὶ πάντων
 ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν. *ἦν δὲ καὶ*
 τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ *ἦν δὲ καὶ* τερπικεραῖνον, *ἦν δὲ καὶ*
 εἰμ' αὐτῇ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάνιφον, αἶ κε πλῆθται. 420
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαῖο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας *ἦν δὲ καὶ* Αἰθιοπίας
 χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτίς ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε. 425
 καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἰμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 καὶ μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσοσθαι ὄτω.

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 χωόμενον κατὰ θυμόν, *ἦν δὲ καὶ* φύζωιο γυναικός,
 τὴν ῥα βῆ ἀέκοντος ἀπὸ νηῶν· Ἀὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 430
 ἐς Χρύσην ἵκαθεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενδέος ἐντὸς ἵκοντο,
 ἰστία μὲν στειλαίντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 ἰστόν δ' ἰστοδοκῆ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. 435
 ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ προτοπόροιο. *ἦν δὲ καὶ*
 τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βῶμον ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς, 440
 πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- ὦ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 παῖδά τε σοὶ ἀγόμεν, Φοῖβω δ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἀνακτα,
 143 ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφήκεν. *μνη μνη*
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὄκα θεῶ κλειτὴν ἑκατόμβην
 ἐξείης ἔστησαν ἐϋδμητον περὶ βωμόν, *μνη μνη*
 χερνύσαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 450 τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Κλυδί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις! *μνη μνη*
 ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες ἐγξάμενοι,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαόν, Ἀχαιῶν. *μνη μνη*
 455 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνον ἐέλωρ· *μνη μνη*
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λουγὸν ἄμνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐχαιτο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 κλύρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, *μνη μνη*
 460 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνῖσση ἐκαλυψαν, *μνη μνη*
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.
 καὶ δ' ἐπὶ σχίξῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰδοπα ῥόνου
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πειπνωβόλα χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ ἕκαθ, καὶ σπλάγχχ' ἐπίσαντο, *μνη μνη*
 465 μίστυλλον τ' ἄρα πᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὠπτησαν τε περιφραδέως, ἐρυσαντο τε πάντα,
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντο τὰ δαίτα, *μνη μνη*
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτοης. *μνη μνη*
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, *μνη μνη*
 470 κούροι μὲν κρητήρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· *μνη μνη*
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεῶν ἱλάσκοντο, *μνη μνη*
 καλὸν αἰείδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες Ἐκίεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
 475 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαστο παρὰ πρυμνήσια νηός.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
τοῖσιν δ' ἴκμενον οὐρον ἴει ἐκάεργος Ἀπόλλων.

οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν· 480

ἐν δ' ἄνεμος πρήσεν μέσου ἰστίου, ἀμφὶ δὲ κύμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·

ἦ δ' ἔδεεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

νηὰ μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔουσαν 485

ἰψοῦ ἐπὶ ψαμάδοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·

αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νῆας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μῆνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,

Διογενῆς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν, 490

οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθσκε φίλον κῆρ,

αὔδι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦ δυωδεκάτη γένητ' ἠώς,

καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες

πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἔφετμέων 495

παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,

ἠέρη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·

εὐρεν δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων,

ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοι.

καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καδέζετο, καὶ λάβε γοῖνων 500

σκαῖῃ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλοῦσα,

λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἵποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτησιν οἴησα

ἦ ἔπει ἦ ἔργω, τόδε μοι κρήνην ἐξέδωρ·

τίμηρόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορῳάτατος ἄλλων 505

ἔπλετ'· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

ἀλλὰ σύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητιέτα Ζεῦ·

τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ

υἱὸν ἐμόν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ. 510

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
ὡς ἔχει' ἐμπεφυυία, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῆς·

515 Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπήσαι ἐφήσεις
Ἕρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείους ἐπέεσσιν.
520 ἦ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῆς ἀπόστιχε, μὴ σε νοήσῃ
Ἕρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.

525 εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθήσῃ·
τοῦτο γὰρ ἔξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμων· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεῦτήτητον, ὃ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαίται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Τῶγ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ εὖν πρὸς δῶμα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν
ἔξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη

535 μείναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἕρῃ
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·

540 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς;
αἰεὶ σοὶ φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πά μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὃ, τι νοήσῃς.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
545 Ἕρῃ, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλλεο μύθους
εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται, ἄλόχῳ περ εὐόσῃ.

ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐδέλωμι νοῆσαι,
μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρο, μηδὲ μετᾴλλα.

560

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
καὶ λήν σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
ἀλλὰ μάλ' εἵκηλος τὰ φράζειαι, ἄσσο' ἐδέλησθα.
νῦν δ' αἰνώως δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπη
ἀργυρόπεζα θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
ἠερίη γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
τῇ σ' ὄτω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλλῆα
τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολέως ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

555

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πρ' ἔφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

560

δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὄτεαι, οὐδέ ο' λήθω·
πρῆξαι δ' ἐμπῆς οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.

ἀλλ' ἀκούσασθ' ἀκούσασθ' ἐμῶ δ' ἐπιπέειδο μῦθον·
μηδ' ἄν' οὐ χραισμοσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἄσσον ἰόνδ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέλω.

565

ᾧ εἶπεν ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
καὶ ῥ' ἀκούσασθ' ἀκούσασθ' ἐμῶ δ' ἐπιπέειδο μῦθον·
ἄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῶνες.

570

τοῖσιν δ' Ἐφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρων, λευκωλέην Ἥρη·

Ἥ δὴ λούγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θυγατρῶν ἐριδαίνετον ὄδε,

ἐν δὲ θεοῖσι κολφὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
ἑσθλῆς ἔσσεται ἤδος, ἔπειτα τὰ χερσίωνοι νικᾷ.

575

μητρὶ δ' ἐγὼ παραφῆμι, καὶ αὐτῆσπερ νοσφύσῃ,
πατρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρειν Διὶ, ὄφρα μή μαιτε
νεικεῖσσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταραξῆη.

εἵπερ γὰρ κ' ἐδέλησιν Ὀλύμπιος ἄστεροπηγῆς
ἐξ ἐδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

580

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καδάπτεισθαι ^{200th}μαλακοῖσιν·

mother αὐτίκ' ἔπειθ' Ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

585 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναίξας, δέπας ἀμφικύπελλον
 μητρὶ φίλην ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

mother Τέτλαδι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
mother μὴ σε, φίλην περ εἴουσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
mother δεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,

590 ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτά ^{700th} γυροῦμαι
 ῥίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ δεσπεσίοιο.

πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίφ καταδύντι
 καππεσον ἐν Δήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήην·
 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

595 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.

αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 φνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσω.

600 ὥς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. ^{1000th} βροτῶν
 Ὡς τότε μὲν πρόσταν ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα

δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης,
 οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,

Μουσάων θ', αἱ αἰεῖδον ^{1000th} μμείβομεναι ^{1000th} ὄπῃ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο, ^{1000th} μεσσηνίαν

οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,

ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυθῆις, ^{with staff}

Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδύνῃσι ^{mind}πραπίδεσσιν.

610 Ζεὺς δὲ πρὸς δν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 ἔνθα πάρος κοιμάθ', ὅτε μιν γλυκὺς ἕπνος ἰκάνοι·
 ἔνθα καθεὺδ' ἀναβίς· παρὰ δέ, χρυσοῦδρονος Ἥρη.

mother attempted to sleep -

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Β.

Ὀνειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ
 εὖδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
 τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴδι, οὐλε Ὀνειρε, θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
 θωρήξαι ἔ κέλευε κερηκομώοντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται.

Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 εὖδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 στη δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῆφ υἱὶ ἐοικώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
 τῷ μιν εἶσι ἀμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·

- Εὐδεις, Ἄτρεός υἱὲ δαίφρονος, ἵπποδάμοιο ;
 οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουλευφόρον ἄνδρα,
 25 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὤκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλαίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιw ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
 αἰρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήη.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειw Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῃ·
 νήριος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
 θῆσειw γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἀλγέα τε στοναχάς τε
 40 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
 ἔζετο δ' ὀρθωθεῖς· μαλακὸν δ' ἔνδυne χιτῶνα,
 καλόν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιw ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιw βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 εἶλετο δὲ σκίητρον πατρώϊον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦως μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζηνὶ φῶως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιw·
 50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λυγυφδόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειw ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
 Νεστορέη παρὰ νηὶ Πυλοιογενέος βασιλῆος·
 55 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
 ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίω

εἶδος τε, μέγας δὲ τε, φυὴν τ' ἀγχιότα ἐφέκει
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 εὐδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ; 60
 οὐ χρὴ πανύχιον εὐδευ βουλευφόρον ἄνδρα,
 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλθαίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς 65
 τανυσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύαγγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἑρηλιοτομέην· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν.— Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν 70
 ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκύς ὕπνος ἀνήκεν.
 ἀλλ' ᾄγετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισιν πειρήσομαι, ἧ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελύσω·
 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐριτιύειν ἐπέεσσιν. 75
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστορ, ὅς ῥα Πύλοιο ἀναξὶ ἦν ἡμῶδόντος·
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέεοντες, 80
 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεί,
 ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἴδεν, ὅς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 ἀλλ' ᾄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλήϊς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 οἱ δ' ἐπανέστησαν, πειθοντό τε ποιμένι λαῶν, 85
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοὶ.
 ἤνυτε ἔδνεα εἴσι μελισσῶν ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθέσιν εἰαρινοῖσιν·
 αἶ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήθεται, αἶ δὲ τε ἐνθα· 90
 ὡς τῶν ἔδνεα πολλὰ γέων ἄπρο καὶ κλισιάων
 ἠϊόνος πραπάροιθε βαδείης ἐστιχώωντα

- ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δέ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 ὄτρύνουσι ἴεσαι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 95 τετρήχει δ' ἀγορῆ, ὑπὸ δέ στεναχίζετο γαῖα,
 λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἵποτ' αὐτῆς
 σχοῖατ', ἀκούσειαν δέ Διοτρεφῶν βασιλῆων.
 σπουδῆ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτυθεν δέ καδ' ἔδρας,
 100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δέ κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἕφαιστος κίμπε τεύχεων.
 Ἕφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρφ' Ἀργειφόντη·
 Ἑρμείας δέ ἀναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππφ·
 105 αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεί, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δέ θυήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη·
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορήναι,
 πολλήσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηῦδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 σχέτλιος, ὅς πρην μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δέ κακῆν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 115 δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
 120 μὰψ οὕτω τοῖόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὔπω τι πέφανται.
 εἵπερ γὰρ κ' ἐδέλοισιν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεν ἄμφω,
 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοὶ,
 Τρώων δ' ἀνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῖμ·

πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
 τόσσου ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουρα
 πολλέων ἐκ πολίων ἐγχείσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἴλιου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.

130

ἐννέα δὴ βεβίασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 εἶατ' ἐπὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
 αὐτῶς ἀκράαντον, οὐ εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.

135

140

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλήσιν ἐπάκουσαν.
 κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 ἄρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαδὺ λήϊον ἐλθῶν,
 λάβρος ἐπαυγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἄσταχέσσειν·
 ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονή
 ἴστατ' αἰερομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 ἄπτεσθαι νηῶν. ἦδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλλα δῖαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 οἴκαδε ἰεμένων· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.

145

150

Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

155

ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 καὶ δέ κεν εὐχλωτὴν Πριάμφου καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖν Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἰπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;

160

- ἄλλ' ἴδι· νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 μῆδ' ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα·
 [καρπαλίμως δ' ἔκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσέλμοιο μελαιίνης
 ἄπτειτ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἔικνε.
 ἀγγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 175 φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες·
 καδὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης·
 ἄλλ' ἴδι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μῆδ' ἄτ' ἐρώει·
 180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 μῆδ' ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 ὦς φάει· ὁ δὲ ξυνέηκε θεὰς ὅπα φωνησάσης.
 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
 185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθῶν,
 δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὸν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 190 Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὧς, δειδίσισσεσθαι·
 ἄλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρυσε λαοῦς.
 οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἱας Ἀχαιῶν.
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον ἔειπεν.
 195 μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἱας Ἀχαιῶν.
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δὲ ἐμητίετα Ζεὺς.

Ἄον δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·

Δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μύθου ἄκουε, 200
οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ὑπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριδῆμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,
εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. 205

[σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύη.]

Ὡς ὄγε κοιρανέων διέπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήδευε
αὐτὶς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
ἠχῆ, ὡς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος. 210

Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔχοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.
Θερσίτης δ' ἔτι μῦθος ἀμετροεπῆς ἐκολῶα,
ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἦδη,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύσιν,
ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν 215

ἔμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
φοκλὸς ἔην, χῶλός δ' ἕτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὤμῳ
κυρτώ, ἐπὶ στήθεος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν
φοξὸς ἔην κεφαλῆν, ψευδὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ· 220

τῷ γὰρ νεικείεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ
ὄξεα κεκληγῶς λέγ' ὄνειδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μύθῳ·

Ἄτρείδῃ, τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις; 225
πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδομεν, εὔτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδύεαι, ὃν κέ τις οἴσει
Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἴλίου, υἱὸς ἄποινα, 230
ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγηαι ἐν φιλότῃτι,

- ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι ; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 ἄρχων ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱας Ἀχαιῶν.
- 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί !
 οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα · τόνδε δ' ἐώμην
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
 ἢ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἢ καὶ οὐκί ·
 ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
- 240 ἠτίμησεν · ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεδήμων ·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης · τῷ δ' ὠκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
- 245 καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ ·
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 ἴσχεο, μηδ' ἔδειλ' οἶος ἐρίζεσθαι βασιλευσιν.
 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χειριότερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
- 250 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορευοίς,
 καὶ σφιν ὄνειδεά τε προφέροισ, νόστον τε φυλάσσοισ.
 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἢ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν υἱες Ἀχαιῶν.
 [τῷ νῦν Ἀτρεΐδη Ἀγαμέμνονι, ποιμῖνι λαῶν,
- 255 ἦσαι ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 ἦρωες Δαναοί · σὺ δὲ κερτομέων ἀγορευεῖς.]
 ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται ·
 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὥς νῦ περ ὄδδε,
 μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὠμοισιν ἐπίει,
- 260 μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατῆρ κεκλημένος εἶπν,
 εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβῶν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τ. τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφῆσω
 πεπληγῶς ἀγορήθην ἀεικέσσι πληγήσιν.
- 265 Ὡς ἄρ' ἔφη · σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμῳ
 πλήξεν · ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπαιέσθη

σκήπτρου ἔπο χρυσεύου· ὁ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε·
 ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 οἱ δέ, καὶ ἀχινύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν· 270
 ᾧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἄβ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλά ἔοργεν,
 βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. 275

οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτὶς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
 νεικείην βασιλῆας ὀνειδείους ἐπέεσσιν.

Ἦς φάσαν ἠ πληθύς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 ἔστη, σκήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, 280
 ὡς ἄμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν
 μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίετο βουλήν —
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Ἄτρείδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν· 285
 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἤνπερ ὑπέσταν
 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ὑπονέεσθαι.

ὥστε γὰρ ἠ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. 290

ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνηθέντα νέεσθαι.
 καὶ γάρ τις θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ τῆς ὠλόχοιο
 ἀσχαλάα σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 χειμέρια εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·

ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς 295
 ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 ἀσχαλίαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 ἦ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. 300

εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θιανά:ο.ο φέρουσαι

- χθιζά τε καὶ πρῶϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἠγερέδοντο, κακὰ Πριάμφ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροῦς κατὰ βωμούς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἐνδ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφουόε,
 σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόωςδε,
 310 βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλυτάνιστον ὄρουσεν.
 ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ἐνδ' ὄγε τοὺς ἐλαεινὰ κατήσθιε τετρυγῶτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὄδυρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δ' ἐλελιζόμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἑσταότες θναυμάζομεν, ὄλον ἐτύχθη.
 ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσήλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 τίπτ' ἀνεφ' ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τὸδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὄου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
 ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αἰδί,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγγιαν.
 330 κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελείται
 ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστρῳ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κουάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
 335 μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεύς θείοιο.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·

ᾠ πόποι! ἦ δὴ παισὶν εὐκότες ἀγοράασθε
 νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆια ἔργα.
 πῆ δὴ συνθεσῆαι τε καὶ ὄρκια βῆσεται ἡμῖν;
 ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενολατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν, 340
 σπουδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 αὐτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' εἶοντες.
 Ἄτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
 ἄρχεν' Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας · 345
 τοῖσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 πρὶν Ἀργοςδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γνώμεναι εἶτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧὲ καὶ οὐκί.
 φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350
 ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἰστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 γῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, 355
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχῆς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἔθελει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτέσθω ἧς νηὸς εὐσσέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη.
 ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὐ μήδεο, πείθειό τ' ἄλλῳ · 360
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἶπω ·
 κρῖν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνων,
 ὥς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.
 εἰ δέ κεν ἄς ἔρξης, καὶ τοὶ πεύθωνται Ἀχαιοί,
 γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἠγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν, 365
 ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι · κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται ·
 γνώσεται δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων ·
 ἦ μὰν αὐτ' ἀγορή νικᾶς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν. 370
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλοῦ.

- τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἠμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 375 ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ὃς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νεῖκεα βάλ्लει.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
 εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
 εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερώφ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
 οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἠβαιόν,
 εἰ μὴ νύξ ἐλθούσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσιν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχρῃ χεῖρα καμείται·
 390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὐξοον ἄρμα τιταίνων.
 ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 μμνάζειν παρὰ νησὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἄρκιον ἔσσειται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
 ὦς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κύμα
 395 ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθῶν,
 προβλήτῃ σκοπέλω· τὸν δ' οὐποτε κύματα λείπει,
 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται.
 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 400 ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεξε θεῶν αἰεγενεταίων,
 εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
 αὐτὰρ ὁ βοῦν ἰέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
 κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρότιστα καὶ Ἴδομενεῖα ἄνακτα,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω καὶ Τυδέος υἷον.

ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἤδρα γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
 βῶν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλονται· 410
 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰδέρι ναῖων,
 μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθειν,
 πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαδρον
 αἰδαλέον, πρήσαι δὲ πυρὸς δητῖοι θύρετρα, 415
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 πρηνέες ἐν κουίησιν ὁδὰξ λαζοῖατο γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράαινε Κρονίων·
 ἀλλ' ὄγε δέκτο μὲν ἰρά, πόνου δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. 420
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αἰέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.

καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίξῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον· 425
 σπλάγγνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστιοι
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγγχ' ἐπάσαντο
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὄπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, 430
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιοις ἱππότη Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 μηκέτι νῦν δῆθ' αὐδὶ λεγώμεθα μηδ' ἔτι δηρὸν 435
 ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.

ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
 ἡμεῖς δ' ἀδρόοι ὠδε κατὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν
 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγειρόμεν ὄξυν Ἀρηα. 440

- Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα.
 445 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα Διοτρεφῆες βασιλῆες
 θύνον κρίνουτες · μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε ·
 τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἠερέθονται,
 πάντες εὐπλεκῆες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 450 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσαντο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ὄτρύνουσ' ἰέναι · ἐν δὲ σθένος ὄρσεν ἐκάστῳ
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 455 Ἦύτε πῦρ αἰθέλων ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὔρεος ἐν κορυφῆς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγῆ·
 ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 αἰγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρυίδων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
 460 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
 κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 465 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον · αὐτὰρ ὑπὸ χθρῶν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὄρη.
 Ἦύτε μυιάων ἀδινῶν ἔθνεα πολλὰ,
 470 αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέει·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαφράϊσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μὴγέωσιν·

ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηδ' ἰέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεραυνοῦ,
 Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι
 ἦντε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων 480
 ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἥματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα, 485
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 οὔτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην,
 φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη· 490
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίαδ', ὅσοι ὑπὸ Ἰλίου ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆϊς τε προσάσασ.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἰήτιος ἦρχον,
 Ἄρκεσίλαός τε Προδοήνωρ τε Κλονίος τε· 495
 οἳ δ' Ἑπίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλήσον,
 οἳ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρυθρας,
 οἳ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ἐλν καὶ Πετεῶνα, 500
 Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενδ' Ἀλιάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσσαντ' ἐνέμοντο,
 οἳ δ' Ἐποδήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, 505
 Ὀγχηστόν δ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἄρην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
 Νισίαν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίων· ἐν δὲ ἐκάστη
 κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. 510

- Οἱ δ' Ἀσπληθόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἄρης,
 οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δάμψ' Ἀκτορος Ἀζειδαο,
 παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
 515 Ἄρηι κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάδρη·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσαν,
 520 Κρίσάν τε ζαδῆν καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήη,
 οἷ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ἰάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 οἷ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
 οἷ τε Αἰλαιαν ἔχον, πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.
 525 οἱ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ δωρήσοντο.
 Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 μείων, οὔτι τόσος γε ὄσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοδώρηξ,
 530 ἐγγεῖη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 οἱ Κύνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπλέοντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Λύγειας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ρέεθρα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαίαν,
 Κήρυδόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 οἷ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἱ Στύρα ναιετάασκον·
 540 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄξος Ἄρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο δοοί, ὅπιδεν κομῶοντες,
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 δώρηκας ῥήξειν δητῶν ἀμφὶ στήθεσσιν·
 545 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 δήμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζειδῶρος Ἄρουρα —
 καδ' δ' ἐν Ἀθήνης εἶσεν, ἐφ' ἐνὶ πίοιι νηφ'·
 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἰλάονται
 κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνου' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένητ' ἀνήρ,
 κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ὑσπιδιώτας —
 Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

550

555

Ἄλας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [στήσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 Ἐρμιόνην, Ἀσίην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
 Τροίην, Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 οἳ τ' ἔχον Αἴγιον, Μάσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.

560

565

συμπάντων δ' ἡγείτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἄφνειόν τε Κόρωθρον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,
 καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
 οἳ θ' Ἑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἧδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 Αἰγιάλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἐλίκην εὐρείαν·
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο κώροπα χαλκόν,
 κυδιῶων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσω,
 οὐνεκ' ἀριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς.

570

575

580

Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φᾶριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσείας τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 οἷ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον
 585 οἷ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο ·
 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἐξήκοντα νεῶν · ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προδυμήσι πεποιθῶς,
 ὄτρυνων πόλεμόνδε · μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
 590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τέ.

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
 καὶ Θρούον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἶπυ,
 καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δῶριον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν αἰοιδῆς,
 Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίης ·
 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι αἰεδοίεν, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο ·
 αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδῆν
 600 δεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαδον κιθαριστύν —
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ ·
 τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχῶντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἕν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
 605 οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε, Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐυίσπην.
 καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρράσιην ἐνέμοντο ·
 τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 ἐξήκοντα νεῶν · πολέες δ' ἐν νηὶ ἐκάσθη
 Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζεν.
 αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας εὐσσέλμους, περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης · ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλει

Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰ ἔναμον, 615
 ὄσσον ἐφ' Ἑρμίνην καὶ Μύρσινον ἐσχατώσωσα,
 πέτρῃ τ' Ὀλενήῃ καὶ Ἀλεῖσιον ἐντὸς ἔργει·
 τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστω
 νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἑπειοί.
 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθην, 620
 υἱές, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδῆς,
 υἱὸς Ἀγασθένης Αὐγηιάδαο ἀνακτος.

Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων 625
 νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος αὐτὰ·
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηί,
 Φυλειδῆς, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἵπποτα Φυλεύς,
 ὃς ποτε Δουλήχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεῖς·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 630

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἠπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο· 635
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δώδεκα μιλτοπάρηοι·

Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλενον ἠδὲ Πυλῆμην,
 Χαλκίδα τ' ἀγγάλιον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν— 640
 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνήος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνατε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀναστέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν, 345
 οἳ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

650 τῶν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίφ ἀνδρειφόντη·
τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἥτις τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγειν Ῥοδίων ἀγερώχων·
655 οἱ Ῥόδον ἀμφεμένοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἴηλυσὸν τε καὶ ἀργιῶεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
ὄν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλήϊη·
τὴν ἄγειτ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,

660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφῶν αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρῳα κατέκτα,
ἤδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὄζον Ἄρης.

αἰψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἰωνοὶ τε βίης Ἡρακλήϊης.
αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχω
τριχθὰ δὲ ὤκηθεν καταφυλαδόν, ἠδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

670 [καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἶσας,
Νιρεὺς, Ἀγλατῆς υἱός, Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·

675 ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαδόν τε Κάσον τε,
καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φεῖδιππὸς τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθη,
Θεσσαλοῦ υἱε δὴ Ἡρακλείδαο ἄνακτος·

180 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἔστιχόωντο.

Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαιον,
οἳ τ' Ἄλον, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἳ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·

τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' οὔγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἠγήσατο.
 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠῦκόμοιο,
 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης.
 καδὲ Μῦνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 υἱέας Εὐθηνοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος·
 τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἐμελλεν.

Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνδριμόεντα,
 Δῆμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μήλων,
 ἀγχιάλῳ τ' Ἀντρῶν ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην·
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 ζωὸς ἐὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο,
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρης,
 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 ὀπλότερος γενεῆ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρωσ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 δεύονθ' ἠγεμόνος, πόθειον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποιτο.

Οἳ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λῆμνῃ,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 τῶν ἦρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε διὰ γυναικῶν,
 Ἄλκηστις, Πελῖαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.

Οἳ δ' ἄρα Μηδῶνῃ καὶ Θαυμακίῃ ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδῶς,
 ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα

- 720 ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείμετο κρατέρ' ἄλγεα πάσχω·
 Διὸς ἐν ἠγάθῃ, ὅθι μιν λίπον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 ἔλκει μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἐνδ' ὄγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταιο ἄνακτος.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἄρχον·
 ἀλλὰ Μένδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόστος υἱός,
 τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
- 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 τῶν αὖθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 ἰητῆρ' ἀγαθῶ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχίων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νεῆες ἐστιχώοντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ἰπέρειαν,
- 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτανοῖό τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρσθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·
- 740 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριδίοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς—
 τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριδῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἤματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνηέντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε—
- 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεὺς, ὄξος Ἄρηος,
 υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Ἐνυῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
- 750 οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔδειντο,
 οἳ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 ὅς ῥ' ἐς Πηνεῖων προτεῖ καλλίρροον ὕδωρ·
 οὐδ' ὄγε Πηνεῖῳ συμμίσγεται ἀργυροδίη,

ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἥϊτ' ἔλαιον .
 ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ὑπορρώξ. 755

Μαγνήτων δ' ἤρχε Πρόδοος, Τενθρηδόνοσ υἱός,
 οἱ περὶ Πηνεῖον καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόδοος θεὸς ἡγεμόνευεν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆεσ ἔποντο.

Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνεσ Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. 760
 τίσ τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστοσ ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 αὐτῶν, ἧδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποισ μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδασ,
 τὰσ Εὐμηλοσ ἔλαυνε, ποδώκεασ, ὄρνιθασ ὡσ,
 ὄτριχασ, οἰέτεασ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔϊτασ· 765

τὰσ ἐν Πηρεΐῃ θρέψ' ἀργυρότοξοσ Ἀπόλλων,
 ἅμφω θηλείασ, φόβον Ἄρηοσ φορεούσασ·
 ἀνδρῶν αὐ μέγ' ἄριστοσ ἔην Τελαμώνιοσ Αἴασ,
 ὄφρ' Ἀχιλεὺσ μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατοσ ἦεν,
 ἵπποισ θε', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα. 770

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 κείτ', ἀπομνησίασ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσησ
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντεσ,
 τόξοισίν θε'· ἵπποισ δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστοσ, 775
 λωτῶν ἐρεπτόμενοισ, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 ἔστασαν· ἄρματα δ' εὐπεπυκασμένα κείτο ἀνάκτων
 ἐν κλιῖησ· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλοσ ποθέοντεσ
 φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσέλ τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο· 780
 γαῖα δ' ὑπεστεναχίζε, Διὶ ὡσ τερπικεραίνῃ
 χωομένῃ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσση
 εἰν Ἀρίμοισ, ὄδι φασι Τυφωέοσ ἔμμεναι εὐνάσ·
 ὡσ ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὄκα διέπρησσον πεδίοιο. 785

Τρωσῖν δ' ἄγγελοσ ἦλθε ποδῆνεμοσ ὠκέα Ἴρισ
 παρ Διὸσ αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
 οἱ δ' ἀγοράσ ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,

- πάντες ὀμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 790 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 εἶσατο δὲ φθογγὴν νῆϊ Πριάμοιο Πόλιτη,
 ὃς Τρώων σκοπὸς ἴξε, ποδωκείησι πεποιδῶς
 τήμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
 δέγμενος ὀππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 795 τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν,
 ὧς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλῆστος ὄρωρεν.
 ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
 ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσούνδε τε λαὸν ὄπωπα·
 800 λῆν γὰρ φύλλοισιν εἰκότες ἢ ψαμάδοισιν,
 ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.
 Ἔκτωρ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὠδέ γε ῥέξαι·
 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμου ἐπικούροι,
 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαιέντω, οἰσὶ περ ἄρχει,
 τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησόμενος πολιήτας.
 ὦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοήσεν,
 αἴψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσειόντο.
 πᾶσαι δ' ὠλγυνντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 810 πεζοὶ δ' ἰππήές τε· πολὺς δ' ὄρμαγδὸς ὄρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπύροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρδημοιο Μυρίνης·
 815 ἔνθα τότε Τρώές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπικούροι.
 Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν εἰς παῖς Ἀγχίσιο,
 820 Αἰνείας, τὸν ἵπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτη,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶ εὐνηθεῖσα·
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δῶα Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὐ εἰδότε πάσης.

Οὐ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδης,
 ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσθήποιο, 825
 Τρῶες · τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάουος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, φ' καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
 καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
 τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινοδώρηξ, 830
 υἱε δὺν Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 ἦδδε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν·
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα · τῶ δέ οἱ οὔτι
 παιδέσθην · Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

Οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο, 835
 καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
 τῶν αὐτ' Ἴπτακίδης ἦρχ' Ἀσῖος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἄσῖος Ἴπτακίδης, δν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Ἴππόδοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων, 840
 τῶν οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
 τῶν ἦρχ' Ἴππόδοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἀρης,
 υἱε δὺν Λήθιοι Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρωσ,
 ὄσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔεργει. 845

Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶων,
 υἱὸς Τροϊζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παιόνας ἀγκυλοτόξους,
 τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 Ἀξιοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικιδναται αἶαν. 850

Παφλαγόνων δ' ἠγείτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
 ἐξ Ἐνετῶν, ὄθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτερῶων·
 οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
 ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
 Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. 855

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὄθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

- Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστὴς·
 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 860 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεραίῳζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
 τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήροσιν αὖ Μῆσθλης τε καὶ Ἀντιφός ἠγησάσθη,
 865 υἱε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Λίμνη,
 οἳ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τμῶλῳ γεγαῶτας.
 Νάσσης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
 οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
 Μαιάνδρου τε ροάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάσσης ἠγησάσθη,
 Νάσσης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν, ἥντε κούρη·
 νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαίφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινηέντος.

ΙΔΙΛΛΟΣ Γ.

Ὅρκιοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενε-
λάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοσπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς ·
ἦντε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἴτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδέσφατον δμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοίω· 5
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνου καὶ Κῆρα φέρουσαι ·
ἡέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρουσαι ·
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν συγῇ μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Εἴτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, 10
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησιν ·
ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κοίσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς
ἐρχομένων · μάλα δ' ὤκα διέπρησσον πεδίω.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 15
Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος · αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι. 20

- Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος,
 ἐρχόμενον προπάροιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὥστε λέων ἐχάρη, μέγαλφ' ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρών ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
- 25 πεινάων· μῖλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 σείωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί·
 ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείπην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
- 30 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλειίνων.
 ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροσος ἀπέστη
 οὖρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
- 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τέ μιν εἶλε παρεϊάς·
 ὡς αὐτίς καδ' ὀμίλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων,
 δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
 τὸν δ' Ἔκτωρ νεῖκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
- 40 αἰδ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
 ἢ οὕτω λάβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἢ που καγχαλώσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὖνεκα καλὸν
- 45 εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή.
 ἢ τοιόςδε ἑών, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρήρας ἀγείρας,
 μυχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐειδέ' ἀνήγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν —
- 50 πατρί τε σῶ μέγα πῆμα, πόληί τε παντί τε δήμῳ,
 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
 οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηίφιλον Μενέλαον;
 γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κῆδαις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης
- 55 ἢ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κουίησι μιγήεις.

ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
λαΐνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
"Ἐκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνεΐκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν·
αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστὶν ἀτειρής,

60

ὅστ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσι νάταρβητος νόος ἐστίν.

μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!

65

οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάδισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρητῆφιλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.

70

ὀππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτῆμαδ' ἑλών εὖ πάντα, γυναικῶν τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθω

Ἄργος ἐς ἵππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.

75

Ἦς ἔφαθ'· "Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρῶων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λῆεσσί τ' ἔβαλλον.

80

αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

"Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κούροι Ἀχαιῶν!
στεύεται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο
ἐσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἄμφοτέροισιν ἔειπεν·

85

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀποδέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρητῆφιλον Μενέλαον

90

- οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὀππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαδ' ἔλων εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
- 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλλος ἰάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
- 100 εἴνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς.
 ἡμέων δ' ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα·
 οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῆ τε καὶ Ἥελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
- 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.
 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέδονται·
 οἷς δ' ὁ γέρων μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
- 110 λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἴζυροῦ πολέμοιο.
 καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέδειντ' ἐπὶ γαίῃ
- 115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστῃ δῶο κήρυκας ἔπεμπευ,
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προτεῖ κρείων Ἀγαμέμνων,
 νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
- 120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίδῃσ' Ἀγαμέμνονι δίφ.—
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἀγγελος ἦλθεν,
 εἰδομένη γαλόφ, Ἀθηνοριίδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀθηνοριίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
- 25 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινευ,

δίπλακα πορφιρέην • πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς ἔδεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
 ἀγγοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις •

Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι 130

Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων •

οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα

ἐν πεδίῳ, ὄλοοιο λιλαιόμενοι πολέμοιο,

οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπαιται —

ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. 135

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφίλος Μενέλαος

μακρῆς ἐγχείησι μαχῆσονται περὶ σείῳ •

τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήση ἄκοιτις.

Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ

ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων. 140

αὐτίκα δ' ἀργεννήσι καλυψαμένη ὀδόνησιν,

ὠρμάτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα.

οὐκ οἶσθι, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,

Αἰῶρη, Πιτθέης θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.

αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὄθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν. 145

Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνδοον ἠδὲ Θυμοίτηι,

Λάμπων τε Κλυτίων θ' Ἴκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,

Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,

εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν •

γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαιμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ 150

ἐσθλοί, τεττίγεσσι ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην

δενδρέφ' ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν •

τοιοῖο ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.

οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,

ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον • 155

Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

τοίηδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν •

αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὄπα εἰκεν.

ἀλλὰ καὶ ὡς, τοίη περ εἴουσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,

μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο. 160

- Ὡς ἄρ' ἔφαν· Πριάμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
 δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἴξεν ἐμείο,
 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε—
 οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι, θεοί νύ μοι αἰτιοί εἰσιν,
 165 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅστις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠὲς τε μέγας τε.
 ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 170 οὐδ' οὔτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 αἰδοῖός τε μοί ἐσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε·
 ὥς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
 νιέει σφῷ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα,
 175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ βμηλικίην ἐρατεινήν.
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνεῖρσαι ἠδὲ μεταλλάξ·
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατέρός τ' αἰχμητής·
 180 δαῖρ' αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἶποτ' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
 ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κούροι Ἀχαιῶν.
 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 ἐνθά ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
 λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδοнос ἀντιθέοιο,
 οἳ ῥα τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 ἀλλ' οὐδ' οἳ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίός·
 εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὄδ' ἐστίν·
 μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 τεύχεα μὲν οἳ κείται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

αὐτὸς δέ, κτίλος ὧς, ἐπιπωλείται στίχας ἀνδρῶν ·
 ἀρνεῖω μιν ἔγωγε ἔϊσκω πηγεσιμᾶλλον,
 ὅστ' ὅτων μέγα πῶῦ διέρχεται ἀργεννῶων.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα ·
 οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς, 200
 ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὐτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦδα ·
 ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
 ἦδη γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς, 205
 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηίφιλῳ Μενελάῳ ·
 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, 210

ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρότερος ἦεν Ὀδυσσεύς ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως · ἐπεὶ οὐ πολὺμυδος,
 οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. 215

ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναίξειεν Ὀδυσσεύς,
 στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκειν, αἰδρεῖ φωτὶ ἑοικώς ·
 φαίης κε ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως · 220

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἕει,
 καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἑοικότα χειμερίησιν,
 οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος ·
 οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Τοτρίτον αὐτ' Αἴαιτα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραῖός · 225
 τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἦῤτε τε μέγας τε,
 ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους ;

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δια γυναικῶν ·
 οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν ·
 Ἴδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὧς, 230

- ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἄγοι ἠγερέθονται.
 πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήηθεν ἵκοιτο.
 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὀρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 οὓς κεν ἐὺ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθησαίμην·
 δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 αὐτοκασιγνήτῳ, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 ἢ οὐχ ἔσπείσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς ;
 240 ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσι· ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἴσχεα δειδιότες καὶ ὄνειδα πόλλ', ἃ μοι ἔστιν ;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζκοος αἶα
 ἐὶ Λακεδαίμονι αὔδι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἄσκη ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 κήρυξ Ἰδαίος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 ὠτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδη! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἰπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 ναίομεν Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἰππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥύγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις
 260 ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὄτραλέως ἐπίθοντο.
 ἀν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἠνία τεῖνεν ὀπίσσω·
 πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίουδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.
 265 ἐξ ἵππων ἀποβύντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,

ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 ὠρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 μίσγον, ἀτὰρ βασιλευσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· 270

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἧ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 ἀρνῶν ἐκ κεφαλῆων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών· 275

Ζεὺ πάτερ, Ἰδηθεὺν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση,
 ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ· 280

εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτεινῆ ξανθὸς Μενέλαος,
 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι 285

τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 ἦτε καὶ ἐσσομένωσι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, 290

αὐθι μενων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχέω.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν 295

ἔκχεον, ἧδ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν·
 ὠδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

Ζεὺ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια,

- 300 ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμῆδις ῥέοι, ὡς ὄδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῆεν.
Ὡς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράϊαινε Κρονίων.
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Κέκλυτέ μευ, Τρώες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
- 305 ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀραῖσθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὄπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
- 310 Ἥ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·
ἀν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἠνία τεῖνευ ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τῷ μὲν ἄρ' ἄψορῶροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
- 315 χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες,
ὄπποτέρος δὴ πρόσθεν ἀφεῖη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
- 320 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
ὄπποτέρος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄϊδος εἶσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ.
- 325 ἄψ ὀρόων· Πάριος δὲ θῶως ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἐπειθ' ἕζοντο κατὰ στίχας, ἦχι ἐκάστω
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο.
- 330 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἄραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἶο κασιγνήτοιο Λυκίου· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε· 336
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 ὧς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν, 340
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 καὶ ῥ' ἐγγυὺς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ,
 σείοντ' ἐγγεῖας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. 345

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὠρυντο χαλκῶ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί· 350

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὄψιγόνων ἀνδρώπων,
 ξεινοδόκου κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλότητα παρᾶσχη.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος· 355
 καὶ βύλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν. 360

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 πλήξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, σῆτις σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος! 365
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἔαγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἤτχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

- Ἦ, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασειῆς,
 370 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῖς·
 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἰμάς ἀπαλήν ὑπὸ δειρήν,
 ὅς οἱ ὑπ' ἀνδρεῶνος ὄχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
 καὶ νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 375 ἣ οἱ ῥῆξεν ἰμάντα βοὸς Ἴφι κταμένοιο·
 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς
 ῥίψ' ἐπιδιμήσας, κόμισαν δ' ἐρήφες ἐταῖροι.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίων
 380 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥεία μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 καὶ δ' εἰς' ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηῶντι.
 αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἱε· τὴν δ' ἐκίχαιεν
 πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.
 385 χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 γρητὶ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 εἰροκόμφ, ἣ οἱ Λακεδαῖμονι ναιεταῶση
 ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκειν·
 τῇ μιν ἔεισαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 390 Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 κείνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
 κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καδίξειν.
 395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινεν·
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
 στήθεά θ' ἰμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
 400 ἣ πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
 ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 εἰ τίς τοι καὶ κείδι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὐνεκα δὴ νῦν διὸν Ἀλέξανδρον Μενέλαος

νικήσας ἐδέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ;
 ἦσο παρ' αὐτὸν ἰῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους ·
 μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσι ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὄζυε, καὶ ἐφυλασσε,
 εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.
 κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη —
 κείνου πορσυνέουσα λέχος · Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται · ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωδαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη ·
 μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη ! μὴ χωσαμένη σε μεθεῖω,
 τῶς δέ σ' ἀπεχθῆρω, ὡς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα,
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλθαι.

Ὡς ἔφατ' · ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα ·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῷ ἀργῆτι φαεινῷ,
 συγῆ · πάσας δὲ Τρωὰς λάθειν · ἤρχε δὲ δαίμων.

Αἶ δ' ὄτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο.
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα δοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 ἠ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.
 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλούσα φιλομμευίδης Ἀφροδίτη,
 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα ·
 ἔνθα κάθειξ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ ·

Ἦλυδες ἐκ πολέμου — ὡς ὄφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμείν κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 ἦ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
 σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρτερος εἶναι ·
 ἀλλ' ἴδι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλον Μενελάου,
 ἐξαυτίς μαχέσασθαι ἐναντίον ! ἀλλά σ' ἔγωγε
 παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν ·
 μὴ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἔνιπτε !

- νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
 440 κείνον δ' αὐτὶς ἐγὼ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὠδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμερος αἰρεῖ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 τῶ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθ' ἐν λεχέεσσιν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἑοικώς,
 450 εἴ που ἐσαδρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεῦθ' ἄνδρον, εἴ τις ἴδοιτο·
 ἴσον γὰρ σφιν πᾶσι ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικούροι·
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑιλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Δ .

'Ορκίων σύγχυσις. 'Αγαμέμνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 χρυσέφ' ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια "Ἡβη
 νέκταρ ἐφνοχόει· τοὶ δὲ χρυσεοὶς δεπύεσσιν
 δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόοντες.
 αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεδιζέμεν "Ἡρην
 κερτομίους ἐπέεσσι, παραβλήδην ἄγορεύων·

5

Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
 "Ἡρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενηῆς Ἀθήνη.
 ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 τέρπεσθον· τῷ δ' αὐτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἴομενον θανέεσθαι.

10

ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηιφίλου Μενελάου·
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἧ ῥ' αὐτίς πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 ὄρσομεν, ἧ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 αὐτίς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

15

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ "Ἡρη·
 πλησία αἴγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

20

- ἦτοι Ἀθηναίη ἁκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 "Ἡρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνου ἢδ' ἀτέλεστον,
 ἰδρῶ θ', δν ἴδρωσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 λαὸν ἀγειρούση, Πριάμῳ κακὰ τοιοῦτε παισίν.
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 30 Τὴν δέ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τάσσα κακὰ ρέζουσιν, ὅτ' ὑσπερχῆς μενεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 εἰ δέ σύγ' εἰσελθούσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
 35 ὦμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας
 ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 40 ὀππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν,
 μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασαι.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 αἶ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἄστερόεντι
 45 ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τῶων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἰλιος ἰρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης,
 λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ἡρη·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλῃες,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυνάγνια Μυκῆνη·
 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' αἶ ται ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 τῶων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
 55 εἶπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰὼ διαπέρσαι,
 οὐκ ἀνώφθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.

ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν δέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
 καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνδεν, ὄδεν σοί·
 καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,
 σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
 ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτείλαι,
 ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιω αἰνήν,
 πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

60

65

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

70

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων ἀΐξασα.
 οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 ἥ ναύτησι τέρας, ἥ ἐστρατῶ εὐρέϊ λαῶν,
 λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἴενται·
 τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 καδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώας θ' ἵπποδάμοις καὶ ἑυκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 ἴδδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

75

80

Ἥ ῥ' αὐτὶς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή
 ἔσσεται, ἥ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν
 Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 ἠ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.
 εὔρε Λυκίονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 ἔσταότ'· ἀμφὶ δὲ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων
 λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσίοιο ῥοάων.

85

90

οὐ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Ἡ ρά νύ μοί τι πίδαοιο, Λυκάονος υἱέ δαΐφρον ;
 τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ
 τοῦ κεν δὴ πᾶμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρέος υἷον
 σφῷ βέλει δηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 ἀλλ' ἄγ', ὅσπευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφροني πεῖθεν.
 105 αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὔξοον, ἰξάλου αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν ρά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,
 βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτίως ἔμπεσε πέτρη·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέδηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἰγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέδον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀνατξείαν Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν,
 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρέος υἷον.
 αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὼν
 ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἴψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμη πικρὸν οἶστον,
 εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 120 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σῖδρον.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἶστος
 ὄξυβελής, κατ' ὄμιλον ἐπιπτέσθαι μεναιίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάδοντο
 ἀδάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίη,

ἦ τοι πρόσθε σταῖσα, βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνεν.
 ἦ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὄτε μήτηρ
 παιδὸς ἔέργει μυῖαν, ὄθ' ἠδέϊ λέξεται ἕνφυ.
 αὐτὴ δ' αὐτ' ἴδυνεν, ὄθι ζωστήρος ὄχῃης

130

χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο δῶρηξ·
 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλίοιο,
 καὶ διὰ δῶρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,

135

μέτρης θ', ἦν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἦ οἱ πλείστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.
 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χρῶα φωτός·
 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαϊνεφές ἐξ ὠτειλῆς.

140

Ὡς δ' ὄτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μῆνην
 Μηονίς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
 ἱππῆς φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·
 τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ
 εὐφύεες, κινήμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.

145

Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 ῤίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηίφιλος Μενέλαος.
 ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς εἴοντας,
 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.

150

τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·

155

Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 οἶον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν
 οὐ μὲν πῶς ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἱμά τε ἀρνών,
 σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιδμεν!

160

εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 ἔκ τε καὶ ὄψ' ἐτελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλιῶλη Ἴλιος ἱρή,

- 165 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἔυμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσείησιν ἑρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα
 ἀλλὰ μοι αἶνόν ἄχος σέθεν ἔσσεται, φῶ Μενέλαε,
- 170 αἶ κε Δάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμφῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
- 175 κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 καὶ κέ τις ᾧδ' ἔρειε Τρώων ὑπερνηορέοντων,
 τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἰδ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
 ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
- 180 καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σὺν κεινήσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 ὧς ποτέ τις ἔρειε· τότε μοι χάνοι εὐρέϊα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιδαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
- 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιδεν
 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ᾧ Μενέλαε.
- 190 ἔλκος δ' ἠγήτηρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει
 φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
 Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἠγητήρος,
- 195 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 ὃν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
 βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
 λαῶν, οἳ οἳ ἔποιτο Τρίκης ἐξ ἵπποβότοιο.
 ἀγγοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἵορ', Ἀσκληπιάδῃ! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 ὃν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Δυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι βρῖσεν·
 βὰν δ' ἰέναι καθ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄδῃ ξανθὸς Μενέλαος
 βλήμενος ἦν—περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεγάθ', ὅσοι ἄριστοι,
 κυκλός', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς—
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν·
 τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

λύσε δέ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθεν
 ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆς κάμιον ἄνδρες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδεν ἔλκος, ὃδ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἠπια φάρμακα εἰδώς
 πάσσε, τά οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοιτο βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἠλυθῶν ἀσπιστάων·
 οἱ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.

Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν θηράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραῖδαο·
 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχήμεν, ὅπποτε κέν μιν
 γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·

αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 καὶ ῥ' ὄδς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·

Ἄργεῖοι, μήπω τι μεδίετε θούριδος ἀλκῆς!

- 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσειε ἄρωγός·
 ἀλλ' οὔπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γύπες ἔδονται·
 ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὐστίνας αὖ μεδιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 τοὺς μάλα νεικείσκει χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἄργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβασθε;
 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθνηπότες, ἥντε νεβροί;
 αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο Δέουσαι,
- 245 ἐστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 ὡς ὑμεῖς ἔστητε τεθνηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθόμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοί, πολλῆς ἐπὶ θυνὶ θαλάσσης,
 ὄφρα ἴδητ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρά Κρονίων;
- 250 Ὡς ὄγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαίφρονα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συτ' εἰκελος ἀλκήν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φύλαγγας.
- 255 τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μελιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τῶ Δαναῶν ταχυπῶλων,
 ἦμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 ἦδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
- 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 εἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιτρὸν πίνωσι, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πῖευν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 ἀλλ' ὄρσει πόλεμόνδ', οἶος πάρος εὐχέαι εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα·
 Ἀτρείδη, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρήηρος ἑταῖρος
 ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευαν

Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω 270
ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.

Ὦς ἔφατ'· Ἀτρείδης δὲ παρῶχετο γηθόσυνος κῆρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἄμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.

ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ, 275
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·

τῷ δέ τ', ἀνευθεν εἶντι, μελάντερον, ἤντε πίσσα,
φαίνεται ἰὼν κατὰ πόντον, ἄγχι δέ τε λαίλαπα πολλήν·
ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·

τοῖαι ἄμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζηῶν 280
δήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυνάεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.

καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχρῆτων, 285
σφῶϊ μὲν—οὐ γὰρ ἔοικ' ὄτρυνέμεν—οὔτι κελεύω·
αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.

αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·

τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος, 290
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλούσά τε περδομένη τε.

Ὦς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
ἐνδ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητῆν,

οἷς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὄτρυνοντα μάχεσθαι,
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε, 295

Αἴμονά τε κρείοντα, Βιαντά τε, ποιμένα λαῶν.

ἵππησας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,

ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσειν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμιζοί.

ἵππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοῦς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὀμίλῳ·

Μηδὲ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἠγορήφι πεποιθώς,
οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμίτω Τρῶεσσι μάχεσθαι,

- 305 μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδιότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 δς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἴκηται,
 ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 ᾗδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τεῖχε' ἐπόρθουν,
 τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
- 310 ὦς ὁ γέρον ὠτρυνε, πάλαι πολέμων εὐ εἰδώς.
 καὶ τὸν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, εἶθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
- 315 ἀλλὰ σε γῆρας τεῖρει ὁμοῖον· ὡς ὄφελέν τις
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 Ἄτρεϊδη, μῆλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
 ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
- 320 ἀλλ' οὐπωσ ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
 εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτέ με γῆρας ἰκάνει.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἧδὲ κελεύσω
 βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσοισι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
- 325 ὀπλότεροι γεγάασι, πεποιθασίν τε βίηφιν.
 ὦς ἔφατ'· Ἄτρεϊδης δὲ παρώχето γηθόσυνος κῆρ
 εὖρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς·
 αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 330 πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἔστασαν, ὀππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθῶν
- 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ νιῒ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη, κερδαλέοφρον!

τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ; 340
 σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρῶτοισιν ἔοντας
 ἔσταμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρήσῃ ἀντιβολήσασθαι
 πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
 ὅππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 ἔνθα φίλ', ὄπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα 345
 οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐδέλητον·
 νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 ὑμείων προπάρειδε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῶ.

Τὸν δ' ἄρ' ἰπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄτρείδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ! 350
 πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεδιέμεν ; — ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρῶσιν ἐφ' ἰπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα,
 ὄψφαι, ἦν ἐδέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μυγέντα
 Τρώων ἰπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βύζεις. 355

Τὸν δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὡς γινῶ χωρόμενοιο· πάλιν δ' ὄγε λύζετο μῦθον·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε σε νεικεῖω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
 οἶδα γάρ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 360
 ἤπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄ, τ' ἐγὼ περ.
 ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λῆπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 εὔρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα, 365
 ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 παρ δὲ οἱ ἑστήκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
 καὶ τὸν μὲν νεϊκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ μοι, Τυδέος υἱέ δαΐφρονος, ἰπποδάμοιο, 370
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας ;
 οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δεῖτοισι μάχεσθαι·
 ὡς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἐγώ γε

- 375 ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 ξείνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεϊκῆι, λαὸν ἀγείρων,
 οἳ ῥα τότε ἔστρατόωνθ' ἱερά πρὸς τείχεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτούς ἐπικούρους.
- 380 οἳ δ' ἔδελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραΐσια σήματα φαίνων.
 οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσωπὸν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον, λεχαιοῖν·
 ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπι Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.
- 385 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
 δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληεῖης.
 ἔνθ' οὐδέ, ξείνός περ ἑών, ἰππηλατα Τυδεὺς
 τάρβει, μῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 ἀλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
- 390 ῥηϊδίως· τοίη θί ἐπὶ ῥόδος ἦεν Ἀθήνη.
 οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμείοι, κέντορες ἵππων,
 ἄψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἠγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
- 395 υἱὸς τ' Αὐτοφόνιοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
 πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἴει οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαίων ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιδήσας.
 τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
- 400 γένωτο εἰο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 ὦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομηδης,
 αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἄτρεϊδῆ, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπέειν.
- 105 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἴλομεν ἐπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἄρειον,
 πειδόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·

κείνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.
 τῷ μὴ μοι πατέρας ποδ' ὁμοίη ἔνθεο τιμῇ. 410
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπέειδο μῦθον.
 οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 τούτῳ μὲν γὰρ κύδος ἄμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ 415
 Τρώας δηλώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
 τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
 ἀλλ' ἄγε δή, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλλο χαμᾶζε·
 δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι ἀνακτος 420
 ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κύμα θαλάσσης
 ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα 425
 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἐὼν κορυφούται, ὑποπτύει δ' ἀλὸς ἄχρη·
 ὣς τότε ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκῆν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης 430
 τόσσον λαὸν ἔπεισθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν —
 συγῆ δευδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχώοντο.
 Τρώες δ', ὥστ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαὶ ἐστήκασιν ἄμελγόμεναι γάλα λευκῶν· 435
 ἀζηχῆς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·
 ὣς Τρώων ἰλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα, 440
 Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἐτάρη τε·
 ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανόφ' ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

ἢ σφιν καὶ τότε νείκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,
 445 ἔρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὄτε διή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὡς δ' ὄτε χεῖμαρροι ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 τῶν δέ τε τηλόσε δούπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 ἦριπε δ', ὡς ὄτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφθῆνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 τεύχεα συλήσειε· μίννυθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρμη.
 νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.

470 ὡς τὸν μὲν λίπε θυμὸς· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὡς,
 ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἐδουπάλιζεν.

Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἴδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι.
 τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μιννυθᾶδιος δὲ οἱ αἰῶν

ἔπλεθ', ἔπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζὸν 480
 δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὧς,
 ἦ ρά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκει,
 λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθῶνι σιδηρῷ 485
 ἔξεταμ', ὄφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἦ μὲν τ' ἀζομένη κείται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξευάρηξεν
 Αἴας Διογενῆς. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοδώρηξ,
 Πριαμίδης, καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὀξείῃ δουρί. 490
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἦριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθῶπι χαλκῷ, 495
 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἔπαπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 ἀλλ' υἷὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκειάων. 500
 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 κόρσῃ· ἦ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 αἰχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ· 505
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 ἴδυσαν δὲ πολὺν προτέρω.— Νεμέσθησε δ' Ἀπόλλων,
 Περγᾶμου ἐκ κατιδῶν, Τρῶεσσι δὲ κέκελετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λιθὸς χρώς, οὐδὲ σιδηρὸς, 510
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠὺκόμοιο,
 μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

- Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 ὦρσε Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἐρχομένη καδ' ὄμιλον, ὄδι μεδιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνδ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίονεντι,
 κινήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασιδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὄστέα λᾶας ἀναιδῆς
 ἄχρῖς ἀπηλοῖσεν· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κούρησιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 θυμὸν ἀποπνεύων. ὃ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος· οὔτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
 τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.
 τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσσε· περίσθησαν γὰρ ἐταῖροι,
 Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ εἶοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 535 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
 ὡς τῶγ' ἐν κούρησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 ἦτοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 540 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξείῃ χαλκῷ
 δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῃ
 πρηνέες ἐν κούρησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΔΙΑΔΟΣ Β.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἑσθλὸν ἄροιτο.
δαίε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ὑσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ὀκεανοῖο·
τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
ᾤρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἦσθη,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἶδότε πάσης.
τῷ οἱ, ἀποκριθέντε, ἐναντίω ὀρμηθῆτην·
τῷ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χοονὸς ᾤρυντο πεζός.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προῖει δολιχόσκιον ἔγχος·
Τυδείδω δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκῆ
ἔγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ᾤρυντο χαλκῷ
Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων,
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπῶν περικαλλέα δίφρου,
οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·

- οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἶη.
- 25 Ἴππους δ' ἐξελίσσας μεγάθυμου Τυδέος υἱός,
 δῶκεν ἑταίροισιν κατὰγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱε Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
- 30 χειρὸς ἐλοῦσ', ἐπέεσσι προσηΐδα θούρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογιέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἑάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
- 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θούρον Ἄρηα·
 τὸν μὲν ἔπειτα καθείσεν ἐπ' ἠϊόνετι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
- 40 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαίστον ἐνήρατο, Μήνοιο υἱόν,
 Βώρον, ὃς ἐκ Τάρινης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
- 45 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐγχεῖ μακρῷ
 νύξ', Ἴππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
- Τῶν δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδριον, αἴμονα θήρης,
- 50 Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἐγχεῖ ὄξυόνετι,
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.
 ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκηβολίαί, ἦσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
- 55 ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

ᾧμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
ἤριπε δὲ πρηγής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
'Αρμονιδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα

60

τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς 'Αθήνη.
ὃς καὶ 'Αλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἔϊσας
ἄρχεκάκους, αἰ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοιτο,
οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.

τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ
ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.
γνύξ δ' ἔριπ' οἰμάξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.

65

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μέγης, 'Αντήνορος υἱόν,
ὃς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ,

70

Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.
τὸν μὲν Φυλειδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθῶν,
βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξείῃ δουρί·
ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.
ἤριπε δ' ἐν κοινή, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.

75

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμωνιδης 'Υψήνορα δῖον,
υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου
ἄρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ·

τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομίδην ἔλασ' ᾧμον,
φασγάνῳ ἄϊξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

80

αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἳ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοιῆς, ποτέροισι μετείη,
ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλέοι, ἢ μετ' 'Αχαιοῖς.

85

θῦνε γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἑοικῶς
χειμάρρῳ, ὅστ' ᾧκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανώσιν,
οὔτ' ἄρα ἔρκα ἰσχει ἀλωῶν ἐριθηλέων,
ἐλθόντ' ἔξαπλής, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·

90

- πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κίλ' αἰζηῶν·
 ὡς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκινὰ κλονέοντο φύλαγγες
 Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ εἶοντες.
- 95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκίονος ἀγλαὸς υἱός,
 δύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φύλαγγας,
 αἰψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνεται καμπύλα τόξα,
 καὶ βάλ' ἐπαύσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Δῶρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπατο πικρὸς οἰστός,
- 100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλίσσετο δ' αἵματι Δῶρηξ.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκίονος ἀγλαὸς υἱός·
 *Ὀρυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
 δῆδ' ἀνσχέσσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
- 105 ὤρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνούμενον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασεν,
 ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιῖν καὶ ὄχσῃσιν
 ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηΐου υἱόν·
 *Ὀρσο, πέπον Καπανηΐαδῃ! καταβήσῃο δίφρου,
- 110 ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἰστόν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 πὰρ δὲ στάς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
 αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
 δὴ τότε ἔπειτ' ἠράτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
 δηῖφ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 δὸς δέ τέ μ' ἀνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν,
 ὅς μ' ἔβιλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μὲ φησιν
- 120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 γυῖα δ' ἔδηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
- 125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκε
 ἄτρομον, οἷον ἔχσκε σακέσπαλος ἵππότης Τυδεΐς·

ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπήην,
 ὄφρ' εὖ γυγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
 μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ. 130

Ἢ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἐξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
 καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι, 135
 δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὄτεσσι
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
 ἀλλὰ κατὰ σταδμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται· 140
 αἶ μὲν τ' ὕγχιστίνας ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·
 ὣς μεμαῶς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.

Ἔνθ' ἔλεν Ἀστύνοον καὶ Ἰπείρονα, ποιμένα λαῶν·
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρῃ δουρί. 145
 τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῃ κληῖδα παρ' ὦμον
 πληῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον
 υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους, 150
 ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.

βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
 ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
 υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριξε, φίλον, δ' ἐξαινυτο θυμὸν 155
 ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 λείπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ἔνθ' υἱας Πριάμοιο δὺν λάβε Λαρδανίδαο,
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμωνα τε Χρομίον τε. 160
 ὣς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

- πόρτιος ἤε βοός, ξύλοχον κατά βοσκομενάων·
 ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱός
 βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
 165 ἵππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνεΐας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειαῶν,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
 170 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἤδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴστοί,
 καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.
 ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 175 ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 εἰ μὴ τις θεός ἐστι, κοτεσσάμενος Τρῶεσσιν,
 ἱρῶν μηνίσσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 180 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδεΐδη μιν ἔγωγε δαΐφροσι πάντα εἶσκω,
 ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
 ἵππους τ' εἰσορόων· σίφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν.
 εἰ δ' ὄγ' ἀνήρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
 185 οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τύδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι
 ἔστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος,
 ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλη.
 ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλον ὦμον
 δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυῖοιο·
 190 καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀἰδωνῆϊ προΐψειν,
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τις ἐστι κοτήεις.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροισι
 καλοῖ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἐκάστω δίξυγες ἵπποι
 ἐστᾶσι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 ἐρχομένη ἐπέτελλε δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν ·
 ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας · 200
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ἵππων φειδόμενος, μὴ μοι δευοῖατο φορβῆς,
 ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 ὧς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 τόξοισιν πίσυνος · τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἐμελλον ὀνήσειν. 205
 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφήκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ · ἐκ δ' ἀμφοτέρουιν
 ἀτρεκές αἶμ' ἔσσευα βαλῶν · ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
 τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν 210
 ἠγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἐκτορι δίφ.
 εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
 αὐτίκ' ἔπειτ' ὑπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην, 215
 χερσὶ διακλάσσας · ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνεΐας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἠΐδα ·
 μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε · πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. 220
 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσῃ, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἶοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίῳ
 κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι ·
 τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσεται, εἴπερ ἂν αὐτε
 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδῃ κῦδος ὀρέξῃ. 225
 ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι ·
 ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελίησουςιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Λυκίονος ἀγλαὸς υἱός ·
 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἠνία καὶ τεῷ ἵππῳ · 230
 μᾶλλον ὑφ' ἠνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμι

- οἴσεται, εἴπερ ἂν αὐτε φεβόμεθα Τυδέος υἱόν.
 μὴ τῶ μὲν δείσαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 ἐκφερέμεν πολέμοιο. τεὸν φθόγγον ποδέοντε·
 235 νῶϊ δ' ἐπαίξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 αὐτῶ τε κτείνει, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππω,
 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
 τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 αἴψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῷ,
 ἄνδρ' ὀρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 ἵν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὐεϊδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνεΐας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχισίαο
 εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὕτω
 250 θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 ἀντίον εἰμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ εἶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίσειτον ὠκέες ἵπποι
 ἄμφω ἄφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 ἀμφοτέρω κτείνειν, σὺ δὲ τοῖσδε μὲν ὠκέας ἵππους
 αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεΐαιο δ' ἐπαίξαι μεμνημένος ἵππων,
 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῖς.
 265 τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῶν περ εὐρύσπα Ζεὺς
 δῶχ', υἱὸς ποιητὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι

ἵππων, ὅσσοι ἕασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.
 τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 λάδρη Λαιομέδοντος ὑποσχῶν Σηλεας ἵππους ·
 τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη ·
 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,
 τῶ δὲ δύ' Αἰνεΐα δῶκεν, μῆστωρε φόβοιο ·
 εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν.

270

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον ·
 τῶ δὲ τάχ' ἐγγύθειν ἤλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
 τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

275

Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγανοῦ Τυδέος υἱέ,
 ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἴστος ·
 νῦν αὐτ' ἐγχείη πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βύλε Τυδεΐδαο κατ' ἀσπίδα · τῆς δὲ διαπρὸ
 αἰχμῆ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

280

Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὄτω
 θηρὸν ἔτ' ἀνοχήσεσθαι · ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκας.

285

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης ·
 ἦμβροτες, οὐδ' ἔτυχες · ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶτ' γ' ὄτω
 πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρρη, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Ὡς φάμενος προέηκε · βέλος δ' ἵθυεν Ἀθήνη
 ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνήν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 αἰχμῆ δ' ἐξεσύθη παρὰ νεΐατον ἀνδρεῶνα.

290

ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 αἰόλα, παμφανόωντα · παρέτρευσαν δὲ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὔδι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

295

Αἰνεΐας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 δέισας μήπως οἱ ἐρυσαιάτο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὡς ἀλκί πεποιδῶς ·
 πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,
 τὸν κτάμεναι μεμαῶς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,

300

- σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, δ' οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ρέα πάλλε καὶ οἶος.
- 305 τῷ βάλεν Αἰνεΐαιο κατ' ἰσχύον, ἔνθα τε μηρὸς
 ἰσχύϊ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥήξε τένοντε·
 ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λῆθος. αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 ἔσθη γυνὴ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
- 310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε.
 Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνεΐας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχιΐσῃ τέκε βουκολέοντι·
 ἀμφὶ δὲ ἔν φιλον υἱὸν ἐχέυατο πῆχθε λευκῷ·
- 315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψε,
 ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλῶν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἢ μὲν ἐὼν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιῶν
- 320 τάων, ἃς ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἀλλ' ὄγε τοὺς μὲν εὐὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεΐαιο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
- 325 δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, ἔν περι πάσῃς
 τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 ὦν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
- 330 ἐμμεμαῶς· ὁ δὲ Κύπρῳ ἐπέφρατο νηλείῃ χαλκῷ,
 γυγνώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεός, οὐδὲ θεῶων
 τάων, αἶτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιραπέουσιν,
 οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυάλῃ
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καδ' ὄμιλον ὀπίζων,
- 335 ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεός υἱός,
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὄξεϊ δουρὶ

ἀβληχρην· εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπερ θέναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
 ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν· 340
 οὐ γὰρ σῆτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον.

[τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 κυανὴ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων 345
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος·
 ἦ οὐχ ἄλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπέυεις·
 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσῃαι, ἦ τέ σ' οὔτω 350
 ῥιγῆσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωδι πύθῃαι.

Ὡς ἔφαθ'· ἦ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδῆνεμος ἔξαγ' ὀμίλου,
 ἀχθομένην ὀδύνησι· μελαινετο δὲ χροῖα καλόν.
 εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἄρηα 355
 ἦμενον· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω.
 ἦ δὲ γνῦξ ἐριπούσα, κασιγνήτιο φίλοιο,
 πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·

Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἴκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν. 360
 λήν ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, δς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
 ἦ δ' ἐς δίφρον ἔβαινευ, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἠνία λάζετο χερσίν· 365
 μάλισταξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.

αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις,
 λύσασ' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ,
 ἦ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη, 370

μητρός ἑῆς· ἢ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραυνίωνων
μαψιδίως, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὔνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Δινειάν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,

380 ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
τέτλαδι, τέκνου ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὠτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·

χαλκῆφ δ' ἐν κεράμφω δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυιή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἐρμῆα ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμὸς ἐδάμνα.
τλή δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρώωνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἷστῶ τριγλώχινι
βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 τλή δ' Αἴδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν οἷστόν,
εὐτέ μιν ὠντὸς ἀνῆρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλῶν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.
αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἷστός
400 ὦμφ' ἐνὶ στιβαρῶ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταδνητός γ' ἐτέτυκτο.
σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄδ'ετ' αἴσυλα ῥέζων,
ὃς τόξοισιν ἔκθε θεούς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

σοὶ δ' ἐπὶ τούτῳ ἀνήκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
 ὅττι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 ἔλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.

τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 φραζέσθω, μήτις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστήνη,
 ἔξ ὕπνου γούωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
 κουριδίῳ ποδέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόρηγν·
 ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναί δὲ κατηπιόωντο βαρέϊαι.
 αἱ δ' αὐτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 κερτομίους ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέδιζον.

τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἶπω·
 ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνείσα
 Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
 τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
 πρὸς χρυσῆν περόνη καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.

ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην·

οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 ἀλλὰ σὺ γ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 ταῦτα δ' Ἀρηῖ θεῶν καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰεΐα δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 γυγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπέβρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 Αἰεΐαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἄσπιδ' Ἀπόλλων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δευὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

- 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 ἰσ' ἔδελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φύλον ὁμοῖον
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
- 445 Αἰνεΐαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμφῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
 ἦτοι τὴν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
 αὐτὰρ ὁ εἶδωλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
- 450 αὐτῷ τ' Αἰνεΐα ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισηΐά τε πτερόεντα.
 δὴ τότε θούρον Ἄρηα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
- 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν,
 Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
- 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμφῳ ἄκρη.
 Τρῶας δὲ στίχας οὐλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθῶν,
 εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἠγήτορι Θρηκῶν·
 υἷάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 Ὡ υἱεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
- 465 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιῶν;
 ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιῆσι μάχωνται;
 κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δῖῳ,
 Αἰνεΐας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχιΐσας.
 ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἐταῖρον.
- 470 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἔνθ' αὖ Σαρπηδῶν μάλα νεῖκεσεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἐκτορ, πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες.
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
 οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.

τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι, 475
 ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα ·
 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οὔπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
 καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἑών, μάλα τηλόθεν ἤκω ·
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπι δινήεντι ·
 ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν, 480
 καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδενής.
 ἀλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 ἀνδρὶ μαχήσασθαι · ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἶόν κ' ἢ φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν ·
 τῦνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις 485
 λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνόμεναι ὄρεσσιν.
 μήπως, ὡς ἀψίσι λίνου ἀλόντε πανάγρου,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε ·
 οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμήν.
 σοὶ δὲ χρῆ' τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ, 490
 ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
 νολεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποδέσθαι ἐνιπὴν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν · δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὄχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε ·
 πᾶλλων δ' ὄξεα δούρα, κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντη, 495
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντιοὶ ἔσταν Ἀχαιῶν ·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱεράς κατ' ἀλωάς,
 ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ 500
 κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας ·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί · ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κουισάλα, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 ἀψ' ἐπιμισγομένων · ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆες · 505
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρου. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 θούρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος · τοῦ δ' ἐκραλαινεν ἐφετμὰς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγε·

- 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
οἰχομένην· ἡ γὰρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
Αὐτὸς δ' Αἰνεΐαν μάλα πίνους ἐξ ἀδύτου
ἤκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνεΐας δ' ἐτάροισι μεδίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
- 515 ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἄρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτι
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, δν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυία.
Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
- 520 ὄτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκῆς·
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἐοικότες, ἄστε Κρονίων
νηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
ἀτρέμας, ὄφρ' εὐδῆσι μένος Βορέαιο καὶ ἄλλων
- 525 ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιδέοντα
πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκιδνῶσιν ἀέντες·
ὡς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἄτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
- 530 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἤε πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδ.
Αἰνεΐω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, δν Τρώες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
τίων, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρότοισι μάχεσθαι
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγυμέμων·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσειν.
- 540 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
νιε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρή,
ἀφνειὸς βιώτοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο

Ἄλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ρέει Πυλίων διὰ γαίης. 545
 ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα ·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον ·
 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάουε παῖδε γενέσθην,
 Κρηῶν Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἶδοτε πάσης. 550
 τὼ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 τιμὴν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάφ,
 ἀρτυμένω · τὼ δ' αὖτις τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 οἷω τώγε λέοντε δῶο ὄρεος κορυφῆσιν
 ἔτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης · 555
 τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 σταδμοὺς ἀνδρώπων κερατίζετον, ὄφρα καὶ αὐτὸ
 ἀνδρῶν ἐν παλάμησι κατέκταθεν ὀξεί χαλκῷ ·
 τοίω τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνεῖαιο δαμέντε
 καππεσέτην, ἐλάττησιν ἐοικότες ὑψηλῆσιν. 560
 Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος ·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,
 σείων ἐγχείην · τοῦ δ' ὄτρυνεν μένος Ἄρης,
 τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνεῖαιο δαμείη.
 τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός · 565
 βῆ δὲ διὰ προμάχων · περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 μήτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
 τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι ·
 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν. 570
 Αἰνεΐας δ' οὐ μείνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
 ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 τὼ μὲν ἄρα δειλῶ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων ·
 αὐτῶ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην. 575
 Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
 ἄρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 ἕσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.

- 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἠνίοχον θεράποντα,
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην—ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους—
 χερμαδίφ' ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐκ κούρησιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρησιν·
- 585 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 κύμβαχος ἐν κούρησιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμους·
 δητὰ μάλ' ἐστήκει—τύχε γάρ ῥ' ἀμάδοιο βαθείης—
 ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλου ἐν κούρησιν.
 τοὺς δ' ἴμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
- 590 Τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ·
 ἠ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἄρης δ' ἐν παλάμησι πελώριον ἔγχος ἐνόμα·
- 595 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσθου
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήῃ ἐπ' ὠκυρόφ' ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
- 600 ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἶον δὴ θανυμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέου πολεμιστὴν!
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, θεὸς λοιγὸν ἀμύνει·
 καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
- 605 ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἴφι μάχεσθαι.
 ὦς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 ἔνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε, Μενέσθην Ἀγχιάλόν τε.
- 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 στή δὲ μάλ' ἐγγυὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἐ Μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ υἱας.

τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας, 615
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος ·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων · Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
 ὀξέα, παμφανόωντα · σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 αὐτὰρ ὁ λάξ προσβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος 620
 ἐσπάσατ' · οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυήσατο τεύχεα καλὰ
 ὤμοιιν ἀφελέσθαι · ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι.
 δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερῶχων,
 οἱ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 οἷέ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν, 625
 ὄσων ἀπὸ σφείων · ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἑρακλείδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 ὤρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 630
 υἱὸς θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν ·

Σαρπηῆδον, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' ἔοντι, μάχης ἀδαίημονι φωτί ;
 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο 635
 εἶναι · ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἑρακληΐην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα !
 ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος, 640
 ἐξ οἴης σὺν ἠηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἴλιου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
 σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀτομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, 645
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀίδαο περήσειν.

Τὸν δ' αὖ Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἠῦδα ·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 ἀνέρος ἀφραδίησιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,

- 650 ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
- 655 Ὡς φάτο Σαρπηδών· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῆ δούρατα μακρὰ
ἐκ χειρῶν ἦξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδών, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγειή·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
- 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρόν ἀριστερόν ἔγχει μακρῷ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ὄστ' ἔγχριμψθεῖσα, πατῆρ δ' ἔτι λουγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἐταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
- 665 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπέφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
μῆροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαιή,
σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
- 670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐρυγδούποιο διώκοι,
ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ὑπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγάλητορι μόρσιμον ἦεν,
- 675 ἄφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξεί χαλκῷ·
τῷ ῥά κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
ἐνθ' ὅγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλίστορά τε Χρομίον τε,
Ἄλκανδρόν τ' Ἀλιόν τε, Νοῆμονά τε Πρύτανίν τε·
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
- 680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῷ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσίοντι
Σαρπηδών, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδόνον ἔειπεν·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν εἴσης
 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν 685
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

᾽Ως φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἀλλὰ παρήϊζεν, λελημένος, ὄφρα τάχιστα 690
 ᾶσαιτ' Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἑταῖροι
 εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε δύραζε
 ἰφθίμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος· 695
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοὴ Βορέας
 ζῶγρει ἐπιπνεῖουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Ἄργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῆ καὶ Ἔκτορι χαλκοκορυστῆ
 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, 700
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσι Ἄρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριζεν
 Ἔκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης;
 Ἀντίθεον Τεύδραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππου Ὀρέστην, 705
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην δ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτρην,
 ὃς ῥ' ἐπὶ Ἰλῆ ναίσκε, μέγα πλοῦτιο μεμηλῶς,
 λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δὲ οἱ ἄλλοι
 ναῖον βοιωτοί, μάλα πῖονα δῆμον ἔχοντες. 710

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

᾽Ω πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω, 715
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ὑπονέεσθαι,
 εἰ οὔτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

- Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 720 ἢ μὲν ἐποιοχόμενη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλῳ Κρόνῳ ·
 Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτάκινημα, σιδηρέω ἄξονι ἀμφίς.
 τῶν ἦτοι χρυσή ἵτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεν·
 725 χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ιδέσθαι ·
 πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 δίφρος δὲ χρυσεοῖσι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν
 ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἀντυγές εἰσιν.
 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 730 δῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 κάλ' ἔβαλε, χρύσει' · ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρός ἐπ' οὔδει,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται·
 740 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἴωκῆ·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλῇ, δεινοῖο πελώρου,
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφύλληρον,
 χρυσεῖνυ, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 745 ἐς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀραί,
 750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἢδ' ἐπίδειναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηκεῆς ἔχον ἵππους·
 εἶρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,

ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 75E
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα
 ὀσαστίων τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι
 τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, 760
 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ρά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρῃα
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδιώμαι;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄγρῃ μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην, 765
 ἧ ἔ μάλιστ' εἶωθε κακῆς ὀδύνησι πελάζειν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μάλιστα δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθη
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 ὄσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 770
 ἧμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ἠψηχέες ἵπποι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,

ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 775
 λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν·
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Αἰ δὲ βύτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανυῖαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄθι πλείστοι καὶ ἄριστοι 780
 ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 εἰλόμενοι, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,

ἧ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἔνθα στᾶσ' ἤυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ, 785
 ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὄσον ἄλλοι πεντήκοντα·

Αἰδῶς, Ἀργεῖοι· κῆκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!

- ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 οἴχνησκον· κείνου γὰρ ἐδεΐδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦσ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν
 795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάανδρος ἰφῶ.
 ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφές αἰμ' ἀπομόργου.
 ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εὐικότα γείνατο Τυδεΐς·
 Τυδεΐς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἶασκον,
 οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων θυ καρτερόν, ὡς τοπάρους περ,
 κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
 [ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάβροδος ἦα.]
 σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἴσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω,
 810 καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 ἀλλὰ σευ ἢ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν,
 ἦ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 815 γιγνώσκω σε, θεά, θυγάτηρ Διὸς αἰγιόχοιο·
 τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
 οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῶ.

τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γυγνώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 825

Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἄρηα τόγε δείδιδι, μήτε τιw ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροδός εἰμι.

ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους· 830

τύφον δὲ σχεδίην, μηδ' ἄξιο θούρου Ἄρηα
 τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον·
 δς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στείτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

Ὡς φασμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε, 835

χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.
 ἠ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
 ἐμμεμανῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄξων
 βρέθοσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.

λάξετο δὲ μᾶστιγα καὶ ἠνία Παλλὰς Ἀθήνη· 840

αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχνησίου ἀγλαὸν υἴον·
 τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 δύν' Αἴδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.

Ὡς δὲ ἶδε βροτολογὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον, 845

ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόδ' ἔασεν
 κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαινυτο θυμόν·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰδυὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες, 850

πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἠνία θ' ἵππων,
 ἔγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμόν ἐλέσθαι·
 καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὤσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.

δεύτερος αὖθ' ὠρμάτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης 955

ἔγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

νεΐατον ἐς κενεῶνα, ὄθι ζωννύσκετο μήτηρ·
 τῇ ρά μιν οὔτα τυχῶν, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψεν·
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καδέεζτο, θυμὸν ἀχεύων,
 870 δείξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρρέου ἐξ ὠτειλῆς,
 καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὀρώων τάδε καρτερὰ ἔργα·
 αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἀνδρεσσι φέροντες.
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιπεύδονται, καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος·
 ταύτην δ' οὔτ' ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργω,
 880 ἀλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναιο παῖδ' ἀτληλον·
 ἢ νῦν Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμων Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἢ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνήσιν νεκάδεσσιν,
 ἢ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.

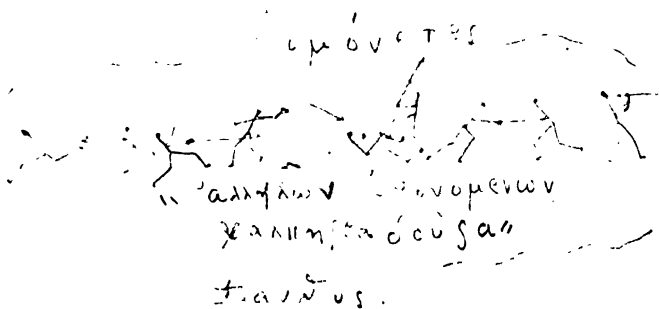
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·

μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 τῷ σ' ὄτω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 895 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ᾧδ' αἰδηλος,
 καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐραυνίωνων.

ᾧς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων
 900 ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι κατάδητός γ' ἐτέτυκτο.
 ᾧς δ' ὄτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
 ἕγρον ἐόν· μάλα δ' ὄκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 ᾧς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θούρον Ἄρηα.
 τὸν δ' Ἥβη λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσει·
 905 πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθεζέτο, κύδει γαίωιν.

Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἥρη τ' Ἀργεΐη καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη,
 παύσασαι βροτολογὸν Ἄρην ἀνδροκτασίαν.

Illustrations of the
Head.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὀμιλία.

Τρώων δ' οἴωδῃ καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις ^{αἰνὴ}·
 πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴδυσε μάχη πεδίοιο,
 ἀλλήλων ἰδυνομένων χάλκῃ ^{ρα} δούρα,
 μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνδοιο ῥοάων.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν, 5
 Τρώων ῥήξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔδηκεν,
 ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
 υἱὸν Εὐσσώρου, Ἀκάμαντ' ἦνυ τε μέγαυ τε.
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυδος φάλον ἰππόδασείης,
 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω 10
 αἰχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ,
 ἀφνειὸς βίοτιοι, φίλος δ' ἦν ἀνδρώποισιν· 15
 πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὀδῶ ἐπι οἰκία ναίων.
 ἀλλὰ οἱ οὕτως τῶνγε τότε ἦρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
 ἔσκεν ὑψηνίохος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξε ^{ῥα} 20
 βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη

- νῆϊς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.
 Βουκολίῳ δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,
 πρεσβύτατος γενεῆ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·
 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 ἥ δ' ὑποκουσσαμένη διδυμάουε γείνατο παῖδε·
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλθε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηιάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἀστυάλῳ δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυπόιτης·
 30 Πιδύτῃν δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
 ἔγχρῃ χαλκείῳ· Τεύκρος δ' Ἀρετάουα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ναῖε δέ, Σατυνίοντος εὐρρέϊταιο παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἦρωσ
 φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ζῶν ἔλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίοιο,
 ὄξφ' ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυσσάθη
 πρηνῆς ἐν κούρησιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔσθη
 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσατο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 50 εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν.
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
 55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτως
 ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκου

πρὸς Τρώων· ^{ἡ νύκτωρ} τῶν μῆτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
 κούρου ἔοντα φέροι, μηδ' ὄς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Ἴλιον ἔξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. 60

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωσ,
 αἰσιμα πυρειπῶν. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χειρὶ
 ἦρω Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνστράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
 λαξ ἐν στήθεσι βίās, ἐξέσπασε μείλιον ἔγχος. 65
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 μῆτις νῦν ἐνύρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν πλείοστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται
 ἀλλ' ἄνδρας κτεινώμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας. 70

Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἔνθα κεν αὐτὲ Τρώες Ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος· 75

Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλειται, οὔνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰδύν ἔστε μάχεσθαι, τε φρονέειν τε·
 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρό πυλάων,
 πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσέειν, δηίοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρυνήτην ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐδὶ μένοντες,
 καὶ μάλα τειρομένοι περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπέιγχι· 85

Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 μητέρι σῆ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
 νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 πέπλον, ὃς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, 90

- δεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὲ κόμοιο·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηφί,
 ἡμῖς, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνια,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἴλιου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φῆμι γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποδ' ὠδέ γ' ἐδειδόμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὄνπερ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 μάλινεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίδησεν.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε·
 πάλλων δ' ὄξέα δούρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντα,
 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 φάν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελδέμεν· ὡς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσι ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρδυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δουρίδος ἀλκῆς,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
 εἶπω βουλευτήσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαϊνόν,
 αὐτυξ, ἢ πυμάτη θεῶν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱὸς
 120 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταδητῶν ἀνδρῶπων;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 τοπρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σφ' ἑάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχοις ἔμεινας.

δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀγτιώωσι.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουδας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανόισι μαχοίμην.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, ^{κρη}κρηατέρως Δυκόοργος, 130
 δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν.

ὅς ποτε μαινομένοιο Διώνυσιο τιθῆνας ^{καὶ αὐτὸν}
 σεῦε κατ' ἠγάθειον Νυσηῖον· αἱ δ' ἅμα πάσαι
 δύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 θειόμεναι βουπλήγη· Διώνυσος δὲ φοβηθεῖς 135

δέσσειε ἄλλος κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δευδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὀμοκλή.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ρεία ζῶοντες,
 καὶ μιν τυφλὸν ἔδηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν. 140

οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλομι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσσον ἴθ', ὡς κεν θάσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηῦδα φαίδιμος υἱός·
 Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεῆν ἐρεεῖνεις; 145

οἴη περ φύλλων γενεῆ, τοιήδε, καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεδώσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὡς ἀνδρῶν γενεῆ ἡμὲν φύει, ἧδ' ἀπολίγχει.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδήης 150

ἡμετέρην γενεῆν, παλλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκειν, ὁ κέρδιστος γένητ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Διολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην· 155

τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠγορέην ἐρατεινὴν
 ἔπασαν· αὐτὰρ οἱ Προΐτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσειν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἄργεϊών· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσειν.
 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπέμνητο, δι' Αἰτεια, 160

κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τῶν οὔτι

πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
ἢ δὲ ψευσαμμένη Προίτον βασιλῆα προσηύδα·

Τεθναίης, ὦ Προίτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
165 ὃς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἔθελλούση.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτὰ χόλος λάβεν, οἶον ἄκουσεν
κτείνειν μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τογε θυμῷ.
πέμπτε δὲ μιν Λυκίηνδε, πῶρον δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
γράφας ἐν πίδακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλύ·

170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, βῆφρ' ἀπίχλοιο.
αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμίμοιο φραμπῆ·
ἀλλ' ὅτε βῆ Λυκίην ἔξε, Ξάνθου τε ῥέοντα,
προφρονέως μιν τίεν ἀνάξ Λυκίης εὐρείης.
ἐννήμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἰέρευσε·

175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως·
καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἤτεε σήμα ἰδέσθαι,
ὃ, ττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτιοιο φέροιο.
αὐτὰρ ἐπειδὴ σήμα κακὸν παρέδέξατο γαμβροῦ,
πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
180 πεφνέμεν—ἢ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
πρόσθε λέωνι, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
δεινὸν ἀποσιγνέουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο—
καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πίθησας.

185 δεῦτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
καρτίστην δὴ τήγχε μίχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἰντιανείρας·
τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
εἶσε λόχου· τοῖ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
190 πάντας γὰρ κατέπεφνε ἀμύμων Βελλεροφόντης.
ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρι ἦν·

δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἡμισυ πάσης·
καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
195 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀβδύρῃς, ὄφρα νέμοιο.
ἢ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφροσι Βελλεροφόντην,

Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —

Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς· *προσίδεν*
 ἢ δ' ἔτεκ' ἀντιθεῶν Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν· *brage - helmet*
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, 200

ἦτοι ὁ κάπ πεδίον τῷ Ἀλφειῷ ὄλος ἀλάτο,

ὄν θυμὸν κατέδωκεν, πᾶτων ἀνθρώπων ἀλεείνων. *shunny*

Ἴσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο

μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·

τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. 205

Ἴππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·

πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,

αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπέροχον ἔμμεναι ἄλλων, *to be a winner*

deaf μὴδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἀριστοὶ *to others*

ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. 210

ταύτης τοι γενεῆς τῆς καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.

ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, *all-nurturing*

αἵ τ' ἀρ' ὁ μείλιχιοισι προσήυδα ποιμένα λαῶν·

Ἥ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός· 215

Οἶνεὺς γάρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην

ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκοσὶν ἡματ' ἐρύξας· *winning a contest*

οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά· *to give each other good things*

Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαεινόν, *to give to me as a gift*

Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον· 220

καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δόμασ' ἐμοῖσιν.

Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν εὐντα

κύλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.

τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω

εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. 225

ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.

πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικούροι,

κτείνειν, ὅν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κιχείω·

πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὅν κε δύνηαι·

τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν· ὄφρα καὶ οἶδε 230

γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀτξαντε,
 χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 235 ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἔνεαβοίων. —

Ἔκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγῶν ἵκανεν,
 ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεόν ἠδὲ θυγάτρεις,
 εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασυνητούς τε ἕτας τε,
 240 καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχασθαι ἀνάγει
 πάσας ἐξείης· πολλῆσι δὲ κήδε' ἐφήπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανεν,
 ξεστῆς αἰδοῦσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
 245 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
 κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δῶδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
 250 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
 Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τίπτε λιπῶν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 255 ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἱεὶς Ἀχαιῶν,
 μαρναμένοι περὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνήκεν
 ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
 ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθεῖα οἶνον ἐνείκω,
 ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 260 πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πῆσθαι.
 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·
 ὡς τὴν κέ κῆμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἠμείβεται ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 μή μ' ἀπογυκώσης, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 χερσὶ δ' ἀνίπτουσι Διὶ λείβειν αἰδοπα οἶνον

ἄζομαι · οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφεΐ Κρονίωνι
 αἵματι καὶ λυδρῷ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελείης
 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ὀλλίσσασα γεραιάς · 270
 πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδὲ μέγιστος
 ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 τὸν θῆς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠῦκόμοιο,
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῷ,
 ἦμις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ 275
 ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἱρής,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελείης
 ἔρχεο · ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω, 280
 αἶ κ' ἐθέλῃσ' εὐπόντος ἀκουέμεν · ὥς κέ οἱ αὖτις
 γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριίμῳ μεγαλήτορι, τοιοῦ τε παισίν.
 εἰ κεύθον γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
 φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οἴζυος ἐκλελαδέσθαι. 285
 Ὡς ἔφαθ' · ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 κέκλετο · ταὶ δ' ἄρ' ὀόλλισσαν κατὰ ἄστῃ γεραιάς.
 αὐτῇ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποϊκίλοι, ἔργα γυναικῶν
 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδῆς 290
 ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 τῶν ἔν' ἀειραμένη Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνη,
 ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστήρ δ' ὥς ὑπέλαμπεν · ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων. 295
 βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρη,
 τῆσι θύρας ὤϊξε Θεανὸ καλλιπάρηος,
 Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο ·
 τὴν γὰρ Τρώες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν. 300
 αἶ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον.

- ἢ δ' ἄρα πέπλον ἐλούσα Θεανὸ καλλιπάρῃος,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠῦκόμοιο ·
 εὐχομένη δ' ἠράτο Διὸς κούρη μέγαλοιο ·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δια θεάων,
 ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων ·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηφί,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης
 310 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ' εὐχομένη · ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ὧς αἰ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο ·
 Ἔκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἱ τότε ἄριστοι
 315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλακι τέκτονες ἄνδρες ·
 οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,
 ἐγγυῖθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος, ἐν πόλει ἄκρη
 ἐνθ' Ἔκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος · ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυν · πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.
 τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 ἄσπιδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα ·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῆσι γυναιξίν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 τὸν δ' Ἔκτωρ νεῖκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν ·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλά χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.
 λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 μαρνάμενοι · σέο δ' εἵνεκ' αὐτῆ τε πτόλεμος τε
 ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε · σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλω,
 330 εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στρυγεροῦ πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δητῖο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής ·
 Ἔκτορ · ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνεΐκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 τοῦνεκά τοι ἐρέω · σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον.
 335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλω, οὐδὲ νεμέσσει,
 ἦμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχει προτραπέσθαι.

νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῦς ἐπέεσσιν,
 ὤρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὦδε καὶ αὐτῷ
 λῶϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύνω· 340
 ἢ ἴθ', ἐγὼ δέ μέτειμι· κινήσεσθαι δέ σ' ὄτω.

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 τὸν δ' Ἐλένη μῦθοισι προσηύδα μελιχίοισιν·

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κατομηχάνου, ὀκρυόεσσης,
 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, 345
 οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὦδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὄφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις, 350
 ὃς ἦδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 τοῦτφ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσουνται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι ὄτω.

ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἔξεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν 355
 εἶνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰοιδίμοι ἔσσομένοισιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 μή με κάδιζ', Ἐλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. 360
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν·
 ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δέ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔοντα·
 καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι 365
 οἰκίας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἷον.
 σὺ γὰρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
 ἢ ἦδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 αἶψα δ' ἔπειθ' Ἰκανε δόμους εὐναιετόντας, 370
 οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·

- ἄλλ' ἤγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἐφεστήκει γοοῶσά τε μυρομένη τε.
 "Ἐκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δρωήσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμωαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 πῆ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάρου;
 ἠέ πη ἐς γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;
 Τὸν δ' αὐτ' ὀτρηνὴ ταμὴ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 "Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 οὔτε πη ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 ἄλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσαι
 τείρεσθαι Τρώας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 μαινομένη εἰκυῖα· φέρε δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 390 Ἥ ῥα γυνὴ ταμὴ· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος "Ἐκτορα,
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτὶς, εὐκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
 εὔτε πύλας ἔκανε, διερχόμενος μέγα ἄστν,
 Σκαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίοιενδε —
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θεούσα,
 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 Θήβῃ Ἰποπλακίῃ, Κιλικέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἦ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτοριδὴν ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
 τὸν ῥ' "Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμίνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον "Ἐκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μεῖδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχῃ δὲ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἧ τάχα χήρη
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη, 410
 σεῦ ἀφαμαρτούση, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγῃ πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχε'—οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν, 415
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξευάριξε· σεβάσσατο γὰρ τότε θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκθη σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγίοχοιο. 420
 οἱ δὲ μοι ἐπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἰὼ κίον ἡματι Ἄϊδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὄτεσσιν.
 μητέρα δ', ἧ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση, 425
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἀψ' ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βύλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. 430
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεῦν, ἔνθα μάλιστα
 ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 τρὶς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι, 435
 ἰμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενεῖα,
 ἠδ' ἰμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἧ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
 ἧ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἰνώγει.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτορ· 440
 ἧ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μελεῖ, γύναι· ἄλλα μάλ' αἰνώω

- αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 αἶ κε, κακὸς ὧς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
- 445 αἰεὶ, καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλόωλῃ Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
- 450 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίησι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
- 455 δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ εὐούσα, πρὸς ἄλλης ἰστόν ὑφαίνοις,
 καὶ κεν, ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ἑπείρης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνώγκη·
 καὶ ποτὲ τις εἶπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
- 460 Ἔκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὧς ποτὲ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χήτεϊ τοιούδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
- 465 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σου θ' ἐκλήθμοιο πυθέσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ἀψ δ' ὁ πᾶσι πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλου ὄψιν ἀτυχθεῖς,
 ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἵππιωχαίτην,
- 470 δεινὸν ἅπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώωσαν·
 αὐτὰρ ὄγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,
- 475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι,
 ὠδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἴλιον, ἴφι ἀνάσσειν·
 καὶ ποτέ τις εἶπησι, πατὴρ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων!
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 κτεῖνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ. 480

Ἦς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηῶδει δέξατο κόλπῳ,
 δακρυόεν γελύσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τε μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 485

Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζω θυμῷ!
 οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προΐάψει·
 μοῖραν δ' οὐτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει,
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἴλιφ' ἐγγεγάασιν. 490

Ἦς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἶλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχῆσατο δ' ἔνδοδι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 αἰ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἔκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. 500

Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδ' κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστ' οὐρανὸν κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 εἰωθὼς λούεσθαι εὐρρείῳ ποταμοῖο,
 κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὦμοις ἀτίσσονται· ὁ δ' ἀγλατῆφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων· 505

- ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγύμου ἄκρης
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 καγγαλῶν, ταχέες δὲ πόδες φέρον. αἶψα δ' ἔπειτα
 515 "Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
 στρέψουσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος Διοσειδῆς·
 Ἥθεϊ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 δηθύνων, οὐδ' ἠλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.
- 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 δαιμόνι', οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, δὲ ἐναίσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἔθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείω.
 ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρессόμεθ', αἶ κέ ποδι Ζεὺς
 δάη, ἐπουρανόισι θεοῖς αἰετιγενέτησιν
 κρητήρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἔκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφοτέρωι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὔρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάτησιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὥς ἄρα τῶ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἐνθ' ἐλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηϊδίοιο ἄνακτος,
Ἄρρη ναιετάοντα Μενέσθειον, δν κορυνήτης
γεῖνατ' Ἀρηϊδῆος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
Ἔκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λύσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοου βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
ᾧμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἄργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμπιοι καρῆνων αἶψασα
Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δι' ἄουλετο νίκην·

ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῶ.
τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

25 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θυγάτερ μεγάληο,
ἤλθες ἀπ' Οὐλύμπιοι, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκεν ;
ἦ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκη
δῶς ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
ἀλλ' εἴ μοί τι πίδαοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα

30 σήμερον· ὕστερον αὐτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
Ἴλιου εὐρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῖν ἀθανάτησσι, διαπραδέειν τόδε ἄστυ.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
35 ἤλθον ἀπ' Οὐλύμπιοι μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν ;

Τὴν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
"Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερόν μένος ἵπποδάμοιο,
ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἴσθην οἶος
40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν" Ἐκτορι δίφω.

"Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τῶν δ' Ἑλένος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
45 βουλήν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιώωσιν·

στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

"Ἐκτορ, υἱέ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥά νύ μοί τι πίδαοιο ; κασίγνητος δέ τοι εἰμι·
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς.
50 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
οὐ γὰρ πῶ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἀκουσα θεῶν αἰειγενεταίων.

"Ὡς ἔφατ'· "Ἐκτωρ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
65 καὶ ῥ' ἐς μέσσω ἰὼν, Τρῶων ἀνέεργε φύλαγγας,
μέσσω δουρὸς ἐλών· τοῖ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
καδ' δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

καδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρυσιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατὸς Διὸς αἰγιόχοιο, 60
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορυΐεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπι φρίξ,
 ὄρυνμένοι νεόν, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 65
 ἐν πεδίῳ· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, 70
 εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νησι δαμείετε ποντοπόροισιν.

ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἔκτορι δίφ. 75
 ὦδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῶ,
 τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80

εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶη δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
 καὶ κρέμῳ προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσέλμους ἀποδώσω.
 ὄφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, 85
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 καὶ ποτέ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδράσιν,
 νηὶ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τὸδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ὃν ποτ' ἀριστεύοντι κατέκτανε φαίδιμος Ἔκτωρ. 90
 ὧς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλῖος οὐποτ' ὀλεῖται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἰδεσθεν μὲν ἀνήσασθαι, δεῖσαν δ' ἵποδέχθαι.

- ὄψ' ἔ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 *νεῖκει ὄνειδιζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·*
ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
ἦ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνῶδες αἰνῶς,
εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἔκτορος ἀντίος εἶσιν.
ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 *ἡμενοὶ αὖτις ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλέες αὐτῶς·*
τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῆ
 105 *Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·*
εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρῆ
 110 *ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·*
μηδ' ἔθει' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνوني φωτὶ μάχεσθαι.
Ἔκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ἔρρηγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 *ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴξεν, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·*
τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
εἵπερ ἀδειῆς γ' ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
δητοῦ ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 120 *ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωσ,*
αἴσιμα παρειπῶν· ὁ δ' ἐπέειθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 *ἦ κε μέγ' οἰμῶξετε γέρον, ἵππηλάτα Πηλεὺς,*
ἔσθλός Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητής,
ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεῆν τε τόκου τε.
τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἔκτορι πάντα ἀκούσαι

- πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰείραι, 13X
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἶσω.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 ἠβῶμ', ὡς ὄτ' ἐπ' ὠκυρόφ Κελιάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 Φειῶς παρ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα- 135
 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶς,
 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊδίοιο ἀνακτος,
 δίου Ἀρηϊδίου, τὸν ἐπὶ κλησιν κορυνήτην
 ἀνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
 οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῶ, 140
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κράτεέ γε,
 στεινωπῶ ἐν ὁδῶ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὑπτίος οὔδει ἐρείσθη· 145
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους. 150
 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδειδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνήκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει φ'· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὐχος Ἀθήνη.
 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἀνδρα· 155
 πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶδ' ὡς ἠβῶοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἶη,
 τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν. 160
 Ὡς νεῖκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννεα πάντες ἀνέσταν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρι ἐπιειμένοι ἀλκίην·
 τῷσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπίων Ἴδομενῆος, 165

- Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμοιτος ἀγλαὸς υἱός·
 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οἴγ' ἔβελον πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
- 170 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχθησιν·
 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 καὶ δ' αὐτὸς δν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγησιν
 δήτου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
- 175 ὦς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν,
- 180 ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης!
 ὦς ἄρ' ἔφαν· πάλλευ δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ἐκ δ' ἔδορε κλήρος κυνέης, δν ἄρ' ἦβελον αὐτοῖ,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἂν ὄμιλον ἀπάντη,
 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
- 185 οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἂν ὄμιλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλει, φαίδιμος Αἴας,
 ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
- 190 τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλει, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα δῖον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύω,
 τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,
- 195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳεὺς γε πύθωνται·
 ἦὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
 οὐ γὰρ τίς με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
- 200 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε,
 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
 εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον. 205

Ὦς ἄρ' ἔφην· Αἴας δὲ κορύσσετε νόροπι χαλκῷ.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσσατο τεύχη,
 σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων
 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι. 210

τοῖος ἄρ' Αἴας ὄρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρδε δὲ ποσσὶν
 ἦε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, 215

Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 ἀψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥτε πύργου,
 χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
 σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἧ Τλη ἐνὶ οἰκία ναίων·
 ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, 220

ταύρων ζατρεφῆων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσδε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
 στή ῥα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηΐδα· 225

Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσαι οἰόθεν οἶος,
 οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστήης μετέασιν,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνῖσι ποντοπόροισιν
 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντίασαιμεν,
 καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο. 230

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαἰόλος Ἑκτωρ·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 μήτι μὲν, ἥτε παιδὸς ἀφαιροῦ, πειρητίζε,
 ἢ ἢ γυναικός, ἢ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.
 αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε· 235

- οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοι ἔστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
- 240 οἶδα δ' ἐπαῖξαι μόθον ἵππων ὠκειῶν·
 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖψ μέλπεσθαι Ἄρηι.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐδέλω βαλέειν, τοιοῦτον εἶντα,
 λάῃρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαῖζων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομήτῃ ῥινῶ σχέτο. δεύτερος αὐτε
 Αἴας Διογενῆς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
- 255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένω δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,
 ἢ συσι κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμῆ.
- 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἔγχειν, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·
 τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκῆκιεν αἷμα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
- 265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλινα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δεύτερος αὐτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
 ἦκ' ἐπιδιμήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
- 270 εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάβηε δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτίος ἐξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνιχριμφθεῖς· τὸν δ' αἰψ' ὠρθωσεν Ἀπόλλων.
 καὶ ἰνὸς κε δὴ ξιφέεσσ' αἰτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 ἦλθον ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 275
 Γαλδουβιὸς τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 μέσση δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέδον· εἶπέ τε μῦθον
 κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς· 280
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', Ἔκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι· 285
 αὐτὸς γὰρ χάρμη προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἦπερ ἂν οὖτος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δίαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεδός τε βίην τε,
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι· 290
 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην·

νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 ὡς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 σοὺς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν· 295
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δῶομεν ἄμφω,
 ὄφρα τις ᾧδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε· 300
 ἦ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 ἦδ' αὖτ' ἐν φιλότῃτι διέτμαγεν ἀρδμήσαντε.

Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμώνι·
 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαεινόν. 305

τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦε, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,

- Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀαπτοικ·
 310 καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σπον εἶνω.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίησιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 τοῖσι δὲ βούν ἱέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωφι.
 τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὄπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης·
 νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 ἦρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μήτιν,
 325 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἄριστη φαίνεται βουλή·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πολλοὶ γὰρ τεθνήασι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐρῆρον ἀμφὶ Σκύμανδρον
 330 ἐσκέδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδόςδε κατήλθον.
 τῷ σε χρή πόλεμον μὲν ἄμ' ἠοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 βουσί καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακόμεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος
 335 οἴκαδ' ἄγη, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν·
 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἔνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
 πύργους ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἄραρυίας,
 340 ὄφρα δι' αὐτῶν ἰππηλασίη ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθείαν ὀρύξομεν ἐγγύδι τάφρον,
 ἧ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐούσα,
 μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερωχων.

ἄΩς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες
 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἴλίου ἐν πόλει ἄκρη,
 δευῆ, τετρηχύμ, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν. 345

τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύει·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 δευτ' ἄγεται, Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 350
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζητο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο· 355
 ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. 360
 αὐτὰρ ἐγὼ Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφῃμι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιδείναι.

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζητο. τοῖσι δ' ἀνέστη 365
 Δαρδανίδης Πριάμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρος περ,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος· 370
 ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος Ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσω 375
 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνη, δῶη δ' ἑτέροισί γ'· νίκην

- "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μύλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο·
 380 [δὴρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἠῶθεν δ' Ἴδαίος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρης,
 νηὶ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κήρυξ·
 385 Ἄτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἄριστῆες Παναχαιῶν,
 ἠνώγει Πριάμὸς τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
 εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἠδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 ἠγάγετο Τροίηνδ'—ὡς πρὶν ὠφελλ' ἀπολέσθαι!—
 πάντ' ἐδέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπίδειναι·
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὴν Τρῶές γε κέλονται
 καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐδέλῃτε
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήρομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ἄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μύλα νῆπιός ἐστω,
 ὡς ἦδη Τρῶεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
 Ἄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδαίου προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἴδαϊ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὧς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως.
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακήμεν οὔτι μεγαίρω·
 οὐ γάρ τις φειδῶ νεκύων κατατεθνηῶτων
 110 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὠκα.
 ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδοντος πόσις Ἥρης.
 Ἄς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 ἀψορρόν δ' Ἴδαίος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 πάντες ὀμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότη' ἄν ἔλθοι
 Ἴδαίος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν. τοῖ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὤκα,
 ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἄργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσέλμων ἀπὸ νηῶν
 ὠτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

415

420

Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλαρβρείταο βαθυρῥόου Ὀκεανοῖο
 οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα,
 δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξίων ἐπάειραν.
 οὐδ' εἶα κλαίειν Πριίμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 ὧς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοῖλας ἐπὶ νῆας.

425

430

Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἦώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
 ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 εὐρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

435

440

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῆ,
 θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

445

Ζεὺ πάτερ, ἡ ρά τις ἐστὶ βροτῶν ἐπ' ἀπίερα γαίαν,
 ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτη ἐνὶ ψει·
 οὐχ ὀράας, ὅτι δ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ

450 τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας ;
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς·
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὃ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρψ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀΐλῃσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 455 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἶον ἔειπες !
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
 ὃς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χειράς τε μένος τε·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς.
 ἄγρει μῖν, ὄτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νησι φιλῆν ἐς πατρίδα γαίαν,
 τείχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἄλα πᾶν καταχεῦσαι,
 αὐτὶς δ' ἠΐονα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὣς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 δύσето δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐκ Δήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐψιπύλη ὑπ' Ἰήσοι, ποιμένι λαῶν.
 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰῶνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινόις, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλαϊαν.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπᾶων χαμάδις χέον, οὐδὲ τις ἔτλη
 πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 κομήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μάχη.

Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραunos
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοι.
αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·

Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θείαιαι, 5
ἄφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
πειράτῳ διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες ✓
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω 10
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγείς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·
ἢ μιν ἐλὼν ρίψω ἐς Τάρταρον ἠερέντα,
τῆλε μάλ', ἦχι βᾶδιστος ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, 15
τόσσον ἔνερθ' Ἄτδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
σειρῆν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιαι· 20
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε

- Ζῆν', ὑπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 σειρῆν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ρίον Οὐλύμπιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 ὄψ' ἐ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεκτόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
 35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὄδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρονι μυδέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὠκυπέτα, χρυσέσσι ἐθείρησιν κομόωντε·
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέγνετο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
 45 μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἴκανε πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυΐης·
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πούλῃν ἔχευεν.
 αὐτὸς δ' ἐν κορυφήσιν καθέζετο, κύδεϊ γαίων,
 εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῖνι μάχεσθαι,

χρειοὶ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 πᾶσαι δ' ὠθύννυτο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 πεζοὶ δ' ἵππηές τε· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο, 60
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμῳγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα. 65

Ἵφρα μὲν ἦὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἡμος δ' Ἡἷλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθεινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτοιο, 70

Τρώων δ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν. { -
 [αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ 75
 ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

Ἐνθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,
 οὔτε δὴ Δἱαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
 Νέστωρ δ' οἶος ἔμμινε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν, 80
 οὔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰφ
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐιλένης πόσις ἠὺκόμοιο,
 ἄκρην κακ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 κρανίφ ἔμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δὴ· 85
 σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλιδόμενος περὶ χαλκῆ.

ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνεν
 φασγάνφ ἀτῶσων, τόφρ' Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι
 ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠύλοχον φορέοντες,
 Ἔκτορα. καὶ νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν δλεσσειν, 90

- εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε βῆθην ἀγαθὸς Διομήδης·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὀμίλῳ;
 95 μῆτις τοι φεύγουσι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 ἀλλὰ μὲν', ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἑών, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 στή δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
 ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
 105 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσῃ, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἳοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἔνδα καὶ ἔνδα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
 οὐδ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μῆστωρε φόβοιο.
 τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τῷδε δὲ νῶϊ
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 εἴσεται, ἡ καὶ ἐμὸν δόρυ μαινεταὶ ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 ἰφθίμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠΐα σιγαλόεντα,
 μᾶστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἔκτορος ἄγχι γέροντο
 τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
 120 υἱὸν ὑπερδύμου Θηβαίου, Ἠνιοπῆα,
 ἵππων ἠνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αἰδοὶ λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνίοχοιο·

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ εἰαίρου, 125
 κείσθαι· ὁ δ' ἠνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵπῳ δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὖρεν
 Ἴφιδίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵπῳ
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἠνία χερσίν.

Ἔνθα κε λουγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο· 130
 καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφήκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 καδὲ πρόσθ' ἵπῳ Διομήδεος ἤκε χαμᾶζε·
 δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεεῖου καιομένοιο· 135

τὼ δ' ἵπῳ δείσαντε καταπτῆτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠνία συγαλόεντα·
 δείσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Τυδείδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβουδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὃ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπετ' ἀλκή; 140
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει,
 σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἶ κ' ἐθέλῃσιν,
 δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἰφθιμος· ἐπειθὲ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης· 145
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἔκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας.
 ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρέϊα χθῶν! 150

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαίφρονος, οἷον ἔειπες!
 εἵπερ γάρ σ' Ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἄσπιστάων, 155
 τάων ἐν κοίησι βάλες θαλεροῦς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 αὐτίς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἔκτωρ

- ἤχη θροεσσίη βέλεα στονούοντα χέοντο.
 160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν σε τῶν Δαναοὶ ταχύπωλοι
 ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείους δεπάεσσιν·
 νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 ἔρρε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἷξαντος ἐμεῖο,
 165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναικας
 ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
 ὣς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 170 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
 Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 175 γυγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·
 νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανώοντο,
 ἀβλήχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·
 ἵπποι δὲ ρέα τάφρον ὑπερθορεύονται ὀρυκτῆν.
 180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι γένωμαι,
 μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δητῖο γενέσθω,
 ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργείους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
 ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
 185 Ἔάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἰῶν Λάμπε τε δῖε,
 νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἦν μάλα πολλὴν
 Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μέγαλήτορος Ἡετίωνος,
 ὑμῖν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.]
 190 ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἳ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι,
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν
 ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,

πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
 αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἡφαιστος κάμε τεύχων. 195
 εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 αὐτουυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη,
 σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
 καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἤδα· 200

ὦ πόποι, Ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
 οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσιν
 πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.
 εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί, 205
 Τρῶας ἀπόσασθαι, καὶ ἐρुकέμεν εὐρύσπα Ζῆ-
 ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἔννοσίχθων·
 Ἥρη ἀπτοσπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι 210
 ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 πληθύνει ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
 εἰλομένων· εἴλει δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ 215

Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἔτσας,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θεῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 αὐτῷ ποιπνύσαντι, θεῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.

βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, 220
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακίητι νηὶ μελαίνῃ,
 ἧ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·

[ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
 ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοῖ ῥ' ἔσχατα νῆας ἔτσας 225
 εἴρυσαν, ἡνορέη πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 ἤρυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

- Αἰδώς, Ἄργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!
 πῆ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 ἄς, ὅπότε' ἐν Δήμῳ, κενεαυχέες ἡγοράασθε,
 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 πίνοντες κρητήρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοι εἶμεν.
 235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεὺ πάτερ, ἧ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 τῆδ' ἄτη ἄσασας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τὸν περικαλλέα βωμόν
 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθόμεν, ἐνθάδε ἔρρων·
 240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρί' ἔκησ,
 ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήημον ἐέλδωρ·
 αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 νεύσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 ἐνθά πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί·
 οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.
 Ἐνθ' οὐτίς πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμουίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 260 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριω ἐπιειμένοι ἀλκῆν·

τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενηός,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός ·
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων ·
 στή δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκει Τελαμωνιάδαο.

265

ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερον σάκος · αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἴστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖτις πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν.
 αὐτὰρ ὁ αὐτίς ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
 εἰς Αἴανθ' · ὁ δέ μιν σάκει κρύπτασκε φαεινῷ.

270

Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων ;
 Ὅρσιλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὅρμενον ἦδ' Ὅφελέστην,
 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπύονα καὶ Μελάνιππον.

275

[πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 τὸν δὲ ἰδὼν γηῆθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας ·
 στή δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν ·

280

Τεῦκρε, φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
 πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 καὶ σε, νόθον περ ἔοντα, κομίσσατο φ' ἐνὶ οἴκῳ ·
 τόν, καὶ τηλόθ' ἔοντα, εὐκλείης ἐπίβησον.

285

σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερῶ, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται ·
 αἶ κέν μοι δῶῃ Ζεὺς τ' αἰγίολχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἴλιον ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρῆσβήϊον ἐν χειρὶ θῆσω,
 ἢ τρίποδ', ἢ ἐ δῶ ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 ἢ ἐ γυναιχ', ἢ κέν τοι ὄμῶν λέχος εἰσαναβαίνοι.

290

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις ; οὐ μὲν τοι, ὄση δύναμις γε πύρεστιν,
 παύομαι · ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 ὀκτῶ δὴ προέηκα ταυηγλώχινας οἰστούς,

295

- πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊδῶων αἰζηῶν ·
 τούτου δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κῦνα λυσσητήρα.
- 300 Ἴη ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιν ἴαλλεν
 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμὸς.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ' · ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 υἷον ἔνν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰφῶ ·
 τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
- 305 καλλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῆσιν.
 μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήφῳ,
 καρπῶ βριδομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσιν ·
 ὧς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
- Τεύκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιν ἴαλλεν
- 310 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμὸς.
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε · παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων ·
 ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἔκτορος ἠμιοχῆα,
 ἰέμενον πόλεμόνδε, βύλε στήθος παρὰ μαζόν ·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
- 315 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἶνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠμιοχόιο ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου ·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυὺς ἔοντα,
 ἵππων ἠνὶ ἐλείν · ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίδησεν ἀκούσας.
- 320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 σμερδαλέα ἰάχων · ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ ·
 βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμὸς ἀνώγει.
 ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξεΐλετο πικρὸν οἷστον,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῆ · τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
- 325 ἀνέρυοντα, παρ' ὤμων, ὄθι κληῖς ἀποέργει
 αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῆ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκρῖοεντι ·
 ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν · νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῶ ·
 στήθῃ δὲ γυνῆ ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός ·
- 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶα ἐρίηρες ἑταῖροι,

Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἐπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Ἄψ δ' αὐτίς Τρώεσσι Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσει 335

οἱ δ' ἰδὺς τάφροιο βαθείης ὡσαν Ἀχαιοὺς·

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.

ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ λέοντος

ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,

ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει· 340

ὡς Ἔκτωρ ὥπαζε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,

αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.

αὐτὰρ ἔπει διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν

φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·

οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, 345

ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν

χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.

Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,

Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολογίου Ἄρηος.

Τοὺς δὲ ἰδοῦς ἔλεσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 350

αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ

ὄλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ·

οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται

ἄνδρὸς ἐνὸς ῥιπῆ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς 355

Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

Τὴν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

καὶ λῆν εὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,

χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·

ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθήσιν, 360

σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερweύς·

οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν

τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέου ἀέθλων.

ἦτοι ὁ μὲν κλαίεισκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς

τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προτάλλεν. 365

εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδ' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,

εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προῦπεμψεν,

- ἐξ Ἑρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἴφθαο·
 οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ρέεδρα.
 770 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς,
 ἧ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὐτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 γηθῆσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας·
 ἧ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 ἧ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοιο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 πέπλον μὲν κατέχευεν εἰνὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἧ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄχρα φλόγα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 395 ἧ μὲν ἀνακλίνει πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριον δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄνην
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυιώσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπητησι κεραυνός· 405
 ὄφρ' εἰδῆ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχῃται.
 "Ἦρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.

Ἦς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον. 410
 πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·

Πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 οὐκ ἑάα Κρονίδης ἐπαμυνόμεν Ἀργείοισιν. 415
 ὦδε γὰρ ἠπέιλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
 γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπητησι κεραυνός·
 ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶ πατρὶ μάχῃται. 420
 "Ἦρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.

ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κίον ἀδδεές, εἰ ἐτέον γε
 τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.

Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις· 425
 αὐτὰρ Ἀθηναίην "Ἦρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 νῶϊ ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 ὅς κε τύχῃ· κείνος δὲ τὰ δ' ἀφρονέων ἐνὶ θυμῷ, 430
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές.

Ἦς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 τῆσιν δ' Ἦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίησι κάρησιν·
 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνόπια παμφανόοντα· 435
 αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

- Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐύτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκουσ.
 440 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λύσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς
 ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπι·
 αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ὀλλύσαι Τρώας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
 450 πάντως, οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
 σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
 ἀψ' ἐς Ὀλυμπον ἴκεσθον, ἴν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 ὦς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 πλησῖαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει.
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμηγῶν,
 465 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
 [ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἦτις ὀνήσει,
 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὄδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 ἧοὺς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
 θύψαι, αἳ κ' ἐδέλθουσα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ἀλλήντ' Ἀργείων πουλὴν στρατὸν αἰχμηγῶν.

οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα.

[ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται,
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.] 475

ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωσμένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἴκηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἴν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
ἦμενοι, οὐτ' αἰγῆς Ἑπερίουος Ἡελίοιο 480

τέρποντ', οὐτ' ἀνέμοισι, βαθύς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἦν εὐδ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἡρη.
ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡλίοιο, 485
ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδω φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶς
ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι, 490
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.

ἔξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
τόν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμῇ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης· 495
τῷ ὄγ' ἐρείσάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηΐδα·

Κέκλυτέ μευ, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικούροι·
νῦν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα 500
Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
λύσαθ' ὑπέξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδῆν·
ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα 505

καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰοίξεσθε,
σῆτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

- ὥς κεν παυνύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης
καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
- 510 μῆπως καὶ διὰ νύκτα κερηκομῶντες Ἀχαιοὶ
φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαίειν ἔκηλοι·
ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοδι πέσση,
βλήμενος ἢ ἰφ, ἢ ἔγχρῃ ὀξύνουσι,
- 515 νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα.
κῆρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
- 520 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
ὦδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιῆς, εἰρημένος ἔστω·
- 525 τὸν δ' ἠοῦς Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας Κηρессиφορήτους,
[οὗς Κῆρες φορέουσι μελαινώων ἐπὶ νηῶν.]
ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
- 530 πρῶτ' δ' ὑπνοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
πὰρ νηῶν πρὸς τείχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐφ' ἴω τὸν
χαλκῶ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
- 535 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὅτω,
κεῖσεται οὐτηθεῖς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὧς
εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
- 540 τιοίμην δ', ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρῃ ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

Ἦς Ἐκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
 οἷ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώνοντας,
 δῆσαν δ' ἰμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα 545
 καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 σῆτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τελεέσσας ἑκατόμβας.
 κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
 ἠδείαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο, 550
 οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
 εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καέτο πολλά.
 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην 555
 φαίνεται ἄριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,]
 πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμῆν·
 τόσσα μεσηγνὴ νεῶν ἠδὲ Ξάνδοιο ῥοάων, 560
 Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἴλιόθι πρό.
 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καέτο· παρ δὲ ἐκάστω
 εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰδομένοιο.
 ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋδρονον Ἠῶ μίμνον. 565

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί.

Ὅς οἱ μὲν Τρῶες φύλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύξα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρήκηθεν ἄητον,
ἐλδόντ' ἔξαπίνης· ἄμυδις δέ κε κύμα κελαιῶν
κορδύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχευαν·
ὡς ἑδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

5

Ἄτρείδης δ', ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοίτα κηρύκεσσι λυγυφθόγγουσι κελεύων,
κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.
Ἴξον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ·
ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηῖδα·

10

15

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρείη·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει

20

- δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὄλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολιῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κρῆτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 30 δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἦ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσασ' Ἄργεῖων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἱας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις·
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πᾶρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶσ', αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηδεν μάλα πολλαί.
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἰλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῶ εἰλήλουθμεν.
 50 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἵπποτα Νέστωρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν πολέμφ ἐνὶ καρτερὸς ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὀμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
 55 οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὄσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μῦθων.

ἡ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἶης
 ὀπλότατος γενεῆφιν · ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες,
 80 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 ἐξείπω, καὶ πάντα διΐζομαι · οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδέ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀδέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 85 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρούεντος.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιδῶμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα · φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι · αὐτὰρ ἔπειτα,
 90 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε · σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν · ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές.
 πλείαι τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν ·
 πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ · πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 95 πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεις, ὃς κεν ἀρίστην
 βουλὴν βουλεύσῃ · μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
 ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύδι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά · τίς ἂν τάδε γηθῆσειεν ;
 νύξ δ' ἦδ' ἠὲ διαρραΐσει στρατὸν ἠὲ σαώσει.
 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντο.
 80 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
 ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἦδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱὰς Ἄρηος,
 ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆν τε Δηήπυρόν τε,
 85 ἦδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 ἔπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἐκάστῳ
 κούροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες ·
 καδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες ·
 εἶδα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 90 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικεα δαῖτα.
 οἱ δ' ἐπ' ὄνειδάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

- αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 95 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἄτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
 σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθαι
 100 τῷ σε χρή πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
 κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγη
 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἄρχῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 οἶον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηίδα κούρην
 χωομένου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 οὔτι καδ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 εἶξας, ἄνδρα φέριστον, δν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίδωμεν
 δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὄντε Ζεὺς κῆρι φίλησῃ·
 ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,
 120 ἀψ' ἐθέλω ἀρέσσι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 αἶθωνας δὲ λέβητας ἑξήκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄρουτο.
 125 οὐ κεν ἀλλήϊος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,

ὅσσα μοι ἠρείκωντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 ἐξελόμην, αἱ κιάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν, 130
 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τὸτ' ἀπηύρων,
 κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 ἢ Δέμης ἀνδρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε 135
 ἄστνυ μέγα Πριύμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω,
 εἰσελθῶν, ὅτε κεν दाτεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἐλένην κάλλισται ἔωσιν. 140
 εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' αὖ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν Ἴσον Ὀρέστην,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρεις ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόδεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα· 145
 τάων ἦν κ' ἐδέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσο' οὐπω τις ἐῆ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν, 150
 Φηράς τε Ζαθέας ἠδ' Ἀνθείαν βαθυύλειμον,
 καλὴν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβούται,
 οἳ κέ ἐ δωτήνησι, θεὸν ὧς, τιμήσουσιν, 155
 καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι Δέμιστας.
 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 δμηθῆτω! Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, 160
 ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.

- Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Γερήνιος ἰππότα Νέστωρ·
 Ἀτρείδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 165 ἄλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιδέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἠγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβύτης ἄμ' ἐπέσθων·
 φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημησαί τε κέλεσθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδῶτα μῦθον ἔειπεν.
 αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 175 κούροι δὲ κρητήρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσύν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἦδελε θυμός,
 ὠρμώντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἰππότα Νέστωρ,
 180 δενδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῆ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
 τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δὲ οἳ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῆ,
 δέγμενος Αἰακίδαην, ὅποτε λήξειεν αἶειδων.
 τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἠγγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.
 195 ὡς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἢ τι μάλα χρεώ·
οἷ μοι σκυζομένω περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.

Ὦς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε διὸς Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν· 200
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔοντα·

Μεΐζονα δὴ κρητῆρα, Μεινοιτίου υἱέ, καδίστα·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

Ὦς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἔπεπειθεῖδ' ἑταίρῳ. 205
αὐτὰρ ὄγε κρείον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔδηκ' ὀϊός καὶ πίνος αἰγός,
ἐν δὲ σὺδὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἄλοιφῇ.

τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν· 210
πῦρ δὲ Μεινοιτιάδης δαίεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
ἀνδρακιῆν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, κρατεντάων ἐπαίρας.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπησε, καὶ εἰν ἔλεοῖσιν ἔχευεν, 215

Πάτροκλος μὲν σῖτον ἔλων ἐπένειμε τραπέξῃ,
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
αὐτὸς δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
τοίχου τοῦ ἐτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυλάς. 220

οἱ δ' ἐπ' ὀνειάδ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλλῆα·

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν ἔτσης οὐκ ἐπίδενεῖς, 225
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,

δεῖδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι 230
νηᾶς εὖσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.

- ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλιν ἔδεικτο
 Τρώες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ὑστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμαίνων
 μαινεται ἐκπάγλως, πίσυρος Διὶ, οὐδέ τι τλῆι
 ἀνέρας, οὐδέ θεούς· κρατερὴ δέ ἐ λύσσα δέδυκεν·
 240 ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διαν·
 στεύται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηώσειν παρὰ τήσῃ, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δείδουκα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ὑπειλάς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἵπποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψέ περ, υἱὰς Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 251 ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.
 ᾧ πέπον, ἧ μὲν σοίγε πατήρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι πέμπεν·
 τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 δώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθσαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 παύε', ἕα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἑείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀδλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνωνος ἵπποιο ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 δώσει δ' ἑπτὰ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, 276
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἶ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρα
 κούρην Βρισηῆς· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι, 275
 ἢ Δέμις ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωιάδας δὲ γυναικάς ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἐλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' αὖ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε Ἴσων Ὀρέστη,
 ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. 285
 τρεῖς δέ οἱ εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εἰπήκτω
 Χρυσόδεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τῶν ἦν κ' ἐθέλησθαι, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηληῆος· ὁ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῖη ἐπέδωκε θυγατρὶ. 290
 ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιώμενα πτολιέδρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήσασαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἠδ' Ἀνθείαν βαθυύλειμον,
 καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος· 295
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβούται,
 οἳ κέ σε δωτῶσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 καὶ τοι ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι Δέμιστας.
 ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόδι μᾶλλον, 300
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς

- τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἷ σε, θεὸν ὧς,
 τίσοις· ἧ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 λύσσαυ ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
 οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὐδ' ἐνθάδε νῆες ἔνειαυ.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 310 χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποποιεῖν,
 ἤπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὧς τετελεσμένον ἔσται·
 ὧς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἴδαο πύλῃσιν,
 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύδη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὧς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 315 οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 οὔτ' ἄλλους Δαναοὺς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν.
 μάρνασθαι δητοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ αιεὶ
 ἴση μοῖρα μένουσι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἱῆ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργός.
 οὔδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αιεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὧς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ
 325 ὧς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴανου,
 ἦματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνδρώπων,
 πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν,
 δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλευσίν·
 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων

τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσι
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
 ἢ μῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνδρώπων 340
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται· ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ' εὐούσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μεν πειράτω, εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει. 345
 ἀλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν· 350
 ἀλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Ἔκτορος ἀνδροφόνιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἔθελεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἔκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανε·
 ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μεν ἔκφυγεν ὄρμῃν. 355
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἔθέλω πολεμίζεμεν Ἔκτορι δίφ,
 αὐριον ἱρὰ Διὶ ρέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
 ὄψεαι, ἦν ἐθέλησθαι, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας 360
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἦματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔβρων·
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν, 365
 ἠδὲ γυναικᾶς εὐζώνους, πολλίον τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσσο' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί, 376
 εἰ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν,

- αἶεν ἀναιδείην ἐπιειμένος!—οὐδ' ἂν ἔμουγε
 τετλαίη, κύνεός περ ἑών, εἰς ὤπα ιδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιπεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτίς
 ἔξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 ἔρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κέεται·
 αἴθ' ἑκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἑκάστην
 ἀνέρες ἔξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαδός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λάβῃν.
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
 οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
 οὐδέ μιν ὧς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅστις οἴ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς δὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
395 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ρύονται·
 τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτήσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει,
405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρῆεσσι.
 ληῖστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,

κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα ·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λειστή,
 οὔδ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα, 410
 διχθαδίας Κήρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.

εἰ μὲν κ' αὖτις μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὤλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται ·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν 415
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὤκα τέλος θανάτοιο κιχείη.

καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 οἴκαδ' ἀποπλείειν · ἐπεὶ οὐκέτι δήτετε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς · μάλα γάρ ἔδεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί. 420

ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων ·
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἧ κέ σφιν νηῖάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς · ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἑτοίμη, 425
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.

Φοῖνιξ δ' αὖτις παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθῆτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἦν ἐδέλῃσιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.

Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ, 430
 μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 δάκρυ' ἀναπρήσας · περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν ·

Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσιν 435
 πῦρ ἐθέλεις ἀτδήλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ ·
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείω, φίλον τέκος, αὖτις λιποίμην
 οἶος ; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίτου πολέμοιο, 440

οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν

- τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 ὧς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείῳ, φίλον τέκος, οὐκ ἐξέλοιμι
 445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 γῆρας ἀποξύσας, δῆσειν νέον ἠβώοντα,
 οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρός Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 παλλακίδι προμυγῆναι, ἴν' ἐχθῆρει γέροντα.
 τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἴσθεις,
 πολλὰ κατηράτο, στυγεράς δ' ἐπέκέκλετ' Ἐρινύς,
 455 μῆποτε γούνασιν οἴσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηια.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὄξει χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δήμου δῆκε φάτιν καὶ ὄνειδεα πόλλ' ἀνδρώπων·
 ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλειόμην.
 ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 πατρός χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι
 ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἔοντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοὶ κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιοφῆ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴανον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθθι
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰδούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθυρον ἐρκίον αὐλῆς

ρεῖα, λαδῶν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλυκα, μητέρα μήλων,
 ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὁ δὲ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 490
 καί με φίλησ', ὡσεὶ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 μούνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καὶ μ' ἀφνειὸν ἔδθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω.
 καὶ σε τοσοῦτον ἔδθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 495
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλῃ
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτε δῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄψου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα 490
 οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἄλεγεινῆ.
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνου ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιούμεν, ἵνα μοὶ ποτ' ἀεικέα λουγὸν ἀμύνης. 495
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοῖ,
 τῶνπερ καὶ μεῖζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχῶλης ἀγανῆσιν,
 λοιβῆ τε κνίσση τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι 500
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γὰρ τε Διταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 χῳλαί τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὄφθαλμῶ·
 αἷ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιούσαι.
 ἢ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὔνεκα πάσας 505
 πολλὸν ὑπεκπροδέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὃς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 ὃς δὲ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποεἴπη, 510
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι.

- τῷ Ἄτρει ἀμ' ἐπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἐπεσθ'·
 τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζου
 Ἄτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνόμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστῃ,
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγῃ μῦθον ἐλέγξης,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο, παρὰ ῥῆτοί τ' ἐπέεσσιν.
 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐρανήης·
 Κουρήτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὄρσεν,
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
 535 Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 ἣ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 ἣ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὄρσεν ἐπι χλοῦνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοιτα,
 540 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνήος ἀλωῆν·
 πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνήος ἀπέκτεινεν Μελέαργος,
 πολλέων ἐκ παλίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας·
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γὰρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 τοσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

ἦ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῆν,
 ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήνῃ,
 Κουρήτων τε μεσηγῦ καὶ Αἰτωλῶν μεγαδύμων.
 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν, 550
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναίτο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πόλεες περ εἴοντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅσπερ καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χυόμενος κῆρ, 555
 κέϊτο παρὰ μνηστῆ' ἀλόχῳ, χαλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίης,
 Ἴδεω θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένητ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε—καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης· 560
 τὴν δὲ τότε' ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων---
 τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων, 565
 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἧ ῥα θεοῖσιν
 πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτιο φόνιοι·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφύρβην χερσὶν ἀλοία,
 κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἔπαινιν Περσεφόνειαν,
 πρόχην καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κύλποι, 570
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς
 ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἄμφι πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Αἰτωλῶν, πέμπου δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, 575
 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὄππῳδι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐρανήης,
 ἐνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλῆς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἡμισυ, οἶνοπέδοιο,
 ἡμισυ δέ, ψιλῆν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. 580
 πολλὰ δὲ μιν λυτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,

- οὔδου ἐπειβεβαῶς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
 σεῖων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἷον·
 πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 ἑλλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 οἳ οἱ κεδνότετοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργῳ
 βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστρῳ.
 590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζώνος παράκοιτις
 λίσσετ' ὄδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστρῳ ἀλόφῃ·
 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 βῆ δ' ἰέναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
 εἶξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 600 ἀλλὰ σὺν μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἶη,
 νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 εἰ δέ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 605 οὐκέτ' ὁμῶς τιμῆς ἔσειαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραῖέ, Διοτρεφέες, οὔτι με ταύτης
 χρεῶ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
 ἧ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' αὐτμῆ
 610 ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺν δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μή μοι σύγχει θυμὸν ὄδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἄτρεϊδῆ ἠρωῖ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·
 615 καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμῖσιν μείρεο τιμῆς.

οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμων
 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

Ἦ, καὶ Πατρόκλω ὄγ' ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε σιωπῇ, 620
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ 625
 τῆδέ γ' ὄδῳ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ ταχιστα
 χρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔοντα,
 οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν·

σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἑταίρων, 630
 τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασυγνήτοιο φονῆος
 ποιῆν ἠὲ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, 635
 ποιῆν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἴης. νῦν δέ τοι ἐπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμὸν,
 αἶδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δὲ τοί εἵμεν 640
 πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δὲ τοὶ ἔξοχον ἄλλων
 κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσοι Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι· 645
 ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅπποτ' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, 650
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἔκτορα δῖον,

- Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίῃ
 655 Ἔκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὄϊω.
 Ὠς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶησι κέλευσεν,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
 660 αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
 κῶέα τε ῥήγος τε, λίνιοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 ἐνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διὰν ἔμμυεν.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Δεσβόθεν ἦγεν,
 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρης.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφιδι εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Σκύρον ἐλὼν αἰπεΐαν, Ἐνυῆος πτολιέθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γέγοντο,
 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις νῆες Ἀχαιῶν
 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἕκ τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἴτ' ἄγε μ', ὦ πολυαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κύδος Ἀχαιῶν·
 ἦ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,
 675 ἦ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρείδη κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 κείνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 πιμπλάνεται μένεος· σέ δ' ἀναιίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
 680 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 ὅππως κεν νῆάς τε σόης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς δ' ἠπειλήσεν, ἅμ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθίσασθαι,
 685 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήτετε τέκμωρ
 Ἴλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς

- χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 ὧς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δῦω, πεπνυμένω ἄμφω.
 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὧς γὰρ ἀνώγει,* 690
*ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἦν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 δὴν δ' ἀνεφ' ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·* 695
*ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρείδη κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·* 700
*νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορήσιν ἐνήκας.
 ἀλλ' ἦτοι κεύνον μὲν ἐάσομεν, ἢ κεν ἴησιν,
 ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγη, καὶ θεὸς ὄρη.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὧς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·* 705
*νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῆ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 ὄτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,* 710
*μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμιοι.
 καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.*

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εὖδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνω·
ἀλλ' οὐκ Ἄτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
Ἵπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὄρμαινοντα.
ὡς δ' ὄτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠῦκόμοιο, 5
τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀδέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἠὲ ποδὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὡς πυκὶν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχισ' Ἀγαμέμνων
νειόθεν ἐκ κραδίας· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός. 10
ἦτοι ὄτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀΐρησειεν,
δαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόδι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπῆν, ὄμαδόν τ' ἀνθρώπων.
αὐτὰρ ὄτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προσηλύμνους ἔλκετο χαίτας 15
ὑψόθ' ἔοντι Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊῶν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο. 20

- ποσσί δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφνοῖον ἔεσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὠς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάδοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔδεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
 ἡλυθον ἐς Τροίην, πόλεμιον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 παρδαλή μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
- 30 ποικίλη, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν αἰείρας
 δήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχειῇ.
 βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων δυ ἀδελφεόν, δε μέγα πάντων
 Ἀργείων ἤμασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.
 τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
- 35 νῆϊ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπίσιος γένητ' ἐλθῶν.
 τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦθεῖε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἑταίρων
 ὀτρύνεις Τρώεσσι ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθῶν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σωΐση
- 45 Ἀργεῖους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα δήχ' ἱεροῖσιν.
 οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 ἄνδρ' ἕνα τοσσαδε μέμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱας Ἀχαιῶν,
- 50 αὐτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργεῖοισιν
 δηδᾶ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μῆσατ' Ἀχαιοῖς,
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἴδομενεῖα κάλεσσον,
 ρίμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
- 55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἴ κ' ἐθέλῃσιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἧδ' ἐπιτεῖλαι.

κειω γάρ κε μάλιστα πιθόιατο · τοῖο γὰρ υἱὸς
σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὄπαων,
Μηριόνης · τοῖσι γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος · 66
πῶς γάρ μοι μῦθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις ;
αὔδι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
ἠὲ δέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτείλω ;

Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων · 65
αὔδι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιν
ἐρχομένω · πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', ἧ κεν ἴησθα, καὶ ἐγρήγορσαι ἄνωχθι,
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων · μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα · ὧδέ που ἄμμιν 70
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἕι κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτείλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν ·
τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαινῇ,
εὐνῇ ἐνι μαλακῇ · παρά δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, 75
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαινή τε τρυφάλεια.
πὰρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραῖος
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων · ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
ὀρθωθεῖς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, 80
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεεῖνετο μῦθῳ ·

Τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὄφναιῖν, ὅτε θ' εὔδουσι βροτοὶ ἄλλοι ;
[ἠὲ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἑταίρων ;]
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο · τίποτε δέ σε χρεῶ ; 85

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσσεαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὐτμῇ
ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. 90

- πλάζομαι ὦδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
 αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
 ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
- 95 στηθῶν ἐκθρόσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 μὴ τοι μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἦδὲ καὶ ὕπνῳ
 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
- 100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἶαται· οὐδέ τι ἴδμεν,
 μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιήσωσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἠμίβειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἄτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 οὐ θῆν Ἔκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς
- 105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 κήδεσι μοχθῆσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὐτὸν καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 ἡμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
- 110 ἦδ' Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἕκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 ἀλλὰ φίλον περ εἶντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
- 115 νεικέσω—εἵπερ μοι νεμσήσεται—οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὡς εὔδει, σοὶ δ' οἴω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστήης πονέεσθαι
 λισσόμενος· χρεῖ᾽ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιύασθαι ἄνωγα·
 πολλάκι γὰρ μεθιεί τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 οὔτ' ὄκνη εἰκων, οὔτ' ἀφραδίησι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμην.
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη·

τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὗς σὺ μεταλλάῃς. 125
 ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κίχησόμεθα πρὸ πυλάων
 ἐν φυλάκεσσι· ἴνα ἴγάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότητα Νέστωρ·
 οὕτως οὕτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιδήσει
 Ἀργείων, ὅτε κέν τιw ἐποτρύνη καὶ ἀνώγη. 130

Ὡς εἰπὼν ἔνδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
 διπλήν, ἑκταδίην, οὐλή δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῶ· 135
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἵππότητα Νέστωρ,
 φθειγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν· 140

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἰλάσσει
 νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ, τι δὴ χρεῖῶν τόσον ἴκει;

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότητα Νέστωρ·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς. 145
 ἀλλ' ἔπεν, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ ἐμάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιῶν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτοῦς.
 βᾶν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον 150
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 θρᾶ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμφ', ὥστε στεροπῆ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοδὸς ἀγραύλοιο· 155
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
 τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἵππότητα Νέστωρ,
 λάξ ποδὶ κινήσας, ἄτρυνέ τε, νεϊκεσέ τ' αὐτήν·

Ἐγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;

- 160 οὐκ ἀτεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ Θρωσμῶ πεδίοιο
εἶται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει ;
 Ἦς φάθ' · ὁ δ' ἔξ ὑπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Σχέτλιός ἐσσι, γεραϊέ · σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις.
- 165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱες Ἀχαιῶν,
οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
πάντη ἐποικόμενοι ; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραϊέ.
 Τόν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ ·
ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
- 170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποικόμενος καλέσειεν ·
ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖῶ βεβίηκεν Ἀχαιοῖς.
νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
ἧ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἧ βιώναί.
- 175 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἷον
ἄνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλαίρεις.
 Ἦς φάθ' · ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔεσσατο δέρμα λέοντος,
αἰθῶνος, μεγάλιοιο, ποδηνεκές · εἴλετο δ' ἔγχος.
βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρως.
- 180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμχθεν,
οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἠγήτορας εὔρον ·
ἀλλ' ἐγρηγορτί σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.
ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
θῆρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
- 185 ἔρχεται δι' ὄρεσφι · πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν · ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν ·
ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,
νύκτα φυλασσομένοισι κακῆν · πεδίοιυδε γὰρ αἰεὶ
τετράφαθ', ὀππὸτ' ἐπὶ Τρώων ἀτοίειν ἰόντων.
- 190 τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθη ·
[καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·]
 Οὔτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε · μηδέ τι' ὕπνος
αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ἦς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο · τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

Ἄργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλῆν.
 τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.
 τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτῆν, ἐδρίωντο
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
 πιπτόντων· ὅθεν αὐτὶς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἔκτωρ, 200
 ὄλλυς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφασκον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
 θυμῷ τολμῆεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους 205
 ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηῖων ἔλοι ἐσχατόωντα,
 ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 ἄσσα τε μητιώσιν μετὰ σφίσιν· ἢ μεμῖασιν
 αὐτὶ μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοῦς. 210
 ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἀψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι
 ἀσκηδῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἶη
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσετιμ ἐσθλή.
 ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος δὴν δώσουσι μέλαιναν, 215
 Δῆλιν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρέσται.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Νέστορ, ἔμ' ὄτρυνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ, 220
 ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατόν, ἐγγυὸς εἰόντων,
 Τρώων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται.
 σύν τε δὴ ἐρχομένω, καὶ τε πρὸ δ τοῦ ἐνόησεν,
 ὅπως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἶπερ τε νοῆσθι, 225
 ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδελον Διομήδει πολλοὶ ἔπεσθαι·
 ἦδελέτην Αἴαντε δύω, θαράποντες Ἄρηος,
 ἦδελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦδελε Νέστορος υἱός·

- 230 ἦθελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναϊ ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσῃαι, ὃν κ' ἐθέλῃσθα,
 φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοὶ
 μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἄρειῷ
 καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσῃαι, αἰδοῖ εἰκων,
 ἐς γενεὴν ὀρώων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδῃσεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην,
 οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
 τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένιο
 ἄμφω νοστήσῃαιμεν, ἐπεὶ περιόιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει.
 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορευεῖς.
 ἀλλ' ἴομεν· μῦλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγυδί δ' ἠώς·
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῶχῃκεν δὲ πλέων νύξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
- 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' εὖν παρὰ νηὶ λέλειπτο —
 καὶ σάκος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 ταυρεῖνῃ, ἀφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἦτε καταῖτυξ
 κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζήνων.
- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 καὶ ξίφος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἐντοσθεν ἰμάσιν
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει. 265
 τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξινηΐον εἶναι·
 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορήναι· 270
 δὴ τότε Ὀδυσσεύς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὄπλοισιν ἐνὶ δευοῖσιν ἐδύτην,
 βάν ῥ' ἱέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόδι πάντας ἀρίστους.
 τοῖσι δὲ δεξιῶν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγυὺς ὁδοῖο
 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν 275
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιδ' Ὀδυσσεύς, ἠῤῥατο δ' Ἀθήνη·

Κλυδί μιν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 κινύμενος· νῦν αὐτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη· 280
 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρῶεσσι μελήσει.

Δεύτερος αὐτ' ἠῤῥατο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 κέκλυδι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδείῃ δίφῳ 285
 ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.

τοῖς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοῦ·
 αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 κείῳ· ἀτὰρ ἄψ ἀπιῶν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,
 σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. 290
 ὧς νῦν μοι ἐδέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦμιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·
 τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιω περιχεύας.

Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη. 295
 οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μεγάλιοι,
 βάν ῥ' ἱμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶασ' Ἔκτωρ

- 300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 ὄσσοι ἔσαν Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 δῶρψ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.
- 305 δῶσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροίτο,
 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 ἢ ἐ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρος περ,
- 310 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθέλουσιν
 νύκτα φυλασσόμεναι, καμιάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 ὦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ,
 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
- 315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
 δς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 αὐτὰρ ὁ μούνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
 ὅς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἔκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἔμ' ὄτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
- 320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὄμοσον,
 ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
- 325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι·
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 ὦς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἳ ὄμοσσαν·
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
- 330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος·
 Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.
 ὦς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθιεν.
 αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
 ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα· 336
βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἔλθων ἐκ νηῶν ἄψ' Ἐκτορι μῦθον ἀποίσειν.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
βῆ ῥ' ἄν' ὁδὸν μεμαῶς· τὸν δὲ φράσατο προσιώντα
Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν· 340

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
οὐκ οἶδ', ἣ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
ἣ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηῶτων.
ἀλλ' ἐῷμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαίξαντες ἔλοιμεν 345
καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,
ἔγχει ἐπαίσσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
κλυδῆτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν. 350

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμίονων—αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραὶ εἰσιν,
ἐλκέμεναι νεοῖο βαδείης πηκτὸν ἄροτρον—

τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δούπου ἀκούσας.
ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἐταίρους 355
ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἐκτορος ὀτρύναντος.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἣ καὶ ἔλασσον,
γινῶ ῥ' ἄνδρας δητίους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.

ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε Δήρης,
ἣ κεμάδ' ἠὲ λαγῶν ἐπέιγεται ἐμμενὲς αἰεὶ 360
χῶρον ἄν' ὑλήενθ', ὁ δὲ τε προδέησι μεμηκῶς·
ὡς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορδος Ὀδυσσεύς,

λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.

ἀλλ' ὅτε δὴ τ' ἀχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν, 365
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδεΐδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεῦτερος ἔλθοι.
δοῦρι δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

- 370 Ἡὲ μὲν, ἤέ σε δουρὶ κιχῆσομαι· οὐδέ σέ φημι
 δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἰλύξειν αἰπὺν ἔλεθρον.
 Ἡ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἕκων δ' ἡμάρτανε φωτός.
 δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὤμων ἐύξου δουρὸς ἀκωκῆ
 ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε.
- 375 βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων—
 χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τῶ δ' ἀσθμαίνοντε κιχῆτην,
 χειρῶν δ' ἀψώσθη· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ἠύδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδοι
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σιδήρος·
- 380 τῶν κ' ὕμνιν χαρίσασαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
- 385 πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἷος
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τινα συλήσων νεκίων κατατεθνηῶτων;
 ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιῶσθαι ἕκαστα
 νῆας ἔπι γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνήκεν;
- 390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 πολλῆσίν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ,
 ὃς μοι Πηλεΐωνος ἀγαοῦ μώνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
 ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθόμεν, ἕκ τε πυθῆσθαι,
 ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρους περ,
 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
- 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας τρῶσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἢ ῥά νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
 ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγυνοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢδ' ὀχθέσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 405
 ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κείται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι ;
 πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακάς τε καὶ εὐναί ;
 [ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἧ μεμάασιν
 αὖτις μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧὲ πόλινδε 410
 ἄψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσίν,
 βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου, 415
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρειαι, ἦρως,
 οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 ὄσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσόμεναί τε κέλονται 420
 ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
 εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶαται, οὐδὲ γυναικες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 εὐδουσ', ἧ ἀπάνευθε ; δλείπέ μοι, ὄφρα δαείω. 425

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 πρὸς μὲν ἄλῶς Κἄρες καὶ Παιῖνες ἀγκυλότοξοι,
 καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δίοι τε Πελασγοί·
 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι, 430
 καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήρονες ἵπποκορυσταί.
 ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα ;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρηίκες οἶδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 ἐν δέ σφιν Ῥήσος βασιλεύς, παῖς Ἡϊονῆος. 435
 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἄργύρῳ εὐ ἤσκηται·
 τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι.

- 440 ἦλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 ἢ ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεί δεσμῶ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῆῃτον ἐμεῖο,
- 445 ἦ ῥα κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἧὲ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧὲ μεθῶμεν,
- 450 ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἧὲ διοπτεύσων, ἦ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.
- Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
- 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσει,
 φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
- 460 καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι δίος Ὀδυσσεὺς
 ὑψός' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦυδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
- 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψός' αἰεῖρας
 θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 συμμάρφας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθῆλέας ὄχους·
 μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
- 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.
 οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμον,
 τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐνῶ δ' ὠκέες ἵπποι

ἔξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἰμάσι δέδευτο · 475
 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προσπάρειθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δείξεν ·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὔτοι δέ τοι ἵπποι,
 οὓς νῶϊν πίφασκε Δόλων, δν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
 ἀλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος · οὐδέ τί σε χρὴ
 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν · ἀλλὰ λυ' ἵππους · 480
 ἢ ἐ σύγ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη ·
 κτέωνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς,
 ἄορι θεινομένων · ἐρυθαίνεται δ' αἵματι γαῖα.
 ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθῶν, 485
 αἴγειςιν ἢ ὄτεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση ·

ὡς μὲν Θρηίκας ἄνδρας ἐπώχето Τυδέος υἱός,
 ὄφρα δυώδεκ' ἔπεφνευ · ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστῆς,
 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν, 490
 τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι

ῤεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομοίατο θυμῷ,
 νεκροῖς ἀμβαίνοντες · ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,
 τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα, 495
 ἀσθμαίνοντα · κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.

[τὴν νύκτ', Οἰνεῖδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λυέ μώνυχας ἵππους,
 σὺν δ' ἤειρεν ἰμάσι, καὶ ἐξήλαυεν ὄμιλου,
 τόξῳ ἐπιπλήσων · ἐπεὶ οὐ μᾶστιγα φαεινὴν 500
 ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι ·

ῤόλξησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι ·
 ἢ ὄγε δίφρον ἐλών, ὄδι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 ῤυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰέρας · 505
 ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 ἕως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 ἐγγυῖθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δίον ·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

ἢ ὄγε δίφρον ἐλών, ὄδι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 ῤυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰέρας · 505

ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 ἕως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 ἐγγυῖθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δίον ·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

- 510 νῆας ἐπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένοις ἔλθῃς·
μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
ᾠς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησώσης·
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσεται· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θεᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
- 515 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν·
τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
ὥρσεν δὲ Θρηκῶν βουλευφόρον Ἴπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
- 520 ὡς ἴδε χώρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκείες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φουῆσιν,
ᾧμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
θυμόντων ἄμυδις· θεῶντο δὲ μέρμερα ἔργα,
- 525 ὅσος ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἔκτορος ἔκταν,
ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θεῶν ἔνυρα βροτόεντα
ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
- 530 μάστιξεν δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
[νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
- 535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαιάτο μώνυχας ἵππους.
ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
- 540 Οὐπω πᾶν εἰρητὸ ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μελιχλίσιον.
πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
εἴπ' ἄγε μ'· ὦ πολυαῖν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

ὄππως τοὺς δ' ἵππους λάβητον · καταδύντες ὄμιλον 545
 Τρώων ; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας ;
 αἰνῶς ἀκτίνεσσι εὐκότες ἡελίοιο.

αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσηγομαι, οὐδέ τί φημι
 μμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἔων πολεμιστῆς ·
 ἀλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἴδου, οὐδ' ἐνόησα. 550

ἀλλά τι ν' ὑμῖν ὄτω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα ·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, 555
 ρεία θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἥπερ οἶδε,
 ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

ἵπποι δ' οἶδε, γεραῖέ, νεήλυδες, οὐς ἐρεεῖνεις,
 Θρηϊκίοι · τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους. 560

τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἴλομεν ἐγγύθι νηῶν ·
 τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἔκτωρ τε πρόεηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 καρχαλῶν · ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. 565
 οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίην εὐτυκτον ἴκοντο,
 ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 φάτνη ἐφ' ἵππειῇ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασθιν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος 570
 θεῆκ' Ὀδυσσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαῖατ' Ἀθήνη.

αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, 575
 ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.

τῷ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ,
 δείπνω ἐφίξανέτην · ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 πλείον ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Ἄγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἄγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὤρυσθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.

5

στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακίττει νηὶ μελαίνῃ,
 ἧ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 εἵρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτει χειρῶν.

10

εἴδα σταῶσ' ἤυσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
 ὄρδι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 [τοῖσιν δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἧε νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.]

15

Ἄτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώνουσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκῶν.
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δευτέρον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 τὸν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.

20

πεύθετο γὰρ Κύπρουδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ

- ἐς Τροίην νήεσσω ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
 25 δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοι·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν ἑοικότες, ἄστε Κρονίων
 ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνδρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βύλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσεοῖσιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
 ἀν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Δούριμ,
 καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἑείκοσι κασσιτέριοι
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστροφέες, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὄξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 ἑμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.

- Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 50 ῥῶοντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένητ' ἠῶδι πρό.
 φθὰν δὲ μέγ' ἵππῆων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἵππηες δ' ὀλίγον μετεκίασαν· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἤκεν ἑέρσας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἀἶδι προιάψειν.

Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,

Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰκείαν θ', ὃς Τρωσί, θεὸς ὧς, τίετο δῆμψ,
 τρεῖς τ' Ἀντηγορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. 60

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν.
 οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλιος ἀστήρ,
 παμφαίνων, τοτὲ δ' αὐτίς ἔδν νέφεα σκίοεντα·
 ὧς Ἔκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ 65
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριδῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 ὧς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70
 δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὄλοοιο φόβοιο·

ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὧς,
 θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαυρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι 75
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγύροισι καθεΐατο, ἦχι ἐκάστω

δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμπιοιο.
 πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὔνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατῆρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς, 80
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδει γαίων,
 εἰσορόων Τρῶων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπῆν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

Ὅφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός· 85
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἕμερος αἰρεῖ·
 τῆμος σπῆ ἄρετῆ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, 90
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων

- πρῶτος ὄρουσ' · ἔλε δ' ἄνδρα βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 ἦτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη·
 95 τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖτις ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιίδυσε χιτῶνας·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίζων,
 υἱε δὺν Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας· ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
 105 Ἰδῆς ἐν κινήμοισι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 γυγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν
 εἶδεν, ὄτ' ἐξ Ἰδῆς ἀγαγεῖν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεὺς.
 ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 115 ἔλθῶν εἰς εὐνήν, ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
 ἦ δ' εἶπερ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 καρπαλίμως δ' ἦϊξε διὰ δρυμὰ πικνὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς·
 120 ὧς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραισμήσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὃς ῥα μάλιστα,
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὤκεας ἵππους ·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλούετα,
 τῷ δὲ κυκηθήτην · ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς,
 Ἄτρείδης · τῷ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην · 130

Ζώγρει, Ἄτρεός υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα ·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κείται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος ·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύδοιτ' ἐπὶ νησὶν Ἀχαιῶν. 135

Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν · ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν ·
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλιον ἄνωγεν,
 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέφ' Ὀδυσῆϊ,
 αὖτι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιοῦς ·
 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην. 140

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος · ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη.
 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
 χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας ·
 ὄλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου. 145

τοὺς μὲν ἔασ' · ὁ δ', ὅδι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 πέζοι μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη,
 ἵππεῦς δ' ἵππηγας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κούνη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 χαλκῷ δηϊώωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων. 150

ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλη ·
 πάντῃ τ' εἰλυφῶν ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε δάμνοι
 πρόρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὄρμη ·
 ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
 κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, 160

- ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείατο, γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κοίης,
 ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
- 165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
 οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
 μέσσον κάπ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
 ἰέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγῶς ἔπετ' αἰεὶ
 Ἀτρεΐδης, λυθρῶ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
- 170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
 ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 οἱ δ' ἔτι κάμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὧς,
 ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
 πάσας· τῇ δέ τ' ἱὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
- 175 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 ὧς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων
- 180 Ἀτρεΐδew ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει θύεντ
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺν τε τείχος
 ἴξεσθαι, τότε δὴ ρα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἰδης ἐν κορυφῆσι καθέζετο πιδηέσσης,
 οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
- 185 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βύσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἔκτορι μῦθον ἔνισπε.
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
- 190 μάρνασθαι δητοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἠ δουρὶ τυπείς ἠ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
 κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηται,
 δῆ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις. 195

βῆ δὲ κατ' Ἴδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
εὖρ' υἷον Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,
ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
ἀγχού δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Ἔκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 200

Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τέτυκτάδε μυθήσασθαι.
ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρας Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίρουτα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπέοικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 205

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰφῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκηαι,
δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ἢ μὲν ἄρ' ὣς εἰπούς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις. 210

Ἔκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη
ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
οἱ δ' ἀελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας· 215

ἀρτύνη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι,
ὅστις δὴ πρῶτος· Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων. 220

Ἴφιδάμας Ἀυτηνορίδης, ἠὺς τε μέγας τε,
ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μῆλων·
Κισσῆς τόνγ' ἔδρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθῶν ἔοντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης ἐρικυδέος ἴκετο μέτρον, 225

αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
γῆμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἴκετ' Ἀχαιῶν,
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἔποντο·
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἔττας,

- 230 αὐτὰρ ὁ πέζος ἔων εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 ὅς ῥα τότε Ἴφιδάμαντος ἄντιος ἦλθεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες,
 Ἰφιδάμαντος μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμαντος δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
- 235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χεῖρὶ πιδήσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίοιοι, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῆ.
 καὶ τότε χεῖρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
- 240 σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι πληῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 ὁ μὲν αὖτις πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου. ὑστοῖσιν ἀρήγων,
 κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 πρῶθ' ἑκατὸν βούς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
- 245 αἰγας ὁμοῦ καὶ δῖς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 δὴ τότε γ' Ἰφιδάμαντος Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 βῆ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυγενῆς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥα ἔπενθος
- 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 στή δ' εὐράξ σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 255 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἀν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
- 260 οὔτησε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἔνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἶσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 ἔγχετ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, 265
 ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς ·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 ὄξειαι δ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.

ὥς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα,
 δριμύ, τό, τε προΐεισι μογοστόκοι Εἰλειθυϊαι, 270

Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδύνας ἔχουσαι ·
 ὡς ὄξει' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐλαυνέμεν · ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς · 275

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποιντοπόροισιν
 φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητιέτα Ζεὺς
 εἶασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

ὦς ἔφαθ' · ἠνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 280
 νῆας ἐπι γλαφυράς · τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην ·
 ἄφρεον δὲ στήθεα, ραίνοντο δὲ νέρθε κοινῇ,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα, 285
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΐσας ·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς !
 οἴχετ' ἀνὴρ ὄριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰδὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε. 290

ὦς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητῆρ κύνας ἀργιόδοιτας
 σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ συτ' καπρίῳ ἢ λέοντι ·
 ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σέυε Τρῶας μεγαθύμους

Ἔκτωρ Πριαμίδης, βροτολογῶ Ἴσος Ἀρηί. 295
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει ·
 ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεῖ Ἴσος ἀέλλη,
 ἦτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

- Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν ;
 Ἄσαϊον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὠρόν τε καὶ Ἴππόνοον μενεχάρμην.
 τοὺς ἄρ' ὄγ' ἠγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν· ὡς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργέσταιο Νότιοι, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρόφι κύμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκίδνυται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαδ' ὑφ' Ἔκτορι δάμνυτο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λουγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
 καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεὺς·
 Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελίσμεθα θούριδος ἀλκῆς ;
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυθα
 ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 ● Τρωσὶν δὴ βόλεται δοθῆναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.
 320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
 τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶσαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τῷ δ' ἀν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον.
 ὡς ὄλεκον Τρῶας παλιωρομένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα δῖον.
 Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
 υἱε δὴ Μέρωπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
 στεῖχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 παιδέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδῶν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηήρα·
 Ἴπποδάμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ἵπείροχον ἐξενάριξεν. 339

Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ἦτοι Τυδεὸς υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχύον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. 340
 τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.

Ἐκτωρ δ' ὄξυ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἄμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήην ἀγαθὸς Διομήδης, 345
 αἰψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·

Νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν, 350
 ἄκρην κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκός,
 οὐδ' ἔκετο χροῶα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 τρίπτυχος, αὐλῶπις, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἐκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεδρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ·
 στή δὲ γυνῆ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ 355
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.

ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὄχχετ' ἐρωήν,
 τῆλε διὰ προμάχων, ὄθι οἱ καταείσατο γαίης,
 τόφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ' ἐς δίφρον ὀρούσας
 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν 360
 δουρὶ δ' ἐπατόσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἐξ αὐτῶν ἐφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δούπον ἀκόντων.
 ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, 365
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροδός ἐστιν.
 νῦν αὐτὸς τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.

Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠκόμοιο,
 370 Τυδείδῃ ἐπι τόξα τιταίνεται, ποιμένοι λαῶν,
 στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν δῶρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἄσπιδα τ' ὦμων,
 375 καὶ κόρυθα βριαρῆν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἄμπερὲς ἰὸς
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺν γελῶσσας,
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλῶν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 οἴτε σε πεφρίκασι, λέονδ' ὡς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 τοξότα, λωβητήρ, κέρα ἀγλαέ, παρθενοπίπα,
 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχέαι αὐτως.
 οὐκ ἀλέγω, ὡσεὶ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὄξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθεισιν·
 τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεῦθων
 395 πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἤε γυναῖκες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἔλθων
 ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιώχῳ ἐπέτελλεν,
 400 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐλαυνόμεν· ἤχθητο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὄχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
 πληθύν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κεν ἰλώω
 μούνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων. 405

ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 ὃς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον. 410

Ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἄσπιστάων·
 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζήοι
 σεύωνται, ὁ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, 415

θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσιν γένουσι·
 ἀμφὶ δέ τ' αἰτσοῦνται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 Τρώες. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διῖοπίτην 420

οὔτασεν ὤμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξείῃ δουρί·
 αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καδ' ἵππων αἰξάντα,
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσών, ἔλε γαίαν ἀγοστῶ. 425

τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
 αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο

τῶ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 στή δὲ μάλ' ἐγγύς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

ὦ Ὀδυσσεῦ πολυάινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο, 430
 σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἴππασίδησιν,
 τοιῶδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 ἦ κεν ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ὑπὸ θυμόν ὀλέσσης.

ὦς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτοη·
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, 435
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδύλου ἠρήρειστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.

- γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·
 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἠ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ἦτοι μὲν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρῶεσσι μάχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἡματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀίδι κλυτοπόλῳ.
 Ἢ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυξατο διὸς Ὀδυσσεύς·
 450 ὦ Σῶχ', Ἰππάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο.
 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
 ὠμηστοὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 αἷμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχίζετο, αὐε δ' ἑταίρους·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσων κεφαλὴ χάδε φωτός,
 τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρητίφίλος Μενέλαος·
 αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσηφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 τῷ ἱκέτη, ὡσεὶ ἐβιάτο μῦνον ἔοντα
 Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 ἀλλ' ἴομεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 δεῖδω, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῶεσσι μονωθεῖς,
 ἐσθλὸς ἔων, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται·
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Τρῶες ἔπονθ' ὡσεὶ τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνήρ 41
 ἰφ' ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς οἰστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν 48C
 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὡς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 αἰσῶν φ' ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἡμαρ. 48B
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠὔτε πύργον, 48B
 στή δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὀμίλου,
 χεῖρὸς ἔχων, εἴως θερύπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῶεσσιν ἐπύλμενος εἶλε Δόρυκλον 490
 Πριαμίδην, νόθον υἴον· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
 οὔτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 ὡς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
 χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὄπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
 πολλὰς δὲ δρύς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας 495
 ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγητὸν εἰς ἄλα βᾶλλει·
 ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 δαῖζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας οὐδέ πω Ἔκτωρ
 πεύθει, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρον· τῇ ῥα μάλιστα 500·
 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέρμερα ῥέζων
 ἔγχετ' Ἰπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσ. s ἠῦκόμοιο, 505
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰφ' τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,

μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.

510 αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δίου·

ᾧ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἄγρει, σὼν ὀχέων ἐπιβήσῃ· πὰρ δὲ Μαχάων
βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
ἱητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.

515 [ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.]

ᾧ ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσῃτο· πὰρ δὲ Μαχάων
βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·
μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην

520 νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἐκτορι παρβεβαῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ', ἵπποι τε καὶ αὐτοί.

Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγνω·
εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰδύνομεν, ἔνθα μάλιστα
ἱππῆς πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,

530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.

ᾧ ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
μίστιγι λυγρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς ἄτοντες

ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων

535 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον,

ὡς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ῥαδάμγγες ἔβαλλον,

αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο δύναι ὄμιλον
ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.

540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν

ἔγχετ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·

Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.

[Ζεὺς γὰρ οἱ νεμεσᾷθ', ὄτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὄρσεν·
 στή δὲ ταφῶν, ὅπιδεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον· 545
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 οἶτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι, 550
 πάννηχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰδυεῖ, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀτσοῦσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναί τε δεταί, τάστε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονούσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ· 555
 ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παιδάς
 νοθήης, φ' δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαδὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες 560
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βλή δέ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῆ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὡς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρφυμοι, τηλέκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο. 565
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θύνη μεσηγὺ 570
 ἱστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγει, ὄρμενα πρόσσω·
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 575
 Εὐρύπυλος, πυκνοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 στή ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλε Φανσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,

ἦ. γαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 550 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισίουνος, αὐτίκα τόξου
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βίβλε μηρὸν οἴστω
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρὸν.
 555 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ὑλεείνων·
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 στήτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμάρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἄμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.

ᾠς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτῶν
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
 595 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
 ὧς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληΐαι ἵπποι
 ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

600 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακίτῃ νηϊ,
 εἰσορώων πόνον αἰπύν, ἰώκά τε δακρυόεσσαν.
 αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 φθεγγάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,
 ἔκμολεν Ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
 605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεῶ ἐμεῖο;
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

Δίε Μενoitιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 νῦν ὅτω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 · 10 λισσομένους· χρεῶ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἴδι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦτοι μὲν τάγ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.

615

ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεΐθεθ' ἑταίρῳ·
βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληιάδew ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·

620

ἵππους δ' Εὐρυμέδων θερύπων λύε τοῦ γέροντος
ἐξ ὄχεων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἔς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάδιζον.

τοῖσι δὲ τεύχε κυκειῷ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,

625

θυγατέρ' Ἀρσινοῦ μεγαλήτορος, ἦν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.

ἦ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, εὐξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς

630

χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμμυον, ποτῷ ὄψον,
ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·

πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ

τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρῦσειαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

635

ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
πλεῖον ἔον· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
οἶνῳ Πραμνεῖῳ, ἐπὶ δ' αἰγείου κνή τυρόν

κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὄπλισσε κυκειῷ.

640

τῶ δ' ἐπεὶ οὖν πῶνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φῶς.

τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὄρτο φαεινοῦ,
ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.

645

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον

Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραιὲ Διωτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

- αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 ὄντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἄλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὀρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
 εὐδὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
- 655 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἱας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήται; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἳ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·
 οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἰστώ·]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 ἔσθλός ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
 ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δητόιο θέρωνται,
 αὐτοὶ τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ;—οὐ γὰρ ἐμῆ ἴς
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
- 670 εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 ὡς ὅπότε Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 ἔσθλὸν Ἰππειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσι,
 675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 κὰδ' δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροῦῶται.
 ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἧλιδα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἴων,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
- 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληΐου εἶσω
 ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς,

οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέφ' πόλεμόνδε κίοντι.
 κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἄμ' ἠοὶ φαινομένηφιν, 685
 τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν. —
 ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληεῖη 690
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἕκταθεν ὄσσοι ἄριστοι.
 δάδεκα γὰρ Νηληῖος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
 τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο. —
 ταῦδ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. — 695
 ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
 εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομήης.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον 700
 θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖτις ἀναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
 κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατήρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 [δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης]. 705
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστῳ
 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοῖ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 πανσυδῖη· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσαντο,
 παῖδ' ἔτ' ἑόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. 710
 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεία κολώνη.
 τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίασον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι, 715
 ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·

- ζῷ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆια ἔργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὡς ἵππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζός περ ἑών· ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυηῖος εἰς ἅλα βάλλων,
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅδι μείναμεν Ἡῶ διὰν
 ἵππηες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέβρεον ἔθνεα πεζών.
 725 ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 ἔνδιοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῶ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγελαίην,
 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραδέειν μεμαῶτες·
 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
 735 εὔτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 Μούλιον αἰχμητὴν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείας,
 740 πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθῶν.
 τὸν μὲν ἐγὼ προσιώντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ.
 ἤριπε δ' ἐν κονίησιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἠγεμόν' ἵππηων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
 φῶτες ὀδᾶξ ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολιῶνε παῖδ' ἀλάπαξα,
 εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.

τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμοσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 κτεινοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὀβληνίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὄθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλουδ' ἔχον ὠκέας ἵππους, 760
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 ὣς ἔον, εἶπוט' ἔην γε μετ' ἀνδράσιω. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἶω
 πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
 ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὦδ' ἐπέτελλεν 765
 ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμοσθα δόμους εὐναιετάνοντας,
 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα πουλυβότειραν. 770
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρωα Μενοίτιον εὔρομεν ἔνδον,
 ἠδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἵππηλάτα Πηλεὺς
 πῖονα μηρὶ ἔκαμε βοὸς Διὶ τερπικεραῖον
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 σπένδων αἰδοπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιω. 775
 σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στήμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάασθαι ἄνωγεν,
 ξεινιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἃ, τε ξεινοῖς θέμις ἐστίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, 780
 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὑμῶν ἅμ' ἔπεσθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἅμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἄκτορος υἱός· 785
 τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἀλλ' εὐ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,

- καὶ οἱ σημαίνειν · ὁ δὲ πείσεται εἰς ἄγαθόν περ.
 790 ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθσαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταῦτ' εἵποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πίθεται.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 παρειπῶν ; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν ἑταίρου,
 795 καὶ τινὰ οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι ·
 καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι · ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 ὤσαισθε προτὶ ἄστρῳ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο · τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν ·
 805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύης θείοιο
 ἔξε θέων Πάτροκλος, ἴνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦην, τῇ δὴ καὶ σφὶ θεῶν ἐτετεύχαστο βωμοῖ ·
 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐναιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἰστῶ,
 σκάζων ἐκ πολέμου · κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς · ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυξε · νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὄκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἠγγήτορες ἠδὲ μέδοντες !
 ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρωσ ·
 820 ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες ;
 Τὸν δ' αὐτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον πύδα ·
 οὔκέτι, Διογενὲς Πατρόκλει, ἄλκαρ Ἀχαιῶν

ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαιίνησιν πεσέονται.
 οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, 825
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε,
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν·
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταμ' ὄϊστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 νιζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἦπια φάρμακα πάσσε, 835
 ἐσθλά, τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 ἰητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίησιν ὄτομαι ἔλκος ἔχοντα,
 χρητίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητήρος, 835
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρρη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' εἰοί τάδε ἔργα; τί ρέζομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφροσι μῦθον ἐνίσπω,
 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν· 840
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.

Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρη
 ὄξυ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν 845
 νιζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
 χερσὶ διατρίψας, ὄδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσατο δ' αἷμα.

Ι Λ Ι Α . Σ Μ .

Τειχομαχ. ι.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλλοι μὲν υἱὸς
 ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
 εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάξῃρον
 ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτάς ἐκατόμβας,
 ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
 ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
 ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
 καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρρητος πόλις ἔπλεν,
 τόφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὄσσοι ἄριστοι,
 πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
 πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 δὴ τότε μητιῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τείχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 ὄσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
 Ῥήσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε
 Γρήμικός τε καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,

ΙΛΙΑΣ Σ Μ.

Τειχομαχ. ι.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλλῃ μὸς υἱὸς
 ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμᾶχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
 εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάξῃρον
 ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτάς ἐκατόμβας,
 ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
 ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
 ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς,
 καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρρητος πόλις ἔπλεν,
 τόφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὄσσοι ἄριστοι,
 πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
 πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 δὴ τότε μητιῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τείχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 ὄσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορός τε, Κάρησός τε Ῥοδίος τε
 Γρήμικός τε καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,

- καὶ Σιμόεις, ὄθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
 κάππεσον ἐν κονίησι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 25 ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείη.
 αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖναν,
 ἠγείτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμέλια κύμασι πέμπεν
 φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 λεία δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
 αὐτὶς δ' ἠῖονα μεγάλην ψαμάδοισι κάλυψεν,
 τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεφε νέεσθαι
 κὰρ ῥόον, ἦπερ πρόσθεν ἴεν καλλιῤῥοον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 τεῖχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μᾶστιγι δαμέντες,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐελμένοι ἰσχανώοντο,
 Ἔκτορα δευδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
 40 αὐτὰρ ὄγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο Ἴσος ἀέλλη.
 ὡς δ' ὄτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν
 κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένει βλεμαίνων·
 οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαιμειᾶς
 45 αἰχμᾶς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηορή δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται, στιχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὄπη τ' ἰδύση, τῆτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
 ὡς Ἔκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρω
 χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δευδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερδορέειν σχεδόν, οὔτε περήσια
 ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν υἱες Ἀχαιῶν,

πυκνούς καὶ μεγάλους, δῆτων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 ἔνδ' οὐ κεν βέα ἵππος ἐύτροχον ἄρμα τιταίνων
 ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.

δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς· 66

Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαινομεν ὠκέας ἵππους·
 ἦ δὲ μάλ' ἀργαλήη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
 ἔνδ' οὐπῶς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι 65
 ἱππεῦσι· στείνοσ γάρ, ὅδι τρώσεσθαι ὀίω.

εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐδέλομι καὶ ἀντίκα τοῦτο γενέσθαι,
 κωνύμνουσ ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεῶσ ἐνθάδ' Ἀχαιοῦσ· 70

εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξι δὲ γένηται
 ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ὀίω οὐδ' ἀγγελον ἀπονέεσθαι
 ἄσφοδρον προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες,
 ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 αὐτοὶ δὲ πρυλέεσ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντεσ 75

Ἔκτορι πάντεσ ἐπώμεθ' ἀολλέεσ· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 σὺ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.

Ὡσ φάτο Πουλυδάμασ· ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων· 81
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρώεσ ἐφ' ἵππων ἠγερῆδοντο·
 ἀλλ' ἀπὸ πάντεσ ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἔκτορα δῖον.
 ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτᾷ ἐπὶ τάφρῳ· 85

οἱ δὲ διαστάντεσ, σφέασ αὐτοὺσ ἀρτύναντεσ,
 πένταχα κοσμηθέντεσ, ἅμ' ἠγεμόνεσσι ἐποντο.

Οἱ μὲν ἅμ' Ἔκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 οὐ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχοσ ῥηξάμενοι κοίλῃσ ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι· 90
 καὶ σφιν Κεβριόνησ τρίτοσ εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν

- ἄλλον, Κεβριόνας χερείονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀλκάδοος καὶ Ἀγήνωρ·
 τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηίφοβος Θεοειδής,
 95 υἱὲ δῶο Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρωσ,
 Ἄσιος Ἐρτακίδης, δν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰΰωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εἰς παῖς Ἀγχίσαο,
 Αἰνείας· ἅμα τῶγε δῶο Ἀντήνορος υἱε,
 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 βάν ῥ' ἰδυῖς Δαναῶν λεληθμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινήσιν πεσέεσθαι.
 Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 ἀλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔδελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἠνίοχον θεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῆσιν,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδας.
 εἴσατο γάρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 τῆ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλησιν
 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 τῆ ῥ' ἰδυῖς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 ὄξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινήσιν πεσέεσθαι,

νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 υἱας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 τὸν μὲν, Πειριδίου υἱα, κρατερὸν Πολυποίτην,
 τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολουγῶ ἴσον Ἄρηι· 130
 τῶ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρῦες οὖρεσιν ὑψικάρηνοι,
 αἴτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
 ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
 ὡς ἄρα τῶ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν, 135
 μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 οἱ δ' ἰδὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αἶψα
 ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἕκιον μεγάλῳ ἀλαλητῶ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέσιην,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θώονά τε Οἰνόμαόν τε. 140
 οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὄρνον, ἔνδον ἔόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ἐκ δὲ τῶ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην, 145
 ἀγροτέροισι σύεσσι εἰκότε, τῶτ' ἐν ὄρεσσι
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῶ τ' αἰτσοῦντε περὶ σφίσιν ἀγρυπτοὺς ὕλην,
 πρυμνήν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται· 150
 ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερώς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθ' ὑπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, 155
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πίπτου ἔραζε,
 ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιοέοντα δονήσας,
 ταρφεῖās κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτειρῇ·
 ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἤμην Ἀχαιῶν,
 ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖτον ἀντευν, 160
 βαλλόμεναι μυθλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

- δὴ ῥα τότε ῥῶμωξέν τε καὶ ὠ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Ἰρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυξο
 165 πάγχυ μάλ· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἠρώας Ἀχαιοὺς
 σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ ἐ μέλισσαι
 οἰκία ποιήσωνται ὀδοῖ ἐπι παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὡς οὔγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δύ' ἔοντε,
 χάσσασθαι, πρὶν γ' ἢ ἐ κατακτάμεν, ἢ ἐ ἀλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἔκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὧς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πῦρ
 λαῖνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχρύνεμοι περ, ἀνάγκη
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχίατο θυμὸν
 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροδοι ἦσαν.
 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριδίου υἱός, κρατερός Πολυποίτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰχμῇ χαλκείῃ ῥήξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος.
 Ἴππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
 πληξ' αὐτοσχεδὴν· ὁ δ' ἄρ' ὑπτίος οὐδεὶ ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἴαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 τάφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἔκτορι κούροι ἔποντο,

- οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 οἳ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
 ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν, 200
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,
 φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρῆν,
 ἰδνωθεῖς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἤκε χαμᾶζε, 205
 ἀλγήσας ὀδύνησι, μέσφ' δ' ἐνὶ κίββαλ' ὀμίλῳ·
 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς 210
 "Ἔκτορ· αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορηθῆναι,
 ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 δῆμον ἔοντα παρέξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. 215
 μὴ ἴσμεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀτομαι, εἰ ἐτέον γε
 Τρῳασὶν ὄδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,
 φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, 220
 ζῶν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 ὥς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα· 225
 πολλοὺς γὰρ Τρῶων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
 εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 230
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·

- οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 δς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιον λαθέσθαι
 βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε·
 τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
 πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ'. οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλιόν τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόντα.
 ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς παιδάμεθα βουλήν,
 δς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 τίπτε σὺ δεῖδοικας πόλεμον καὶ δηϊότητα ;
 245 εἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δηϊότητος ἀφέξειαι, ἢ ἐτιν' ἄλλον
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 ἠχηθῆσεσσι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἦ ῥ' ἰδυὺς νηῶν κοινήν φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 θέλυγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κύδος ὄπαζεν.
 τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιδότες ἠδὲ βλήφιν,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητίζον.
 κρόσσας μὲν πύργων ἔρουον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἄς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οἶγ' αὐέρουον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οἶγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις,
 βάλλον ἀπ' αὐτῶν δητοὺς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιώωντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νεΐκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδοιεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσῆεις,
ὅς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι
ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινγνώσκετε. μήτις ὀπισσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἱ κε Ζεὺς δώσῃν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
νεΐκος ἀπωσαμένους, δήτους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.

ὦς τώγε προβοῶντε μάχην ὄτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θάμειαι
ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὄρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνδρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόνας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἄλῶς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἰδύαται καδύνπερδ', ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
ὅς τῶν ἀμφοτέρωσσε λίθοι πωτῶντο θάμειαι,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρώας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τείχος ὑπερ πάντων δούπος ὀρώρει.

Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρώες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονδ' ὡς βουσὶν ἐλιξίν.
αὐτίκα δ' ὑσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσην,
καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
ἦλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θάμειας,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δούρε τινάσσων,
βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπίδευῃς
δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,
μήλων πευρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

- εἵπερ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ρά τ' ἀπειρήτος μέμονε σταθμοῖο δῖεσθαι,
 305 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἠ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 ὡς ρα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκεν,
 τεῖχος ἐπαίξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
- 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείους δεπάεσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δέ, θεοὺς ὡς, εἰσορόωσιν ;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο ;
- 315 τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 ἐστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ὧδ' εἶπη Λυκίων πύκα θωρηκτῶν·
 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πλοῖα μῆλα,
- 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἵς
 ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
 ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
- 325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ'— ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι—
 ἴομεν, ἠὲ τῷ εὐχος ὀρέζομεν, ἠὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθησεν.
- 330 τῷ δ' ἰθὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεὺς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τι ν' ἴδοιτο
 ἠγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύναι·
- 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,

- ἐγγυῖθεν· ἀλλ' οὕτως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἰστάμενοι πειρῶντο βίη ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προῖε κήρυκα Θωώτην·
 Ἔρχεο, δῖε Θωῶτά, Δέων Αἴαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 εἶη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπαίρος περ
 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δὲ σφιν καὶ κείδι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσσω, τόξων εὐ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίδῃσεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ Δέειν παρὰ τείχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 στῆ δὲ παρ' Αἴαντεσσι κίων, εἶδαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 ἠνώγει Πετewώ Διοτρεφέος φίλος υἱός
 κείσ' ἴμεν, ὄφρα πόνιοιο μίνυνδά περ ἀντιάσῃτον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 εἶη, ἐπεὶ τάχα κείδι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπαίρος περ
 360 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσσω, τόξων εὐ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖδι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἴμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·

- τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπυλα τόξα.
 εἴτε Μενεσδήης μεγαθύμου πύργον ἴκοντο,
 τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.
- 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμῆ λαίλαπι ἴσοι,
 ἰφθίμοι Δυκίων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 σὺν δ' ἐβύλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῆ.
- Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἐταῖρου, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 μαρμάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ρέα
 χεῖρεσσ' ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνήρ, οὐδέ μάλ' ἠβῶν,
 οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας·
 θλάσσει δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὄστέ' ἄραξεν
- 385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικῶς
 κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὄστέα θυμός·
 Τεύκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παιδ' Ἴππολόχοιο,
 ἰὼ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῦ,
 ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
- 390 ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἴνα μήτις Ἀχαιῶν
 βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦσ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίοντος,
 αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 ἀλλ' ὄγε Θεστοριδὴν Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
- 395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσει δουρὶ
 πρηνῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῆ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆστιν,
 ἔλχ', ἠ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 τείχεος ἐγυμνώσθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
- 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὁμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἰὼ
 βεβλήκει τελαμώννα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἠ δὲ διαπρὸ
- 405 ἦλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν

χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·

᾽Ω Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι, 410
μοῦνιφ ῥήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.

᾽Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
'Αργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας 415
τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.

οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
τείχος ῥήξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
τείχεος ἀψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν. 420

ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρε δηριάασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρη,
ὣτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων

δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας 425
ἄσπιδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶα νηλεῖ χαλκῶ,
ἡμὲν ὀτέφ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.

πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν 430
ἐρράδατ' ἰμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τύλαντα γυνὴ χερνήτης ἀληθῆς,
ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει

ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται· 435
ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἔκτορι δῶκεν,
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·

᾽Ορυσθ', ἰππόδαμοι Τρώες! ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος 440
'Αργεῖων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!

- Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἰολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
- 445 "Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
 ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεν
 ὄξυς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
 ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἶσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
- 450 [τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 χειρὶ λαβὼν ἑτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπέιγει·
 ὡς "Ἐκτωρ ἰδυὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰείρας,
 αἶ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
- 455 δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆης
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 στή δὲ μίλ' ἐγγυὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
 εὖ διαβύς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἶη.
 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἶσω
- 460 βριδοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆης
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λᾶος ὑπὸ ῥιπήης. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος "Ἐκτωρ,
 νυκτὶ θοῇ ὑτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῶ
 σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
- 465 δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὄτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος κατ' ὄμιλον,
 τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πῖθοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
- 470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν
νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ,
νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγγεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρώπων.
ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαεινῶ·
οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο δυ κατὰ θυμὸν
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐυοσίχδων·
καὶ γὰρ ὁ Φαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἰδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἀλὸς ἔζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.

Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάζ· τρέμε δ' οὖρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἔκετο τέκμωρ,
Αἰγιάς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,

χρυσέα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἐνθ' ἔλθῶν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὦκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε.

- 25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένητο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, εὐδ' ἐπεβήσεται δίφρου·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 γηθοσύνη δὲ θύλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 30 ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρῆμοι φέρου ἵπποι.

Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένδεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

- 35 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐδὶ μένοιεν
 νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὄχετ' Ἀχαιῶν.

Τρώες δέ, φλογὶ Ἴσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλη,

- 40 Ἔκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 ἄβρομοι, αὐτάχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήσειν, κτετέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιοῦς·

Ἄλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐνοσίγαιος,
 Ἀργείους ὄτρυνε, βαθείης ἐξ αἰλὸς ἐλθῶν,

- 45 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἰτεῖρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἴαντε, σφῶ μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.

ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χεῖρας ἀάπτους

- 50 Τρώων, οἳ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 ἦ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἔκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.

- 55 σφῶν δ' ὠδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερώς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·

τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώησαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλήσεν μένεος κρατεροῖο· 64

γυῖα δ' ἔδηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
αὐτὸς δ', ὥστ' ἶρηξ ὠκύπτερος ὤρτο πέτεσθαι,
ὃς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἄρδεις,
ὀρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·
ὥς ἀπὸ τῶν ἦξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 65

τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχύς Αἴας,
αἴψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —
οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστῆς· 70

ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημῶν
ῥεῖ' ἔγνω ἀπίοντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ —
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
μᾶλλον ἐφορμάται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
μαιμῶσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν. 75

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄπτοι
μαιμῶσιν, καὶ μοι μένος ὄρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. 80

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἰγόρευον,
χάρμη γηθόσσυνοι. τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιδεν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς,
οἱ παρὰ νηυσὶ θοῆσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέω καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, 85
καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.

τοὺς οἶγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἰλλ' Ἐνοσίχθων
ῥεῖα μετεισόμενος κρατερὰς ὤτρυνε φύλαγγας. 90

Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,

- Πηνελέων θ' ἦρωα, Θόαντά τε Δηήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι! ὕμμιν ἔγωγε
 μαρναμένοισι πέποιδα σωσέμεναι νέας ἀμᾶς·
 εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλείο,
 νῦν δὴ εἶδεται ἡμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὀρώμαι,
 100 δεινόν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
 Τρώας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας! οἱ τοπάρους περ
 φυζακινήσιν ἐλάφοισιν εἰκέσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 θῶων πορδαλίων τε λύκων τ' ἦϊα πέλονται,
 αὐτῶς ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·
 105 ὡς Τρώες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 μίμνειν οὐκ ἐδέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
 νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐδέλουσιν
 110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
 ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
 ἦρωα Ἀτρεΐδης εὐρυκείων Ἀγαμέμνων,
 οὔνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 ἡμέας γ' οὔπως ἔστι μεδιέμεναι πολέμοιο.
 115 ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταὶ τοι φρένες ἐσθλῶν.
 ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεδίετε θούριδος ἀλκῆς,
 πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀγὰ στρατόν. οὐδ' ἀν' ἔγωγε
 ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεδείη,
 λυγρὸς ἔων· ὑμῖν δὲ νεμεσσωῖμαι πέρι κῆρι.
 120 ὦ πέποιες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
 τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θεέσδε ἕκαστος
 αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἔκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
 καρτερός, ἐβῆξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ῥα κελευτιῶν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες

καρτεραί, ἄς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρώας τε καὶ Ἔκτορα δῖον ἔμμνον,
 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προθελύμνφ· 130
 ἄσπις ἄκ' ἄσπιδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι· φάλοισιν
 νεούτων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
 σειόμεν'· οἱ δ' ἰδὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. 135
 Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
 ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤση,
 ῥήξας ἀσπέφθ ἄμβρω ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 ὑψι δ' ἀναδρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ 140
 ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλῆως θέει ἔμπεδον, ἕως ἴκηται
 ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
 ὡς Ἔκτωρ εἶως μὲν ἀπειλεῖ, μέχρι θαλάσσης
 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, 145
 στή ῥα μάλ' ἐγχιρμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυοῖσιν,
 ὡσαν ἀπὸ σφειῶν· ὁ δὲ χασσύμενος πελεμίχθη.
 ἦῤυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 150
 παρμένετ' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοί,
 καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 ἀλλ', ὅτω, χύσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἔτεόν με
 ὤρσε θεῶν ὄριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 155
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἄσπιδα πάντοσ' ἔστην,
 κοῦφα ποσὶ προβιβὺς καὶ ὑπασπίδα προποδίζων.
 Μηριῶνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἄσπιδα πάντοσ' ἔστην, 160
 ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

- ἐν καυλῷ ἑάγη δολιχὸν δόρυ· Δηϊφόβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρείην σχεῖν ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαιφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 165 ἀψ' ἐτέρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχος, δ' ξυνέαξεν.
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεύκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῦππου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικύστην·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 ναῖε δὲ παρ Πριάμφ· ὁ δέ μιν τίεν Ἴσα τέκεσσιν.
 τόν ῥ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὔατος ἔγχει μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελήϊ ὄσ,
 ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 ὣς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεύκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 κρατὸς ἀφαρπαξάει μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὔπη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 σμερδαλέφ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν αἶτα,
 ὣσε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 ἄρχοι Ἀθηναίων, κύμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

Ἴμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε Δούριδος ἀλκῆς.
 ὥστε δὺ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνύ,
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε · 200
 ὡς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστά,
 τεύχεα συλήτην · κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο ·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζόμενος δι' ὀμίλου,
 Ἐκτορι δὲ προπάροιδε ποδῶν πέσεν ἐν κονίησιν. 205

Καὶ τότε δὴ περί κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι ·
 βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ὄτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν, 210
 ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὄξεϊ χαλκῷ.
 τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦιεν ἐς κλισίην · ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 ἀντίαιαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων, 215
 εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱῆ Θόαντι,
 δς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὧς τίετο δῆμψ ·

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπειλεον υἱες Ἀχαιῶν ; 220

Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΐδα ·
 ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσοι ἐγωγε
 γιγνώσκω · πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν ·
 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
 εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν · ἀλλά που οὔτω 225
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίῳνι,
 νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῖς.
 ἀλλά, Θόαν · καὶ γὰρ τοπῆρος μενεδήϊος ἦσθα,
 ὄτρυνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὃδι μεδιέντα ἴδῃαι ·
 τῷ νῦν μῆτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω. 230

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνασίχθων ·

- Ἴδομενεύ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἐκὼν μεδίησι μάχεσθαι.
- 235 ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 ὦς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
- 240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἴκαεν,
 δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 βῆ δ' Ἴμεν ἀστεροπῆ ἑναλίγκιος, ἦντε Κρονίων
 χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
- 245 ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, περὶ στήθεσσι θέοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἔς, ἀντεβόλησεν,
 ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἴδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων.
- 250 τίπτ' ἦλθες, πόλεμόν τε λιπῶν καὶ δῆϊοτήτα·
 ἦέ τι βέβληται, βέλεος δὲ σε τείρει ἀκωκή·
 ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλθες· οὐδέ τοι αὐτὸς
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
- 255 [Ἴδομενεύ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα·
- 260 δούρατα δ', αἶ κ' ἐδέλθουσα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις,
 ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανώωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ ὅτω
 ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκάς ιστάμενος πολεμίζειν.
 τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
- 265 καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·

καί τοι ἔμοι παρὺ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλέσθαι.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 ἴσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἶω.

270

Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα·
 οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
 εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
 ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη—
 τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη·
 οὐδέ οἱ ἰτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λίην
 ταρβεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
 ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῖ λυγρῇ—
 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ ἐ τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
 ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,
 πρόσσω ἰεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπίτιοι ὦς,
 ἔσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσῆσῃ·
 ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιῶν ἔλευ ὄβριμον ἔγχοσ.

275

280

285

290

Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, Δοφ' ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχοσ,
 βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 οἶος δὲ βροτολογιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
 ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν·
 τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,

295

300

- ἤε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας · οὐδ' ἄρα τώγε
 ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν ·
 τοιοῖο Μηριόνης τε καὶ Ἴδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
 305 ἦϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰΐδοπι χαλκῶ.
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Δευκαλίδη, πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδύναι ὄμιλον ;
 ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἦ ἀνὰ μέσσοις,
 ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν ; ἐπεὶ οὐ ποδὶ ἔλλπομαι οὔτω
 310 δεύεσθαι πολέμοιο κερηκομόωντας Ἀχαιοῖς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα ·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ ·
 315 οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,
 Ἔκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων
 320 ἐμβάλοι αἰδύμενον δαλὸν νήεσσι θοῆσιν.
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 χαλκῶ τε ῥηκτὸς μεγάλοισι τε χερμαδιοῖσιν ·
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν.
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ · ποσὶ δ' οὔπως ἔστιν ἐρίζειν.
 νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 εἶδομεν, ἠέ τῳ εὐχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο · Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαιτος Ἄρηι,
 ἦρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἦ μιν ἀνώγει·
 330 Οἱ δ' ὡς Ἴδομενῆα ἴδου, φλογὶ εἵκελον ἀλκῆν,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι κατ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῶ πάντες ἔβησαν.
 τῶν δ' ὄμον ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχρωσιν ἄελλαι
 335 ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 οἴτ' ἄμυδις κόνις μεγάλην ἰστάσιν ὀμίχλην ·

ὄς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὄξεί χαλκῷ.
 ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 μακρῆς, ὡς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
 αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμῆκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη,
 ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνου, οὐδ' ἀκάχοιτο.

346

Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δὴ Κρόνου υἱὲ κραταῖω
 ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρῆ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Ἴλιδι πρό,

345

ἀλλὰ θέτιν κύναινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον·
 Ἄργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθῶν,
 λάδρη ὑπεξαναδὺς πυλιῆς ἀλός· ἤχθητο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἴα πάτρη,

350

ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
 λάδρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ εἰοικώς.
 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.

355

360

Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἴδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 πέφνε γὰρ Ὀδρυνῆα, Καβησόδεν ἐνδον ἔοντα,
 ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
 ἦττε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἱας Ἀχαιῶν.

365

τῷ δ' ὁ γέρον Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
 Ἴδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν ὑψὶ βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θῶρηξ

370

χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·

Ἔφρουεν, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 375 εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἔξαγαγόντες, ὄπυιέμεν· εἰ κε σὺν ἄμμιν

380 Ἴλιου ἐκπέρσης εὐναιόμενον πτολιέθρον.
 ἀλλ' ἔπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἶμεν.

Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 ἦρως Ἴδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεύοντε κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἴετο θυμῷ
 Ἴδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαιμὸν ὑπ' ἀνθερώνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρύς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,
 390 ἢ ἐπίτυς βλωθρῆ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·

ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείμε τανυσθεῖς,
 βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσεσης.
 ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δητῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἀψ' ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χαλκῆος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῖς.

Δηϊφοβὸς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἴδομενῆος,
 Ἄσιου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἴδομενεύς· κρῦφθῆ γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἔστη,
 τὴν ἄρ' ὄγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

δινωτὴν φορέεσκε, δὴν κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἑάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 καρφαλέον δέ οἱ ἄσπις ἐπιδρέξαντος αὔσεν
 ἔγχεος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν, 410
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἴππασίδην Ἐψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Διήφοβος δ' ἔκπαυλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κείτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι,
 εἰς Ἀϊδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο, 415
 γηθῆσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὄπασσα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένητ' εὐξαμένιοι,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·
 ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν. 420
 τὸν μὲν ἔπειδ' ὑποδύντε δὴν ἐρίηρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 Ἴδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴετο δ' αἰεὶ
 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λαιγὸν Ἀχαιοῖς. 425
 ἔνθ' Αἰσινήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 ἦρω' Ἀλκάδοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 πρεσβυτάτην δ' ὄπυιε θυγατρῶν, Ἴπποδάμειαν,
 τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ 430
 ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὄριστος ἐν Τροίῃ εὐρείῃ —
 τὸν τὸδ' ὑπ' Ἴδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 θέλξας ὅσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. 435
 οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 ἀλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 ἀτρέμας ἑσταότα, στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 ἦρωσ' Ἴδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῶς ἦρκει ὄλεθρον· 440
 δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

- δούπησεν δὲ πεισώϊ, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 ἧ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Δηϊφόβ', ἧ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
 τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχέαι αὐτῶς·
 δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ, οἶος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτην ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῆσιν ἄνακτα
 Κρήτην ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
 455 ὣς φάτο· Δηϊφόβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 ἧ τινὰ που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 ἀψ' ἀναχωρήσας, ἧ πειρήσαιο καὶ οἶος.
 ὦδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Αἰνεΐαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὀμίλου
 460 ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
 οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν εἶντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
 γαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἵπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαδόφ' ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
 γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι, τυτθὸν εἶντα·
 τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
 ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δριγεν·
 βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς
 470 ἀλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὦς,
 ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκί πεποιθῶς,
 ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλὴν ἀνδρῶν
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 ὀφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπητον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἀνδρας·
 ὧς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,

Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθῶον· αὐε δ' ἑταίρους,
 Ἄσκάλαφόν τ' ἑσορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηίπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

190

Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἴω ἀμύνετε! δεΐδια δ' αἰνῶς
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 ὅς μάλα καρτερός ἐστι μύχῃ ἐνὶ φώτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἤβης ἄνθος, ὃ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
 αἰψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.

485

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.

Αἰνεΐας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτύροισιν,
 Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἑσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,

490

οἳ οἱ ἄμ' ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὡσεὶ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 πιώμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὡς Αἰνεΐα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆδει,
 ὡς ἶδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ.

495

Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαδῶφ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς

σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὄμιλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,

Αἰνεΐας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
 ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλέϊ χαλκῷ.

500

Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·

αἰχμῇ δ' Αἰνεΐαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ὄχχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ὑπὸ χειρὸς ὄρουσεν.

505

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς

ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κούρησι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστώ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος

ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 ὤμοιῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.

510

- οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 οὐτ' ἄρ' ἐπαίξει μεθ' ἔον βέλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
 τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἡμαρ
 515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφόβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόδ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκαλάφον βάλε δουρὶ
 υἱὸν Ἐνυαλίω· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κούρησι πεσῶν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπτυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
 υἱὸς ἐοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεοῖσι νέφεσσι
 ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Δηϊφόβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινῇ
 ἤρπασε· Μηριόνης δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηι,
 δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
 Μηριόνης δ' ἐξαυτὶς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὄς,
 ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
 αὐτοκασίγητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 ἐξήγεγν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἳ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἕστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
 οἳ τόνγε προτὶ ἄστρῳ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἳ τετραμμένοι, ὄξεί δουρί·
 ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
 οὔτασ' ἐπαίξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,

ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἰκάνει·
 τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὑπτίος ἐν κοινήσιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 Ἄντιλόχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων, 550
 παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 οὐταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύνατο
 εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροά νηλεῖ χαλκῷ
 Ἄντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. 555
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δητῶν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 ἧ τευ ἀκοντίσσαι, ἠὲ σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καδ' ὄμιλον, 560
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὐτα μέσον σάκος ὀξεῖ χαλκῷ,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δὲ οἱ αἰχμηὴν
 κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
 καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
 ἐν σάκει Ἄντιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης· 565
 ἀψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οὐζυροῖσι βροτοῖσιν·
 ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ 570
 ἥσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δῆσαντες ἄγουσιν·
 ὡς ὁ τυπεῖς ἥσπαιρε μίνυθ' ἀπερ, οὔτι μάλ' αὖτις,
 ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσασ' ἐγγύθεν ἔλθων
 ἥρωσ Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. 575
 Δητήπυρον δ' Ἐλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσῃν
 Θρηκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 ἧ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε· καί τις Ἀχαιῶν
 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλιδομένην ἐκόμισσεν·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν. 580
 Ἄτρείδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

- βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένω ἥρωϊ ἄνακτι,
 ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχρῃ ὀξυόεντι
 585 ἔτε' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήφιν οἴστῳ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰφὴ
 θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλώην
 θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἣ ἐρέβινδοι,
 590 πνοιῆ ὑπο λυγρῆ καὶ λικμητήρης ἐρωῆ·
 ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλάγχθεις, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 Ἄτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον ἐύξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὰ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγῆνωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἴῳ ἀώτῳ,
 600 σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦγε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακῆ θανάτοιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἄτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἄτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλῆν
 ἀξίνην εὐχαλκον, ἐλατῶ ἀμφὶ πελέκκῳ,
 μακρῷ, εὐξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασείης
 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσίοντα, μέτωπον,
 ῥινὸς ὑπερ πυμάτης· λάκε δ' ὄστέα, τῷ δέ οἱ ὄσσε

παρ ποσιν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κοιήσιν·
ιδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
τεύχεά τ' ἐξενύριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠύδα·

Δειψέτέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων, 620
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπίδευεῖς,
ἦν ἐμέ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
ξεινίου· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπίην. 625

οἷ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
νῦν αὐτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
πῦρ ὄλοον βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς·
ἀλλὰ ποδι σχήσεσθε, καὶ ἐσύμενοί περ, Ἄρηος. 630

Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
οἶον δὴ ἀνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῆσιν,
Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο! 635

πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
ἦ πολέμοιο· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν. 640

Ἦς εἰπών, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἱματόεντα
συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων, 640
αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,

Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπάλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
Ἄρπαλιών, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων
ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτις ὑφίκετο πατρίδα γαίαν· 645
ὅς ῥα τότε Ἄτρεΐδαο μέσον σάκος οὐτασε δουρὶ
ἐγγύθει, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῶ χαλκῷ ἐπαύρη.

Μηριόνης δ' ἀπίοντος ἴει χαλκῆρε' ὀιστόν· 650
καὶ ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κύτα δεξιόν· αὐτὰρ ὀιστὸς

- ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 ἐξόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
 θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 κείτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δευὲ δὲ γαῖαν.
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἄμφεπένοντο·
 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱήν,
 ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατήρ κίε, δάκρυα λείβων·
 ποιῆ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.
 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσθη·
 ξείνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 τοῦ ὄγε χωόμενος προτεῖ χαλκήρε' οἰστόν.
 ἦν δέ τις Εὐχήμερ, Πολυτίδου μάντιος υἱός,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 ὃς ῥ' εὐ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαιων.
 πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυτίδος,
 νοῦσφ ὑπ' ἀργαλή φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήν θωὴν ἀλέειεν Ἀχαιῶν,
 670 νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
 Ἔκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἤδη,
 675 ὅττι ρά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐυνοσίγαιος
 ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 ἀλλ' ἔχει, ἧ ταπρῶτα πύλας καὶ τείχος ἐσᾶλτο,
 680 ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστῶν·
 ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 θῆν' ἔφ' ἀλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθευ
 τείχος ἐδέδημητο χθαμαλώτατον, ἐνθα μάλιστα
 ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Δοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,

σπουδῆ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύνατο
 ὄσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἑκτορα δῖον· ^{† h. m. i. t}
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἦρχ' υἱὸς Πετewῶ, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο 690
 Φεΐδας τε Στιχίος τε βίας τ' εὔς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλειδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 πρὸ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο
 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναϊεν 695
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 ναῦφιν ἀμνυόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο. 700
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
 ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν 705
 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολλὸς ἀνακηκίει ἰδρῶς·
 τῶ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὔξοον ἀμφὶς ἔέργει,
 ἰεμένω κατὰ ὄλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 ὥς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 λαοὶ ἔπονδ' ἔταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο, 710
 ὅππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρῶς γούναδ' ἴκοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γὰρ σφιν σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρας ἵπποδασειάς,
 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δούρα· 715
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ οἷὸς ἄωτῳ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο πεποιδότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 δῆ ῥα τόδ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλαῖσιν,
 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι καλκοκορυστῆ· 720

- οὐδ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὄιστοί.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἔκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοισι πιθέσθαι.
 οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,
 τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιτδμεναι ἄλλων ;
 ἄλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυηήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα·
 [ἄλλω δ' ὄρχηστύν, ἐτέρω κιδάριν καὶ ἀοιδήν·]
 ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεὶ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐσθλόν, τοῦ θεῖ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
 καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 πάντη γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τείχος ἔβησαν,
 οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
 παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
 ἢ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα
 παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἢ γὰρ ἔγωγε
 745 δεῖδω, μὴ τὸ χθίζον ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
 χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
 μίμνει, δν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὄτω.
 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων,
 [αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]
 750 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
 αὐτὰρ ἐγὼν κείσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶω πολέμοιο·
 αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτεῖλω.
 Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἄοικώς,

κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων. 755
οἱ δ' ἐς Πανδοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσεύοντ', ἐπεὶ Ἔκτορος ἔκλυον αὐδήν.
αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβόν τε, βίην θ' Ἐλένοιο ἀνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Ἐρτάκου υἷόν,
φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι. 760
τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.
τὸν δὲ τάχ' εὔρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης, 765
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἐλένης πόσιν ἠκόμοιο,
δαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
ποῦ τοι Δηϊφοβός τε, βίη θ' Ἐλένοιο ἀνακτος, 770
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Ἐρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος.
Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἔκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀνάτιον αἰτιάασθαι· 775
ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἐταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὗς σὺ μεταλλάξ. 780
οἷω Δηϊφοβός τε βίη θ' Ἐλένοιο ἀνακτος
οἴχεσθον, μακρῆσι τετυμμένω ἐγχείησιν
ἀμφοτέρω κιατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὄππη σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶντες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι 785
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.
παρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.
Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωσ.
βᾶν δ' ἵμεν, ἐνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,

- 790 ἀμφι τε Κεβριωνη καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλκην Ὀρθαῖον τε καὶ ἀντίθεον Πολυφύτην,
 Πάλλμυν τ' Ἀσκάνιον τε, Μόρυν θ', υἷ Ἴπποτίωνος·
 οἷ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβόλακος ἤλθον ἀμοιβοὶ
 ἰοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι
- 795 οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 ἦ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδουδε,
 θεσπεσίῃ δ' ὁμάδῃ ἀλλ' μίσηγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριῶντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
- 800 ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἔκτωρ δ' ἠγείτο, βροτολουγῷ Ἴσος Ἄρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 ῥινοῖσιν πυκινῇ· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
- 805 ἀμφί δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 εἴ πῶς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβιάσθων·
- 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δευδίσσει αὐτως
 Ἀργεῖους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μίστυγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 ἦ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
- 815 ἦ κε πολὺ φθαιή εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
- 820 οἷ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπές, βουγαῖε, ποῖον ἔειπες!

εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰχιόχοιο 825

εἶην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,

τιοίμην δ', ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,

ὡς νῦν ἡμέρη ἤδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν

πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσσαι, αἶ κε ταλάσσης

μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρῶα λειριόεντα 830

δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς

δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ γηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

ἠχῆ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο 835

ἀλκήης, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

ἠχῆ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' αἰδέεσα καὶ Διὸς αὐγὰς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης,
ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,

εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη

θερμήνη, καὶ λούσῃ ἄπο βρότου αἱματόεντα·

αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθῶν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.

ὣς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἐοῖο,

κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,

χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖο.

εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·

στή δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσιδεν ἔργον ἀεικές,

τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,

Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.

ὥς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,

ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα

αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,

πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον·

ὥς ὁ γέρων ὄρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν

διχθᾶδι, ἧ μεθ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,

ἦε μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δούσασατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῦ χαλκὸς ἀτειρής,
 νυσοσόμενων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύουσιν.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
 πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῶ,
 Τυδείδης Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
 30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Δῖν' ἔφ' ἄλῳς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
 εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑών, ἐδυνήσατο πάσας
 αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·

35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 ἠϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαδον ἄκραι.
 τῷ ῥ' οἴγ' ὄψειντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 ἔγχει ἑρείδόμενοι, κίον ἄθροοι· ἄχυντο δέ σφιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,
 40 Νέστωρ, πτήξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν
 τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

ᾠ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπῶν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέση ἔπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
 45 ὥς ποτ' ἐπηπειλήσεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι.
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρήσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἐδέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεῆνιος ἵππότα Νέστωρ·
 ἦ δὴ ταυτὰ γ' ἑτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

55 τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·

οὶ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἀλίστου ἔχουσιν
 νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλᾳ περ σκοπιάζων,
 ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκει. 60
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Νεστορ, ἐπεὶδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησι μάχονται,
 τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 ἣ ἐπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσεσθαι·
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεί φίλον εἶναι,
 νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῖς. 70
 ἦδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμνυν·
 οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακίρεσσι θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, 75
 ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν·
 ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 νυξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσαιμέθα νῆας ἀπάσας.
 οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέει κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. 80
 βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐάλωῃ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 οὐλόμεν', αἰεὶ ὄφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
 σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν· οἶσιν ἄρα Ζεὺς 85
 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 καλλείψειν, ἣς εἵνεκ' οὐζύομεν κακὰ πολλά;
 σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτου ἀκούσῃ 90
 μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,

- δστις ἐπίσταιτο ἤσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 σκηπτοῦχος τ' εἶη, καὶ οἱ πειθοίατο λαοὶ
 τοσσοῖδ', ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·]
 δς κέλευι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὖσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιβρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἐλκομενάων,
 ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρώησουσι δὲ χάριπς.
 ἔνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καδίκεο θυμὸν ἐνιπῆ
 105 ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὖσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 νῦν δ' εἶη, δς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 ἦ νέος, ἦ ἐ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένω εἶη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 ἐγγὺς ἀνὴρ—οὐ δηδὰ ματεύσομεν—αἶ κ' ἐθέλητε
 πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγίασησθε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι
 [Τυδέος, δν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὄφκεον δ' Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
 πατρὸς ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῆ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόδι μείνε· πατήρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη,
 120 πλαγχθεῖς· ὥς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὥς ἐτεόν περ.
 τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,

μῦθον ἀτιμήσαυτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη.

ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 ἐκ βελέων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται· 130
 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρους περ
 θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίδοντο·
 βᾶν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐυνοσίγαιος, 135
 ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικῶς·
 δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὄλοον κῆρ
 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν 140
 δερκομένῃ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!

σοὶ δ' οὐπῶ μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἠγήτορες ἦδὲ μέδοντες 145
 εὐρὺ κοιίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψῃαι αὐτὸς
 φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Ἦς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίουο.
 ὄσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος· 150
 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐυνοσίχθων
 ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἦδὲ μάχεσθαι.

Ἦρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου· αὐτίκα δ' ἔγνω 155
 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·

Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 ἦμενον εἰσεῖδε· στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρη,
 ὄππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγώχοιο. 160

ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,

- ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἔ αὐτήν,
 εἴ πως ἰμείραιτο παραδραδέειν φιλότῃτι
 ἦ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρὸν τε
 165 χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἕφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 ἔνδ' ἦγ' εἰσελθούσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινύς.
 170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἰμερόεντος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ, τό ρά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ,
 ἔμπης ἐς γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἴκετ' αὐτμή.
 175 τῷ ῥ' ἦγε χροῖα καλὸν αἰλειψαμένη, ἰδὲ χαιτάς
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς,
 καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράτος ἀθανάτοιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑάνον ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἄσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθεος περουᾶτο.
 ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεάων,
 185 καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὥς·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖθ' ἔδηκατο κόσμον,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἕ ρά νύ μοι τι πίδοιο, φίλον τέκος, ὃ, ττι κεν εἴπω·
 ἠέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 ἕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις·
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἕρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνιοιο,
 195 αὐδα δ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγειν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια "Ἡρη·
 δὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἴμερον, ὧτε σὺ πάντας
 δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 εἶμι γὰρ ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, 200
 Ὀκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Ῥεΐης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 τοὺς εἶμ' ὄψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νεΐκα λύσω. 205
 ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθούσα φίλον κῆρ,
 εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
 αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. 210

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζητὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοῖησιν ἰαύεις.

Ἡ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἰμάντα,
 ποικίλον· ἐνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· 215
 ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ἀριστὸς
 πάρφασις, ἦτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ νῦν, τοῦτον ἰμάντα τεῶ ἔγκάτθεο κόλπῳ,
 ποικίλον, ᾧ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι 220
 ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὃ, τι φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια "Ἡρη,
 μειδῆσασα δ' ἔπειτα ἐῶ ἔγκάτθετο κόλπῳ.

Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 "Ἡρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, 225
 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἡμαδίην ἐρατεινήν,
 σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρησκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε πόδοϊν·
 ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 Δήμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος. 230
 ἐνθ' Ἔπνω ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

“Ἵπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνδρῶπων·
 ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 πείθου· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
 αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃτι.
 δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ
 χρύσειον·” Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυῆεις
 240 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνου ποσὶν ἦσει,
 τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἵπνος·
 “Ἡρη, πρέσβα θεά, δύγατερ μεγάλοιο Κρόνιοιο,
 ἄλλον μὲν κεν ἐγῶγε θεῶν αἰευγενεταῶν
 245 ρεία κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ρέεθρα
 Ὀκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἐγῶγε Κρονίουνος ἄσσον ἰκοίμην,
 οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύει.
 ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὴ ἐπίπυσσεν ἐφετμή,
 250 ἤματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· σὺ δέ οἱ κακὰ μῆσαι θυμῷ,
 ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 καὶ μιν ἔπειτα Κρόνυδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαιεν,
 ριπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ζῆτει· καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῃ,
 εἰ μὴ Νυξ δμητέρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·

260 τὴν ἰκοίμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
 ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ὑποδύμια ἔρδοι.
 νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἡρη·
 “Ἵπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενουῖης;
 265 ἦ φῆς, ὡς Τρώεσσιιν ἀρηξέμεν εὐρύσπα Ζῆ-
 ν', ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς εἰοῖο;

ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.

[Πασιδέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἤματα πάντα.]

Ἦς φάτο· χήρατο δ' Ἔπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα· 27
ἄγρει νῦν μοι ὄμοσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·
χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
μάρτυροι ὡς οἱ ἔνερθε θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·
ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων, 275
Πασιδέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ᾧμνε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς Ἑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον, 280
τῷ βήτην, Δήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
ἡέρα ἐσσαμένω, ρίμφα πρήσσετε κέλευθον.

Ἴδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτόν, ὄθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη. 285
ἔνθ' Ἔπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ιδέσθαι,
εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον, ἢ τότε ἐν Ἴδῃ
μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἡέρος αἰδέρ' ἵκανεν·
ἔνθ' ἦστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
ὄρυδι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσω 290
χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οἶον ὄτε πρῶτόν περ ἐμοσγέσθην φιλότῃ, 295
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἥρη, πῆ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις;
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη· 300
ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,

ἼΩκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἤδ' ἀτίταλλον·
τοὺς εἰμ' ὄψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.

305 ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
ἐστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν.
νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,

310 μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου ἼΩκεανοῖο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἦρη, κείσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπέομεν εὐνηθέντε.

315 οὐ γὰρ πάποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν·
οὐδ' ὅπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,

ἢ τέκε Πειρίδου, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης

320 ἢ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·

οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,

ἢ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·

οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,

ἢ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·

325 ἢ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·

οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·

οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·

ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ μὲ γλυκὺς ἕμερος αἰρεῖ.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἦρη·

330 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι

Ἴδης ἐν κορυφῆσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·

πῶς κ' εἶ, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενεταῶν

εὐδοντ' ἀθήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν

335 πεφράδοι ;— οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,

ἐξ εὐνῆς ἀνστάσα· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἶη.

ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
 ἐνθ' ἴομεν κείμεντες, ἐπεὶ νύ τοι εἶαδεν εὐνή. 340

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελίος περ,
 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορούασθαι. 345

Ἥ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκουτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθρῶν διὰ φύεν νεοθηλέα ποίην,
 λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 πυκνὸν καὶ μαλακόν, θς ἀπὸ χθρονὸς ὑψόσ' ἔεργεν
 τῷ ἐνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο
 καλήν, χρυσεῖην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι. 350

Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμμς εὔδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
 ὕπνῳ καὶ φιλότῃτι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν,
 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἔπνος,
 ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 355

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάου, ἐπάμννε,
 καὶ σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὔδει
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυφα·
 Ἥρη δ' ἐν φιλότῃτι παρήπαφεν εὐνηθῆναι. 360

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων
 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνόμεναι Δαναοῖσιν.
 αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προδορῶν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτὴ μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται ;
 ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησί, καὶ εὔχεται, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 κείνου δ' οὔτι λήν ποδῆ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνόμεν ἀλλήλοισιν. 365

ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται, 370

- ἐσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐθῃσιν κορύθῃσιν
 κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἔλόντες,
 ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἠγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 375 "Ἐκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμφ,
 χεῖροιν φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
 τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
 ἐσθλά μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηρα δὲ χεῖροιν δόσκειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 385 δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 εἴκελον ἀστεροπῆ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 ἐν δαῖ λενγαλή, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἐκτωρ.
 δῆ ῥα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
 390 κυανοχαίτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 ἦτοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 οὔτε θυλάσσης κύμα τόσον βοάα ποτὶ χέρσων,
 395 ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῆ Βορέω ἀλεγεινῆ·
 οὔτε πυρὸς τόσσοι γε πέλει βρόμοι αἰθομένοιο,
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
 οὔτ' ἄνεμος τόσσοι γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
 ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 ὄσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 δεινὸν αὖσαντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἶαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἐκτωρ
 ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰδύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 τῆ ῥα δὺν τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετίσθη,
 405 ἦτοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροῆλου·
 τῷ οἱ ῥυσύσθη τέρενα χροῖα. χῶσατο δ' Ἐκτωρ,

- ὅττι ῥά οἱ βέλος ὤκῦ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, 410
 πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας
 στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόδι δειρήσ·
 στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερύπη δρύς
 πρόρριζος, δεινὴ δὲ θείου γίγνεται ὀδμῆ 415
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται,
 ἐγγὺς ἑῶν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
 ὣς ἔπεσ' "Ἐκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κοινήσιν.
 χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ. 420
 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ δῖος Ἀγήνωρ, 425
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὐ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύκλους σχέδον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵπποις
 ὠκέας, οἳ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 430
 ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρείος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ 435
 χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφές αἱμ' ἀπέμεσεν·
 αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλήθο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἐκτορα νόσφι κίοντα, 440
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρου, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτυιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὄξυοντι,
 Ἕνοπιδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νηῆς ἀμύμων
 445 Ἕνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατυιόεντος·
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθειν ἑλθῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὰ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανδοίδης· βύλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὤμον,
 υἱὸν Ἀρηιλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κούρησι πεσῶν ἔλε γαίαν ἀγοσφῶ.
 Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ὀτῶ μεγαθύμου Πανδοίδαο
 455 χεῖρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῦ· καὶ μιν ὀτῶ
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένητ' εὐξαμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαίφρουσι θυμὸν ὄρινεν,
 460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 καρπαλίμως δ' ἀπίοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 λικριφίς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 νεῖατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῆ, στόμα τε, ῥίνες τε
 οὔδει πληντ', ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἐνισπε·
 ἦ ῥ' οὐχ οὔτος ἀνὴρ Προδοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐφώκει.
 475 Ἦ ῥ', εὐ γυγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,

ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῦν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·

Ἀργεῖοι ἰώωροι, ἀπειλῶν ἀκόρητοι!

οὗ θην οἰοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἴζυς 480

ἡμῶν, ἀλλὰ ποῦ ὄδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.

φράξεσθε, ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει

ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτιό γε ποιῆ

δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὔχεται ἀνὴρ

γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. 485

Ἦς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.

Πηνέλεψ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·

ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἔρωήν

Πηνελέοιο ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,

υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490

Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὄπασσεν·

τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μούνον τέκεν Ἴλιονῆα·

τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,

ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ

καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας 495

ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,

αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,

αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος

ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,

πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠὔδα· 500

Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἴλιονῆος

πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν

οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηγορίδαο

ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δὴ

ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κούροι Ἀχαιῶν. 505

Ἦς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν

ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. 510

Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ἔρτιον οὔτα,

- Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηρίωνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προδῶνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἵπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλὴν
 ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρωσθ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο.

Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαὶ δαίους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῆσι παρὰ χρυσοδρόνου Ἥρης. 5
στή δ' ἄρ' ἀναίξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἶαθ'· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων, 10
αἶμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαιρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἔκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαοὺς. 15
οὐ μὰν οἷδ', εἰ αὐτε κακοβραφίης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῆσιν ἰμάσσω.
ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
ἄκμονας ἤκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
χρῦσεον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν 20
ἐκρέμω· ἡλίστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,

- λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
 ῥίπτασκον τεταγών ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἴκηται
 γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμέ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνίει
 25 ἀζηχῆς ὀδύνη Ἑρακλῆος θείοιο,
 τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιδοῦσα θυέλλας,
 πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιώωσα,
 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἄργος ἐς ἵπποβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
 τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
 ὄφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 ἦν ἐμύγῃς ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὀς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖ,
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὄστε μέγιστος
 ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νώτερον λέχος αὐτῶν
 40 κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰ ψ ὁμόσαιμι·
 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πημαίνει Τρώας τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 ἀλλὰ πού αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς.
 45 αὐτὰρ τοὶ καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 τῇ ἴμεν, ἧ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφές, ἠγεμονεύῃς.
 Ὀς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὴ σὺγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
 αἴψα μεταστρέψῃε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἔτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φύλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρην τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

ἔλθῃ, καὶ εἴπησι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἄ πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι·
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτὶς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάτῃ δ' ὀδυνάων, 60
 αἶ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτὶς ἀποστρέψῃσι, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει δν ἑταῖρον,
 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρῃ φαίδιμος Ἐκτωρ 65
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν 70
 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἰλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλίας.
 τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ· 75
 ὧς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤψατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ὧς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλῇν 80
 γαῖαν ἐηλουθῶς, φρεσὶ πυκαλίμησι νόση·
 ἐνθ' εἶην, ἢ ἐνθα· μενοιγήσῃ τε πολλὰ·
 ὧς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 ἵκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπήλθεν 85
 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἢ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῆφ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεοῦσα·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρ', τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἕουκας; 90
 ἢ μάλα δή σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.

- Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
 μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρο· οἴσθα καὶ αὐτῆ,
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 95 ἀλλὰ σὺγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς ἔτσης·
 ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφάυσκειται· οὐδέ τί φημι
 τᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὣς εἰπούσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 ὠχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγέλασεν
 χεῖλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
 105 ἡ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες,
 ἡ ἔπει ἡέ βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίξει,
 οὐδ' ὀδεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 τῷ ἔχεθ' ὅ, τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
 110 ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηϊ γε πῆμα τετύχθαι·
 υἱὸς γὰρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν δι' ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγητο μηρῶ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠύδα·
 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 κεῖσθαι ὁμοῦ νεκυέσσι μεθ' αἵματι καὶ κινήσιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
 120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσέτο παμφανόωντα.
 ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 ὄρτο διέκ προδύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασεν.
 125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,

ἐξ ἑνὸς ἰσχυρῆς στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
 χάλκῳ ἢ δ' ἐπέεσσι καδάπττετο Δοῦρον Ἄρηα·

Μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας ; ἢ νύ τοι αὐτως
 οὐατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

οὐκ αἶεις, ἄ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἡρη, 130

ἢ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν ;

ἢ ἐδέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 ἀψ ἴμεν Οὐλύμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,

αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεύσαι ;

αὐτίκα γὰρ Τρώας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς 135

λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·

μάρψει δ' ἐξείης, ὃς τ' αἴτιος, ὃς τε καὶ οὐκί.

τῷ σ' αὐ νῦν κέλομαι μεδέμεν χόλον υἱὸς ἔης.

ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων, 140

ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ.

πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεήν τε τόκου τε.

Ὡς εἰπούσ' Ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ Δοῦρον Ἄρηα.

Ἡρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,

Ἴριν θ', ἦτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν· 145

καὶ σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·

αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδωσθε,

ἔρδειν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνη καὶ ἀνώγη.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἡρη·

ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' αἴξαν ἑπετέσθην, 150

Ἴδην δ' ἴκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·

εὐρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ

ἦμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.

τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο 155

στήτην· οὐδέ σφωῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,

ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιδέσθην.

Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι

πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.

παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 160

- ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα διαν.
 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσῃ,
 φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσση
 165 μῆναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺν φέρτερος εἶναι,
 καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄδεται φίλον ἦτορ,
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε ποδὴνemos ὠκέα Ἴρις·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἰρήν.
 170 ὡς δ' ὅτ' ἄψ ἐκ νεφέων πτήται νιφάς ἢ ἐ χάλαζα
 ψυχρὴ ὑπὸ ριπῆς αἰδρηγενέος Βορέαο·
 ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἴρις,
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα διαν.
 εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσειαι, ἀλλ' ἀλογήσῃς,
 ἠπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξάλεασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺν φέρτερος εἶναι.
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄδεται φίλον ἦτορ,
 ἴσόν οἱ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἐών, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 εἴ μ' ὁμότιμον εἶντα βίη ἀέκοντα καθέξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὗς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἴδης, ἐνέροισιν ἀνάσπων.
 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Αἴδης δ' ἔλαχε ζῶφον ἠερόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησιν·
 γαῖα δ' ἔτι ξυνή πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὧς, δειδισσέσθω.
 θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἷσι βέλτερον εἶη
 ἐκπάγλως ἐπέεσσιν ἐνισσόμεν, οὐδ' τέκεν αὐτός·
 οἳ ἔδεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις· 200
 οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 ἧ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 οἴσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐρινυῖες αἰὲν ἔπονται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 205
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὄτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῆ.
 ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅππότε' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἴση
 νεκελείην ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. 210
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.

[ἄλλω δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἥρης Ἐρμείω τε καὶ Ἡφαίστιο ἄνακτος,
 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει 215
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
 δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοὶ.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 220

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 ἦδη μὲν γάρ τοι γαίηοχος Ἐννοσίγαιος
 οἴχεται εἰς ἄλα διαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες. 225
 ἀλλὰ τὸδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη.
 ἀλλὰ σίγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 τὴν μάλ' ἐπισσειῶν, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιοῦς. 230

- σοι δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἔκτωρ·
τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νηῆς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
235 ὥς κε καὶ αὐτὶς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι εἰοικὼς
ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὠκιστος πετεηνῶν·
εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,
240 ἤμενον, οὐδ' ἔτι κείτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
ἀμφὶ ἢ γιγνώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
Ἔκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
245 ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει·
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
οὐκ ἄτεις, ὃ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
οὐς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
250 χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ Δούριδος ἀλκῆς,
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀτῆο
ἤματι τῷδ' ὄψσεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄοσσητήρα Κρονίων
255 ἐξ Ἰδῆς προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἵππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσιν,
νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
260 αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κίων, ἵπποισι κέλευθον
πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ἦς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
δεσμὸν ἀπορρήξας θεΐη πεδίωιο κροαίνων,
265 εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρείως ποταμοῖο,

κυνιδίων· ἰψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὤμοις ἀτσοῦνται· ὁ δ' ἀγλατῆφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὡς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' εἰκόμα,
 ὄτρυνων ἵππηας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν. 270

οἱ δ', ὥστ' ἡ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται·
 τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἠῦγένειος 275

εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαώτας·
 ὦ; Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγούισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. 280

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὅπποτε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 285

Ἔπτοποι, ἡ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι
 οἶον δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ὑλύξας,
 Ἐκτωρ! ἡ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν 290

Ἐκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν
 ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀλομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὦδε μενοιῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι· 295

αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαώτα,
 θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.

- 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίδοντο.
οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἴδομενεῖα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσειες,
Ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
- 305 ἢ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ὁλλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
μακρὰ βιβιάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰμένος ὤμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Δούριν,
δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεὺς
- 310 Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ὁλλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ
ὄξει' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἴστοι
θρῶσκον· πολλὰ δὲ δούρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
- 315 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηϊδῶν αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
ἄφρα μὲν αἰγίδι χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
- 320 αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπῶλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μῦλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσι εἴθελε, λάθοντο δὲ Δούριδος ἀλκῆς.
οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἰῶν
θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
- 325 ἐλθόντ' ἑξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάκτιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κερασθεΐσης ὑσμίνης.
Ἔκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
- 330 τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτώνων,
τὸν δέ, Μενεσθέης μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρον.
Αἰνεῖας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάρηξεν·
ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος Δεῖοιο

ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς, 335
 γνωτὸν μητριῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·

Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 υἱὸς δὲ Σφήλιου καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῆ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης 340
 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε δῖος Ἀγήνωρ.

Δηϊόχοι δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὀπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσευ.

Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάφρω καὶ σκολόπεσσι ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῆ,
 ἔνδα καὶ ἔνδα φέβοντο, δύοντο δὲ τείχος ἀνάγκῃ. 345

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσι ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴαν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωδι νοήσω,
 αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, 350
 ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
 ἤχηθ' ἄεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 355
 ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 μακρὴν ἠδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωῆ
 γίγνεται, ὀππότε' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἦσιν.

τῇ ῥ' οὔγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων, 360
 αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέησιν,
 ἀψ' αὐτὶς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 ὡς ῥα σύ, ἦτε Φοῖβε, πολὺν κάματος καὶ οἴζυν 365
 σύγγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

- ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 170 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρρῳ
 ἠ βοὸς ἠ δῖος κατὰ πῖονα μηρία καίων,
 εὐχετο νοστήσῃ, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 175 τῶν μῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἡμαρ·
 μηδ' οὕτω Τρῶεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητιέτα Ζεὺς,
 ἀράων ἀτῶν Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 180 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριθις.
 οἱ δ', ὥστε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὀππότε' ἐπέιγῃ
 ἰς ἀνέμου· ἠ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει.
 ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τείχος ἔβαινον,
 185 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῶ.
 190 Πάτροκλος δ', εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοδι νηῶν,
 τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 ἦστό τε, καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῶ
 φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 195 αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρῶας, αὐτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχῇ τε φόβος τε,
 ὤμωξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῶ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα.
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης.
 100 ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος δρωρεν·
 ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε

σπειρωμαί εἰς Ἀχιλλῆα, ἕν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 τίς δ' οἷδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρεπιώ·, ἄγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν ἑταίρου.

Τον μὲν ἦρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 405
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.
 οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας,
 ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν.

ἀλλ' ὥστε στάδμη δόρυ νήϊον ἐξιδύνει 410
 τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
 εὖ εἰδῆ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθήνης·
 ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.

Ἔκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο. 415
 τῷ δὲ μῆϊς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 οὔθ' ὁ τὸν ἐξελεύσαι, καὶ ἐνιπρήσαι πυρὶ νῆας,
 οὔθ' ὁ τὸν ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.

ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στῆθος βάλε δουρί. 420
 δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐν κοινήσιν πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 425
 μὴ δὴ πω χάξεσθε μάχης ἐν στείνει τῷδε·
 ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μύστωρος υἱόν, 430
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 ναί', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀξείῃ χαλκῷ,
 ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κοινήσιν
 νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα. 435
 Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

- Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς εἰαῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
 Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 τὸν δ' Ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
 445 καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐταῖρον, ἀγαοῦ Πανδοίδαο,
 ἠνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καδ' ἵππους·
 τῇ γὰρ ἔχ'· ἧ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τὸ οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
 αὐχέει γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 κείν' ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόω, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 πολλὰ δ' ἐπῶτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 ἵππους· αὐτὸς δ' αὐτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἐφ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῆ
 αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 Ἔκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα,
 ὃς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρούντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβαρῆς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 ὦ πόποι, ἧ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 δαίμων ἡμετέρης, ὃ, τε μοι βίον ἔκβαλε χειρός,
 νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 πρῶιον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θάμα θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,

ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἕα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κείσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγίρας.
 αὐτὰρ χερσὶν ἔλων δολιχὸν δόρυ, καὶ ἀάκος ὦμῳ,
 μάρνατό τε Τρῶεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς· 475
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 νῆας εὐσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμης.

Ἦς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραδέλυμνον·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν· 480
 [ἵππουρι, δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν·]
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·
 βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.

Ἔκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας· 485

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 ρεία δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἤμην ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 ἦδ' ὄτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλησιν ἀμύνειν·
 ὡς νῦν Ἀργείοι μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! θεὸς δέ κεν ὑμέων
 βλήμενος, ἠὲ τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη, 495
 τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 τεθνύμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὸς καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἦς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 500
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἐμβαδὸν ἕξεσθαι ἦν πατρίδα γαίαν ἕκαστος· 505
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα

- Ἔκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρήσαι μενεαίνει ;
 οὐ μὰν ἔς γε χορόν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι
 ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδίῃ μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐ βιώναι,
 ἢ δηδὰ στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 ὦδ' αὐτως παρὰ νηυσίν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 ἔνθ' Ἔκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμῆδεος υἱόν,
 ἀρχὸν Φωκίων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὡτον Κυλλήνιον ἐξευάρηξεν,
 Φυλείδω ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδῶν· ὁ δ' ὑπαιδα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 εἶα Πάνδου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 αὐτὰρ ὄγε Κροίσμου στήθεος μέσον οὔτασε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 525 τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδῶς,
 Λαμπετίδης — δν Λάμπος ἐγεινατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδῶτα θούριδος ἀλκῆς —
 ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 ἐς πόλεμον φορέειν, δῆτων ἀνδρῶν ἀλεωρῆν·
 ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῦς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκῆρεος ἵπποδασείης
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι.
 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαεινός.
 ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 στή δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὤμον ὀπισθεν·

αίχμη δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρώσσω ἰεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνῆς ἐλιάσθη.
 τῷ μὲν εἰσάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 συλῆσειν· Ἔκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν 545
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 ἴφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βούς
 βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἐόντων
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν, 550
 ναῖε δὲ πὰρ Πριάμφῳ, ὁ δέ μιν τίεν Ἴσα τέκεσσι·
 τόν ῥ' Ἔκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Οὕτω δῆ, Μελάνιππε, μεθήσομεν ; οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιῳ ;
 οὐχ ὀράς, οἶον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσι ; 555
 ἀλλ' ἔπευ ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 μάρνασθαι, πρὶν γ' ἡὲ κατακτάμεν, ἡὲ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 560

ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θῆσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας !
 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέουες σοοί, ἡὲ πέφανται·
 φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, 565
 ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 ἔρκει χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.
 Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι· 570
 εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βύλοισθα !

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυμεν·
 ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρώες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ' ἄλιον βέλος ἦκεν· 575
 ἀλλ' Ἴκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,

- νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄντιλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 βλημένῳ ἀΐξῃ, τόντ' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 θηρητῆρ ἐτύχησε βαλῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνυππε, θόρ' Ἄντιλοχος μενεχάρμης,
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθειν Ἔκτορα δῖον,
 ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα.
- 585 Ἄντιλοχος δ' οὐ μείνει, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν·
 ὡς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳᾶς τε καὶ Ἔκτωρ
- 590 ἠχῆ δεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων
 Τρῳᾶς δέ, λείουσιν ἐοικότος ἀμοφάγοισιν,
 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
- 595 Ἀργείων, καὶ κύδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι δεσπιδαιῆς πῦρ
 ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαισίον ἀρῆν
 πᾶσαν ἐπικρήνεια· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
- 600 νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλιώξιν παρὰ νηῶν
 θησέμεναι Τρῳῶν, Δαναοῖσι δὲ κύδος ὀρέξαι.
 τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπι γλαφυρῆσιν ἔγειρεν
 Ἔκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
- 605 μαίνεται δ', ὡς ὄτ' Ἄρης ἐγχείσπαλος, ἣ ὄλοον πῦρ
 οὔρεσι μαίνεται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 λαμπέσθην βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
- 610 [Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ὑπ' αἰδέρος ἦεν ἀμύντωρ
 Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῦνον ἐόντα

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν.
 ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.¹
 καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητιζων, 615
 ἧ δὴ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἤντε πέτρῃ
 ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγυὸς εἴουσα,
 ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, 620
 κύματά τε τροφόμεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοιντο.
 αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνδορ' ὀμίλῳ·
 ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ ἐν νηϊ πέσησιν
 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἧ δέ τε πᾶσα 325
 ἄχρη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 δειδίωτες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 ὡς ἐδαίξετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθῶν. 630
 αἶρά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 μυρία· ἐν δέ τε τῆσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 θηρὶ μαχῆσασθαι ἔλικος βοῶς ἀμφὶ φονῆσιν·
 ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίησι βόεσσιν
 αἰὲν ὀμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας 635
 βούν ἔδει, αἰ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἔκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 πάντες· ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφῆτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέης ἀνακτος
 ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ· 640
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 ὃς ῥα τοῦθ' Ἔκτορι κύδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἀντυγὶ πάλτο, 645
 τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·

- τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἔκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 850 στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγυὺς ἐταίρων
 κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρου,
 χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἔκτορα δῖον.
 Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
 νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 855 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίησιν ἔμειναν
 ἄδρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 860 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶσ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκῆων,
 ἡμὲν ὅτεφ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.
 865 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
 ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 ὣς εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὡσεν Ἀθήνη
 θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένητ' ἀμφοτέρωθεν,
 870 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὸν καὶ ἐταίρους,
 ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 ἠδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θεῶσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 875 ἐστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἱες Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' ὄγε νηῶν ἴκρι' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμησιν,
 κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαικεκοσίπηχυν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 880 ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστν διήται,

λαοφόρον καθ' ὄδον· πολέες τέ εἰ ἤδησαντο
 ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλές αἰεὶ
 θρόσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται· 685
 ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοοῶν ἴκρια νηῶν
 φοῖτα, μακρὰ βιβάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰδέρ' ἴκανεν.
 αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοοῶν Δαναοῖσι κέλευεν,
 νηυσὶ τε καὶ κλισίησιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτῶν·
 ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν 690
 ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὡς Ἐκτωρ ἴδυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 ἀντίος ἀτσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὡσεν ὄπισθεν
 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ. 695
 Αὐτὶς δὲ δριμύεια μάχῃ παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν φεύξασθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι· 700
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐκάστου,
 νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν 705
 εἰς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαίαν.
 τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 δῆρουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγῃ
 τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 ἀλλ' οἴγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες, 710
 ὄξεσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίησι μάχοντο,
 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήντα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. 715

Ἔκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·

- Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἄολλές ὄρνυτ' αὐτήν!
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
720 νῆας ἐλείν, αἰ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
αὐτόν τ' ἰσχανάσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύσπα Ζεὺς
725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

- Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμμινε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
ἀλλ' ἀνεγάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανεέσθαι,
θρήνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἔϊσης.
730 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκῆμένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρώας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοῶων, Δαναοῖσι κέλευεν·

- ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δουρίδος ἀλκῆς!
735 ἥέτινάς φαμεν εἶναι ἄοσητῆρας ὀπίσσω,
ἥέ τι τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λαιγὸν ἀμύναι;
οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ἣ κ' ἀπαμυναίμεσθ, ἕτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμέδα πατρίδος αἴης.
τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μελιχίῃ πολέμοιο.

- Ἦ, καὶ μαιμῶων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὄξυόεντι.
ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροίτο
σὺν πυρὶ κηλείφ, χάριω Ἔκτορος ὀτρύναντος,
745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ·
δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἤυτε κούρη
νηπιή, ἦθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάυσκεαι, ἦ ἐμοὶ αὐτῶ;
ἦέ τιw ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μεινοίτιον, Ἄκτορος υἱόν,
ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
ἔξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

- μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἢ δ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἰστώ.
τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
ἔλκε' ἀκείομενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις·
αἶναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λουγὸν ἀμύνης;
νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεΐς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
- 35 πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπὴν ἀλεείνεις,
καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἶ κ' ἐμέ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
ὦς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον ἔειπες!
- 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦτινα οἶδα,
οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοίου ἀνὴρ ἐδέλῃσιν ἀμέρσαι,
καὶ γέρας ἀψ ἀφελέσθαι, ὃ, τε κράτει προβεβήκη·
- 55 αἶνόν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱες Ἀχαιῶν,

δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα Πέρσας,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν 80
 ἄσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηστῆρον καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότε' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτῆ τε πτόλεμός τε.
 τὴν δ' ὤμοιόν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦδι,
 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι· 85
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλίεται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθτος λεύσσουσι μέτωπον, 90
 ἐγγυδί λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλήσειαν νεκῶν, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμησιν
 μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λαιγὸν ἀμῦναι· 95
 οὐδέ πω Ἀτρείδew ὅπως ἔκλυον αὐδήσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
 πᾶν πεδῖον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λαιγὸν ἀμύνων
 ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωνται,
 πείθεο δ', ὡς τοι ἐγὼ μῦθου τέλος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην 98
 ἄψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δῶν κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σὺγ' ἀνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις. 99
 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτήτι,

- Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 μήτις ἀπ' Οὐλύμπιο θεῶν αἰεγενεταῶν
 ἐμβήη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν
 δήησ, τοὺς δέ τ' ἔαν πεδίον κάτα δηριάσθαι.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων!
 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσω·
 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρώες ἀγαυοί,
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φασεὴν
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βύλλετο δ' αἰεὶ
 κάπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνεν
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύνατο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 αἰεὶ δ' ἀργαλέφ' ἔχετ' ἄσθματι· κὰδ δέ οἱ ἰδρῶς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμπνεύσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκείη χαμῆδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γινῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβalon ἀκάματον πῦρ
 νηὶ θεῆ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 ὧς τὴν μὲν πρῦμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 μηρῷ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσοε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!

λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηλοιο ἰωὴν!
 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωται.
 δύσεο τεύχεα θάσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. 130

κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, 135

χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.

ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 140

βριδύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλω πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄκωγεν, 145

τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα·

πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὀμοκλήν.

τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

Ἔάνδρον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῆσι πετέσθην·

τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργη, 150

βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.

ἐν δὲ παρηορήσῃσι ἀμύμονα Πήδασον ἴει,

τόν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·

ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεδ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.

Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς 155

πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς

ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,

οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες

δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοινόν·

καί τ' ἀγγελῆδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου 160

λάφουτες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ

- ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 τοιοῖ Μυρμιδόνων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες
- 165 ἀμφ' ἄγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
- Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 ἐς Τροίην ἠγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
- 170 πενήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 πέντε δ' ἄρ' ἠγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιθεῖ,
 σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασεν.
 τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσδιος αἰολοδώρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῖο, Διῦπετέος ποταμοῖο·
- 175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βῶρφ, Περιήρεος υἱί,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 τῆς δ' ἐτέρης Εὐδώρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
- 180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ ἀναβάς, παρελέξατο λάθρη
- 185 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἴον
 Εὐδώρον, πέρι μὲν θεῖειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλειθῦια
 ἐξάγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ Ἥελίου ἴδεν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαο
- 190 ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὐ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
 ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεὶ θ' εὖν υἴον ἐόντα.
 τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
- 195 ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλειῶνος ἑταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·

πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
στήσεν εὐ κρινῆς, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, 200

ὣς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
πάνθ' ὑπὸ μνηιδμόν, καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος·
σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλφ' ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·
οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν 205

αὐτίς· ἐπεὶ ρά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ταυτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 210

μᾶλλον δὲ στίχες ἄρδεν, ἐπεὶ βασιλῆὸς ἄκουσαν.
ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκνιοῖσι λίθοισιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίαι ἀνέμων ἀλεείνων·
ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ· 215

ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νεούτων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πιάτροκλὸς τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,

πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 220

βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφωγεν
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
θῆκε ἐπὶ νηὸς ἀγεσθαι, εὐ πλήσασα χιτώνων,
χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

ἔνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος 225

οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
οὔτε τεφ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.

τό ρα τότε' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεεῖφ

πρώτου, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῆσιν·

νίφατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον· 230

εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·

- Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σέλλοι
235 σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηον ἐέλδωρ·
αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύσπα Ζεῦ.
θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
εἴσεται, ἧ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄπτοι
245 μαινουθ', ὅππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἴκοιτο,
τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.

- Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἕξ ἀπονέεσθαι.
ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
ἀψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέδθηκ' ἐνὶ χηλῶ·
255 στή δὲ πάροιθ' ἔλθῶν κλισίης, ἔτι δ' ἠθέλε θυμῷ
εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.

- Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
260 εἰνοδίοις, οὗς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
αἰεὶ κερτομέοντες, ὀδῶ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
νηπίαχοι· ξυγὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
τοὺς δ' εἴ.ερ παρά τίς τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντας

πρόσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι· 265
τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος,
ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς· 270
ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
'Αργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχιέμαχοι θεράποντες·
γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 275
ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσι ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Τρώες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, 280
ἐλπίενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
μνηστῆρῶν μὲν ἀπορρήψαι, φιλότῃ δ' ἐλέσθαι·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅδι πλείστοι κλονέοντο, 285
νηὶ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσίλαου·
καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορουστὰς
ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὑπτίος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν 290
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·

ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰδόμενον πῦρ.
ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόδι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν 295
Τρώες θεσπεσίῳ ὀμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.
ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλῳ
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
ἐκ τ' ἐφαίνεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόνες ἄκροι,

- 300 *καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβράγη ἄσπετος αἰθήρ·
ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,*
- 305 *ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου Ἴλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλει μηρὸν
ἔγχει ὀξύοντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν·*
- 311 *ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρηϊὸς οὐτα Θόαντα,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λύσει δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος*
- 315 *μυὸν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχους αἰχμῇ
νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὐτας Ἀτύμιον ὀξεί δουρί,
Ἀντιλόχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προσάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρί*
- 320 *Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῖς ἄραξεν.*
- 325 *δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ὡς τῶ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμύντε,
βήτην εἰς Ἐρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
υἱες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.*
- 330 *Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζῶν ἐλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖτι
λύσει μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.*

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω· 335

τῷ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν ἵπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάισγανον ἐρραίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὐατος ἀύχένα θείενεν Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδου ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον 340 δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχείς ποσὶ καρπαλίμοισιν, νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον. ἤριπτε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.

Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρου χάλκεον ἐξεπέρησεν 345 νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλωιο· κέασσε δ' ἄρ' ὄστέα λευκά· ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας πρῆσε χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 350

Οὗτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσιν ποιμένος ἀφραδίησι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες, αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάκλιδα θυμὸν ἐχούσας· ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβωιο 355 δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῆ ἕτ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο, ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὦμους, σκέπτει ὀιστῶν τε ροῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην· ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίφρας ἐταίρους.

Ἦς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη· 365 ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε· οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν Τρωϊκόν, οὐς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.

- 370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγεν· ἕψι δ' ἄελλα
- 375 σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἄψορρόν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλείστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.
- 380 ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [ἄμβροτοι, οὗς Πηληϊΐθεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἔκτορι κέκλετο θυμὸς·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριδε χθῶν
- 385 ἤματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
- 390 πολλὰς δὲ κλιτύς τὸτ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσαι
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 ὡς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλη στενάχοντο θέουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
- 395 ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος
 εἶα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
 νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 κτεῖνε μεταίσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποιμήν.
 ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῶ,
- 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λύσε δὲ γυῖα·
 δουπήσεν δὲ πεσών. ὁ δὲ θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 δεύτερον ὀρμηθεῖς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία ἠέχθησαν — ὁ δ' ἔγχχει νύξε παραστάς

γυσιμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων· 405
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἔλων ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς,
 πέτρῃ ἐπι προβλήτῃ καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντου δύραζε λίνῳ καὶ ἦνοπι χαλκῷ·
 ὡς ἔλκ' ἐκ δίφρου κεκηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. 410
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κακ κεφαλὴν· ἢ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεύσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην, 415
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε Πύριν τε,
 Ἴφέα τ' Εὐιππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Σαρπηδῶν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλιω Μενoitιάδαο δαμέντας, 420
 κέκελετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καταπτόμενος Λυκίοισιν·

Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε ; νῦν θοοὶ ἔστε !
 ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαεῖω,
 ὅστις ὄδε κρατεῖ· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 425

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
 οἱ δ', ὡστ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. — 430
 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

ὦ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλιω Μενoitιάδαο δαμῆναι !
 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὄρμαινonti, 435
 ἢ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυέσσης
 θεῖω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πῖονι δήμῳ,
 ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.

- Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 440 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξααλύσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 φράξῃ, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν δυ φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστῃ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνον ἐνήσεις.
 450 ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ.
 ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιῳ Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἴων,
 πέμπειν μιν Θανάτον τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἴππον,
 455 εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 ἔνθα ἐταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 φθίσσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόδῃ πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 ὃς ῥ' ἦδ' ἄρα Δεράπων Σαρπηδόνοσ ἦεν ἄνακτος,
 465 τὸν βύλε νεύαιραν κατὰ γαστέρα, λύσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 δεύτερος ὀρμηθεῖς· ὁ δὲ Πήδασον οὐτασεν ἵππον
 ἔγχρῃ δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀτόθων.
 καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς
 470 τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἡγία δὲ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κονίησιν.
 τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἰξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 τῷ δ' ἰδυυθήτην, ἐν δὲ ῥυτήρσι τάνυσθεν.

475

τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

Ἐνθ' αὖ Σαρπηθῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυς ἤριπεν, ἡ ἀχερωῖς,
 ἡὲ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊνον εἶναι·

480

ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείμε τανυσθεῖς,
 βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 ἠῦτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθῶν,
 αἰθῶνα, μεγάλθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
 ὦλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλήσι λέοντος·
 ὥς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστίων
 κτεινόμενος μενείαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον

485

490

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
 νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!
 πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἠγήτορας ἄνδρας,
 πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηθόνος ἀμφιμίχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μύρναο χαλκῷ.
 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 ἀλλ' ἔχεο κρατερώς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

495

500

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 ὀφθαλμοὺς ρίνας θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρουσ' αἰχμὴν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέδον ἵππους φυσιόωντας,
 ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἰνύκτων.

505

- Γλαύκῳ δ' αἶνον ἄχος γένετο, φθογγῆς ἀέσσι·
 ἠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσάμυναι.
- 510 χεῖρὶ δ' ἔλων ἐπίεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰφ
 τείχεος ἰψηλοῖο, ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκθρόλον Ἀπόλλωνι·
 Κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πῖονι δῆμῳ
- 515 εἰς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἰκίνει.
 ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
 τερσῆναι δύναται· βαρῦθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
- 520 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδέ μύχεσθαι
 ἔλθῶν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ᾗ παιδί ἀμύνει.
 ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἐτάροισιν
- 525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολεμίζειν,
 αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκος ἀργαλείο
 αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
- 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ γῆθησέν τε,
 ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρώας κίε, μακρὰ βιβάζων,
- 535 Πουλυδάμαντ' ἔπι Πανδοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἴκτορα χαλκοκορυστήν.
 ἀγγοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴκτορ, νῦν δὴ πάγχυ ληλασμένος εἰς ἐπικούρεον,
 οἱ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
- 540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐδέλεισ ἐπαμύνειν
 κείται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστίων,
 ὃς Λυκίην εἵρυτο δίκησίν τε καὶ σθένει ᾗ·

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχει χάλκεος Ἄρης.
 ἀλλά, φίλοι, πάρσσητε, νεμεσήθητε δὲ θυμῷ,
 μὴ ὑπὸ τεύχε' ἔλωνται, ἀεκίσσωσι δὲ νεκρὸν 545
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνομεν ἐγχείησιν.

ὣς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλῃος
 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐών· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ 550
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 βὰν δ' ἰδὺς Δαναῶν λελημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἔκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνας· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὤρσε Μενoitιάδew Πατροκλήος λάσιον κῆρ·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ· 555

Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἳ περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείους.
 κέεται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδόνα· ἀλλ' εἴ μιν ἀεκισσαίμεθ' ἐλόντες,
 τεύχεά τ' ὥμοιῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων 560
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

ὣς ἔφαθ'· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 οἳ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι, 565
 δεῖνόν ἔσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὄλοην τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὄλοὸς πόνος εἴη.

Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 570
 υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
 ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦρασεν
 τοπρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
 ἐς Πηλῆν' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 οἳ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ ῥήξηνορι πέμπτον ἔπεσθαι 575
 Ἴλιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.

τὸν ῥα τὸδ' ἀπτόμενον νέκυος βύλε φαίδιμος Ἔκτωρ

- χερμαδίῳ κεφαλῆν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεῖσθη
 ἐν κόρυδι βριαρῆ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῶ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένητο, φθιμένου ἐτάριοι.
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι εἰοικῶς
 ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 ὡς ἰδὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοι.
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθένελαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χερμαδίῳ, ῥήξεν δ' ὑπὸ τοιοῦ τένοντα.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ.
 ὄσση δ' αἰγανῆς ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέη πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δητῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 τόσσου ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάλθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλου υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 δλβφ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ,
 στρεφθεῖς· ἔξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 δούπησεν δὲ πεσών· πυκιῶν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στάν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰδὺς φέρον αὐτῶν.
 ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονου, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνεῖας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἦκεν·
 ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκλυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη

ἄγγελος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [αἰχμή δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ᾗχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς δρυσεν.] 615
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·

Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὄρχηστήν περ ἔοντα,
 ἔγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἠΐδα·
 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ ἔοντα, 620
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε οεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.

εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιθώς,
 εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ. 625

Ἦς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
 ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὄνειδείους ἐπέεσσιν
 νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινα γαῖα καδέξει.
 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ· 630
 τῷ οὔτι χρῆ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Ἦς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσότητος φῶς.

τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 οὔρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκοιή·
 ὡς τῶν ὄρνυτο δούπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων, 635
 νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·

οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κούρησιν
 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους. 640

οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὡς ὅτε μυῖαι
 σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινῷ, 645
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ.

- πολλά μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 ἢ ἤδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἔκτωρ
 650 χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθται,
 ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσι ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δούσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἦδ' ἑράπων Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος
 ἐξαυτίς Τρῳάς τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὤσαιτο προτὶ ἄστν, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῳάας φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα
 ἔνθ' οὐδ' ἰφθίμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερῆν ἐτάσσουσε Κρονίων.
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιῳ Σαρπηδόνοσ ἐντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἷμα κἀθήρον
 ἐλθῶν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο ῥοῆσιν,
 670 χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσω·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἔπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Δήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πῖονι δήμῳ.
 ἔνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλωνι
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνῆν·
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα διὸν αἰείρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῆσιν,
 980 χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσω·

πέμπει δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 "Τρωῶν καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 Τρώας καὶ Λυκίους μετεκιάθει, καὶ μέγ' ἄασθη·

685

νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊΐδαο φύλαξεν,
 ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κυκὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι·]
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνήκεν.

690

"Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτόνδε κάλεσαν;

"Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχεκλον,
 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν· οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

695

"Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχρῃ θῦεν·
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὀλοᾷ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.

700

τρεῖς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρεῖς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαινήν ἄσπιδα νύσσων.

705

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἴσα,
 σφῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθει Τρώων ἀγερώχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

"Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

710

"Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 διῆζε γάρ, ἠὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 ἦ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.

ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,

715

ἀνέρι εἰσάμενος αἰζήφω τε κρατερῶ τε,
 Ἄσιφ, δὲ μήτρως ἦν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος
 δὲ Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἔπι Σαγγαρίοιο·

720 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

Ἔκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρῆ-
 αῖδ', ὅσον ἦσσω εἰμὶ τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.

725 αἶ κέν πῶς μιν ἔλθῃ, δῶν δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἀμ πόνον ἀνδρῶν.

Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεθ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργελοισιν

730 ἦκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.

Ἔκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμάζε,
 σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον

735 μάρμαρον, ὀκρίεντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.

ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βύλε δ' Ἔκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαί.

740 ἀμφοτέρας δ' ὀφρύς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτήρι ἐοικώς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὄστέα θυμός.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·

745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὡς ρεῖα κυβιστᾶ!
 εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἀν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη·
 ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ρεῖα κυβιστᾶ.

750 ἦ ρα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!

- ὣς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἦρωϊ βεβήκει,
 οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταδμούς κερατίζων
 ἔβλητο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.
- Ἔκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμάζε. 755
 τῷ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὡς, δηριωθήτην,
 ὣτ' ὄρεος κορυφήσι περὶ κταμένης ἐλάφιοι,
 ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 ὡς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες αὐτῆς,
 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης· καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ, 760
 ἔντ' ἀλλήλων ταμείην χροά νηλεῖ χαλκῷ.
- Ἔκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
- ὣς δ' Εὐρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν 765
 οὔρεος ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 φηγόν τε, μελίην τε, ταυύφλοιόν τε κράνειαν,
 αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον ταυυήκεας ὄζους
 ἠχῆ δεσπεσίη, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770
 δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
- πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὄξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θορόντες·
 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στοφάλλυγι κούρης 775
 κέϊτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
- Ὅφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἥελιος μετενίσσето βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. 780
 ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἦρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπής, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
- Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἐπεφνευ. 785

- ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνου οὐκ ἐνόησεν·
 790 ἤερί γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 στή δ' ὄπιθε, πλήξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
 χειρὶ καταπρηνεὶ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 765 αὐλώπις τρυφάλεια· μιάνησαν δὲ ἔθειραι
 αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 ἵππόκομον πῆληκα μαινεσθαι κονίησιν·
 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἔκτορι δῶκεν
 800 ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 ἄσπις σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμίοεσσα.
 λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λῦθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 στή δὲ ταφῶν· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεί δουρὶ
 ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανδοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
 ἔγχετ' ἔνθ' ἵπποσύνη τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἰκόσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 πρῶτ' ἐλθῶν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὐτὶς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ,
 ἐκ χροῶς ἀρπύξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ εἶόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἔκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάλθυμον
 ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεί χαλκῷ,
 820 ἀγγίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ

νείατον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν.
 δούπησεν δὲ πεσῶν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμη,
 ὣτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐδέλουσι δὲ πιέμεν ἀμφῷ· 825
 πολλὰ δέ τ' ἄσθμαινυντα λέων ἐδάμασσε βίρηφι·
 ὦ; πολέας πέφνοντα Μενoitίῳ ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχρῃ θυμὸν ἀπηύρα·
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πάτροκλ', ἡ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν,
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῆπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχρῃ δ' αὐτὸς
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνο 835
 ἡμᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἴοντι·
 μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο 840
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέσθω προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
 ἤδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν 845
 ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ἔλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἀλλὰ με Μοῖρ' ὅλοη καὶ Δητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρῖζεις. 850
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

- 855 ὦς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτῳ κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθίων πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γούωσα, λιπούσ' ἄδροτῆτα καὶ ἦβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
- 960 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠῦκόμοιο,
 φθῆγῃ ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείσῃ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 ὦς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἷρυσε, λαξ προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὥσ' ἀπὸ δουρός.
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Ἀντομέδοντα βεβήκει,
- 965 ἀντιθεὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊεὶ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθροσι χαλκῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὧς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο · 5
ὧς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην,
τὸν κτάμεναι μεμαῶς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ' ἄρα Πάνθου ἕξος εὐμμελῆς ἀμέλησεν
Πατρόκλοιῳ πεσόντος ἀμύμονος · ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 10
ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον ·
Ἄτρεΐδη Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
χάξου, λείπε δὲ νεκρόν, ἕα δ' ἔναρα βροτόεντα!
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην · 15
τῷ με ἕα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, 20
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

- θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμναίνει,
 ὄσσον Πάνδου νῆες εὐμμελίας φρονέουσιν.
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἵπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 ἦς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεσσί γε οἴσι κίοντα,
 εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
 ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παθῆειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηΐδα·
 νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόου καὶ πένθος ἔδηκας.
 ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῖην καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνδῳ ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίη.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 οὐδέ τ' ἀδῆριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμῇ
 45 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνωτο χαλκῷ
 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 ἀψ' δ' ἀναχαζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιδήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ.
 50 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 αἷματι οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθληλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰσπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαὶ δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρῦει ἄνθει λευκῷ·

ἐλθῶν δ' ἔξαπινης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνουσσι ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνδου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα. 60
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὄρεσίτροφος, ἀλκί πεποιδῶς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπίαση, ἣτις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 δρῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες 65
 πολλὰ μάλ' ὕζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελίου κυδαλίμοιο.
 ἔνθα κε ρεία φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανδοῖδαο 70
 Ἀτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, Δοφ' ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἠγήτορι Μέντη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων, 75
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 ἀλλὰ γ' ἦ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 τόφρυ δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρέος υἱός,
 Πατρόκλω περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνευ, 80
 Πανδοῖδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ Δούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνου ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνευ δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω 85
 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὔταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπέ χαλκῷ,
 ὀξέα κεκληγῶς, φλογὶ εἵκελος Ἐφαιστοιο
 ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θυ μεγαλήτορα θυμόν· 90
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ,

- Πάτροκλόν Δ', ὃς κείται ἐμήs ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆs·
 μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται.
 εἰ δέ κεν Ἔκτορι μῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήωσ' ἕνα πολλοὶ·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸs ;
 ὅππότε' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸs δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸs τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσσῃ.
 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται
 Ἔκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθόιμην,
 ἄμφω κ' αὐτίσ ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
 καὶ πρὸs δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆs ἠῦγένειος,
 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταδμοῖο δῶνται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὡs ἀπὸ Πατρόκλοιου κίε ξανθὸs Μενέλαος.
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων
 βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤϊδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιου θανόντος
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ' Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡs ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαίφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸs Μενέλαος.
 125 Ἔκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπήνυρα,
 ἔλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιῖν κεφαλὴν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ,

- τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργου.
 Ἔκτωρ δ' ἄψ ἔς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
 ἔς διφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ 130
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῶ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μεινοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 ἐστήκει, ὡς τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσι,
 ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναυτήσονται ἐν ὕλῃ
 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθενεῖ βλεμεαίνει· 135
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κύτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
 ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἄτρείδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρητίφίλος Μενέλαος,
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι ἀέξων.
 Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 140
 Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
 ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξην ἐόντα.
 φράξο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις
 οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἴλιῳ ἐγγεγᾶσιν. 145
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 εἰσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δητοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆς αἰεὶ.
 πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεας μεθ' ὄμιλον,
 σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον, 150
 κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλει τε καὶ αὐτῶ,
 ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
 τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς δλεθρος. 155
 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσῆς ἐνείη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἷ περὶ πάτρης
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
 εἰ δ' αὐτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος 160

ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἐρυσαιμέδα χάρμης,
αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ ἔντεα καλά
λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεδα Ἴλιον εἴσω.

- τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέροσ, ὃσ μέγ' ἄριστοσ
165 Ἀργεῖων παρὰ νηυσί, κὺλ ἀγχέμαχοι θεράπουτεσ.
ἀλλὰ σύγ' Αἴαντοσ μεγαλήτοροσ οὐκ ἐτάλασσοσ
στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δητῶν ἐν αὐτῇ,
οὐδ' ἰδυὸσ μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτεροσ ἐστιν.

- Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαἰόλοσ Ἔκτωρ
170 Γλαῦκε, τῆ δέ σὺ τοίοσ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεσ !
ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένασ ἔμμεναι ἄλλων,
τῶν ὄσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένασ, οἶον ἔειπεσ·
ὄστε με φῆσ Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι.

- 175 οὔτοι ἐγὼν ἔρρυγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸσ κρείσσων νόοσ αἰγιόχοιο,
ὄστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηιδιώσ, ὅτε δ' αὐτόσ ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον
180 ἠὲ πανημέριοσ κακόσ ἔσσομαι, ὡσ ἀγορεύεισ,
ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆσ μάλα περ μεμαῶτα,
σχῆσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντοσ.

- Ὡσ εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρόν αὔσασ·
Τρώεσ καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
185 ἀνέρεσ ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδοσ ἀλκῆσ·
ἄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆοσ ἀμύμονοσ ἔντεα δύω
καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάσ.

- Ὡσ ἄρα φωνήσασ ἀπέβη κορυθαἰόλοσ Ἔκτωρ
δητῶν ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἐταίρουσ
190 ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
στάσ δ' ἀπάνευθε μάχησ πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν

Πηλείδew Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωvες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσεν
γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
κινήσας ῥα κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

Ἄ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταδύμῳς ἐστίν.
ὃς δὴ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἀνδρὸς ἀριστήος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.

τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε·
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
εἴλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποιηήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.

Ἢ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῦσι νεύσε Κρονίων.
Ἔκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῦ· δῦ δέ μιν Ἄρης
δεινός, ἐνυάλιος· πλησθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.

ᾧτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε Δεισὴνορά δ' Ἴππόβοόν τε,
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων·
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθύν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν
τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχῳ καὶ ἐδωδῇ
λαοὺς, ὑμέτερον δὲ ἕκαστου θυμόν ἀέξω.

τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
ἢ ἐσσωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
ὃς δὲ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης

- 230 Τρώας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἷξῃ δέ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 ἕξω ἐγὼ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰδὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός.
- 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιοι, ἣ τε πολέσσι ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήνρα
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
- 240 οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 ὃς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσιν,
 καὶ σῆ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς δλεθρος.
- 245 ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνός·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἴτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάφ,
- 250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κύδος ὀπηδεῖ.
 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
- 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὄξυ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα·
 τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντη.
- 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ.
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῦπετέος ποταμοῦ
 βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

ἠΐονες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἄλως ἔξω· 265

τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρήσιν κορύθῃεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
χευ'· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε, 270

ᾧφρα, ζωὸς ἑὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆτων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν ἑταίρους.

Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοῦς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν 275

Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
ἀλλὰ νέκυν ἐρούνοτο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοῦ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὠκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 280

Ἰδυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺτ' εἴκελος ἀλκὴν
καπρίφ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·

ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαθοῦ, φαίδιμος Αἴας,
ρεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, 285
οἷ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
ἄστῃ πότι σφέτερον ἐρούειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἦτοι τὸν Δῆδοιο Πελασγῶ φαίδιμος υἱός,
Ἴππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, 290

Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.

τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
πλήξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
ἤρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ, 295

πληγείσ' ἔγχει τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῳ·
ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
αἱματόεις· τοῦ δ' αὖτις λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε

- 300 κείσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῶ,
τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
'Εκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ.
- 305 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῶ Πανοπηῆ
οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρῶσιν ἀνάσσων·
τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
- 310 αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νεΐατον ὤμον ἀνέσχευ.
δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαίφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
'Ἴπποδόφω περιβύντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
ῥήξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
- 315 ἦψυσ'· ὁ δ' ἐν κοινήσι πεσῶν ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ·
'Αργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἰππόδοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
'Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
- 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
'Αργεῖοι δέ κε κύδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνεῖαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
κῆρυκι Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
- 325 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
τῶ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρύσσαισθε
'Ἴλιον αἰπεινῆν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιδότας, ἠγορήη τε
- 330 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
'Ὡς ἔφατ'· Αἰνεΐας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἔγνω, ἐς ἅντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·

Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων, 335
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησι θεῶν, ἔμοι ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρροδον εἶναι.
 τῷ ῥ' ἰδὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οὔγε ἔκηλοι 340
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.

Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὐτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον. 345

τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἴδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλακος εἰληλούθει, 350

καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο. 355

Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῶχετο, πύλλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπῖσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξοχὸν ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόμεν δὲ μάχεσθαι.

ὅς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν 360
 δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυδον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 ἀλλήλοισι κατ' ὄμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. 365

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίη
 οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

- 370 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἥελίου ὄξεια, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεείνουντες βέλεα στονούοντα,
- 375 πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῶ,
 ὄσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
- 380 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὀμάδῳ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 τὰ δ' ἐπιουσιόμενῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστορ,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
- 385 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶν νωλεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπέερθεν ἐκάστου,
 χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιῖν,
 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύριο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην
- 391 λαοῖσιν δῶν τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῆν·
 δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 κυκλόσ', ἄφαρ δὲ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφήν,
 πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρῶ·
 ὡς οὔγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
- 395 ἔλκεον ἀμφοτέροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἔπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαί τ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνου. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἤδεε Πάτροκλον τεθνηῶτα διὸς Ἀχιλλεύς.
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 τεῖχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ

τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχρὶμφθέντα πύλησιν,
 ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθου, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπέυθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἧ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·

δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 μήτηρ, ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνύριζον·
 ὠδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

᾽Ω φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστνυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κύδος ἄρέσθαι.

᾽Ὡς δέ τις αὐ Τρώων μεγάλυμων αὐδήσασκεν·
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντα ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!

᾽Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταῖρου.
 ὧς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.

Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μίχης ἀπάνευθεν ἔοντες,
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 ἐν κουίησι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.

ἦ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
 πολλὰ μὲν ἄρ μᾶστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείων,
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·

τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατύν Ἑλλήσποιντον
 ἠθέλετῆν ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦτ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκει τεθνητός ἢ ἑ γυναικός·

ὧς μένον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδει ἐνισκίμψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερῇ δὲ μαιίνεται χαιτή,
 ζεύγλης ἐξερπιοῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.

405
 410
 415
 420
 425
 430
 435
 440

μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

- Ἄ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι
θυητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!
445 ἢ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἔπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
Ἔκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ εἴσω.
450 ἢ οὐχ ἄλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπέυχεται αὐτῶς;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
ἄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἔπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκωνται,
455 δῦν τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλδῃ.

- Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠθῆ.
τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κοίην οὐδᾶσδε βαλόντε,
ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῖς.
τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενόςπερ ἑταῖρου,
460 ἵπποισι ἀτόσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκειν ὑπέκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ῥεῖα δ' ἐπαίξασκε πολὺν καδ' ὄμιλον ὀπάζων.
ἀλλ' οὐχ ἤρει φῶτας, ὅτε σείαιτο διώκειν·
οὐ γὰρ πως ἦν, οἶον εἶνδ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
465 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
ὄψε δὲ δῆ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἄλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Διμονίδαο·
στή δ' ὀπιθεὶν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηΐδα·

- Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
470 ἐν στήθεσσι εἴδηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
οἶον πρὸς Τρῶας μάχεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ
μῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὄμοισιν ἀγάλλεται Διακίδαο.

- Τὸν δ' αὐτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
475 Ἄλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος;
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίην τε μένος τε.

εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
 ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνια συγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι 480
 Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶον ἄρμ' ἐπορούσας,
 καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ·
 αὐτίκα δ' Αἰνεῖαν προσεφώνεεν, ἐγγυς ἐόντα·
 Αἰνεῖα, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων, 485
 ἵππω τῶδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
 ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 τῷ κεν ἐελποίμην αἶρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 σῶ ἔθελεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ. 490
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν εὖς παῖς Ἀγχιῖσαιο.
 τῶ δ' ἰδὺς βήτην, βοέης εἰλυμένω ὤμοις
 αἴησι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδῆς
 ἦσαν ἀμφότεροι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός, 495
 αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον· 500
 Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὄτω,
 πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
 νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν 505
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρότοισιν ἀλοίη.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· 510
 νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ.
 τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα

- Ἐκτωρ Αἰνείας Δ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται
 515 ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην·
 ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.
 520 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζηῖος ἀνὴρ,
 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
 ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προδορῶν ἐρίπησιν·
 ὡς ἄρ' ὄγε προδορῶν πέσεν ὑπτίος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
 ιηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἳ ῥ' ἦλθον κατ' ὄμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτῖς
 Ἐκτωρ, Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 κείμενον· Αὐτομέδων δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 κῆρ ἄχεος μεδέηκα, χερειονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἕναρα βροτόεντα
 θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῶν
 αἱματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερῆ ὑσμίνῃ,
 ἀργαλή, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 ἦντε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,

ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 ἀνδρώπους ἀνέπαυσε ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει· 550
 ὣς ἠ πορφυρῆ νεφέλη πυκάσασα θ' αὐτήν,
 δύσσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· 555

Σοὶ μὲν δῆ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ δνειδος
 ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν,
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος· 560
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἴ γάρ Ἀθήνη
 δοίη κέρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μῖλα γάρ με θανὼν ἐξεμάσασατο θυμόν.
 ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἶνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει 565
 χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσι ἐθήκεν,
 καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκεν, 570
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χρῶός ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἶμ' ἀνδρώπου·
 τοίου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος, 575

ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἔκτωρ
 δήμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἰξαντα φόβουδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος 580
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιύδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων

- ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἄβυδῶδι οἰκία ναίων·
 585 [τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 "Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν ;
 οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρως περ
 μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται ὅλος αἰείρας
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῆ.
 καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 ἀστράψας δέ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῖς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβωιο.
 βλήτο γὰρ ὤμων δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ
 ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρῖς
 600 αἰχμῇ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθῶν.
 Λήϊτον αὖθ' ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρτῆ,
 υἱὸν Ἀλεκτρούνοιο μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσιν.
 605 "Ἐκτορα δ' Ἴδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν·
 ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρώες· ὁ δ' Ἴδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαιο,
 δίφρω ἐφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
 610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ—
 πέζος γὰρ ταπρῶτα λιπῶν νέας ἀμφιελίσσας
 ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
 εἰ μὴ Κοίρανος ὤκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμαρ·
 αὐτὸς δ' ὤλσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο—
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὥσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλώσσαν τάμε μέσσην.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεςσι φίλησιν
κύφας ἐκ πεδίου, καὶ Ἴδομενῆα προσηύδα· 630

Μάστιγε νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.

Ἔως ἔφατ'· Ἴδομενεὺς δ' ἴμασεν καλλιτρίχας ἵππους
νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ. 625

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκεία νίκην.

τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

Ἔ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ θεὸς μάλᾳ νῆπιός ἐστιν,
γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει. 630

τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
ἢ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ 635

χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
οἳ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

εἶη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀτομαι οὐδὲ πεπύσθαι 640

λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος.

ἀλλ' οὔπη δύναμαι ιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἤερί γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρύσαι ὑπ' ἠέρος υἱας Ἀχαιῶν,
ποίησον δ' αἰῶρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι· 645

ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσον, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως!

Ἔως φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·

ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον· 650

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδηαι
ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαίφρονι θάσσοι ἰόντα

εἰπεῖν, ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἐταῖρος. 655

- ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεδίζων,
 οἶτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 660 πάννουχοι ἐγρήσσουτες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰδυεῖ, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· δαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάστε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπουόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιо βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦε πολλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηΐοισι λίποιν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηείης Πατροκλήος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πᾶντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ρά τέ φασιν
 675 ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουραίνων πετεηνῶν,
 οὔτε, καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 δάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὠκα λαβῶν ἐξείλετο θυμόν·
 ὡς τότε σοί. Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαεινῶ
 680 πᾶντοσε δινεΐσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων
 εἶ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἄριστερὰ πάσης,
 θαρσύνουθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἄντιλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο. Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
 ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὄτομαι εἰσορόωντα
 γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποδῆ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὠς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὄσσε 695
 δακρυόφι πλήσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
 Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἤθελε θυμὸς
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπήλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποδῆ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
 ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνήκεν, 705
 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἠρωῖ βεβήκει·
 στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσηῦδα·

Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῆσιν
 ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἔκτορι δίφ· 710
 οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
 ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπήσθ' ἄνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 715
 πάντα κατ' αἴσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·
 ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὅπισθεν
 νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἔκτορι δίφ
 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρους περ 720
 μίμνομεν ὄξυν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ὠς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 ὑψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 Ἰθυσαν δὲ κύνεσσιν εἰοκότες, οἷτ' ἐπὶ κάρφῳ 725
 βλημένῳ ἄτξωσι πρὸ κούρων θρηνητῶρων·

- ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαρραῖσαι μεμαῶτες,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκί πεποιθώς,
 ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
 730 ὡς Τρῶες εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
 πρόσσω ἀίξας, περὶ νεκροῦ δηριῖασθαι.
 735 ὦς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 ἄγριος, ἥντε πῦρ, τότ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
 ἐν σέλαϊ μεγάλα· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο·
 740 ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
 ἀζηχῆς ὄρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 οἱ δ', ὡςδ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 ἦ δοκόν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπευδόντεσσιν·
 ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλῆεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκῶς·
 ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ρέεθρα
 750 ἰσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόου πεδίονδε τίθεισιν,
 πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέργον ὀπίσσω
 Τρῶων· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 755 τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν,
 οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 κίρκου, ὅτε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφί τε τάφρου,
 φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Ὅπλοποιεῖτα.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὔρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θυ μεγαλήτορα θυμόν· 5
ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὔτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
ιηυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο·
μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἐτι ζῶοντος ἐμεῖο, 10
χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον, ἀπὼσάμενον δήϊον πῦρ,
ἀψ' ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἔκτορι ἴφι μάχεσθαι.
Ἔως ὁ ταυτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν 15
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαίφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσσαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
κεῖται Πάτροκλος· νέκυσ δὲ δὴ ἀμφιμάχονται 20
γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν ἀδαλόεσσαν,
 χεῦατο κακῆ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον·
 25 νεκταρέφ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κούρησι μέγας μεγαλωστί ταυνοθρεῖς
 κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς λητσοσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαγον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λύδεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκύστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ
 δεῖδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 35 σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμένη ἐν βένδεσσι ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένδος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλὴ τε βοώπις,
 Κυμοδόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Διμνώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγαυή
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγκαλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθνια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένδος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 50 τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλήτο σπέος· αἱ δ' ἅμα παρὰ
 στήθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο·

Κλύτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' εὐ πᾶσαι
 εἶδες' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνοῦ ἀλώης,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος Ἥελίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμησαι ἰούσα.
 ἀλλ' εἴμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω,
 ὅ,τι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.

60

ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θάμειαι
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα.
 τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 ὄξυν δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

65

70

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο, χεῖρας ἰνασχών,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 σεῦ ἐπίδευομένους, παθῆεω τ' ἀεκήλια ἔργα.

75

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων
 ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 δηώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θάυμα ἰδέσθαι,
 καλά· τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβalon εὐνή.
 αἰθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖτι μετ' ἀθανάτης ἀλήισιν
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
 οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ Ἔκτωρ

80

85

90

πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
Πατρόκλιου δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
95 ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἳ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεδ' "Ἐκτορα πότημος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόδ' ἰ πάτρης
100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν "Ἐκτορι δίῳ·

105 αἰὲν ἡμαὶ παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο

110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἤντε καπνός·
ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἰάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
νῦν δ' εἰμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κιχείω,

115 "Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ
Ζεὺς ἔθελῃ τελέσαι, ἧδ' ὑδάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
ἀλλὰ ἑ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος "Ἡρης.

120 ὅς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καὶ τινα Τρωιάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρεϊάων ἀπαλάων
δάκρυ ὀμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

125 γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, 130
 χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔφημι
 δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
 πρὶν γ' ἐμέ δεῦρ' ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι. 135
 ἦώθεν γὰρ νεῦμαι, ἄμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο·
 καὶ στρεφθεῖς, ἀλήσι κασιγνήτησι μετηύδα·
 Ἵμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, 140
 ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 εἶμι παρ' Ἡφαίστου κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
 υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα·
 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν· 145
 ἦ δ' αὐτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνεῖκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. 150
 οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκῆν.
 τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἔκτωρ, 155
 ἐλκόμεναι μεμαῶς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὀμόκλα·
 τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, Δοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῆν,
 νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλκὴ πεποιθώς,
 ἄλλοτ' ἐπαῖξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. 160
 ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἰθῶνα δύνανται

- ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίσσσαι·
 ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δῶ Αἴαντε κορυστὰ
 Ἔκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,
 εἰ μὴ Πηλείωνι ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἠκέ μιν Ἥρη.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαυλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
 ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν, ἀμνύομενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἐλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνδ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρήσ.
 ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 σοὶ λῶβη, αἶ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἷ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἐφαιστόιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δῶω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 195 ἔγχεϊ δηϊῶων περὶ Πατρόκλιοι θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις·

εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰών, Τρῶεσσι φάνηθι,
 αἶ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
 201
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἴη μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις,
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
 205
 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεῶν
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανώωσαν.
 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἴκηται,
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀρηϊ
 210
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 γίγνεται ἀτσοῦσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρής ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανεν.
 215
 στή δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινῆν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 ἔνθα στὰς ἦυσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγετ'· ἀτὰρ Τρῶεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 220
 ἄστῳ περιπλομένων δητῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἀψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.
 225
 ἠϊόχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 δεῖνόν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
 τρὶς δὲ κυκῆθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 230
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
 ἀμφὶ σφοῖς ὄχεεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

- ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 κἀτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς.
 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἑταῖρον,
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῶ.
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ δίοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 245 ἐς δ' ἀγορῆν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορῆ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἔξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύει,
 250 Πανδοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἔκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἠῆ δ' ἐν νυκτὶ γένοιτό·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχρῃ πολλὸν ἐνίκα·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἄμφι μάλ' αὖ φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἥῳ δῖαν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἐκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἶμεν.
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δίφ,
 τόφρα δὲ ῥήτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοὶ
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰάνων,
 260 ἐλπόμενος νῆας αἶρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 νῦν δ' αἰνῶς δείδουκα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέμβιος, οὐκ ἐδελήσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος दाτέονται,
 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν
 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστν· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται

ἰὺν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλεΐωνα
 ἄμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
 αὖριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν, 270
 ὅς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὧδε γένοιτο!
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστν δὲ πύργοι,
 ἴψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυΐαι, 271
 μακραί, ἐῦξεστοι, ἐξευγμένοι εἰρύσσονται.
 πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 στήσομεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶκ' ἐθέλησιν
 ἔλθων ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 ἀψ πάλιν εἰσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους 280
 παντοίου δρόμου ἄση ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
 εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, 285
 ὃς κέλει κατὰ ἄστν ἀλήμεναι αὐτῖς ἰόντας.
 ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐέλμενοι ἔνδοδι πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά· 290
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν' ἴκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοῦς,
 νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. 295
 οὐ γὰρ τις Τρώων ἐπιπέισεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσι ὑπερφιάλως ἀνιάξει,
 συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, 301

- τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἤπερ Ἀχαιοὺς.
 πρῶτ' δ' ἵπηροῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 εἰ δ' ἔτεόν παρα ναῦφιν ἀνέστη διός Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐδέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 φεῖξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' αὐτην
 στήσομαι, ἣ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἣ κε φεροίμην.
 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
- 31) Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
 νήπιοι· ἐκ γάρ σφρων φρένας εἶλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιῶντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν·
 δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θήμενος στήθεσσιν ἑταίρου·
 πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῆς ἠΰγενεος,
 φ' ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἀρπάζῃ ἀνὴρ
 320 ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχυνται ὕστερος ἐλθῶν·
 πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπήλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη· ἐρευνῶν,
 εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
 ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἤματι κείνῳ,
- 325 θαρσύνων ἦρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·
 φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἴσαν.
 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαίαν ἐρεῦσαι
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καδέξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαίᾳ
 οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 335 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φοιῆος·
 δῶδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νησιῖ κορωνίσι κείσεται αὐτως ·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσαι, 340
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθαι βίηφί τε δουρί τε μακρῶ,
πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα. 345
οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέφ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες ·

γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι χαλκῶ,
καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ · 350
ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο ·

ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς · καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῶ
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. — 355
Ζεὺς δ' Ἡρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε ·

Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἡρη,
ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν · ἦ ῥά νυ σείω
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἡρη · 360
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες !
καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν ·

πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις 365
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι ;

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἄργυρόπεζα,
ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν, 370
χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

- τὸν δ' εὐρ' ἰδρώοντα, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἑείκοσι πάντας ἔτευχεν,
ἑστάμεναι περὶ τοίχον εὔσταθῆος μεγάροιο·
- 375 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστω πυθμένι θῆκεν,
ᾧφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαιατ' ἀγῶνα,
ἠδ' αὐτίς πρὸς δῶμα νεοίατο θαῦμα ιδέσθαι.
οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἦρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
- 380 ᾧφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεσσιν,
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
τὴν δὲ ἶδε προμολούσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
καλή, τὴν ὥπιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
- 385 Τίπτε, Θέτι ταυύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θεῖω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δια θεάων.
τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
- 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει·
τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
Ἥ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
- 395 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησεν
κρίνῃαι, χολὸν ἔοντα· τότε ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορρόου Ὠκεανοῖο.
- 400 τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμου
ἐν σπηῖ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
ἦδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
- 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῶ

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμφω ζώγρια τίνειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράδες ξεινήϊα καλά,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.

Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοδέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη, 410
 χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώοντο ἀραιαί.

φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχυνήεντα· 415

δὺ δὲ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
 χρύσειαι, ζῶησι νεήνισιν εἰοικυῖαι.

τῆς ἐν μὲν νίος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν. 420

αἱ μὲν ὑπαιδα ἄνακτος ἐποίπνυσον· αὐτὰρ ὁ ἔρρων
 πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴξε φαεινοῦ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις. 425

αὔδα ὃ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

Τὸν δ' ἡμίμβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἦφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὄσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. 430

ὄσσο' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσαν,

Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γῆραι λυγρῶ
 κέϊται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν· 435

υἴὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνοῦ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἰλιον εἶσω,

Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἶσω

- ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φίος Ἥελίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμῆσαι ἰούσα
 κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἐξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 445 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξίεναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναινετο λοιγὸν ἀμῦναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολλὴν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσειν.
 πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμήχοισι, καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐδέλῃσθε
 υἱεὶ ἐμῷ ὠκυμόρφῳ δόμεν ἄσπιδα καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
 460 καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυγίης·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 αἰ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὦδε δυναίμην
 465 νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 ὧς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὐτε
 ἀνθρώπων πολέων θαναμάσσειται, ὅς κεν ἴδηται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὐπρηστον αὐτμὴν ἐξανειῖσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 ὄππως Ἥφαιστός τ' ἐδέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 ραιστήρα κρατερὴν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυρίγρην.

Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
πάντοσε δαιδάλλον, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαιεῖν,
τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώνα. 480

ἔντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι πραπίδεςσιν.

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἥελιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσαν,
ἐν δὲ τὰ τεῖρεα πάντα, τὰτ' οὐρανόσ εἰστεφάνωται, 485

Πληϊάδας θ' Ἰάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν,
ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Ἐν δὲ δῶυ ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων 490
καλάς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλωπίνοι τε·
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἠγγίνεον ἀνὰ ἄστν· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
κούροι δ' ὀρχηστήρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν

αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἶ δὲ γυναῖκες 495
ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθροοί· ἔνθα δὲ νεῖκος
ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνεΐκεον εἵνεκα ποιηῆς
ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὐχέτο πάντ' ἀποδοῦναι,

δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναινετο μηδὲν ἐλέσθαι. 500
ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορι πείραρ ἐλέσθαι.
λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
κῆρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·

σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων· 505
τοῖσιν ἔπειτ' ἦϊσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκασον.
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δῶυ χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, δεσ μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δῶυ στρατοὶ εἶατο λαῶν,
τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἠὺδανε βουλή, 510

ἢε διαπραΰσειν, ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
κτῆσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·

- οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσαντο.
 τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἄθρηνη
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζουες ἦσαν.
- 520 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄδι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 ἐν ποταμῶ, ὄδι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἔνθ' ἄρα τοίγ' ἴζουτ', εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῶ.
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
- 525 οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 οἱ μὲν τὰ προῖδόντες ἐπέδραμον, ὧκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 ἀργευνῶν ὄτων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
- 530 οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην,
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαδον, αἴψα δ' ἴκοντο.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχείησιν.
- 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοὴ Κῆρ,
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεύτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὄμοισι δαφουεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλειον δ', ὥστε ζωὴ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 540 νεκροῦς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατατεθνηῶτας.
- 3 Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακῆν, πείραυ ἀρουραν,
 εὐρέϊαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτήρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἱ δ' ὀπότε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλσον ἀρούρης,
 545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 ἰέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.

ἢ δὲ μελαίνεται' ὄπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφόκει,
 χρυσεῖη περ εὐούσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριδοι 550
 ἦμων, ὄξειας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.

τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν 555
 παῖδες δραγμαέοντες, ἐν ὑγκαλίδεσσι φέροντες,

ἀσπερχές πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.

κῆρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,

βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 δεῖπνον ἐρίδοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. 560

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν,
 καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·

ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέσιν.

ἀμφὶ δέ, κυανέην κύπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσειν
 κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν, 565

τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόφεν ἀλωήν.

παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλά φρονέοντες,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάρουσι φέρον μελιηδέα καρπόν.

τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγυεῖη

ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶδειν 570

λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῆ
 μολπῆ τ' ἰνυγμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὄρθοκραϊράων·

αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχματο κασσιτέρου τε·

μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, 575

πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.

χρῦσειοι δὲ νομῆς ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,

τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.

σμερδαλέω δὲ λέοντε δὺ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν

ταύρου ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς 580

ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαζον ἠδ' αἰζηοί.

τῶ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλιο βοεῖην,

ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτως ἐνδίασαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

585 οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ιστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγυὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἴων ἀργεννάων,
σταδμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκοῦς.

— 590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
τῷ ἴκελον, οἴον ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμφῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἦΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισῖβοιαι
ᾠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.

595 τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀδόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἶατ' εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
800 ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·

ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιύσταθ' ὄμιλος,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
805 φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσους.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

810 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
τεύξε ἄρα οἱ θώρηκα, φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·
τεύξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.

815 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰείρας.
ἦ δ', ἴρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,
τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἑφαιστόιο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ἦὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
ᾠρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φῶος φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἷον,
κλαίοντα λυγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
μύρουθ'· ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεάων,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

5

Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν εἶασομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τὴν δ' Ἐφαιστοῖο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὅμοιοσι φόρησεν.

10

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔδηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδῶνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδου χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

15

20

Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἳ ἐπιεικὲς

ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἀλκιμον υἱὸν
 25 μῦλαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 εὐλάς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν—
 ἐκ δ' αἶὼν πέφεται—κατὰ δὲ χροῖα πάντα σαπήη.

Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 τῷ μὲν ἐγὼ πειρησῶ ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μῦλαι, αἶ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατεδουσω.
 ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἧ καὶ ἀρείων.
 ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοῦς,
 35 μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσο, δύσο δ' ἀλκίην.

Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυδαρσές ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.

40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεῖς
 σμερδαλέα ἰάχων, ὄρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 καὶ ῥ' οἴπερ τοπάρως γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 οἷ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτιοιο δοτῆρες,
 45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τῷ δὲ δῶ σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 καδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἕζοντο κιόντες.
 αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 οὔτα Κρόων Ἀντηνοριδῆς χαλκήρεϊ δουρί.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Ἄτρεϊδῃ, ἧ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέρωισιν ἄρειον

- ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχρυσμένω κῆρ,
 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Δυρνησὸν ὀλέσσας· 60
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.
 Ἔκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἐμήης καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὄτω.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχρυσμένοι περ, 65
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρῆ
 ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θάσσοιν
 ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν, 70
 αἶ κ' ἔθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 δεῖτου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος. 75
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ εἶντα. 80
 ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
 ἢ εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ εἶων ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γινώτε ἕκαστος.
 πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον εἶπον, 85
 καὶ τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιὸς εἶμι,
 ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
 οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην.
 ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. 90
 πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἄηται,

- οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδε.
 πίλνεται, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [βλαπτουσ' ἀνδρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδησεν.]
- 95 καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἕρη, θῆλυς εὐόσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἑρακλῆϊην
 Ἀλκμήνῃ τέξεσθαι εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
- 100 ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ με, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε δέαιναι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
 σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλειθυία
 ἐκφανεί, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσῆδα πότνια Ἕρη
 ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 110 ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πέση μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἷ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενεᾶλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἕρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμπιοι,
- 115 καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἦδη
 ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 ἦ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς·
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἔοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχεῖδε δ' Εἰλειθυίας.
- 120 αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσῆδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ δήσω.
 ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 σὸν γένος· οὐ οἱ αἰεκὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
- 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὄξυν κατὰ φρένα τύψε βαδείων
 αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοι,

χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
μήποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας αἶται.

Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, 13C
χειρὶ περιστρέφας· τάχα δ' ἔκετο ἔργ' ἀνθρώπων.

τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὄδ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρφῶτο
ἔργον αἰεὶ ἔχοντα ὑπ' Εὐρύσθεος ἀέδλων
ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ

Ἀργείους ὀλέσσει ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν, 13E
οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθη.

ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἀψ' ἐδέλω ὑρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἀποινα·

ἀλλ' ὄρσει πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυδι λαούς! 140
δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθῶν

χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
εἰ δ' ἐδέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·

δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 14E
Ἄτρεϊδῆ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐδέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,
ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριμῃς

αἰψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον· 150

ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
ἔγχει χαλκείῃ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.

ὦδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 15E
μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,

νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἱας Ἀχαιῶν,
Τρωσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται

φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῖς 16C

- σιτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 εἶπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάει πολεμίζει,
 165 ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
 δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἴαντι
 δς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζη,
 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα
 170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνὸν ἀνωχθεῖ
 ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
 175 ὀμνυέτω δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μυγῆναι·
 [ἦ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσσω
 180 πιείρη, ἵνα μήτι δίκης ἐπίδευές ἔχρησθα.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 ἄνδρ ἀπαρέσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκαιο καὶ κατέλεξας.
 ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 μιμνέτω αὐδὶ τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
 ἐκ κλισίῃς ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω·
 κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῆϊ

χθιδὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας. 195
 Ταλθύβιος δέ μοι ὄκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 κάπρον ἐτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἑλίῳ τε.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, 200
 ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.

νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαῖγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

ὑμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε 205
 νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἱας Ἀχαιῶν
 νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἡλίῳ καταδύντι
 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.

πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
 οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἐταίρου τεθνηῶτος, 210
 ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξείῃ χαλκῷ

κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἄμφι δ' ἐταῖροι
 μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 215
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
 πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
 τῷ τοι ἐπιλήτῳ κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. 220

αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνδρώποισιν·
 ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν·
 ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς· 225
 λῆν γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 πίπτουσι· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο ;
 ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταδάπτειν, ὅς κε θάνησιν,

- νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 230 ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
 μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεὶ,
 ἐσσάμενοι χροὶ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλην
 235 ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθροοὶ ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἥ, καὶ Νέστορος υἱας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλεΐδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαιο.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον
 ἐπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρου, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἑείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 ἐκ δ' ἄγον αἴψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔπτ' ἄτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἦρχ', ἅρα δ' ἄλλοι δῶρα φέρου κούρητες Ἀχαιῶν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 ἴστατο· Ταλθύβιος δέ, θεῶ ἑναλίγκιος αὐδήν,
 κάπρου ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἣ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο συγῆ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανοῦν εὐρύν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες, αἰθ' ὑπὸ γαίαν
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκιον ὀμόσση·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·

ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῆσιν.
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ὑλίττηται ὁμόσσας. 265

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῶ.
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
ρίψ' ἐπιδιμήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηΐδα·

Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσι δίδοισθα!
οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρη
ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποδι Ζεὺς
ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. 270

νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. 275

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί. 280

Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,
ὡς ἶδε Πάτροκλον δεδαῦγμένον ὀξεί χαλκῶ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν· 285

Πάτροκλέ μοι δειλῆ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ!
ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰούσα·
νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
ἄψ' ἀνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσαν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῦγμένον ὀξεί χαλκῶ·
τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς 290
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο

- κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
- 300 τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέδοντο,
 λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἠρνείτο στεναχίζων·
- 305 Δίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπειθεῖδ' ἑταίρων,
 μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτήτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκεδάσεν βασιλῆας·
- 310 δοιῶ δ' Ἀτρείδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἴδομενεὺς τε, γέρων θ' ἵππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρπουτες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
 μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενεῖκατο, φώνησέν τε·
- 315 Ἥ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔδηκας
 αἴψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοῖάτ' Ἀχαιοί,
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
 νῦν δὲ σὺ μὲν κείσαι δεδαίγμενος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
- 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 σῆ ποδῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάδοιμι·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυν εἴβει
 χῆται τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
- 325 εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρῶσιν πολεμίζω·
 ἠὲ τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 οἶον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότιο
- 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δεΐξειας ἕκαστα,

στήσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 ἦδη γὰρ Πηληϊά γ' ὀτομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 γήρατ' τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.

335

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

340

Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεῖς,
 κείνος ὄγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων
 ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἴχονται μετὰ δείπνον, ὃ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴδι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.

345

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·

ἦ δ', ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
 οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 αὐτίκα θωρήσονται κατὰ στρατόν· ἦ δ' Ἀχιλλῆϊ
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτο·
 αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ᾤχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

350

ὥς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέας·

355

ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυδες, λαμπρὸν γανώσσαι,
 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 θώρηκες κε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

360

αἴγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὄρνυτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο διὸς Ἀχιλλεῖς.

[τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῶ δὲ οἱ ὄσσε
 λαμπέσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

365

- δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἕφαιστος κάμε τεύχων.]
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἶλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένηε', ἥτε μήνης.
 375 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἔθέλοντας ἄελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόοντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰδέρ' ἴκανεν
 380 καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἥ δ', ἀστήρ ὣς, ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσειαι, ἃς Ἕφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 385 εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἄγλαὰ γυῖα·
 τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, αἶερε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιοῶν
 πάλ्लειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοῖς
 γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠγία τεῖναν ὀπίσσω
 395 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν
 χειρὶ λαβῶν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
 σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 400 Ἐάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,

ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἠνιοχῆα
 ἀψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἑώμεν πολέμοιο·
 μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 Ξάνδος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη, 405
 ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἵκανεν·
 αὐδήεντα δ' ἔδηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λῆν σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή. 410
 οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτήτῃ τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἠὔκομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, 415
 ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεὺς·

Ξάνδε, τί μοι θάνατον μαντεύει; οὐδέ τί σε χροί. 420
 εὐ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπησ
 οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμφῷ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμπιοιο πολυπτύχου· ἢ δ' ἄρα πάντα 5
φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.

οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἷτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσσα ποιήεντα.

ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο, 10
ξεστῆς αἰθούσηςιν ἐφίξανον, ἃς Διὶ πατρὶ

Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεςσιν.
ὧς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἄλῶς ἦλθε μετ' αὐτούς.

ἔξε δ' ἄρ' ἐν μεσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν· 15

τίπτ' αἷτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας·
ἢ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις·
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 20
ἔγνως, Ἐνοσίγαιε, ἐμῆν ἐν στήθεσι βουλὴν,
ὧν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

- ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχι Οὐλύμπιοι
 ἦμενος, ἐνδ' ὀρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς·
 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς ὀλος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα,
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρμωρον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίσστον ἔγειρεν.
 βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἠδὲ Ποσειδάων γαίηοχος ἠδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέεασται·
 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 ἐς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρώας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἑκάστου,
 45 δειδιώτας, ὃθ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλείωνα
 τεύχεσι λαμπόμενοι, βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἑρίς κρατερή, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
 στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὐτε.
 αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῆ λαίλαπι ἴσος,
 ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκικρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
 55 σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγγυντο βαρεῖαν.
 δεῖνὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

ἰψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἔτιναξεν
γαίαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

πάντες δ' ἔσσειοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν. 66

ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεύς,
δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθευ

γαίαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη

σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ. 66

τόσσος ἄρα κτύπος ὄρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος

ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
ἄντα δ' Ἐνυαλίω θεᾷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Ἥρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή, 70

Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
Ἀητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·

ἄντα δ' ἄρ' Ἥφαιστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 75

Ἐκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὄμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γὰρ ῥα μύλιστά ἐ θυμὸς ἀνώγει

αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνεΐαν δ' ἰδὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων

ἀντία Πηλείωνος, ἐνήκε δέ οἱ μένος ἧῦ. 80

υἱεὶ δὲ Πριάμοιο Λυκίῳ εἶσατο φωνήν·
τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
ὡς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,

Πηλείδεω Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν ; 85

Τῷ δ' αὐτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν
Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις

ἀντία Πηλείωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι ;
οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλλῆος

στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν 90
ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,

- πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.
 ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἦδ' ἐκέλευεν
 ἔγχει χαλκίῳ Δέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λουγὸν ἀμύνει.
 καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ρέα
 νικῆσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.

- Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων
 ἦρωσ, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χερειόνος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 ἦ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἦ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.

- 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
 οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχιῖσας πᾶις λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλειῶνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 ἦ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοῦς μετὰ μῦθον εἶπεν·

- 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάον καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεΐας ὄδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 ἀντία Πηλειῶνος· ἀνήκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω·

- 120 αὐτόθεν· ἦ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλλῆϊ
 παρσταίῃ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλεουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἱ δ' αὐτ' ἀνεμῶλιοι, οἱ τοπάρως περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.

- 125 πάντες δ' Οὐλύμπιοι κατήλθομεν ἀντιῶντες
 τῆσδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάδησιν

σήμερον· ὕστερον αὐτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
 γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 εἰ δ' Ἄχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς,
 δεῖσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. 130

Τὴν δ' ἠμείβετο ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόου· οὐδὲ τί σε χρή·
 οὐκ ἂν ἐγὼγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 [ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·] 135

ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρесси μελήσει.
 εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλλῆ' ἰσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται 140
 φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακριθέντας ὅτω
 ἀψ' ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγυριν ἄλλων,
 ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ Ἴφι δαμέντας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο, 145
 ἕψηλόν, τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίοινδε.

ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζητο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀρρήκτον νεφέλην ὠμοισιν ἔσαντο· 150
 οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρυσι Καλλικολώνης,
 ἀμφὶ σέ, ἦτε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 ὧς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεῖατο μητιώωντες
 βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 ὤκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ἔψι κέλευεν. 155

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίοιν, καὶ λάμπετο χαλεπῶ,
 ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. 160
 Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,

- νευστάζων κόρυδι βριαρῆ· ἀτὰρ ἀσπίδα θούρω
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς
- 165 σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμιάσσω,
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊδῶων αἰζῶν
 δουρὶ βάλῃ, ἐάλῃ τε χανῶν, περί τ' ἄφρὸς ὀδόντας
 γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
- 170 οὐρῆ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 γλαυκίων δ' ἰδὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 ὡς Ἀχιλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
- 175 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεΐαιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 ἔστης; ἢ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
- 180 ἐλπόμενον Τρώεσσω ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίζης,
 οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ θήσει·
 εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
 ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
- 185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
 αἶ κεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
 ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον ἐόντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσσι πόδεσσιν
- 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
 ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τῆν
 πέρσα, μεθορμηθεῖς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ·
 ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι
- 195 ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀίομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

ές πληθύν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
πρὶν τι κακὸν παθῆειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγωω.

Τὸν δ' αὐτ' Αἰνεΐας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Πηλείδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὧς, 200

ἔλπεο δειδίξασθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,

ἦμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,

πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·

ἴψει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμούςς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοὺς. 205

φασὶ σέ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,

μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης·

αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο

εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.

τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύσονται 210

σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν

ὦδε διακριθῆντε, μάχης ἕξ ἀπονέεσθαι.

εἰ δ' ἐδέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδῆς

ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·

Δάρδανον αὐ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς, 215

κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ

ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης.

Δάρδανος αὐ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,

ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· 220

τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἔλος κύτα βουκόλεοντο

θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.—

τάων καὶ Βορέης ἠρύσσατο βοσκομενάων,

ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·

αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. 225

αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

ἄκρον ἐπ' ἀνδρῆϊκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·

ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἀλὸς πολιοῖο θέεσκον.—

Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα· 230

Τρῳοὺς δ' αὐ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

- Ἴλος τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦει,
 385 κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἴν' ἀθανάτοισι μετεῖη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιῶνδον τέκετο Πριάμον τε,
 Λάμπου τε Κλυτίου θ' Ἴκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος·
 Ἀσσάρακος δὲ Κάπυ· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἔκτορα δῖον.
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρῶσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 ὄππως κεν ἐθέλησιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπίτιοι ὦς,
 245 ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηιοτήτος.
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηὺς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλῶσσο' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολλὸς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 ὄπποῖόν κ' εἶπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νεῖκα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσσην ἐς ἄγυιαν ἰούσαι,
 255 πολλ' ἑτέα τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 γενεσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὥς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν,

οὐδὲ τότε Αἰνεΐαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοδι κασσιτέριοι,
 τὴν δὲ μίαν χρυσῆν· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλιον ἔγχος.

270

Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνεΐαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην,
 αὐτὴν ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός,
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλείας ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.

275

Αἰνεΐας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
 δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νότου ἐνὶ γαίῃ

ἔστη ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 ἔστη, καδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξύ,

280

σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνεΐας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 ἔνθα κεν Αἰνεΐας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἣ κόρυθ', ἣ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξύ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

285

αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ἔγω πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνεΐαιο,
 ὃς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἀϊδόςδε κάτεισιν,
 παιδόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 νήπιος, οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.

290

ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 μὰ ψ' ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς

300

- τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παῖδων,
 305 οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνεῖας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθ' ἐγένονται.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνεῖαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν ἑάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]
 ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμᾶρ,
 μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἴες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνου ἐγχειάων,
 320 ἔξε δ' ὄθ' Αἰνεῖας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 ἄσπιδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνεῖας·
 καὶ τὴν μὲν προπύροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνεῖαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ἰψόσ' αἰείρας.
 πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνεῖας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 ἔξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσαντο.
 330 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεῖα, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι,
 ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν·
 335 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη,
 θαρσῆσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίζει.

Ἦς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. 340

αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 θροσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἐξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 ὀχθησῆσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
 ἔγχεος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα 345

λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.

ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μὰψ αὐτως εὐχετάασθαι.

ἔρρέτω! σὺ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 350

ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἑλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·

μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστατε, δίοι Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. 355

ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι,
 τοσσοῦσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·

οὐδέ κ' Ἄρης, ὃς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο· 360

ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,

καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μηθησέμεν, οὐδ' ἠβαιὸν

ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω

Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.

Ἦς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ

κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος· 365

Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδτε Πηλείωνα!

καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·

ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,

ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολουέει. 370

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰῶνι σιδήρῳ.

Ἦς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἀειραὺν
Τρώεσ· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτῆ·
375 καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβου δέδεξο,
μήπως σ' ἠὲ βάλλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

Ἦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
380 ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅσα φωνήσαντος.
ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἴφιτιῶνα,
ἐσθλὸν Ὀτρυντεῖδην, πολέων ἠγγίτορα λαῶν,
ὃν Νύμφη τέκε νηῆς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρῳ,

385 Γμῶλῳ ὑπο υἰφόεντι, Ἰδῆς ἐν πῖονι δῆμῳ·
τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δίος Ἀχιλλεύς
μέσσην κακὴν κεφαλῆν· ἠ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεῖσθη.
δοῦπήσεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπεύξατο δίος Ἀχιλλεύς·

Κεῖσαι, Ὀτρυντεῖδην, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
Ἰλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινηέντι.

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
395 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἶχμη ἰεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ

400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καδ' ἵππων αἰξάντα,
πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρι.
αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἴσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
ἤρυγεν, ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

κούρων ἐλκόντων· γάνυται δε τε τοῖς Ἐνοσίχθων· 405
ὡς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὄστέα θυμὸς ἀγήνωρ.

αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶασκε μάχεσθαι,
οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνουιο,
καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα· 410

δὴ τότε νηπιέσσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
θύνη διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
νῶτα παρατσοσσοντος, ὄθι ζωστήρος ὄχηες
χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ· 415

ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῆ·
γυῖξ δ' ἔριπ' οἰμῶξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.

Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ, 420
κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
ὄξυ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Ἐγγὺς ἀνήρ, δεῖ ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν, 425
ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἔκτορα δῖον·
ἄσσον ἴθ', ὡς κεν θάσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι!

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 430
Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὦς,
ἔλπεο δευδίξασθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
ἡμὲν κερτομίας, ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χεῖρων.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείμεναι, 435
αἱ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
δουρὶ βαλῶν· ἐπειὴ καὶ ἐμόν βέλος ὄξυ πάροιδεν.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

- 440 ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἴκεθ' Ἔκτορα δῖον,
αὐτοῦ δὲ προπάρουδε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
ρέϊα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.
- 445 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
ἔγχεϊ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἠέρα τίψε βαθεΐαν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
- 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὦ μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δούπον ἀκόντων.
ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμουγε θεῶν ἐπιτάρροδός ἐστιν.
νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
- 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
ἤριπε δὲ προπάρουδε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
οὐτάζων ξίφει μείγαλφ, ἐξάιντο θυμόν.
- 460 αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμάζε,
τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τίψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνων,
εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζῶν ἀφείη,
- 465 μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς· ὁ μὲν ἤπτετο χεῖρεσι γούνων,
ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνφ οὔτα καθ' ἦπαρ·
- 170 ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,
θυμοῦ δενόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
δουρὶ κατ' οὖς· εἴδαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἐτέροιο
αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον

μέσσην κακ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κοπήεντι 475
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειδ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 ἀγκῶνος, τῇ τόγγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυθδεῖς, 480
 πρόσθ' ὀρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείας,
 τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 σφουδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείμεο ταυσοθδεῖς.
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναί μετ' ἀμύμονα Πείρῳ νιόν,
 ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει· 485
 τὸν βάλε μεσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρηΐθῳον θεράποντα,
 ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξείῳ δουρὶ
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκῆθησαν δὲ οἱ ἵπποι.
 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαῖς πῦρ 490
 οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 ὥς ὄγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 ὥς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, 495
 τριβέμεναι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ.
 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στείβον ὀμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον, 500
 ὃς ἄρ' ἀφ' ἵππεῖων ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἔτετο κύδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ.

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρέϊος ποταμοῖο,
Ἐάνδου δινήεντος, δν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δῖωκεν
· πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλνετο φαίδιμος Ἔκτωρ· 5
τῆ ῥ' οὔγε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἡρη
πίτνα πρόσθε βαθεΐαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαδύρροον, ἀργυροδίην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῃ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ρέεδρα,
ἔχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ 10
ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίνας.
ὥς δ' ὄθ' ὑπὸ ριπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέδονται,
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι κατ' ὕδωρ·
ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ἐάνδου βαθυδινήεντος 15
πλήγτο ῥόος κελάδων ἐπιμίξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ἔχθῃ,
κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικῆς 20
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

- ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες, πιμπλάσι μυχούς λιμένος εὐόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὄν κε λάβησιν·
 25 ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 πτώσσον ὑπὸ κρημνοῦς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων.
 ζωούς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
 ποιήν Πατρόκλιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 τοὺς ἐξήγη θύραζε τεθρηπότης, ἦύτε νεβρούς.
 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαϊζέμεναι μενεαίνων.
 Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντητο Δαρδανίδαο,
 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβῶν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὄξει χαλκῷ
 τάμνε, νέους ὄρηκας, ἴν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε διὸς Ἀχιλλεύς.
 40 καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 κείθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 ἔνθεν ὑπεκπροφυγών, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
 45 ἔνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὐτὶς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
 πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶν
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 ὄχθῆσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνον,
 αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·

οιον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεές ἡμαρ,
 Δῆμνον ἐς ἠγαθήν πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 πόντος ἄλως πολιῆς, ὁ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ δαείω,
 ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἢ μιν ἐρύξει
 γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

80

ᾧς ὄρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῶς,
 γούνων ἀψασθαι μεμαῶς· πέρι δ' ἦδελε θυμῷ
 ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐτάμεναι μεμαῶς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

85

70

αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεδίει·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γουνούμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.

75

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασύμην Δημήτερος ἀκτῆν,
 ἡματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ,
 καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Δῆμνον ἐς ἠγαθήν· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

80

νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοι ἔστιν
 ἦδε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔδηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ὑπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 ὅς μέ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
 γείνατο Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτεω, ὃς Δελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσαν ἔχων ἐπὶ Σατυνιόεντι.

85

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆσδε δὴ γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βύλες ὀξεί δουρί·

90

- νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὄτω
 σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 95 μὴ με κτεῖν'· ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἔκτορός εἰμι,
 ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνήεα τε κρατερόν τε.
 Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
 λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν·
 100 Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε!
 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἦμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἠδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
 Ἴλίου προπάρουθεν ἐμήσ ἐν χερσὶ βάλλῃσιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παιδῶν.
 ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σὺ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀρέας, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἢ ἠώς, ἢ δεῖλη, ἢ μέσον ἦμαρ—
 ὅπποτε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,
 ἢ ὄγε δουρὶ βαλῶν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστῃ.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' ἀνχένα· πᾶν δέ οἱ εἶσω
 δῦ ξίφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κεῖτο ταθεῖς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δευε δὲ γαίαν.
 120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἤκε φέρεσθαι,
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἔνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλήν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἴσει δινήεις εἶσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρήξ' ὑπαίξει

ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχίομεν Ἴλιου ἱρής,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κερατῶν.
 οὐδ' ὑμῖν Ποταμὸς περ εὐρρόος ἀργυροδίνης 130
 ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηδὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ζῶους δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λουγὸν Ἀχαιῶν,
 οὐδ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο. 135

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ὤρμηνην δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λουγὸν ἀλάλκοι.
 τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀστεροπαῖφ' ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίωνων, 140
 υἱεῖ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
 γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
 τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δὲ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν 145
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν ; 150
 δυστήμων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ;
 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' εἰούσης,
 Παίονας, ἀνδρας ἀγων δολιχεγχεῖας· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἦώς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴησιν,]
 ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160

Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς

- Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῆ δούρασιν ἀμφί
 ἦρος Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βύλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 δεξιτερῆς· σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίῳνα
 170 Ἀστεροπαῖοφ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῖός· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ μετῆκε βίη· τὸ δὲ τέτρατον, ἤθελε θυμῷ
 ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Διακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 ἄσθμαινόντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.
 φῆσθα σὺν μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 τῷ κρείσσω μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρῆντων,
 κρείσσω δ' αὐτε Διὸς γενεῇ Ποταμοῖο τέτυκται.
 καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι
 τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει,
 195 οὐδὲ βαθυρρέϊταιο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
ἀλλὰ καὶ θεὸς δεῖδοικε Διὸς μέγαλοιο κεραυνόν,
δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος. 200
τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπέοντο,
δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παιόνας ἵπποκορουστάς, 205
οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
χέρσ' ὕπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.

ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε,
Μυησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην· 210
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παιόνας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·

Ἦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἰσυλα ῥέξεις
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. 215
εἰ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίου κάτα μέρμερα ῥέξε.
πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥοόν εἰς ἄλα δίαν,
στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως. 220
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις,
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζω,
πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστνυ, καὶ Ἔκτορι πειρηθῆναι 225
ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.

Ἦ ὡς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

Ἦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγχε βουλὰς
εἰρύσαο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν, 230

Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 δεῖλος ὄψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

- Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐνδορε μέσσω,
 κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἰδηματι θύων·
- 235 πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οἷς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
 τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς, ἠΰτε ταύρος,
 χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ρέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθεῖησιν μεγάλῃσιν·
- 240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
 ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσι
 εἶχε στηρίξασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριπούσα,
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ρέεθρα
- 245 ὄζοισιν πυκινόισι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτὸν,
 εἶσω πᾶσ' ἐριπούσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 ἦιξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δεῖσας· οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὠρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀκροκελαινιώων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
- 250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λουγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρώῃ,
 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θρηνητῆρος,
 ὅςδ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 τῷ εἰκῶς ἦιξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
- 255 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιδα δὲ τοῖο λῖασθεῖς
 φεύγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλφ ὀρμαγδῶ.
 ὡς δ' ὄτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἀμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἠγεμονεῖη,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
- 260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 ὀχλεύνται· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρῦζει
 χῶρφ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
 καὶ λαιψηρὸν εἶοντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

ὄσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς 265
 στήναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 ἀδάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῖπετέος ποταμοῖο
 πλάζῃ ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα.
 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα 270
 λάβρος, ὑπαιδα ῥέων, κούνην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν·

Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐραυνίωνων, 275
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 ἣ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὡς μ' ὄφελ' Ἔκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν. 280
 νῦν δέ με λευγαλέφ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
 ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.

Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὄκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 στήτην ἐγγυὺς ἴοντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἐκτεν· 285
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρβρόθω εἰμέν,
 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· 290
 ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν·
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσειαι αὐτός.
 αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποδησόμεθ', αἶ κε πίδαται·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι 295
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 ἀψ' ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Τῷ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀδανάτους ἀπεβήτην.
 αὐτὰρ ὁ βῆ—μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή—

- 300 ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθῆ ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
 πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 πρὸς ῥόον ἀτσοσντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχευ
 εὐρυρέων ποταμὸς· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη·
 305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ δν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 χῶετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 ὑψός' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·

- Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
 σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόδον οὐ μενούσιν.
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
 ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθινον ἐναύλους·
 ἴστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 δς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 φημί γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νεῖοθι λίμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δὲ μιν αὐτὸν
 εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύς
 320 μυρίον, οὐδέ οἱ ὄστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καδύπερθε καλύψω.
 αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.

- Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
 325 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῦπετέος ποταμοῖο
 ἴστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλείωνα.
 Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
 μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδύνης.

- 330 αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, δν φίλον υἷον·
 Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ἐάνθον δινήεντα μάχη ἤτσκομεν εἶναι·
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκειο δὲ φλόγα πολλήν.
 αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταιο Νότοιο

εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρουσα θύελλαν,
 ἧ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἔει πυρὶ· μηδέ σε πάμπαν
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅπότε ἂν δῆ
 φθέγγωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!

“Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαιὲς πῦρ.
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οἷς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.

ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωτῆν
 αἰψ' ἀνξηράνη· χαίρει δέ μιν ὅστις εἰδείρη·
 ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ' δ' ἄρα νεκροὺς
 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.

καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 τεύρουτ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαιστοιο.

καίετο δ' ἰς Πυταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 “Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὠδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος· Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα δίος Ἀχιλλεύς
 ἄστοεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;

Φῆ, πυρὶ καίόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται
 ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμῆ
 Ἡφαιστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὄγ' Ἡρην,
 πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

“Ἡρην, τίποτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κῆδειν

- 370 ἐξ ἄλλων ; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
 ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσι ἀρωγοί.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις ·
 παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσι ἀλεξήσῃ κακὸν ἡμᾶρ,
 375 μῆδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσηφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν ·
 Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλῆες ! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ' · Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ ·
 ἄψορρόν δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ρέεδρα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 παυσάσθην · Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριδυῖα,
 ἀργαλή · δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο ·
 σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρέϊα χθῶν ·
 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 ἡμενος Οὐλύμπῳ · ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 γηδοσύνη, ὃδ' ὀράτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 ἔνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν · ἦρχε γὰρ Ἄρης
 ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσεν,
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον ·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
 395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκει ;
 ἢ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνήκας
 οὐτάμεναι ; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλούσα,
 ἰδὺς ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψας ;
 τῷ σ' αὖ τῦν ὄτω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσοανόεσσα,
 σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός ·
 τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχει μακρῶ.
 ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης . 405
 τῷ βάλε θούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαιτάς·
 τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καί μιν ἐπενχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων 410
 εὐχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.

οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινυίας ἐξαποτίνοισι,
 ἧ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιύλοισιν ἀμύνεις.

Ἦς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ. 415

τόν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, 420

καὶ δ' αὖθ' ἠ κυνάμυια ἄγει βροτολογυὸν Ἄρηα
 δῆτου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!

Ἦς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. 425

τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κείντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἠ δ' ἄρ' ἐπενχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσι ἀρωγοί,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,

ὠδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη 430

ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσασα·

τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρασαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Ἦς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων· 435

Φοῖβε, τῆ δὴ νῶϊ διέσταμεν ; οὐδὲ ἔοικεν,
 ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 ἴομεν Οὐλύμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.

ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε

- 440 καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.
νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶνπερ,
μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
μῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
- 445 μισθῶ ἔπι ῥητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἴν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βούς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κημοῖσι πολυπτύχου ὑλήεσσης.
- 450 ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθῆες Ὀβραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαυλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
σοὶ μὲν ὄγ' ἠπειλήσε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων·
- 455 στεῦτο, δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ
νῶϊ δέ τ' ἄψορροὶ κίομεν κεκοτηότι θυμῶ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσεν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾶ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
- 460 πρόχυν κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν!
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
'Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἱ φύλλοισιν εὐικότες, ἄλλοτε μὲν τε
- 465 ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
παυσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ θηριαάσθων.
'Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ῥα
πατροκασιγνήτιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
- 470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νεῖκεσε, πότνια θηρῶν·
[Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον·]
Φεύγεις δὴ, ἑκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἱ εὐχος ἔδωκας;
νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμῶλιον αὐτῶς;

μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 εὐχομένου, ὡς τοπρὶν ἐν ἄθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν. 475

Ἦς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις·
 [νεῖκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν·] 480

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδές, ἀντί' ἐμεῖο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι.
 τοξοφόρῳ περ εὐούσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν
 Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἔδέλῃσθαι.
 ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, 485
 ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἣ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 εἰ δ' ἔδέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 ὅσσον φερτέρῃ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
 σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα· 490
 αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιώσα
 ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἐκπιπτον οἴστοι.
 δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 ἣ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλῃν εἰσέπττατο πέτρην,
 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν· 495
 ὡς ἣ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητῷ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἄθανάτοισι θεοῖσιν 500
 εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.

Ἦς ἄρ' ἔφη· Λητῷ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 πεπτεῶντ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλυγγι κοίλης.
 ἣ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἦς.—
 ἣ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ· 505
 δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑάνος τρέμε· τὴν δὲ προτὶ σὶ
 εἶλε πατῆρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὲν γελᾶσσας·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανόωνων ;
510 [μαψιδίως, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδεινὴ·
σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφήπται.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
515 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·

μέμβλετο γάρ οἱ τείχος εὐδμήτοιο πόλης,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἡματι κείνῃ.
οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
οἱ μὲν, χαώμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιώοντες·

520 καδ' δ' ἴξον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρώας ὁμῶς αὐτοῦς τ' ὄλεκεν καὶ μάνυχας ἵππους.

ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
ἄσπετος αἰδομένοιο, θεῶν δέ-ε μῆνις ἀνήκεν·
παῶσι δ' ἔδηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφήκεν·

525 ὡς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔδηκεν.

Ἔσθήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θεῖον ἐπὶ πύργου,
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρώες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκή
γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βαίνει χαμᾶζε,

530 ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·

Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἡ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐγγυὶς ὄδε κλονέων· νῦν οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.

535 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
αὐτίς ἐπανδέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·

δεῖδια γάρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄληται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχηται
αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέδορε, Τρώων ἵνα λουγὸν ἀλάλκοι.

540 οἱ δ' ἰδὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο

δίψη καρχαλέοι, κεκοιμένοι, ἐκ πεδίοιο

φεύγον· ὁ δὲ σφεδαλὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατέρη, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνήκεν,
 φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονί τε κρατερόν τε.
 ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βύβλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
 ἔστη, ὅπως θανάτιοι βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.
 αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 ὄχθήςσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλο. ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 αἰρήσει με καὶ ὤς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει
 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι εἴσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
 φεύγω πρὸς πεδῖον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἴδης τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·

ἔσπέρμιος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μή μ' ὑπαιρόμενον πόλιος πεδίουνδε νοήσῃ,
 καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι
 λίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 εἰ δέ κεν οἱ προσπάραιδε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·

καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὀξεί χαλκῶ,
 ἐν δέ ἴα ψυχῆ, θνητὸν δέ ἔφασ' ἀνθρωποι.
 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]

ὦς εἰπὼν Ἀχιλλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 ἄλκιμον ὤρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 ἀνδρὸς θηρητήρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῶ
 ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ
 εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλησιν,
 ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει

- ἀλκῆς, πρὶν γ' ἡὲ ξυμβλήμεναι, ἡὲ δαμῆναι·
 ὧς Ἄντην ἄνακτος υἱὸς ἀγαθοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
 580 οὐκ ἔδειλεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλλεύου·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόθ' ἔσχετο πάντοσ' ἔτσην,
 ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκειτο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἥ δὴ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 νηπιῦτι, ἣ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ
 ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
 οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
 Ἴλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 590 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφήκεν·
 καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέριοιο
 σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνωρος ἀντιθέοιο
 δευτέρου· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
 600 αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνωρι πάντα εἰοικώς,
 ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρον,
 τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔδειλεν Ἀπόλλων,
 605 ὡς αἰεὶ ἔλποιοτο κιχήσεσθαι ποσσὶν οἰσιν·
 τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὀμίλῳ
 ἀσπᾶσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 μείναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι
 310 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
 ἐς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

Ὦς οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφυζότες, ἥύτε νεβροί,
ιδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκόντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῆσι ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.

Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μείναι ὅλη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἴλιου προπάροιθε, πυλίων τε Σκαϊάων.

αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·

Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνωσ, ὡς θεὸς εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.

ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
οἳ δὴ τοι εἰς ἄστῳ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὀδᾶξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.

νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κύδος ἀφέλλεο, τοὺς δ' ἐσώσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσις γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.

ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμις γε παρήη.

Ὦς εἰπὼν προτὶ ἄστῳ μέγα φρονέων ἔβεβήκει,

- σευάμενος, ὡςδ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 ὃς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιτανόμενος πεδίοιο·
 ὡς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν,
 παμφαίνουδ', ὡστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 ὄντε κύν' Ὀρίωνος ἐπικλησιν καλέουσιν·
- 30 λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν
 ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
 ᾧμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 ἰψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγῶνει,
- 35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιδε πυλάων
 ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 "Ἐκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 οἶος ἀνευδ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πόντον ἐπίσπης,
- 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 σχέτλιος! αἴδε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 ὅσσου ἐμοί· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γύπες ἔδονται
 κείμενον· ἢ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
- 45 κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
 καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 οὐ δύναμαι ιδέειν, Τρώων εἰς ἄστν ἀλέντων,
 τοὺς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
- 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολλυσόμεδ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 εἰ δ' ἤδη τεθνήασι, καὶ εἰν Ἀἶδαο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῶ θυμῶ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυθαδιώτερον ἄλγος
- 55 ἔσσεται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
 ἀλλ' εἰσέρχαιο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης

Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 δῦςμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 υἱὰς τ' ὄλλυμένους, ἔλκηθεισας τε θύγατρας,
 καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 ἔλκομένας τε νουὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν.
 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι βύρῃσι
 ὤμῃσται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξείῃ χαλκῷ
 τύψας, ἢ βαλὼν, ῥεθεῶν ἐκ θυμὸν ἔληται,
 οἷς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπέζῃσιν πυλαωρούς,
 οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῶ,
 κείσονται ἐν προθύροισι. νέφ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἄρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὀξείῃ χαλκῷ,
 κείσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, ττι φανήῃ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κύρη, πολίον τε γένειον,
 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιάς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδεν.
 μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 κόλπον ἀνιέμενη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
 καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἔκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 αὐτήν! εἵποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 σκέτλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτῆ,
 οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δὲ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 Ὡς τότε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδον·

- ἀλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσσον ἰοντα.
 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 βεβρωκὸς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός
 95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρῆ·
 ὡς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 πύργῳ ἐπι προὔχοντι φαεινῆν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύνω,
 100 Πουλδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχειῖν ἀναθήσει,
 ὃς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
 νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δίος Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ὑγασθαλίησιν ἐμήσιν,
 105 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τροιάδας ἐλκεσιπέπλους,
 μήποτέ τις εἶπησι κακίτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 "Ἐκτωρ ἦφι βίηφι κτελήσας ὤλεσε λαόν.
 ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ γότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 αὐτην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείνωντα νέεσθαι,
 110 ἢ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταδείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 καὶ κόρυθι, βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 αὐτὸς ἴων Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 καὶ οἱ ἰπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 ἠγάγειο Τροίηνδ', ἣτ' ἐπλετο νεῖκεος ἀρχή,
 δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 μήτι κατακρῖναι, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει·]
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἴων· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύνω.
 οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

τῷ ὀαριζέμεναι, ἄτε παρθένος ἦΐθεός τε,
 παρθένος ἦΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. 130
 Ὡς ὤρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαίκι πτολεμιστῆ,
 σείων Πηληιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλίμπετο εἴκελος αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος. 135
 Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὖτις μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεῖς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιδῶς.
 ἦϋτε κίρκος ὄρεσφι, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140
 ἢ δὲ θ' ὑπαιδα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκὼς
 ταρφέ' ἐπαῖσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει·
 ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰδυὺς πέτετο· τρέσει δ' Ἔκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 οἱ δὲ παρὰ σκοπιῆν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα 145
 τείχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 κρουῶν δ' ἴκανον καλλιῤῥώω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰδομένοιο· 150
 ἢ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάξῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυὺς ἔασιν
 καλοὶ, λατνεοὶ, ὄδι εἴματα σιγαλόεντα
 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες, 155
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῆ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
 ἀρνύσθη, ἄ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν, 160
 ἰλλὰ περὶ ψυχῆς θεόν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀεθλον,
ἢ τρίπος ἢ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·

165 ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὀρώντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

ἜΩ πόποι, ἢ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
170 Ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκην,
Ἴδης ἐν κορυφήσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,

175 ἢ ἐμιν ἐκ θανάτοιο σώσομεν, ἢ ἐμιν ἦδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἶον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,

180 ἀψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρουι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι·

185 ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.

ἜΩς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.

Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,

190 ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκεια καὶ διὰ βήσσας·

τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῃ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ·

ὡς Ἔκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.

ὄσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιῶν

195 ἀντίον αἴξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργου,
εἰ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·

τοσσάκι μιν προπάρειδεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.

ὡς δ' ἐν ἠνεῖρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·

οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔδ' ὁ διώκειν· 200

ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὔδ' ὄς ἀλύξαι.

πῶς δέ κεν "Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα ;

Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι δῖος Ἀχιλλεύς, 205

οὔδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ "Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα·

μήτις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,

καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·

ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταινηλεγέος θανάτοιο, 210

τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' "Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.

ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' "Ἐκτορος αἴσιμον ἡμαρ,

ῥῆχτο δ' εἰς Ἀἶδαο· λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 215

Νῦν δὴ νῶτ' ἔοιπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,

οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,

"Ἐκτορα δηῶσαντε, μάχης ἅτόν περ ἔοντα.

οὔ οἱ νῦν ἔτι ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,

οὔδ' εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων, 220

προπρὸς κλυιδόμενος πατὴρ Διὸς αἰγιόχοιο.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθῃ καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι

οἰχομένη πεπιδήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπέειθετο, χαίρει δὲ θυμῷ·

στήθῃ δ' ἄρ' ἐπὶ μελήϊς χαλκογλώχινος ἔρεισθεῖς. 225

ἢ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχῆσατο δ' "Ἐκτορα δῖον,

Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἄτειρέα φωνήν·

ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

'Ἦδεῖ', ἢ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

ἄστνυ περί Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων· 230

ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὐτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἡ μένοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 γνωτῶν, οὗς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμῆσασθαι,
 οὗς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦθεῖ', ἡ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσουσ', ἐξείης γονοῦμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 αὐτὶ μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοσι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 νῦν δ' ἰδὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
 ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 245 νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἢ κεν σῶ δουρὶ δαμήη.

Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ.
 τρὶς περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μῆναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀνῆκεν,
 στήμεναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἢ κεν ἀλοίην.
 ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοῦς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεκιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δάη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὧς δὲ σὺ ῥέζειν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν
 265 ὧς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα

αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 παντοῖης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ Θαρσαλέον πολεμιστήν.
 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη 270
 ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἄθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 ἔξετο γὰρ προῦδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, 275
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἀψ' δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἦμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε· 280
 ἀλλύ τις ἄρτιεπῆς καὶ ἐπικλοπος ἔπλεο μύθων,
 ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρυ πῆξεις,
 ἀλλ' ἰδὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὐτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλειαί 285
 χάλκεον! ὡς δὴ μιν σφῷ ἐν χροῖ πᾶν κομίσειο.
 καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 σείο καταφθιμένοιο· σὺ γὰρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Πηλεΐδα μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν· 290
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
 στή δὲ κατηφῆσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
 Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
 ἦτέε μιν δόρυ μακρὸν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν. 295
 Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐπὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
 Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρεῖναι·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμέ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν, 300
 οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζηνι τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε

- πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτέ με Μοῖρα κυχάνει·
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 τό οἱ ὑπὸ λαπύρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
 οἴμησεν δὲ αἰεῖς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετής,
 ὅστ' εἰσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβενῶν,
 310 ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·
 ὡς Ἐκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
 καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεῖοντο ἔθειραι
 χρύσειαι, ὡς Ἐφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 οἶος δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῶ ἴσταται ἀστὴρ·
 ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
 320 πάλLEN δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἐκτορι δίφ,
 εἰσορόων χροῶα καλόν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῶα χάλκεα τεύχη,
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος δλεθρὸς·
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχει δίος Ἀχιλλεὺς·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ,
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφύραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 ἤριπε δ' ἐν κοίης· ὁ δ' ἐπεύξατο δίος Ἀχιλλεὺς.
 Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμέ δ' οὐδὲν ὀπίζω νοσφιν ἔοντα.
 νήπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀοσητήρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐγὼ μετόπισθε λελεῖμην,
 335 ὃς τοι γούνατ' ἔλυσσα· σέ μὲν κύνες ἤδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ

λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο, 340
 δῶρα, τά τει δώσουσι πατῆρ καὶ πότνια μήτηρ·
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ποδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 μη με, κύον, γούνων γουναίξο, μηδὲ τοκῆων! 345
 αἱ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
 στήσωσ ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα· 350
 οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτόν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 355
 ἦ σ' εὐ γινώσκων προτιώσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
 πείσειν· ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς.
 φράξο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἔσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν. 360

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοώωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἤβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·

Τέθναδι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δὴ 365
 Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλαι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῦ ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔστηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἱες Ἀχαιῶν,
 οἳ καὶ θῆσαντο φύην καὶ εἶδος ἀγητὸν 370
 Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

- ᾠ πόποι, ἧ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
 Ἔκτωρ, ἧ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.
- 375 ᾠς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
 εἰ δ' ἄγεται, ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 ὄφρα κέ τι γινώμεν Τρώων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
 ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 ἢ ἐμένειν μεμάασι, καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
- 385 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθραπτος,
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀἴδαο,
 390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείδι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
 νῦν δ' ἄγ', ἀειδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρήσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
 φ Τρώες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὤς, εὐχετόωντο.
- 395 Ἥ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
 ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἰμάντας,
 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,
 400 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην·
 τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κούρσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 κυάναει πύλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κούρησιν
 κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
 δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 ὥς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἧ δὲ νυ μῆτηρ
 τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρη
 τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παιῖδ' ἐσιδοῦσα.
 φμῶξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν
 τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπανα 410
 Ἴλιος ὄφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
 ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάν.
 πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. 415

Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἑάσατε, κηδόμενοι περ,
 ἐξελθόντα πόλῃος, ἰκέσθε ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
 ἦν πως ἠλικίην αἰδέσσεται, ἦδ' ἔλεση
 γῆρας, καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιῶςδε τέτυκται, 420
 Πηλεὺς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔδηκεν.
 τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, 425
 Ἔκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν
 τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένῳ τε,
 μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἦδ' ἐγὼ αὐτός
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. 430

Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθούσα,
 σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 εὐχολῆ κατὰ ἄστν πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὄς,
 δειδέχατ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα, 435
 ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.

Ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἔκτορος· οὐ γάρ οἳ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 ἠγγεῖλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοδι μίμνε πυλάων·
 ἀλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο, 440
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικιλ' ἔπασσεν.
 κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἔκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι

- 445 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 ἢ δ' αὐτίς δμωῆσιν ἐνπλοκάμοισι μετηῦδα·
- 450 Δεῦτε, δῶ μοι ἔπεσον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται
 αἰδοίης ἐκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δέ γούνα
 πῆγγυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσι.
 αἱ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
- 455 δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἔκτορα διὸς Ἀχιλλεύς,
 μούνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηρορίας ἀλεγεινῆς,
 ἢ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυσὶ μένεν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προδέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἴκων.
- 460 Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὀμίλον,
 ἔστη παπτήμασ' ἐπὶ τείχει· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
- 465 ἔλκον ἀκηδέστωσ κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δέ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
- 470 κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτῃ,
 ἤματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἔκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δέ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 αἱ ἔ μετὰ σφίσιβ εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
- 475 ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 ἀμβλήθηδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσεν ζειπεν·
 Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰῆ ἄρα γεινόμεθ' αἴση
 ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκφ ὑλήεσση,
- 480 ἐν δόμφ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐούσαν,

δῦςμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὄφελλε τεκέσθαι!
 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἄϊδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὃν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ 485
 ἔσσεαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνας, οὔτε σοὶ οὗτος.
 ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσοιτ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 ἡμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθῃσιν· 490
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρεϊά.
 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηνεν. 495
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 ἔρβ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῶν.
 δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἄστυάναξ, ὃς πρὶν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός 500
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 αὐτὰρ ὃθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνή ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν, 505
 Ἄστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 οἶος γὰρ σφιν ἔρυσσιν πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, νόσφι τοκῆων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσσονται,
 γυμνόν· ἀτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, 510
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέφ,
 οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. 515

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 ἀλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηΐδα· 5

Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
 μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυόμεθα μώνυχας ἵππους
 ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· δὲ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθαι γόοιο, 10
 ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλεές· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν εὐτριχας ἤλασαν ἵππους,
 μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφί θέτις γόου ἡμερον ὤρσεν.
 δεύοντο ψάμαδοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν 15
 δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστωρα φόβοιο.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδιουὲ ἐξήρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, 20
 Ἔκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,

δώδεκα δὲ προπάρειθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν καταμένοιο χολωθεῖς.

- Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,
25 πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενoitιιάδαο τανύσσας
ἐν κοίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ἕψηχέας ἵππους·
καὶ δ' Ἴξον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυριοί· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαῖν·
30 πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὑρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὄες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἐφαιστοῖο·
πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρειεν αἷμα.

- 35 Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιδόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἴξον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κέλευσαν,
40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιδόειν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ὄγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον δημοσσην·

- Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,
45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖρα,
κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
ἴξεται ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετέλω.
ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στρυγερῇ πειδόμεθα δαιτί·
ἠῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ αἰδρῶν Ἀγάμεμνον,
50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρά γ' εὖ σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς
νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ
θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

- Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπιδόντο
55 ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃνδε ἕκαστος.

Ἰηλείδης δ' ἐπὶ θῆνι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βυρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 60
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
νήδυμος ἀμφιχυθεῖς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἔκτορ' ἐπαΐσσω προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο, 65
πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκνῦα,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·
στήθ' δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ·
οὐ μὲν μεν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος· 70

θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀἶδαο περήσω,
τῆλέ με εἵργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐώσω·
ἀλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἀν' ἐρύπυλές Ἀἶδος δῶ.

καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς 75
νίσομαι ἐξ Ἀἶδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.

οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
βουλὰς ἐζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενον περ·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 80
τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθῃαι.
μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὖτε με τυτθὸν ἔοντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπείντος 85

ἦγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκταστῆς ὑπο λυγρῆς,
ἦματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵππότα Πηλεὺς,
ἔτραφέ τ' ἐνδυκῶς, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν· 90

ὡς δὲ καὶ ὄστέα νῶϊν ὀμῆ σφοδρὸς ἀμφικαλύπτοι,
 χρύσεος ἀμφιφορεύς, τὸν τῷ πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 τίπτε μοι, ἠδέϊη κεφαλῆ, δεῦρ' εἰλήλουδας,
 95 καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
 ἀλλὰ μοι ἄσσον στήθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
 ἀλλήλους, ὄλοοιο τεταρπώμεσθα γόοιο.

Ἦς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἤντε καπνός,
 ᾗχετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὄλοφνυδὸν ἔειπεν·

Ἦ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν' Αἴδαο δόμοισιν
 ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
 105 παννυχίη γάρ μοι Πατροκλήης δειλοῖο
 ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
 καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Ἦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο·
 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὐρῆάς τ' ᾗτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

οἱ δ' ἴσαν, ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆης κίον αὐτῶν·
 πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμα τ' ἤλδον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.
 αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
 τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
 ἔκδεον ἡμίονων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.

πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

καδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς 125
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
χαλκὸν ζώνουσθαι, ζευξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον 130
ἵππους· οἱ δ' ὠρυνντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν
μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖνον, ἄς ἐπέβαλλον 135
κειρόμενοι· ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀχλύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀϊδοςδε.

Οἱ δ' ὅτε χώρον ἴκανον, ὄθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
κάτθεσαν, αἴψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς· 140
στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τὴν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθώωσαν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·

Σπερχειέ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεΐς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 145
σοὶ τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην·
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὄθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.

ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δὲ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 150
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κομην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάριοιο φίλοιο
θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο.
καὶ νύ κ' ὄδυρομένοισιν ἔδου φάος Ἥελιοιο,
εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς· 155

Ἀτρείδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
πέισονται μῦθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι

- ὄπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἔτας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὖτι μένον, καὶ νήεον ὕλην
 ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερον τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 δημὸν ἐλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεὺς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 ἐννεὰ τῶγε ἀνακτι τραπέζης κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δευροτομήσας·
 175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 χαλκῶ δηϊῶν· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 φῶξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἴδδαο δόμοισιν!
 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 τοὺς ἄμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἔκτορα δ' οὔτι
 δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα.
 190 ὅσσον ἐπέιχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἡελίου
 σκῆλει· ἀμφὶ περι χροῖα ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

ἐνδ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διός Ἀχιλλεύς·
 στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡρᾶτ' Ἀνέμοισιν,
 Βορέη καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ· 125
 πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέφ' δέπαϊ, λιτάνευεν
 ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεδοῖατο νεκροί,
 ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἴρις
 ἄραων ἄτουσα μετώγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν·
 οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσάεός ἀδρόοι ἐνδον 200
 εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπεστη
 βηλῷ ἐπι λιθέφ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἕκαστος·
 ἦ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 Οὐχ ἔδος· εἶμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκεανοῖο βέεδρα, 205
 Αἰθιοπῶν ἐς γαίαν, ὄθι ῥέξουσ' ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
 ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερα καλὰ,
 ὄφρα πυρὴν ὄρησθε καήμεναι, ἧ ἔνι κείται 210
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί·
 Ἐ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσето· τοὶ δ' ὄρέοντο
 ἠχῆ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
 αἰψα δὲ πόντου ἴκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κύμα
 πνοιῆ ὑπο λιγυρῆ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθη, 215
 ἐν δὲ πυρῆ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 πανύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννηχος ὠκύς Ἀχιλλεύς
 χρυσέου ἐκ κρητήρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαίαν, 220
 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 ὡς δὲ πατήρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὄστέα καίων,
 νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὄστέα καίων,
 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων. 225
 Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἰσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαίαν,
 δυντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται ἠώς,

- τῆμος πυρκαϊῆ ἔμαραίνεταιο, παύσατο δὲ φλόξ.
 οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενευ, οἴδματι δύνων.
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερῆδοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δούπος ἔγειρεν.
 235 ἔξετο δ' ὄρθωθεῖς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴδοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὄστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται—
 ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῆ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 ἔσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ', ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμῆο
 δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεῖωνι.
 250 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴδοπι οἴνῳ,
 ὄσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνηέος ὄστέα λευκὰ
 ἀλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐάνῳ λιτὶ κάλυψαν·
 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλιά τε προβάλοντο
 ἀμφὶ πυρῆν· εἶδαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἕζανεν εὐρύν ἀγῶνα·
 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 ἵππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἰφθίμα κάρηνα,
 ἠδὲ γυναικάς ἐϋζώνους, πολλίον τε σίδηρον.
 Ἴππεύσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
 τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν 265
 ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κύνουσαν·
 αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·
 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τύλαντα·
 πέμπτῳ δ' ἀμφίδετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. 270
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἱππήτας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένοι κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρώτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην. 275
 ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνατοι τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτούς
 πατρὶ ἐμῷ Πηληϊῆ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο, 280
 ἠπίου, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 τὸν τῶγ' ἐσταότες πενθεῖετον, οὐδεὶ δὲ σφιν
 χαῖται ἐρρηδέσθαι, τῷ δ' ἔστατον ἀχρυσμένω κῆρ.
 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν 285
 ἵπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 ὣς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππήτας ἄγερθεν.
 ὦρτο πολὺν πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, δὲ ἱπποσύνη ἐκέκαστο·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερός Διομήδης, 290
 ἵππους δὲ Τρωοὺς ὑπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνεΐαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
 Αἰΐην τὴν Ἀγαμέμνονεην, τὸν ἐόν τε Πόδαργον· 295
 τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιτιάδης Ἐχέπωλος
 δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν

- Ζεὺς ἄφενος, ναίειν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρφῳ Σικυῶνι·
 300 τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἄντιλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχας ὠπλίσαδ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος
 τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλοιογενεές δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες φέρου ἄρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἄντιλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἔοντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαδ' ἔλισσέμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θελεῖν· τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
 315 μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἧὲ βίηφι·
 μῆτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θεῶν ἰδύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνίοχοιο.
 ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἴσι πεποιθώς,
 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἵπποι δὲ πλανῶνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατῖσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῆ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὀρώων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 ὅπως τοπρῶτον ταυύση βοέοισιν ἰμᾶσιν·
 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ἔσθηκε ξύλον αὐοῦ, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
 ἧ δρυὸς ἧ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται δμβροφ·
 λάε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 330 ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 ἧ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ἧ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶπων,
 καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς.
 τῷ σὺ μάλ' ἐγγυρῖψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·

- αὐτὸς δὲ κλυθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῦν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 κένσαι ὀμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἠνία χερσίν.
 ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
 ὡς ἂν τοι πλιμνή γε δοάσσεται ἄκρον ἰκέσθαι
 κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 μήπως ἵππους τε τρώσης, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
 χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 ἔσσεται. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 εἰ γάρ κ' ἐν νύσση γε παρέξ ἐλάσσησθα διώκων,
 οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
 οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 ἦ τοὺς Λαομέδοντος, οἱ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἔσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέεστωρ Νηληϊῶς ἀψ' ἐνὶ χώρῃ
 ἔξετ', ἐπεὶ φ' παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσαθ' ἵππους,
 ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
 πᾶλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτε
 Τυδεΐδης, ὃχ' ἄριστος ἑὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,
 τηλόθεν ἐν λεῖφ' πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 ἀντιθεὸν Φοῖνικα, ὀπάονα πατρὸς ἐοῖο,
 ὡς μεμνέφτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποεῖποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποῖν μᾶστιγας ἄειραν,
 πέπληγόν θ' ἰμᾶσιν, ὀμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 ἔσσυμένως· οἱ δ' ὄκα διέπρησσαν πεδίῳ,
 νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίῃ
 ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·
 χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πουλυβοτείρῃ,
 ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,

νίκης ἰεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κούλοντες πεδίοιο.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἀψ' ἐφ' ἄλως πολίης, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάσῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρωῖοι· οὐδὲ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἔκκτην,
380 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθη.
καὶ νῦ κεν ἠ' παρέλασσε, ἠ' ἀμφήριστον ἔθηκεν,
εἰ μὴ Τυδεὸς νῆϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινῆν.
385 τοῖω δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
οἱ δὲ οἱ ἐβλύφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
390 δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
ἠ' δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
ἵππειον δὲ οἱ ἤξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
395 ἀγκωνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥινάς τε·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῶ δὲ οἱ ὄσσε
δακρυόφι πλησθέν, θαλερῆ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή·
Τυδεΐδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
400 ἵπποις ἤκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἑοῖο·
Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνεται ὅττι τάχιστα!
ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
405 Τυδεΐδew ἵπποισι δαίφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
νῦν ὠρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.

ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύη
 Αἰΐθῃ, θῆλυς ἐούσα· τῆ λείπεσθε, φέριστοι ;
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὄξεί χαλκῶ,
 αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδεται ὅτι τάχιστα.
 ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
 στενωπῶ ἐν ὁδῶ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 στείνοσ ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἧ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
 ἐξεῤῥήξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 τῆ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιὰς ἀλεείνων.

Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.

Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·

Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους!
 στενωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 μήπως ἀμφοτέρους δηλήσῃαι, ἄρματι κύρσας.

ᾠς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἄτοντι ἑοικώς.

ῥσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίοιο πέλονται,
 ὄντ' αἰζηνὸς ἀφήκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἤβης,
 τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω

Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεδέηκεν ἐλαύνειν,
 μήπως συγκύρσειαν ὁδῶ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
 δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ

ἐν κονίησι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 τὸν καὶ νεκειῶν προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σείο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 ἔρρ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.
 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὡς ἄτερ ὄρκου οἴση ἄεθλον.

ᾠς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχνυμένω κῆρ.
 φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,
 445 ἡ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείςαντες ὀμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονιόντες πεδίοιο.
 450 πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 τοῖο δ', ἀνευθεν ἐόντος, ὀμοκλητῆρος ἀκούσας
 ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἦντε μήνη.
 στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἠὲ καὶ ὑμεῖς ;
 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ πού αὐτοῦ
 ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κείσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
 ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 νῦν δ' οὔτη δύναμαι ἰδέειν· πάντη δὲ μοι ὄσσε
 Τρωϊκὸν ἄμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
 465 ἠὲ τὸν ἠνίοχον φύγον ἠνία, οὐδὲ δυνάσθη
 εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
 ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὄτω, σὺν δ' ἄρματα ἄξαι·
 αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 εὐ διαγιγνώσκω· δοκέει δὲ μοι ἔμμεναι ἀνῆρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι ; αἱ δὲ τ' ἀνευθεν
 475 ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο διένται.
 οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε·
 ἀλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρῆ

λαβραγόρην ἔμεναι · πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἶ τοπάρος περ, 480
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκεν.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἦδα
Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδές ! ἄλλα τε πάντα
δεύεαι Ἀργείων · ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.

δεῦρό νυν, ἧ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος · 485

ἱστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι · ἵνα γνοιῆς ἀποτίνων.

Ὡς ἔφατ' · ὄρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.

καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν, 490
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον ·

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς · ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.

καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε 495

ἵππους · οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται · τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι, οἳ τε πάροιδεν.

Ὡς φάτο · Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,

μῖστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν · οἱ δὲ οἱ ἵπποι 500
ὑψός' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσουντε κέλευθον.

αἰεὶ δ' ἠνίοχον κοιῆς ῥαδάμιγγες ἔβαλλον ·
ἄρματα δέ, χρυσῶ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,

ἵπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον · οὐδέ τι πολλή
γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχὴ κατόπισθεν 505

ἐν λεπτῇ κοιῇ · τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.

στή δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι · πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρῶς
ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.

αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος,
κλῖνε δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μᾶτσην 510

ἰφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον

δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,
καὶ τρίποδ' ὠτώντα φέρειν · ὁ δ' ἔλυσεν ὑφ' ἵππους.

- Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῶς ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἀνακτα
 ἔλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρουν τρίχες ἄκραι
 520 οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 τόσσον δὲ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἰψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠδ'
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰΐθης.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
 τῷ κέν μιν παρέλασσε, οὐδ' ἀμφήριστον ἔδῃκεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης, Ξεράπων εὖς Ἴδομενῆος,
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἠκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτιοι πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοδεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσσω Τυδέος υἱός.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν.
 540 καὶ νύ κέ οἱ πόρην ἵππον—ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμέψατ' ἀναστίς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππων,
 αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὄφελεν ἀθανάτοισιν
 εὖχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἤλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσοῦς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δὲ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι· 550
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον,
ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐδέλυσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος· 555
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλω ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, 560
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
ἀμφιδεδίγηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.

Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἐταῖρῳ,
οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὄχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
[Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.] 565

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπήσασαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φῶς·

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
ἦσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβησας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ· 570
μήποτε τις εἶπησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βηισάμενος Μενέλαος,
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.

εἰ δ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινά φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδεῖα γὰρ ἔσται. 580

Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἧ θέμις ἐστί,
στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθην
χερσὶν ἔχων ῥαδιηνήν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

- ἵππων ἀψάμενος, γαίηοχον Ἐννοσίγαιον
 585 δμνυδι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλωφ ἄρμα πεδήσαι.
 Τὸν δ' αὐτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 οἷσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μήτις.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἰκοθεν ἄλλο
 μεῖζον ἐπαιτήσεας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλοίμην, ἧ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἥ ῤα, καὶ ἵππου ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 λητοῦ ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποεἴξομαι αὐτὸς,
 χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀσεύφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὐτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 δεῦτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπέειν.
 οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 σὸς τε πατήρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 τῷ τοι λισσομένω ἐπιπέισομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
 610 δώσω, ἐμὴν περ εὐῶσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε,
 ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 Ἥ ῤα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρω
 ἵππου ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανώοντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
 ἀμφίδετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,

Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τὸδ' ἄεθλον
 αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσαι, οὐδὲ πόδεσσι
 θεύσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέειπε.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ναὶ δὴ ταυτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαίσσονται ἐλαφραῖ.

εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 ὡς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔδεσαν βασιλῆος ἄεθλα·

εἶθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένηετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἕνωπος υἱόν·

Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀγέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἔοντα·

δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 οἰοῖσίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 πλῆθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.

οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάλιστα κέλευεν,
 ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἠρώεσσι.

ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀεθλοῖσι κτερεῖζε.
 τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὡς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἐνήθος, οὐδέ σε λήθω
 τιμῆς ἧστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.

Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
 ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·

- ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἦτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄτρεϊδη τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρε δῶν περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 660 πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. φῶ δέ κ' Ἀπόλλων
 δῶη καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 ὦς ἔφατ'· ὄρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠὺς τε μέγας τε
 685 εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 ἄψατο δ' ἡμίονου ταλαεργού, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 ἦ οὐχ ἄλλῃς, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσι ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροῶ τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖτις μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 ὦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Εὐρύαλος δὲ οἳ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 ὃς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 680 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπουεῖτο,
 θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 ζῶμα δὲ οἳ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοῶς ἀγραύλοιο.
 685 τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρήσιν ἅμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμιχθευ.
 δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς

πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὄρνυτο διὸς Ἐπειός,
κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν 690
ἔσθήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.

ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
θύν' ἐν φυκίοεντι, μέγα δέ ἐ κύμα κάλυψεν·
ὡς πληγεῖς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάλθυμος Ἐπειὸς
χερσὶ λαβὼν ὠρῶσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι, 695
οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι,
αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
καδ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσι εἶσαν ἄγοντες·
αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα, 700
δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τιὸν Ἀχαιοί·
ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναικ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τιὸν δὲ ἐτεσσαρέβοιον. 705
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, 710
ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
δώματος ὑψηλοῦ, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.

τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς· 715
πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
αἵματι φοινικόεσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῦ.

οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερῇ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος. 720
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον εὐκνήμιδας Ἀχαιοίς,
δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

- Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἐμ' ἀνάειρ', ἦ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ἵπέλυσε δὲ γυῖα·
 καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσι Ὀδυσσεὺς
 κίππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεύντό τε, θάμβησάν τε.
 δεῦτερος αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μάνθησαν δὲ κοινή.
 καὶ νύ κε τοτρίτον αὐτίς ἀναΐξαντ' ἐπάλαμον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίδοντο,
 καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κοινήν, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα,
 ἀργύρεον κρητήρα, τετυγμένον· ἕξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 Φοῖνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
 745 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν
 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάριοι,
 ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πῖονα δημῷ·
 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λουισθήϊ' ἔθηκεν.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρυσσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 ὡς ἔφατ'· ὤρυντο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμημε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]

τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὄρνυτο διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἄγχι μάλ'· ὡς ὄτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνιοι
 768
 στηθεὸς ἐστί κανών, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσση,
 πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, ἀγχόδι δ' ἰσχει
 στηθεὸς· ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
 ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' ἀπτμένα διὸς Ὀδυσσεύς,
 770
 αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἰαχὸν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 νίκης ἰέμενφ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 ἀλλ' ὄτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἄν κατὰ θυμόν·

Κλυθι, θεά, ἀγαθῆ μοι ἐπίρροδος ἐλθε ποδοῦν!
 770
 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 ἀλλ' ὄτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαῖξασθαι ἄεθλον,
 ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων—βλάβην γὰρ Ἀθήνη—
 775
 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 οὗς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 ἐν δ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε ῥινάς τε.
 κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς.
 ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 στη δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
 780
 ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἔπλοποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρους περ,
 μήτηρ ὡς, Ὀδυσσῆι παρίσταται, ἦδ' ἐπαρηγεί.

Ἔπλοποι· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λουισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
 785
 μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδόσιν ὑμῶν ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
 ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.

Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 790
 οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
 ὠμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

ᾠς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιδήσω.

ᾠς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 θῆκε ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 800 τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
 στή δ' ὀρδός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἄνδρες δὴ περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 τεύχεα ἔσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 ἀλλήλων προπάροιθεν ὀμίλου πειρηθῆναι.

805 ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῖα καλόν,
 ψαύση δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
 τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 καλόν, Θρηῆκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
 τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·

810 καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.

ᾠς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 815 δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.

ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην
 νύξ', οὐδὲ χροῖ' ἔκαεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοδι θώρηξ.
 • 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
 αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.

καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
 παυσασμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
 αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἦρος
 825 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμώνι.

Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 ὃν πρὶν μὲν ρίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

ἀλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγεται ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στη δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

830

Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροδι πῖνες ἀγροί,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοῖς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμήν, οὐδ' ἀροτήρ, εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.

835

Ἦς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Λεοντήος κρατερόν μένος ἀντιδέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός,
ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
δεύτερος αὐτ' ἀφῆκε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης·
τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

840

[χειρὸς ἄπο στιβαρής, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]

ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὄσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
ἠ δέ τ' ἔλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαιάς·
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἔπι γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλου.

845

Αὐτὰρ ὁ τοξευτήσι τίθει ἰόντα σίδηρον,
καδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνῳφ δῆσεν ποδός, ἠ ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνῳιο τύχη, ὄρνιδος ἀμαρτῶν—
ἦσσω γὰρ δὴ κείως—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

850

855

Ἦς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, Δεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.
κλήρους δ' ἐν κυνέη χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
Τεύκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν αὐτίκα δ' ἰὼν

860

- ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπειλήσεν ἄνακτι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
- 865 ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγῃγε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 αὐτὰρ ὁ μῆρινδον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδεται ὄρνις·
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινδον τάμε πικρὸς οἰστός.
 ἢ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἢ δὲ παρεῖδῃ
 μῆρινδος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
- 870 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
 τόξον· ἀτὰρ δὴ οἰστόν ἔχεν πάλαι, ὡς Ἴδυνεν.
 αὐτίκα δ' ἠπειλήσεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 ἔψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
- 875 τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἢ ὄρνις
 ἰστῶ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίσσθεν.
- 880 ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θευντό τε, θάμβησάν τε.
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἠμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
- 885 κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστησαν.
 ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὼς Ἴδομενῆος.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
- 890 Ἀτρείδῃ· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων.
 ἦδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἦρωϊ πόρωμεν,
 εἰ σύγε σφῷ θυμῷ ἐθέλεις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
- 895 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χαλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Ταλθύβιφ κήρυκι δίδου περικαλλῆς ἄεθλον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἔκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' αγών, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ὑπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὑπνος
ἦρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦϋ·
ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευράς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
ὑπτίος, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τότε δ' ὄρθος ἀναστάς
δινεέσεκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἀλός. οὐδέ μιν Ἥως
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε.
ἀλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοιοῦ δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἔλκυστάζων.

- Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 τὸν δ' ἔλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην. ·
 25 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποδ' Ἑρῆ,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρη·
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἴτης
 ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 τὴν δ' ἦησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένηε' ἥώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετήδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποδ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μηρὶ ἔκθε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκει φῶ,
 καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοὶ κέ μιν ὄκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
 ἀλλ' ὀλοφ' Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 φ' οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βῆη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 εἴξας, εἰς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβησι·
 ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 γίγνεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίωεται, ἠδ' οὐνήσω.
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἢ κασίγνητον ὁμογᾶστριον, ἢ καὶ υἱόν·
 ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεδέθηκεν.
 τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 αὐτὰρ ὄγ' Ἐκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλιον
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τότε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 μὴ ἀγαθῷ περ ἔοντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀείκιζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἑρῆ·
 εἶη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,·

εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἐκτορι θῆσεται τιμῆν.
 Ἐκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θῆσατο μαζόν·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶν γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῇ
 θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτω, 60
 Πηλεΐ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γέενετ' ἀθανάτοισιν·
 πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 δαίνυ', ἔχων φόρμυγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. 65
 οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ
 φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίφ εἰσίν·
 ὡς γὰρ ἔμουγ'· ἐπεὶ οὐτὶ φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
 οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης,
 λουιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. 70
 ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἑάσομεν — οὐδέ πη ἔστιν
 λάθρη Ἀχιλλῆός — θρασὺν Ἐκτορα· ἡ γὰρ οἱ αἰεὶ
 μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ.
 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
 ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὡς κεν Ἀχιλλεύς 75
 δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
 ἔνδορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
 ἡ δέ, μολυβδαῖνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, 80
 ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 ἔρχεται ὠμωστήσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 εὖρε δ' δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 εἶαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσης
 κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν 85
 φθίσσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 ἀγγοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·

Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ 90

- μίσησθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ
 εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δια θεῶν
 κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
- 95 βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἠγείτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλύσσης.
 ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχμήτην·
 εὖρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες.
- 100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἦρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· θέτις δ' ὠρεξε πιούσα.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἦλυδες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
 105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 ἐνήμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρῳ·
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔθσκοπον Ἀργειφόντην·
- 110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 αἰδῶ καὶ φιλότητα τετὴν μετόπισθε φυλάσσω.
 αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ υἱεὶ σῶ ἐπίτειλον.
 σκύζεσθαι οἱ εἰπὲ θεούς, ἐμέ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
- 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 αἶ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριω ἐφήσω,
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
- 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίσθησε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων ἀΐξασα.
 ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ υἱέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
 εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι.
 ἔσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο 125
 ἢ δὲ μάλ' ἄγχι' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου, 130
 οὔτ' εὐνῆς ; ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃτι
 μίσγοσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 σκύζεσθαί σοι φησι θεούς, ἐέ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν, 135
 "Ἐκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 τῆδ' εἶη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο, 140
 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.

Ὡς οἴγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριυ δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·

Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, λιπούσ' ἔδος Οὐλύμπιοι,
 ἄγγελιον Πριάμφ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω, 145
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.

κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραιότερος, ὃς κ' ἰδύνοι
 ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτίς 150
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεύς.
 μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 ὃς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.

αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος, 155
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

Ὡς ἔφαι'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

- 160 Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε
 παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
 δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραῖος
 ἐντυπὰς ἐν χλαιῖνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλή
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῦο γέροντος,
 165 τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν.
 θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νοὶ ὠδύροντο,
 τῶν μμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 στῆ δὲ παρὰ Πριάμου Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηΐδα,
 170 τυτθὸν φθρευξάμενη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσί, μηδέ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσσομένη τόδ' ἰκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
 175 λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραῖτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 ἡμίονους καὶ ἅμαξαν ἔυτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 ὅς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
 αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ ὄγ' ὕλας ἅμαξαν ἔυτροχον ἡμιονεῖην
 190 ἕπλισαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσето κηῶντα,
 κέδρινον, ὑψόροφον, ὅς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διῶθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,

λύσσασαι φίλον υἱόν, ἴοντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, 196
 δῶρᾶ δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι ;
 αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθῳ· 200
 ὦ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρους περ
 ἔκλε' ἐπ' ἀνδρώπους ξείνους, ἠδ' οἴσιν ἀνάσσεις ;
 πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἰέας ἐξενάρξει! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. 205

εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐκόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 ὤμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὄδε, οὐ σ' ἐλέησει,
 οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 ἦμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποδι Μοῖρα κραταίῃ
 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή, 210
 ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθέμεναι προσφύσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐ ἐκακιζόμενόν γε κατέκτα
 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων 215
 ἔσταοτ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἄλεωρῆς.

Τὴν δ' αὐτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτῇ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
 εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν, 220
 ἢ οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκοοί, ἢ ἱερῆες,
 ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην —
 εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἴσα
 τεθνᾶμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων, 225
 βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.

Ἢ, καὶ φωριαμῶν ἐπιδήματα κάλ' ἀνέφωγεν.
 ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

- 230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
ἐκ δὲ δὺ' αἰθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες,
- 235 ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἦδελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἷον. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
Ἔρβετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῶν
- 240 οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντας;
ἦ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες!
ῥῆττεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
- 245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἰάσιν οἰσιν ὁμόκλα,
νεικεῖων Ἐλενόν τε Πάριον τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
- 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηϊφοβόν τε καὶ Ἰππόδοον καὶ Δῖον ἀγαυόν·
ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἰθ' ἅμα πάντες
Ἔκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
- 255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίδεον καὶ Τρωῖλον ἵππιοχάρμην,
Ἔκτορά τ' ὅς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφκει
ἄνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
- 260 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
ψεύσταί τ' ὄρχησταί τε, χοροῖτυπίησιν ἄριστοι,
ἀρῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
ταῦτά τε πάντ' ἐπιθείτε, ἵνα πρήσσωμεν ὀδοῖο;

Ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδείσαντες ὀμοκλήν. 265

ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΐτροχον ἡμιονεῖν,
καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·

καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσι ἀρηρός·

ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῶ ἐνεάπηχῦ. 270

καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκαν εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῶ,
πέξῃ ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·

τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἔξειης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.

ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης 275

νῆσον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινα·

ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ἵππους δὲ Πριάμῳ ἕπαγον ζυγόν, οὗς ὁ γεραίος
αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάτῃ·

τῶ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν 280

κῆρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.

Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθ' Ἐκάβη τετιηότι θυμῷ,

οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,

χρυσέφ' ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· 285

στή δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῆ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι

ἄψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς

ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐδελούσης.

ἀλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι, 290

Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀράται·

αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ

φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,

δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, 295

τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἱῆς Δαναῶν ταχυπῶλων.

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύςπα Ζεὺς,

οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην

νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος θεοειδής·

- 300 ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιδήσω.
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλέησῃ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὠτρυν' ὁ γεραῖός,
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
- 305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 εὐχεται ἔπειτα στὰς μέσφ' ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ἠΰδα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἠδ' ἐλεεινόν·
- 310 πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πύσινος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
- 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 μόρφνον, θρητηῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 ὄσση δ' ἕψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 τόσσο' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἶσατο δέ σφιν
- 320 δεξιὸς ἀτξας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, καὶ πᾶσι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραῖός ἐοῦ ἐπεβήσεται δίφρου·
 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰδούσης ἐριδούπου.
 πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
- 325 τὰς Ἰδαῖός ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάλιστα κέλευεν
 καρπαλίμως κατὰ ἄστν· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κίοντα.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
- 330 οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 παῖδες καὶ γαμβροί. τῶ δ' οὐ λάθον εὐρύσπα Ζῆ—
 ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἠΰδα·
 Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

ἀνδρὶ ἔταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, φ' κ' ἐθέλησθα· 335
 βάσκ' Ἴδι, καὶ Πριάμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδη, μήτ' ἄρ τε νοήση
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊωνάδ' ἰκέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε διάκτορος Ἀργειφόντης· 340
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρου ἡμὲν ἐφ' ὑγρῆν,
 ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει· 345
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
 αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσπουτον ἵκανεν·
 βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσνητήρι ἐοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασσαν, 350
 στήσαν ἄρ' ἡμίονους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
 ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο, φώνησέν τε·

Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. 355
 ἄνδρ' ὀρώω· τάχα δ' ἅμμε διαρῥάισσας οἴω.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήση.

Ὡς φάτε σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεΐδιε δ' αἰνῶς· 360
 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
 στή δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθῶν,
 χεῖρα γέροντος ἐλῶν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμίονους ἰδυνοὺς 365
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι·
 οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνεύοντας Ἀχαιοὺς,
 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγυὺς ἔασιν·
 τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 τοσσάδ' ὄνελατ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη·
 οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ.
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη.

370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε βέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἔϊσκω.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
οὕτω πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
375 ὅς μοι τοιούδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολήσαι,
αἴσιον, οἶος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
πέπνυσαί τε νόφ, μακάρων δ' ἕξ ἐσσι τοκήων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
380 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἢ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρήν
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν

385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἕξ ἐσσι τοκήων,
ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
390 πειρᾶ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἐκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξείῃ χαλκῷ·

ἡμεῖς δ' ἐσταότες θανυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
395 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.

τοῦ γὰρ ἐγὼ θερύπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἕξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστί Πολύκτωρ.
ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ, ὡς σὺπερ ὦδε·
ἕξ δὲ οἱ υἱες ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἑβδομὸς εἰμι.

400 τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
θῆσονται περὶ ἄστου μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλώσι γὰρ οἷδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής· 405
 εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος
 εἶς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθεῖην κατάλαξον,
 ἧ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἡέ μιν ἤδη
 ἦσι κυσὶν μελεῖστί ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης· 410
 ὦ γέρον, οὔπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 ἀλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἦώς
 κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 ἔσθουσι, ἀλλ' ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν. 415
 ἦ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάριοιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκηδέστως, ἦώς ὅτε δία φανήῃ·

οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖό κεν αὐτὸς ἐπέλθῶν,
 οἶον ἔερσῆεις κείται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 οὐδέ ποδι μιαρὸς· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν, 420
 ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 ὧς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἐῆος,
 καὶ νέκνός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.

Ἦς φάτο· γῆθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετό μῦθον· 425
 ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 ἀθανάτοις ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς παῖς, εἶποτ' ἔην γε,
 λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 αὐτόν τε ῥύσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, 430
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδῳ ἀφίκωμαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 ὅς με κέλευαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι 435
 συλεύειν, μὴ μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὀμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὄνοσσάμενος, μαχέσαιτο.

- 440 ἼΗ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἠνία λάζετο χερσίν·
ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμίονοις μένος ἦν.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
- 445 τοῖσι δ' ἔφ' ἕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
ἐς δ' ἄγαγε Πριάμῳ τε καὶ ἄγλαα δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίῃν Πηληϊάδῳ ἀφίκοντο
ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
- 450 δούρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
λαχνηέντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλής
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
- 455 τρεῖς δ' ἀναοίγασκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος·
δὴ ῥα τόθ' Ἐρμείας ἐριούνιος ᾤξε γέροντι,
ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλειῶνι,
ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
- 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη,
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
- 465 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλειῶνος,
καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠυκόμοιο
λίσσειο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
- ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
Ἐρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
- 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθαί λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους ἡμίονους τε· γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
εὖρ'· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεῖατο· τῷ δὲ δύ' οἶω,
ἦρος Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἄρηος,

ποιπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, 475
 ἔσθωα καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.

τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα σταὺς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 δεινάς, ἀνδροφόνους, αἷ οἱ πολέας κτάνον υἱας.

ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ 480
 φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,

ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·

ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·

θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.

τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 485

Μνήσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.

καὶ μὲν που κείνον περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες

τείρουσ', οὐδέ τις ἐστὶν ἀρῆν καὶ λαιγὸν ἀμῦναι·

ἀλλ' ἦτοι κείνός γε, σέθεν ζώντος ἀκούων, 490

χαίρει τ' ἐν θυμῶ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα

δύσεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηδε μολόντα.

αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινὰ φημι λελείφθαι

πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν· 495

ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,

τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.

τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

ὃς δὲ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστνυ καὶ αὐτούς,

τὸν σὺ πρῶην κτείνας, ἀμνυόμενον περὶ πάτρης, 500

Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἶνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,

λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.

ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,

μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,

ἔτλην δ', οἷ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 505

ἀνδρὸς παιδοφόνιοι ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἕμερον ὄψεο γόοιο·

ἀψάμενος δ' ἄρα χειρός, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.

τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι,

- 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάρειθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὄραρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετέρπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἕμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,]
- 515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 οἰκτεῖρων πολλίον τε κάρη, πολλίον τε γένειον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἄσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
- 520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἱέας ἐξενάρηξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπησ
 ἐν θυμῷ κατακείσθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
- 525 ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 δοιοὶ γάρ τε πίδαοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, εἰών·
 φ' μὲν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραυνος,
- 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 φ' δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὣς μὲν καὶ Πηληΐ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
- 535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 ὄλβω τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ θυητῶ ἐόντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
 παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
- 540 ἀλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
 γήρασκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὄσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἑέργει,

καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπέειρων,
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πημα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστῳ μύχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔης,
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 μή μέ πω ἐς θρόνον ἴξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρῃν φάος Ἥελίῳ].

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκίς Ἀχιλλεύς·
 μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διῶθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 καὶ δέ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδέ μάλ' ἠβῶν,
 ἐς στρατόν· οὐδέ γάρ ἂν φυλάκους λάβοι, οὐδέ κ' ὀχθήας
 ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνηθ·
 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 καὶ ἰκέτην περ εἶοντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειπτο μύθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκῳ, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 ἦρωσ Αὐτομέδων ἠδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 τί' Ἀχιλλεύς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 οἱ τόδ' ὑπὸ ζυγόφῳ λύον ἵππους ἡμίονους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἴσαν· εὐξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.

- 580 *κὰδ' δ' ἔλιπον δύο φέρε', εὐνητόν τε χιτῶνα,
 ὄφρα νέκυν πυκιάσας δῶη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶας δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλείψαι,
 νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
 μὴ ὁ μὲν ἀχρυσμένη κραδίη χόλου οὐκ ἐρύσαιτο,*
- 585 *παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθεῖη φίλον ἦτορ,
 καὶ ἐκατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέδθηκεν ἀείρας,*
- 590 *σὺν δ' ἔταροι ἤειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 ὄμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύδθηαι
 εἰν Ἀϊδὸς περ ἐών, ὅτι Ἑκτορα δῖον ἔλυσσα
 πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·*
- 595 *σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσος ἐπέοικεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦε δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαϊδάλῳ, ἔωθεν ἀνέστη,
 τοίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον
 Τῖός μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,*
- 600 *κέϊται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἄμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 καὶ γάρ τ' ἠὔκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 τῆπερ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβῶοντες.*
- 605 *τοῖς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσύσκετο καλλιπαρήφ·
 φῆ δοιῶ τεκέειν, ἠ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 τῶ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.*
- 610 *οἱ μὲν ἄρ' ἐνήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 τοὺς δ' ἄρα τῆ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 ἠ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰσπόλοισιν,*

ἐν Διπύλῳ, θεὸς φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
 Νυμφάων, αἴτ' ἀμφ' Ἀχελώϊου ἐρρώσαντο,
 ἔνθα, λίθος περ εὔουσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραίε,
 σίτου, ἐπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. 620

Ἦ, καὶ ἀναίξας δὴν ἄργυφον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 σφίξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτου ἔλων ἐπένειμε τραπέζῃ 625
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαδ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 ὄσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐφίκει. 630
 αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·

Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὄφρα κεν ἦδη 635
 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες
 οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὔ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. 640
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθροπα οἶνον
 λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπύσμην.

Ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶησι κέλευσεν,
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ 645
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνδέμεναι οὔλας καθόπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγύροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αἴψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς

- 850 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουλευφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
- 855 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται
 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξο,
 ποσσημαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἔκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
- 860 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἔκτορι δῖῳ,
 ὠδὲ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 οἴσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόδι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
- 865 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμιζόμεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
- 870 σχήσω γὰρ τόσσου πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐπ' προδόμῳ δόμον αὐτόδι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
- 875 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ
 εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἄλλ' οὐχ Ἐρπείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
- 880 ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαδῶν ἱερούς πυλαωρούς.
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον βεῖπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἶον ἔθ' εὐδεις
 ἀνδράσιw ἐν δητίοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.

καὶ νῦν μὲν φίλον υἷον ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας· 685
 σείο δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
 παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 γνώη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Ἦς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἡμίονους τε. 690

ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον Ἴξου εὐρρείος ποταμοῖο,
 [Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Ἥως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν· 695

οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρων. οὐδέ τις ἄλλος

ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἰκέλη χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,

Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτῃν· 700

τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμίονων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·

Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἔκτορ' ἰόντες,
 εἶποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι 705

χαίрет'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντὶ τε δήμῳ.

Ἦς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,
 οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος·

ἀγχού δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 πρῶται τόνυγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ 710

τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἰτῆσαι,
 ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.

καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα
 Ἔκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,

εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα· 715

Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄσσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

- 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 θρήνων ἐξάρχους, οἷτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενίχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
- 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καδ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πᾶϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμιμοι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἔξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται· ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτῆν
- 730 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σύ δ' αὖ, τέκος, ἦ ἐμοὶ αὐτῆ
 ἔψφαι, ἐνθά κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἦ τις Ἀχαιῶν
- 735 ῥίψει, χειρὸς ἐλών, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν δλεθρον,
 χαόμενος, φ' δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ,
 ἦ πατέρ', ἦε καὶ υἷόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμησιν ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δατ' λυγρῆ·
- 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστν.
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά·
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας δρεξας·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
- 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξήρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
- 750 οἱ δ' ἄρα σεὺ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσθ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 πέρνασχ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἀλὸς ἀτρυγέτιο,
 ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λήμμον ἀμιχθάλόεσσαν·
 σεὺ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταυαήκει χαλκῷ,

πολλά ρυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοι,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς.
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγύροισιν
 κείσαι, τῷ ἴκελος, ὄντ' ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνευ.

Ἦς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλιαστον ὄρινευ.
 τῆσι δ' ἔπειδ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·

Ἔκτωρ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!

ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἔεικοστόν ἐτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπτελήλυθα πάτρης·

ἀλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτει
 δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δέ, πατήρ ὧς, ἦπιος αἰεὶ—

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχθυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἦπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.

Ἦς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλη Ἡώς.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάχησιν βόας ἡμιόνοους τε
 ζεύγυσσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέδοντο.
 ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·

ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἔκτορος ἔγρετο λαός.

- 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ δ' ἔταροί τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οὔγ' ἀμφίεπον τάφον Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

ILIAD I.

1. *μῆν.* *wrath.* This word involves the whole subject or ground-work of the *Iliad*. The first book unfolds the cause of the resentment of Achilles. In the second and twenty-second inclusive are detailed the effects of that resentment. Grote takes considerable pains to show that books II—VII. have no internal connection with the first, and that the ninth is an unsuitable addition. Hence he argues that the primitive *Achillëis* included only books I, VIII, XI—XXII. The brevity of these notes forbids me here to say more, than that I have seen no evidence sufficient to justify me in rejecting any portion of the book, or in considering it other than the production of one person. On every page are to be found traces of the same master-mind, and although there are elevations and depressions of style, and occasional chasms, and apparent interpolations, yet these are found no more frequently in the *Iliad*, than in other ancient and even modern productions, and are to be regarded rather as evidence of their emanation from one individual than otherwise. It appears to me to be impossible for any one to read, with attention and critical accuracy, the poem from the beginning to the end, and not find overwhelming evidence, that it is as much the production of one man, as is the *Paradise Lost*, or the *Jerusalem Delivered*. — *Δεῖ* (i. e. *Μοῦσα*. Cf. *Odys.* 1. 1) refers to Calliope, the goddess who presided over Epic poetry. In 2. 484, the plural is used. — *Πηληϊάδεω*, a patronymic (S. § 140), is the Epic form of *Πηλεΐδου* (cf. K. § 233. 2. b; S. § 44), the last two syllables being pronounced by synzesis, as though written *δω*. Cf. S. § 19. — *Ἀχιλλῆος* is put, on account of the metre, for *Ἀχιλλῆος* (Epic for *Ἀχιλλέως*. S. § 52. 2). He was the son of Peleus and Thetis, and the principal hero of the *Iliad*.

2, 3. *οὐλομένην* (Epic for *όλομένην*, 2 aor. mid. part. of *δλλυμι*), *destructiva*, *perniciōsus*. is to be taken in an active sense (= *τὴν ὀλέσασαν*. Kōp.)

Cf. *Odys.* 4. 92. — *μυρί'* (for *μυρία*), *innumerable, countless*. When this is proparoxytone it signifies *ten thousand*. S. § 79. N. 2. — *'Αχαιοί* = *τοῖς Ἑλλησιν*, inasmuch as in the time of the Trojan war, the Achæans were the leading people in Peloponnesus. — *ἔσθην* = *ἐποίησεν*. — *ψυχὰς*, *souls*, stands opposed to *αὐτοὺς* (= *σώματα*), in v. 4. Cf. S. § 160. 4. f. — *'Αἰδοί* = *εἰς Ἄϊδα* or *εἰς Ἄϊδου δῶμα*. Köppen. — *πρόταψεν*, *sent away* (*πρῶ*). Cf. *ὅ.* 190. Heyne and Ernesti explain this in the sense of the simple verb, *sent*. It has been usually rendered *sent prematurely*, but, as Felton remarks, this is now given up as too far-fetched.

4-7. *ἡρώων* is the possessive genitive. This epithet, in the heroic age, was applied to kings, princes, and warriors of eminent valor and strength, but, as Trollope remarks, was restricted afterwards to those only, who were descended from an immortal parent, the other being mortal. — *τεύχε*. For the interchange of the aorist and imperfect, cf. K. § 256. 3. The imperfect, as representing continuance of past action, describes an event, and impresses it therefore more vividly and permanently upon the mind, than the aorist, which is employed of a past act conceived of as having only a momentary existence. — *κύνεσσιν*, Epic for *κυσί*. S. § 52. — *οἰωνοῖσι* (for *οἰωνοῖς*. S. § 46), *birds of prey*; literally, *birds flying alone*, as is the habit of rapacious birds like the eagle, vulture, hawk, etc. — *πᾶσι* (= *παντοίοις*), *all kinds*. — *ἔτελείετο* (imperfect of *τελέω*, Epic *τελείω*), *was accomplishing*. — *βουλῆ* that Hector should fall by the hand of Achilles, and that Troy should be taken by the Greeks. — *δὲ* is here strongly adversative, *but, notwithstanding*, inasmuch as it introduces an idea, apparently so much at variance with what is said in vs. 3, 4. — *ἐξ οὗ δὴ* (sc. *χρόνου*), *from the very time*, is to be taken with *πρόταψεν* and *τεύχε*, and not, as some think, with *ἔειπε*. — *ταπρῶτα*, *first, at the first*. Wolf, without sufficient ground, distinguishes between *τὰ πρῶτα* and *ταπρῶτα*, affixing to the first, the signification *imprimis*, to the second *res primas*. — *διαστήτην* (for *διεστήτην*), 2 aor. 3 plur. dual of *διίστημι*. — *ἐρίσαντε* denotes *cause, by having wrangled*. Cf. K. § 312. 4. b; S. § 225. 4. — *'Ατρείδης*, *the son of Atreus*, i. e. Agamemnon. As commander-in-chief of the Grecian forces, he is called by Homer *king of men* (*ἄναξ ἀνδρῶν*). — *τὲ—καί*, *both—and*. — *δῖος*. This is not a moral epithet, but refers to divine parentage or to high birth and personal endowments.

8-11. *τίς τ' ἔρ'* (i. e. *τὲ ἔρα*), *who then*. This question may be considered as proposed to the Muse invoked in v. 1. Some may prefer, however, to regard it as a rhetorical introduction to the narrative which follows. — *σφῶτε* refers to Agamemnon and Achilles. — *θεῶν* is the partitive genitive. — *ἔριδε* is to be constructed with *μάχεσθαι*, *to contend in strife*, since they did not proceed to blows. Crusius takes *ἔριδε* with both the following verbs in the sense: *τίς—θεὸς ξυνέθηκεν ἔριδι, ὥστε μάχεσθαι ἔριδι*. Köppen constructs: *τίς θεῶν ἔριδι (= δι' ἔρω) ξυνέθηκε (ᾧστ.) μάχεσθαι*

The sense of these constructions is essentially the same. — *Ἀπποῦς καὶ Διὸς υἱός*, i. e. Apollo the son of Jupiter and Latona. — *ὁ=ὄδτος*. The use of the article for the demonstrative pronoun in the Homeric poems, is generally noticed by grammarians. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 247. 2; S. § 166. 1. — *βασιλῆϊ* (Epic for *βασιλέϊ-εἶ*) refers to Agamemnon. — *ἀνά, ἰκτοῦhout*. — *ἄλλσκογοντο δὲ λαοὶ (στρατιῶται)* is parenthetic, and denotes the result of *νοῦσον . . . κακῆς*. — *τὸν Χρῦσην*. The article is here regarded by Matthiae (§ 284. 5) as having its Attic use, *that Chryseis* the well-known priest of Apollo. Cf. Butt. § 126. N. 7. For the use of the article to denote a distinguished or well-known person, cf. S. § 167. — *ἀρητήρα, priest, literally, one who prays*.

12-16. *δ*. See N. on v. 9. — *δοὰς ἐπὶ νῆας = eis στρατόπεδον*, inasmuch as the ships were drawn on shore, and served as a wooden rampart for the defence of the camp. In Homer the epithet *δοαί* is common to *νῆες*. — *λυσόμενος, in order to ransom*. The future participle denotes purpose, and sometimes the present participle is employed in the same way. Cf. K. § 302. 4. c; Butt. § 144. 3; S. § 225. 5. — *δύγατρα*, i. e. Chryseis, or as she is sometimes called Astynome. — *ἔποινα, a ransom, i. e. gifts for a ransom, "consisting of valuable articles, gold, silver, robes, goblets, and the like."* Felton. — *στέμματ'—ἀνὰ σκήπτρῳ, fillets on a staff*. In v. 28, it is *σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῦ*. It is only in the Epic and lyric writings, that *ἀνα* is used with the dative, *ἐν* being elsewhere employed. Cf. K. § 290. R. 1. Steph. takes *ἀνὰ* in the sense of *σύν*, *having in his hand fillets with a golden sceptre*. It was the ancient custom of suppliants, to carry branches, upon which were bound tufts of wool. Here Chryses, as priest of Apollo, bound the wool to the sceptre of the god, as the badge of his office, and to give weight to his petition. — *ἐκπηδολοῦ, far-darting, far-shooting*, is an epithet given to Apollo as the god of archery. — *χρυσέῳ=χρυσῷ*, both forms being used by Homer according to the necessities of the metre. The sceptre was either gilded, or ornamented with golden studs. — *Ἄτρεΐδα—δύω* (i. e. Agamemnon and Menelaus). See N. on v. 7. — *λαῶν*. See N. on v. 10.

18-21. *τε—καί, both—and*. S. § 236. N. 3. — *θεοὶ δοῖεν—ἐμπέροαι, may the gods grant you to destroy*. For the use of the aorist optative in a wish referring to future time, cf. S. § 216. 3; Butt. § 139. m. 8; Mt. § 513. Obs. 4. *θεοὶ* is monosyllabic by synizesis. — *Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, having Olympian abodes*. Reference is had to the popular notion, that the residence of the gods was upon Mount Olympus. — *Πριάμοιο*, Epic genitive for *Πριάμου*. S. § 46. — *πόλιν*, i. e. Ilium or Troy, as it is usually called from its being the capital of *Τροία, Τροία*. — *εὐ δ' οἰκαδ' (S. § 134. 8) ἰκέσθαι*. This prayer was not answered, as misfortunes and delays attended the return from Troy of most of the Grecian chiefs. Menelaus was driven by adverse winds into Egypt, where he was detained several

years. Ulysses wandered about for ten years, before he reached Ithaca. Ajax Oileus was shipwrecked. Agamemnon on his return was murdered by his faithless wife and her paramour Ægisthus. Idomeneus was driven from Crete by his rebellious subjects. Similar to these were the fortunes of Diomedes, Teucer, etc. — λύσαι is here put for λύσατε, the verb εἰδένω being mentally to be supplied. Cf. K. § 306. 11. a; S. 228. 5. Some commentators after the Schol. make the infinitive to depend on δοίεν, but the following ἀζόμενοι forbids this. Ernesti reads λύσαιτε. — τὰ τ' ἄποινα, and this ransom. The article is here employed δεικτικῶς, i. e. as though the finger were pointed towards the thing spoken of. Cf. Mt. § 264. 2.

22-25. ἐνδ', then. — ἄλλοι chiefs except Agamemnon. — ἐνευφήμησων = μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Schol. — δέχθαι, Epic 2 aor. infin. mid. of δέχομαι. K. § 227. B; S. § 188. Δ. — ἀλλ' . . . θυμῷ, but it did not please the mind of Agamemnon the son of Atreus; literally, it did not please Agamemnon the son of Atreus in his mind, θυμῷ being, as Crusius says, a local dative. Sophocles (Gram. § 156. 1. a) says that θυμῷ as a part, is put in apposition with Ἀγαμέμνονι denoting the whole. See N. on v. 237. ἀλλὰ responds to μὲν in v. 22. — ἀφίει, sc. αὐτὸν referring to Chryses. — μῦθον refers to the speech which follows.

26-28. μὴ σε—κιχέω (Epic for κιχῶ from obsol. κίχημι = κιχάνω), let me not meet thee. K. § 259. 5; S. § 219. 8. This has been usually explained by supplying δρα or βλέπε. As this would be oftentimes quite inapposite, Butt. (§ 148. N. 5) thinks "it is perhaps better to say, that the Greek language, by means of μὴ with the subjunctive, and a certain tone of emphasis, formed an independent clause expressing care or foresight." — κολήσω, Epic for κούλαις. S. § 44. — παρὰ, near. — αὐτὶς ἰόντα = νοστήσαντα. — μὴ (lest. S. § 214. a) — χραίσμῳ. The subjunctive without ἂν is employed after verbs denoting present or future time. Mt. § 518. 1; Jelf's Kühn. § 806. 2; S. § 212. 2. — τοί, Ion. for σοί. — οὐ belongs to χραίσμῳ. K. § 318. R. 6; S. § 230. N. 2. — σκῆπτρον. The sceptre was the ensign of power and dignity. As Chryses bore the sceptre of Apollo, it entitled him to great respect and favor.

29-32. τὴν = ταύτην. See N. on v. 9. — πρὶν, before (I free her). Hrynne, Hermann, Bekker, and Crusius punctuate, οὐ λύσω· πρὶν μιν. The sense would then be: I will not release her:—sooner shall old age, etc. But the other construction is more natural, and contains a taunt of exceeding bitterness, that the priest's daughter shall be restored to him, only when she shall be too old to administer to the pleasure of Agamemnon. — μιν = αὐτήν. S. § 78. — Ἀργεῖ, Argos, was properly the capital of Argolis and the residence of Diomedes (cf. 2. 559). Here it is put for the entire Peloponnesus, of which Argos was the chief city. — τηλόδι πάτρης. S. § 187. 4. — ἰστὸν ποιομένην (= ἐφαίνουσαν. Köppen and Crusius), paying the loom. Some translate it, going about the loom, as the weaver did not sit at

the loom to weave, but went around it, the warp hanging perpendicularly from the loom-beam, instead of being stretched out horizontally as with us. Weaving was a common occupation of females in ancient times. So Hector says (Book VI):

"No more—but hasten to thy tasks at home;
There guide the spindle and direct the loom."

And again in the same book, Hector is said to find Paris brightening his shield and polishing his bow, while

"Beside him Helen with her virgins stands,
Guides their rich labors and instructs their hands."

ἔμην λέχος ἀντιώσωσα, *preparing my bed*; literally, *going to my bed* in order to prepare it. Butt. (Lexil. No. 23. p. 144) maintains that ἀντιώσωσα cannot here mean *sharing* or *partaking of*, as it would imply something wished for or desired on the part of Chryseïs, the very opposite of which is shown by the context. This sense, however, was doubtless in the mind of the speaker, and indeed is implied in the one above given. Cf. Heyne's Note on this passage. — μή μ' ἐρέδιζε (S. § 218. 3)—νέηαι (= ἀπέλθης. Schol.). See N. on v. 28. For the form, cf. S. § 118. 8. — σάφτερος, *more safely* (than otherwise thou wouldst) = *the safer*. The second member of the comparison is frequently omitted, and the comparative may then be translated as an emphatic positive, or by joining to the positive the adverbs *too*, *pretty*, *somewhat*, etc. Cf. K. § 323. R. 7; Mt. § 457; Butt. § 123. 7; S. § 159. 8.

83-86. ὅς, *thus*. — ἔδδωκεν for ἔδωκεν. S. § 7. N. 1. — ὁ γέρον, *the old man*; literally, *the elder*. The substantive character of the article gives to the adjective the nature of a substantive. The same is true in οἱ ἄλλοι, τᾶλλα, etc. Cf. Butt. § 123. 5. See N. on v. 391. — ἀκίων, *in silence*, has the form of an adjective, but is used in the Homeric writings as an adverb. — παρὰ δῖνα, *along the shore*. — πολυφλοίσβοιο (Epic termination for *ov*). See N. on v. 19) is a word formed to imitate the sound of a wave breaking upon the beach. The figure is called *onomatopœia*. — πολλὰ belongs to ἡράδ'. — ἀπένευθε κιδὸν (sc. νεῶν), *when he had gone far* (= some distance) *from the ships*. A participial clause may be rendered frequently by a finite verb preceded by a relative pronoun, or a relative adverb of time. K. § 812. 4. a; Butt. § 144. 1; S. § 225. 2. — ὁ γεραῖός. See N. on ὁ γέρον, v. 38. — τὸν = ὅν. K. § 247. 4; S. § 166; C. § 467. — ἡύκομος (Epic for εὐκομος), *beautiful-haired*, an epithet peculiar to Latona.

87-42. Χρῦσην, *Chryse*, was a town on the coast of Troy near Thebes, where was a temple dedicated to Smintheus Apollo. Chryses, therefore, addressed him as the tutelary deity of the place. — ἀμφιβέβηκας has here a present signification = "*hast protected and dost still protect*." Trollope. Cf. K. § 255. R. 5; S. § 211. N. 6. The word literally signifies *to go around*, as a protector the person or thing protected. — Κίλλα, *Cilla*, was also a

town in Troas, where was a temple of Apollo, and hence the accompanying epithet, *ζαδῆν*. — *Τενέδοιο* (see N. on *Πριάμοιο*, v. 19), *Tenedos*, was an island in the *Ægean sea*, a few miles from the coast of Troy. For the gen. cf. S. § 187. — *Χμινδεῦ*. There are various conjectures as to the etymology of this word. Some would read *Χμινδεύς*, *smiter*, or *destroyer*. Others, after Aristarchus, refer it to *Χμινδη*, a town in Troas where was a temple of Apollo. The more common opinion is, that he received the name, from his having destroyed the mice (*σμίνδοι*) which infested Phrygia, or because the mouse was regarded as the symbol of prophetic power. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. III. p. 846. — *εἴποτε*, *if ever*. The indicative follows this particle, when the condition is assumed as a certainty (K. § 339. 3. a; S. § 215. 1); but when the thing spoken of is uncertain or undetermined, it takes the subjunctive. Cf. v. 341. — *τοί*, *for you*, is the dative of advantage (*Dativus Commodi*). When a thing takes place to the disadvantage of a person, the dative is styled *Dativus Incommodi*. Cf. Butt. § 183. N. 5; K. § 284. 3. R. 4; S. § 201. 1. — *χαρίεντ'* = *χαριέντως*. Voss joins this with *νηόν*. — *ἐπι—ἔρεφα* is put by *imesis* for *ἐπέρεφα* (from *ἐπερέφω*). So *κατά—ἔκηα*, in the next line, is put for *κατέκηα*. S. § 234. It may be as well, however, to regard the prepositions in such cases as having an adverbial use. In respect to the signification of *ἐπέρεφα*, some take it in the sense of *to build*; others more correctly in the sense of *to deck*, as with garlands, evergreens, etc. — *εἰ δὴ*, *if in truth, if really*. *δὴ* gives vivacity and emphasis to the expression. — *μηρί'* (for *μηρία*), *the thighs, haunches*, which, previous to being burned, were covered with caul or fat, between the folds of which were laid small pieces of flesh, cut from other parts of the animal. Cf. v. 460. — *τόδε μοι κρήνον ἐέλδωρ*, *accomplish this my prayer*. *κρήνον* and *ἐέλδωρ* are put by protraction, for *κρήνον* (from *κράινω*) and *ἔλδωρ*. S. § 11. 3. — *τίσειαν* (S. § 118. 4) . . . *δάκρυα*, *may the Greeks alone for my tears*. For this precatory use of the optative, cf. Mt. § 513. 1; Butt. § 139. m. 7; S. § 216. 3. — *Δαναοί* is properly the name of the Argives from Danaus (who according to the poets came from Egypt and settled in Argos); but is applied to the Greeks in general. See N. on *ἐν Ἀργεῖ*, v. 30. — *βέλεσσιν* is put for *βέλεσιν*. See N. on *ἔδδισεν*, v. 33.

43-47. *ὄς* (see N. on v. 33) *ἔφατ' εὐχόμενος = ὅς ηὔχετο*. — *τοῦ δ'* (*and*) *ἔκλυε*. S. § 192. 1. — *Φοῖβος* (*shining, brilliant*), the Homeric epithet of Apollo, is supposed to denote his identity with Helius or the Sun. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. I. p. 231. — *κατ'—καρήνων*, *down from the summits*. K. § 292. I. 1. a. — *Οὐλύμποιο*. See N. on v. 18. — *κῆρ* is the synecdochial accusative. S. § 182. — *τόξ'* for *τόξα = τόξον*. — *ἠμορσιν* is the local dative. S. § 203. — *ἀμφηρεφέα*. Some render this epithet of the quiver, *closed at both ends*. Others translate, *covered on all sides, close-covered*, which appears to be the true sense. — *ἔκλαγξαν . . . χλωμένιοι*. A fine example of onomatopœia. See N. on v. 34. — *δ' ἔρα*, *and therefore*, i. e. in consequence of the quiver being closed. — *ἐπ' ἄμυν*, *upon the*

shoulders. S. § 281. — *αὐτοῦ* is opposed to *διότι* in the preceding line. Cf. v. 4. — *κινηθέντος* is taken by Crusius in a middle sense, *when he moved* (see N. on *κίω*, v. 35) *himself, as he moved along*. — *ἥτε* for *ἕτε*. S. § 124. — *νυκτὶ ἐοικώς*, *like night* (S. § 202. 1), i. e. dark as night. It was a popular notion of the ancients, that the pestilence made its most fearful ravages in the darkness of night. Cf. Ps. 91, 6; 2 Kings 19, 35. It is more natural, however, to refer the expression here to the effect of Apollo's anger on his countenance, making it dark and threatening. Cf. 12. 463, Odys. 11. 606; Milt. Par. Lost, 6. 832.

48–52. *ἔξερ' . . . νεῶν*. See N. on v. 35. — *μετὰ* (sc. *τὰς νῆας* or *τοὺς Ἕλληνας*), *among, into the midst of*. K. § 294. II. 1. a. There is no tmesis in *μετὰ—ἔηκεν* (Epic for *ἤκα*). — *δεινὴ . . . βιωῖο*. See N. on v. 46. The *δὲ* in this and some of the preceding lines has a copulative force, and denotes a change of subject. K. § 322. 2. *βιωῖο* is the genitive of separation. K. § 271. 2. — *οὐρήσας* (Epic for *ὀρέσας*) . . . *ἀργούς*. This has been referred by some to the opinion of the ancients, that the pestilence first commences with four-footed animals (cf. Ex. 9, 1), and by others, to the clemency of the deity in giving to the Greeks an intimation of his anger, by first destroying their most useful animals. — *αὐτὰρ ἔπειτ'*, *and then*, responds to *μὲν* in the preceding line. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 108; S. § 236. N. 3. *ἔπειτα* frequently corresponds to *πρῶτον* in the sense of *δεύτερον*. K. § 264. R. 7. — *ἐπὶ φέρο*, sc. *βέλος* from the following line. — *αὐτοῖσι*, i. e. the Greeks. Cf. v. 4. This dative denotes the object. — *ἐχευεκέτς*, *bitter*, and hence *deadly, destructive*. — *βάλλ'*, sc. *αὐτοὺς* from the preceding *αὐτοῖσι*. — *αἰεὶ*, *continually, constantly*. This shows how destructive was the pestilence. — *δαμειαί*, *numerous*. For the accentuation, cf. Thiersch § 201. 14. b. Pamphylus wrote the word as properispomenon. See Spitzner's Note.

53, 54. *ἐννῆμαρ*, *for nine days*. — *ἀνά*, *through*. — *κῆλα*, *missiles*, is used by Homer only of those sent by the gods. — *τῇ δεκάτῃ* (sc. *ἡμέρῃ*). S. § 204. — *ἀγορήνδε*, *to a council*. This was commonly held in front of Agamemnon's tent, but sometimes by the ships of the other chiefs. For the use of the enclitic to denote the direction 'whither,' cf. S. § 134. 3.

55–58. *τῷ* (= *τούτῳ*. See N. on *ὁ γὰρ*, v. 9) is put for the adnominal genitive after *φρεσὶ*, *mind of him = his mind*. S. § 201. 5. — *γὰρ* is causal, i. e. it introduces the reason why Achilles called an assembly. — *ἐπὶ φρεσὶ θῆκε*. When a preposition with the dative, instead of a preposition with the accusative, follows a verb of motion, the idea of the state of rest which follows the motion, is intended to be the predominant one. So when a preposition of motion with the accusative follows a verb of rest, it imparts to it the idea of previous motion towards the place spoken of. This is called the *constructio prægans*. Cf. Mt. § 596. b; K. § 300. 3. a. b; S. § 235. — *γὰρ* introduces the reason why Juno incited Achilles to call an assembly. See N. on v. 55. — *Δαναῶν* (S. § 193). See N. on v. 42. — *ἵτι βα*, "because namely." Crusius. *ἔρα* is here used as an explanatory

particle. — *δρῆσκοντας ὄρατο* (mid. for act. Soph. Gr. Verba, p. 207), *she saw them dying*. The participle has here what is called its *complementary* force. Cf. K. § 310. 1; Butt. § 144. 6. — *οὖν*, therefore, is resumptive of the train of thought interrupted by the parenthesis in vs. 55, 56. — *ἤγερθων*, Epic for *ἠγέρθησαν*, 3 pers. plur. 1 aor. pass. of *ἀγείρω*. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 75. — *δημηγέριες τ' ἐγένοντο* is not tautological, when considered in relation to the preceding member, as it denotes the completion of the act of assembling, i. e. the being together, and in a state of readiness to deliberate on the subject in hand. — *τοῖσι* (= *ἐν τοῖσι*. Schol.) depends on *ἀνιστάμενος*, as that in respect to which, or in the presence of which, the action took place. K. § 284. 3. 10; Rost § 105. N. 2. — *δ'* connects the apodosis to the preceding member, as though they were independent clauses; an idiom of which the earlier Greek writers seem to have been fond. Kühner (Jelf's edit. § 770. 2) remarks that a sentence composed of such a protasis and apodosis, is opposed to another similar pair of clauses by *δὲ—δέ*, so that the second protasis answers to the first, and the second apodosis belongs to the second protasis. Here we have *ἐννήμαρ μὲν—τῇ δεκάτρῃ δ'—οἱ δ'—τοῖσι δ'*. — *πόδας* explains *ὠκός* as the synecdochical accusative.

59-61. *νῦν ἄμμε κ. τ. λ.* Crusius constructs: *νῦν ὄλω ἄμμε* (Epic for *ἡμᾶς*. S. § 78) *ἂν ἀπονοστήσειν παλαιπλευράδεντας* (*wandering back*). — *κὲν* i. e. *ἂν*)—*φύγομεν*. The presence of *κὲν* in the protasis, implies a condition upon which the protasis itself depends, *if we would escape death at least* (in case we can escape). Cf. K. § 340. 6. — *εἰ δὴ*, *if now* = *seeing that*.

62-65. *ἐρείομεν* (Epic subj. 1 plur. for *ἐρέωμεν* from *ἐρέω* = *ἐρωτάω*), *let us inquire*. S. § 218. 2. — *μάντιν*, *a prophet*. "The business of the Mantis was rather to announce the feeling of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth. — *ἱερῆα—ὄνειροπόλον*. These words are considered by some as in apposition with *μάντιν*. The former denotes one who derives his divination from the entrails of the victim, the latter, one who interprets the will of the gods from dreams. As this method of determining the divine will was in less repute, it is here preceded by *καὶ* in the sense of *even*. This is further indicated by the next clause *καὶ . . . ἐστίν*, *for a dream also is from Jupiter*, in which Achilles asserts the divine origin of dreams, as a reason why he would consult an *ὄνειροπόλος*. — *ὅς κ' εἴποι*. The optative is used in a relative sentence, even when the verb of the principal sentence is present or future, to denote a supposition or condition depending on a certain condition, *who may tell us* (if we inquire of him). Cf. Jelf's Kühn. § 832; Rost § 123. 3. a. — *ὅ, τι* (so written to distinguish it from *ὅτι* the conjunction), *on account of what, why*. Cf. Odys. 5. 215. This accusative is synecdochical. — *εἴτ'—εἴδ'*, *whether—or*. Mt. § 617. 5; S. § 236. N. 3. — *ὄγ'* refers to Apollo. *γέ* gives emphasis to the pronoun. S. § 68. N. 3. — *εὐχολῆς* is the genitive of cause. K. § 273. f; S. § 194. 1. — *αἶ κέν* (Epic for *εἰ κεν*)

ως—βούλεται. Supply σκοπεῖν or πειράσθαι, *to see if by any means he may be willing*. Cf. K. § 844. R. 9; Rost § 121. N. 8; S. § 215. N. 6. a. — κρίσις—ἀντίσας. For the genitive after verbs of participation, cf. Mt. § 328. 5; S. § 191. 2. In prose, verbs of meeting and approaching are usually followed by the dative. Cf. K. § 278. R. 9. b. — In Wolf's edition a comma is placed after ἀντίσας, which I have erased, as ἀμῦναι depends on βούλεται (for βούληται). — τελείων, i. e. without any blemish. — Some find a tmesis in ἀπὸ—ἀμῦναι.

68, 69. ἦτοι, *then*, like μὲν is responded to by δὲ in the next clause. — ἔς, *thus*. — κατ' ἔρ' ἕζετο, *he then sat down*. For this use of ἔρα, see N. on v. 806. — τοῖσι δ' ἀνίστη. See N. on v. 58. — ἔχ' (for ἔχα), *by far*, qualifies ἕριστος.

70-78. ἦδη, Epic pluperf. for ἦδει. S. § 129. 2. — τὰ τ' . . . ἔόντα, *the present, the future, and the past*. πρὸ τ' ἔόντα; literally, *those things which have gone before*. — νηθεσ' ἠγήσατ'. While the Grecian fleet lay at Aulis, a prodigy appeared, which Chalcas interpreted favorably, and thus encouraged the army to proceed. He was virtually, therefore, the leader of the expedition. Cf. 2. 800. — "Ἰλιον εἶσω, *to Ilium*, "all the way to Ilium." Felton. — ἦν διὰ μαντοσύνην denotes the means by which Chalcas exercised a controlling influence over the expedition. ἦν is a possessive pronoun. — τὴν = ἦν. See N. on τὸν, v. 86. — σφίν, Epic for σφίσι. S. § 78. — εὐφρονέων, *well-disposed*. Nitzsch (ad Odys. 2. 160) says that it denotes kindness combined with intelligence. — ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, *harangued them and said* = addressed them as follows.

74-79. μυθήσασθαι, *to explain, interpret*. — μῆνιν, i. e. the cause of the anger. — ἑκατηβελέταο, Epic for ἑκατηβελέτου (S. § 44) for ἐκηβόλος. See N. on v. 96. — τοιγάρ, *therefore*. — ἐρέω for ἐρῶ. S. § 119. N. 1. — σὺ δὲ σύνδεο (for συνδοῦ, 2 aor. imper. mid. 2 sing. of συντίδημι), *but do you attend*. σύνδεο, sc. φρεσί. — δημοσον for δημοσον. This doubling of consonants for the sake of metre is too common to require further notice. — ἦ μὲν (= μῆν), *truly*. — ἀρήξειν depends on δημοσον, and its subject is omitted, because it is the same with that of the verb on which it depends. Hence πρόφρων (= *promptly*) is put in the nominative by attraction with the subject of δημοσον. Butt. § 142. 2. a; K. § 307. 4; S. § 222. 8. b. — γὰρ in ἦ γὰρ (for *truly*) introduces the reason why the prophet might need the protection of Achilles. — χολωσέμεν, Epic for χολώσειν. S. § 118. 6. For the omission of the subject, see N. on ἀρήξειν. — μέγα . . . κρατεῖ, *who holds powerful sway over all the Greeks*. S. § 189. Heyne remarks: "Argivi sunt, qui ejus regno subsunt; Achivi ('Αχαιοί) totus exercitus. cui tanquam summus dux imperat." Cf. 2. 684. — οἱ = φ. The repetition of the relative pronoun, when the verbs of two clauses require different cases, is frequently avoided by omitting the relative in the second clause, or employing, in place of the second relative, a demonstrative or personal pronoun. Cf. K. § 334. 1; Butt. § 143. 7.

80-88. *κρείσσων* in reference to the means of revenge. — *ὅτε χόσεται* (i. e. *χόσσηται*), *whenever he is angry*. This supplemental proposition is indefinite, and takes the subjunctive because the antecedent is indefinite (S. § 217. 2). Had *ἂν* been added (cf. v. 128), the clause would have been conditional to the principal proposition, *κρείσσων γὰρ βασιλεύς*. Cf. Rost § 121. N. 1. — *χέρη*, *inferior*, is opposed to *κρείσσων*. — *εἴπερ*, *even if*. The apodosis begins with *ἀλλὰ τε καί*, *but yet*. — *τὲ* is added to both clauses, in order to mark more strongly the antithesis which exists in the members. Cf. Jelf's Kühn. § 755. 2. — *γέ* imparts emphasis to *χόλον*, and *καὶ* to *αὐτῆμαρ*. Opposed to *αὐτῆμαρ* is *μετόπισθεν* in the next line. — *κότον*, *grudge*. — *ὅρα τελέσσω* (sc. *κότον*), *until he shall have accomplished it*. *ὅρα* with the aorist subjunctive denotes an object aimed at. K. § 387. 6; Jelf's Kühn. § 841. 2. — *ἐν στήθεσσι τοῖσι* (for *οἷσι*) is to be taken with *ἔχει κότον*. — *φράσαι*, *consider*. — *εἰ* (*whether*. S. § 215. N. 6) *με σώσεις* if Agamemnon shall be enraged at me. *εἰ* denotes a twofold question, *whether—or not*. Cf. Jelf's Kühn. § 877. b.

84-91. *δ'*, *then, on the other hand*. — *θεοπρόπιον*, *the oracle*; literally, *something shewn forth by the gods*. Cf. Butt. Lexil. No. 64. — *οὐ . . . Ἀπόλλωνα*, *no, by Apollo*. *οὐ μὰ* is employed in negative, and *καὶ μὰ* in affirmative propositions. Cf. Mt. § 605; S. § 188. — *ἤτε* limits *εὐχόμενος*, which participle denotes cause or means. See N. on v. 7. — *Κάλλω* is the vocative of *Κάλλης*. S. § 50. 1. Zenodotus wrote *Κάλλα*. — *οὐ* in *ὀβρις* is an emphatic repetition of *οὐ* in v. 86. — *ἐμὲ ζῶντος*, *while I live*. This genitive absolute denotes time. K. § 312. 4. a; S. § 228. This expression is rendered more vivid and emphatic by *δερκομένου*, *while I see = behold the light*. Prof. Felton rightly takes *ἐπὶ* in a local sense, *while I live and see, upon the earth*. — *σοὶ—βαρέας χεῖρας ἐποίσει*, *shall lay heavy hands upon you = shall do you violence*. — *Δαναῶν* is the genitive of the whole after *ὀβρις*. — *οὐδ' ἦν* (i. e. *ἐάν*), *not even if*. The subjunctive shows that the condition is uncertain, although regarded as possible. The apodosis *ὀβρις . . . Δαναῶν* takes the indicative to denote what is certain. K. § 389. II. b. — *Ἀγαμέμνονα* follows *εἶπες* as the accusative of person, the verb being followed generally by the accusative of the thing spoken. Cf. 2. 59, 156; Jelf's Kühn. § 588. 68. — *πολλὸν ἄριστος*. See N. on *δχ' ἄριστος*, v. 69. — *εὐχεται εἶναι* (*professes to be*) = *ἔστι*, since Nestor uses the same expression in 2. 82, where, as Ernesti remarks, it would not comport with his object, to attribute to Agamemnon a false pretension to superiority, which Achilles is thought by some to do in these words.

92-95. *τότε δὴ*, *then indeed*. — *ὄτρ' ἄρ'*, *not then*. *ἄρα* refers to the erroneous idea as to the cause of Apollo's anger, contained in the question of Achilles (v. 65), and repeated in *εὐχολῆς ἐπιμέμφεται* in this verse. Cf. Jelf's Kühn. § 787. 2. c. Trollope supposes that it denotes a consequence of *ἀλλ' ἔνεκ' . . . ἔποινα*, the clauses being inverted. — *δγ'* refers to Apollo Cf. v. 75.

96-100. *τοῦνεκ' (i. e. τοῦ ἔνεκα) ἄρ'*, on this account *τίεν. ἄρα*, when employed in explanation or illustration, is called *ἄρα explicativum*; when in sentences denoting the consequence, it is styled *ἄρα conclusivum*. Cf. Jelf's Kühn. § 789. a. — *Ἐκηβόλος, Far-darler*, an epithet of Apollo. — *ἦδ' ἔτι δώσει*, and he will still send them. — *πρὶν—πρὶν*, before that. In prose *πρὶν* is commonly preceded by *πρότερον* or *πρόσθεν*. S. § 220. 2. — *λοιμοῖο . . . ἀφέξει*, will he restrain his heavy hands from the pestilence. Some translate, *hands heavy with the pestilence* (*χεῖρες λοιμώδεις, manus pestilentes*). — *δόμεναι* (2 aor. infin. act. for *δοῦναι*. S. § 132. 6) is put in the infinitive after *πρὶν*, to denote a conceived limitation of time, not independent but subordinate to the principal clause. Cf. K. § 387. 9. c; S. § 223. 3. The aorist is here used, because the speaker refers to the future event as though it had already taken place. Cf. K. § 256. 4. f. *αὐτὸν* referring to Agamemnon is to be supplied with *δόμεναι*. — *ἐλικώπιδα*, "having glancing or rolling eyes, a mark of spirit and youthful fire." Smith's Crus. Lex. Others render it *black-eyed*, that being esteemed a trait of beauty among the orientals. — *ἀπρίστην, ἀνάποιον, unbought, unransomed*. Crusius remarks that the former of these words denotes, *without a ransom demanded*, the latter, *without the acceptance of any offered reward*. — *τότε . . . πεψοίμεν* (Epic for *πείσοιμεν*), then by having propitiated (see N. on *ἐρίσαντε*, v. 6) him (thus) we may perchance persuade him to remove the evil. The aorist is here used, because the animation of the speaker leads him to view the thing spoken of, as already accomplished. Cf. K. § 257.

101-105. *ἦτοι—δέ*. See N. on v. 68. — *εὐρυκρείων*. Cf. 2. 108, 576-580. — *μένεος . . . πύμπλαντ'* (for *ἐπίμπλαντο*), and his dark soul was much filled with wrath (S. § 200. 3). *φρένες ἀμφιμέλαινας*, literally, his black diaphragm. The ancients supposed the diaphragm or midriff to be the seat of thought and of the passions. When the mind was inflamed with anger, the veins became swollen and dark with blood, and hence it received the epithet here given it. — *ἀμφιμέλαινας*, black all around (= entirely black), shows, therefore, the violence of the king's anger. Other explanations of this epithet have been given. — *οἱ* in *ὅσσε δέ οἱ* is the dative employed for the possessive genitive (S. § 201. 5) = *ὅσσε αὐτοῦ*. Cf. K. § 313. R. 2. This dative also may be referred to that, in reference to or in presence of which an action is performed. In this case it is to be constructed with *ἔικτην*. Cf. K. § 284. (10). — *λαμπετώωντι*, shining, a protracted form (S. § 11. 3) of the defective participle *λαμπετῶν (-δων)*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 184. — *ἔικτην*, 3 dual pluperf. for *ἐφείκτην* (from *εἶκω*), with the signification of the imperfect. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 81; Soph. Gr. Verbs, p. 131. — *Κάλχαια* depends on *προσείπειν*. The asyndeton is expressive of the hasty and violent anger of the king. — *πρώτιστα*, first of all, is a poetic superlative. — *κάκ' ὀσσομένος*, looking fiercely (literally *er'i*), "with threatening look." Voss. "On Chalcas lower

ing." Cowper. Some render it *presaging ill*, but this is implied in the more literal interpretation. Cf. Butt. Lexil. Nc 86.

106-108. *μάρτε* κακῶν, *prophet of evils*; i. e. announcer of evil tidings. Reference is had among other things, perhaps, to the unwelcome prediction of Chalcas, that ten years would be spent in the siege before Troy would be taken. The sacrifice of Iphigenia is supposed by some to be alluded to, but that story was the invention of a later age. — οὐ πάποτε, *never yet*. πότε limits the time expressed in οὐ τω to the present. — τὸ κρηγυον, *the thing which is good or useful*. Cf. Butt. Lexil. No. 74. In respect to the sentiment cf. 2 Chron. 18, 7. — τοι—φρεσι limits φίλα, which, had the impersonal construction been chosen, would have been φίλον in agreement with μαντεῦσθαι the subject of ἐστί. Cf. Mt. § 443. 1; K. § 243. 3; S. § 157. d. — τὰ κακ', *those things which are evil*. — οὔτε τί πω—οὐτ', *never at all—nor*. τί in this connection is synecdochical. S. § 182. — ἐτέλεσσας = ἐπλήσωσας. "Vates ipso dicitur perficere illa, quæ eo prædicente evenirent." Bothe.

109-115. *καὶ νῦν*, *now also*. — *ἐν*, *in*, i. e. in the assembly of. — *θεοπροπέων*, *explaining omens*, not *predicting future events*, which is a sense unsuited to the context. — *ὡς . . . ἔνεκα*, *how that, forsooth, because of this*. *θῆ* has here its ironical use. Cf. Jelf's Kühn. § 721. 3. *τοῦθ'* is explained by *οὐνεκ'* (i. e. *οὐ ἔνεκα, because*) . . . *δέξασθαι*. — *κούρης Χρυσῆδος*, *virgin daughter of Chryses*. Cf. S. § 140. See N. on v. 13. Trollope supplies *ἀντὶ* before this genitive. Cf. K. § 275. R. 4; S. § 200. 4. — *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι*, *since I much prefer*. This sense is demanded by the antithesis between this and the preceding sentence. Cf. Butt. Lexil. No. 85. In v. 117 it is followed by *ἤ*, there being an ellipsis of *μᾶλλον*. Cf. K. § 323. R. 3. Perhaps, however, it would be better to consider the idea of comparison, as there communicated to *βούλομαι* by the comparative *ἤ*. Cf. Butt. § 149. 7. — *καὶ γὰρ ἴα*, *for indeed now*, is confirmatory of what is expressed in *ἐπεὶ . . . ἔχειν*. — *κουριδῆς ἀλόχου*, *lawful wife*, in opposition to a concubine or wife of inferior order. Cf. 19. 298, where Briseis refers to the promise of Patroclus, that she should be the wedded or lawful wife of Achilles, although she was even then his wife in the lower sense. — *ἔθεν*, Epic for *οὐ* (S. § 78) = *αὐτῆς* referring to Clytemnestra and depending on *χερείων*. S. § 198. 1. — *οὐ* (= *οὔτε*)—*οὐδέ*—*οὐτ'*—*οὔτε*, *neither—and not—nor—nor*. For the use of these negatives in clauses containing subdivisions or explanations, cf. Jelf's Kühn. § 775. Obs. 4. — *δέμας* refers to the form or figure, and *φύνην* to those general charms which combine to form a beautiful woman. These nouns are accusatives synecdochical. — *οὐτ' ἄρ*, *not at all*. — *φρένας* denotes mental and *ἔργα* personal accomplishments, such as music, skill in embroidery and works of the loom.

116-120. *ἀλλὰ καὶ ὣς*, *but even thus*, i. e. notwithstanding she is thus

accomplished. — δόμεναι πάλιν = ἀποδοῦναι. — τόγ', *this at least*. γέ limits the assertion to the thing here spoken of, and τὸ refers to the restoration of Chryseis. — βούλομαι . . . ἀπολέσθαι, *for I wish my people to be safe rather than to perish*. See N. on v. 112. ἔμμεναι, Epic for εἶναι. S. § 124. — αὐτὰρ (Epic for ἀτάρ), *but, however*, denotes a transition. — γέρας refers to the booty which fell to the chiefs. — ὄφρα = ἵνα. — μὴ-ἔω (Epic for ἔω). Cf. S. § 229. 2. — οἶος Ἀργείων, *the only one of the Greeks*. The genitive is partitive. — ἔοικεν is here used impersonally, *it is befitting, proper*. — τόγε is explained by ὁ μοι . . . ἄλλῃ, in which ὁ has the sense of ὅτι, and ἐρχεται ἄλλῃ, "*is going elsewhere* = is passing from one to another." Felton. For this local sense of ἄλλῃ, cf. Jelf's Kühn. 606. Obs. 5.

121-126. ποδάρκης = πόδας ὠκύς, v. 58, inasmuch as swiftness of foot is closely allied to strength of foot, which is the etymological signification of ποδάρκης. — φιλοκτεανότατε πάντων, *most avaricious of all*. — γὰρ in πῶς γὰρ implies an ellipsis: (this cannot be) *for how*. To the negative οὐ μὲν in this omitted clause, Trollope says that οὐδὲ in the following line refers. Some prefer to take γὰρ in its strengthening sense, *how then*. — οὐδ' ἔτι που ἴδμεν, *we no longer any where know*. Köppen reads οὐδὲ τί πως, *nequidum*. ἴδμεν is put for ἴσμεν, and that by syncope for ἴσαμεν. — ξυνήϊα (for ξύνεια), *public property, common stores*. From these a gift would have to be selected for Agamemnon, unless some one of the chiefs was deprived of his share. — τὰ μὲν . . . δέδασται, *what things we have plundered from cities, these have been divided*. — τὰ μὲν — τὰ = ἀ μὲν — ταῦτα. See Ns. on vs. 9, 36. The relative clause is placed first for the sake of emphasis. Cf. S. § 173. For the anastrophe of ἐξ, cf. S. § 231. N. 2.

126-129. λαούς (see N. on v. 10) is the subject of ἐπαγγεῖρειν, and both form the subject of ἐπέοικε. — παλίλλογα, *collected again for a second distribution*. So Ernesti explains: *omnia iterum in unum conferræ, ut alia denovo portione dispertiantur*. — δεῶ, i. e. according to the will of the god (viz. Apollo). — πρόες, imperat. 2 aor. of προῆμι. S. § 124. — αὐτὰρ denotes transition, *but* (as to the reward). — εἰ κέ ποδι (if ever) — δῶσι (Epic for δῶ). See N. on v. 80. — Τροίην is taken as an adjective by Nitzsch; ἡ Τροία (sc. γῆ) is put for the name of the country.

131. μὴ δ' οὕτως, *not thus*. — ἀγαδός περ ἐών, *although you are very* (περ. Jelf's Kühn. § 784. 2. 1) *brave*, i. e. your bravery will not assist you to overreach me in this matter. For this concessive use of the participle, cf. K. § 312. 4. R. 8; S. § 225. 6. Prof. Felton translates: *brave as you are*, i. e. it is unbecoming a brave man to attempt to obtain an undue advantage. But this comports less with the un governable rage of the king, which would not permit him to reason or expostulate. — κλέπτει νόφ, *practise not (μὴ) deceit; cherish not deception in the soul*. Smith's Crus. Lex. νόφ is the local dative. S. § 204. — οὐ παρελεύσεαι, *you will not over.*

reach me. Similar to this is the expression in vulgar use, *you can't come over me*.

133, 134. ὅρρ' is here a particle of time, *whilst*. Its usual rendering *that*, is in this place erroneous. — αὐτὸς is in apposition with the omitted subject of ἔχρη. S. § 160. 4. b. — αὐτὰρ. Bothe finds an anacoluthon in this line, regularity of construction demanding ἐθέλεις αὐτὸς ἔχειν γέρας. But there is no necessity for this, as αὐτὰρ is employed to mark more strongly the antithesis, in the sense of *on the contrary*. — αὐτως, *indifferently, carelessly*. Some take it in the sense of οὕτως, but I think the usual signification given it conforms better to ἤσθαι. — δευόμενον my prize. — δὲ in κέλευι δὲ is an emphatic connective.

135-140. ἀλλ' εἰ μὲν δόσσουσι κ. τ. λ. There is an ellipsis of the apodosis καλῶς ἔχει, which a gesture or tone of the speaker would readily suggest to the mind, and which is implied in the contrast of the two conditional clauses. Cf. K. § 340. 2. c; Mt. § 617. a. Butt. (§ 151. V. 2) refers this aposiopesis to the first of the conditional clauses being of such comparatively trivial importance, that the speaker hurries on to the second as alone worthy of special attention. — ἔρσαντες κατὰ θυμόν, *filling it* (i. e. the present) *to my mind*, i. e. making it satisfactory. — ἀντάξιον (sc. τῆς κόρης. S. § 200. 4) agrees with γέρας to be supplied from the preceding clause. — εἰ δέ κε (= ἐάν δὲ) responds to εἰ μὲν in the preceding line. — εἰ κε, with the subjunctive, is a milder expression of the condition, than εἰ with the future. Cf. Mt. § 523. 1. — ἐγὼ . . . ἔλωμαι, *I myself will take it*. The subjunctive in the Epic dialect. is often employed with or without ἄν, for the future indicative. K. §§ 259. R. 4; 260. 3. c; Butt. § 139. I. 4; S. § 215. N. 4. δὲ = *on the contrary*, inasmuch as it follows a hypothetical protasis. In 6. 146 δὲ has a similar adversative force after a comparative protasis. Cf. Jelf's Kühn. § 770. 1. a (a). — ἢ τεόν, *either thine*. — Αἴαντος, i. e. Ajax Telamon next to Achilles the bravest of the chiefs. Cf. 2. 768. — ἢ Ὀδυσῆος (sc. γέρας) ἔξω ἔλάν, *or seizing, I will lead away that* (viz. the prize) *of Ulysses*. This chief signalized himself at the siege of Troy for his prudent counsels and inventive resources (cf. Odys. 3. 121). Agamemnon shows his imperiousness, in thus threatening by name the most distinguished leaders in the army. The repetition in ἔλωμαι—ἴων—ἔξω ἔλάν is well suited to the excited state of the speaker's mind. — κέν stands here with κεχολώσεται (fut. pass. as fut. mid.), because the proposition is dependent upon the conditional clause, *ὅν κεν ἴκωμαι* (= ἐάν τινα ἴκωμαι. K. § 383. 3; Rost § 123. 2; S. § 217. 2). ὅν depends on ἐπὶ or πρὸς understood, or is the terminal accusative. — καὶ αὖτις, *at another time, hereafter*.

141-147. νῦν δ', *aye, but now come on*. δ' is here a particle of transition, and ἄγε is hortatory. — μέλαιναν. This epithet was given to the ship, either from the color which wood receives from its exposure to wind and water, or from the pitch with which the ship was anointed. —

ἔρποντομεν, Epic for ἐρπύσσομεν. Cf. Butt. § 104. 15. So in ἀγείρομεν and δειλομεν (vs. 142, 143), the connecting vowel is shortened for the sake of the metre. Cf. S. § 118. 4. The subjunctive is here used for the imperative. S. § 218. 2. As the ancients drew their ships up on the shore (cf. 1. 486), previous to sailing they had to launch them into the sea. — ἄλα δῖαν. The sea was called *divine*, doubtless on account of its vastness. "*Mare magnum, nam omnia magna sunt divina.*" Heyne. — ἐς δ' . . . ἀγείρομεν, and let us collect rowers into it in suitable numbers. ἐς, Epic for εἰς, is usually considered as disjoined from ἀγείρομεν by tmesis. But see N. on v. 39. — Butt. (Lexil. No. 51) regards ἐπιτηδέης, as an adverb composed of ἐπι with a case of the demonstrative pronoun ὅδε, ἥδε, τόδε, with the sense, as is necessary for that thing = as many as are proper. Cf. Ody. 15. 28. — ἀρ-βήσομεν, let us cause to embark. For this causative use of the aorist of βαίω, cf. Butt. § 114. B; S. § 182. B. — εἷς=τις, some one. — ἀρχὸς is the predicate. — βουλευφόρος. None but kings or independent chieftains met in such councils as this. — Ἰδομενεύς, Idomeneus, was king of Crete, and one of the oldest and most distinguished chiefs. Cf. 2. 645; 3. 230. Here again Agamemnon imperiously asserts his power to send any one of these great chieftains on the propitiatory errand to Apollo. See N. on v. 138. — ἐκπαγλότερ', most dreadful, terrible. This word seems to include neither praise nor blame. Cf. Liddell and Scott. Those who regard it as an epithet of praise, consider it as here spoken ironically. But cf. 18. 170, where Juno addresses Achilles with this same epithet. — ἡμῶν, for us, is the dat. commodi. See N. on 1. 89. — Ἐκέρργον. See N. on Ἐκηβόλος, v. 96. — Ἰδῶσσευ for Ἰδῶσσαι. — βέξας denotes means. See N. on ἐρπύσσομεν, v. 9.

148-153. δριόρα ἰδὼν, looking fiercely. — ἔ μοι (S. § 201. 6) "indignantis est." Bothe. — ἀναιδέην ἐπιπέμνε (from ἐπιπέμνμι for ἐπέμνμι), clothed in impudence. For the construction, cf. S. §§ 184. 1; 177. 3. — κερδαλέοφρον. See N. on φιλοκτηανώτατε, v. 122. — τοι-ἔρεσσ, thy words. See N. on ὅσσε οἱ, v. 104. — κείδηται is called by Kühner (§ 259. 1. b) the *deliberative* subjunctive, i. e. it expresses deliberation as to what the individual ought to do. Cf. Jelf's Kühn. § 417. — Ἀχαιῶν depends on τις. — ἰδὼν ἐλθέμεναι (Epic for ἐλθεῖν) is usually translated, to make an ambushade, the λόχουδ' ἰέναι in v. 227 bei. considered its equivalent. I prefer, however, with Voss, Bothe, and Crusius, to give it the more literal signification, to go on a journey, either for plunder, or on some embassy or mission. Cf. Ody. 3. 816. In this sense, it stands opposed more naturally to ἀνθρώπων (S. § 202. 1) ἱφι μάχεσθαι in the next clause. For the accusative, cf. S. § 181. 2. — γὰρ in οὐ γὰρ implies an ellipsis: (how can you expect obedience from the Greeks, since you requite so ill those who came here for your sake alone), for I did not come here, etc. — αἰχμητῶν, literally, those who handle

spears. Butt. (§ 84. IV. 8) regards the termination *ων*, as one of the most ancient forms of the genitive plural. — *μαχησόμενος*. See N. on *λυσόμενος*, v. 18. — *ἐπει . . . εἰσιν* ("since they are not guilty towards me." Felton), i. e. since they have done me no wrong. Some take *μοι* in the sense of *in my opinion*. Cf. Jelf's Kühn. § 600. 1.

154-157. *οὐ γὰρ πῶποτε*, for *never*. *γὰρ* explains and confirms *ἐπο . . . εἰσιν* — *ἐμὲς . . . Ἰππεύς*. The most frequent causes of war, in earlier and ruder times, were inroads for plunder made by chiefs upon each other's territory, at which time cattle and horses were driven away, crops destroyed, and sometimes towns and villages pillaged and burnt. Such expeditions were not deemed dishonorable. Cf. Thucyd. I. 5. § 1. — *ἐν Φθίῃ*, in *Phthia*. This was the chief city of the Myrmidons in Thessaly on the river Sperchius. It was the residence of Pelens. Sometimes it is taken, as here, for the country around Phthia. — *ἐθλήσαντ'* = *ἐβλάσαν*. Schol. — *ἐπει* (for *ἐπει ἧ*), *since*. — *οὔρεα* refers to the mountains in Macedonia and Thrace, lying between (*μεταξὺ*) Phthia and Troy. — *σκιδνετα*. This epithet refers to the dark appearance of mountains covered with dense forests. — *θάλασσα*, i. e. the Ægean sea.

158-162. *ἀλλὰ σοί*. The pronoun retains its accent, because it is emphatic. — *ἄμ'* (= *tecum*) gives emphasis to *ἐσόμεθ'*. — *χαίρης*. The subjunctive here follows a verb of past time, but which denotes action continued to the time of the speaker. Cf. Mt. § 518. 4; Rost § 122. II. N. 4; S. § 212. N. — *Μενελάω* depends upon *τιμὴν ἀρπύμενος* (*seeking requital*), as the dat. commodi. See N. on v. 39. Some refer *τιμὴν* to the honor of Menelaus, which had been wounded in the abduction of Helen. *ἀρπύμενοι* is here used *de conatu*. Zenodotus wrote *ἀρπύμενος*, referring the participle to Agamemnon alone. — *κυνῶπα!* *shameless*; literally, *dog-eyed*. The Homeric chieftains were not very refined in their expressions of wrath. — *πρός*, *from*. K. § 208. I. 1. — *τῶν οὔτι μετατρέπη*, *about which things you have no concern*. S. § 198. — *αὐτὸς* is to be taken with *ἀφαιρήσεσθαι*. See N. on *πρόφρων*, v. 77. — *ῥ' ἐπι* anastrophe for *ἐφ' ῥ'*. S. §§ 281. N. 2; 38. 2. — *πόλλ'* is properly the cognate accusative after *ἐμόγησα*, but is employed adverbially. Jelf's Kühn. §§ 563; 548. f; S. §§ 181. 2; 135. 2 — *δόσω* sc. *δν*. Cf. N. on *οί*, v. 79. — *οὔτε Ἀχαιῶν = οἱ Ἕλληνας*.

163-168. *οὐ—πότε*, *never*. See N. on v. 106. — *σοί—ἴσον—γέρας*, i. e. *γέρας ἴσον σοί*, a *reward equal to thine*. *σοί = γέρας σοί*. This comparison of the attribute of one object with another object is called *comparatio compendaria*. Cf. K. § 328. R. 6; S. § 202. N. 1. — *Τροίῳ ἐνναυόμενον πολίεθρον* does not refer to Troy itself, but to any of the cities in the Trojan country. Cf. 9. 328. Trollope contends that this phrase always refers to Troy, and that the verb after *ὀππότ'* designates future action. — *ἀλλὰ*, *notwithstanding*. — *μὲν* in *τὸ μὲν πλεῖον* (sc. *μέρος*) makes this an independent clause, in contrast with what follows. It

may be rendered, however, as a subordinate clause, *while my hands perform the greater portion of the fierce battle, but when a division (of the spoil) comes, by far the greater prize falls to you.* Cf. Jelf's Kühn. § 764. c. τὸ γέρας, "the well-known prize which the victor receives." Mt. § 264. 2. τὸ is employed here as the true Attic article. See N. on v. 11. — φίλον what there is of it, or in the absence of a more valuable prize. — ἐπὶν κεκάμω (2 aor. Epic of κάμω) πολεμίζων, *when I am wearied with fighting.* For the subjunctive after ἐπὶν to denote a present or future action frequently repeated, cf. Mt. § 521; K. § 337. 5. For the participles denoting the way, means, or manner, cf. K. § 310. 4. e; Butt. § 144. 2.

169-171. εἶμι has a future signification. S. § 211. N. 4. — Φθίηνδ'. S. § 134. 8. — φέρτερον than to stay with Agamemnon. — ἔστιν has for its subject οἰκαδ' . . . κορωνίσιν in the next line. Thiersch, both here and in v. 179, would read ζῦν after ν, as νκ combine a more sonorous pronunciation. — οὐδέ σ' . . . ἀφύξειν, *nor do I purpose, while here dishonored* (see N. on ζῶντος, v. 88), *to heap up wealth and riches for you.* This interpretation, which makes σ' stand for σοι (dat. commodi) elided before ἔλω, comports better with νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', than the one that makes σ' (i. e. σὲ) the subject of ἀφύξειν, (which in that case ought to have been ἀφύξεσθαι,) or that which, by an anacoluthon, makes ἄτιμος ἔδω (= ἄτιμον ἔδωτα) refer to Agamemnon. "ἄτιμος est Achilles, præmio orbatus, quod est τιμή, γέρας, iniuria affectus, per totum carmen." Heyne.

173-177. μάδ' strengthens φεύγε, *fly by all means.* — τοι. See N. on οἰ, v. 104. — ἔγωγε, *I at least*, whatever others may do. γε has a similar emphatic force in ἔμοργε below. — πάρ' for πάρεσι. S. § 234. d. — ἄλλοι chiefs. — κὲ in οἱ κέ με τιμήσουσι implies a condition, *who will honor me if an occasion offers* (K. § 333. R. 1). To supply the condition in such cases, would often destroy the delicate shade of indefiniteness conveyed in the original. Butt. (§ 139. II. 3. 1) attributes to ἄν a softening influence in respect to the affirmation of things future. There is no essential difference between this and the explanation of Kühner. — μητιέτα, Epic for μητιέτης. — Διοτρεφέων, *Jove-nourished.* Kings were regarded as deriving their power and dignity from Jupiter. — γὰρ refers to ἔχθιστος.

178-181. ποῦ, *doubtless*, "somehow." Felton. — τόγ' refers to εἰ . . . ἔσσι. — οἰκαδ' ἰδὼν—ἔνασσε=*go home and rule.* The action expressed by the participle, must often be conceived of as one with that of the verb following, and in such cases may be frequently rendered by the English verb. Cf. Butt. § 144. N. 8. — For the construction of Μυρμιδόνεσσιν ἔνασσε, cf. S. § 189. N. Kühner (Jelf's edit. § 605. 3) ranks this with the local dative. Rost (§ 108. N. 2) says that ἄνδρῶσσεω, in the signification *to command, to order*, is joined with the dative, in the signification *to be master or lord*, with the genitive. The Myrmidons were

an Achaean people in Thessaly under the dominion of Achilles, whom they accompanied to the Trojan war. — σέθεν (Epic for σοῦ. See N. on v. 114). — ἀλεγίζω. S. § 194. 1; K. § 274. 1. b. — οὐδ' ἔδομαι ποτό-
οτος (sc. σοῦ), nor do I trouble myself about you (= your) being angry. — ἀπειλήσω δέ τοι ὄδε. The threat is contained in the following lines. ὄδε is opposed to οὐκαδ' in v. 179. — ὅς, since. — ἀφαιρείται has two accusatives. S. § 184. 1. — τὴν μὲν ἐγὼ . . . πέμψω = while I send away, etc. See N. on μὲν, v. 165. — κ' ἄγω. See N. on ἔλωμαι, v. 137. The nature of the subject will show why πέμψω, denoting a positive assertion, is employed in one clause, and the subjunctive denoting a condition in the other. Rost (§ 120. 5. b) gives to the subjunctive here 'the shade, it will happen that I will take, etc. — Βρισηίδα, Brisēia. According to the Schol-
last, her name was Hippodamia. Achilles received her as his portion of the spoils taken at Lyrnessa. See N. on 2. 589. — τὸ σὸν γέρας is in apposition with Βρισηίδα. The article belongs to σὸν (= that which is thine). Cf. S. § 158. 2 (end). — ὅφρ' denotes the end or purpose. This is called its *telic* (τελικῶς) sense. When it denotes result, it is called *ecbatic* (ἐκβατικῶς). — ὄσσον, how much, strengthens the comparative. K. § 239. R. 2. — σέθεν (see N. on v. 180) depends on φέρτερος. S. § 198. 1. — καὶ ἄλλος is opposed to σύ, the omitted subject of εἶδης = not only you, but another too. — ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, to say that he is equal to me; or as Trollope renders, to call himself my equal. The next clause is still stronger, καὶ . . . ἄντην, or place himself in comparison with me. ἄντην (adv. ἀντι) implies open comparison, or that which results from placing the objects face to face. *ὁμοιωθῆμεναι* is middle in sense.

188–192. Πηλεῖονι, the son of Peleus. For the form of this patronymic, cf. S. § 140. For the dative, cf. S. § 201. 3. — οἱ ἦτορ. See N. on οἱ, v. 104. — στήθεσσι λασίοισι is the local dative. S. § 204. Hairy breasts were considered a mark of strength. Cf. 2. 851. — μερμήριξεν—ἦ—ἀναστήσειαν. In deliberative questions, the optative is employed after an historical tense, when the statement in the subordinate clause is to be considered as that of the person spoken of. Cf. K. § 344. 6. See N. on πείδηται, v. 150. — ὄγε. The subject being changed from ἦτορ (v. 188), the pronoun is employed to bring it distinctly forward. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — τοὺς μὲν refers to the chiefs sitting around Agamemnon. In the next clause, we should have expected Ἀτρεΐδην δέ, but Achilles in ὁ δ' (he himself) is opposed to the chieftains referred to in τοὺς μὲν. — ἀναστήσειεν, should disperse by arousing them from their seats. In rushing towards Agamemnon, Achilles would cause to start up (the literal meaning of ἀναστήσειεν) the chiefs who sat around him. Some render *should excite to rebellion*. But the fury of Achilles would demand immediate vengeance, while the stirring up of rebellion would be too slow a revenge for his wounded feelings, and inconsistent with his ungovernable temper.

198-201. δ in $\xi\omega\varsigma \delta$ is rendered emphatic by its position where a long syllable is required. Cf. 9. 892. — $\phi\acute{\rho}\epsilon\tau\alpha$ has reference to the *mind* or *understanding*, $\delta\upsilon\mu\acute{o}\nu$, to the *soul* or *heart* considered as the seat of the emotions. Render: *while he was revolving these things in his mind and heart* = *while he was vacillating between the dictates of prudence and passion*. A writer in Blackwood's Magazine for May, 1846, thus renders it:

"But as he struggled with thought and the burning confusion of impulse."

— $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\epsilon$, *was beginning to draw* (cf. S. § 211. N. 12). His passions were getting the better of his judgment. — δ' before $\Lambda\delta\acute{\eta}\tau\eta$ is antithetic, and does not respond to $\delta\acute{\epsilon}$, which answers to $\mu\acute{\epsilon}\nu$ implied in the preceding line, and connects $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\epsilon$ with $\theta\upsilon\mu\alpha\iota\upsilon\epsilon$. — $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$, *atike, to the same degree*. In 5. 535, $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$ is followed by the dative. — $\phi\iota\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\alpha$, *because she loved*. S. § 225. 4. — $\xi\alpha\upsilon\delta\eta\varsigma \kappa\omicron\mu\eta\varsigma$ is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 2. — $\acute{\omicron}\lambda\phi \alpha\upsilon\omicron\mu\acute{\omicron}\tau\eta$, *appearing to him alone*. — $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$ - $\epsilon\tau\acute{\rho}\omega\tau\epsilon\tau'$ by tmesis for $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\acute{\rho}\alpha\phi\epsilon\tau'$. — $\delta\epsilon\iota\omega\delta \dots \phi\acute{\alpha}\nu\theta\alpha\upsilon$, *for ($\delta\acute{\epsilon}$) her eyes (according to some his eyes) shone terrible (=terribly)*. So Felton with Heyne. Some render *terrible to him* (i. e. to Achilles) *appeared her eyes*. This is on the assumption that $\phi\acute{\alpha}\lambda\upsilon\sigma\delta\alpha\iota$ never means *to shine*, but always *to appear*, which is not correct. cf. $\delta\upsilon\sigma\sigma\epsilon$. See N. on v. 104. $\phi\acute{\alpha}\nu\theta\alpha\upsilon$, Epic for $\acute{\epsilon}\phi\acute{\alpha}\nu\theta\eta\sigma\omega$. — $\xi\pi\epsilon\alpha \pi\tau\acute{\alpha}\rho\phi\epsilon\tau\alpha$, *winged words*, i. e. words uttered with rapidity and vehemence. So Cowper: "*with accents on the wing of haste*."

202-206. $\tau\iota\tau\tau'$ (i. e. $\tau\iota\sigma\tau\omicron\tau\epsilon$ = *why in the world*. Felton) $\alpha\delta\tau'$, *why again?* It is implied that Minerva had before visited Achilles. Trollope, however, refers $\alpha\delta\tau'$ to $\alpha\delta\tau\epsilon$ in v. 206, to mark a conversation carried on by alternate replies. This might have been true, had these words stood, the one in v. 206 and the other in v. 215. — $\epsilon\iota\lambda\acute{\eta}\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\iota\varsigma$ - $\tau\theta\eta$, cf. Mt. § 518. 4; R. §§ 255. 2; 380. 2; S. § 212. 2. — $\acute{\eta} \dots \tau\theta\eta$, *is it that you may behold the insolence*; "*peradventure to see*," etc. Smith's Crus. Lex. — $\tau\delta \delta\acute{\epsilon}$ (i. e. $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron \delta\acute{\epsilon}$) refers to what is contained in the next line. — $\eta\iota \delta\upsilon\pi\epsilon\omicron\sigma\pi\iota\lambda\eta\tau\iota\varsigma$ = *his acts of insolence*. For the plural of abstract nouns, cf. K. § 248, 8 (8). — $\alpha\upsilon$ - $\delta\lambda\acute{\epsilon}\sigma\sigma\eta$. See N. on κ' $\acute{\epsilon}\gamma\omega$, v. 182.

206-209. $\gamma\lambda\alpha\upsilon\kappa\acute{\omega}\pi\iota\varsigma$, *having sparkling or bright eyes*. It is generally rendered *blue-eyed*. — $\acute{\eta}\lambda\delta\omicron\nu$ - $\pi\alpha\upsilon\sigma\omicron\upsilon\sigma\alpha$. See N. on v. 18. The participle has here a causative sense. — $\alpha\iota \kappa\epsilon$ (*whether*). See N. on v. 66. — $\sigma\upsilon\beta\alpha\upsilon\delta\epsilon\upsilon$ follows $\acute{\eta}\lambda\delta\omicron\nu$.

210-214. $\lambda\acute{\eta}\gamma'$ $\acute{\epsilon}\rho\iota\delta\omicron\varsigma$. S. § 197. 2. Personal violence is here referred to, since Achilles, in the following lines, receives permission to reproach Agamemnon as he pleases. — $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ - $\xi\lambda\kappa\epsilon\omicron$. S. § 229. 2. — $\acute{\omega}\varsigma \xi\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota \pi\epsilon\tau$, *just as it shall be* (i. e. as words shall come to you) = *just as you please*. Compare with this advice of the goddess, Luke 6: 27, 28; Rom. 12: 14. — $\tau\delta \dots \xi\sigma\tau\alpha\iota$, *and it shall also be accomplished*, not announced merely. — $\kappa\alpha\iota$ before $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$ is to be constructed with $\tau\upsilon\lambda\iota\varsigma \tau\acute{\omicron}\sigma\sigma\alpha$ in the sense of *even*. Cf. 9. 121. — $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$, *sometime*. — $\epsilon\beta\beta\iota\omicron\varsigma$ of Agamemnon. —

ἡμῖν refers to Juno and Minerva. Aristarchus accentuates ἡμῖν. Cf. Butt. § 72. N. 6. (9). But if the tone is drawn back, it would be better to accentuate ἡμῖν. Cf. Butt. l. c. N. 5.

216-218. σφωίτερον refers in the dual to the above-mentioned divinities. — ἔπος, *monition, command*. — καὶ . . . κεχολωμένον, *although* (see N. on v. 131) *indeed being very angry at heart* (see N. on v. 198). Hoogveen says that the poets are very fond of disconnecting καίτερον. — ὅς, *thus*, refers to ἔπος εἰρήσασθαι. — ἔμεινον than to disobey you. The last member of the comparison is sometimes omitted, when it can easily be supplied by the mind. — τ' is employed here in the apodosis, to show the intimate connection between the clauses, as though the latter clause had been expressed, in part at least, in the protasis. Cf. K. § 321. R. 4; Mt. § 628 (end). — ἔκλυον (aorist) αὐτοῦ. S. § 192. 1.

219-222. ἦ (imperf. of ἡμί), *he said*. In colloquial use, it is written ἦ δ' ὅς. Cf. S. § 183. H. — ἀργυρή κόπη. See N. on χρυσῆν σκήπτρον, v. 15. — σκέδρε, Epic for ἔσχε. Cf. K. § 162. — κολέον, Epic for κολεόν. — μέδω. See N. on ἔπος, v. 216. — βεβήκει. The pluperfect is employed here to denote the suddenness of her departure, *she had gone*. In such cases as this, it may be translated as an aorist or imperfect (see N. on 4. 4), the notion of suddenness being mentally retained in its aoristic sense. Cf. Mt. § 505. IV; Butt. § 114. B; S. § 211. N. 16. — μετὰ δαίμονας ἄλλους refers here to the abode of the gods (i. e. Olympus), inasmuch as Jupiter and the other divinities, were at this time feasting with the Æthiopians (cf. v. 423). Voss supposes that the embassy to Chryses (v. 306), the purification of the army (v. 313), and the sacrifice (v. 315), occupied one day, after which Achilles implored the aid of his mother, and learnt that the gods had departed to Æthiopia. This would permit μετὰ δαίμονας ἄλλους to be referred to the gods. But the most natural inference from vs. 318-321, is that Achilles was deprived of Briséis, and called upon his mother for assistance, on the same day, in which the quarrel with Agamemnon and its attending circumstances took place.

223. ἐξαῦτις. Cf. v. 149 et seq. — ἀταρτηροῖς, *reproachful*. Cf. v. 211. — καὶ οὐπω = καὶ οὐκ ἔτι.

225-230. οἰνοβαρές, *heavy with wine = drunkard*. The chiefs sometimes indulged too freely in intoxicating drink (cf. Odys. 8. 139), although drunkenness was considered disreputable. — κύνος ἔμματος ἔχων. Cf. v. 159. — κραδίην δ' ἐλάφοιο. The stag was the symbol of cowardice. — οὐτε ποτ', *never yet* (see N. on v. 106), is to be taken with τέτληκας θυμῷ (see N. on v. 193). — λαφ. See N. on v. 10. — λόχονδ' ἴδναι, *to go on an ambuscade*. The bravest soldiers were selected to lie in ambush. — τέτληκας has the signification of the present. — τὸ . . . εἶναι, *for this* (i. e. to go upon an ambuscade) *appears to be death to you*, i. e. you dread it as you would death itself.

κῆρ = δάκρυον. The Schol. explains εἶδεται by φαίνεται. Butt. (Ir. verbs, p. 79) says, that the Epic middle is used exactly as the Latin verbs *appareo* and *videor*. — ἦ is here used ironically (K. § 816. 2). — ἐστὶ has ἀποαιεῖσθαι for its subject. — ὅστις with the subjunctive (εἴπῃ) has the sense of *si quis*. Hence its antecedent is to be taken as indefinite (S. § 217. 2), and fully written would be δῶρδ' τινός, ὅς. Cf. K. § 831. R. 8. For the construction of the omitted antecedent τινός, cf. S. § 197. 2. ὅστις = ὅστις ἄν, the modal adverb being frequently omitted after the relative. Cf. K. § 838. R. 8; S. § 217. 2. — σέθεν. "The force of the genitive here is, according to Nagelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*." Felton.

281, 282. θερμοβόρος βασιλεύς is the nominative of exclamation. K. § 269. 2; S. § 154. 8. — ἦ γὰρ (= otherwise) implies an ellipsis, which after Eustathius is supplied thus by critics: εἰ μὴ οὐτιδανοί: ἦσαν. οἷς ἀνίσσεις. As Ernesti remarks, this broken and interrupted oration in vs. 229–232, well becomes the fierce anger of the speaker. Prof. Felton gives to ἦ its affirmatory force, and thus supplies the ellipsis hinted at by γὰρ: *I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*. But we should have expected in that case the indicative, since ἄν—λωβήσαιω denotes uncertainty, conjecture, or undetermined possibility. K. § 260. 4. a; S. § 215. 1 (end). — ἄντατα, the very last time.

238–239. ἐκ τοι ἐπέω. Cf. v. 204. — ἐπὶ is to be taken in the adverbial sense of *in addition to* (my words). See N. on v. 39. — ἄμοῦμαι. Fut. Attic. The Schol. finds a tmesis in ἐπὶ—ἄμοῦμαι, and says that ἐπομόναι is used in affirmative, and ἀπομόναι in negative oaths. — μέγαν ἔρκον. For the distinction between solemn oaths and ordinary affirmations, cf. Man. Clas. Lit. p. 418. ἔρκον is the abstract accusative after ἄμοῦμαι. S. § 181. 2. — γὰρ μὲ. See N. on v. 86. — τόδε σκῆπτρον. The oath was often suggested by the occasion. As this oath was a renunciation of service to Agamemnon the general-in-chief, Achilles very naturally swears by his sceptre, which was the emblem of regal power. For the great variety of objects, by which the ancients were accustomed to swear, cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Archæol. pp. 649, 650. — οὐποτε . . . φύσει, shall never put forth leaves and shoots. — ἐπειθὶ πρῶτα, when first = from the time when first. — τομήν, the stump or trunk left behind; literally, the part cut off. — περὶ, round, about, is here used adverbially. — γὰρ βᾶ. The ellipsis may be supplied thus: *and therefore* (it will not bud again) *for the brass* (= the axe). The use of brass in edged instruments, leads many to suppose, that the ancients possessed some way of hardening this compound metal unknown to us. Some have thought that iron is referred to, but Crusius remarks that Homer, in several places, has carefully distinguished between iron and brass. — ἐ—φύλλα—φλοῖον. This construction is called by Kühner (§ 266. R. 4) σχῆμα καθ' ἕλον καὶ κέρος, i. e. the part joined to the whole, in order to limit more strictly the

operation of the verb. Cf. Rost § 104. 6; Butt. § 121. 5. N. 10; S. § 156. 1. a. Here the action of the verb on $\acute{\epsilon}$ (= $\alpha\acute{\upsilon}\tau\acute{\epsilon}$, i. e. $\sigma\kappa\eta\pi\tau\rho\nu$) is limited to $\phi\acute{\omicron}\lambda\lambda\alpha$ and $\phi\lambda\omicron\iota\delta\acute{\omicron}\nu$. — $\nu\acute{\upsilon}\nu$ $\alpha\acute{\upsilon}\tau\acute{\epsilon}$ $\mu\upsilon$ (Epic for $\alpha\acute{\upsilon}\tau\acute{\omicron}$) κ. τ. λ. Achilles now speaks concerning sceptres in general, as the badge of authority and dignity. $\nu\acute{\upsilon}\nu$ is taken by Bothe for $\tau\acute{\omicron}\tau\epsilon$. — $\nu\acute{\iota}\epsilon\varsigma$ 'Αχαιῶν refers to the princes and chieftains. — $\acute{\epsilon}\nu$ $\pi\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\upsilon\epsilon$ $\phi\alpha\rho\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\iota$. Thiersch (Gram. § 164. 5) suggests $\acute{\epsilon}\nu$ $\pi\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\upsilon\epsilon\sigma\iota$ $\phi\alpha\rho\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\iota$ (trissyllabic by synizesis). — $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\omega\delta\omicron\iota$, *judges*, is in apposition with $\nu\acute{\iota}\epsilon\varsigma$ 'Αχαιῶν. The judicial power was often lodged with those holding military office. — $\pi\rho\delta\varsigma$ $\Delta\iota\acute{\omicron}\varsigma$, *by the authority of Jupiter* ("auctore Jove." Crusius). Cf. Jelf's Kühn. § 638. I. c. a; K. § 298. I. c. — $\epsilon\iota\rho\acute{\omega}\tau\alpha\iota$, Epic for $\epsilon\iota\rho\upsilon\tau\alpha\iota$. S. § 132. 2. — δ = $\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$.

240—244. 'Αχιλλῆος is put *ἐμφατικῶς* for $\acute{\epsilon}\mu\omicron\upsilon$, and depends on $\pi\omicron\delta\acute{\eta}$ as genitive of cause. K. § 274. b. — $\nu\acute{\iota}\alpha\varsigma$ limits the direction of $\xi\zeta\epsilon\tau\alpha\iota$. K. § 277; S. § 186. 1. — $\tau\omicron\iota\varsigma$ δ' refers to $\nu\acute{\iota}\alpha\varsigma$ 'Αχαιῶν. — $\acute{\alpha}\chi\rho\acute{\nu}\mu\epsilon\omega\varsigma$ $\pi\epsilon\rho$, *although being grieved*. See N. on v. 132. — $\acute{\epsilon}\delta\tau'$ $\acute{\epsilon}\nu$, Epic for $\acute{\delta}\tau\alpha\nu$, *when*, is here followed by the subjunctive, the time being regarded indefinite. K. § 337. 5. — $\acute{\omicron}\phi'$ "Εκτορος is to be taken with $\theta\eta\eta\sigma\kappa\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\pi\acute{\iota}\pi\tau\omega\sigma\iota$ denoting the author. K. § 299. — "Εκτορος, *Hector*, the eldest of the sons of Priam, and chief commander of the Trojans and their allies. He is represented as brave, generous, and courteous, an ardent defender of his country, tender and kind in his domestic relations, and conducting himself, in almost every instance, in such a way as to command the sympathy and admiration of the reader. "Hector is in my judgment the most noble and generous character in the Iliad. As a warrior and as a man he is far superior to Achilles, to whom in beauty and size he is not inferior (cf. 22. 370). Achilles fights with irresistible force as a single warrior, but Hector fights with the spirit of heroism, and leads also as general the forces of his country." Kōppen. — $\sigma\acute{\upsilon}$. . . $\acute{\alpha}\mu\acute{\upsilon}\xi\epsilon\iota\varsigma$, *you shall gnaw your soul within* = you shall be vexed in your inmost soul. — $\chi\omega\acute{\omicron}\mu\epsilon\omega\varsigma$, *being enraged at thyself*. — $\delta\tau'$, i. e. $\delta\tau\iota$, *because*. Bothe and Trollope make it stand for $\delta\tau\epsilon$ in the sense of *quandoquidem*. S. § N. on 6. 126. — $\omicron\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\nu$, *in no respect*.

245, 246. $\acute{\epsilon}\varsigma$, *thus*. Cf. v. 217. — $\pi\omicron\rho\iota$ (Epic for $\pi\rho\delta\varsigma$) is an adverb, denoting more emphatically the terminal function of the dative in $\gamma\alpha\acute{\iota}\rho$, *upon the ground*. Crusius takes $\pi\omicron\rho\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ in the sense of *moreover*. — $\chi\rho\upsilon\sigma\epsilon\iota\omicron\upsilon\varsigma$ $\eta\lambda\omicron\iota\sigma\iota$ $\pi\epsilon\kappa\alpha\rho\acute{\mu}\epsilon\omega\upsilon$. See N. on v. 15.

247—253. $\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\delta\epsilon\nu$, *on the other hand*. — $\acute{\epsilon}\mu\acute{\eta}\rho\iota\epsilon$, *began to rage*. — $\tau\omicron\iota\sigma\iota$. See N. on v. 58. — Νέστωρ was the king of Pylos (now called Navarino), and the oldest of the Grecian chiefs who came to Troy. The armament also with which he came to the war, was inferior only to that of Agamemnon. — λιγύς Πυλίων ἀγορητής, *the clear-voiced orator of the Pylians*. — $\tau\omicron\upsilon$. . . $\alpha\acute{\upsilon}\delta\acute{\eta}$. This beautiful line has thus been rendered by Cicero (De Senectute 10. 81), *ex ejus lingua melle dulcior fuebatur oratio*"

Plutarch says that this is the highest praise which can be given an orator. For the construction of μέλιτος, cf. S. § 198. 1. — τῆ is to be taken with ἐφθιάδ'. See N. on τοῖσι, v. 58. — ἤδη, *already*. — δύο γενεαί. Generations have differed, as to length of time, in different ages of the world. In the time of the patriarchs, it was 100 years. Cf. Gen. 15, 16. In subsequent ages it was forty years (cf. Job 42. 16). It is now usually reckoned at thirty years. Trollope thinks that the two generations are not to be counted from his birth, but from his accession to the sovereignty of Pylos, since otherwise the age of ninety years would be nothing so peculiarly remarkable. But it is not his age alone which is extraordinary, but his great physical and mental activity, which enabled him to bear the dangers and hardships of the camp, and to bear away the palm of wisdom in the councils of the chiefs. — ἐφθιάδ', Epic for ἐφθιωτο. S. § 182. 2. — οἱ refers to δύο γενεαί. — οἱ depends on ἄμα. S. § 281. N. 2. — τράφεν (for ἐτρέφισαν. S. § 182. 1) ἢδ' ἐγένοντο is a hysteron proteron for ἐγένοντο ἢδὲ τράφεν. Prof. Felton, however, adopts the opinion of Stadelmann, that "two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τρέφεν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἐγένοντο." — μετὰ is only employed in poetry with the dative, in the sense of *among* (cf. K. § 294. R), here = *over*.

254-259. *ὦ πόποι! (= *oh fie! shame!*) is an interjection, and not the vocative. Hence Nitzsch, Crusius, and others, with Wolf, rightly reject the accentuation δ. — Ἀχαιῖδα γαῖων (= *'Achaiōts*). See N. on νῆας, v. 240. — κεν γηθήσαι—κεν κεχαρομένο—εἰ πυδολατο. When εἰ stands with the optative in the protasis, and κεν with the same mood in the apodosis, it represents, both in the condition and conclusion, uncertainty or mere conjecture and supposition. K. § 339. II. a; Mt. § 528. 2. — γηθήσαι conforms in number to Πρίαμος, the nearest noun. — ἄλλοι oftentimes denotes something different from what has been mentioned. — εἰ σφῶν . . . μαρναμένοιν, *if they shall hear that you are quarrelling* (S. § 225. 7) *about all these things*. For the syntax of σφῶν, cf. S. § 192. 1. τάδε πάντα defines μαρναμένοιν. S. § 182. Some make σφῶν to depend on τάδε πάντα, *all these things of you both*, and τὰ πάντα on πυδολατο. S. § 192. N. 2. — περὶ (i. e. *περιέστε*) denotes superiority (K. § 296. I. 2. d. — βουλήν and μαχέσθαι (used as a noun) are synecdochical accusatives limiting *περιέστε*. The former refers to Agamemnon, the latter to Achilles. — Δαναῶν depends on *περιέστε*, in which lies the idea of comparison. S. § 189. N. — δὲ (= γὰρ) connects with ἀλλὰ *πίθεσθ'*. K. § 322. R. 5. — ἐμεῖο (Epic for ἐμοῦ) depends on *νεωτέρω*. S. § 198. 1.

260-264. ἤδη γὰρ ποτ' (= "*many a time and oft*." Felton), *for in times past*; literally *in times* (ποτὲ) *before now*. γὰρ introduces the reason for that which Nestor has just said. — ἥτεπερ υμῖν = *ἥτεπερ ἡμεῖς ἐσμέν*. K. § 323. 8. — καὶ . . . ἀδέρῃσιν, *and these never slighted me*. γὰρ renders

the pronoun emphatic. — γὰρ in οὐ γὰρ πῶ explains ἀρεῶσα . . . ἀμίλησα. — οὐδὲ ἴδωμαι, nor do I expect to see (such men). See N. on κεν ἔλωμαι, v. 187. The subjunctive here denotes expectation, in opposition to what is known and certain. Cf. K. § 259. R. 4. — οἶον, such as. S. § 76. The relative, which would otherwise be in the nominative, is frequently put by attraction in the same case with its antecedent. — ποιμένα, shepherd, was an epithet given to princes, because, as a shepherd watched and protected his flocks, so they were the guardians and protectors of their people. — ἀντίθεον, godlike. ἀντί here denotes comparison or resemblance.

266-273. κάρτιστοι, Epic for κράτιστοι. Cf. S. § 12. 1. — τράφεν. See N. on v. 251. — μὲν refers forward to καὶ in the next member. — Φηρῶν (i. e. Σήρων. S. § 10) ὄρεσκόφοισι, mountain-beasts, is by many referred to the Centaurs, inasmuch as the heroes here spoken of, assisted the Lapithæ in their quarrel with that people. But Homer nowhere speaks of the Centaurs as a savage race, and in *Odys.* 21. 295, the appellation ἀγκακύνων, given to Eurytion the centaur, shows that they are not to be classed as savages with wild beasts. It is better, therefore, to refer φηρῶν (written without a capital) to beasts, which, in the early settlement of Greece, infested the country and were hunted by organized bands of men. — ἐκπύγλως, dreadfully. — ἀπόλεσσαν. The subject and object are to be supplied from the context. — μὲν (i. e. μῆν), truly, indeed. — ἐξ ἀπείης γαίης, from a far land. In its signification *Peloponnesian* the *a* in ἄπιος is long. Cf. Butt. Lexil. No. 24. § 2. — γὰρ introduces the reason why Nestor came from a far land, to be the companion in arms of such heroes. — κατ' ἑμ' αὐτόν, by myself alone, i. e. having an independent command, and not fighting in the ranks of any other chief. Cf. 2. 866. — κείνοισι refers to the heroes above mentioned, and not as some think to φηρῶν. — ἀν—μαχέοιτο. The protasis is often omitted, when the expression of it would not be essential to the sense of the passage. S. § 215. 3. — τῶν = ἐκείνων. — οἱ is the subject, and βροτοὶ ἐπιχθόνιοι the predicate. — καὶ μὲν μὲν κ. τ. λ. furnishes additional evidence of Nestor's former renown. He was not only invited from a far country, to join these heroes (v. 270) whose equal he was in battle (vs. 271, 272), but they consulted him and followed his advice. — βουλέων (for βουλῶν). S. § 44. — ξύνιον, i. e. ξυνίεσαν. Spitzner with Aristarchus writes ξύνιον.

274-279. ἀλλὰ . . . ὕμμες, "auscultate vos mihi seni juvenes, cui etiam juveni auscultarunt senes." Ernesti. ἀλλὰ has here its hortatory sense. — καί, also as did Pirithous, Dryas, Cæneus, etc. — ἄμεινον. See N. on v. 217. — σὺ refers to Agamemnon. — ἀγαθός περ ἔών, being very good, is here thrown in to conciliate Agamemnon, and is not, therefore, to be translated, though being good, as is the similar phrase in v. 131. — ἔα, sc. αὐτὸν ἔχειν τὸ γέρας. Heyne. — ὅς, since, because. — οἱ refers to Achilles. — πρῶτα is taken adverbially. — Πηλεΐδη, ἔδελ' is to be read

with synizesis, since, as Crusius remarks, Homer has only the form ἐδέλω. Cf. Thiersch § 149. 5. — ἐρίζεσθαι, Epic for ἐρίζειν. S. § 118. 6. — βασιλήϊ is the *dat. incommodi*. See N. on v. 39. — δμολῆς, sc. τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῇ. Crusius supplies τῇ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μείζονος, as though the comparison were between kings, and chiefs not having regal dignity. But Nestor evidently claims for Agamemnon precedence over all other kings. — ἔμμορε, 2 perf. of μείρομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 193. Butt. (Ir. Verbs, p. 172) says that it is plainly an aorist in this place. In his grammar (§ 114. M. †), however, he remarks that it may be taken as a perfect.

281-284. ἀλλ' ὄγε, *yet he*, commences the apodosis. — καρτερός, *superior* in power, is opposed to the preceding καρτερός, which refers to physical strength. — Ἀτρεΐδῃ, σὸ δὲ παῦε κ. τ. λ. The δὲ in clauses after the vocative, is to be considered simply as a connective without any adversative signification. We find other particles in the same connection, as ἀτάρ, ἀλλά, and γάρ (cf. 7. 828). Cf. Butt. § 149. 7. — Ἀχιλλῆϊ-χόλον, *anger against Achilles*. S. § N. on τοι, v. 39. There is no tautology here, inasmuch as χόλον signifies *rage, passion*, while μένος denotes a more lasting resentment. Some critics, overlooking the fact that λίσσομαι never takes the dative of the person (cf. Liddell and Scott sub voce, No. II), translate: *but I myself beseech Achilles to lay aside his anger*. But ἀτάρ has here, as in v. 506 and 2. 26, the sense of *enim*, as Nagelsbach well remarks, and then the train of thought is easy and natural: *do you, O son of Atreus, cease your resentment; for I myself* (Nestor, the former companion of heroes) *entreat you to lay aside, etc.* — πέλεται is the poetic form of the substantive verb. — πολέμοιο is the objective genitive after ἔρκος.

286-291. ναί δῆ, *truly indeed*. — γέ gives emphasis to the pronoun, and thus limits κατὰ μοῖραν to the things spoken by Nestor. — ἀλλ' denotes a difference between this and the preceding clause, both of which are supposed to be true. In such cases, it may be rendered, *yet, notwithstanding*. — κατὰ μοῖραν, *in accordance with right = rightfully*. K. § 292. II. 8. b. — περὶ πάντων ἔμμεναι, *to be above all* (Mt. § 589). Cf. v. 258. — “κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain.” Felton. — πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. See N. on v. 180. — μιν αἰχμήτην ἔδρασαν, *have made him a warrior*. S. § 186. — αἰὲν ἔόντες, *being always, immortal*. — τοῦνεκα (see N. on v. 96), *on this account*.

292-296. ὑποβλήθην, *interrupting Agamemnon*. — ἦ γάρ. The ellipsis may be supplied: (I have acted rightly) *for truly*. — καλεοίμην = εἶην. — εἰ-ὄψειμαι. The indicative imparts certainty to the condition. See N. on v. 39. — δῆ. See N. on v. 110. — πᾶν ἔργον = ἐν πᾶσι (cf. v. 289). Crusius. — δῆ strengthens ἄλλοισιν = *others, whoever they may be*.

I care not whom. Cf. Jelf's Kühn. § 728. 1. Opposed to ἄλλοισιν is ἔμε (strengthened by γέ) in the next clause. — γάρ in μή γάρ is causal = (your commands must be executed by others) *for you will no longer dictate to me.* See N. on v. 55. — γάρ in οὐ γάρ introduces the reason of μή . . . σήμαιν'. — ἔγωγ' is an emphatic repetition of ἔμογε in the preceding line. — σοι is accentuated by Crusius and Trollope, on the ground that τοι only in Epic language is enclitic. Cf. K. § 217; S. § 37.

297-303. ἄλλο (*another thing*) is explained by χερσὶ μὲν οὖτοι κ. τ. λ. Crusius compares with this Virg. *Æn.* III. 388. "*Tu condila mente teneto.*" For the *constructio pragnans* in ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, see N. on v. 55. — κοῦρης refers to Briséis, and not to Helen, as some suppose. — σοὶ and ἄλλῃ depend on μαχήσομαι. — ἐπεὶ . . . δόντες, *since you who gave* (see N. on v. 35), *take her away from me* (S. § 184. 1). The first accusative is here omitted. — τῶν δ' ἄλλων is repeated in τῶν (v. 301), 'in consequence of the intervening words between it and τί upon which it depends. K. § 304. 3; S. § 163. N. 3. Spitzner makes τῶν δ' ἄλλων depend on εἰ. — εἰ δ', ἔγε. Supply the ellipsis thus: εἰ δὲ βούλει, ἔγε. K. § 340. 3. — ἴνα has the telic sense. See N. on v. 189. — γνώσι is a protracted form (S. § 11. 3) for γνώσι, 2 aor. 3 plur. subj. of γιγνώσκω. — οἷδε refers to the chiefs sitting around Agamemnon. — αἰψά τοι. There is an ellipsis which may thus be supplied: (make the trial and) *your blood shall flow*, etc.

304, 305. τῶγ'. The use of γέ to impart emphasis to the pronoun with which it stands, is so common as to require no further notice, except in special cases. — ἀνστήτην (for ἀνεστήτην), *rose up to depart from the council.* — λύσαν, *dissolved.* The subject in the dual may take a plural verb. S. § 150. 1. a. This verb is opposed to καθίζεω, *to convoke.* Cf. *Odys.* 2. 69. — παρὰ νηυσίν. See N. on v. 54.

306-311. ῥῆσας ἴσας, *equal ships* ("even floating ships." Crusius), i. e. having sides of such equal strength and proportion, as to be well balanced in sailing. — Μενοντιάδῃ, *the son of Menætius*, i. e. Patroclus, the friend and companion of Achilles. — ἔρα, *then, thereupon*, marks the succession of acts or events. It may here refer to the carrying into execution the threat of Agamemnon expressed in v. 141. — Ἀτρείδης δ' responds to Πηλεΐδης μὲν in v. 306. — For the use of δὲ in ἐς δ', see N. on v. 49. — ἐς-βῆσε = ἐνέβηκεν. Schol. — δεφ refers to Apollo. — ἀνὰ δέ, "*and on board.*" Felton. εἶσεν ἔγων, *he led and placed* (K. § 230). See N. on v. 179. — ἐν . . . Ὀδυσσεύς, *and the wise Ulysses went on board* (ἐν-ἔβη = ἐνέβηκεν) *as commander.* S. § 185. N. 1.

312-317. ἀναβάδοντες, sc. ῥῆα. — ἐπέκλειον ὕρῃ κέλευθα (= τὰ κέλευθα τῆς ὕρῆς, i. e. τῆς ἄλός. Körppen). For the accusative of space or way, cf. K. § 279. 6; S. § 181. 2. — λαοὺς δ' responds to οἱ μὲν in the preceding verse. — ἀπολυμαίνεσθαι, *to purify themselves by ablutions and change of raiment.* It is not necessary with Nägelsbach, to suppose that

purification from the guilt of Agamemnon's sin, is implied in this transaction. Nothing further was intended, than to remove from the army the filth and pollution, which would serve as incitements to the plague. — *λύμασ'* refers to the water, in which they had washed themselves and their garments. The most natural place into which to cast this water, which was impregnated with disease and death, was the sea. — *ἔβαλλον*. The imperfect denotes the successive acts in the accomplishment of the purification; *they kept throwing* the dirty water into the sea, as in the process of washing it became filthy. — *τηλήεσσας*. See N. on v. 66. — *παρὰ δῖω'* (i. e. *δῖω*), *along the shore*. — *οὐρανὸν* denotes the direction of *Ικεν*. See N. on v. 240. — *ἑλισσομένη περὶ καπνῶ*, *rolling up upon or around the smoke*.

318-321. *ἄς, thus*, i. e. in purifications and sacrifices. — *τὰ=ταῦτα*. — *κατὰ στρατόν, throughout the army*. — *οὐδ'—λήγ'* *ἔριδος*, i. e. did not desist from the execution of the threat. — *τὴν πρώτον* (see v. 184), *which once*. Cf. Smith's *Crus. Lex.* For the construction of *τὴν—ἐπηπέλησ'*, cf. Butt. § 131. 4; K. § 278. 1. a; S. § 181. 2. — *Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην*. Of these heralds, the former was the most celebrated, as we find Eurybates mentioned but once after this (9. 170). Ulysses had a herald of the same name. Cf. 2. 184. — *οἱ*. See N. on v. 104. — *ὄτρηρά, assiduous, faithful*.

322-325. *κλισίην*, i. e. *ἐπὶ κλισίην*. Cf. v. 328. It may be referred, however, to the accusative of termination. See N. on v. 240. — *ἀγέμεν=ἔγετε*. See N. on v. 20. Bothe with Köppen constructs it as the infinitive of purpose = *δοτε ἔγωγε*, and places a comma after *Ἀχιλλῆος*. — *ἔγω . . . ἔλωμαι*. See N. on v. 187. — *πλέονεσσι, sc. ἀνδράσι*. The Schol. in reference to v. 300, supplies *κτήμασι*. — *καὶ βίγιον, even worse*. See N. on v. 217.

326-333. *ἐπὶ—ἔτελλον*, "*addidit in mandatis*." Ernesti. — *τὸ . . . ἄντρογέτοιο*, beautifully expresses the reluctance with which the heralds performed their unpleasant task. — *βάτην*, Epic for *ἐβήτην*. — *τὸν δ'* refers to Achilles. — *παρὰ, near to*. — *οὐδ'—γῆθησεν*, a litotes for *ἄλλ' ὑπερευπῆθη*. Emphasis as well as beauty is promoted by this figure of speech. K. § 239. R. 3. *οὐδ'* is here copulative. Crusius compares this with Virg. *Æn.* 6. 392.

"Nec vero Alciden me sum lætatus euntem
Acceptis lacu—"

ἰδὼν denotes cause. See N. on v. 7. — *ταρβήσαντε . . . βασιλῆα*. I prefer with Trollope their explanation, who supply *μιν* (referring to Achilles) with *ταρβήσαντε*, and govern *βασιλῆα* (i. e. Agamemnon) by *αἰδομένω* alone. Thus the heralds neither irritate Achilles, by delivering the harsh message with which they are entrusted, nor compromise the dignity of Agamemnon, by softening down his command. Through fear of Achilles

and reverence for their king they remained in silence, and left the hero to divine their errand and offer *Briséis* of his own accord. — εἰδὲ . . . ἐρέοντο, "*Silentio isto significantius, quam ullo sermone potuissent, et Agamemnonis honori et Achillis et suæ etiam ipsorum saluti consulunt.*" Clarke. ἐρέοντο has an active signification. — ἔγνω . . . φρεσὶ, *he knew in his own mind*, i. e. he was conscious.

884-886. Διὸς ἄγγελοι. Heralds were called *messengers of Jove*, because they were employed by kings, who derived their regal and judicial authority from Jupiter. Cf. v. 238. — ἦδὲ is often used without any corresponding particle before it. Cf. Jelf's Kühn. § 777. Obs. 4. — ἄσπον, *nearer*, comparative of ἄγχι. S. § 66. 2. — ἔρ' for *εἶρε*. — ἐπαίτιος (sc. ἰστέ). Cf. v. 158. — δ = *δς*.

887-844. Πατρόκλεις is the vocative. The regular form of the nominative is Πάτροκλος. But in Homer, there are formed oblique cases, as though from a nominative in *ης*. Cf. K. 214. R. 1; S. § 56. — σφωῖν is the dative dual of the third person. — ἔγωγε denotes the purpose of *δός*. S. § 222. 5. — τὰ δ' . . . ἑστων, *let these themselves* (i. e. the heralds) *be witnesses* of Agamemnon's injustice. Köppen and Voss supply τῷ ἄρκου with μάρτυροι. — πρὸς, *before, in the presence of*. K. § 298. I. 2. c. — τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, *of this harsh king*. — εἴποτε δ' (i. e. *ἤ*) *αἶρε, if ever again*. — χρεῖά (Epic for χρεῖν) ἐμεῖο γένηται, *there may be need of me*. — ἀμῦναι depends on χρεῖά. — τοῖς ἄλλοις refers to the whole army in distinction from Agamemnon. Some think that Achilles breaks off suddenly here, because of his unwillingness to include all the army in the consequences of his wrath. But the omission of the apodosis is better explained, as the result of his extreme rage. Cf. K. § 340. 2. b. Spitzner and others connect the protasis commencing with εἴποτε δ' *αἶρε*, with τὰ δ' *αἶρε* κ. τ. λ. in v. 838. But even then the apodosis is to be supplied, which doubtless the speaker intimated by tone or gesture. — γὰρ introduces the reason for the preceding threat. — δύει, *he rages* = *is hurried on*. — οὐδὲ . . . δπίσσω, *nor does he at all know how to comprehend, at once, the present and the future*, i. e. the immediate and more distant future. Trollope after Heyne translates *πρόσσω, the future*, and *πίσσω, the past*, with the general meaning, *he has not sense to judge of the future from the past*. Agamemnon was rashly depriving himself of the aid of Achilles, although he might have known from past experience, how essential it was to his future success. Brandreth takes *πρόσσω* and *πίσσω* as adverbs of place, and translates: *simul prorsum et retrorsum*, and adds "*prudentem enim imperatorem decet, pericula, quæ a fronte, et quæ a tergo veniant, perspicere.*" τὶ is the accusative synecdochical, and νοῆσαι depends on εἶδε. This latter verb is followed by μαχέοντο in the optative, because the conception is not represented as being in the speaker's mind, but in that of Agamemnon. Cf. K. § 330. R. 2. b. — οἱ—Ἀχαιοί, *they the Greeks*.

345-351. φίλῳ—ἑταίρῳ, *his dear friend*. — δῶκε δ' ἄγειν. See N. on v. 338. — ἔτην, Epic for ἤτην, imperf. 3 dual of εἶμι. — παρά, *towards*. — ἡ—γυνή See N. on οἱ—Ἀχαιοί, v. 344. — κίεν has an aoristic signification. Soph. Ir. Verbs, p. 174. — δακρύσας. The cause of his weeping was not so much the loss of Briséis, as the injustice which he had received from the hand of Agamemnon. — ἐτάρων depends on νόσφι. — δίν' ἐφ', i. e. ἐπὶ δίνα. — μητρὶ, i. e. Thetis. — χεῖρας ὀρεγνὺς (sc. εἰς ἄλα). Achilles prayed with his hands extended towards the sea, because his mother was a sea-nymph. When the celestial divinities were addressed, the hands were extended upwards. Cf. 3. 275.

352-356. γέ limits the request of Achilles to the reason assigned in ἐπεὶ . . . ἔδοντα. Some, however, explain it as imparting emphasis to the omitted subject of ἔτεκες. The sense, thereby, is not materially changed. — μινυδάδιόν περ, ἔδοντα, *though* (see N. on l. 131) *beit*, *very short-lived*. It was the destiny of Achilles, if he remained at Troy, to be short-lived, but possessed of immortal glory. Cf. 9. 411. — τιμὴν περ, *very great honor*. — ἔφελLEN, *debebat*. — νῦν δ' is slightly illative, *but now as to that matter*. — τυτδόν. Schol. ὀλίγον. — γὰρ introduces the reason why Achilles charges Jupiter with unkindness. The next γὰρ illustrates ἠτίμησεν. — ἔλων—ἔχει. This periphrastic form of ἔχω with the participle is employed, to denote more specifically by the participle, the manner in which Agamemnon got possession of the thing spoken of, and also the continuance of the action already begun. Cf. Mt. § 559. b; Jelf's Kühn. § 692. X. — αὐτὸς ἀπούρας (1 aor. part. from ἀπαυράω) is expegetical of ἔλων γὰρ ἔχει γέρας. "When the participle and its finite verb have an object in common, the latter is inserted only once." Butt. § 180. N. 1.

358-361. ἐν βένθεσσιν ἄλδς where were the abodes of the sea-deities. Cf. 18. 21. — πατρὶ γέροντι, i. e. Nereus. — ἄλδς is the genitive of separation, or it may be regarded as the partitive genitive, after the analogy of ἀνὰ νηὸς ἔβην (Odys. 9. 177); ἂν δ' ἔρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε (Odys. 2. 416). Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. — ἦστ' ὀμίχλη, *like a mist*, i. e. enveloped in a misty cloud. Cf. 5. 186; 15. 308. — καὶ βα, *and then*. See N. on ἔρα v. 308. — κατέρεξεν (Epic for κατέρβηξεν), *soothed, caressed*. — ἔκ τ' ὀνόμαζεν, *called him by name*.

362, 363. σε φρένας ἴκετο. See N. on v. 236. — ἵνα εἰδομεν (Epic for εἰδόμεν) ἔμφω, *in order that we both (= I as well as you) may know*.

365-367. τίη . . . ἀγορεύω, *why shall I tell you who know* (see N. on v. 85) *all these things already?* — Θήβην, *Thebes*, was a city of Troas on the borders of Mysia, inhabited by Cilicians (6. 396). — ἱερὴν. See N. on ζαθέην, v. 88. Heyne thinks that nothing more is meant than *praeclearam*. — Ἡερῖωνος, *Ætion*, the father of Andromacho. Cf. 6. 396. — ἐνθάδε, *hither*, i. e. to the Grecian camp.

368-369. τὰ μὲν=ταῦτα μὴν. Stadelmann. It is better to regard it

as corresponding with δὲ in the next line. — εὖ (=καλῶς), i. e. equitably and fairly. — ἐκ-ἔλον is generally regarded as a tmesis for ἐξεῖλον. But see N. on v. 89. — Ἀρτεῖδῳ is the *dat. commodi*. See N. on v. 89.

872-879. See Ns. on vs. 13-16; 22-25. These repetitions occur frequently in Homer, and are in accordance with the simplicity and artlessness of the early writings. Cf. Gen. 41, 1-7; 17-24.

880-888. φῆγεο is an imperfect with aoristic signification, *went away*. Cf. Butt. Ir. Verba, p. 185. — οἶ, i. e. Apollo. — νῦ is slightly illative. See N. on v. 854. — ἐπασσόμενοι, *close upon one another*—in rapid succession. — ἄμμι, Epic for ἡμῖν. — Διοπορίας. Cf. v. 87. — Ἐκείτω, *the Far-Shooter*. See N. on v. 147. — ἐγὼ πρῶτος. Achilles virtually did this, as he called the assembly together (v. 84), and encouraged the mantis to speak out boldly (vs. 85-91). — ἠπέλησεν μῦθον. See N. on v. 519. — δὴ gives distinctness to δ = *which very thing*.

889-895. τὴν μὲν refers to Chryseis, and is responded to by τὴν δέ, v. 891. — γὰρ confirms and explains δ . . . ἐστίν. — ἑλίκεσσι. See N. on v. 98. — ἔνακτι, i. e. Apollo. — τὴν δέ. The article in its demonstrative sense, serves to direct the attention to κόρην Βρισηῆς, *this one* (viz.) *the maid Briseis*, or *her—the maid Briseis*. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 244. 6. The proper name after κόρη is put in the genitive, much like our expressions, *city of New-York*, *town of Windsor*, etc. Cf. Jelf's Kühn. § 435. d. — νέον, *lately, just now*. — ἔβαρ, Epic for ἔβησαν. — εἰ-γα, *if at least*. — περίσχεο = βοήθησον. Schol. — ἔης (genitive of εἶς), *good, loving*. Cf. Butt. Lexil. No. 43. — εἴποτε δῆ. See N. on v. 40. — ἢ ἔπει—ἢ καὶ ἔργῳ, *by word or deed*. Cf. v. 504; 5.879. — ἄνησας, 1 aor. of ἀνίστημι.

896-406. γὰρ shows the ground or reason of what has just been said of the aid which Thetis furnished Jupiter. — σεο-ἄκουσα. S. § 192. 1. — πατρός ἐνι μεγάροισιν refers to the palace of Peleus. — ἔρ' ἔφησθα. The indicative after ἔρε shows that reference is had to a single and definite instance. Had repetition been intended, the optative would have been used. In the latter case, ἔρε is translated, *as often as*. Cf. K. § 337. 7. — Κρονίωνι, *the son of Saturn* (i. e. Jupiter), depends on ἀμύναι. — σὴ ἐν ἀθανάτοισιν, *you alone of the immortals*. σὴ is put for the accusative with ἀμύναι, but is grammatically in apposition with the omitted subject of ἔφησθα. Cf. S. § 222. 3. c. — Ὀλύμπιοι, *Olympians*, i. e. the gods inhabiting Olympus. The principal deities are referred to by name in the next line. — τόνγ'—ὑπελύσασα δεσμῶν, *you freed him* (=caused him to be freed) *from chains* (S. § 197. 2), i. e. from being bound in chains. Jupiter had not yet been bound. Cf. v. 406. — δ'χ' (i. e. δ'κα), *quickly*. — καλέσασ' denotes the means. See N. on v. 168. — ὅν . . . θεῶν refers, as some think, to the more ancient language, in contradistinction to the language of the times then in use.

Others suppose that by the former is meant the language of poetry, by the latter, of prose. — *βίη* limits the meaning of *ἀμείνων*. — *οὐ πατρός*. i. e. Neptune. — *ὅς βα, who then*. *ἔρα* is added, to mark more fully the identity of the pronoun and the person or thing to which it refers. See N. on v. 480. Sheppard (Clas. Mus. Vol. V. pp. 470-4) says that the primary idea of *ἔρα* (from *ἔρα, apto*) is *coherence*, the coherence of sequence, viz. next in order of position, *next in order*; next in order of time, *then*; next in the order of the mind, *then inferential*. — *τόν*, i. e. *Ερμῆρον*. — *οὐδέ τ' ἔδρασαν* (sc. *Δία*) = *οὐδ' ἔτι ἤδελον δῆσαι* (sc. *Δία*). So Clark explains: "neque ad Jovem ligandum amplius aggressi sunt."

407-412. *μῆθησα*, 1 aor. of *μῆθησκω*. — *λαβὲ γούναν*, sc. *μίν*. Cf. 2. 316. Suppliants embraced the knees of the person supplicated. Sometimes with one hand they clung to his knees, and with the other touched his beard (cf. v. 500), and sometimes they kissed his hands and knees (cf. 24. 478). The part touched or taken hold of is put in the genitive. Cf. Butt. § 132. N. 11; S. § 191. 1. — *αἰ κόν πωσ*. See N. on v. 66. — *ἐπὶ* marks more definitely the direction of *ἀρῆξαι*. — *τοὺς δὲ* — *Ἀχαιοὺς*. See N. on v. 391. — *ἀμφ' ἄλα*, *along the sea*. Trollope says that *ἄλα* is not governed by *ἀμφί*, but *ἀμφιέλασαι* is separated by tmesis, being a syncopated form of *ἐλασαι*, from *ἐλάω* or *ελαίνω*. But I prefer with Butt. (Lexil. No. 44), to make it the 1 aor. infin. of *εἶλω*, with the sense *to shut or hem in*, as when an army is driven into a city, or as here, to their ships. — *ἴνα* (*telic*. See N. on v. 185). . . . *βασιλῆος* is spoken ironically. — *βασιλῆος* denotes the cause of the feeling expressed in *ἐπαύρωνται*. Cf. S. § 194. 1. — *ἦν ἄτην*, *his blindness, folly*. — *ὄτρ'*, i. e. *ὄτρε*. Crusius makes it stand for *ὄτρι*, but the causal idea resides also in *ὄτρε*. Cf. Jelf's Kühn. § 804. 7; K. § 388. 1. See also my note on Thucyd. II. 21. § 1; 54. § 4.

418-418. *δάκρυ* is taken collectively. — *ὦ μοι* = *ah me! woe is me!* — *αἰνὰ* (= *alnās*. Mt. § 446. 1), *for misfortune, ill-luck*. — *αἰδ' ὄφελος ἦσθαι*, *would that you had sat*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 5. — *ἀδάκρυτος*, *tearless* = free from sorrow. — *αἶσα*, *life, lot, destiny*. Crusius. *οὐτὶ μάλα δὴν* expresses negatively what is affirmed in *νύ τοι . . . περ*. — *ἔμα* serves to unite more closely *ἀκίμορος* and *διζυρός*. — *περὶ πάντων*. See N. on v. 287. — *ἔπλεε, θου art*. The present signification here seems more suitable than the imperfect. Cf. S. § 211. N. 13. — *τῷ* = *διὰ τοῦτο*, *therefore*. — *κακῇ αἰσῶν*, *under an evil destiny*. This dative denotes condition or circumstance. Cf. K. § 283. 8.

419-422. *τοῦτο* belongs to *ἔπος*. — *δέ τοι*, *but indeed*. *τοί* gives life and emphasis to the expression. — *ἐπέουσα* depends on *εἰμ'*. See N. on v. 13. — *τερπικεραίνω*, *thundering*; literally, *delighting in thunder*. Cf. *κύβει γαίων*, v. 406. — *εἰμ'*. Cf. S. § 211. N. 4. — *ἀγάννηφον, snow*. This epithet shows the great height of the mountain, being covered with perpetual snow. The same idea is expressed in *Odys. 6. 44*, by *ἀνίφελος*

(= ἄνευ νεφέλης), *cloudless*, i. e. so high as to be above the clouds. — αἰ κε πιδήται. See N. on v. 66. — *παρήμερος* denotes manner. See N. on v. 168. — *μήνι* 'Αχαιοῖσιν, *be angry with the Greeks*.

423-427. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν κ. τ. λ. See my note on *Odys.* 1. 28. According to the geography of the ancients, Oceanus was a large stream encircling the earth, on the shore of which resided the Pigmies and other fabulous people. — *χθις*, *yesterday*, is properly an adjective agreeing with *Ζεὺς*. Cf. *Mt.* § 446. 8; *K.* § 264. 8. — *καρὰ*, *for the purpose of*. Cf. *K.* § 292. II. 8. a. — *ἅμα*, *together with*. — *Βαθεκάτη*, sc. ἡμέρα. Cf. v. 54. — *τοί*, "for you." Felton. Some render it *certainly*. — *χαλκοβατὲς δῶ* (i. e. δῶμα), *the brazen palace*, i. e. having a brazen foundation or a brazen floor. This epithet is applied in *Odys.* 18. 4, to the palace of Alcinoüs. — *γουνάσονται*. See N. on v. 407.

428-431. αὐτοῦ, *there*. — ἐξ ἄνοιο γυναικὸς is the genitive of cause. See N. on v. 65. — τὴν βᾶ. The particle ἅρα (enclitic βᾶ) in the sense of *exactly, just*, accompanies a demonstrative pronoun, when something previously stated is referred to by way of explanation. See N. on v. 406. — ἀέκοτος (objective genitive) depends on βίη, *through force offered him unwilling*. Some prefer constructing it as a genitive absolute, αὐτοῦ being supplied. — ἀντάρ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ. The narrative is here resumed from v. 311. — *Χρύσην*. Strabo says that Chryse was a day's journey from the camp.

433-435. ἱστία μὲν στείλαντο, *they furled the sails* by drawing them up to the sail-yard. Cf. *Odys.* 8. 11. — ἱσοδόκη, *in a case or piece of wood* on which the mast rested when let down. — *προτόνισιν*, *lowering it by ropes*. The πρότοναι were two ropes extending from the stern and prow to the top of the mast. If they were broken or severed on either side, the mast would fall in the opposite direction, crushing any one who might happen to be beneath it. Cf. *Odys.* 12. 409. — *εἰς ἄρμον*, *into the harbor* or place of anchorage. "ἄρμος non recte vertitur portus, sed statio in portu." Clarke.

436. ἐκ δ' εἰνὰς ἔβαλον, *they cast forth the weights*. In the earlier and ruder state of naval affairs, bags of sand, baskets filled with stones, or large stones (*εινὰς, sleepers*) bored through the centre, served to retain a ship in its position. In cases of necessity, such kinds of anchor have been resorted to in later times. — *πρυμῆσι* (sc. δέσματα), *cables or hawsers* attached to the stern (*πρύμνη*), by which the ship was fastened to the shore. When the vessel was to stay some time in port, it was drawn up entirely upon land.

437-441. αὐτοὶ refers to the ship's crew, in opposition to the implements of the vessel just spoken of. — ἐκ-βῆσαν, *disembarked*. The verb is here causative. S. § 188. β. — ἐκ δὲ Χρυσηΐς κ. τ. λ. "In hoc versu numeri ipsi mulierum tarde cauteque incidentem depingunt." Ernesti. — *ἕτε-τ'* denotes succession in the order of events. — *πᾶσι*

φίλῳ ἐν χερσίν: *into the hands of her dear father.* ἐν here follows a verb of motion by the *constructio praeagnans*. See N. on v. 55. χερσίν may be referred to N. on v. 104, or it may be regarded as the *dat. commodi*. See N. on vs. 89, 189.

443-445. πρὸ, *forth*. — ἐγόμεν denotes the purpose of ἐπεμψεν. S. § 222. 5. — ὑπέρ, *in behalf of*. — ὑπρ' is telic. See N. on v. 185. — πολύστονα κήδε', *woes causing many groans* = *heavy woes*.

447-450. παῖδα depends on ἐδέξατο, as accusative of the thing received. Cf. Jelf's Kühn. § 574. — τοὶ δ', i. e. Ulysses and his companions. — κλειθὴν (= ἐνδοξον. Schol.) is to be taken actively, as denoting what was sent for the honor of the god. — χερνίβαντο, *washed their hands in sacred or consecrated water*. — οὐλοχύτας (= οὐλὰς), *bruised and roasted barley-corn*. This was a coarse barley-meal, mixed with salt and sprinkled upon the head of the victim. — τοῖσιν. See N. on v. 58. — μεγάλη' = *with a loud voice*.

451-456. κλυδί μιν κ. τ. λ. Cf. vs. 87, 88. — ἤδη . . . εὐξαμένοιο, *thou didst formerly hear me when I prayed*. Cf. v. 48. — δ' ἔψαο (from ἔπτουμαι), *but you have afflicted*. The adversative conjunction is employed, because the effect of that which honored Chryses was disastrous to the Greeks. — ἤδ' ἔτι καὶ νῦν, *even now also again*. The next ἤδη νῦν is to be taken in the sense of *immediately, forthwith*.

459-461. ἀβέρυσαν (sc. τράχηλον. Bos), *they drew back the neck* of the victim in order to slay it. — μηροῦς = μηρία, v. 40. — κλισσιν, *the fat* especially of the kidneys. — διπτύχα ποίησαντες, *making it* (i. e. the fat) *double*, i. e. placing double layers of fat upon the thighs. — ἐπ' αὐτῶν δ' ἀμοθέτησαν, *and placed pieces of raw flesh upon them*. The Schol. says that the pieces of flesh were taken from every part of the animal.

462-466. ἐπὶ σχίζης, *upon cleft wood*. — λείβε, *poured out as a libation, made a libation of*. — αὐτὸν refers to Chryses. — κατὰ-ἐκάθη, i. e. κατακάθη. — μῆρ' (i. e. μῆρα) = μηρία, v. 40. — σπλάγχν'. The entrails included the heart, liver, etc. — μιστυλλον = εἰς μικρὰ διέκοψαν (*they cut into small pieces*). Schol. — τἄλλα is put for τὰ ἄλλα. — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, *pierced them* (i. e. the pieces) *with spits*. — ἀμφι implies that the meat was around the spit. Cf. N. on vs. 55, 401. — ἐρύσαντό τε πάντα from the spits.

467-471. τετίσκομπο (they prepared), 2 aor. reduplicated form (K. § 219. 7; Butt. Ir. Verbs, p. 289) of τετίσκομαι (τεύχω). Soph. Gr. Verbs, p. 247. — ἴσσης, *equal*, according to Bothe and Crusius, is applied to a feast, where all the guests partake of equal portions. Some after Zenodotus explain it by ἀγαθή. — ἐξ-ἔγχο = ἐξέβαλον. — ἐπεστέψαντο, "*filled to the brim*." Felton. When a vessel is filled to its utmost capacity, the liquid rises somewhat above the rim, forming a kind of cover or crown. Cf. Butt. Lexil. No. 50. Loewe thinks that reference is had to the use of garlands. So also Ruhkopf. explains: ἐπεστέψαντο κρητῆρας ποτοῖα, so

ἄδουσι. Crusius, however, dissents from this interpretation — *ἀναρξήμενοι δευτέρως*. Butt. (Lexil. No. 29) objects to the rendering of Voss, *beginning again with the cups*, and also to that of Schneider, *going from right to left*, and gives as the true meaning, *going to each person and pouring into the goblets for the purpose of libation*. The goblets being already in the hands of the guests, the first poured into the cups was made a libation. Cf. Nitzsch ad Odys. 7. 188. The common interpretation is, *beginning the distribution from the right (ἀριστερά)*, as the cup passed from the right hand.

472, 478. *παρημέριοι*. See N. on *χθιζέτε*, v. 424. — *μολπῆ*, with singing, accompanied probably by instrumental music and the dance. — *πασφον* (Ion. for *παιῶνα*), *psalm*, an ode or solemn hymn dedicated to Apollo the Deliverer, or as some think to Apollo the Smiter (*πῦλος*, *to strike*), because he slew the serpent Python. Here it seems to have been a thanksgiving (cf. 22. 891) or propitiatory song. In subsequent times it became a battle-song. Cf. Thucyd. I. 50. § 5; IV. 48. § 8; Xen. Anab. I. 8. § 17. — *κοῦροι Ἀχαιῶν*, i. e. the Greeks who accompanied Ulysses.

475-479. *ἤμος δ'*, but *when*, is followed by *ὅτ' ἔτε* in the next line. Cf. *ἤμος δ'—καὶ τὸν ἔπειρ'* in the following lines. — *παρὰ πρυμνήσια*, near the *havens* with which the vessel was bound to the shore. See N. on v. 436. — *ἠριγένεια*, *early-born*, daughter of the morning, i. e. one who ushers in the morning. Cf. Isa. 14, 12. — *καὶ*=*immediately*. Cf. K. § 321. R. 5. — *ἀνέγνωτο*, they made preparation to set sail. This I take to be the sense of the imperfect here, as they had not yet raised the mast or spread sail. Cf. v. 480. — *ἔκμενον ὄρον*, a favorable wind; literally, a wind which follows. Nitzsch derives it from *λεμνός* (*slipperiness*), and refers it to an uniform, ever-blowing wind. But this is fanciful and far-fetched. Power over the winds belonged in a measure to all the gods, and even to some of the inferior deities. Cf. Odys. 5. 268; 12. 148. — *ἔει*. The imperfect here denotes continuance of action.

481-487. *πῆσεν μέσον ἰστίου*, filled the midst of the sail. — *ἀμφὶ . . . ἰούσης*, and the dark sea roared loudly around the keel, as the ship was running (S. § 225. 1). — *ἡ δ'* refers to the ship. — *ἐπ' ἠπειρώσει*, upon the main land. — *ὕψου ἐπὶ ψαμάδοις*, high upon the sand. — *αὐτοὶ δ'* stands opposed to *ῥῆα*, v. 485. — *κατὰ . . . νῆας τε*. As the crew had been selected (cf. v. 309) from the ships of Agamemnon, if not from those of the other leaders, on their return they dispersed to their respective stations.

489-492. *δ'—Ἀχαιεύς*. See N. on *τῆν δέ*, v. 391. — *μήριε*. See N. on *ἔει*, v. 479. — *Πηλῆος* is dissyllabic by synizesis. Thiersch says that it would be more rhythmical to write *Πηλῆος*. — *πυλίσκερα* is the iterative imperfect of *πυλίσκειν*. S. § 118. 1. c. — *κυνδιάνειραν*, "*man-ennobling*." Crusius. See N. on *βουληφόρος*, v. 144. — *φθινύδασκε* is to be taken transitively, *he consumed his heart* (with grief) = *he fretted him-*

self. — εἶδος μένων, *at remaining there*. The participle denotes cause. See N. on v. 196. — δ' is causal, and denotes the reason of his grief at being inactive.

498-501. ἐκ τοῦ, sc. χρόνου. — ἡώς. "At the time of the Homeric poems, the natural day was divided into three parts (II. 21. 211). The first, called ἡώς, began with sunrise, and comprehended the whole space of time, during which light seemed to be increasing, i. e. till midday." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 389. — ἅμα, *together*, i. e. in company. — Ζεὺς δ' ἤρχε, *Jupiter went first*, i. e. led the way. — λήθεται ἐφεσμένον. S. § 192. 1. — ἠερῆη, *early in the morning*, is an adjective used for an adverb of time. See N. on v. 423. Cf. Butt. Lexil. No. 8, where ἠήριος is shown to be derived from ἠρη. Voss, cited approvingly by Crusius, derives it from ἀήρ, and translates, *in the misty dawn*. — οὐρανόσφαιρα refers here to the superior heaven, the serene region where was Olympus the abode of the gods. — ἐπρόσφατα, *wide-seeing*, if from ἐψ, or *wide* (i. e. loud) — *thundering*, if from ἐψ. The former etymology is preferable. — ἕτερη ἡμενον ἄλλων, *sitting apart from the others* in state and majesty. — ἀπροσάτη κορυφῇ stands opposed to the eminences implied in πολυδεσφάδες, where were the residences of the other divinities. — λάβε . . . ἐλοῦσα. See N. on v. 407. — ἀνδρεῖωνος depends on ἐλοῦσα.

503-507. εἴποτε θῆ. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει, ἡ ἔργη. See N. on v. 395. — τότε μοι κρήνον ἐέλδωρ. See N. on v. 41. — ἄκυμορτάτατος ἄλλων. In v. 416, it was ἄκυμορος—περὶ πάντων. Cf. Mt. § 459. 1. — ἐλὼν—ἄπορας. See N. on v. 356. — σύ περ μιν τίσαν (= τίμησον, v. 505), *do you honor him*. περ gives emphasis to σύ, in opposition to Agamemnon who had dishonored him. Stadelmann makes περ = *as much as ever you are able*. Brandreth gives this turn to the passage, *at tu iamten eum honora*. — τόφρα—ἔφρ', *so long—until*. — ἐπὶ Τρῶεσσι τίθει. See N. on v. 55. — τίσωσιν in the subjunctive follows ἔφρ' ἔν, because time indefinite is referred to. See N. on v. 242. — ὀφέλλωσιν τέ εἰ τιμῆ. The construction ὀφέλλειν τί τιμι is found in 16. 651; Odys. 2. 334.

511-513. νεφεληγερέτα (Epic for νεφεληγερέτης), *cloud-gathering, cloud-compelling*. — ἀκίων δην ἦστο, *he sat a long time in silence*. Butt. (Lexil. No. 13. § 1) derives ἀκίων from χαινειν and α privative. By the change of χ to κ according to Ionic usage, there might be deduced the adverbial form ἀκην, properly an adjective in the accusative singular feminine, which would presuppose the nominative ἄκαος, *non hiscens=silent*. From the neuter singular ἄκασον would be formed ἀκίων, according to the analogy of ἴασον, ἴλειον. — ὡς . . . ἐμπεφυῖα, *as she embraced his knees—thus she kept clinging to him*, i. e. she neither relaxed her grasp nor changed her position. — αὖτις strengthens δεύτερον.

514-516. μὲν (= μὴν) θῆ, *now indeed, at once*, is joined with the imperative, to denote the more speedy and certain termination of the thing spoken of. — κατάνευσον. Cf. v. 528. — ἐπεὶ . . . θέας, *since you have*

nothing to fear; literally, since no fear (= cause of fear) is to you. *ἔτι* is put for *ἔπειτα*. Cf. *Odys.* 8. 568. *Κόρπεν* supplies *ἐμοῦ* after *δέος*. — *ἴσσαν* (to what a degree)—*ἀτιμοσάτη*. See N. on v. 186.

517-521. *ἄχθῆσας* (cognate of *ἄχθεσθαι*. Butt. Lexil. No. 90), being troubled. — *ἦ δὴ λοῦγία ἔργ' (sc. ἔστι)*, these are indeed troublesome matters. — *ἔτε*. See N. on v. 412. — *μ' ἐχθοδοπήσαι* (which Butt. Lexil. No. 57. § 1. calls an *ἄραξ εἰρομένην* in the whole range of Greek literature) *ἔφησεν* "Hep, you will impel me to offend Juno, i. e. retort with hostile word and deed, when she reproaches me (*ὄτ' . . . ἐπέεσσιν*) for granting your request. — *ἔρῳ*. For the subjunctive, see N. on v. 80. — *αὐτως*, gratuitously, without cause. — *ἄρηγεν* "means to be in the habit of helping or to help continually." Felton.

522-527. *μή σε νόσῃ*. S. § 214. 1. — *ταῦτα* refers to the request of Thetis. — *ἔρα*, until. — *εἰ δ', ἔγε*. See N. on v. 302. — *κεφαλῆ καταπέσομαι*. The nod of Jupiter rendered his word inviolable. Cf. *τοῦτο . . . τέκμαρ (token, "most sacred pledge."* Voss), v. 525. — *ἐμάθεν*, Epic for *ἐμοῦ*. Cf. S. § 78. — *ἐμῶν*, sc. *ἔπος*. — *παλιπύργετον*, revocable, with *ὀβ*, irrevocable. — *ὅ,τι . . . καταπέσω*, whatever I shall confirm with my nod. *κην* imparts indefiniteness to *ὅ,τι*.

528-530. *ἦ*. See N. on v. 219. — *κυνάργειν ἐπ' ὀφρύσι*, with his dark brows. — *ἀμβρόσια*, ambrosial, divine, "immortal." Butt. Lexil. No. 15. Some think that this epithet was given to the hair of Jupiter, because the gods anointed their locks with ambrosia. Cf. 14. 170. It appears from *Odys.* 12. 68, that this food, which conferred upon Jupiter immortality and eternal youth, was brought from Oceanus to him by pigeons. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 37. — *ἔρα* is illative, and denotes the effect of the nod.

531-535. *διέτμαγεν* (i. e. *διετμάγησεν*), parted, separated. — *ἄλτο*, Epic for *ἤλετο*, from *ἄλλομαι*. The *α* is long on account of the anomalous temporal augment. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 86. Thiersch (§ 163. 1. a) would remove the hiatus in *εἰς ἄλα ἄλτο*, by changing the form into *εἰς ἄλαδ' ἄλτο*. — *Ζεὺς . . . δῶμα*, sc. *ἔβη* from the preceding context. — *ἀνέσταν* as a mark of respect. Thus the Lacedæmonians rose up when their kings entered the assembly. Cf. *Xen. de republ. Lac.* 15. 6. — *μείνω ἐπερχόμενον*, to await in their seats his coming. — *ἀντίοι ἔσταν = ἀντίοι ἦλθεν*. Crus. Cf. *Odys.* 17. 447.

536-540. *οὐδὲ—ἠγγόησεν* is a litotes (see N. on v. 380) for *κινεω well, had full knowledge*. This verb is followed by *μιν*, which is attracted from the subordinate to the principal sentence (see N. on 2. 4(9), unless we construct it with *ἰδοῦσ'*, because she had seen. See N. on v. 196. — *ὄτι . . . θέτις*, that the silver-footed Thetis had concerted a plan with him. — *ἄλιος γέροντος*, i. e. Nereus. Cf. v. 358. The same appellation is given to Proteus. *Odys.* 4. 349. — *κερτομοῖσι*, with abuse, is found without *ἔπειτα* also in *Ody.* 9. 474. For the asyndeton see N. on v. 105.

540-543. δ' is put by Crusius for $\delta\eta$. But Matthiæ (§ 616. 2) more correctly takes it as $\delta\eta$ adversative. — $\alpha\delta$, "again, implying that the same thing has happened many a time before." Felton. — $\delta\epsilon\omega\nu$ depends on $\tau\acute{\iota}\varsigma$. — $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\nu$. The subject is $\delta\iota\kappa\alpha\zeta\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$, Epic for $\delta\iota\kappa\alpha\zeta\epsilon\upsilon$. — $\epsilon\mu\epsilon\upsilon$ $\alpha\pi\omicron\nu\acute{\omicron}\sigma\phi\omega\nu$. S. § 187. 4. — $\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\alpha$, instead of being put in the dative with $\sigma\omicron\iota$, is attracted to the case of the omitted subject of $\delta\iota\kappa\alpha\zeta\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$. K. § 307. R. 2; S. § 222. 8. a. — $\kappa\rho\upsilon\pi\tau\acute{\alpha}\delta\iota\alpha$ $\phi\rho\omicron\nu\acute{\omicron}\nu\omicron\tau\alpha$, "with secret thoughts." Felton. — $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\acute{\iota}$ $\pi\omega$. See N. on v. 108. — $\tau\acute{\epsilon}\lambda\eta\kappa\alpha\varsigma$ with present signification is here followed by $\delta, \tau\iota$ $\nu\omicron\theta\eta\sigma\eta\varsigma$. S. § 212. 2. — $\epsilon\pi\omicron\varsigma$ = $\rho\lambda\alpha\nu$, *counsel*. The same sense is to be given to $\mu\acute{\upsilon}\delta\omicron\upsilon\varsigma$, v. 545.

544-550. δ' . See N. on v. 84. — $\delta\eta$ gives emphasis to the prohibition. — $\epsilon\acute{\iota}\delta\eta\sigma\epsilon\upsilon$, Epic for $\epsilon\acute{\iota}\sigma\epsilon\sigma\delta\alpha\iota$. Crusius. — $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\omicron\iota$ $\tau\omicron\iota$ $\epsilon\sigma\omicron\upsilon\tau'$ = $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\acute{\omicron}\nu$ $\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$ $\sigma\omicron\iota$ $\epsilon\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$. The Schol. explains $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\omicron\iota$ by $\beta\lambda\alpha\beta\epsilon\rho\omicron\iota$, to which Bothe subjoins, "propter odium, quod propterea incurris, meum." But this does not harmonize with $\acute{\alpha}\lambda\acute{\omicron}\chi\eta$ $\pi\epsilon\rho$ $\epsilon\acute{\omicron}\nu\sigma\eta\rho$, although (see N. on v. 131) *you are my wife*. — $\delta\nu$, sc. $\mu\acute{\upsilon}\delta\omicron\nu$. In this clause η is to be supplied (S. § 150. 4), the subject of which is $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu$. — $\omicron\upsilon\tau\iota\varsigma$ is strengthened by the following $\omicron\upsilon\tau\epsilon$. — $\pi\rho\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ you. — $\tau\acute{\omicron}\nu\gamma'$, *this at least*, refers to $\delta\nu$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu$. — $\epsilon\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\mu\iota$. Matthiæ (§ 527. Obs. 1) reads $\epsilon\acute{\iota}\delta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\mu\iota$, which leaves it uncertain whether Jupiter will decide $\acute{\alpha}\pi\acute{\nu}\epsilon\upsilon\delta\epsilon$ $\delta\epsilon\omega\nu$. Cf. Thiersch § 218. 47. — $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ refers to the idea of plurality contained in $\delta\nu$. — $\epsilon\kappa\alpha\sigma\tau\alpha$, *each one*. Stadelmann refers this phrase, to the feminine way of asking after particulars.

551-554. $\beta\omicron\omega\omicron\pi\iota\varsigma$, *large-eyed*, i. e. having a full and well-rounded eye, as an ox or a cow ("she with the cow's fair eyes." Chapman), from which the word appears to be etymologically derived. — $\pi\omicron\iota\omicron\nu$ $\tau\acute{\omicron}\nu$ (= $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\nu$ $\tau\acute{\omicron}\nu$) $\mu\acute{\upsilon}\delta\omicron\nu$ $\theta\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\varsigma$, *what a word is this which you have spoken*. Cf. K. § 344. R. 3. — $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\acute{\iota}\nu\eta$, "a phrase often used in answers and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *and sure, your honor*." Felton. Some construct $\lambda\acute{\iota}\nu\eta$ with $\pi\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$ in the sense of *long before* = *almost never before*. — $\epsilon\acute{\iota}\rho\omicron\mu\alpha\iota$ = "sciscitari soleo." Bothe. — $\mu\alpha\lambda'$ $\epsilon\pi\eta\kappa\lambda\omicron\varsigma$, *very quiet, undisturbed by me*. — $\tau\acute{\alpha}$ = $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$. — $\acute{\alpha}\sigma\sigma'$ (Schol. $\acute{\alpha}\tau\iota\nu\alpha$) $\acute{\alpha}\delta\acute{\epsilon}\lambda\eta\rho\sigma\delta\alpha$. See N. on v. 230.

555-559. $\delta\epsilon\lambda\delta\omicron\upsilon\kappa\alpha$ — $\mu\acute{\eta}$, *I fear lest* = *I fear that*. S. § 214. 1. a. — $\varphi\epsilon\rho\acute{\iota}\nu$. Cf. v. 497. — $\tau\eta$, *therefore*: — $\epsilon\acute{\eta}\tau\eta\upsilon\mu\omicron\nu$ as adverb, *really, truly*. — $\tau\mu\acute{\iota}\theta\eta\varsigma$ in the subjunctive follows $\kappa\alpha\tau\alpha\nu\epsilon\upsilon\sigma\alpha\iota$, because the effect of the promise ratified by the nod is supposed to continue to the present time. — $\pi\omicron\lambda\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ is dissyllabic by synizesis. Zenodotus wrote $\pi\omicron\lambda\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, but according to the Schol. Ven. preferred $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\varsigma$.

561-564. $\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\acute{\iota}\eta$, *goddess!* is here used in a reproachful sense, as we say, *woman!* in angry address. — $\alpha\iota\epsilon\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\delta\iota\epsilon\alpha\iota$, *you are always suspecting something*. — $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ $\sigma\epsilon$ $\lambda\acute{\eta}\delta\omega$, sc. $\omicron\upsilon\tau\epsilon$ $\phi\rho\omicron\nu\acute{\omicron}\nu\omicron\tau\omicron\nu$ $\omicron\upsilon\tau\epsilon$ $\pi\rho\alpha\tau\tau\acute{\alpha}\nu$ $\tau\iota$. K\omicron\rho\rho\epsilon\eta. — δ' $\epsilon\mu\pi\eta\varsigma$, *but yet, notwithstanding*. — $\acute{\alpha}\pi\delta$. . . $\epsilon\sigma\epsilon\alpha\iota$, *you will be further from me* (literally, *from my heart*) = *you will be more hateful to me*. $\acute{\alpha}\pi\delta$

here denotes a separation or distance from. — *καὶ βέβαιον*. See N. on v. 325. — *εἰ δ' . . . ἔστιν*, but if this is so, i. e. if I have taken counsel with Thetis. Some refer *ὄντω* to τὸ . . . ἔσται. But this seems to be less natural. — *ἔμοι μέλλει φίλον εἶναι*, it (i. e. counsel with Thetis) is pleasing to me = it is in accordance with my pleasure.

565-567. *ἀκούσα*. See N. on v. 512. — *μὴ—χραίσμωσιν*. See N. on v. 28. — *δοῖσι θεοῖσι* is in apposition with the omitted subject of *χραίσμωσιν*, the words being emphatically arranged for *ὅθ' ἑοῖσι χραίσμωσιν δοῖσι εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ*. — *ἰόνδ'* (i. e. *ἰόντα*), sc. *ἐμέ*. Some critics take *ἰόνδ'* as the dual (*ἰόντε*) for the plural *ἰόντες θεοῖσι*. Such was the opinion of Zenodotus. Eustathius refers the dual to the two classes of male and female divinities. But the accusative makes better sense, and is in accordance with the formula *χραίσμαϊν τιλί τι, defendere aliquem ab aliquo*. — *ἐφείω* is put for *ἐφῶ* from *ἐφίημι* (Schol. *ἐπιβάλλω*).

569-572. *β'* (i. e. *ἔρα*), therefore, refers back to *ἔβδισεν*. — *ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ*, bending or restraining her dear heart = her heart. — *ἔχθησαν* on account of the quarrel between Jupiter and Juno. — *ἀνδ', ἐκτρογῆ*. — *τοῖσιν δ'*. See N. on 58. — *ἐπίηρα φέρων* = *χαρίζομενος*. Cf. Butt. Lexil. No. 62.

578-579. *λόγια ἔργα*, bad doings, or something like our colloquial phrase, pretty doings. See N. on v. 518. — *εἰ θεῖ, ἰφ' ἰφροσύνη*. — *ἐριδαίνοντες* (from *ἐριδαίνω* = *ἐρίω*), 2 pers. dual, agrees with *σφῶ* referring to Jupiter and Juno. — *ἐν, among, in the midst of*. K. § 289. 1. (1). — *κολφὸν ἐλάυνοντες*, you excite tumult; "keep up a din." Felton. Butt. (Lexil. No. 72) rejects the idea that *κολφός* is a metaphorical word taken from *κολοῖός*, the jackdaw, and refers it to a root common to both nouns, meaning a cry or scream. — *ἐπει . . . νικῆ*, since these worse (= bad) practices prevail; "the worse gains the victory, i. e. the disturbance." Felton. "Evermore worse matters put down best." Chapman. — *καὶ . . . νοεούσῃ*, although she herself well understands what is proper to be done. — *νεικέησιν* is put for *νεικέη* (i. e. *νεικῆ*). See N. on v. 185. *ὄν, at once, at the same time* that he is angry.

580-588. *εἴπερ γάρ* (illustrantis) *κ' ἐθέλωσιν κ. τ. λ.* The apodosis *τοῦτο δύναται ποιεῖν* may be supplied. See N. on v. 185. — *γάρ* in *δ γάρ καὶ* serves to confirm the omitted apodosis of the preceding clause. — *τόγγ'*. Notice the emphasis which *γέ* imparts to the pronoun. — *καθέπτεισθαι* is put for the imperative (see N. on v. 20), do you approach him with kind words.

584, 585. *καὶ* denotes the suddenness and rapidity with which the action spoken of followed the preceding one. Cf. Jelf's Kühn. § 759. 4. — *δέπας ἀμφικύπελλον*, a double goblet, i. e. a goblet having a cup at both ends. Cf. Butt. Lexil. No. 17. — *ἐν χειρῖ*. Crusius and Trollope after Heyne edit *ἐν χειρῖ*. Cf. v. 596. The plural is the reading of Aristarchus.

586-589. τέτραδι, 2 porf. imper. of ΤΑΛΛΩ, *suffer, endure*. S. § 211. N. 6. — κηδομένη περ. See N. on v. 181. The same reference will apply to φίλην περ ἰούσαν in the next verse. — ἐν ἰοῦσιν, *before my eyes*, gives life and emphasis to ἴδομαι. So we speak of *saying a thing with our own eyes*, in opposition to hear-say intelligence. Kühn 1 (Jelf's edit. § 622. 3. a) takes ἐν in a causal or instrumental sense. Cf. 24. 38. — ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι = ἀργαλέον ἔστιν Ὀλύμπιῳ ἀντιφέρεσθαι. The Greeks were fond of changing the impersonal to the personal construction, the object being elevated into a subject, and the proposition made more compact thereby. Cf. K. §§ 307. R. 6; 310. 4 R. 3; M. § 297; S. § 225. 7.

590-594. ἤδη γὰρ—ἄλλοτ', *for once before; literally, at another time*. Vulcan gives the reason why he can furnish no assistance to his mother. — ποδὸς τεταγὼν (= λαβὼν only stronger. Cf. Butt. Lexil. No. 99), *seizing by the foot*. Cf. S. § 192. 2. — δεσπέσιος, *divine, celestial*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) says that δεσπέσιος in general is nothing more than δειός. — φερόμην, *I was borne (downwards) = I was falling*. — ἄμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, *at the setting sun*. — κάππεσεν, i. e. κατέπεσον. Cf. S. § 13. 11. — ἐν Λήμνῳ. See N. on ἐπὶ φρεσὶ δῆκε, v. 55. Lemnos was an island in the northern part of the Ægean Sea, sacred to Vulcan. — ἔτι, *yet, still*. — Ἰθρίες. These were the earliest inhabitants, who afterwards migrated to Thrace. Cf. Thucyd. II. 98. § 1. Some think, however, that they came from Thrace to Lemnos. If so, it was the portion of the tribe that remained behind, which is referred to by Thucydides.

595-600. μεῖδησεν. The goddess smiled at the obsequiousness, with which Vulcan was hastening to hand her the goblet. This was the cause of the laughter spoken of in v. 600. — παιδὸς . . . κύπελλον. The construction is ἔδεξάτο κύπελλον χειρὶ παιδὸς (*from the hand of her son*). δέχεσθαι is followed by the dative of the person in 2. 186; Odys. 16. 40. Cf. K. § 284. R. 4. — ἐνδέξια, *beginning from the right*. The word is almost equivalent to ἐν δεξιᾷ, from which it originated, the latter signifying the right hand, while ἐνδέξια implies motion from the left to right. Cf. Butt. Lexil. No. 49. See N. on v. 471. — φνοχόει. Spitzner and Crusius after Aristarchus edit οἰνοχόει. The word is properly used of pouring out wine, but is here applied to nectar. — ἀσβεστος, *inextinguishable, unrestrainable* with the idea of *immense, excessive*. — ὡς, *when*. — διὰ δάματα ποικιλόνοτα, *bustling about (literally, panting, puffing) through the house*. The translation *hobbling about*, sometimes given in reference to Vulcan's lameness (cf. Butt. Lexil. No. 93), is inadmissible, as the gods would doubtless have too good manners to laugh at that defect.

601-604. μὲν—μήν. — οὐδὲ—δ' (i. e. τε), *neither—nor*, as the clauses have a verb in common. — ἦν ἔχ' Ἀπόλλων, *which Apollo had*, and on which he played. — Μουσάων, sc. οὐκ ἔδουετο θυμὸς from the preceding context. — αἰ . . . καλῆ, *who sang responsively with melodious voice*. They probably sang in alternate strains. Cf. Virg. Ecl. 8. 59.

606-611. *κακείωντες* (Epic for *κατακείωντες*. See N. on *κἀπτεσθων*, v. 593), *desiring to sleep* (S. § 143), denotes the purpose of *ἔβαν*. See N. on v. 13. — *ἕκαστος* is in partitive apposition with *οἱ μὲν*, which properly stands for the genitive of the whole. Cf. K. § 266. 8; S. § 156. 3. — *ἔχ* (Epic for *ἔξ*), *where*. — *ἐκδοτῶ* is the *dat. commodi*. See N. on v. 39. — *ἰδυῖσι* (Epic for *εἰδυῖσι*) *πραπίδεσσω*, *with skilful mind*. *πραπίδες* properly *the diaphragm*. See N. on v. 108. — *ὃ* is opposed to *μὲν* in v. 606. — *ὄτε—ἰκάνοι*. The optative after *ὄτε* denotes the indefinite repetition of a past act. Cf. Mt. § 521; K. § 337. 7. — *καθεῦθ'*, *attempted to sleep, courted sleep*, inasmuch as we are told in 2. 2, that Jupiter did not actually sleep. It is erroneous to suppose, that *παννύχιοι*, in that passage, forms a part of the antithesis, since it would be very flat and inapposite to say, that Jupiter did not sleep *all the night*, but only a part of it. — *παρὰ*, *beside him*.

I L I A D II.

1-4. *ἄλλοι* besides Jupiter. This word belongs to *θεοὶ* but not to *ἄνθρωποι*. — *ἵπποκορυσταί*, *horse-arming*, or perhaps *horse-furnished*. Crusius explains it, *ἀφ' ἵππων μαχόμενοι*. The principal Homeric heroes fought from chariots. — *Δία . . . ἕπνος*. See N. on 1. 611. — *μερμηρίζε—ὤς—τιμήσῃ*. The subjunctive here follows a verb of past time, to give vividness to the narration. Cf. Jelf's Kühn. § 806. 2; S. §§ 214. N. 1; 211. N. 13.

5-7. *οἱ*. See N. on 1. 104. — *βουλή* is explained by *πέμψαι ἐν Ἀτρείδῃ κ. τ. λ.* — *οὖλον*, *pernicious* (= *delusive*), so called from its mission. Cf. Butt. Lexil. No. 88. — *ἔπεα πτερόεντα*. See N. on 1. 201.

8-15. *βᾶσκ' ὦς* (= *vade, age*) is employed to denote celerity of action. — *ἐλθὼν—ἀγορευέμεν* = *go and tell*. See N. on 1. 179. The infinitive in commands often takes the place of the imperative. Cf. Mt. § 546; Butt. § 140. 7; S. § 228. 5. See N. on 1. 20. There is in *ἐλθὼν ἐς κλισίην κ. τ. λ.* what is called *asyndeton epexegeticum*, i. e. it is added by way of illustration or explanation, the connecting word being omitted. — *ὤς ἐπιτέλλω* belongs to *μᾶλ' ἀτρεκέως*, *very accurately as I charge you* = in the very words of my command. — *ἔ* refers to Agamemnon. — *καρηκομῶντας*, *long-haired*, an epithet applied to the Greeks, to denote their warlike appearance. — *πανσυδῆρ*, Schol. *μετὰ πάσης σπουδῆς*, *with all haste*. — *κεν ἔλοι*, *he may take* (if he make the attempt). The protasis is often to be mentally supplied. Mt. § 525. N; S. § 215. 3. — *οὐ γὰρ ἔτ'*, *for no longer*. The reason for the preceding assertion is here introduced. — *ἀμφί—φράζονται*, *think differently*. *ἀμφί*, *around, on both sides*, which implies division or separation. — *λίσσομένη* denotes the means. See N. on

1. 168. — ἐφῆπται (perf. pass. 3 sing. of ἐφάπτω), *overhang, impend over; literally, are attached to, are destined for.*

16-22. τὸν μῦθον which Jupiter had spoken. — καρπαλίμως = ταχέως Schol. — ἔρ'. See N. on 1. 806. — περι-κέχυθ', *was diffused around*, i. e. sleep had got full possession of him. Buttmann refers the expression to the strengthening, life-giving power of sleep; Stadelmann, to the similarity of sleep to a delicate perfume. — στή . . . κεφαλῆς. Crusius remarks that this is the usual and natural position of the Dream-god in Homer. Cf. 10. 496; Odys. 6. 21. — Νηληϊεὺς ὡς εἰκόσ. Nestor's appearance was assumed to give more weight to the message. — τὸν βα, *him then*. See N. on 1. 480. — γερόντων depends on μάλιστα (S. § 188. 1), and refers to dignity rather than to age. Cf. vs. 404-408, where, among the γέροντες, were assembled Diomedes, Ulysses, Menelaus, etc. — τῷ . . . Ὀνειρος. The order is τῷ εἰσάμενος (*having likened himself to him*) θεῖος Ὀνειρος προσεφάνεέ μιν. From the form of εἰσάμενος, Butt. (1r. Verbs, p. 80) conjectures the theme εἰδω.

23-27. εἴθε, *do you sleep at such a time as this?* It is evident from the next verse, that a slight reproof is intended. — Ἀτρείος υἱέ. According to Apollodorus (III. 2. § 2), Atreus was the grandfather of Agamemnon and Menelaus. — δαίφρονος, *eager for battle, warlike*, from δαίς, *fight, battle*. Cf. Butt. Lexil. No. 87. In the Odyssey, this word is employed in the sense of *prudent, intelligent*. Nitzsch with Bothe and Crusius, deriving δαίφρων from δαῖναι, *to have proved, tried*, interprets it *proved, tried*, when spoken of a warrior, and *experienced, intelligent*, when spoken of one in peace. Cf. Odys. 1. 48, with my note. — ἰκποδάμοιο. See N. on v. 1. — οὐ χρή, *it is not fit*. — βουληφόρον ἄνδρα. See N. on 1. 144. — ἐπιτετράφαται, Epic for ἐπιτετράφηται. K. § 220. 18; S. § 132. 2. a. — μέμηλεν, 2 perf. of μέλω with present signification. — ξύνες = ἄκουσον. Schol. — ὄκα. See N. on 1. 402. — τοι is the terminal dative, the idea of approach lying in ἀγγελός εἰμι. S. § 205. — ἄνευθεν ἐόν, *although* (see N. on 1. 131) *he is far off*, i. e. in Olympus.

28-32. See Ns. on vs. 11-15; also on 1. 372.

33, 34. ἐκ Διός is added to the message by the Dream-god. — λήθη, *forgetfulness* of what has now been told to you. — εἶτ' ἄν. See N. on 1. 242. — ἀνήη, Epic for ἀνή = καταλίπη. Schol.

35-40. ὡς ἔρα κ. τ. λ. See N. on 1. 428. — ἀνὰ θυμόν, *in his mind*. Cf. v. 250. The use of the preposition is similar to that of *through*, in the expression *thoughts ran through his mind*. — ἄ refers to τὰ = ταῦτα. — ἔμελλον. A plural verb follows its subject in the neuter plural, when the individuality of the parts contained in the subject is meant to be expressed. Cf. Jelf's Kuhn. § 384. Obs. 2; K. § 241. 4. b. — φῆ (i. e. ἐφη) = *he thought*. ἔγ' refers to Agamemnon. γε gives it emphasis = *he thought thus, but Jupiter thought otherwise*. — ἡματι κείνῳ, *on that day*, i. e. the day following the night in which he had the dream. — νῆπιος in the

sense of ignorance of the future. This adjective receives emphasis from its position. — ἀ—ἔργα, i. e. ἔργα ἀ, the antecedent being transferred to the relative clause to give it emphasis. S. § 175. 2. — ἐπ' points to Τρωσὶ and Δαναοῖσι, as the terminal datives of δῆσειν. Some, however, find a tmesis in δῆσειν—ἐπ'. The future is here used after ἐμελλεν (*he was purposing*), to denote the continuance of the action in future time: Cf. K. § 257. R. 2. — διδ, *through*.

41-47. ἔγρητο (syncopated aor. mid. of ἐγείρω), *he awakened*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 75. — δειή . . . ἑμφή, *and the divine voice sounded* (literally, *was poured*) *around him*, i. e. it seemed yet to ring in his ears, and he was wholly under its influence. δὲ is here slightly adversative, *he awoke, but* the voice rang in his ears. The remembrance of the dream did not pass away with sleep. — νηγάτεον, *new*. — περὶ is taken adverbially. — λιπαροῖσιν, *shining with oil or ointment*. Here it signifies *clean, beautiful*. "candidi." Heyne. — ἀμφὶ . . . ἀργυρόηλον, *and then hung his silver-studded sword about his shoulders*, i. e. he suspended it from his shoulders by a belt. — ἀφθίτον αἰεὶ, *always imperishable*, i. e. it was a hereditary gift, an heir-loom. Cf. vs. 101-108, where the history of this sceptre is given, and its ownership traced back to the gods. — κατὰ νῆας of Nestor. Cf. v. 54.

48-52. προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, *ascended high Olympus*. — ἐρέουσα, *to report* (see N. on 1. 13) = *to bear, carry*. — κηρύττεισι—κέλευσεν, κηρήσσειν. The accusative is the more usual construction with κέλευσεν. Cf. Jelf's Kühn. § 589. Obs. 3. The employment of the dative shows, that it is to be regarded rather as the personal object of the verb, than a part of the compound idea contained in the infinitive with its subject. Cf. Jelf's Kühn. § 674. — οἱ μὲν refers to the heralds, and τοὶ δ' to the Greeks. — ἠλείροντο, *began to assemble*.

54, 55. πρῶτον. The chiefs first assembled, and afterwards the whole army. Cf. v. 94. — Ἴζε, *sat*. Ernesti reads βουλήν, which would require the transitive use of Ἴζε. — βασιλῆος is in apposition with Νέστορος, implied in Νεστορέην put for the attributive genitive, *the Nestorean ship of the king* = *the ship of Nestor the king*. Cf. K. § 266. 2; S. § 156. 1. b. Nestor's ship was selected as the place of holding the council either *honoris causa*, or because his station in the camp was next to that of Agamemnon. The fact that he was personated in the dream, may have had some influence in the thing. — πικρὴν, *wise, prudent*.

56-59. ἐνύπνιον, *in sleep*, is an adverb. — ἀμβροσίην, *ambrosial*, an epithet applied to night, as devoted to sleep a gift of the gods. — εἶδος, μέγας, and φῆν are accusatives synecdochical. See N. on 1. 115. — καὶ . . . ζεῖπεν (i. e. καὶ προσέειπέν με μῦθον), *and addressed me with* (these) *words*. For the double accusative see N. on vs. 23-34. Κόρπεν takes μῦθον in the sense of μῦθος.

60-70. See Ns. on vs. 28-34.

71-75. φηγετ' ἀποπτόμενος (= ἀπέπτωτο only more emphatic), *he flew away swiftly* ("he took wing, and away." Chapman.) Cf. K. § 810. 4. 1; S. § 225. 8. — δέ. See N. on v. 41. — ἀλλ' ἄγετ', *al kén pros, but come (let us see) if somehow*. For the ellipsis, see N. on l. 66. — Δωρήσομεν is put for Δωρήξομεν. — πρῶτα δ' ἔγων is followed by ὑμεῖς δ', v. 75. — ᾧ δέμῃ ἐστίν, *as is right*, is to be taken with πρῶτα δ', and refers to the custom of the one highest in authority, to propose the subject for deliberation. Spitzner prefers the reading ἢ δέμῃ ἐστίν = ὡς νόμος ἐστίν. — "φεύγειν est simpliciter discedere, ut saepe." Heyne. — ἔλλαθεν ἕλλος, *one in (literally, from) one place, and another in another*. — ἐρητύειν = ἐρητύετε. See N. on v. 10.

76, 77. τοῖσι. See N. on l. 58. — ἡμαθόντος, *sandy*, was an epithet given to Pylos, as Crusius thinks, because it lay on the sea-coast. But if the Neleian Pylos was at Coryphasium, now Old Navarino, this epithet is well suited to it, being, as Leake (*Travels in Morea*, vol. i. p. 422) says, a peninsula surrounded by an extensive plain of sand, now mostly a lagoon, but anciently, on the testimony of Pausanius, not so submerged.

79-83. ὃ φίλοι . . . μέδοτες is a verse of frequent recurrence. — εἰ μὴν—ἔνισπεν (*had told*)—κεν φαίμεν (*we would say*). The indicative in the protasis refers to the denial of a fact (= no one else has told this). K. § 839. 2. I. b. The optative in the apodosis, denotes that the thing conditioned is uncertain or doubtful (= we would probably say). K. § 839. 3. a. — τὸν ὕπνιον, *this dream* which has just been told. — νοσφιζόμεθα μᾶλλον, *we should rather have separated ourselves from it* (= rejected it as a delusion) than believed it. — ἴδεν, sc. ὕπνιον. — ὅς refers to the omitted subject of ἴδεν. — ἀλλ' ἄγετ' . . . Ἀχαιῶν. See N. on v. 72.

84-90. βουλῆς is the genitive of separation after νέεσθαι. — οἱ δ'—σκηπτούχοι βασιλῆες. See N. on τὴν δὲ—κούρην, l. 391. — ποιμένι λαῶν, i. e. Agamemnon. Cf. v. 248. Some refer it to Nestor, but the confederate leaders were under no obligation to obey him. — ἥτε = ὡς ὄτε, *as when*. This comparison, the first we meet in the Iliad, has reference to the number of the bees, and the manner in which they fly (*αἰεὶ νέον, always in fresh numbers; βοτρυδόν, in clusters*). — ἔδνεα, *swarms*. So we have ἔδνεα μυιάων in v. 469. — ἀδινάων, *dense, crowded together*. — πέτρης ἐκ (i. e. ἐκ πέτρης) depends on ἐρχομένων. — αἱ μὲν τ' ἔνθα—αἱ δέ τε ἔνθα, *some here—and some there*. — πεποθήαται. See N. on ἐπιτετρόφαται, v. 25.

91-94. ὅς, *thus*, responds to ἥτε in v. 87. — τῶν refers to the Greeks. — νεῶν ἔπο, i. e. ἀπὸ νεῶν. — ἠΐονος προπάρουδε βαδείης, *along the vast shore; "lofty coast."* Crusius. Others render it, *deep sand*. — ὄσσα, *Rumor*. As the people were ignorant of the cause of their being called together, various conjectures would be formed, and rumors spread through the ranks, which would excite great eagerness to reach the place of assembling and learn the object of their meeting. This is

beautifully attributed by the poet to Rumor, the messenger of Jove, who raged in the midst of them urging them to proceed. — ἀγέροντο, 2 aor. mid. Epic of ἀγέρω.

95-98. τετρήχει, 2 pluperf. of τάρσσω (cf. K. §§ 156. R; 230) with imperf. signification, was in commotion. — λαῶν ἰζόντων, while the people were sitting down. — βοδώντες, by vociferating. See N. on 1. 168. — εἴποτ' ἀτῆς σχολατ' (i. e. σχολῶντο), if ever (= in order that) they might restrain themselves from their noise.

99-101. σπουδῆ, with zeal, pains = with difficulty, on account of their eagerness to learn the object of their assembling. — σκήπτρον. See Ns. on 1. 28; 2. 46. — κάμει τεύχων (= ἐνευξεν σὸν κάματῶ), made with much labor; literally, wearied himself with making. Cf. K. § 310. 4. e.

103-109. διακτόρῳ Ἀργεϋφόντῳ, his messenger the Argicide, i. e. Mercury or Hermes, who received this name because he slew Argos the keeper of Io. — Πέλοπι. Pelops the son of Tantalus, came into Southern Greece. and being possessed of great wealth, became powerful, and gave the name Peloponnesus to the country. Cf. Thucyd. I. 9. § 2. — Θυέστῳ. Thyestes was the brother of Atreus, whom he succeeded in the government of Mycenæ. — Θυέστ', i. e. Θυέστα = Θυέστης. — φορῆναι denotes the purpose of λέγει. See N. on 1. 838. — πολλῆσιν ῥήσοισι in the Argolic and Saronic gulfs. — Ἀργεῖ παντί, i. e. the whole of Argolis. See N. on 1. 30. — τῷ, sc. σκήπτρῳ.

110-115. ὃ φίλοι κ. τ. λ. This speech of Agamemnon is a fine specimen of what the Greeks call λόγους ἐσχηματισμένους, which is described by Quint. (Inst. Orat. IX. 2. § 25). The speaker's object is to excite the army to continue the war, and this he does by a speech apparently at variance with this design. A similar speech was made by Clearchus to his mutinous troops. Cf. Xen. Anab. I. 8. § 9. — Δαναοί. See N. on 1. 42. — μέγα. Aristarchus gives μέγας, which Spitzner says is opposed to the Homeric use. — ἄτη, evil, calamity. Agamemnon has no reference, in the use of this word, to his own error or misconduct in having quarrelled with Achilles, inasmuch as he attributes his misfortune to the deceitful promises of Jupiter. See N. on 8. 164. — σχετίλιος. See N. on ῥήπιος, v. 38. — ὅς = in that he, because he. K. § 334. 2. — πρὶν, before, stands opposed to νῦν in v. 114. — ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέρσαντα). The construction is explained in N. on ἰόντα, 1. 541. — δυσκλέα is put on account of the metre for δυσκλεέα. Cf. K. § 218. 15.

116-122. ὅπως σου, thus some how or other. — μέλλει—φίλον εἶναι, it seems to be pleasing. — πολίων—κάρηνα, the citadels of cities; literally, the summits of cities. The highest part of the city was selected for the citadel. — εἶτι, yet, still. — γὰρ is put here before the clauses to be confirmed (vs. 120-122), and may be rendered indeed, truly. Its position enables it to look back to δυσκλέα Ἀργος ἰκέσθαι, which is repeated with enlargement in ἀλλ' ὅπως τοιοῦνδε κ. τ. λ. in v. 120. — τότε refers forward to vs. 120-

122. — *ἔσομενοι*, those that will be (after us = posterity, limits *αἰσχρόν*. Kühn. (Jelf's edit. § 602. 8) ranks this with the dat. incommodi. See N. on 1. 39, 159. — *τοιοῦδε τοσόνδε*, such and so great. — *πόλεμον πολεμίζω*. Cf. K. § 278. 1; S. § 181. 2. — *ἄνδρασι παυροτέροισι*. The number of the Grecian forces at the siege of Troy has been variously estimated from 100,000 to 140,000. See N. on v. 494. The Trojans and their auxiliaries were 50,000 in number. Cf. 8. 558. — *τι* is to be constructed with *οὐκ*. — *πέφανται*, 3 sing. perf. pass. of *φαίω*.

123-128. *γάρ* explains and confirms *ἄνδρασι παυροτέροισι* in v. 122. — *κ' ἐθέλομεν*. See N. on 1. 60. Thiersch would read *ἀο καί*. — *ταμιόντες* "refers to the killing of the victims in the sacrifices, which attended the making of a truce or league." Felton. — *ἀριδμηθέμεναι* (i. e. *ἀριδμηθήναι*. S. § 182. 6) depends on *ἐθέλομεν*. — *Τρῶας*. Eustathius reads *Τρῆες*. — *λέξασθαι*, to select. *καὶ εἰ κ' ἐθέλομεν* must be repeated from the preceding verse. Also at *ἡμεῖς—διακοσμηθεῖμεν*, where the construction changes, *εἰ* must be supplied. — *ἐφῆστοι*, natives; literally, those at the domestic hearth (in the city of Troy) = housekeepers (in a legal sense). Cf. Liddell and Scott, sub voce. Opposed to this is *ἐπικούροι*, in v. 130. — *Ἀχαιοὶ* is in explanatory apposition with *ἡμεῖς*, because the preceding *ἐθέλομεν* refers to both the Greeks and Trojans. — *Τρῶων . . . οἰνοχοεῖν*, and we should choose a man of the Trojans, each one to pour out wine (for each decade) = should choose each decade a Trojan man to pour, etc. — *κεν—δευλοῦτο*, would be in want of. See N. on 1. 232

129-138. *τόσσον—πλέας* (Epic for *πλέονας*), so much more numerous. — *Τρῶων* depends on *πλέας*. S. § 198. 1. — *πολλέων* is dissyllabic by synizesis. — *οὐκ . . . πολλέδρον* is epexegetical of *οἱ με μέγα πλάζουσι*, cause me greatly to wander (from my purpose) = hinder me from my undertaking. Köppen supplies *τοῦ σκοποῦ* with *πλάζουσι*. — *Ἰλίου—πολλέδρον*. See N. on 1. 392.

134-141. *ἐννέα . . . ἐνιαυτοί*. "Hic locus classicus de numero annorum oppugnationis." Heyne. *ἐννέα—Διὸς μεγάλου*. Jupiter was god of the heavens, embracing all the natural phenomena, the seasons, epochs, and revolutions of time, etc. — *καὶ δὴ* "is used in passing from the general to the particular." Felton. — *βεβῆασι*, 2 perf. of *βαίω*. — *σέσηκε*, 2 perf. of *σῆπω*, with passive signification, are rotten. — *σπάρτα λέλυνται*. See N. on v. 86. — *που* refers to indefiniteness of place. — *ἡμέτεροι* takes the gender of *ἄλοχοι* the nearest noun, or because the feminine is preferred to the neuter (K. § 241. 1). Cf. Mt. § 441. 2. c. — *εἶατ'* (i. e. *εἶπαι* for *ἦνται*)—*ποτιδέμεναι* (for *προσδεχόμεναι*), sit waiting for us. — *ἄνωγ, frustra*. See Ns. on 1. 138, 520. — *ἄκρῶτον, unfinished*. — *πειδόμεθα πάντες, let us all obey*. S. § 218. 2. — *οὐ γὰρ ἔτι—ἀψήσομεν* = no longer may we hope to take.

142-146. *τοῖσι—δυμόν*. See N. on *δοσε—οἱ*, 1. 104. — *ἐνὶ στήθεσσι* is a local dative defining *τοῖσι δυμόν*. — *μετὰ πληθύν, throughout the*

multitude. — πληθύν stand. opposed to ἡγεμόνες. — ὄσαι οὐ—ἐπάκουσαν = ἡ οὐκ ἐπάκουσε, reference being had in ὄσαι to the idea of plurality contained in πληθύν. Cf. Sal. Cat. "civitatis mores quos (=quam) luxuria atque avaritia vexabant." Cf. K. § 241. 1. — βουλῆς, i. e. the real design of Agamemnon. — πόντον "καίριοιο, the Icarian sea, a part of the Ægean, which was stormy and dangerous. Cf. Horat. Od. I. 1, 15, — τὰ μὲν refers to κόματα. — ἔραρον' (i. e. ἔραρον). "concitare solet." Crusius. Cf. K. § 246. b; S. § 211. N. 2. The verb takes the number of the nearest noun. K. § 242. N. 5. — ἐπαίτας, τρωαίτις, upon the sea.

147-154. ὡς δ' ὅτε (as when) κινήσῃ. The subjunctive is employed, when the thing spoken of is a supposition. Cf. K. §§ 337. R. 1; 342. R. 1; S. § 217. N. 4. — Ζέφυρος "cui vento Asia minor maxime exposita est, mare Ægeum perflanti." Bothe. It is often used in Homer, for a rough and boisterous wind. Cf. 4. 276; Odys. 5. 295 --- ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχέουσιν, and it (i. e. the corn) sinks with the ears. ἐπὶ is here used adverbially. Matthiæ (§ 400. 6) makes λήιον ἡμῖν ἀσταχέουσιν = ἀσταχέες ἡμῶν ἐν λήϊῳ, and remarks that in the poets, where the subject denotes something general, the particular thing which is found in or connected with it, is put in the dative. Some taking ἐπὶ—ἡμῖν as a tmesis, refer it to Ζέφυρος as the subject, it falls upon the ears. — ὅς, thus, responds to ὡς in v. 147. — τῶν depends on ἐγορή and refers to the Greeks. — νῆας ἐπ' i. e. ἐπὶ νῆας. — ποδῶν ἐπέεργε, under their feet, is to be constructed with δειρομένη. — ἄπτεσθαι νηῶν. S. § 191. 1. — ἐλάειν for ἔλαειν. — οὐρούς, the channels or trenches through which the ships were hauled up and again launched. When these trenches through disuse had become filled up, they had to be cleared previously to launching the ships. — ἐπὶ—ἔραρον is put by tmesis for ὑφ'ἔραρον. — ἔρματα. The ships, when drawn up on the land, rested upon shores or props, to keep them from rotting.

155, 156. κεν—ἐτύχθη—εἰ μὴ—ἔειπεν, would have happened so—unless Juno had spoken. The indicative is employed in the protasis and apodosis, when the reality of the condition and the thing conditioned is asserted. The condition here was not fulfilled, and therefore the event referred to did not take place. Cf. K. § 339. 2. I. b; S. § 215. 2. — ὑπέρορα (= ὑπέρορον), beyond or beside fate, i. e. not brought about by destiny, but by the act of the persons concerned in the thing. Cf. Odys. 1. 34, where Νίτωρ says that the word should be written ὑπὲρ μόρον as ὑπὲρ μοῖραν, αἴσαν. — Ἀθηναίην is not governed by πρὸς, but by the verbal idea contained in πρὸς—ἔειπεν. Cf. K. § 300. 2. b.

157-165. ὁ πρόποι. See N. on 1. 254. — ὄβρω, thus, as they are now preparing to do. — εὐρέα νῶτα, broad back = widely extended surface. — κὰδ—λίποιν, i. e. κατὰ—λίποιν. — εὐχολήν, a cause of exultation, a boast (literally, a vow), is in apposition with Ἑλένην, and λίποιν (can they leave) is a softened form for the future indicative, with which it is here interchanged. Cf. Mt. § 515. β; Butt. § 139. m. 15. — ἀπό. See N. on 1. 562.

— κατά, through, among. — φῶτα ἕκαστον, each man. — μηδὲ ἕα. S. § 218. 3. Thiersch (§ 220. 69. Obs. 2) would read μηδ' εἶα, and says that Bentley offends against analogy, in making μηδὲ ἕα in this place, μηδ' εἶα from εἶα.

167-172. βῆ . . . ἀίξασα. See N. on 1. 44. — καρκαλίμως . . . Ἀχαιῶν. Cf. v. 17. — εὐρεν ἔκειτ'. The asyndeton gives vivacity to the narration. — Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, equal in wisdom to Jove. μῆτιν is the accusative synecdochical. — ἕσταότ'. Ulysses was not like the other chiefs making preparations to depart. — ἐπεὶ introduces the reason of his inaction. — κραδίην stands related to μιν as the accusative of part. See N. on 1. 237. — ἀγχοῦ, sc. αὐτοῦ, i. e. Ulysses.

173-181. πηλυμήχαν', rich in expedients, crafty. — οἶτω . . . φεύξισθ'. Cf. vs. 158, 159. — ἐν πεσόντες is expressive of the haste with which the Greeks were embarking. For the verb of motion followed by a preposition of rest, see N. on 1. 55. καὶ δέ κεν κ. τ. λ. See vs. on 160-165. — μηδέ τ' ἐρώει, and do not loiter. Spitzner (and with him Crusius) reads μηδ' ἐτ' ἐρώει, and hesitate no longer. To atone for the loss of the connective τέ, he reads in the next verse σοῖς δ' ἀγανοῖς.

182-186. φωνησάσης, who was speaking. See N. on 1. 85. — βῆ δὲ δέειν, and he set out upon the run, he began to run. — ἀπὸ is disjoined from βάλει by tmesis. — χλαῖναν, the upper or outer garment, worn as a protection against cold or inclement weather. Hence the epithets ἀνεμοσκεπῆς and ἀλεξάνεμος in 16. 224, and Odys. 14. 529. — Ἐδρυβάτης. See N. on 1. 320. — δέξατό οἱ. See N. on 1. 596. Some construct οἱ with σκῆπτρον in the sense of the possessive genitive. See N. on 1. 104. — σκῆπτρον πατρώϊον κ. τ. λ. Cf. vs. 46, 47. The sceptre showed that Ulysses was acting by the authority of Agamemnon.

188, 189. ὄστινα-κίχρη (= εἴ τινα-κίχρη, as often as he found any one)—ἐρητύσασκε (he would restrain). Cf. K. § 333. 4; Butt. § 139. m. 39; S. § 217. 1. For the iterative form, cf. K. § 221; S. § 118. 1. c.

190-197. δαίμονι'. This word is repeated in v. 200 in a bad sense, which was of course indicated by tone and gesture. See N. on 1. 560. — εὐ σε ζοικε, it does not become you. — θειδίσσεσθαι is to be taken intransitively. — αὐτός, you yourself, is opposed to ἄλλους λαούς. — Ἴδρυε is used causatively. — οἶος νόος Ἀτρείδαι, what is the intention of Atreides, i. e. what he means by his advice to return home. — ἐν βουλῇ is to be constructed with ἔειπεν. — πάντες ἀκούσαμεν. In order to avoid wounding the pride of those chiefs, who were not admitted to the council of princes, Ulysses in this address classes himself with them, by the use of the first person plural. — μήτι. Supply ἴρα or some such word. Cf. S. § 214. N. 3. — δὲ = γάρ.

198, 199. ὄν-ἴδοι-ἐλάσασκεν (3 sing. iterat. aor. of ἐλαῖνω). See N. on vs. 188, 189. — δήμου ἄνδρα, a man of the people, a common man.

200-206. ἀρτέμας, quiet, still. — σέο φέρεροι, superior to you. —

οὔτε . . . βουλῆ, i. e. as we say, *you are mere cyphers*. — πάντες βασιλεύσομεν. See N. on πάντες ἀκούσαμεν, v. 194. — ἀγαθὸν is put in the neuter gender, because the subject is regarded as an inanimate thing. Cf. S. § 157. 1. c. — φ̄ = ἐκείνος φ̄, the antecedent being in apposition with εἰς βασιλεύς. S. § 172. 4.

208-210. νεῶν ἔπο. See N. on v. 91. — ἡχῆ denotes manner. — ἀγριαλφ̄ is a local dative, *on the beach*. The preposition which this dative usually takes in prose, is commonly dispensed with in poetry. K. § 283. 1; S. § 204. — βρέμεται has an active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 108. This verse is a fine example of the onomatopoeia. See Ns. on 1 84; 4. 125.

211-215. ἄλλοι stands opposed to Thersites. — ἀμετροειπής, *immoderate in words, prating*. — φρεσὶν ᾔσων—ᾔδῃ, *for he knew in his mind*, i. e. he was familiar with. — ἀτὰρ οὐ = οὐδέ, since there is no antithesis with what goes before. — ἐριζέμεναι (= ἔσπε ἐριζέμεναι) depends on ἔπεα—ᾔδῃ. — ἀλλ' opposes what follows to οὐ κατὰ κόσμον, *not according to propriety to rail—but (to say) whatever appeared to him*, etc.

216-219. αἰσχιστος . . . ἦλθεν, *he was the ugliest man who came to Troy*; literally, *he came under (the walls of) Troy the ugliest man*. — φαλκός has commonly been rendered *squint-eyed*, but Butt. (Lexil. No. 105) maintains its signification to be *bandy-legged*. This corresponds better with the next clause χωλὸς δ' ἔτερον πόδα, *and lame in one foot*. For the asyndeton in this verse, see N. on v. 9. — οἱ ἔμω. See N. on 1. 104. — συνοχωκότε, *curved or drawn together*, pass. part. Epic of συνέχω. Cf. K. § 230. — φοξός, *pointed, conical*. — κεφαλῆν is the accusative synecdochical. — ἐπενήνοθε (sc. τὴν κεφαλῆν), *sat upon = grew upon his head*, Epic perf. with signification of imperf. from an old form 'ΕΝΘΩ or 'ΕΝΕΘΩ. Cf. K. § 230.

220-224. ἐχθιστος is strengthened by μάλιστα, *most especially odious*. The translation *most hostile*, sometimes given it, does not comport with the reason introduced by the following γάρ. — νεικεσκε, "*conviciari solebat*." Crusius. See N. on v. 189. — ὀξέα κεκληγώς, *screaming sharply*, 2 perf. part. of κλάζω with present signification. — τῷ δ' refers to Agamemnon. The general displeasure felt towards that chief, emboldened Thersites to rail at him. — κοτέοντο, imperf. mid. of κοτέω with active signification. — μαρὰ βῶων, *shouting loud*; literally, *shouting afar*, i. e. so as to be heard afar. Thersites probably stood some distance from Agamemnon.

225-228. τέο = τίνος. — αὐτ', *again*, refers to the previous quarrel with Achilles. The clause is = *whom are you now blaming?* the emphasis being given to the adverb. In χαρίζεις there is also an allusion to his having just before deprived Achilles of Briséis = *what are you in want of now? Have you not already enough?* — τοὶ Ἀχαιοὶ—δίδομεν, *we Greeks give*. The use of the first person is in accordance with the braggart character of Thersites. — εἶτ' ἄν. See N. on 1. 242.

229-234. *ἔτι καὶ, even yet*, notwithstanding the vast treasures you have amassed. — *ὅν κέ τις οἴσει*. See N. on 1. 175. — *ἄλιος ἔποινα*, as a ransom of his son. *ἄλιος* is the genitive from an old theme 'ΤΙΣ. — *ὅν κεν = εἴ τινα*. See N. on 1. 189. — *ἐγὼ . . . Ἀχαιῶν*. The speaker's impudence increases as he proceeds with his speech. — *γυναικῆ νέην* (alluding to Briséis) is grammatically dependent on *θήσας ἀγάγω*, although in sense it is to be referred back to *ἐπιδύεαι*. — *ἴνα* is *telic*. See N. on 1. 185. — *μίσγεαι* (for *μίσγηαι*)—*αὐτὸς ἀπονόσφι* (sc. τῶν ἄλλων) = *you yourself alone*. — *κακῶν . . . Ἀχαιῶν*, to cause woes to come upon the sons of the Greeks; literally, to bring the sons of the Greeks into calamities, *κακῶν* being a local genitive. Cf. K. § 273. 4. a. *ἐπιβασκόμεν* (Epic infinitive) is causative in sense.

235-239. *κῆκ' ἐλόγχε'* (i. e. *ἐλόγχεα = ἐλόγχιστοι*, the abstract being used for the concrete), cowardly dastards. — *Ἀχαιῖδες οὐκέτ' Ἀχαιοί!* *Achaean women, and no longer Achaean men!* "Greekish girls, not Greeks ye are." Chapman. An extremely bitter taunt to those, with whom strength and courage were such eminent virtues. — *οἰκαδὲ περ*, even to our home. *περ* gives emphasis to the noun. K. § 317. 1. See N. on 1. 131. — *τόνδε*, i. e. Agamemnon. — *αὐτοῦ*, here, is explained by *ἐνὶ Τροίῃ*. — *γέρα πεσόμεν*, to enjoy (literally, to digest) his reward. — *ὑφρα ἴδηται*. See N. on 1. 82. — *ἤ—ἢ καὶ οὐκ* (Epic for *οὐκ*), whether—or not. *καὶ* gives emphasis to the second member of the antithesis. — *τι* is synecdochical. — *οἱ* refers to Agamemnon. — *χ'* is put for *κέ*. S. §§ 21; 15. 1. — *ἔλθῃ γὰρ κ. τ. λ.* Cf. 1. 356, 507. — *φρεσὶν* is the local dative. See N. on 1. 189. — *γάρ*. The ellipsis may be thus supplied, for (if he had any spirit) you would, etc. See N. on 1. 232.

244, 245. *Θερσίτης*. See N. on *νήπιος*, v. 38. — *τῷ* depends on *παρίστατο* by the force of the preposition. — *ἤνικαπε*, 2 aorist of *ἐνίπτω*, to chide, reproach.

246-251. *ἀκριτόμυθε*, "loquax verbis innumeris utens." Brandreth. — *λεγὺς περ ἔδῃ ἀγορητής*, although you are a very (see N. on 1. 131) sonorous orator. *λεγὺς* is applied to Nestor (1. 248), as an epithet of praise, and must therefore be used here ironically. — *ἔσθ' . . . βασιλεύειν*. Cf. 1. 277. — *οἶος*, alone, the only one. — *ὅσοι* (as many as) refers to *βροτῶν* taken collectively. — *τῷ*, for this reason. Cf. Mt. § 291. 4. a. — *ἂν—ἀγορεύεις*, you should not harangue, is a mild form (and therefore here used ironically) for *μὴ ἀγόρευε*. Cf. K. § 260. 4. b; Butt. § 139. m. 7; 8. § 218. 2. — *βασιλῆας . . . ἔχων*, having kings in thy mouth = continually talking about kings. — *νόστον τε φυλάσσεις*, and be watching the return = having such concern about the return of the army to Greece.

252, 253. The uncertain issue of either of the proposed measures, is here advanced as an argument, why Thersites should not assume to judge of what was beyond his knowledge. — *οὐδέ τί κω*. See N. on 1. 100, 108. — *ἔσται = will turn out*. — *τάδε ἔργα* is explained in v. 253.

254-256. These verses are bracketed in many of the best editions although Ernesti, Heyne, and Bothe receive them as genuine. — τῷ. See N. on v. 250.

257-264. ἀλλ' ἐκ . . . ἔσται. Cf. 1. 212. — εἰ κ' — κινήσομαι, *if I shall find*. Bothe makes this verb in the subjunctive, the mood-vowel being shortened. Crusius and Stadelmann with Hermann, find it in the future indicative. Thiersch (§ 232. 77) after Ptolemy would read κινήσομαι, a subjunctive form to κινήμενος. — ὣς γύ περ ἴδῃ = *as now I find you here*. — μηκέτ' . . . ἐπεῖθ, *may the head rest no longer upon the shoulders of Ulysses* (S. § 216) = *may I live no longer*. The proper name is employed instead of the personal pronoun, for the sake of emphasis. ἔμοισιν is the local dative. — μηδ' ἔτι . . . εἶην = "nec Telemachus meus si perstes sit." Heyne. — εἰ μὴ—δύσω. S. § 216. 4. — φίλα = *thy*. — τὰ τ' (see N. on 1. 86) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, *quæque pudenda cooperiunt*. — αὐτὸν δέ, *but you yourself*, is opposed to εἴματα. — πεκληγῶς (2 perf. part. of πλῆσσω) ἀγορήθεν, *beating thee from the assembly*.

266-271. ὁ δ' refers to Thersites. — ἰδνῶδη, "*se contorsit*." Brandreth. — θαλερὸν = *abundant*. — μεταφρένου ἐξυπατίστη, *arose upon his back*. Notice the use of the prepositions compounded with the verb, ἀνά, ὑπ, ἐξ, *from his back, ὑπό, under the blows of the sceptre*. — ἀχρεῖον ἰδόν, *looking foolish*. K. § 278. 8. c. — οἱ δὲ refers to the Greeks. — ἀχνύμενοι at Agamemnon (see N. on τῷ δ', v. 222), or, as Felton says, because they were disappointed in their hope of returning. For the construction of the participle, see N. on 1. 181. — ἴδῃ refers to vs. 272-277. — τις = *ἕκαστος, each one*. S. § 165. N. 1. — εἶπεσκεν is the iterative form. S. § 118. c. — πλησίον ἄλλον, i. e. his neighbor, the one who stood or sat nearest to him.

273-276. βουλὰς . . . ἀγαθὰς, *both in being the author of good counsel*. The participle here denotes the means or manner. See N. on 1. 168. βουλὰς is put in the accusative instead of the genitive, because the object of the verb is made prominent, while the idea of beginning is kept out of sight. Cf. Jelf's Kühn. § 513. Obs. — τόθῃ μέγ' ἕριστον, *by far the best thing* (he has ever done). — δς refers to the subject of ἔρεξεν, i. e. Ulysses. — τὸν λωβητήρα ἐπεσβόλον, *this abusive reviler*. The presence of the article, as Bothe remarks, denotes that Thersites was well-known throughout the army. — δὴν imparts to θυμὸς ἀγῆνωρ an ironical sense. Kühn. (§ 315. 4) says that δὴν always has this sense in Homer. Cf. 8. 448; 13. 620; 17. 29.

278-288. φάσαν conforms in number to the idea of plurality contained in πλεθῶς. See N. on v. 143. — πολίτωρδος. This epithet was given to Ulysses, because, as Crusius remarks, it was by his crafty counsels principally, that Troy was taken. The same epithet is applied several times to Achilles. — παρὰ, *near him*. — κήρυκι. Cf. v. 184. — ὥς, *so that*, is telic. See N. on 1. 185. — αἶμα is to be taken with ἀκούσειαν, *might*

together hear. For the optative after ἀνάγει, cf. K. § 380. R. 2; S. § 214. N. 1. — οἱ πρῶτοι τε καὶ ὅσπιστοι = πάντες, the whole. — ὁ σφ.ν κ. τ. λ. Cf. l. 73.

284-288. ἕναξ is not to be translated with Ἀτρεΐδῃ, but after σέ, in order to oppose it to ἐλθῆχιστον, to make you, O king, the most contemptible. — πᾶσι-βροτοῖσιν = ἐν πᾶσι βροτοῖσιν, a local dative put by a varied construction for the genitive plural. S. § 188. 1. — μάρπτεισι, speech-dividing, uttering articulate sounds in which men are distinguished from brutes. Some render it oculus dividens, because of all animals, the eyes of men alone are divided by the nose. — ὑπόσχεσιν. This promise is explained in v. 288. — ἥνπερ ὑπέσταν, the very same which (περ emphatic) they took upon themselves; literally, stood under. — στείχοντες denotes time. See N. on l. 85. — ἀποπέσσαι. Supply σέ as the subject, with which ἐκπέσσαι' (i. e. ἐκπέσαστα) agrees.

289-298. γάρ introduces the proof that the Greeks had violated their promise. — ἢ-ἢ (either-or). For this interchange of the particles, cf. Kuhn. (Jelf's edit.) § 754. 3. — ἀλλήλοισιν . . . ῥέσσαι, they are weeping with one another (= are mutually expressing in tears their desire) to return home. — ἢ μὴν . . . ῥέσσαι. This line has received various interpretations. As the words stand, the most natural sense is, and truly it is hard to return home being wearied out (with an unprofitable war). But this comports so little with the preceding context, for the severity of which it is manifestly apologetic, and also with the subsequent context, that I am disposed to adopt the interpretation of Prof. Felton, which is substantially that of Eustathius and Heyne, "no doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering." Some take πόνος in the sense of it is worth any pains or labor to return, etc. — καὶ in καὶ γάρ τις belongs to ἕνα μῆνα, even one month (accusative of time. S. § 186. 2), and γάρ confirms the desirableness of returning home referred to in the preceding verse. — ἀπό. See N. on l. 562. — οὐν has here a local signification, by, near. K. § 289. 2 (1). Cf. v. 297, where παρὰ is used. — ὄνπερ (see N. on v. 286) . . . εἰλέωσιν, i. e. detained by adverse winds and stormy seas, and not staying voluntarily as we are. εἰλέωσιν is an Epic form from εἰλω, and trissyllabic by synizesis. — ἡμῖν-μυμόντεσσι, to us remaining here = while we have been remaining here. Mt. § 388. c; S. § 225. 2. The dative of the person here denotes those in reference to whom the action in ἐστὶ περιτροπέων took place. See N. on l. 104. — ἐνθάδε at Troy. — τῷ. See N. on v. 250. — Ἀχαιοὺς is the subject of ἀσχαλάειν. — ἀλλὰ καὶ ἔμπης, but notwithstanding. Having apologized for the impatience of the Greeks to return home, and thus conciliated their minds toward him, the speaker resumes the thought from v. 290. — τοῖ = οὐκ ἐκνοῖ. ἐστὶ is to be supplied, the subject of the sentence being δηρὸν . . . ῥέσσαι. S. § 153. — κενόν, i. e. without booty.

296, 300. ἐπὶ χρόνον, for a time longer, for a while longer. — ἔφρα

δαίμεν, in order that we may know. See N. on 1. 82. — ἦ—ἦ καὶ οὐα. See N. on v. 288.

301-304. γὰρ introduces an explanation of ἐτερον Κάλχας μαρτερέται. — τόδε refers forward to the incident related in δρ' ἐς Αὐλίδα κ. τ. λ. — ἐν φρεσίν belongs to ἴδμεν as a local dative. — δὲ=γάρ. — μάρτυρος of the prodigy which is about to be related. — Κῆρες—Σαυάτοις, the Fates of death, i. e. the goddesses who preside over, or are the personifications of the various kinds of death, especially such as are violent and sudden. Cf. 11, 332; 12, 326. The singular is sometimes used in Homer. When employed as a common noun, it is equivalent to *fate*. — ἔβαν—φέρουσαι (= ἤνεγκον. Crusius) down to Hades. — χθιδί τε καὶ πρόϊ' is put indefinitely for *lately*. So we say of a very recent event, it was only yesterday that it took place. The words are to be taken with the preceding clause. — ἠγγερόσαντο (Epic for ἠγγέροντο) = συνηρόϊζοντο. Schol.

305-310. ἀμφὶ περί, round about. ἀμφὶ is an adverb. — κατά, at, near by. — τελεέσσας. Cf. 1. 815. — πλατανίστην. In respect to the beauty and utility of the palm-tree, see my note on Xen. Anab. II. 8. § 16. — δράκων is the subject of ἔρυσεν. — τόν ρ'. See N. on 1. 430. — αὐτός, Ὀλύμπιος, i. e. Jupiter. — ἦκε φέωσθε (Cf. S. § 135. 3). See v. 318. — βα' in πρὸς βα' connects πλατανίστην with καλῆ ὑπὸ πλατανίστην, in v. 307.

311-316. ἔνθα, i. e. in the plane-tree. — πετάλοις ὑποκεκμηῶτες, "sub foliis trepide latitantes." Brandreth; "fluttering covering among the branches." Felton. — δεκά belongs to στρουθοῖο νεοσοί. — ὄγς, i. e. the serpent. — ἐλεεινά—τετριγῶτας (2 perf. part. of τριζῶ), screaming piteously. ἐλεεινά is properly the accusative of that wherein the action of the verb consists. Cf. Jelf's Kühn. § 566. 8. — ἐλελιζόμενος, having coiled himself. — πτέρυγος is the genitive of the part seized. S. § 192. 2.

318-320. ἀρίζηλον, a wonder, prodigy, is the second accusative after δῆκεν. S. § 185. How the serpent became a prodigy is related in the next verse, which commences with γὰρ explicantis. Butt. (Lexil. No. 10. § 11) conjectures ἀίθηλος, as conforming better to the following ὅσπερ ἔφηεν, which is antithetic, and to the words λαῶν . . . ἔθηκε, he turned it into a stone = he caused it to disappear. He would, however, retain ἀρίζηλον, as the only reading which has come down to us grounded on authentic documents. If, as some conjecture, ἰσηλός lies at the base of both compounds, the sense which Buttmanthinks the passage requires, may be made out of the usual reading. — θεός, ὅσπερ, the very god who. See N. on v. 286. — ἐτόχθη = ἐτυχεῖν in prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 238.

321-325. ὡς οὖν, thus then. — δεῶν limits ἑκατόμβας. — εἰσῆλθ', entered upon = occurred at the time. — Κάλχας. Cf. 1. 69. — ἄνεψ, silent through amazement. Spitzner, Crusius, Bothe, and Trollope, after Aristarchus write this ἄνεψ as an adverb. Cf. Butt. Lexil. No. 20. Thiersch (§ 184. 18) says that it is a contracted form from ἄνασι. — ἐψυμαι, ἐψυτέ-

ἄσπερον, late, of late fulfillment, i. e. it would be a long time before its fulfillment. The synonymes and the asyndeton give emphasis to the idea. — *δοῦ*, Epic for *οἶ*. Cf. *Odyss.* 1. 71.

326-332. *ὧς*, *as*. — *κατὰ* is disjoined from *ἔφαγε* by tmesis. — *αὐτήν* (i. e. the mother) is opposed to *τέκνα*. — *ὧς*, *so*, is correlative with the preceding *ὧς*. The resemblance between the predicted fulfillment of this prodigy and that of Pharaoh's dreams (*Gen.* 41, 25-30), has been noticed by many commentators on this passage. — *αἰδοί*, i. e. at Troy. — *τὰς* = *ἑς*, *οὕτως*. — *τὰ . . . τελεῖται*, *in eo sunt ut eventum habent* (Heyne), i. e. they are now on the point of accomplishment. — *μίμνενε* is a poetic form for *μύνετε*. — *αὐτοῦ*, here at Troy. — *εἰσόκεν* (i. e. *εἰς ἑ κεν*) — *ἔλωμεν*, until we may take. Cf. *K.* § 887. 5, 6.

338-336. *ἰαχον* = *ἐπίαχον*. Cf. 9. 50. — *ἀμφί* is taken absolutely. — *Γερήνιος*. Nestor received this epithet from Gerene, a Messenian town, where he was brought up.

337-341. *ὦ πρόκοι*. See N. on 1. 254. — *ἀγοράσθε* is protracted for *ἀγορᾶσθε* (i. e. *ἀγοράεσθε*) on account of the metre. — *νηπίδοις*. See N. on v. 38. — *πῆ δὴ . . . ἡμῶν*, *whither now will our promises and oaths depart?* = *what will become of our promises and oaths?* They will be worthless. Cf. *Mt.* § 611. 8. In respect to the promises and oaths here referred to, cf. vs. 286, 287. — *ἐν πυρὶ . . . γενεῖσθε*, *shall our counsels, forsooth, be thrown into the fire?* = *be destroyed or rendered worthless?* Trollope compares *Amos* 1, 4, to show that this was analogous to the early mode of speaking. — *σπονδαί τ' ἄκρητοι*, *libations of pure wine*. In compacts unmixed wine was used in libations to the gods. Cf. *Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq.* pp. 321, 332. Sometimes milk was used in libations. — *ἐπέκωμεν* is a syncopated form for *ἐπεκώσαμεν*, pluperf. mid. of *πέκω*. The joining of right hands was a pledge of mutual faith and fidelity.

342-345. *αὐτως*, *frustra, in vain, to no purpose*. — *ἐπέεσσ' ἐριδιανομεν*, *we dispute with words*. — *μήχος*, *remedy, expedient* to terminate the seige successfully. Cf. *Odyss.* 12. 392. — *ἔδωτες*. See N. on *ἔδω*, 1. 181. — *ἔτι*, i. e. *ἔτι*, *still, yet*. — *ἔρχεν'*, i. e. *ἔρχεσθε*.

346-349. *τοῖσδε δ' ἔα φθινύδειν*, *permit those to perish*, is an imprecation like *ἔα ἔρβειν ἐς κόρακας*, and similar expressions. *τοῖσδε* refers to *τοί* (cf. *Mt.* § 470. 2), and is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. Reference is had probably to Achilles and Thersites. — *ἔνα καὶ δύο* = *a very few*. — *τοί Ἀχαιῶν* = *τοῖσδε Ἀχαιῶν*, *οἱ*. Some may prefer to construct *Ἀχαιῶν* with *νόσφω*. — *τοί κεν*. See N. on *δὲν κεν*, 1. 139. — *ἔκτισις . . . αὐτῶν*, *but there will be no completion of their plans*, is a parenthesis, and *λέγουσι* depends upon *βουλεύωσθε*. — *πρὶν—πρὶν*. See N. on 1. 98. — *Δίδυ* depends on *ὑπόσχεσις*, referring to the prodigy sent by Jupiter which was expounded by Chalcas (cf. vs. 308-329), and also to the one which Nestor is about to mention in v. 353. — *ψεῦδος* is the predicate.

350-356. *γὰρ* (confirmantis) refers to *ὑπόσχεσις*. — *οὐδὲν* serves here

as a particle of reference, as *to that matter*, i. e. the *ὁπότεως*. — ἀστράπτων—φαίνων is put for ἀστράπτοντα, φαίνοντα, in agreement with Κρονίωνα, the case conforming to the one logically contained in the clause, κατανεύσαι Κρονίωνα being equivalent to κατένευσε Κρονίων. Cf. K. § 313. 1. There is no necessity with Köppen of supposing an anacoluthon. — ἐπιδέξι', upon the right. "When the Greeks were seeking omens from the flight of birds, they stood with the face to the north. Hence the favorable quarter of the heavens was their right. The Romans on the contrary, when taking auguries of this sort, looked towards the south, and therefore the propitious region of the heavens was their left. This will account for the apparent disagreement in the writings of the two people, the Roman omen on the left being fortunate, which to the Greek would have been unlucky, and *vice versa*." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 348. — τῷ, therefore. — πῶν τινα, before that each one. See N. on v. 271. — Ἑλένης depends on ὀρμήματα and στοναχάς, as the objective or casual genitive (S. § 194. 1), sorrows and groans on account of Helen. Some, however, regard Ἑλένης as the subjective genitive, the sorrows and groans of Helen. Cf. Butt. Lexil. No. 85. § 2.

358-361. ἀππέσσω ἤς νηὸς (see N. on κομῆς, 1. 197) in order to draw it into the sea. — ἄλλων Greeks who remain at Troy, and carry on the war. — δάνατον καὶ πότμον. These words are often joined, like our colloquial phrases, *peace and plenty, long and lasting*, etc. — αὐτὸς . . . ἄλλω, do you yourself deliberate well and be persuaded by another. — ἀπόβλητον, to be thrown away, useless.

362-368. κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, by races and clans. The latter word refers to the subdivisions of a people into families or clans. — ὧς. See N. on v. 281. — εἰ δέ κεν ὧς ἔρξῃς. See N. on 1. 137. — ὧς, thus as I advise. — γνώσῃ. See N. on 1. 137. — ὧς δ' ἡγεμόνων κακὸς (sc. ἐστὶ), *who of the leaders is a coward*. ἡγεμόνων is attracted into the relative clause, it being properly the limiting noun of τοῦτων the omitted antecedent of ὧς. — κατὰ σφέας, by themselves. Cf. 1. 271. — μαχέονται is the Epic future of μάχομαι. K. § 228. 8; S. § 188. — εἰ-ἤ, whether-or. — θεοσκεπῆ (sc. βούλη), by the divine counsel, the will of the gods.

370-374. ἦ μὲν (Epic for ἡν), yes truly. — ἀντ', again as at other times. — αἱ γὰρ . . . εἴεν. O that there were. K. § 259. R. 6; S. § 216. 1. — Ζεῦ τε . . . Ἀπολλων. Agamemnon invokes these deities to bear witness to the truth of what he says concerning Nestor. — τοιοῦτοι as Nestor. — Ἀχαιῶν is the partitive genitive, the expression being = δέκα ἐξ Ἀχαιῶν. — τῷ in the apodosis has the signification of *then*. — κε-ἡμίσειε (cf. v. 148). See N. on 1. 232. — περδομένη (pass. part. of πέρω) has an aoristic signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 216.

375-380. μετ', into the midst of. — καὶ γὰρ κ. τ. λ. Dionysius Halicarnassensis (de arte. ch. 9) shows with how admirable an artifice, Agamemnon conciliated the army to himself, by a frank confession of his

fault in alienating Achilles. — ἤρχον χαλεπαίνων, *I began quarrelling* (S. § 225. 7) = *I began the quarrel*. — εἰ δέ ποτ' ἐς γε μίαν (sc. βουλήν), *but if ever we shall be of one counsel = shall be reconciled*. For the indicative, see N. on 1. 39. — κακοῦ of war. — οὐδ' ἥβαιόν, *not in the least*, refers here to time, *not a moment*.

381-385. ἴνα. See N. on 1. 185. — Ἄρηα = μάχη. — εἰ . . . δίδω, *let each* (ris. see N. on v. 271) *fit well his shield*. — ἀμφί: has here a prepositional force (Mt. § 594. 1), *looking on all sides of his chariot to see if there be any defect*. — ἄς. See N. on 1. 276. — πανημέριοι. See Ns. 1. 424, 472. — Ἄρηι. See N. on v. 381.

386-393. γὰρ confirms πανημέριοι. — παυσωλή receives emphasis from γέ. — εἰ μή. See N. on v. 156. — μένος ἀνδρῶν, *the bravery of men*, a periphrasis for *brave men*. — τευ (i. e. τινός. S. § 78. 4). See N. on v. 271. — ἀμφί (about) with the local dative is found only in poetry. K. § 295. II. 1. — ἀσπίδος depends on τελαμών. The shield of the earlier Greeks, which was both large and heavy, was supported by a broad belt, laying over the one to which was suspended the sword. These belts are spoken of in 14. 404-406, as protecting Ajax from the spear of Hector. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 123. — χεῖρα is the synecdochical accusative. — τιταίνων, *will drawing*. See N. on 1. 168. — ὅν δέ κ' ὠσῆσω, *and whomsoever I shall find*. Cf. K. § 383. 3; Mt. § 527. 1; S. § 217. 2. — ἐδέλοντα agrees with ὅν, and is followed by μιμνῆζειν. — οὐ . . . εἰσνοῦς, *he will have no hope afterwards of escaping the dogs and birds of prey*. ἔρκιον, *certain, safe, that on which one can rely*. Cf. Butt. Lexil. No. 28. § 2. φυγέει κίνας = φυγέει θάνατον.

394-397. κύμα, sc. ἰάχει. — ὅτε κινήσῃ. See N. on 1. 80. — προβλή-τι σκοπέλω is in apposition with ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ. — τὸν δ' refers to σκοπέλω. — κύματα is limited by παντοίων ἀνέμων, the sense being *waves raised by winds blowing from every quarter*. The genitive is causal. Kōppen supplies γενομένων, and constructs it as a genitive absolute. — ἔνδ' ἢ ἔνθα, *here and there*, denotes the shifting character of the winds, and is therefore expegetical of παντοίων.

398-403. ὀρέοντο, imperf. of ὀρέομαι = ὀρνυμι. — ἕλλος . . . θεῶν, *and one sacrificed to one god, and another to another*, i. e. each sacrificed to his own peculiar god. — μῶλον Ἄρηος (see N. on v. 181), *the labor of Mars = the peril of battle*. — πῖονα. See N. on νήπιος, v. 38.

404-407. γέροντας. See N. on v. 21. — Παναχαιῶν is put for all the Greeks, because the Achæans were the leading people. — Νέστορα μέν πρώτιστα. See N. on 1. 247. — Ἴδομενεῖα. See N. on 1. 145. — Αἴαντε δῶν, *the two Ajaxes*, viz. the son of Telamon (see N. on 1. 138), and the son of Oileus, the leader of the Locrians, and highly distinguished for his skill with the spear, cf. v. 527. — Τυδέος υἱόν, i. e. Diomedes, "one of the bravest of the chiefs, and whose exploits form the theme of the fifth book.

408-410. ἀτόματος. He was not invited because of his near relation-

ship to Agamemnon, although his rank entitled him to a place with the γέροντες. — βοήν ἀγαθός, *good in the battle-shout = brave in battle.* — ἕβει (Epic for ἕβει) — ἀδελφεὸν ὡς ἐκονεῖτο = ἕβει ὡς ἀδελφεὸς ἐκονεῖτο. The subject of the subordinate clause, is often attracted to the principal cause and made the object of its verb. So the Latins say: *nosti Marcellum, quam tardus sit = quam tardus sit Marcellus.* Cf. K. § 347. 3; Mt. § 206. 3. — περιστήσαντο, *they placed themselves around = they surrounded.* — οὐλοχότας ἀνέλοντο. See N. on 1. 449.

413-418. μή . . . δῦναι—πρὶν με—βαλέειν, *let not the sun set—before that I cast, etc.* ἥλιον δῦναι depends on a verb to be supplied such as εἴχομαι, δός, or ποιεῖς. Cf. Butt. § 141. N. 6; K. § 306. R. 10. b; Mt. § 547; S. § 223. 7. — πυρός is the genitive of source used for the instrumental dative, *with fire*, i. e. from fire as the source. Crosby § 355. N; Mt. § 575. Obs. 2; K. § 278. R. 16. — βεργαλέον is an adjective belonging to χιτῶνα, but is properly an extension of the idea contained in δαΐξαι. Cf. Mt. § 446. Obs. 2. — πολέες, Epic for πολλοί, is made trissyllabic for the sake of the metre. — ὀδᾶξ λαζόιστο γαῖαν, *may bite the earth = may die.*

419-424. οὐδ' ἔρα πω, *not at all.* See N. on 1. 108. — ἐπεκράωνε. Some understand ἐέλδωρ. Cf. 1. 41. — δέκτρο, Epic for ἐδέξατο. — ἰρά, Epic for ἰερά. — ἀμέγατρον, *sad, severe.* Butt. (Lexil. No. 78) rejects the interpretation, *abundant, great*, given it by those who make it synonymous with ἀφθονος. Cf. Odys. 11. 400 with my note. — ἀντάρ ἐπέε ρ' κ. τ. λ. See 1. 458-461.

425, 426. ἔρ, *then.* See N. on 1. 306. — ἀφύλλοισιν, *without leaves*, i. e. dry. — ἀμπεύραντες, i. e. ἀναμπεύραντες. S. § 21. N. 2. — Ἥφαίστου = *fire.*

427-432. Cf. 1. 464-469.

435-440. μηκέτι . . . λεγόμεδα, *let us no longer discuss here.* S. § 218. 2. Clarke explains λεγόμεδα, *tempus colloquendo teramus.* Butt. (Lexil. No. 76) says that μηκέτι λεγόμεδα (sc. ταῦτα), is a customary formula for breaking off conversation. — ἔργον refers to the battle for which they were preparing. — ἀγειρόντων, i. e. ἀγειρέτωσαν. — ἀδρόοι ὄδε—ἴομεν (Epic for ἴομεν), *let us who are here go in company.* — ἔβρα κε—ἐγείρομεν (for ἐγείρωμεν). A conditioning sentence is here implied by the modal adverb κε (i. e. ἔν), *in order that* (when we go through the army) *we may the more quickly excite, etc.* Cf. K. § 330. 4. — Ἄρηα. See N. on v. 381.

445-449. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα—βασιλῆες = *Atrides and the kings with him.* Cf. K. § 295. III. 1. b. — δῖνον through the camp. — κρήνοντες denotes the purpose of δῖνον. See N. on 1. 13. — μετὰ is here an adverb. — αἰγίβ'. The Ægis of Jupiter was said to have been made from the hide of the goat Amalthea, which had suckled him in his infancy. Victory had been promised him in his war with the Titans, if he wore a goat-skin with the head of the Gorgon. It appears that Minerva and Apollo on different occasions wore this portion of Jupiter's armor. Cf.

Sh. ch's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 17. — τῆς, from which, depends on ἡρ-φονται (Epic for αἰφονται). K. § 162. — θυρόνοι, tassels. — ἑκατὸμ-βαις, worth a hundred oxen. In the more ancient times, the worth of a thing was often denoted by its value in cattle. Cf. 6. 286; 23, 703, 706; Ods. 1. 481.

450-453. τῆ refers to αἰγίδ' in v. 447. — παφάσσουσα. Crusius renders this, *looking wildly around*; Voss, *far-shining*. Wolf after the Schol. and Eustathius explains it, *rushing wildly about*. It has been rendered by some *looking keenly about*. Reference seems to be had to rapidity of motion. — δίσσαντο, Epic 2 aor. mid. of διασένω, to rush or dart through. — ὀτρύνου'. See N. on 1. 24. — πολεμίζειν and μάχεσθαι explain σθένος, *courage to make war and to fight*. S. § 222. 6. — τοῖσι limits γλυκίων. — ρέσθαι has the force of a substantive. S. § 222. 1.

455-458. ἤθεε. See N. on v. 87. — ἕκαθεν . . . αἰγῆ, *the flame is seen from afar*. The point of the comparison lies in these words. — τῶν (= ἐκείων referring to the Greeks) ἐρχομένων is the genitive absolute. — δεσπεσίω = *magnificent, brilliant*.

459-463. τῶν δ' is repeated in τῶν ἔθνεα (v. 464), in consequence of the intervening simile. So τοὺς δ' in v. 474, stands before τοὺς in v. 476. — Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, *in the Asian meadow*. In some editions the genitive Ἀσίῳ (for Ἀσίῳ) is found. This meadow lay on the Cayster, and on account of its fertility was called by way of eminence λειμῶν, and Ἀσίας. — Καῦστρίου, *Cayster*, a river in Lydia flowing into the sea near Ephesus. — ἔνθα καὶ ἔνθα, *hither and thither, in every direction*. — ἀγαλλόμεναι takes the gender implied in ἔθνεα, from its connection with ὀρνίθων. Cf. K. § 241. R. 2; Mt. § 484. Obs.; S. § 157. 3. b. — προκαθίζοντων, *while alighting* (see N. on 1. 85, 88), agrees with ὀρνίθων. It is unnecessary with Kōppen to supply αὐτῶν.

464-468. ὡς τῶν ἔθνεα κ. τ. λ. The comparison lies between the noisy and tumultuous flight of the birds here spoken of, and the uproar and clamor of so many thousands rushing towards the Scamandrian plain. — πεδίον—Σκαμάνδριον. This plain lay between the rivers Scamander and Simois, and was the theatre of the principal battles in the Trojan war. — ποδῶν is the genitive of cause (see N. on 1. 65), and is limited by αὐτῶν and ἱππῶν. — μυριοί, ὅσσα τε φύλλα, *myriads, as numerous as are the leaves, etc.* — ἔρη. In v. 471, it is fully written ἐν ἔρη εἰαρινῇ. This comparison has reference to the number of the troops.

469-473. ἀδιδάων. See N. on v. 87. — ἠλάσκουσιν, *swarm around*, is an Epic form of ἀλόμαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 155. — γάγος, Epic for γάλα. — δεβει, *fills*; literally, *moistens*. — τόσσοι ἐπι (see N. on 5 244) Τρώεσσι κ. τ. λ. In this simile, the active and ever-varying movements of the forces are illustrated. Heyne remarks, that the whole comparison lies in διαβραῖσαι (sc. Τρώας) μεμαῖστες (see N. on v. 543).

474-479. τοὺς δ'—τοὺς ἡγεμόνες. See N. on v. 459. — πλατέ' = *far-*

wandering, or perhaps in the sense of *large, extensive flocks*. — αἰπόλοι ἄρνες, *goat-herds* (S. § 156. N. 5). ἄρνες is explained by αἰπόλοι. — βεῖν, *easily*. — διακρίνωσιν, *might separate, not will separate*, inasmuch as the use of the subjunctive excepts the realization of the fact in future time, which would be denoted by the indicative. Cf. Jelf's Kühn. § 288. 4. — ἐπεὶ κε (= ἐπὶν)—μυγέωσιν. See N. on 1. 168. — ὡς τοὺς ἡγεμόνας κ. τ. λ. This comparison illustrates the orderly movements of the army, and the obedience rendered to the leaders. — ἰόναι denotes the object of διεκόσμεον. — μετὰ. See N. on v. 446. — ὄμματα and κεφαλῆν are accusatives synecdochical limiting ἵκελος. — Ἄρει δὲ ζώνην, *in his belt like Mars*. The belt is here taken for the whole armor, and is metaphorically used for *warlike appearance*. In the next clause, the strength of Agamemnon is represented by στήρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480-488. βούσ—ταῦρος, *a bull*. So we have οὖς κάπρος in 17. 21. The second noun renders the first more specific. — ἀγάλφι, i. e. ἐν ἀγάλφ. — πάντων depends on ἕξοχος. — τοῖον ἔρ', *just so*. — ἐν, *absence*. — πολλοῖσι—ἠρέσσω is rendered emphatic by the hyperbaton. Cf. Jelf's Kühn. § 904. 1.

484-492. ἔσπετε, Epic for ἔσπετε. — Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. The Muses dwelt in Olympus. Cf. Hes. Theog. 68. — γὰρ denotes the reason for the invocation of the Muses. — πάροστε, "sc. *pāson, adeste omnibus rebvs.*" Crusius. — ἡμεῖς δὲ stands opposed to ὑμεῖς. — κλέος ὄλον, *the report only*. — πληθύν, *their multitude*. — οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι—οὐδ' εἰ μοι—εἰεν, *I could not relate—not if there were to me, etc.* There is an imitation of this in Virg. *Æn.* 6. 625. — εἰ μὴ, *unless*. — μνηστῆσθ', i. e. *μνησάωντο*. — ἀδ=δέ. — προπάσας, *the whole, all together*.

494. The catalogue of the ships which now follows, and which from its first word has received the name Βοιωτία, has always been celebrated, as an ancient piece of geography, and for the accuracy and clearness of its topographical details. An orderly arrangement of the countries mentioned is preserved through the whole enumeration. Commencing at Bœotia, the poet conducts his reader through the states lying on the direct route to Peloponnesus, after which, he proceeds from place to place to Thessaly, in the order, as Trollope observes, in which a traveller would visit them. The distinctive features of each country are noticed, to the fidelity of which description the results of modern travel bear ample testimony. There is also a pleasing variety and beauty of detail, which, with its rare melody of versification, has always rendered this a charming portion of the Iliad. As a specimen of ancient geography, such respect was paid to it, that it was not only commented upon by many writers, but in some of the Grecian states, the youth were required by law to commit it to memory. Solon is said to have appealed to it, in the dispute between Athens and Megara, respecting the possession of Salamis.

In respect to the number of the ships and troops, the Scholiast puts the

former at 1166. Eustathius finds in the catalogue the number 1186. Thucydides, using a round number, says that the armament consisted of 1200 ships. In this he is followed by Plutarch, who, supposing each ship to carry 100 men, fixes the number of troops at 120,000. But Thucydides taking the mean between the largest vessels, those of the Bœotians carrying each 120 men, and the smallest belonging to Philoctetes and Achilles, which carried only 50, makes the number 102,000. It may be remarked, that later poets speak in round numbers of a *thousand ships* sent to Troy. Cf. Eur. *Androm.* 106; Virg. *Æn.* 2. 198. It is evident that the exact number cannot be ascertained, as it is impossible to know how many were conveyed in each ship. The armament, however, was very large, and worthy of the poetic amplification and splendor of imagery, with which the marshalling of the forces and their approach to battle are related by Homer.

494-498. *Βοιωτῶν*. The poet commences with the Bœotians, because in their country lay the haven of Aulis, whence the Greeks sailed to Troy. — *μὲν* refers forward to δὲ in v. 511. There is a disparity of form in the clauses, the latter being periphrastic. — *οἱ δ'*, sc. *Βοιωτῶν*. — *Τρίην, Hyria*, was a Bœotian town on the Euripus, destroyed in the time of Strabo. Col. Leake (*North. Gr.* Vol. II. p. 469) thinks that those ancient critics were right, who supposed that Hyria was the same place as Hysiazæ. — *Χχοῖνον*. This town lay on the river Schoenus not far from Thebes. Near it was Scolus (*Ἰκῶλος*). — *παλῶκεμὴν τ' Ἐτεωνόν*, the *hilly Eteon*. Leake (*North. Gr.* II. p. 332) conjectures this town to have been situated on the right bank of the Asopus, near a rocky gorge, through which that river finds its way to the plain of Tanagra. — *Θῆσσιαν*. This town lay at the foot of Helicon. — *Γραῖαν, Graea*, was afterwards known as *Tanagra*. — *Μυκαλησόν, Mycalessus*, lay on the height commanding the bay of Egripo.

499-510. *οἱ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο*, who lived about Harma, i. e. dwelt in Harma and its vicinity. — *Θῆσβην, Thisbe*, occupied the site of the modern Kakosia, on the southern side of Helicon, and a short distance from the sea. This region is now noted for its abundance of wild pigeons. Cf. Leake's *North. Gr.* II. p. 507. — *Κορώνειαν, Coroncia*, celebrated in subsequent times for the battles in its vicinity, among which was the one in which the Athenians suffered the great defeat spoken of in Thucyd. I. 118. § 2. — *Πλάταιαν, Plataea*. This city was celebrated for the great victory there gained by the Greeks over the Persians, and its memorable siege by the Lacedæmonians (cf. Thucyd. II. 75-78; III. 20-24; 52-68). — *Ἰποδήβαν, Hypothebes*, i. e. under or near to Thebes, which city had been destroyed by the Epigoni, and hence was not enumerated in the catalogue. — *Ὀγχηστον, Onchestus*, was situated near the Copaic lake, on the low ridge which separates the Teneric and Theban plains. In the time of Pausanias, there remained in its ruins, the temple and statue of Neptune in an *ἄλσος*, or sacred grove, where now stands the convent

Mazaraki. Cf. Leake's North. Gr. Vol. II. pp. 214, 215. — Ἄσπιν, Ἄσπις is thought by Leake and other modern geographers, to have been the same place with Cheronea. — ζαθέην "ob cultum Bacchi." Bothe. — ἑσχάρωσαν. It was a frontier town. — κοῦροι. See N. on l. 478.

511-515. Ἀσπληδένα—Ὀρχομενὸν Μυρβείων. These places are not enumerated with the other Bœotian towns, because they were independent and commanded by their own princes. Aspledon lay about 20 stadia N. E. of Orchomenus, on the site of the present Tzamali. It was subsequently called Eudielus from its pleasant situation. Orchomenus once rivalled Thebes itself in power and splendor. Cf. 9. 881. See also Leake's North. Gr. II. pp. 144-153. — Ἀζέιδας, the son of Azeus. — παρθένας αἰδοίης previous to her connexion with Mars. — διεπάσιον, an upper chamber, where in Homer's time was the women's apartment. In subsequent times, the female apartments were on the same floor with those of the men. — Ἄρρη is the dat. commodi (see Ns. on l. 39, 159) after οὐδὲ τέκεν Ἀστυόχη — δὲ = γάρ. — αἱ refers to Ἀστυόχη.

517-526. Φωκίην. Phocis was a tract of country lying north of the gulf of Corinth and west of Bœotia. — Κυπάρισσον, *Cyparissus*, lay on Parnassus a short distance from Delphi. Its later name was Apollonius. — Πυθῶνα, *Pythion*, so called because it had a temple and oracle of Pythian Apollo. It was subsequently called Delphi, and now Kastri. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 558. — Κρίσαν. Its modern name is Chriso. — ζαθέην to Apollo. — Πανοπέη, *Panopea*, a town situated on the road to Delphi, where was the fabled abode of Tityas. At the mouth of the little valley below the citadel of Panopea, Pausanias mentions his sepulchre, describing his monument as upwards of 200 yards in circumference. Cf. Müller's Dorians, vol. i. p. 829; Mure's Greece, vol. i. p. 211. — Κηφισόν, *Cephisus*. This river rises at the foot of Parnassus from numerous and copious springs, and after a sinuous course through Phocis and a part of Bœotia, empties itself into the Copaic lake. Its modern name is Mauro-Nero. — Λίλαιαν, *Lilæa*. Its ruins are now called Paleomastra, and are situated on the left bank of a ravine, about half a mile from Kefalovryses (κεφαλοβρύσεις) or fountain-heads of the Cephisus. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 71. — τοῖς . . . ἔποντο, *these came in forty black ships*; literally, *forty black ships followed these*. — οἱ μὲν, i. e. Schedius and Epistrophus. — Βοιωτῶν . . . ἀριστερά, *near the Bœotians on the left*.

527-535. Λοκρῶν. The only tribes of the Locrians known to Homer were the Epicnemidian and Ozolæ. The latter tribe dwelt north of the Corinthian gulf, between Phocis and Ætolia. The Epicnemidian Locri occupied a small district immediately adjoining Thermopylæ. In this catalogue both tribes are considered as one people. — Αἶας. See N. on v. 406. — οὐτι τόσος γε ὕσος—ἀλλὰ πολὺ μείων, *not so large—but much less*. The two-fold assertion in the positive and negative form, gives emphasis to the idea. The smallness of Ajax is rendered still more prominent by

ἀλγος μὲν ἔην. — λινοδάρηξ, *having a linen cuirass*. — ἐγγυῶν, dative of the way or manner. — ἐκέκαστο, pluperf. of κείνυμαι (*to excel*) with the imperf. signification. — Πανέλληνας and Ἀχαιοὺς are here put for the whole Grecian army. — Κύνον, *Cynus*, was situated on a peninsula of the same name terminating the Opuntian gulf, and was the emporium of Opus, the capital of the Locrians, from which it was 60 stadia distant. — Ὀπότερα, *Opoteis*, i. e. Opus. See preceding note. — τῷ δ' refers to Αἴας. — οἱ . . . Εὐβοίης, *who live opposite the sacred Eubœa*. Some translate πέραν, *beyond*. But cf. Butt. Lexil. No. 91.

538-544. Εὐβοίαν, *Eubœa*, opposite Bœotia, now called Negropont. The epithet *ιερῆς* (v. 535) was given it *ob cultum Apollinis*. — μένεα πνέοντες, *breathing strength* = animated with courage. Cf. Milton's *Paradise Lost*, Book 2. 697 :

“ ——— and breath'et defiance here and scorn,
Where I reign king, ———— ”

See also Acts 9. 1. The expression is founded upon the well-known fact, that when men are under the influence of strong emotions, they breathe with quickness and vehemence, and hence in metaphorical language, they are said to breathe out anger, rage, threats, defiance, or whatever passion or feeling has taken possession of their breasts. — Ἀβαρτες. These were the earliest inhabitants of Eubœa. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — Χαλκίδα τ' Εἰπέτριαν, *Chalcis and Eretria*. The former was the chief town of Eubœa, on the S. E. side of the island, and on the narrowest part of the Euripus. It is now called Egripo. Eretria lay also on the coast, a short distance S. E. from Chalcis. — Ἰσθίαιαν, *Histiæa*, was situated near the modern Oreós, on the north-western extremity of the island. — Κήρινθον, *Cerinthus*, lay between Chalcis and Histiaæa on the shore of the Ægean sea. Hence its epithet ἔφαλος. — Δίου τ' αἰπὸ πτολιθρον, *the lofty town of Dion*. This Eubœan town was situated on the promontory of Censœon. — Κάρυστον, *Carystos*, lay on the south-east coast of Eubœa, near the extremity of the island. It was famed for its marble. — Στύρα, *Styra*, lay a few miles N. W. of Carystos on the same coast. — αἰδ', *next in order*. — ὕζος Ἀρης, *offspring of Mars*; literally, *a branch or sprig of Mars*. Some take it in the sense of *vir fortis*. — Χαλκωδοῦντιδῆς is a patronymic, Elphenor being the son of Chalcodon. — δοοί, "*celerēs, acres, non fortes generatim ut placet Buttmanno Lexil.*" Bothe. — ὄπισθε κομῶντες. Their hair was cut in front, to prevent their being seized by the foe, but left long behind, to show that they never turned their backs in fight. — μεμαῶτες (2 perf. part. of μέμμαι) ὀρεκτήσιν μελήσιν (sc. μάχεσθαι), *eager to fight with extended spears*. They used their lances in standing fight, unlike the Locrians who fought with missiles at a distance. Cf. Id. 713. — θηίων limits Δάρηκας.

548-555. "Locus nobilissimus quo gloriari solebant Athenienses." Wolf

— 'Αθήνας. The epithet *εὐκτίμενον* shows that this was a flourishing town at a very early age. — *δῆμον*, the people. — *πῶρ'*, formerly. — *τίεκε . . . Ἄρουρι* (= Γαῖα). The Athenians prided themselves on being the original settlers of the soil (*οἱ ἀπτόχθονες, aborigines, indigenæ*). — *καὶ δ' . . . ἤφ'*, and placed him in Athens in her own temple, i. e. caused his statue to be placed there. The object of *τίεκε* and *εἶσεν* is to be supplied from the context. *καὶ δ'* (i. e. *κατὰ*) belongs to *εἶσεν*. Cf. K. § 800. 2. See N. on v. 156. — *μιν* refers to Erectheus, although some understand by it Athens. — *περιτελλόμενον ἐνιαυτῶν*. Cf. *volventibus annis*. Virg. *Æn.* 1. 284. Reference is had to the regular time of the returning festival. — *τῶν*, i. e. the Athenians. — *Περεῶο* gen. of *Περεῶς*. S. § 46. — *τῷ* limits *ὁμοίος*. — *κοσμήσαι* has the force of a synecdochical accusative limiting *ὁμοίος*. — *ἵππους* refers to war-chariots, as cavalry were not employed in the Trojan war. — *ἔριζεν* (sc. *αὐτῷ*), *vied with him*.

557, 558. *Μίας*. See N. on l. 138. — *Σαλαμῖδος*, *Salamis*, an island celebrated as being the place to which the Athenians retired before the army of Xerxes. — *ἔν'*, *where*. It was to this verse that the Athenians appealed, in their contest with the Megareans concerning the possession of Salamis, on the ground that Ajax united his ships with the Athenian fleet. See N. on v. 494.

559-566. *Ἄργος* (now Argos) was the chief city of Argolis on the Inachus, a river flowing into the Argolic gulf. — *Τίρυνθα*, *Tirintus* or *Tiryns*, lay a short distance S. E. of Argos, and was famous for its massy walls (whence its epithet *τειχιδέσσαν*), supposed to have been built by Lycian workmen called Cyclopes. For an interesting account of these ruins, cf. *Leake's Morea* II. pp. 849-856. — *Ἑρμιόνη*, *Hermione* (now Kastri), was a town and port on a peninsula of the eastern shore of Argolis. — *Ἀσίαν*, *Asine*, lay S. W. of Hermione about midway between that town and Argos. — *βαθὴν . . . ἐχούσας*. Both Hermione and Asine were situated on the Argolic gulf. — *Τροίσην'*, *Troæzen*, lay E. of Hermione on the Saronic gulf. — *Ἐπίδαυρον*, *Epidaurus*, was a town on the Saronic gulf, N. W. of Troæzen and E. of Argos. — *Ἄγιαν*, *Ægina*, was a well-known island in the Saronic gulf, about mid-way between Salamis and Argolis. — *Μάσση*, *Mases*, in the time of Pausanias was only a haven of the Hermionenses. Cf. *Leake's Morea*, II. p. 461. — *Ἰδνευλος*. He was the charioteer and companion of Diomedes, and one of the Epigones. — *τρίτατος* = *as the third leader*. — *Μηκестέος* is trissyllabic by synizesis. — *Ταλαονίδας*, Epic for *Ταλονίδης*, son of *Talaus*, i. e. *Adrastus*. — *συμπόστειν δ' ἡγεῖτο*, i. e. was chief commander.

569-575. *Μυκήνας*, *Mycenæ*. This city lay N. E. of Argos, on the site of the present village Krabata or Karvata. In the time of the Trojan war, it surpassed Argos in splendor and power. — *Κόρινθον*, *Corinth*, which at this time was under the sway of Agamemnon. It is thought to be referred to in 6. 152, by the name *Ἐφόρη*. — *Κλεισῆς*, *Cleisæ*, lay nearly

south from Corinth in the direction of Argos. According to Strabo, it was 120 stadia from the latter, and 80 stadia from the former place. — 'Αραιδυοήνη, *Arathyrea*, was a town between Sicyon and Argos, near the sources of the Argolic Asopus. Cf. Leake's *Morea*, III. p. 344. — Σικυῶν, *Sicyon*, lay N. W. of Corinth, on a table-summit three miles in circumference, about two miles from the Sinus Corinthiacus, and was anciently a place of great strength and opulence, as well as the seat of the fine arts, especially of painting. — 'Υπερησίην. If, as Pausanias thinks, this town was the later Ægeira, it lay on the Corinthian gulf, N. W. of Sicyon. — Γονέεσσαν, *Gonoessa*, was situated on a promontory about mid-way between Ægeira and Pellene (Πελλήνην), which latter place lay S. W. of Sicyon, on a high and precipitous hill, about 60 stadia from the Corinthian gulf. — Αἴγιον, *Ægium*, was on the Sinus Corinthiacus, S. W. of Ægeira. — Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα refers to the remoter coast, as far as the borders of Elis. — Ἑλικήν, *Helice*, lay on the gulf a little distance S. E. of Ægium, and near to Bura. It will be seen that the dominion of Agamemnon embraced the north-west portion of Argolis, that of Diomedes the south-eastern part. — πολλὰ πλείστοι, *by far the most numerous*. See N. on v. 220. — ἐν δ' . . . χαλκόν, "*inter hos armari solebat, his intererat, hos ducebat.*" Bothe. — αὐτὸς (= *he in person*) is considered by some as standing opposed to Μενέλαος (v. 586), whom he placed over the troops from Lacedæmon (cf. v. 587). — ἄριστος, *most eminent, highest in authority*, not *bravest*, inasmuch as Achilles and Ajax at least were his superiors in battle. Cf. I. 91, 278.

581-588. κητέεσσαν, *hollow, abounding in hollows*, an epithet of Lacedæmon given it from the valley of the Eurotas. See N. on 8. 443. The theme κήτος is cognate with κύτος, *a hollow*. Cf. *Odys.* 4. 1; 3. 158 with my note. — Φᾶριν lay a short distance south of Amycia. — Σπάρτην, *Sparta*. This celebrated city lay on the Eurotas, near the ruins of which is the present Magula. — Μέσσην, *Messe* (now *Massa*), was a town and port near the extremity of the promontory of Tanarus. Col. Leake (*Travels in Morea*, vol. I. p. 286) says that the epithet *πολυτρήρονα* applied by Homer to this place, was confirmed by his guides, who say that the caverns in the cliffs of Cape Grasso abound with wild pigeons. — Βρυσείδς. Crusius says that this old town lay south of Sparta. — Ἄμικλας, *Amyclias*, lay on the Eurotas, a short distance below Sparta. — Ἑλος, *Helos*, was situated on the Sinus Laconicus near the mouth of the Eurotas, and hence its epithet *ἔφαλον*. — Λάαν, *Laas*, or *Las*, was also situated on the Sinus Laconicus, S. E. from Helos, about ten stadia from the sea. — Οἶτυλον, *Ætylus*, lay on the Sinus Messeniæcus N. of Messe. — οἶ refers to Agamemnon. See N. on I. 104. — ἀπέρρεδς, *apart from Agamemnon's troops*. — προθυμίησι, *zeal, eagerness*. Some render it, *valor, courage*. It seems rather to refer to his enthusiasm in this war, which had been undertaken in his behalf. This view is corroborated by

the following context. For the plural προδυμίρσι, see N. on l. 206. — τίσασθαι . . . τε. See N. on v. 356.

591-600. Πύλον. See N. on v. 77. — Ἀρήνην, *Arene*, was a Messenian town lying on the sea-coast N. of Pylos. — Θρόνον, *Thrygos*, lay on the Alpheus, most probably where that river forms the boundary between the Pylians and Eleans. — Αἴπυ, *Æpy*. Crusius thinks that this was a town of Elis, situated on the Alpheus, where it flows between that country and Messenia. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 76. — Κυπαρισσηῖα, *Cyparisseis*, lay on the coast a short distance S. E. of Arene. — Ἀμφυγένηαν, *Amphygenia*, probably the later Amphia, on the sources of the river Amphitas in the north-eastern part of Messenia. Cf. Kiepert's *Larger Atlas*, Map Messenia. — Ἑλος, *Helos*, is supposed to have been situated on the Alpheus. — Δώριον, *Dorion*, lay in the western part of Messenia, on the river Cyparissos, some distance from the coast. — παῦσαν ἀοιδῆς, *caused to cease from song* (i. e. the art of song). K. § 271. 2; S. § 197. 2. — Οἰχελίηδες, *from Œchalia*. As Homer mentions Œchalia in Thessaly (cf. v. 780), it is thought that there were two places of this name belonging to Eurytus, the one which is here spoken of being in Messenia. — στεύτο, *he asserted*. Similar to this is our colloquial expression, *he stood to it*. — νικησέμεν depends on στεύτο. — εἴπερ ἄν—ἀείδοιεν. See N. on l. 60. — ἀοιδῆν. See N. on v. 595. — ἐκλέλαδον, *caused to forget*, Epic reduplicated 2 aor. for ἔλαδον. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 185.

608-614. Ἀρκαδίην, *Arcadia*, was an inland country of Peloponnesus, which accounts for their paying no attention to maritime affairs. Cf. v. 614. — Κυλλήνης, *Cyllene*, a high mountain in the northern border of Arcadia near Stymphalos. — παρὰ, *near*. The monument here spoken of was on the declivity of the mountain. — ἀνέρες ἀγχιμαχῆται, i. e. they did not fight with missiles. — Φένεον, *Pheneus*, was a town lying a short distance S. W. of Cyllene. — Ὀρχομενόν, *Orchomenos*, lay a short distance N. of Mantinea. Col. Leake identifies its site, as the place where now is a small village, at the foot of a detached height belonging to Mount Alonistena. *Travels in Morea*, II. p. 276. — Τεγέην, *Tegea*, was S. of Mantinea on the road to Sparta. — Μαντινέην, *Mantinea*, was situated in the eastern frontier of Arcadia, and was celebrated in later times for the great battle between the Bœotians and Spartans, in which Epaminondas was slain. — Στύμφηλον, *Stymphalos*, a town near Mount Cyllene, on the Stymphalian lake, which was famous for its birds destroyed by Hercules. — Παρρᾶσιην, *Parrhasia*, was probably a town in the district of the same name in the south-western part of Arcadia. — ἐπιστάμενοι πολεμίζεν, *skilful in fighting*. The infinitive may be referred to S. § 195. 1, or § 182. — αὐτὸς belongs to Ἀγαμέμνων. — γὰρ introduces a sentence, which explains how it was that the Arcadians, being an inland people, brought sixty ships to the war. See N. on v. 603. — πορᾶν denotes the object of δάκεν—ῥῆμα. — ἐπεὶ introduces the reason why the Arcadians were

dependent on Agamemnon for ships. — *θαλάσσια ἔργα* = navigation. — *μεμήλει*, Epic 2 pluperf. of *μέλω*, with imperf. signification. This verb is limited by *σφί*.

615-624. *βουπράσιον*, *Buprasium*, lay in the northern part of Elis, near the frontier of Achaia. It is here considered as a district of Elis. So Bothe interprets "*Buprasium et reliquam partem Elidis, quam partem in sequentibus describit.*" — *Ἡλιδα*, *Elis*, was a country lying on the western side of Peloponnesus, bounded S. by Messenia, E. by Arcadia, and N. by Achaia. There was a city of the same name situated on the Peneus, about 120 stadia from the sea. — *ὄσσον ἐφ'* (i. e. *ἐφ' ὄσσον*), *as much as*. — *Ἰρμίνη—Μύρσινος—Ὠλενίη—Ἀλεισιον*. These towns lay, the first in the western part of Elis near the sea, the second, a short distance S. of Buprasium, the third (called the *Olenian rock*), on Mount Scollis which separates Elis from Arcadia, the fourth, in the more southern part of Elis, about 60 stadia N. of Olympia, on the road to the town of Elis. These four cities inclosed (*ἐντὸς ἐέργει*) the central portion of Elis. — *ἐμβαυον*, *embarked* in each vessel. — *Ἐπειοί*. These appear to have been at this time the leading people of Elis. — *ῥες* is in apposition with *Ἀμφίμαχος* and *Θάλπιος*, and *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *ῥες*. See N. on l. 606. — *Ἀκτορίωνος*, *the sons of Actor*, inasmuch as he was the father also of Cteas. Cf. 18. 185. — *τῶν δ'* = *the third division*. — *τῶν δὲ τετάρτων*. Another leader of the Epeians, viz. Otos, is mentioned in 15. 585. — *Ἀυγηΐδαιος*, *the son of Augeas*. Polyxenus was therefore the grandson of Augeas. This king was celebrated for his herd of 3000 cattle, the stalls of which had not been cleaned in 80 years, but which labor Hercules accomplished in one day.

625-629. *Δουλιχίσιον*, *Dulichium*, was one of the Echinades, identified by Col. Leake (see *Travels in North Gr.* III. p. 50) with Petalá the largest of the group. It lay nearly E. of Ithaca. — *Ἐχινάδων* (sc. *ἄλλων*), i. e. *Ἐχινάδων*. — *ἄλδς* refers here to the outer bay of the Sinus Corinthiacus. — *Φυλεύς*, *Phyleus*, was banished by his father Augeas, because, when chosen arbiter between him and Hercules, in respect to the reward promised to the latter for cleansing the stables, he decided in favor of Hercules. — *πότε*, *formerly*.

631-637. *Κεφαλλῆνας*, *Cephalenians*, was the general name given to those who inhabited the islands and places here mentioned. — *Ἰθάκη*, *Ithaca*, celebrated as being the residence of Ulysses. It is a small rocky island lying N. E. of Samos (*Σάμος* now Cephallenia), from which it is separated by a strait of six miles. — *Νήριτον εἰσοσφύλλον*, *leaf-shaking* (i. e. woody) *Neriton*. This mountain (now called Anof) was in the southern part of the northern division of Ithaca. Cf. Mure's *Greece*, vol. i. p. 71. — *Κροκύλει*, *Crocyleia*. It has been a matter of doubt, whether this and the following place were towns in Acarnania or in Ithaca. Had they been in Ithaca, we should have expected some mention to have

been made of them in the *Odyssey*. — Ζάκυνθος, *Zacynthus*, now *Zante*, lies S. of *Cephalenia*. — Ίάμον. See N. on 'Ιθάκη supra. — ἤπειρον, *the main land, the continent*, refers here to *Acarmania* including the island *Leucadia*. — μιλτοπάρροι, *having red sides* (literally, *cheeks*). The sides of the ship near the prow, were frequently painted with red or purple (cf. *Odys.* 11. 124).

638-643. Αἰτωλῶν. *Ætolia* was bounded on the S. by the *Sinus Corinthiacus* on the W. by *Acarmania*, and on the E. by *Locris*. — Πλευρῶν'—Καλυδῶνα. These towns lay on the road leading from *Chalcis* to *Acarmania*, the former a short distance W. of the latter, which was celebrated for the boar-hunt in its vicinity. — Ὀλενον, *Olenus*, was situated some distance N. of *Calydon*. — Πυλῆνην, *Pylene*, lay N. W. of *Pleuron* on the *Acarmanian* road. — Χαλκίδα, *Chalcis*, lay on the outer *Corinthian* gulf, a short distance from the *Narrows*, and near the mouth of the *Euenus*. Cf. *Thucyd.* II. 83. § 3. — οὐ—ἦσαν, *were not* = were no longer living. — γὰρ explains why *Thoas* led the *Ætolians*. — οὐδ' . . . ἦν, *nor was he himself still living*. — τῶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο (i. e. ἐπετέταλτο πάντα), *to him* (i. e. to *Thoas*) *all things* (= chief command) *were committed*. — ἀνασσίμεν denotes the purpose of the preceding verb.

645-651. Κνωσόν, *Cnosus*, lay on the northern coast, in the central portion of the island, a short distance from the sea. — Γόρτυνα, *Gortyna*, was situated in the centre of the island, N. E. of *Cape Matala*, and S. E. of *Mount Ida*. — Λύκτον, *Lyclos*, was situated inland, a short distance S. E. of *Cnosus*. — Μίλητον, lay on the northern coast, E. of *Cnosus*, and was the parent city of *Miletus* in *Ionia*. — Λύκαστον, *Lycastus*, lay on the road from *Cnosus* to *Gortyna*. It received the epithet *ἀργινδεῖς*, from the white cliffs on which it was built. — Φαιστόν, *Phaestus*, lay S. W. of *Gortyna*, near *Cape Matala*. — Ῥύτιον, *Rhūtius*, was a town lying E. of *Gortyna*, near the sources of the river *Electra*. The towns here mentioned appear to have been situated in the central portion of the island. — ἑκατόμπολιν. This is spoken in round numbers, to designate the numerous population and great fertility of the island. In *Odys.* 17. 174, it is said to have contained 90 cities, a difference which some attribute to the destruction of ten cities, in the insurrection which took place on the return of *Idomeneus* from the *Trojan* war. But *Bothe* well remarks "Homeri vocem non ad vivum resecandum est." See *Odys.* I. c. with my note. — Μηριόνης. He was the charioteer and οὐραγὸς (cf. 4. 254) of *Idomeneus*. See N. on v. 564.

654-660. Ῥόδον, *Rhodes*. This island was celebrated for its *Colossus*, and the sieges which it sustained against *Demetrius* (B. C. 304), and against the *Turks* (A. D. 1480). — Λίνδον, *Lindus*, a town on the south-eastern coast of the island. — Ἰηλυσόν, *Jelysus*, lay on the north-western coast, N. E. of *Camirus* (Κάμειρον) which was situated near *Cape Mylantia*

— βῆ 'Ηρακλῆϊν (= 'Ηρακλῆος), *it* : strength of Hercules = the mighty Hercules. — 'Εφύρης. There were several places in Greece, bearing the name of Ephyra, one near Corinth, another in Elis, and a third in Thesprotia, which is generally supposed to be the one referred to here. Cf. Odys. 1. 259. — Σελλῆεντος. The river Selleis flowed from the S. W. into the Cocytus, a little above the junction of that stream with the Acheron. Ephyra lay a short distance below the junction of the Selleis and Cocytus. — πέρσας, *when he had laid waste*. See N. on 1. 85.

661-669. τράφη. The use of the second aorist ἔτραφον as passive (cf. 5. 555; Odys. 8. 28), has induced Buttmann (cf. Ir. Verbs, p. 245) to decide against this reading as a Homeric form. He suggests τράφ' ἐνὶ as the original reading. — ἀντίκα, *suddenly*, i. e. accidentally. So Clark: *casu et fortuitu occidit si historiarū fides*. — μήτρῳα, *his mother's brother*, i. e. his maternal uncle. — αἴψα δέ, *and immediately*, is used, says Crusius, in the narration of a fact, αἴψα τε in universal propositions. Cf. 19. 221. — ὅγῃ (the same) marks emphatically the identity of the subject in both clauses. Cf. K. § 303. R. 2. See N. on 8. 802. — βῆ φεύγων, *fled away*. Cf. S. § 225. 8. — οἱ (here enclitic) is the dative after ἀπειλήσαν. — ἀλώμενος, *after having wandered about*. See N. on 1. 85. — τριχθὰ . . . καταφυλαδόν, *and they* (i. e. Telemachus and his people) *dwelt in three divisions by tribes*. Some think that reference is had to the three-fold division of the Doric race, viz. the Hylleans, Dymanes, and Pamphylians. Cf. Odys. 19. 177. — ἐκ = ἐπό.

671-675. Σύμηθεν, *from Syme*. This was a small island lying N. of Rhodes. — τῶν ἄλλων Δαναῶν, *the other Danaans* = all the Danaans, inasmuch as ἄλλων serves merely to distinguish them from Nireus, with whom they are compared. — μετ', *after* = *with the exception of*. — ἀλαπαδνός *weak, unwarlike*.

676, 677. Νίσυρον, *Nisyros*, was a small island S. W. of the promontory of Cnidus. — Κάρπαδον (Epic for Κάρπαδον), *Carpathus*, an island lying between Crete and Rhodes, and giving its name to the surrounding sea. — Κόσον. This small island lay between Crete and Carpathus. — Κῶν, *Cos*, a small island, lying a short distance N. W. of the promontory of Cnidus. — Καλύδνας. These were two islands lying N. W. of Cos, and taking their name from the largest which is now called Calymna. The other was probably Leros.

681-684. Πελασγικὸν Ἄργος was a town in Thessaly, according to some, the later Larissa. — Ἄλον, *Alus*, a town in Achaia Phthiotis in Thessaly, upon or near Mount Orthrys. — Ἄλοπην, *Alope*, is supposed to have been situated in the southern border of Achaia Phthiotis, on the Malean gulf. — Τρηχίν'. *Trachis*, lay on the Malean gulf, a few stadia N. W. of the later Heraclea. — Φθίην. See N. on 1. 155. — Ἑλλάδα, *Hellas*. The precise situation of this place is unknown. It was probably a town with a

district of the same name in Phthiotis, as was also Phthia. — Μυρμιδόνες. See N. on l. 180.

685-694. ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. Under him were five subordinate leaders. Cf. 16. 168-197. — πολέμοιο. S. § 193. — οὐ . . . ἤγησάτο, *for there was no one to lead them to the ranks.* ὅστις—ἤγησάτο. K. § 233. 4. See N. on v. 188. — κείτο = *lay inactive.* — κόρυς. See N. on εὐχολῆς. 1. 65. — Βρισθητός. See N. on l. 184. — Λυρησοῦ, a town in the northern part of Mysia, near the source of the Evenus, a short distance S. W. of Thebes. — Θήβης. See N. on l. 366. — καδ (i. e. κατά) is to be taken adverbially. Some may prefer to connect it with ἐβαλεν by tmesis. — ἐγγεσημάτους, *skilled in the use of the spear.* Some *explain it, οἱ ἔχουσι τὴν μοῖραν τῶν ἐγγέων, *those whose fate it is to bear the spear.* — τῆς is the genitive of cause. — τάχα . . . ἐμειλλεν, *but he was quickly to rise again.*

695-699. The district governed by Protesilaus, appears to have been in the eastern part of Phthiotis. — Φυλάκην, *Phylace*, was the capital of this district. — Πύρασον, *Pyrasos*, a town in the north-eastern extremity of Phthiotis. — Δήμητρος τέμενος, *having a field sacred to Ceres.* This field, which was noted for its great fertility, is said by Crusius to have lain two stadia from the town. — Ἴτωνα, *Iton*, lay some distance S. of Pyrasos, and S. E. of Phylace. — μητέρα μῆλων, *mother of flocks*, i. e. having luxuriant pastures. — Ἀντρών'. This town lay on the south-eastern coast, nearly opposite Histiaea in Euboea. See N. on v. 537. — Πτελεόν, *Pteleus*, was also a town on the coast, N. of Antron. — ἔχεν κατά γαῖα, i. e. *γῆα κατεῖχον* (sc. αὐτῶν) = *he was now dead.* A similar euphemism is found in 8. 243. Protesilaus was the first to land on the Trojan shore, and fell, as some say, by the hand of Hector.

700-702. ἀμφιδρυφής, *wounded or scratched on all sides*, is used of one who tears both cheeks through excess of grief. — δόμος ἡμιτελής, *his house unfinished*, or, according to some, *his house incomplete*, as being deprived of its owner and lord (cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 599). Others think that it refers to his leaving behind him no children of his own. The first is the more usual and natural interpretation, it being the custom on his marriage for the bridegroom to build a new house. Protesilaus on account of the suddenness of his departure to Troy, left his house unfinished. — τὸν . . . ἀνὴρ. See N. on v. 699.

708-709. οὐδὲ—οὐδ' strengthens the negation. — πῶθεν γε· μὲν ἔρχόν, *but they missed their chief.* — σφέας = αὐτοὺς. — γενεῖ] is the limiting dative of δαπλότερος. — πρότερος (sc. γενεῖ], *older.* — οὐδέ τι . . . ἔόντα verba intolerabilis plena ταντολογίας. Wolf.

711-715. The country governed by Eumelus lay in Pelasgiotis and the peninsular Magnesia. — Φεράς, *Phera*, lay in Pelasgiotis, a short distance S. W. of Lake Boebets. On the northern side of the lake was the town Boebe.

— Γλαφύρας, *Glaphyræ*, a town in Magnesia, on the southern side of Mount Pelion. — Ἴαωλκόν, *Iaolcos*, was also a town of Magnesia on the Pelasgic gulf. It was famous as being the place of rendezvous of the Argonauts. — τῶν (i. e. τούτων) depends on γῆων. — Ἄλκηστις, *Alcestis*, celebrated in mythology, for having offered herself to death for her husband Admetus. — εἶδος is the accusative synecdochical.

716-720. Μηθώνην, *Methone*, a town in the south-eastern part of Magnesia, on the Pelasgic gulf. — Θαυμακίην, *Thaumaticia*, was a Magnesian town on the Sinus Thermaicus, nearly opposite Methone. — Μελίβοιαν, *Melibœa*, lay N. of Bœbe on the Sinus Thermaicus, between the mountains Ossa and Pelion. — Ὀλιζώνα, *Olizon*, is located on Kiepert's Map, at the south-eastern extremity of Magnesia. It is placed by some a little below Melibœa. — τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, *but then Philoctetes led* = *then another, namely Philoctetes, led*. The presence of the adversative δέ, requires that Φιλοκτήτης should be emphasized with the voice. — τόξων εὖ εἰδώς, *well-skilled in the bow* (i. e. a skilful archer). For the genitive, cf. S. § 187. 2. — ἐμβέβασαν, 2 pluperf. 3 plur. of ἐμβαίνω. — Ἴφι μάχεσθαι, *so as to fight powerfully*, denotes the result of τόξων εὖ εἰδότες.

721-727. ὁ μὲν, i. e. Philoctetes. — πάσχων denotes the condition or circumstances in which he lay. — Ἀήμων. See N. on 1. 593. — ὕδρου, (from the bite) of a *hydrus*, is the genitive of cause. ὕδρου refers doubtless, as its name would indicate, to a water-serpent. — τάχα . . . ἔμελλον. See N. on v. 694. The Greeks were informed by an oracle, that without the arrows of Hercules, Troy could not be taken. — οὐδὲ μὲν οὐδ' κ. τ. λ. See Ns. on vs. 723, 724.

729-738. Τρίκην, *Tricca*, a town in Thessaly on the Peneus. — Ἰθάμην, *Ithome*, lay S. of Tricca on a southern branch of the Peneus. — Οἰχαλίην, *Echalia*, lay a short distance N. of Tricca on a small branch of the Peneus. See N. on v. 596. — τοῖς = ἅμα or σὺν τοῖς. Crusius. Cf. K. § 288. 2. b.

734, 735. Ὀρμένιον, *Ormenium*, is generally supposed to have been a town in Magnesia a short distance N. of Iolcus. See N. on v. 712. — Ἵπέρειαν, *Hyperia*, lay near Pheræ in Thessaly. — Ἀστέριον, *Asterium*, was situated near Mount Titanus.

738-745. Ἀργισσαν, *Argissa* (the later Argura), lay on the Peneus above its confluence with the Eurotas. — Γυρτόνην, *Gyrtonne*, was situated about midway between the Peneus and Eurotas, a little above their junction. — Ὀρθη, *Orthe*, was W. of the Eurotas above its junction with the Peneus. — Ἠλώνην, *Elone*, lay on the Eurotas above its union with the Peneus. — Ὀλοοσσόνα, *Oloosson*, lay N. E. of Elone on a branch of the Eurotas. — κλυτός, fem. gender. Cf. K. § 215. 4. — λαχρήντας. See N. on 1. 189. — Ἀιδίκεσσι. The Æthiæcs are supposed to have

dwelt on the Thessalian side of Pindus, on the sources of the Peneus. — οἶος, alone, i. e. the only leader.

748-756. Κύφου, *Cyphus*, was a town upon a mountain of the same name in Thessaly. — Ἐπιήνες (i. e. Ἀινιάνες). This people first lived about Mount Ceta and the Sperchius, but afterwards migrated to Epirus. — μενεπτόλεμοι, *brave, warlike*. — Περαιβοί (i. e. Πεῤραιβοί), *Perabi*, are supposed to have dwelt at this time in the valley of the Titaresius or Eurotas, above its junction with the Peneus. — Δωδώνην. It has been a matter of discussion, whether reference is had to Dodona in Epirus or in Thessaly. It is probable that the latter which was near Skotyssa is meant. — Τιταρήσιον. This river, called also Eurotas, unites with the Peneus above the vale of Tempe. — ἔργ' = *cultivated fields*. Cf. Odys. 4. 318. — ὅς refers to Τιταρήσιον. — Πηνειόν, *Peneus*, the principal river of Thessaly, rising from many sources in the chain of Pindus, and flowing into the Sinus Thermaicus, through the celebrated vale of Tempe. — οὐδ' ὄγ' . . . ἀργυροδίη, *yet it does not mix with the silver-eddying Peneus*. — μῦρ is governed by ἐπιβρέει. — καδίπερθεν, *above, over*. — ὄρκου . . . ἀπορβῶξ. The order is: ἐστὶν γὰρ ἀπορβῶξ ὕδατος Στυγός, δειμοῦ ὄρκου. This last noun is in apposition with ὕδατος Στυγός. Allusion is had to the inviolability of an oath sworn by the river Styx.

756-758. Μαγνήτων, *Magneles*, were inhabitants of Magnesia. — τῶν μὲν refers to Μαγνήτων. — ἄοδος, *swift, active*, and by implication, *brave, warlike*. Cf. Butt. Lexil. No. 67. § 8.

760-762. Οὗτοι ἄρ', *these then*. — τῶν depends on τίς. — ἔχ' ἄριστος. See N. on l. 69. — αὐτῶν and ἴκτων are in partitive apposition with τῶν in v. 761.

763-770. μέγ' ἄρισται (see N. on ἔχ' ἄριστος, v. 761). ἴκτοι with which ἄρισται agrees is the *common* gender. — Φηρητιδῶα (Epic for Φερητιδῶα), i. e. Eumelus the grandson of Pheres. — βριχῆας, Epic for δμότριχῆας, *having hair of the same sort = matched in color*. The nominative is ἔδριξ. — σταφύλη . . . ἕσας, *equal upon the back* (as if fitted to each other) *by a level*, or (as some render it) *by a plumb-line*. The idea is that they were of equal height. — Πηρεῖη, a place in or near to Pheræ (see N. on v. 711). — φόβον Ἄρης φορεούσας, *bearing the terror of Mars*, i. e. producing consternation in the hostile army. — αὖ is here used in passing to another particular. — μέγ' . . . Ἄϊας. See N. on l. 138. — μῆριεν is by metrical demand μῆριεν. — ἴκτοι, sc. φέριτατοι ἦσαν. Cf. 16. 149 et seq. Although Achilles is absent from the preparation and bustle of the approaching contest, yet he is made the principal personage of the poem, by being thus kept constantly before the mind of the reader.

774-779. δίσκοισιν limits τέρποντο. — ἕκαστος. — See N. on l. 606. — ἐρεπτόμενοι, *feeding upon*, is always employed of brutes, except in Odys. 9. 97, where it is used of men, who plucked and ate the raw

ruit of the lotus. — *πεινισμένα*, sc. *πέπλοις*. Cf. 5. 194. — *ἀνάκτων* "heroum et προμάχων, qui soli curribus istis lallicis utebantur. Cf. 1 601." Bothe. — *οἱ*, i. e. *ἄνακτες*. Cf. v. 685. — *ἔνθα . . . στρατόν*, here and there through the army.

780-785. *οἱ δ'* refers to the Grecian forces, those of Achilles being excepted. The poet returns now to v. 484, whence he digressed to enumerate the forces. — *ᾠσεῖ—νέμοιτο* (passive). The optative is employed in Homer after adverbs of comparison, when the comparison is not considered as an actual fact. Cf. K. § 342. 2. R. 1. On this simile Clark remarks: "ignis similitudine, simul armorum splendor, militumque ingruentium terror, vis, et rapiditas, pulcherrime ob oculos ponitur." — *Αἰτ . . . χλωμένῃ, ὅτε—ιμάσση*, as (the earth groaned) under Jove the angry Thunderer, when he struck, etc. Some may choose to refer this dative to K. § 287. 7. R. 4, and translate, as the earth groaned to Jupiter, when in anger he thundered and lashed, etc. *ὅς* is accented when it stands after its substantive. — *ἔμφι Τυφώϊ*, i. e. near the place where Typhoëus lay buried in the earth. — *εἰν* (i. e. *ἐν*) *Ἀρίμοις* (sc. *ὄρεσι*), in the mountains of the Arimi. "This chain of mountains has been located in Mysia, Lydia, Cilicia, and Syria; since in the imagination of the poets, a giant inspired by Jupiter lies buried where there are earthquakes and volcanic fires." Smith's Crus. Lex. — *ὅς* responds to *ὅς* in v. 781. — *τῶν—ἐρχομένων*, depends on *ποσσί*. — *διέκρησον*, sc. *κέλευδον*. Cf. 1. 483. — *πεδίῳ*. The use of the local genitive is confined almost entirely to poetry. Cf. K. § 273. 4. a; Mt. § 377. See also Xen. Anab. I. 3. § 1, with my note.

786-788. *ποδήνεμος*, swift-footed; literally, *swift of foot as the wind*. — *Ἥρις*, the goddess of the rain-bow, in the Iliad is the usual messenger of the gods. Cf. 5. 103. — *ἀγγεῖλη* that the Greeks were arming for battle. — *ἀλογειῆ*, sad, because it presaged woes to Troy. — *ἀγορὰς* is the abstract accusative. S. § 181. 2. — *ἐπὶ Πριάμοιο δούρῳ*, as was the custom at Eastern courts. Cf. Xen. Cyr. I. 3. § 2.

790-795. *ἀγχοῦ* the Trojan assembly. — *εἶσατο*, resembled. See N. on 1. 228. — *φδογῆν* is the synecdochical accusative. — *σκοπὸς* is in apposition with *ὅς*, and denotes character, as a spy. Cf. Andrews and Stoddard's Lat. Gram. § 204. R. 1. — *ποδακείρσι*, swiftness of foot. For the plural, see N. on 1. 205. — *τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ*, upon the highest part of the tomb. — *ναῖφιν* is the genitive depending upon *ἀφορμηθεῖεν*. Heyne takes it as a dative. For the optative after conjunctions denoting time indefinite, cf. K. § 237. 7. — *τῷ*, i. e. *Πολίτες*. — *μετέφη* is here followed by the accusative. The various reading *προσέφη* is preferred by some. Cf. Jahrb. Jahn und Klotz, p. 272, cited in Smith's Crusius, sub voce.

796-801. *μῦθοι—ἄκριτοι*. Cf. v. 246. — *ἐπ' εἰρήνης*, in time of peace. Cf. K. § 296. 2. — *ὕραρον*, 2. perf. of *ὕρηνμι*, with pres. mid. signification, rises, rushes on. — *δή*, already, now = before this time. — *μᾶλα πολλὰ*,

very often. — *ὄπω*. See N. on 1. 108. — *τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν, such and so great an army*. — *πεδίω*. See N. on v. 785. — *μαχησόμενοι* denotes purpose. See N. on 1. 13.

802-806. *Ἐκτωρ*. See N. on 1. 242. — *ἐπιέλλομαι* is the middle with an active signification. Soph. Gr. Verbs. p. 248. — *ἴδε*, *thus*, refers forward to vs. 805, 806. — *γάρ* introduces the reason for the advice contained in the following lines. — *κατά, at*. — *ἄλλη . . . ἀνδρώπων, the language of these widely-dispersed men is different; literally, one language is to one and another to another of these widely-dispersed people*. Cf. v. 400. — *οἳ περ ἔρχει, whomsoever he leads, i. e. his own forces*. The genitive is the more usual case after *ἔρχω*. — *πολίτας, his own citizens*. This advice resembles that of Nestor, vs. 360-366.

807-810. *ὄτι . . . ἠγνοήσεν, was not ignorant of the speech of the goddess, i. e. he knew that it was Iris, and not Polites, who was addressing him*. — *ἑσσεύοντο* is plural, because its subject refers to *ἀγορήν*, a collective noun. — *πάσαι, all*. — *δράρει, 2. plup. of ἔρηνυμι, as imperf. mid.* See N. on v. 797.

811-815. *ἀπένευθε* from the city. — *περίδρομος (that which may be gone around) ἔνθα καὶ ἔνθα, accessible on all sides*. — *ἦτοι—δὲ—μὲν—δέ*. Cf. Mt. § 604. — *ἄνδρες—ἀδάνατοι*. See N. on 1. 403. — *Βατίειαν—Μυρίνης*. The individual after whom this mound was named, is supposed to have been the daughter of Teucer and wife of Dardanus. Strabo considers her an Amazon who was buried there. — *ἔνθα, i. e. at the tomb of Myrina*.

816-818. *Τρωσὶ ἠγεμόνευε*. The genitive is usually employed with this verb in the Iliad. Cf. Mt. § 360. a. — *κορυθαίολος, crest-waving*, is an epithet applied among men only to Hector, and designates the rapidity and activity of his movements in battle. — *πολὸν πλείστοι*. See N. on v. 577. — *μεμαρτες ἐγχείησιν*. See N. on v. 543.

819-823.* *Δαρδανίων*. The Dardan district lay above Ilium, on the Hellespont. — *Αἰείας, Æneas*, was one of the bravest of the Trojan leaders, and celebrated as the hero of Virgil's great poem. — *Ἰδης*. This mountain lay S. E. of Troy, the plain of which was formed by its slope towards the sea, where it terminated in the promontories Gargara, Lectum, and Phalacra. The sources of the Scamander were in Ida. — *δεῖ* is in apposition with *Ἀφροδίτη*. — *εὐνηθεῖσα* has the middle signification. — *οὐκ ὀλος*. See N. on v. 745. — *Ἀκάμας*. He signalized himself by slaying Promachus the Boeotian (cf. 14. 476), but was himself slain by Meriones (16. 842). — *μάχης . . . πάσης*. See N. on v. 718.

824-827. *Ζέλειαν, Zelia*, was situated on the Æsepus near its mouth. — *ὕψαλ (Epic for ὑπὸ) . . . Ἰδης, at the lowest foot of Ida*. The Æsepus rises on the north-eastern side of Mount Ida, near the sources of the Scamander, and running in a north-easterly direction, flows into the Propontis, W. of Cyzicus. — *φ . . . ἔδωκεν*. Pandarus was so skilful an

archer, that he was said to have received his bow from Apollo. He was brave and bold, and on account of his ardent and impetuous spirit was selected by Minerva (4. 88 et seq.) as a hero, whom she could most easily persuade to break the truce between the Greeks and Trojans.

828-830. *Ἀδρήστειαν*. This was a district in Mysia, at the entrance of the Propontis. It was watered by the Granicus. — *Ἀπαισοῦ* (in 5. 612, *Παισός*), *Apasus*, lay in the western part of Adresteia. — *Πιτύειαν*, *Pitycia*, a town on the Propontis, W. of the mouth of the Granicus. — *Τηρεΐης* was a mountain in Mysia, a little distance S. of Paisos. — *Ἄμφιος* has the penultimate long. — *Λινοδάρηξ*. See N. on v. 529.

831-834. These verses are repeated in 11. 829-832. — *Περκωσίου*, from *Percote*. Cf. v. 835. — *περὶ πάντων*. See N. on 1. 287. — *μαρτοσύνας*, the art of divination. For the plural, see N. on 1. 205. — *οὐδὲ ἴδασκεν*, did not permit, i. e. refused his consent. — *οἱ* refers to Merops, and depends on *πειθέσθην*. — *Κῆρες*—*Δανάτοιο*. See N. on v. 302. — *ἄγον*, sc. *αὐτοῦς*.

835-839. *Περκότην*, *Percote*, lay on the river Practius between Abydos and Lampsacus. — *Σηστόν*, *Sestos*, was on the Thracian side of the Hellespont, opposite Abydos. In later times, it was rendered famous by the story of Leander and Hero. — *Ἄβυδον*, *Abydos*, lay on the narrowest part of the Hellespont, and by its strong fortifications and commodious harbor, became in subsequent times a place of considerable importance. — *Ἀρίσθην*, *Arisbe*, lay on the coast a short distance S. E. of Abydos. — *Ἄσιος*—*Ἄσιος*. The repetition promotes emphasis. *Asius* was the brother of Hecuba the wife of Priam (cf. 16. 719), and was one of the bravest of the Trojan auxiliaries (cf. 12. 110). — *ἕρχαμος ἀνδρῶν* = *ἔριστος ἀνδρῶν*. — *Ἕρτακίτης*, the son of *Hyrtacus*. — *αἰδωνες*, *spirited*; literally, *burning*, *fiery*. — *Σελλήεντος*, *Selleis*, was a small stream flowing into the Propontis, E. of Abydos.

840-843. *Πελασγῶν*. On the coasts of Asia Minor were found many Pelasgic settlements, among which was this at *Æolia*. — *Λάρισσαν*, *Larissa* (Phriconis), lay on the Hermus, S. of Cyme. — *Ἰππόδοος*. He was slain by Ajax. — *Τευταμίδαο*, son of *Teulamis*.

844, 845. *Θρήϊκας*, i. e. the Thracians dwelling in the Thracian Chersonesus on the Hellespont. — *Ἀκάμας*. This Thracian leader was slain by Ajax Telamon. Cf. 6. 8. — *ὅσους*, as many as. — *ἐντὸς ἔργει*. See N. on v. 617.

846, 847. *Κυκόνων*. The Cycones were a Thracian people dwelling along the coast of Ismarus to Lissus. — *Κεδδαο*, the son of *Ceas*.

848-850. *Παίονας*. The Pæonians were a Thracian tribe, dwelling between the rivers Axios and Strymon. Cf. Thucyd. II. 98. § 1; 99. § 4 with my notes. — *Ἄμυδῶνος*, *Amydon*, was probably situated on the Axios. — *τηλόθεν* from Troy. — *Ἀξιοῦ*—*Ἀξιοῦ*. See N. on v. 837. — *ἐπικίδναται* = *ἐπιρῶει*. Schol.

851-855. *Παφλαγγίων*. Paphlagonia was a country lying S. of the Pontus Euxinus, and famed for its excellent cavalry. — *Λαίριον κῆρ*, *br twice-hearted*; literally, *with hairy heart*. See N. on 1. 189. Cf. Mt. § 480. — *Ἐνεσίων*. Crusius says that tradition makes the Venetians the descendants of this people. — *Κύτωρον*. This town lay on the coast, in the north-western part of Paphlagonia. — *Σήσαμον*, *Sesamus* (later Amastris), lay on the coast S. W. of Cytorus. — *Παρθέτιον*. This river formed a part of the western boundary of Paphlagonia. — *Κρῶμαν* was a maritime town, between Cytorus and Sesamus. — *Ἐρυθλοῦς Ἐρυθίνους*, *the Erythline hills*, lay between Cromna and Sesamus.

856, 857. *Ἀλιζώνων*. Strabo thinks that these people were the same with the Chalybes (afterwards Chaldæi) on the Euxine. In his time their silver mines had failed, but their iron mines were extensively worked. Xenophon speaks of a tribe of that name subject to the Mosynœci, who dwelt between Trapezus and Paphlagonia. — *Ἀργύρου-γενέσλη*, *a silver mine*: literally, *the birth-place of silver*.

858-861. *Μυσῶν*. Mysia was a country of Asia Minor, lying partly on the Sinus Adramyttenus, having the Æsopus (see N. on v. 825) on the west, Bithynia on the east, and Lydia on the south. — *οἰωνοῖσιν*, *by his auguries*; literally, *by his birds*. — *Αἰακίδαο*, i. e. Achilles, who was the grandson of Æacus. — *ἐν ποταμῷ*, i. e. in the Scamander. Cf. 21. 19. — *Τρῶας—καὶ ἄλλους*, *other Trojans also*. *ἄλλους* here denotes diversity, since Ennomus was only a Trojan ally. In such a use it may be rendered, *besides, also*.

862, 863. *Φρύγιαι*. These Phrygians were probably those on the Sangarius, a river rising in the Galatian mountains, and flowing through Bithynia into the Euxine. Cf. 3. 185. — *Ἀσκανίης*, a town and district on the borders of Mysia and Phrygia. Here was the Ascanian lake, the outlet of which flows into the south-eastern part of the Propontis. — *μέμασαν*. See N. on v. 543.

864-866. *Μῆσσιον*. The Mæonians dwelt in a district of Lydia, E. of Mount Tmolus, on the head-waters of the Hermus. — *τῶ . . . Αἰμῶνι*, *whom the Gygaean lake brought forth*, i. e. who were born near that lake. *Γυγαίη Αἰμῶνι* was on the west side of Hermus, S. E. of Thyatira. — *καὶ, also*. — *Τμῶλη*, *Tmolus*, was a lofty mountain range, dividing the valleys of the Hermus and the Cαῦστηρ.

867-875. *Καρῶν*. Their country was in the south-western part of Asia Minor. — *βαρβαροφάνων*, *speaking a foreign language*. Voss thinks it refers to the barbarous utterance, with which the Carians (being Pelasgians) spake Greek. — *Μίλητρον*. This celebrated city lay on the south side of the bay of Latmos, about 80 stadia S. of the mouth of the Mæander. It was the birthplace of Thales and Anaximander. — *Μαίανδρον*. This river has its sources near Celsæne, and forming a common boundary between Lydia and Caria, falls into the Ægean sea, below the promontory

of Mycale. Its windings are so numerous, that it has become a common epithet for whatever is winding or mazy. Its modern name is Mendera. — Μυκάλης, *Mycale*, was a mountain and promontory opposite Samos, and celebrated in later times for the victory gained by the Greeks over the Persians, B. C. 479. — Νόσσης Ἀμφίμαχος τε. See N. on v. 838. — ὅς refers to Amphimachus. — χρυσὸν ἔχων = *with golden ornaments*. Cf. 17. 52. — ἦύτε. This comparison refers to the golden ornaments. — νήπιος. See N. on v. 38. — τόγ', i. e. his gold. — ἐν ποταμῷ. See N. on v. 861.

876, 877. Λυκίων. Lycia lay S. E. of Caria, on the Mediterranean. Its principal river was Xanthus. The Lycians, said to have been led by Pandarus, dwelt in what was called Little Lycia.

ILIAD III.

1-9. αὐτὰρ ἐπεὶ. The subject is now resumed from 2. 488, where it was interrupted by the catalogue of the ships. αὐτὰρ stands here as a particle of transition in the sense of δέ. — ἕκαστοι (= ἐκάτεροι) refers to both Greeks and Trojans. — κλαγγῇ is the dative of manner. K. § 285. 3. d. The noise and tumult with which the Trojans advanced to battle, is noticed in 4. 433. Cf. Xen. Anab. I. 7. § 4. — ὄρνιδες ὡς (in this position accented) is a more emphatic arrangement than ὡς ὄρνιδες. — ἦύτε περ, *just as*. The emphatic force of περ must never be overlooked. — οὐρανῷ προδὶ (i. e. προδὶ οὐρανοῦ) = ἐν τῷ ἄερι, *in the air*; literally, *before the heaven*, i. e. under the heaven. Cf. Matth. 6, 26; Luke 8, 5. — οὐδν. Kühn. (Jelf's edit. § 737. 1) says that οὐδν has here no illative force, but is used as a kind of suffix to the conjunction. — ἀδέσφατον, *great, excessive*. Butt. (Lexil. No. 66. § 7) says that this word always has the meaning *immeasurable, endless, something which even a god could or would not say*. — πέτονται is a Hist. Present. Cf. Jelf's Kühn. § 395. 1. — Ὠκεανοῖο, *Oceanus*, was an immense stream flowing around the Earth, which occupied the centre of the world. On the southern margin of the earth, by the Ocean, dwelt the Pigmyes. On the west was the Elysian Plain, or Isles of the Blest. As a god, Oceanus was inferior only to Jupiter. Cf. 20. 7; 14. 245; 21. 195. — ἀνδράσι Πυγμαλίοισι. This fabulous nation of dwarfs, are placed by later writers on the sources of the Nile, or in India. Hecataeus says, that they cut down every ear of corn with an axe. When Hercules came into their country, they climbed with ladders to the edge of his goblet to drink from it; and when they attacked the hero, a whole army of them made an assault upon his left hand, while two others made

the attack upon his right hand. — *ἡέμαι*. See N. on 1. 497. — *ταίγῃ* refers to the cranes. — *κακὴν ἔριδα*, a deadly contest. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, *δὲ* corresponding to *μὲν* in v. 2. — *στυγῇ* is opposed to *κλαγγῇ* in v. 2. — *μέγεια πνείοντες*. See N. on 2. 536. — *μεμαῶτες*. See N. on 2. 818.

10-14. *εἶτ' . . . ὀμίχλην*, as when the south wind pours a mist over the brow of a mountain. In comparisons the aorist is often used instead of the present. Cf. K. § 256. 4. c; Butt. § 137. N. 5. — *ποιμέσιν οὐτι φίλην* because of the exposure of their flocks to thieves and robbers. So *κλέπτῃ . . . ἀμείνω* is referable to the facilities, which such a thick mist furnishes the thief for his evil practices, beyond darkness itself. — *δοῖν . . . ἴησιν*, as one can cast a stone. — *ὡς ἔρα*, just so. See N. on v. 8. — *τῶν ἐρχομένων*. See N. on 2. 784. — *πεδίῳ*. See N. on 2. 785.

16-19. *προμάχιζεν*, was fighting in front. He affected to be the champion of the Trojans. — *θεοειδής*. This epithet is given to Paris on account of his beauty, graceful proportions, and illustrious birth. See N. on 1. 7. Cf. *Odys.* 1. 29. — *παρβαλήν*, sc. *δοράν*. — *ἑμοισιν* is the local dative. — *δοῦρε . . . χαλκῷ*, two spears pointed with brass. Homer's heroes frequently carried two spears. Cf. 5. 495; 12. 298; *Virg. Æn.* 12. 488. — *Ἀργείων* is the partitive genitive depending on *ἀρίστους*. — *προκαλίζετο* (was challenging) is to be constructed with *μαχέσασθαι*.

21-29. *ὡς*, when. — *Ἀρηίφιλος*, beloved of Mars = brave. — *μακρὰ βιβῶντα*, taking long strides, striding along. — *εὐρῶν . . . ἀγα*. "Laudantur alacres numeri hujus versus." Bothe. — *μάλα*, greatly. — *γάρ* introduces a clause confirmatory of *λέων ἐχάρη* in v. 23. — *εἴπερ*. See N. on 1. 81. — *ἀν-σέθενται*. K. 260. 3. c. — *ὡς*, thus. — *θεοειδέα* is to be read with synzesis of the last two syllables. — *ὀφθαλμοῖσιν ἰδόν*, when he saw (see N. on 1. 35) with his eyes. This fulness of expression promotes emphasis. — *φάτο*. See N. on 2. 37. — *γάρ* refers to *ὡς ἐχάρη*. — *τίσεσθαι*. See N. on *δήσειν*, 2. 39. — *ἀλείτην*, the seducer. — *χέων* is to be translated as singular. Menelaus was in his chariot, but Paris was on foot (cf. v. 22). Hence the former descended from his chariot, to meet his foe on equal terms. *ἄλτο*, sync. for *ἤλετο*, 3 pers. sing. 2 aor. of *ἄλλομαι*.

31-37. *ἐν προμάχοισι* (of the Grecian army). Cf. v. 16. — *κατεπλήγη*. Butt. (*Ir. Verbs*, p. 216) says that Homer uses this form on account of the metre. — *ἀψ* belongs to *ἐχάζετο*. — *εἰς ἔδνος*, into the throng. — *ἀλείων*. See N. on *λυσόμενος*, 1. 13. — *ὡς δ' ἔτε κ. τ. λ.* The terror which Paris felt at sight of Menelaus, is beautifully compared to the chill of fear, which darts through and unnerves one's limbs, at sight of a serpent. — *ἀπέστη*. See N. on v. 10. The indicative is employed after *τε*, the statement being represented as an actual fact. Cf. K. § 337. 3. — *ὕπθ* is disjoined from *ἔλλαβε* by tmesis. K. § 300. 2. a. — *μιν εἶλο*

παρείδς, seizes him on his cheeks. The second accusative denoting the part, is put in apposition with the first denoting the whole. See N. on 1. 24. — *καθ' ἑμῶν* εἶναι, retired into the ranks. — *δείσας* denotes cause.

39-45. *Δόσπαρι*, unhappy Paris! i. e. author of misfortune and disgrace. Hector is represented as always condemning the conduct of his brother in abducting Helen. — *εἶδος* only. — *γυναιμανές*, "woman-mad." Crusius. — *ἡπεροσκευτά*. For the form of the vocative, cf. S. § 43. 4. a. — *αἰδ' ὄφελος*—*ἔμεναι*. See N. on 1. 415. — *ἔγονος*, unborn, not childless, as some strangely render it. — *καί κε τὸ βουλοίμην*, I would wish even this. *κε* (i. e. *ἄν*) refers to an implied condition. See N. on 2. 12. For the ellipsis of *μᾶλλον*, cf. N. on 1. 112. — *οὐτῶ* by your fight. — *λόβην*, i. e. the occasion of reproach. — *ἔμεναι*, sc. *σέ*. — *ὀπίσφιον*, hateful, odious. — *ἦ που*, doubtless. — *καγχαλόωσι*, laugh loudly. Hector in his grief at his brother's disgrace, fancies that the Greeks are laughing in derision. Perhaps at this time he heard the shout of the foe. Thus Cowper:

"How loud the Grecians laugh———"

φάντες, because they thought. See N. on 1. 196; 2. 37. — *πρόμον* = *πρόμαχον*. Schol. — *ἔμεναι*, sc. *σέ*. — *εἶδος* is the subject of *ἐπ'*, i. e. *ἔπεισι*. — *ἀλλ' . . . ἄλκη* properly refers to *καγχαλόωσι*—*Ἀχαιοί*, the cause of their laughter, being attributed to the groundlessness of their fears in respect to the bravery of Paris. — *βίη φρεσίν* = *courage*. For the dative, see N. on 2. 210.

46-53. *ἦ* belongs to *ἀνήγες*. — *τοιόσδε*, i. e. so cowardly and effeminate. This passage is highly ironical. — *μυθδεῖς* = *παραγενόμενος*. Schol. The dative after this word may be referred to S. § 202. 1, or it may be what is called *dativus communionis et societatis*. K. § 284. 3. (1). — *ἐξ ἀπίης γαίης*. Cf. 1. 270. — *νύθ* has been variously rendered *daughter-in-law*, *sister-in-law*, *bride*, etc. The latter meaning suits the passage best. Helen's first husband was Theseus. Perhaps allusion is made to the fact, that the hand of Helen was sought by all the Grecian princes, who thus were virtually related to her. — *πῆμα* is in opexegetical apposition with the preceding sentence. Cf. K. § 266. R. 2. — *κατηφείην δὲ σοι αὐτῷ*, and a disgrace to thyself. — *οὐκ . . . Μενέλαον*, couldst not thou (who didst challenge the bravest of the Greeks) abide the warlike Menelaus? For the ironical use of *δή*, see N. on 1. 110. — *γνοῖς χ'*, (then) thou wouldst know = you would find to your sorrow. The protasis is often wanting, when, as here, it can be easily supplied. Cf. N. on 2. 12. — *οἴου . . . παράκοιτην*, the blooming spouse of what sort of a hero you possess = how brave is the hero whose blooming spouse you possess. — *οὐκ ἔν ται χραίσμη* (see N. on 1. 282)—*μυγείης*. The optative without *ἄν* is used with conjunctions of time, without reference to the time of the preceding clause, to

express an indefinite condition, or a mere supposition or conjecture. Cf. K. § 337. 8. — τὰ δῶρ'. See N. on 1. 167. With the appositional nouns κόμη and εἶδος, the articles are used as explained in N. on 1. 20. — δεϊδήμονες, sc. εἰσίν. — ἧ . . . χιτῶνα, or *before this you would have put on a coat of stone = you would have been stoned to death*. Some interpreters after the Schol. render it, *you would have been laid in a stone sepulchre*. ἕσσο, 2 pers. pluperf. of ἔσμην, perf. ἔσμαι from ἔννυμι.

58. The reply of Paris is in keeping with his character, as given in other portions of the Iliad. He acknowledges the justice of his brother's rebuke, and professes his readiness to renew the combat with Menelaus. His bearing is that of a courtly and finished gentleman, who in no instance stoops to vulgar abuse or opprobrious language. He is naturally brave, but a consciousness of guilt, together with the enervating influence of a life of pleasure, renders him oftentimes weak and timid, and justly exposed to the reproaches of his magnanimous and warlike brother.

59-63. ἐπεὶ με κατ' κ. τ. λ. The apodosis is found in νῦν αὐτ' εἰ μ. κ. τ. λ. v. 67. — Some, however, supply an apodosis, *I acquiesce, hear me in reply*, or some similar expression. — κατ' αἴσων—οὐδ' ὑπὲρ αἴσων. Emphasis is promoted by the repetition of a sentiment in an affirmative and negative form. — αἰεὶ . . . ἀτειφής. Construct: αἰεὶ τοὶ κραδίη ἐστὶν ὡς πέλεκυς ἀτειφής. — δοτ' refers to πέλεκυς. — εἰσιν=*is driven*. — ὅπ' ἀνέρος denotes the voluntary agent. K. § 299. I. 2. a. — νήϊον, sc. δόρυ. — ἐκτάμνησιν. The relative referring to an indefinite antecedent takes the subjunctive. S. § 217. 1. — ὀφέλλαι is connected to εἰσιν by δ'. — ἀτάρβητος, *intrepid, undaunted*.

64-66. μή μοι. The asyndeton shows the disturbed state of the speaker's mind. — χρυσῆς, *golden* (= beautiful). This epithet is freely bestowed upon any thing which belongs to the gods. — οἱτοί, *no, truly not*. For the transitive use of τοί, when combined with οὐ or ἧ, cf. Jelf's Kühn. § 790. 4. Obs. — ὄσσα κεν—δῶσιν. See N. on ὄν κεν ἴκωμαι, 1. 189. — ἐκόν, *suo arbitrio, voluntarily, at pleasure*.

70-75. συμβάλετ'—μάχεσθαι, i. e. *συνβάλετε ἵνα ἡμᾶς μάχεσθαι*. The plural is employed, because Hector is made to represent the other leaders. — κτήμασι refers to the treasures which Paris carried away with Helen. Cf. 18. 626. — ὀπότερος δέ κε νικήσῃ. See N. on 1. 262. — ἔλθῃ—ἀγέσθω. See N. on 1. 179. — εἰ πάντα. "Eleganter hoc exprimit Latinum *omnia omnino*." Ernesti. — οἱ δ' ἄλλοι is written, according to Stadelmann, as though ὀπότερος μὲν had preceded. The article gives to ἄλλοι the idea of totality, *the whole of the rest*. Cf. Jelf's Kühn. § 454. 8. — φιλόνητα—ταμόντες. A zeugma (cf. Butt. § 151. VIII) operates in these words, since ταμόντες properly refers only to ἄρκια. — ναίετε. Supply ὑμᾶς, which with τοὶ δὲ referring to the Greeks, is in partitive apposition with οἱ δ' ἄλλοι. See N. on 1. 606. For the optative ναίετε, see N. on 2. 250. — τοὶ δὲ is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. —

μεέδων for μεέδωσαν. Cf. Butt. § 89. 6. — Ἄργος—Ἀχαιΐδα (sc. γαῖαν) refers to the whole Grecian country. Cf. 2. 683.

76-81. δ' in Ἐκτωρ δ' is a copulative. — μῦθον ἀκούσας. Verbs of hearing, such as ἀκούω, πυνθάνομαι, and their synonymes, take the accusative of the thing heard, and the genitive of the source. S. § 192. N. 3. For the use of the participle, see Ns. on 1. 85, 88. — καὶ ῥ', and forthwith. — μέσσον of the two armies. — μέσσου δουρὸς ἑλών, grasping his spear by the middle (of the shaft), in order the better to keep back the Trojans. For the genitive of the part taken hold of, see N. on 1. 197. — ἰδρὸνδῆσαν has the middle signification. — τῷ δ' ἔπετοξάζοντο, began to aim at him. They had not yet discharged their arrows, but were bending their bows when Agamemnon interposed. The verb is therefore used *de conatu*, unless we suppose with Heyne, that the arrows were discharged without effect. — ἰοῖσιν—ἔβαλλον. The missile with verbs of throwing, may be considered as the instrumental dative. — τε—τ', both—and, connects ἰοῖσιν and λάεσσι. — μακρὸν ἄυσεν, shouted loud. See N. on 2. 224.

82, 83. ἴσχεσθ'. Cf. 1. 214. — βάλλετε. See N. on v. 80. — στεύται, is standing = is desirous. Cf. 2. 597.

84, 85. ἔσχοντο μάχης, refrained from the fight. Separative genitive. — ἀνεψ. See N. on 2. 823.

86-94. κέκλυτέ μεν—μῦθον. See N. on v. 76. — δρωεν. See N. on 2. 797. — ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας—αὐτὸν δ'. The verb with αὐτὸν must have the modified sense, he proposes. — οἶους, alone. — ὑπότερος κ. τ. λ. See Ns. on vs. 71-73.

95. ἀσιωπῆ. A similar pleonasm is found in our colloquial expressions, still and quiet, still and silent. For the dative σιωπῆ, see N. on v. 2.

97-102. καὶ, also. — ἄλγος on account of this long war. — θυμὸν is the terminal accusative after ἰκάνει. In prose the direction of the verb is usually defined by a preposition. — φρονέω, I think = I hope. — διακρυδῆμεναι, to separate, i. e. no longer to meet in combat, but be reconciled to one another. — ἥδη, now, at last. — πέποσθε, Epic for πεπόνθατε (from πᾶσχω), K. § 225. R; S. § 123. — ἀρχῆς, sc. τῆς ἔριδος. — ἡμέων is the partitive genitive. — ὑποτέρω is what Kühner calls the transmissive dative after τέτυκται. This verb is put in the indicative, to denote that the thing spoken of, in the estimation of Menelaus, was definite and certain. — θάνατος καὶ μοῖρα is a hendyadis. — τεθναῖη, let him die. See N. on 2. 205.

103-110. οἴσετε—ἄξετε are Epic 1 aor. imperatives, with the termination of the second aorist. Cf. K. § 223. 10; S. § 117. N. 3. The subject of these verbs is ὑμεῖς referring to the Trojans. — ἕτερον—ἑτέτην, the one—the other, are in partitive apposition with ἄρν' for ἄρνε, dual accus. masc. and fem. of ἀρήν, gen. ἀρνός. — Γῆ and Ἥελίφ are the *dat. compositi*. See N. on 1. 89. — Πριάμοιο βίην. See N. on 2. 658. — ὄρκια

νάμω = *may ratify the compact*. The subjunctive follows *ἔξετε*, because the action of the verb is necessarily future. Cf. K. § 880. 2; S. § 214. N. 1. — *αὐτός*, *he himself*. S. § 160. 4. b. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *παῖδες*, sc. *εἰσὶ*. — *ὕπερβηλοι*, *haughty*, here an epithet of reproach, although not always so used. Cf. *Odys.* 21. 289, with my note. Some translate it here, *covenant-breakers*. — *μήτις—δηλήσθηται*. The aorist subjunctive refers to future indefinite time. The present would have implied immediate action. Cf. Jelf's Kühn. § 814. Obs. 2. — *Ἰερβάσιρ* is the instrumental dative. — *Διὸς* is the attributive genitive, *covenant of Jupiter*, i. e. one of which he is a witness. — *ἠερέδονται*, *are fickle, wavering*. This word is used of the tassels hanging from the edge of the ægis of Minerva in 2. 448. From the literal signification which it has there, the tropical sense in this passage may be easily deduced. Some deriving the verb from *ἤηρ* (i. q. *ἄηρ*) and *αἶρω*, render it here, *are raised up = are puffed up, elated*. — *ὄς—μετέρσω = ἐὰν αὐτοῖς—μετέρσω*. See N. 1. 139. — *ἅμα . . . λείσσει*. See N. on 1. 348. — *ὅπως—γένηται* denotes the purpose of *λείσσει*. — *ὅχ' ἔριστα*, "*quam optima*." Crusius. — *μετ' ἀμφοτέροισι*, *with both parties*.

112–115. *Ἀχαιοὶ* and *Τρῶες* are in partitive apposition with *οἱ δ'*. See N. on 1. 606. — *ἐλπίμενοι* belongs to *ἐχάρησαν*, as the cause. See N. on 1. 196. — *ἐπὶ στίχας* (sc. *τῶν ἵππων*), *to the ranks of the chariots*. — *ἐκ δ' ἔβαν* (i. e. *ἔβησαν*) *αὐτοί*, *and they themselves alighted*. — *τεύχεα* refers to their spears and shields. — *τὰ μὲν* is used demonstratively. — *πλησίον ἀλλήλων*, *near each other*. Reference is had to the narrow space intervening between the Greeks and Trojans. — *ἀμφὶς, οὐ βόθρῳ* (of the armies) = *between*. Cf. *Odys.* 8. 486, with my note. Buttman (Lexil. No. 18. § 9), on the ground that there must have been, in the nature of the case, a considerable space between the two armies, and that *ἀμφὶς* is so seldom employed in the sense of *between*, that this meaning should only be given it when we are driven by necessity, refers *ἀλλήλων* to the individuals of each army, and translates *ὀλίγη . . . ἔρουρα*, *around (each pile of arms) was a little space*. But this seems to me flat and inapposite. The poet evidently means to say, that such was the prospect of a speedy and final termination of the war, that the Grecian and Trojan heroes laid aside their armor, and approached near to each other, leaving only room enough for the combat between Paris and Menelaus.

116–119. *πρὸς*, Epic for *πρός*. — *καρπαλίμως* belongs to *φέρειν*, although it may be taken with *ἔπεμπεν*. — *Ταλθύβιον*. Cf. 1. 320. — *ἔρν'*. See N. on 1. 103.

121–124. *Ἴρις*. See N. on 2. 786. — *γαλόφ*, Epic for *γάλα*. — *Λαοδίκην* is properly in apposition with *γαλόφ*, but is attracted to the relative clause *τὴν . . . Ἐλικίων* (see N. on 1. 36). Cf. K. § 332. R. 15. A similar case of attraction is found in *Odys.* 1. 69. — *εἶδος* is the synecdochical accusative.

125-129. *ἐν μεγάρῃ* = *ἐν τῇ οἴκῳ*. Schol. — *ἡ . . . ὄφαιεν*, and she was weaving a large web. See N. on I. 81. Cf. *Odys.* 2. 104. — *δίπλακα* (sc. *χλαῖνῳ*) is in exegetical apposition with *ιστόν*. — *ἔθεν* (Epic for *οὐδ' ἐαντῆς*) *εἶνεκ'*, on account of her, i. e. Helen. — *ὑπ' Ἄρηος παλαμάων* (from the hands of Mars) = *ὑπὸ τοῦ πολέμου*. Crus. — *πόδα*. See N. on I. 58.

130-138. *νύμφα*, vocative of *νύμφη* (K. § 211. 1; S. § 44), seems here to be used as a term of endearment. — *δέσκελα*, *wonderful*. — *οἱ πρὶν —οἱ*, those, who before. This inversion promotes vivacity and emphasis. — *πολέμοιο*. S. § 198. — *ἔαται*, perf. mid. 3 plur. for *ἦνται*, from *ἦμαι* with present signification. — *σιγῇ*. See N. on v. 8. — *παρὰ —πέπηγεν* (i. e. *παραπέπηγεν*), near them are planted. The spears were usually stuck in the ground, when the armor was laid aside. Cf. *Virg. Æn.* 6. 652, "stant terra defixæ hastæ." *πέπηγεν* is the 2 perf. of *πέπηγνυμι* with middle signification. — *μακρά*. The spears differed in length, according as they were designed for combat more or less close. Hector's spear is said (6. 819) to have been eleven cubits in length. The spear of Achilles was of such length, that Homer gives it the epithet *δολιχόσοκιος*, casting a long shadow, far-shadowing. In later times, the pilum or Roman javelin was about six feet long. This disproportion to the length of the spear in more ancient times, resulted from the fact, that the weapon was found to be more effective when short, or from the decrease of the strength of men, generally believed to have taken place. — *τῷ δέ κε νικήσωσι*, to him who may happen (κε) to conquer. See N. on I. 175. Cf. S. § 215. 5.

140-145. *ἀνδρὸς* and the following genitives are objective. — *δδόνησιν* stands for the singular. — *τέρεν*, tender, i. e. proceeding from a tender mind. — *οὐκ ὄη*, not alone. — *ἄμα τῆγε*, together with her. — *Σκαίαι πύλαι*, the Scæan gate, so called, because it was on the left or western side of the city, facing the sea and the Grecian camp.

146-149. *οἱ ἀμφὶ Πρίαμον*, Priam and his attendants. Cf. K. § 263. d. — *εἶατο*. See N. on v. 134. — *δημογέροντες* = *γέροντες*. Cf. 2. 21.

150-155. *γῆραι*, on account of their old age. — *τεττίγεσιν* *λοικότες*, like cicadae. The sharp shrill sound of these insects, was much celebrated by the Greek poets. — *καθ' ὅλην* is to be taken with *δενδρέφ*, in the relation of a part to the whole. See N. on I. 237. — *δενδρέφ* depends upon the preposition in *ἐφεζόμενος*. — *ἔπα*. See N. on *ἔλαειν*, 2. 514. — *τοῖοι ἔρα*, these then. — *ἦντ'*, i. e. *ἦντο*. See N. on v. 134. — *πύργῳ*. This was a tower on the wall. — *ὄν* denotes an external connection with the preceding context. — *ἦκα*, softly, gently.

156-160. *οὐ νέμεσις* (= *οὐ νημεσητόν ἐστι*) it is not censurable = not to be wondered at. — *Ἀχαιοὺς — πάσχειν* is the subject of *ἔστι*, to be supplied with *νέμεσις*. — *τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί*, about (i. e. on account of) such a woman. For this tropical use of *ἀμφὶ*, cf. K. § 296. II. 2. a; Butt. § 147. p. 415. — *εἰς ἔπα*, in respect to her countenance. The synecdochical accusa-

tive is sometimes more fully defined by the preposition. — ἀλλὰ . . . εἶδ' ἔσθ', *but even thus* (beautiful), *although she be such*. See N. on 1. 116. 181. — πῆμα is in apposition with the subject of λίποιτο. See N. on v. 50.

162-170. δεῦρο . . . ἐμεῖο. Construct: δεῦρ' ἐλθούσα, ἴξεν πάροιθ' ἐμεῖο. — ἔβρα ἴθη. See N. on 2. 440. — οὔτι . . . ἐσσί. See N. on 1. 158. — θεοὶ γὰρ μοι αἰτιοὶ εἰσιν. "This sentiment, that not the doers of an evil deed, but the gods that inspire the purpose of doing it, are the real criminals, seems a standard common-place in the Homeric morality." Blackie, *Clas. Mus.* Vol. VII. p. 425. Cf. 19. 86, where Agamemnon charges upon the gods the cause of his breach with Achilles. See also *Odys.* 21. 102. The view, however, which the gods take of human responsibility, may be seen in *Odys.* 1. 82-43. — ὥς . . . ἐξορομένης is taken by Bothe, Köppen, and some others, in the sense of a wish, but the subjunctive in such a use, is at least quite rare. It is better, therefore, with Crusius to connect it to ἔβρα ἴθη, the words οὔτι—'Αχαιῶν being regarded as a parenthesis. — ἴσθις ἔθ' ἐστίν, *who is that*. ἔθ' is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — ἦτοι, *in truth*. — κεφαλῆ belongs to *μελίζωνες*, denoting the degree of difference. S. § 206. 2. Kühn. (Jelf's edit. § 609. 1) refers this to the instrumental dative. — καί, *certainly, to be sure*. The conjunction is here used concessively. — οὐκῶ. See N. on 1. 108. — Ἴβον ὀφθαλμοῖσιν. See N. on v. 28. — βασιλῆϊ . . . εἴκεν. There was considered a regal bearing and dignity about a king, which rendered him distinguishable from all others. This is beautifully referred to in the "Lord of the Isles," where Robert Bruce and his brother being ushered into the banquet hall of the Island-Prince, as stranger-knights seeking rest and a shelter for the night, the poet says:

With solemn step and silver wand,
The Seneschal the presence scanned
Of these strange guests; and well he knew
How to assign their rank its due;
For though the costly furs
That erst had deck'd their caps were torn,
And their gay robes were over-worn,
And soiled their gilded spurs,
Yet such a high commanding grace
Was in their mien and in their face,
As suited best the princely dais
And royl canopy;
And then he marshalled them their place,
First of that company.

171-180. δία γυναικῶν, *divine woman*. δία is here followed by the genitive plural, with which it properly agrees. S. § 118. N. 3. — αἰδοῖς τέ μοι ἐσσί, *thou art to me an object of reverence*. Helen's address is full of respect and tenderness. — δεῖνός "plus est quam αἰδοῖς et ad metum

spectat, qui cum reverentia conjunctus est." Heyne. — *ὡς ἄφελον*. See N. on 1. 415. — *ἀδεῖν*, 2 aor. infin. of *ἀνδάνω*. — *ὀπότε* An ellipsis is to be supplied, (rather than to have done as I did) *when I accompanied*, etc. — *γρωτοῦς* is to be taken in the sense of *relatives, kinsfolk*. — *καῖδα τηλυγέτην*, i. e. Hermione. Cf. *Odys.* 4. 14. *τηλύγετος*, literally, *lale-born*, i. e. born in the old age of the parents. It is here to be taken in the sense of *dearly-beloved*, because for such children parents are apt to feel a particular affection. On the etymology of the word, see *Crus. Lex.*; *Butt. Lexil.* No. 101. — *ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο*, *but these things were not*, i. e. I did not prefer death to leaving my friends. — *τὸ = διὰ τοῦτο*. — *κλαίονσα τέθηκα*, *I am consumed with weeping*. S. § 225. 8. — *οἶτος*. See N. on 53', v. 166. — *ἀμφότερον*, *both, in both respects*. This line was much admired by Alexander the Great. — *δαῖρ . . . κυνώκιδος*, *he was the brother-in-law of me shameless*. *κυνώκιδος* is in apposition with *ἐμοῦ* contained in the possessive pronoun *ἐμός*. See N. on 2. 54. — *εἶπορ' ἔτη γε*, *if ever he was*. In her shame and anguish, Helen doubts whether Agamemnon ever was her brother. Cowper well renders it:

"And once (unless I dream) by sacred ties,
A brother to the shameless wretch myself."

Trollope after Hoogeveen and others renders it, *would he were so yet*. But this is forced and frigid. "Si usum grammaticum docere possem, dicerem εἶποτε esse pro ὀπότε dictum. *quando ille erat socer meus; tum cum*." Heyne.

183. *ἦ . . . Ἀχαιῶν*, *truly now many Grecian youth were under thy command*. — *δεδημάτο*, Epic for *δέδμητο*. The perfect with present signification seems to be here required. Wolf gives the sense, "tibi subjecti erant in Grecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt." The use of the pluperfect suggests an ellipsis, *many were under thy sway* (but I was to this time ignorant of it), i. e. I did not know until now, how many were under thy command.

184-190. 48η. See N. on 1. 260. — *Φρυγίην*. See N. on 2. 863. — *Ἵστῆος—Μύδονος*. These were the brothers of Hecuba the wife of Priam. Cf. 16. 718. — *τότ'* refers to the time when Priam visited Phrygia. — *καὶ . . . ἐλέχθην*, *for I too, being an ally, was counted with them = I was also with them as an ally*. — *ἀντιάνειραι*, *equal to men*, i. e. of masculine spirit and strength. — *ἀλλ' . . . ἦσαν*, *but these* (i. e. our combined forces) *were not so numerous*.

192-198. *μοι* limits *εἶπ'*. — *τόνδε* refers forward to *δοῖς 53' ἐστὶς* (see N. on v. 167). — *κεφαλῇ* limits *μελῶν*. See N. on v. 168. — *ἰδέσθαι* limits *εὐρότερος*. See N. on 2. 452. — *οἶ*. See N. on 1. 104. — *αἶψός* is opposed to *τεύχεα*. S. § 160. 4. f. — *κτίλος ὤς*. See N. on v. 2. Bentley finds a tautology in this and the following lines, and would read, therefore, *ψιλὸς ἔσθ*. But *ἀρνεῖ μιν κ. τ. λ.* is not a useless repetition, but

is added to κτίλος *is*, in order to set forth more fully the comparison. — *ἴσκει*, *I liken, I compare*, is a causative form of *εἶκω*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 135. — *πηγεσιμᾶλλοι*, *thick-fleeced*, and therefore *full and square*. Here is one point of resemblance between Ulysses and a ram. The other consists in the stately and commanding gait of the κτίλος among the white-fleeced sheep. — *ἴτων* limits *πᾶσι*.

199-202. *Διὸς ἐκγεγαυῖα* (2 perf. part. fem. of *ἐκγίγνομαι*). Helen was the daughter of Jupiter. — *δ' ἀδ*, "*porro, rursus*." Wolf. — *τρέφει*. Buttmann suggests *τρέφειν*. See N. on 2. 661. — *δήμῳ Ἰθάκης* (see N. on 2. 547), *in the country of Ithaca*. — *κρῶναις*. Cf. Odys. 4. 605, with my note. — *περ*. See N. on 1. 181. — *πικρά, prudent, wise*.

205-208. — *ἦδη ποτ'*. See N. on 1. 260. — *ἤλυθε*. Ulysses and Menelaus went on an embassy to Troy, to demand the restoration of Helen, but through the influence of Antimachus whom Paris had bribed, their mission was fruitless. — *σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης*, i. e. *ἕνεκ' ἀγγελίης σευ, on an embassy on account of you* (S. § 194. 1). Butt. (Lexil. No. 3) constructs thus: *ἤλυθεν ἀγγελίης, σεῦ ἕνεκα*, which does not change the sense. — *φίλησα* (i. e. *ἐφίλησα*) = *I entertained them hospitably*. — *φύην*, *the personal appearance*. — *ἰδάν*. See N. on 2. 299.

209-216. *ἔμιχθεν* (i. e. *ἐμίχθησαν*). See N. on v. 48. — *σπάντων* (sc. *αὐτῶν*) is plural for the dual. Cf. K. § 241. R. 8; S. § 157. a. — *ὑπείρεχεν ἕμους*, sc. *Ὀδυσσεῆος*. — *ἔμφω ἐζομένῳ* (*when both were sitting*), is a nominative absolute for *ἔμφω ἐζομένῳι*. Cf. S. § 237. 1. Kühner (§ 266. 3) puts this in the nominative denoting the whole, *Ὀδυσσεὺς* and *Μενέλαος* being in partitive apposition with it. See N. on 1. 606. Cf. also Xen. Anab. I. 8. § 27 with my note. Zenodotus wrote *ἐζομένων*. — *γεραρότερος*, *more venerable, majestic*. — *πᾶσιν*, *among or before all*, i. e. in the assembly of the Trojans. For the dative, see N. on 2. 296. — *ἔφαινον* = *ἔλεγον*, the sense *to invent, to frame*, being imparted from its primary signification, *to weave*. — *ἦτοι*. See N. on v. 168. — *ἐπιτροχάδην*, *in a running manner, summarily*, i. e. taking a rapid view of the subject, and not dwelling upon the points advanced. — *παῦρα . . . λυγέως*, *briefly indeed yet* (see N. on ἀλλά, 1. 287) *very agreeably*. — *ἐπεὶ ὃ πολύμυθος* explains *παῦρα μὲν*. Hence *ἐπεὶ* may be translated *since* or *because*. — *ἦ καί*. Ernesti, Bothe, Crusius, and Trollope edit, *εἰ καί, although*. — *γένει*. See N. on v. 168. This is a fine description of Laconic brevity.

216-224. *δτε—ἀναξίειν*. See N. on v. 55. — *στάσκεν* is an iterative form of the 2 aorist of *ἵστημι*. S. § 118. c. — *οὐτ' . . . προκρηνίς*, *neither backwards nor forwards*. He held his sceptre motionless. — *δοτεμῆς* belongs to *σκῆπτρον*. — *ἀτρεὶ φωτὶ ἰουκῶς*, *like a stupid man*. — *φαίης κε*, *you would say*. See Ns. on *κεν ἔλοι*, 2. 12; and on v. 392. — *ζάκοτον τέ τιν'*, *some one raging furiously, some furious one*, "*qui loqui non possit, neque apud se sit prae iracundia*." Bothe. — *ἔμμεται* for *εἰμί*

8. § 124. — *αὐτως*, thus = neither more nor less. — *ἀλλ' ὅτε δέξῃ*, but as soon as. *ἄρα* imparts the idea of quickness. Cf. Jelf's Kühn. § 788 3. — *μεγάλην*, deep, sonorous. — *νιφάδεσσιν—χειμερήσιον*, like wintry snow-flakes. Nothing can be finer than this comparison. — *ἀν—ἐρίσσειε* See N. on *φαίης κε*, v. 220. — *ἴδ' (thus)* belongs to *ἀγασσάμεθ'*, and 'Οδυσῆος limits *εἶδος*. — *ἰδόντες (at seeing)* denotes the cause of *ἀγασσάμεθ'*. S. § 225. 4.

225-227. *τοτρίτον*, the third time. — *Αἴαντα*. See N. on l. 138. — *τίς τ' ἄρ'*. See N. on l. 7. — *ἴδ . . . τε*. See N. on v. 167. — 'Αργείων follows the comparative degree implied in *ἕξοχος*. Cf. K. § 275. 2; S. § 198. 2. — *κεφαλὴν* and *ἔμους* are synecdochical accusatives.

230-233. 'Ιδομενεύς. See N. on l. 145. — *ἐτέρωνδον*, i. e. in another part of the Grecian army. — *ἐνί*, i. e. *ἐν*. — *δεὸς ὄσ*. See N. on v. 2. — *ἀγοί* = *ἡγεμόνες*. Crusius after Köppen. — *πολλάκι (often)—δύοτε ἴκοιτο*. See N. on vs. 55, 216.

235-238. *κεν—γροίην*. See N. on v. 216. — *καὶ τοῦνομα (i. e. τὸ οὐνομα)* = *καὶ ὄν οὐνομα*. — *δοιά*, Epic for *δύο*. S. § 80. 2. — *Κάστορα—Πολυδεύκεα*, Castor and Pollux. The latter of these twin-brothers of Helen, is said in mythology, to have been the son of Jupiter. — *πόξ*, in boxing, is an adverb. — *μοι* limits *μία*. "*Hos eadem mihi (i. e. eadem, quæ me) reperit mater.*" Wolf. This is after the analogy of *δ αὐτός*. Cf. 19. 293.

239-242. *ἢ—ἢ, utrum—an, either—or*. This formula is mostly confined to the Homeric writings. In later times it was *πότερον—ἢ*. Cf. Jelf's Kühn. § 875. a, b. — *ἐσπέσθην*, imperfect with aoristic signification. Soph. Gr. Verbs, p. 143. — *δεῦρο* at Troy. — *ἔποντο*. The dual and plural are often interchanged. Cf. Jelf's Kühn. § 387. Obs. — *αὐτ'* responds to *μέν* in the preceding verse. — *δειδιότες, because they dread*, denotes the cause of *οὐκ ἐδέλουσι*. See N. on l. 196. — *μοι* is the dat. incommodi. See N. on l. 39. The self-reproach and tenderness of feeling with which Helen recurs to her home and friends, are exceedingly touching, and awaken in no small degree the sympathy of the reader in her behalf. Her discourse with Priam begins and ends with a most affecting allusion to her own disgrace, thus showing that it is the all-absorbing, consuming idea of her soul. Cf. 6. 344.

243, 244. *τοὺς δ'* refers to Castor and Pollux. — *ἤδη, already*. — *κατέχεν φυσίχοος (food-producing) αἶα*. See N. on 2. 699. — *φίλη . . . γαίη*, i. e. in Therapnæ where was a temple of the Dioscuri.

245-249. *διὰ ἄστυ*, through the city. — *δρακία πιστὰ* refers to the things necessary for the sacrifice and ratification of the league, referred to in the next verse. — *ἄργε δύο*. See v. 103. — *ἐθφρονα* "h. l. dicitur active *laetificum*." Ernesti. — *ἀσκή ἐν ἀγέλει*. The wine was commonly kept in goat-skins. Cf. *Odys.* 6. 78. — *κρητῆρα (κεράννυμι, to mix), a mixer*, i. e. the vessel in which the wine, previous to use, was tempered by

the intermingling of water. It stood upon a tripod in the most conspicuous place in the room, and near to the most distinguished of the guests. It was made usually of silver. Cf. 23. 741; Odys. 4. 615; 9. 203. The mixer of Achilles was all of gold. Cf. 23. 219. — *γέροντα* refers to Priam.

250-252. *ἔρσηο*, rise up, Epic 2 aor. 2 sing. imper. of *ἔρσημι*. — *καλέουσι*, sc. *σέ*. — *καταβῆναι* denotes the purpose of *καλέουσι*. — *ἴν' . . . τάμηντε* denotes the purpose of *καταβῆναι*.

253-258. Cf. vs. 136-138, 73-75.

259-263. *βίγησεν*, *shuddered*, at mention of a contest in which his son might fall. — *ἐταίροις*. The dative is employed instead of the accusative, on account of the following *ἵππους*. — *τοὶ δ'* refers to *ἐτάροις*. — *ἄρ'*. See N. on v. 221. — *κατὰ . . . ὀπίσσω*, *he drew the reins back (a tergo equorum. Bothe)*. — *δίφρον* is the terminal accusative = *eis δίφρον*. — *Ἰκαιοῶν*, sc. *κυλῶν*. Cf. v. 145. — *ἔχον* = *dirigebant*.

264-266. *ἀλλ' ὅτε δὴ β'*. See N. on v. 221. — *ἵππων* is put here for the chariot. — *ἐς μέσσον* = *into the open and intervening space*.

268-275. *ἄν*, sc. *ἔρνητο* from the preceding verse. When the verb is to be repeated, the preposition is often only used. Cf. Mt. § 594. 2. — *κρητῆρι* (local dative) — *μίσηγον*. See N. on v. 247. — *οἶνον* of the Greeks and Trojans. This intermingling of the wine of the two parties, was emblematic of their intended reconciliation. — *βασιλεῦσιν* is the dat. commodi. See N. on l. 39. — *μάχαιραν*. This was a large knife, used sometimes as a weapon in close fight. Cf. Xen. Anab. I. 8. § 7, with my note. — *οἰ-ξίφεις*. See N. on l. 104. — *ἄωρτο*, *lung*, Epic pluperf. of *ἀέρω*. — *Τρώων* and *Ἀχαιοῶν* limit *ἀρίστοις*. — *νεῖμαν ἀρίστοις*, *distributed it among the chiefs*, in order that all might be parties to the oath. — *τοῖσι* is the dat. commodi. See N. on l. 58. — *μεγάλ' εἴχετο* so that the Greeks and Trojans might all hear. — *χείρας ἀνασχῶν*. See N. on l. 351.

276-280. *Ἰδηθεν μεθέων*, *ruling from Ida*. Thiersch (§ 198. 8) makes this local termination *θεν* identical with *δι*. On Gargarus, the highest summit of Ida in Phrygia, Jupiter had a shrine and altar. There he sat and surveyed the city of the Trojans and the Grecian ships (cf. 8. 48-52), and directed his thunders over the opposing hosts (l. c. v. 75). — *Ἥλιος* stands for the vocative. Cf. K. § 269. 2; S. § 154. 1. "As the god whose eye surveyed all things, Helios was invoked to witness solemn oaths." Keightley. — *οἰ-τινωσδον*. The dual is to be referred to Pluto and Proserpine. — *καμόντας* is put euphemistically for *θάνατος*. Cf. Odys. 11. 476. — *ἀνδράπους-θτις* (Epic for *θστις*) — *δμόσση*. The relative is here used in a collective sense. Cf. K. § 232. R. 1. b. — *φυλάσσετε*, i. e. *preserve inviolate*.

281-287. *εἰ μὲν κεν* (l. c. *ἴαν μὲν*) — *καταπέφνη*. See Ns. on l. 90, 135, 136. — *αὐτὸς* stands opposed to *ἡμεῖς δ'* in the next verse. — *Τρώας-ἀνοδοῦναι*. The infinitive (*εἴχομαι*, *κελεύω*, or *ἴδω* being understood). See

N. on 2. 418) is here interchanged with the imperative *ἐχέτω*, *if Paris kills Menelaus, let him have, etc.*,—*but if Menelaus kills Paris, then grant that the Trojans may restore, etc.* — *τιμήν* = *ποιήν*. Cf. v. 290. — *ἦτε . . . πέληται*, *which shall remain to their posterity*, i. e. shall be possessed by their posterity, and never be demanded back by the Trojans. Madame Dacier takes its meaning to be, *which shall be paid to their posterity for ever*, i. e. a perpetual tribute. It is not to be supposed, however, that the Trojans would have submitted to a condition, by which they would have been bound to perpetual vassalage. There is another translation, which is worthy of being noted, and which has the sanction of Prof. Felton: *which shall be* (= so great as to be) *memorable among future generations.*

289–291. Ἀλεξάνδρου πεσόντος denotes condition. — *ἕως . . . κικεῖω*, *till I find an end of the war* = *till I finish the war* by the capture and destruction of the city. Cf. K. § 337. 5.

292–297. *στομάχους, throats.* — *ἀσπάρωντας, palpitating.* — *δυμοῦ* (= *ψυχῆς*) *δευομένων, deprived of life.* — *μένος* = *δύμος* (in the preceding clause) since vigor or strength implies life. — *θεάεσσιν* is a local dative. — *ἔκχεον*, “*effundebant humi, nec bibebant, sicut neque aquis illis vescebantur.*” Bothe. — *εὔχορτο θεοῖς*. Matthiæ (§ 401) refers the dative after *εὔχομαι*, to the lifting up of the hands and countenance to the gods in time of prayer. Kühner (Jelf’s edit. § 589. 1) regards it as the transmissive dative, i. e. the person to whom the prayer contained in the verb is transmitted. — *τις* = *ἕκαστος*. See N. on 2. 355.

299–301. *ὀπιότεροι—κημήντων, which of the parties may do wrong.* *ἄν* is omitted in the optative, when the condition is uncertain and doubtful. Cf. K. § 338. 5; Mt. § 527. Obs. 1; S. § 215. 3. — *ὄπερ, contrary to; literally, over, beyond.* Cf. Butt. § 147. p. 415. — *ὅδε* is explained by *ὡς ὅδε οἶνος*. — *σφ’* (i. e. *σφί*, Epic for *σφισί*) *ἐγκέφαλος* = *αὐτῶν ἐγκέφαλος*. See N. on 1. 104. This genitive is repeated and expanded in *αὐτῶν καὶ τεκέων*, in the next verse. — *ἄλλοισι* = *ἐπὶ ἄλλων*. Cf. Mt. § 389. 1. — *δαμῆεν*. “*Vulgo μυγεῖεν, quod est minus ἐμπατικόν.*” Bothe.

302, 303. *οὐδ’ . . . Κρονίων, but the son of Saturn did not at all grant it* (i. e. their request) *to them*. According to the terms of the league (cf. vs. 281–284), it was essential to the adjustment of the affair, that either Menelaus or Paris should be slain. As Paris was vanquished but not killed, the prayer for vengeance upon the party who should violate the compact, was not answered by Jupiter. — *τοῖσι*. See N. on 1. 58. — *Δαρδανίδης*. According to 20. 220 seq., there were five generations between Dardanus and his descendant Priam.

305–309. *ἠνεμέσσαν*. Cf. 2. 606. — *οὐκω* = *οὐκως, never, by no means.* — *ὀφθαλμοῖσιν δρᾶσθαι*. See N. on 1. 587. — *μαρνόμενον φίλον υἱόν*. K. § 309. 3. c; S. § 225. 7. — *Ζεὺς . . . οἶδε, Jupiter doubtless knows this.* *τόγε* refers forward to *ὀπιότερῳ . . . ἐστίν*. — *θανάτοιον τέλος*, i. e. the end produced by death; a periphrasis for death itself. *θανά*

τοιο is the gen. of cause, or perhaps of definition. The determination of Priam not to witness the combat, is in keeping with the character of a tender, indulgent parent, which is given him throughout the Iliad.

310-313. *ἐς* . . . *δέτο* to be carried back and buried in the city, in order that no one might eat them, which, in sacrifices where a curse was invoked, was unlawful. We find (19. 267) that the Greeks not being in their own country, threw the victims into the sea. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 649. — *ἀν δ' ἔρ' κ. τ. λ.* Cf. vs 261, 262. — *ἐπιβόηοι* is taken adverbially.

315-319. *αὐτὰρ* responds to *μὲν* (K. § 322. R. 4), and *εἵπειτα* to *πρῶτον*. — *πάλλον* (i. e. *ἐπαλλον*). Bothe, Trollope, and others, after Voss, read *βάλλον*, on the ground that only one person shook the lots, which on this occasion was Hector (cf. v. 324). — *ὀππότερος*—*ἀφείη*. See N. on v. 299. — *ἤρῃσαντο* is used absolutely. — *θεοῖσι* . . . *ἀνέσχον*. See N. on v. 296. — *τίς*. See N. on v. 297.

320-323. *Ζεῦ* . . . *μέγιστε!* Cf. v. 276. — *ὀππότερος τάδε κ. τ. λ.* This must be considered as a wish that Paris might fall, since he was regarded by all as the author of the war. — *τάδε* . . . *ἔθηκεν*, was the cause of this war; literally, placed these doings (= caused this trouble) between both (people). — *δόμον*. See N. on *δόμον*, v. 98. — *ἡμῖν δ'* is written as though *τὸν μὲν* had preceded. — *αἰ*, on the other hand.

324-327. *πάλλεν*. See N. on v. 316. — *ἀψ ὀφρῶν*, looking backward in order to show his impartiality. — *Πάριος*, i. e. *Πάριδος*. — *δοῶς* . . . *βρουσεν*, leaped quickly from the helmet, i. e. Hector quickly drew out the lot, which proved to be that of Paris. — *οἱ μὲν* refers to the other Greek and Trojan chiefs. — *ἐκάστω* has the force of the subjective genitive. Aristarchus reads *ἐκάστου*, but the dative is more in accordance with poetic usage. — *ἐκειτο* (*lay*) belongs by zengma (see N. on §. 73) to *ἵπποι*, in the sense of *were*. Cf. K. § 346. 3. The verb also conforms in number to the nearest noun. See N. on 2. 146. — *ἀερίποδες*, literally, raising the feet, as when a horse leaps forward at full speed. Hence its secondary and usual meaning, fleet, swift.

328-333. *Ἀλέξανδρος*. See N. on 1. 392. — *ἀμφ' ὁμοίωιν*. See N. on 2. 45. — *καλὰς*. See N. on 2. 38. — *ἀργυρέοισιν ἐπισφύριοις*, silver ankle-clasps. The plates of the greaves (*κνημίδες*) were fastened together by clasps or a kind of buckle. Some refer *ἐπισφύριον* to the ring, by which the greave was fastened immediately above the foot. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 657. — *ἀραυίας* (Epic for *ἀραυῖα*) 2 perf. part. fem. of *ἀραρίσκω*, to fit, adapt. — *δεύτερον αἰ*, next, responds to *μὲν πρῶτα*, v. 330. — *δάρηκα* is limited by *Λυκάονος*. — *ἤρμοσε δ' αὐτῷ*, for it fitted him.

334-339. *ἀμφὶ δ'* . . . *ἀργυρήλον*. See N. on 2. 45. — *σάκος*, a shield, probably larger than the *δοπίς*, but used by Homer indiscriminately for it. Cf. Crus. Lex. — *ἰφθίμω* = *αὐτοῦ ἰφθίμου ἕντος*. Wolf. —

ἵππουρι, crested with horse-hair. The design of these crests of horse-hair, was to add to the martial appearance, and strike terror upon the foe. Hence the significancy of the expression, *δεινὸν δὲ λόφος καθ' ἄνωθεν ἐνευεν*, and his crest waved dreadfully from above. — *ἀρήρει*, 2 pluperf. (as neut. imperf.) of *ἀραρίσκω*. See N. on v. 331. — *ὁς δ' αὖτως* (i. e. *ὡσαύτως δέ*), thus also, in the same manner.

340-345. *ἐκάτερθεν ὀμίλον*, in each army. This is considered by Kunner (§ 278. 4) as the partitive genitive. — *δάμβος*, amazement. The steady hatred of the combatants, their high rank, and the importance of the combat, held both armies in suspense. — *ἐγγὺς* to each other. — *σπῆτην*. This change from the plural to the dual, results probably from the wants of the metre, or perhaps it denotes that they were now paired off for the combat. — *σειόντ'* (i. e. *σειόντε*), shaking. — *ἀλλήλοισιν κοτεόντε*. Menelaus was angry at the remembrance of his wrongs, while Paris, on the common principle of a depraved nature, hated Menelaus, for the very reason that he had wronged him.

346-350. *πρόθε—πρότε* according to the decision of the lot (vs. 317, 325). — *δολιχόσκιον*. See N. on v. 135. — *πάντοσ' ἕσταν*, equal on all sides. The distance from the centre to the circumference being on every side equal, the shield was entirely round. So the Scholiast explains it by *κυκλωτέρῃ*. — *χαλκόν*. The shield had usually one or more plates of brass. Bothe reads *χαλκός*, and refers it to the spear, the word being employed in that sense in v. 849. — *οἱ αἰχμή*, its point. For the dative, see N. on 1. 104. — *δευτερος* in the order in which they were to throw their spears. — *ἔρυντο χαλκῷ*, rushed upon (him) with his spear. Cf. *altior insurgens*, Virg. *Æn.* 11. 697. *χαλκῷ* may be referred to the dative of accompaniment. — *ἐκτεύζμενος*. Menelaus, as the injured party, could invoke with propriety the aid of Jupiter.

351-354. *ἄνα* is the vocative of *ἄναξ*. Cf. K. § 53. R. 4; S. § 50. 1. — *ὄς τίσασθαι=ὄς ἐμὲ τίσασθαι τοῦτον*. Crusius. Cf. v. 822. — *ὁ . . . ἔοργεν*, who first inflicted evils upon me. For the double accusative, cf. S. § 184. 1. — *δίων*. See N. on v. 16. — *ὄφρα* (in order that)—*ἐββήγῃσι* (perf. of *βριγείν* with pres. signification). See N. on 1. 82. — *καί, εἰτεπ*. — *ὄψιγόνων ἀνδράπων*, posterity; literally, men born afterwards. — *ξεινοδόκον* (host) *κατὰ ῥέξαι*. See N. on v. 351. — *ὁ κεν* (= *εἰ τις*) — *παρόσχη*. See N. on 2. 891.

355-360. *ἀπτεπαλὼν* (i. e. *ἀγαπτεπαλὼν*), having poised or drawn back the spear, in order to throw it with greater force. — *ὄβριμον*, heavy, or as some render it, *impetuous*, a sense which it has in *ὄβριμον ὄδωρ*. — *ἠρήρειστο*, (hasta) *transactum erat*. Crusius. — *ἀντικρὺ*, entirely through, through and through. — *χιτῶνα*, the cuirass, coat of mail. — *ὁ δ'*, i. e. Paris. — *Κῆρα μέλαιναν* (= *θάνατον*). See N. on 2. 302. Homer is celebrated for his graphic and diversified descriptions of single combats. We seem to see the flying spear, transpiercing one defence after another, until

it reaches the seat of life, and performs its work of death. If the weapon errs in its course, or fails to penetrate the opposing shield, the sword is drawn, or a huge stone is raised aloft and hurled through the air. Every thing is in keeping with what might be expected from heroes of such amazing strength. Especially does the poet excel, in the varied mode in which his heroes are wounded or slain. No two are pierced alike. The wounds are in different places and have a different direction, yet are all found to be truthful and natural, when examined in the clearest light of modern surgery.

362-364. *ἀνασχόμενος*. It has been common to supply *χεῖρα* or *ἐγκος*, but Crusius rightly refers it to the elevation of the whole body, in order to give the stroke of the sword more effect. — *ἀμφὶ* . . . *χειρός*, but it fell from his hand, being broken into three or four pieces around it (i. e. the cone). The correspondence between the sense and sound of the verse, has been noticed by most critics from the time of Eustathius. — *ἰδὼν* . . . *εὐρόν* where was the residence of Jupiter.

365-368. *σεῖο* depends on *δλοότερος*, and *δεῶν* upon *ὄβρις ἄλλος*. — *ἐφάμεν*. See Ns. on 2. 37; 3. 28. — *κακότητος* is the genitive of cause. See N. on 1. 65. — *μοι* belongs in sense to both *χείρῃσσι* and *ξίφος*. See N. on 1. 104. — *ἤχθη*, rushed forth, 1 aor. pass. of *ἄσσω* with active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 81. — *παλάμηφω*, Epic genitive for *παλάμης*. — *οὐδ' ἔβαλον μιν*. Menelaus pierced the shield of Paris, but failed to reach his body, for the reason mentioned in v. 360.

369-372. *κόρυδος* is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 1. The construction may be referred to the partitive genitive. Cf. Butt. § 182. No. 10. — *λάβεν*, sc. *αὐτόν*. — *μετ'*, towards. — *ἔγχε* (i. e. *ἤγγχεν*), was choking. — *ἰμάς*. This was the strap by which the helmet was fastened under the chin. If Paris had turned to flee, as was quite probable, it will readily be seen, how the strap, by the pulling of the helmet, would produce strangulation. — *ὅς* refers to *ἰμάς*. — *τροφαλείης* is a name given to the helmet, as it would etymologically appear (*τρούω*, *φάλος*), from the hole bored in it to receive the plume. Cf. Butt. Lexil. No. 103.

373-378. *κεν εἵρυσσεν—εἰ μὴ νόησε*. See N. on 2. 155. — *οἱ* is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — *Ἰφι κταμένοιο*, killed by violence. The hides of bullocks which are slaughtered, are much thicker and stronger, than the hides of those which die of disease. — *κεινή* (Epic for *κενή*), *τηρήγυ*, because no longer attached to Paris. — *ἔσπετο*, came with, followed. — *τὴν μὲν*, i. e. the helmet. — *μετ'*. Cf. v. 370. — *κόμισαν* (to the ships) . . . *ἐταῖροι*, as trophies of the victory.

379-382. *ὅ* refers to Menelaus. — *ἄψ* in this place is generally rendered *back*, but it is better to take it in the sense of *against*. — *ἐγγχεῖ* is to be constructed with *κατακτάμεναι*, as dative of the instrument. Menelaus had either recovered his own spear, or received one from his companions. — *τὸν δ'* refers to Paris. — *ὥστε θεός*, as a goddess; "inasmuch as she

was a goddess." Mt. § 629. — καθ' is put for κατ', by assimilation with the following consonant. — κηώντι, *perfumed, scented*.

383-389. καλέουσ' (i. e. καλέουσα. S. § 109. N. 1), denotes the purpose of ἔε (Epic imperf. for ἔει from εἶμι). — περὶ . . . ἦσαν, *and around her were Trojan women in great numbers*. Cf. v. 143. Other females had joined them to see the fight. — νεκταρέου, *beautiful*, or perhaps *fragrant, scented*. The epithet is borrowed from νεκταρ, the well-known drink of the gods, which was of red and sparkling color and fragrant smell. — ἑανού. See N. on κόρυδος, v. 369. — γρητ limits εἰκυῖα. — μιν = εαυτήν. — οἱ. See N. on v. 372. — Λακεδαίμονι is the local dative. — ἤσκειν, Epic imperf. 3 sing. of ἄσκειω. Cf. K. § 320. R. 1. — μιν, sc. τὴν γραῦν. — μιν in τῆ μιν refers to Venus, and limits εἰσαμῆνη.

391-394. ὕγ' is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — δινωτοῖσι, *turned with a lathe*. — κάλλει . . . εἰμασιν, *resplendent in beauty and attire*. — οὐδὲ . . . ἐλθεῖν, *you would not say* (= one would not think. Cf. K. § 303. R. 6) *that he had come from battle with* (literally, *having fought with*) *a man*. — ἀλλά. Repeat mentally φαίης κε. — χοροῖο νέον λήγοντα, *having just ceased from the dance*.

395-397. τῆ-δυμν (see N. on 1. 104), *her fond desire for Paris*, which the mention of his name and beauty incited in her bosom. Her indignation, however, is aroused, when she perceives that it is Venus who is addressing her. — καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε, *as soon as she perceived*. — περικαλλέα θεῖσθην. Cf. Virg. *Æn.* 1. 402. — ἔρ', *then*. — ἔπειτα responds to ὥς in v. 396.

399-400. ταῦτα = *so, in this manner*. — Cf. K. § 278. R. 2. — ἦ . . . ἔξεις, *art thou about to lead me further into some one of the populous cities?* Hel: a either fears, or pretends sarcastically to fear, that Venus is intending to remove her to some other city, in the same manner and for the same purpose that she was led to Troy. As her question answers conjecturally the inquiry contained in τί με . . . ἠπεροπέυειν, Crusius says that ἦ may be rendered *perhaps, peradventure*. For the construction of πολίων, see N. on v. 340. — Φρυγίης limits πολίων. — Μρονίης. See N. on 2. 864. — καὶ κεῖδι, *there also*. — οὐνεκα, *because*. In 1. 111, τοῦδ' ἔνεκα preceded this adverb. Here by inversion it stands before its correlative, τοῦνεκα (*on this account*) following in v. 405. — δῆ. See N. on 1. 110. — ἐδέλει . . . ἀγεσθαι according to the terms of the combat. Cf. vs. 284, 285. — στυγερῆν ἐμέ. Cf. v. 180, where Helen reproaches herself at remembrance of her former condition. — δολοφρονέουσα denotes the purpose of παρέστης. — ἦσο-λοῦσα, *go and sit*. See N. on 1. 179. Fully written it would be ἴδε παρ' αὐτὸν (i. e. Paris) καὶ ἦσο παρ' αὐτῷ. — δεῶν . . . κελούδους, *renounce* (= *forsake*) *the ways of the gods*, does not refer to a renunciation of her divinity, but to all connexion and intercourse with the gods. This is evident from the following context. Wolf, after Aristarchus, adopted the reading ἀπώκειε, for ἀπείπειε. The sense is essentially the

same in both readings. *πόδεσσιν* denotes manner. — *Ὀλυμπόν*. See N. on *ὄφρα*, l. 317. — *ἀλλ' . . . διζυε*, but be *whispering* always at his side (literally, *about him*). — *εἰ* (= *ἐκεῖνον*) *φύλασσε* = *take care of him*. — *εἰσέκε*—*ποιήσεται* (i. e. *ποιήσεται*). See N. on 2. 332. For the double accusative, see N. on 1. 290. — *ἔγε*. See N. on 1. 190 — *δούλην* = *concubine*.

410–412. *κεῖσε*, i. e. to the bed-chamber of Paris. — *δὲ* = *γάρ*. — *κεν εἶη* (sc. *κεῖσε ἵεναι*). See N. on 1. 232. — *πορσύνουσα*, *to prepare* = *to share*, the expression being euphemistic. Cf. 1. 31; *Odys.* 3. 403. — *μωμῆσονται*, *will scoff at, deride*. — *ἄχε'* *ἄκριτα*, *incessant grief* at my fallen condition.

414–417. *μή μ' ἔρεθε*. Cf. 1. 32. 519. — *μή . . . μεδίω* (Epic subj. for *μεδῶ*). See N. on 1. 28. — *τῶς* (i. e. *ὅς*)—*ὡς*, *thus—as*. — *ἐκπαγλ'*, neut. plur. of *ἐκπαγλον*, as an adverb, *vehemently*. — *μέσση δ' ἀμφοτέρων*, *in the midst of both, between both*. The idea is, that Helen would perish in the general ruin resulting from the mutual animosity, which the goddess threatens to stir up between the Greeks and Trojans. Some think that reference is had to the hatred, which, at the instance of Venus, both people would feel towards Helen. Cf. *Virg. Æn.* 2. 571–573. — *μητίσωμαι* is put for *μητίσσωμαι*, since it is connected by *δ'* to *μεδίω* in v. 414.

419, 420. *κατασχομένη*, 2 aor. mid. part. of *κατέχω*, *covering herself* with a veil, after the manner of the Trojan women. Cf. v. 141. — *λάθην*, *was concealed from*. Her female attendants and the rest of the women, were so intent upon the movements of the two armies in the plain, that Helen's departure was unperceived. This is rendered prominent in Flaxman's illustration, by the position of his figures, the backs of the women being turned towards their mistress. — *δαίμων*, i. e. *Venus*.

421–427. *Ἀλεξάνδριον δόμον* (see N. on 1. 317). The house of Paris was on the most elevated part of the city, near those of Priam and Hector. Cf. 6. 316. — *ἀμφίπολοι*. Cf. v. 144. — *ἔπειτα* responds to *εἰ* in the preceding line. — *ἔργα*, *work, occupation*. — *ἢ δ'* (= *αὐτῇ δὲ*) is opposed to *ἀμφίπολοι μὲν* in the preceding line. — *δία γυναικῶν*. See N. on v. 171. — *τῆ*. See N. on v. 373. — *φιλομειδής*, *laughter-loving*, an epithet usual to *Venus*. — *ἀντί* (for *ἀντία*), *before, opposite to*. For the construction of this adverb with the genitive, see N. on 5. 301. — *δεῖα φέρουσα*, *the goddess (herself) bringing it*. *δεῖα* is in apposition with *Ἀφροδίτη*. *φέρουσα* is considered by Butt. (§ 150. 83), as a sort of periphrasis for an adverbial idea, *in company with, with*. — *ἔσσε πάλιν κλίνασα*, *turning away her eyes*.

428–431. *ἤλυθες ἐκ πολέμου*. The tone in which this was uttered, doubtless, befitted the sarcasm intended in the words. — *ὡς ἐφέλες*. See N. on 1. 415. — *αὐτῷδ'* on the field of battle. — *ἦ . . . εὔχε'* (i. e. *ἠέχου*), *formerly, forsooth, you boasted*. *ἦ μὲν* and *γὰρ* add to the irony of the passage. Cf. *Jelf's Kühn.* §§ 731. 1; 735. 7. — *Μενελάων* depends on

φέρτερος (S. § 198. 1), which adjective conforms in case to the subject of εὔχε'. Cf. S. § 224. — χερσὶ = *in skill, dexterity* in the use of weapons. The datives in this verse limit φέρτερος.

432-436. ἀλλ' . . . Μενέλαον is spoken ironically. The repetition of the epithet Ἀρητίφιλον gave point to the sarcasm. — ἀλλὰ . . . κέλομαι, *but I advise you to desist*. — πόλεμον πολεμίζειν. For the abstract accusative, cf. K. § 278. a; S. § 181. 2. — ἀφραδέως, *indiscreetly, unwisely*. — μήπως, *lest, by chance*, depends on κέλομαι, in which verb here resides the notion of fear. Cf. S. § 214. a. This is a finely conceived and highly wrought specimen of keen satire. Helen had witnessed from the tower the disgraceful retreat of Paris, and now as she sits before him, she loads him with reproaches, wishes him to have been slain, taunts him with his former boastful speeches, advises him to contend with Menelaus again, and in the next breath contemptuously dissuades him from the fight, if he would not fall by the spear of his antagonist.

438-440. μὲ—δυμὸν ἐνιπτε. For the double accusative, see N. on 1. 237. — οὖν . . . Ἀθήνη. Pope remarks that Paris could make no other answer in his circumstances. — σὺν Ἀθήνῃ, *with the aid of Minerva*. "Invidiose Minervæ ope, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur." Bothe. — ἐγὼ, *sc. νικήσω*. — παρὰ . . . ἡμῖν, *we have gods also with us* (i. e. friendly to us), who will at another time give us the victory. παρὰ is to be taken adverbially, and ἡμῖν limits εἰσι.

441-446. ἀλλ' ἄγε δῆ. See N. on 1. 141. — τραπέλομεν, Epic for τραπεύομεν (-ώμεν) 2 aor. subj. See N. on ἐρύσσομεν, 1. 141. — οὐ γὰρ πάποτε. See N. on 1. 106. — μ'—φρένας ἀμφεκάλυψεν (see N. on v. 438), *obscured my mind*. Paris means to say, that his love for Helen is so intense, as well-nigh to becloud his reason. — ἴδε. The correlate is δὲ in v. 446. — οὐδ' ὄτε, *not when*, gives emphasis to the idea contained in the preceding line. — ἀρπάζας. Were it not for what is said in vs. 173-175, we might almost be inclined to believe from this passage, that Helen was forcibly abducted from Sparta. — ἐρατεινῆς. "Sheltered on every side by mountains from the blast, and itself but slightly raised above the level of the sea, the vale of Lacedæmon is as remarkable for the geniality of its climate as the beauty of its scenery, and has accordingly been most appropriately characterized by Homer as a *hollow, pleasant valley*." Mure's Tour in Greece, vol. ii. p. 323. The soil, however, is represented by Leake, as ill-adapted to the general purposes of agriculture, being a mixture of white clay and stones, which renders it very difficult to be tilled. — Κρανίη was probably a small island in the Sinus Laconicus off Gythium. It is now called Marathonnisi. Some think that it was Cythera, others, that it was Sunion, in the south-eastern extremity of Attica. — σοο—ἱραμαί. Cf. S. § 198.

447, 448. ἔρχε. See N. on 1. 491. — τὼ μὲν ἄρ', *these then*. δ' in the next verse corresponds to μὲν.

449-454. ἄν' (i. e. ἀνά). See N. on 1. 53. — εἰ που ἰσαδρήσειεν. See N. on 1. 66. — δεῖξαι, to show, point out. — οὐ . . . ἴδοιτο, for if any had seen him, they would not have concealed him through friendship. τὶς is here taken collectively. — ἴσον—Κηρὶ μελαίνῃ, equally with black death. μελαίνῃ has in this connection the sense of gloomy, dreadful. — γὰρ introduces the reason, why the people would not have concealed Paris. — ἀπήχθετο. Sophocles (Greek Verbs, p. 94) says that this strictly speaking, is an imperfect with the force of the aorist, it being equivalent to ἐμισεῖτο, and not to ἐμισήθη. Butt. (Ir. Verbs, p. 111) takes it as an aorist in the pluperfect sense, had made himself hated, had become hated.

456-460. Δάρδανοι. See N. on 2. 819. — νίκη—φαίνεται—Μενελάου, the victory evidently belongs to Menelaus. Cf. K. § 273. 2; S. § 190. There is probably an ellipsis of οἷσα with φαίνεται (cf. S. § 225. 8; K. § 310. 4. b), it being put for the impersonal construction φανερόν ἐστι, τὴν νίκην εἶναι Μενελάου. Cf. K. § 310. R. 3. — ἀποτινέμεν is put for the imperative. See N. on v. 286. — ἦτε . . . πέληται. See N. on v. 287.

Pope says that of all the books of the Iliad, there is scarce any more pleasing than the third. He divides it into five parts. 1. The approach of the armies, and the proposal of the combat between the two parties Paris and Menelaus. 2. The conference of Helen with the old king and his counsellors. 3. The ceremonies preliminary to the combat. 4. The combat. 5. The reconciliation of Paris and Helen.

The incidents are numerous and striking. The pompous and martial approach of the hosts—the reproaches heaped by Hector upon his retreating brother—the lofty terms in which the challenge was given and accepted—the interesting appearance of Helen, and her encomium upon the Grecian heroes, mingled with self-reproach—the parental tenderness of Priam in leaving the battle-field, that he might not witness the combat—the mutual hatred of the combatants—the details of the duel—the colloquy of Venus and Helen—the contempt with which Helen first regarded Paris and her returning affection for him—the fierce anger of Menelaus, at finding his foe snatched from him in the very moment of victory, and his search for him through the ranks, compared to that of a wild beast raging after its prey, are all simple, natural, and sketched with great life and spirit.

ILIAD IV.

1-6. ἠγορόωντο, were conversing. — δαπέδῳ is here put for the palace — μετὰ δέ σφισι = ἐν αὐτοῖς. — Ἥβη, Hebe, was the daughter of Jupiter and Juno, and cup-bearer of the gods, in which office she was succeeded by Ganymedes. — ἐφροχόει has both the syllabic and temporal

augment. Cf. S. § 98. 1. — *δειδέχαι* 'ἀλλήλους, were drinking to one another. This verb is the pluperfect of *δεικνυμι*, with the imperfect signification. — *Τρώων πόλιν εισρόωντες*, i. e. turning their thoughts to the affairs of the siege. — *παραβλήθην*, *sarcastically*; literally, *with a side-glance*, as when one utters taunting words in the hearing of the individual referred to, but not addressed directly to him. Some translate it, *with a side-meaning*, i. e. deceitfully, with vile insinuations. Others, referring back to the quarrel between Jupiter and Juno spoken of in Book I, render it, *interrupting, or in opposition.*

7-18. *βοιαι*, Epic for *δύω* or *δύο*. — 'Αργείη was an epithet of Juno, because she had a temple in Argos. Cf. v. 52. — 'Αλακκομενης. Heyne remarks that etymologists usually derive this epithet of Minerva from *ἀλακεῖν*, *to defend*, but in order to preserve the analogy with 'Ἡρη τ' 'Αργείη, it is better with Strabo to derive it from Alalcomenæ, a place in Bœotia, where the goddess had a temple and was worshipped. — *νόσφι*, sc. *τοῦ Μενελάου*. — *εισρόωσαι τέρπεσθον*, *please themselves* (i. e. are contented) *with looking on*. See N. on l. 168. — *τῷ δ'* refers to Paris, *δ'* responding to *μέν* in v. 8. — *παρμέμβλωκε*, *goes along with* (i. e. as a helper), Epic perf. of *παραβλώσκω*, by metathesis and epenthesis from ΜΟΛΩ. Cf. K. § 230; Soph. Gr. Verbs, p. 107. — *νῦν* refers to the time of the recent combat. — *διόμενον θανέσθαι*, *when he expected to die* (by the hand of Menelaus). See N. on l. 85. — *νίκη—Μενελάου*. See N. on 3. 457. The Trojans, however, made the escape of Paris, a pretext for breaking the league. See N. on 3. 302.

14-18. *φραζόμεθ'*. See N. on l. 141. — *τάδε ἔργα* refers to the affairs of the war, and is explained in the following verses. — *ἢ—ἢ*, *whether—or*. — *β'* has here its explanatory sense, *namely*. — *φύλοιν αἰθνήν*, *direful battle*. — *ἔρομεν* (i. e. *ἔρομεν*), the deliberative subjunctive. See N. on l. 150. — *εἰ δ' αἶ πω*, "*sin autem forte.*" Crusius. — *αἶ πω*. Buttmann reads *αὐτως*, *in the same way* (as it is to me). Some take the adverb in the sense of *οὐτως*, but this is already implied in *τάδε*, i. e. the establishment of peace between the Greeks and Trojans. — *οἰκέοιτο*, *might be inhabited=might stand*. Some take this in the sense of the imperative (S. § 218. 2), *let the city remain*. This speech of Jupiter is deceitful, as he had given his irrevocable promise to Thetis, to honor her son by bringing woes upon the Greeks, and for that purpose had sent the Dream-god, to excite Agamemnon to draw out his forces for battle.

20-24. *αἰ δ'*—'Αθηναίη τε καὶ 'Ἡρη, *and these* (viz.) *Minerva and Juno*. See N. on l. 391. — *ἐπέμυξαν*, *murmured indignantly*, "*compressis labis gemebant.*" Clark. The verb denotes the sound of pain or displeasure, represented by the interjection *μί* (S. § 188), uttered by compressing the lips and breathing strongly through the nostrils. These divinities saw the dissimulation of Jupiter, and this, together with his taunting language,

filled them with rage. — πλησίαι (sc. ἀλλήλους) *near together*, the better to plan the destruction of Troy (κατὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην). — ἀκίων. Cf. 1. 84. — σκυζομένη, *although indignant*. See N. on 1. 131. — χόλος . . . ἔρει denotes the reason of οὐδέ τι εἶπεν, and δὲ has, therefore, the force of γάρ. — ἄγριος, *wild, violent*. — Ἥρη is put for the subjective genitive. See N. on 1. 104. Heyne edits Ἥρη. — οὐκ ἔχαδε, *did not contain* (= *could not restrain*), 2 aor. of χανδάνω.

25-29. αἰνῶτατε Κρονίδη. Cf. 1. 552. — πῶς, *how is it? why?* — ἄλιον, *fruitless*, is the predicate. See N. on 1. 290. — ἰδῶ, Epic for ἰδῶτα. K. § 218. 7; S. § 56. — ὅν Ἰδῶσα (Butt. Ἰδῶσα) μόγη, *which I by my toil have sweated*. For the cognate accusative, see N. on 3. 435. Juno means to say, that she has toiled incessantly to effect the destruction of the Trojans. — καμῆτην—ἴπποι. See N. on 1. 805. — μοι. See N. on 1. 104. — λαὸν ἀγειροῦσθ, *while I was assembling* (see N. on 1. 88) *the people* of Greece for this expedition. — κακά. See N. on πῆμα, 3. 50. — ἔρδ' (i. e. ἔρδε), *do it*, i. e. *make my labor fruitless*. — ἐπαιτόμεν is future. See N. on 8. 388. — θεοὶ is in apposition with ἡμεῖς the implied subject of the verb. The divinities who took side with the Greeks, were Neptune, Juno, Minerva, Vulcan, and Mercury. The Trojans were assisted by Mars, Apollo, Venus, Diana, Latona, Xanthus, etc.

30. Cf. 1. 517.

31-38. σὲ—κατὰ βέζουσιν. See N. on 1. 290. — ἀσπερχές, *eagerly, vehemently*. — ἄμὸν βεβρόθοις, *could eat up raw* = *could devour them alive*, in order to glut your ferocious rage. Cf. Xen. Anab. IV. 8. § 14, where this expression is playfully used to express total destruction. For the optative, see N. on 1. 257. — τότε κεν, *then perhaps*. — μὴ—γένηται. See N. on 8. 484. Some may prefer to take it in the sense of, *let not this dispute be* (see N. on 1. 141). — ἔρισμα. "Vox ἀπαξ λεγομένη. Anglice, *a bone of contention*." Trollope. This substantive is the predicate.

39. "Formula dicendi admonentiū." Bothe. Cf. 1. 297; 5. 259.

40-42. ὀπιότε κεν—ἐδέλω. See N. on 1. 168. — μεμαῶς (2 perf. part. of ΜΑΩ), *being eager*, strengthens ἐδέλω in the sense of *ardently, earnestly wish*. — τῆν—ἔδει=τοιαύτην—ἐν ᾧ. Stadelmann. Some suppose that a prophecy is here put into the mouth of Jupiter concerning the destruction of Mycense, but as this did not take place until after the return of the Heraclidæ, which was subsequent to the time of Homer, it is better to refer it to Argos, the decline of which preceded that of Mycense, and might have been witnessed by our poet. See Trollope's Note on this passage. Clark understands τῆν in the sense of τῶν indefinitely. — ἐγγεγάσσω, 3 plur. 2 perf. of ἐγγιγνομαι, *to be born in* = *to be in*. — διατρίβειν is put for the imperative (see N. on 1. 20), or it may depend on ἐρέω and βάλλω in v. 39. — ἔασαι is taken absolutely, *suffer me to go on*. Some repeat ἐξαλαλάξαι from v. 40, but cf. 5. 148.

43-49. γάρ enforces the preceding command, by giving a reason for it

— ἐκὼν . . . θυμῷ, of my own accord although (see N. on 1. 181) with unwilling mind = against my will. — αἱ γὰρ—ναυαρόνσι πύλῃς (see N. on 1. 391)—τάων = πασῶν γὰρ πολέων αἱ ναυαρόνσι. This sentence explains ἀκοντὶ θυμῷ. — ἐπὶ in ἐπὶ κῆρι is an adverb, *very much in my heart*, the accusative being synecdochical. Cf. Odys. 5. 86. Spitzner accentuates περὶ κῆρι, thus making it a preposition. — ἰρή, “*praecleara*.” Heyne. — ἔμμελίω for ἔμμελλίω, Epic genitive of ἔμμελλής, *having a good ashen spear* = skilled in the use of the spear, warlike. — οὐ—ποτε. See N. on 1. 168. — γὰρ explains and confirms v. 46. — ἔστις. See N. on 1. 468. — τὸ . . . ἡμεῖς (sc. οἱ θεοί), for we gods have this honor allotted to us, i. e. this is our prerogative.

51–55. φιλῶμαι, “*propter cultum ibi Junonis antiquissimum*.” Bothe. — Μυκῆνη = Μυκῆναι. Cf. 2. 569. — διαπέσαι is used for the imperative. See N. on 1. 20. — ἔτ’ ἂν ἀπέχθωνται. See N. on 1. 242. — ἐπὶ κῆρι. See N. on v. 46. In the willingness of Juno to give up the cities most dear to her, in order to accomplish her revenge, we are reminded of Antony, who, in the formation of the second triumvirate, without hesitation sacrificed his uncle, in order to have Cicero’s name inserted in the list of the prescribed. — τάων . . . ἴσταμαι, *no one of these will I stand before* = will I protect. — μεγαλῶ and φθονέω (“*praesentia pro futuris*.” Heyne) are both taken in the sense of *to hinder, interpose with view of preventing*. — οὐκ εἰὼ διαπέσαι (= *try to prevent your destroying them*). See N. on κατ’ αἴσαν—οὐδ’ ὑπὲρ αἴσαν, 3. 59. — φθονέουσ’ denotes means. See N. on 1. 168.

57–61. ἀλλὰ—καί, moreover, introduces an additional reason, why Jupiter should consent to the destruction of Troy, viz. that Juno, being a goddess, and sprung from the same stock as Jupiter, ought not to be foiled in her undertaking. Hence v. 58 is introduced by γὰρ causal. — ἔνθεν—ἔθεν, hence—whence. Cf. Butt. § 116. 6. — πρεσβυτάτην (= *most revered*) is limited by γενεῆ and οὐνεκα . . . κέκλημαι (= *elmi*). The construction is somewhat confused, as the latter clause is not logically dependent on καί με . . . Κρόνος. It enhanced the dignity of Juno, that her husband was king of the gods, and by thus incidentally conceding his supremacy, she disarmed him of his resentment and secured her object.

62–67. ταῦθ’, in these things, is a synecdochical accusative. — ὑποείλομεν (i. e. ὑποεἴλωμεν) has the force of the imperative. See N. on 1. 141. — ἐπι is disjoined from the verb by tmesis. — δᾶσον, quickly. — ἐπιτεῖλαι. See N. on διαπέσαι, v. 53. — ἔλθειν and κειρᾶν depend on ἐπιτεῖλαι. — φύλοσιν is taken here in the sense of *battle-field*. — ὑπερκύβαρτας, exulting greatly on account of the victory of Menelaus. — πρότερον gives emphasis to ἔρξωσι. — ὑπέρ, contrary to. — δηλήσασθαι is here followed by the personal accusative Ἀχαιοῖς.

69. αὐτίκ’ Ἀθηναίην. “*Asyndeton epexegeticum*.” Bothe. See N. on 2. 9.

78, 74. *πρὸς μεμαίνων, de. iring before to break the truce.* Hence the promptness and rapidity with which she darts down to execute her commission. — *βῆ δὲ . . . ἀΐσσα.* Cf. 1. 44; 2. 167.

75-77. *ὄλον δ' ἀστέρων, such a meteor.* The following account of meteors, taken from the Encyclopædia of Geography (Vol. I. p. 184), will illustrate this passage. "Fire-balls are those luminous bodies, which appear usually at a great height above the earth, and on that account long known by the term *meteor* [from *μετέωρος, raised in the air, floating in the air*]. They present a very imposing appearance, and are seen of immense size, sometimes red, but oftener of a vivid dazzling white. They traverse the atmosphere with amazing velocity. Sometimes they burst in pieces, or discharge torrents of flames, with a detonation making both the air and earth to tremble. Some of these balls descend like lightning, break through the roofs of buildings, destroy animals, and shatter vessels at sea; in short they are often attended with all the disastrous effects of thunder and lightning, with which they are usually accompanied." The *σπινθήρες, sparks, scintillations*, which (v. 77) are said to proceed from this luminous body, shows quite clearly that it was a fire-ball. A very large and luminous meteor of this sort, passed over Charleston, S. C. in April 1850. It was of silvery brightness, and as it passed through a thin stratum of cloud, it threw out a shower of crimson sparks. About three minutes after its passage, a report resembling thunder was heard from the quarter, to which its course was directed. — *ἀστέρων ἦκε.* Thiersch (§ 163. 1. a) would avoid the hiatus by changing the form into *ἀστέρ' ἔηκεν.* "Sed neque numeri, qui ea inferuntur, grati sunt, neque hiatu isto cujusquam aures offenduntur." Spitzner. — *τέρας* is in apposition with *ἀστέρων.* — *τοῦ, sc. ἀστέρων.*

79-81. *ἔθορ ἐς μέσσων, leaped into the midst of the Greeks and Trojans.* Minerva did not assume the form of Laodocus (cf. v. 87), until she had reached the ranks, in the appearance of a terrible and portentous meteor. Her descent in this form produced a state of excitement, highly favorable for the execution of her design. — *δάμνος.* Cf. 1. 199. — *ἔδε . . . ἔλλον.* Cf. 2. 271.

82-84. *ἦ β' αὖτις κ. τ. λ. Bentley takes this interrogatively, shall there again be direful war? etc.* If it be read without the interrogation, *μᾶλλον* may be understood before *ἦ* in v. 83 (cf. K. § 323. R. 3), which will give the sense, *direful war shall come again rather than that Jupiter shall grant peace.* Clark renders it, "sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis erit, vel amicitiam inter utrosque statuit Jupiter, qui inter homines arbiter belli est." The second of these interpretations seems to be the true one, as so portentous an omen would be very apt to beget an impression, that Jupiter was about to cause a renewal of the war.

86-92. *ἦ δ' refers to Minerva.* — *κατεδύσαδ', mingled amongst.* Crusius edits *κατεδύσαδ'.* — *Λαοδόκῳ Ἀθηναγορίδῳ.* Cf. 2. 822. — *Πάνταρον.* See N. on 2. 827. — *εἰ που ἐφύροι, if any where she might find*

κίπ. ἐφόροι depends on διζημένη, which takes its time from κατεδύσαδ'. — εὔρα. See N. on 2. 169. — Ἀισήποιο. See N. on 2. 825. — ἀγχοῦ Pandarus. See N. on 2. 172.

93-99. ἦ . . . πείθοιο, *will you now be somewhat (τι) persuaded by me?* This interrogative clause, which implies an affirmation (cf. Viger's Gr. Idioms, 7. § 7. R. 3), contains the presupposed condition of the apodosis beginning with τλαίης κεν (see N. on 2. 250), which thus becomes dependent on it. Cf. K. § 259. e (a). τλαίης refers not here so much to courage, as to volition in respect to a daring deed. — πᾶσι—Τρώεσσι is the local dative (*among the Trojans*), or may be taken in the sense of *πᾶντων τῶν Τρώων*. — ἐκ πάντων = *above all*. — βασιλῆϊ. This title was given oftentimes to the sons of kings. — τοῦ—πάμπρωτα = *παρα τοῦτου δὴ πάντων πρώτον*. Schol. τοῦ limits φέροιο (*thou mightest bear*). The optative is softer than would have been the future. Cf. Mt. § 524. — αἶ κεν ἴδῃ. See N. on 1. 128. — πυρῆς depends on ἐπιβάντ' (*laid upon*), be cause the action of the verb is limited to a part only. Cf. S. § 191. 1.

100-103. δίστευσον Μεγαλόου. Verbs of aiming, throwing, and shooting, are followed by the genitive. Cf. K. § 278. R. 7. c; Butt. § 132. N. 15. f. Sophocles (§ 199) well calls this the terminal function of the genitive, as it denotes that *towards* which the action is exerted. The grammarians above cited rank this with the partitive genitive, as the aim is directed to some part of the object considered as a whole. — ῥέξειν—νοστήσας, (*when you return home*). The participle conforms in case τῶ-σὺν (for *σαυτῶν*) understood. The construction is explained N. on 1. 77. — Ζελείης See N. on 2. 824.

104-109. τῷ . . . ἔφροσι, *the mind of him* (see N. on 1. 104) *foolish = his foolish mind*. — ἀντίκ', *forthwith*. His thoughtless impetuosity is evinced in the promptness, with which he complied with the suggestion of Minerva. — ἐσύλα from its case. — ἰξάλου αἰγός, *a bounding goat*. Some render ἰξάλου, *wanton, lascivious*. — ὄν ῥα. See N. on 1. 405. The relative is governed by βεβλήκει. — τυχήσας, *sc. αὐτοῦ*. — δεδεγμένος (= *δεδοκημένος*). See N. on 15. 730) ἐν προδοκῆσιν (see N. on 1. 205), *waiting for in ambush*. — βεβλήκει. See N. on 1. 221. — κέρα, *i. e. κέρατα*. — ἑκκαίδεκάδωρα, *sixteen palms*. The English palm is three inches. The Greek δῶρον or παλαιστή was 3.0836 inches, which would make the length of these horns a little more than four feet. Pope thinks that this was the length of the horns, when joined together. But this is not rendered necessary by the wants of the passage, for the length of the horns is not given as the actual length of the bow made from them, but only to set off the size and beauty of the goat, on which horns of such length grew. They were probably shortened by the artist who shaped and polished them.

110-115. κεραοξόος—τέκτων, *a horn-wright, a horn-polisher*. — ἤραρε, *filled them together*. Reference is had to the roots of the horns. — τῶν

i. e. every part of the bow. — *κορόνη* refers to the end of the bow, where the string was tied. On these ends were golden (*χρυσήν*) knobs or rings. Yates refers the *κορόνη* to the ring at the base or centre, where the two parts of the bow were joined together. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 77. — *τὸ μὲν εὖ κατέθηκε, ἡ* (Pandarus) *laid it carefully (εὖ) down*, in order to take an arrow from his quiver. Some refer *εὖ* to *ταυνοσάμενος*, *when he had bent it* (i. e. the bow) *well*. — *ἀγκλίνας*, i. e. *ἀνακλίνας*. — *πρόσθεν* Pandarus — *πριν*—*πριν*. See N. on 1. 98. — *βλήσθαι*, 2 aor. mid. infin. of *βάλλω* with passive signification.

116–118. *σύλα* (i. e. *ἰσύλα*)= *ἀφήρει*. Schol. — *ἀβλήτα, κηλοισι*, i. e. never having been discharged. — *ἔρμ'*, *the cause*; literally, *the prop*, upon which the *δδύναι* were considered as resting. — *πικρόν, σκατρ*, *piercing*.

119–121. See vs. 101–103.

122–126. *γλυφίδας, the notch or slit* at the end of the arrow, where it receives the bow-string. — *βόεια*. Bowstrings were made oftentimes of the nerves and hides of bullocks. — *τόξον δὲ σίθηρον*, *and* (he drew) *the barb to the bow*, i. e. the head of the arrow was drawn back to the very bow. — *κυκλοτερές, to a-circle*, i. e. so as to form an arch approaching to a circle. — *λίγξε βίος κ. τ. λ.* These verses are of inimitable force and beauty. The twang of the bow, the whizzing of the string, the springing forth of the arrow impatient to fly among the crowd (*καθ' ὄμιλον ἐπιπτόσθαι μενεαίνων*), are represented with wonderful life by the sound and flow of the verse. The skill displayed by the poet in this whole passage, has received much commendation. As this violation of the truce was the cause of all the dark woes (*μελαινέων ἔρμ' ἰδυμένων*), the whole affair is sketched in bold and prominent outline. There is first a council of the gods, and then Minerva descends in the form of a blazing meteor to confound the league. Pandarus, the best archer and one of the bravest warriors in the Trojan army, is selected as the instrument. His bow is described with great minuteness. It was made from the horns of a wild and bounding goat, which he himself had slain. A horn-polisher with much pains and skill had given it beauty and finish. He took it from the case in which it had been deposited, strung it, and then carefully laid it down, while concealed behind his shielded followers, he selected an arrow never before used, well-feathered, and deadly. Having fitted it to the bowstring and offered his vow to Apollo, he draws the string to his breast and the "barb home to his bow." When the bow was rounded to an arch, he twanged it, and the arrow flew eagerly to its mark. All this is described in such lively and truthful colors, that the mind of the reader is raised to the highest pitch of expectation in respect to the result.

127–131. *σείδειν*, Epic for *σοῦ*. — *λελάδοντο*, Epic 2 aor. mid. for *ἐλάδοντο*. — *Διὸς θυγάτηρ*, i. e. Minerva. — *ἀγελείη, the spoil-collector*. — *πρόσθε στήσα*. See N on v. 54. — *ἦ = ἐκείνη*. — *τόσον—ὡς ὅτε*.

as *much*—as *when*. The comparison has reference to the ease, with which Minerva averted the flying arrow. — *χρῶς* = *σώματος*. — *παύδης* is the separative genitive. — *ἔργει*. Spitzner and Crusius from the Cod. Venet. read *ἔργη*. See N. on 2. 147. Crusius takes *λέξεται* also for *λέξηται*.

132-140. *δ' αὐτ'*, but on the other hand. *δὲ* is here resumptive, vs. 127-131 being a sort of parenthesis. — *ἔστι*, where. — *διπλῶς ἤντητο δόρηξ*, the double corslet met (i. e. was fastened together). The thorax consisted of two parts, the back-piece and breast-plate, which was connected by leathern straps, passing over the shoulders and fastened in front by clasps (*ὀχῆες*), and to the lower part of which the girdle was fastened by *ὀχῆες ζωστήρος*. Minerva, therefore, directed the weapon to that part of the armor, where it would meet with the most resistance. She did not ward it entirely off, as in the case of Diomedes (5. 853), for it was her design to permit Menelaus to receive a slight wound, in order that the league might be more effectually broken. — *ἄρηρότι* (sc. *σώματι*), filling tight to his body. — *διὰ μὲν . . . ἠρήρειστο*. "Pulcherrime motum sagittæ describit hi duo versiculi; in quibus sententia, a pede tribrachi et dactylicis pluribus inchoata, in duplicem demum spondæum desinit." Clarke. — *ἀρ'*, then, marks the order of the things mentioned. — *ἐλάλατο*, was impelled, pluperf. pass. of *ἐλαύνω*, with the imperf. signification. — *μίτρης*. This was a brazen belt, lined on the inside with leather, and stuffed with wool. It was worn next to the body, so as to cover the lower part of the abdomen, which the cuirass did not descend far enough to protect. Cf. Smith's Dict. Antiq. p. 1069. — *ἔρυμα* and *ἔρκος* are in apposition with *ἦν* referring to *μίτρης*. Zenodotus reads *ἔλυμα*, which Spitzner says neither answers to the wants of the metre or the sense. — *ἀκόντων* is the objective genitive. See N. on 1. 284. — *οἱ-ἔρυτο* = *ἔρυτο οἱ χρῶα*. Kœppen. Sophocles (Gr. Verbs, p. 133) makes *ἔρυτο* the 3 sing. imperf. of *ἐρύω*, as if from *ΕΡΥΜΙ*. — *διαπρὸ . . . τῆς*, but it went entirely through (*διαπρὸ*) this also. *εἶσατο*, 1 aor. mid. of *εἶμι*. — *ἐπέγραψε*, grazed. It appears from the following context, that the wound was somewhat greater than would be inferred from this passage.

141-146. *ὡς δ' ἔτε-μήνηρ* (stains). See N. on 2. 147. — *Μηρόνις*. See N. on 2. 561. The art of dyeing was carried by the Lydians to great perfection. — *Κάριον* "is a fem. of *Κάρ*, probably from the root *Κάρη*." Smith's Crus. Lex. — *παρήιον* (sc. *ἔγαλμα*. Cf. v. 144), a cheek-ornament. — *ἔμμεναι* denotes the purpose of *μήνηρ*. — *βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἔγαλμα*, but the ornament lies (as a present) for a king. — *ἀμφοτέρω* refers to *κόσμος* and *κύδος*, which nouns denote the purpose of *ἔγαλμα* with which they are in apposition. — *Ἰππῶ*, *ἐλατῆρι*. See N. on 1. 89. — *τοῖσι*, such, i. e. white as ivory. Heyne refers *τοῖσι* to the verb, in the sense of *τοῖσι μιάνην*, so were stained. — *μιάνην*, Epic 3 dual of *μιαίνω* K. § 227. B. Soph. (Gr. Verbs, p. 196) makes it the aor. pass. 3 sing. Epic for *μιάνην* (*ἐμιάνησαν*).

151-154. *νεῦρον*, *the string*, i. e. the string or nerve, by which the barb was fastened to the arrow. — *τε καί*, *and also*. — *ἐκτὸς* his flesh. — *ἔμφορρον*, *back, again*; literally, *flowing back*. — *οἱ θυμὸς—ἀγέρθη* = *his spirits rallied, he took heart*. — *τοῖς δὲ* (*among them*. See N. on 158) refers to the chiefs who stood around Menelaus. — *χειρῶς*. See N. on 1. 197.

155-161. *φίλε* has *i* on account of the arsis. — *θάνατον* is in apposition with *θρῆκί*, denoting its result = *for thy (τοι. See N. on 1. 104) death*. See N. on 3. 50. — *οἶον*, *alone*. — *μάχεσθαι* denotes the purpose of *προσθήσας*. — *ὤς*. See N. on 1. 276. — *κατὰ—πάτησαν* (see N. on 1. 40), *trampled under foot* = *paid no regard to*. — *οὐ μὲν πως ἄλιον*, *by no means in vain* (i. e. unavenged when violated). *ἄλιον* is derived from *ἄλις*, *the sea*, which was considered in remote antiquity, as comparatively useless. Hence its epithet *ἀπρόγυτος*, *unfruitful*. — *πέλει* = *can be*. — *σπονδαί κ. τ. λ.* Cf. 2. 241. — *εἴπερ γάρ*. See N. on 1. 81. — *ἐκ* belongs to *τελεῖ*. — *τε καί* = *yet*. — *ἀπέτισαν*. The aorist is here used of a future event, to mark its certain accomplishment. Cf. Mt. § 506. 2; K. § 256. f; S. § 211. N. 3.

164-168. *θρ'—ὀλόγη*. See N. on 1. 242. — *ὕψιζυγος* is properly used of one who sits high upon the rower's seat, or at the helm. Hence it takes the meaning, *high-sitting, high-ruling*. Crus. Lex. — *ἐπισείησιν* (*shall brandish against*) depends on *θρ' ἔν*. — *ἐρημὴν*, *dark, gloomy, and hence dreadful*. — *τῆςδ' ἀπάτης* is the causal genitive. Buttmann prefers *τῆς ἀπάτης*. But Agamemnon refers especially to the violation of the league by Pandarus. See N. on 1. 65. A similar expression of confidence, that punishment will be visited upon those who violate their oaths, is found in Xen. Anab. III. 2. § 10.

169-175. *ἄχος σέθεν*, *on your account*; "*regret for thee*." Thiersch § 205. 12. *ἄχος σευ* (enclitic) would be *thy regret*. — *αἶ κε* = *ἔάν*. See N. on 1. 90. — *μοῖραν—βίβωτοιο*, *measure of life* which is allotted to you. — *ἐλέγχιστος*. Cf. 2. 285. — *πολυδιψιον*, *very thirsty* = *destitute of water*, reference being supposed to be had to the tradition, that Argos was once destitute of water. Cf. Crus. Lex. Col. Mure (*Journal of a Tour in Greece*, vol. ii. p. 180) refers this word to the fact, that all or most of the torrents flowing from the mountains that surround the Argolic plain, are drunk up by the thirsty soil, on quitting their rocky beds for the deep arable land. Some render it *much-desired*, but this would require a literal signification, *producing much thirst* = *causing great desire*. — *κεν—ἰκοίμην*, *I shall return*. S. § 215. 8. See N. on 2. 12. — *γάρ* explains *ἐλέγχιστος*. Agamemnon fears that in case Menelaus should die, the Greeks would abandon the siege and return home. — *κάδ' δέ κεν κ. τ. λ.* Cf. 2. 160, 176. — *πίσει*, *will cause to decay, will rot*. — *ἐπί*, *after*. K. § 296. II. 2. Some render it *on account of*.

176-182. *κε—ἐπέει*. The indicative is rendered less certain and definite

by *κε*. Cf. Mt. 599. d. See N. on 1. 175. — *ἐπιδρώσκων*, *leaping upon* in derision. — *αἰὼ οὕτως—τελέσει* 'Agamemnon, thus may Agamemnon accomplish. See N. on 2. 371. — *ἐπὶ πάσι, upon all*. — *δὴ* is taken ironically. See N. on 1. 110. — *κεινῆσιν* as it respects Helen and the treasures (cf. 3. 70). — *ὄς ποτέ τις ἔρξει*. Excited by the picture which his imagination has formed, Agamemnon, in the repetition of this passage from v. 176, omits *κε*, and thus expresses his full belief in the certainty of his prediction. — *τότε* is the correlative of *ποτέ*. — *μοι . . . χθῶν*, *may the wide earth gawn for me*.

184-187. *μηδέ τί πω δεῖδίσσοο*, *infect not with fear*. This verb was used intransitively in 2. 190. — *ἐν καρδίᾳ* (sc. *μέρει*) = *in a mortal part*; literally, *in the right spot* for being deadly. — *πάγη*, Epic 2 aor. pass. of *πήγγυμι*, *has pierced, remained infixed*. — *πάρουθεν*, *on the outside*, is opposed to *δπένερθεν* in the next verse. — *ζῶμα = δῶρηξ*, v. 16.

189-191. *αἶ γὰρ—εἴη*. See N. on 2. 371. — *φίλος δὲ Μενέλαος*. The interjection sometimes is put between the noun and adjective. Mt. § 277; S. § 155. b. For the vocative *φίλος*, cf. S. § 45. N. 1. — *ἐπιμάσσειται* (fut. of *ἐπιμαίωμαι*), *shall probe*; literally, *shall handle or touch*, as a surgeon a wound. — *ἄ . . . ὀδυνῶν* is a relative sentence denoting design or purpose. For the construction of *παύσῃσι* (σέ) *ὀδυνῶν*, cf. S. § 197. 2. For the subjunctive, see N. on 3. 287.

192-197. *δεῖον κήρυκα*. See N. on 1. 384. — *Ταλθύβι*'. Cf. 1. 320. — *Μαχδόνα*. Cf. 2. 732. — *φῶτ'*, *Ἄσκληπιοῦ υἱόν, virum filium Æsculapii, i. e. filium puberem sive adultum, nec puerem cui non sit committendus æger ex vulnere*." Bothe. Cf. Mt. § 430. 6. Heyne says that *φῶτα* may be constructed with *Μαχδόνα*, or taken absolutely. — *ἴδῃ Μενέλαον*, *may see Menelaus*, i. e. examine his wound. — *τίς, some one*. Agamemnon was ignorant of the name of the archer, who had wounded his brother. Cf. vs. 113-115. — *τῷ* i. e. the archer referred to in the preceding line. — *κλέος—πένδος*. See N. on *πῆμα*, 3. 50.

199-203. *βῆ δ' ἰέναι*. See N. on 2. 183. — *παπταίνων* denotes purpose. See N. on 1. 13. — *Τρίκης ἐξ*. See N. on 2. 729. — *ἀρχοῦ*. See N. on 2. 172.

204. *ἄρσ'*, i. e. *ἄρσο*. In 3. 250, it is written *ἄρσοο*.

205-208. Cf. 195-198.

209-214. *βάν* (i. e. *ἐβησαν*) refers to Machaon and the herald. — *ἔθι . . . ἦν*, *where was the wounded, yellow-haired Menelaus*; not *where Menelaus had been wounded*, for it is highly probable that he had been removed from that place, to one less exposed to the enemy's missiles. — *δέ* in *περὶ δ'* connects its sentence with *ἔθι . . . ἦν*, and *where around him had gathered*, etc. I have left it, however, as Wolf edited it, in the form of a parenthesis. — *ἀγγέραδ'* (i. e. *ἀγγέρατο*), Epic pluperf. 3 plur. of *ἀγγέρομαι*, with reflexive signification. *collected, gathered together*. The personal ending *-ατο* is put for *-ντο*. Cf. S. § 118. 2. — *ὁ δ'* refers to Menelaus.

— *ἀντίκα δ'* responds to *ἀλλ' ὅτε* in v. 210. — *πάλιν* is taken by Thiersch, Crusius, and Bothe, with *ἐξελομένοις*, and *ἔγεν* (for *ἔργεν*, i. e. *ἐδήσαν*) they translate, *were broken off* and left in the wound. Others with Wolf construct *πάλιν* with *ἔγεν*, in the sense of *were bent back*. The former method of punctuation and translation seems preferable.

215, 216. Cf. vs. 132-135; 186-187.

218, 219. *αἶμα' ἐκμυζήσας*, "more rudium populorum." Bothe. — *ἐπ'* belongs to *πάσσε* (*ἐπιπάσσε*) in the next verse. — *ἔρ'*. See N. on l. 306. — *οὐ—πατρί*, *to his father*. See N. on l. 104. — *Χείρων*, *Chiron*, a Centaur, famed for his skill in hunting, music, medicine, and prophecy. He was the teacher of some of the most eminent heroes and princes of Greece. See N. on l. 268.

220-222. *τόφρα δ'* (*in the mean while*) is opposed to *ὄφρα*. It is not to be interpreted too rigidly, since, as Heyne remarks, if the Trojans all the while were advancing, the short space between the armies, would have left very little time for Agamemnon to marshal his forces, and harangue severally his leaders. — *Τρώων στίχες ἤλυθον*. The Trojans seeing Menelaus struck by the arrow, determined to take advantage of the panic and confusion in the Grecian ranks, and to strike an effectual blow, before their enemies could recover their spirits and arm themselves. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, who had laid aside their spears and shields. Cf. 3. 114. — *ἀδτις*, *again*. Cf. 3. 840. — *κατὰ—ἔδον*, "*inducunt*." Crusius. — *μῆσαντο* with joy.

223-227. *οὐκ ἂν—ἴβοις*, *you would not have seen*, is put, says Eustathius, for the Attic *οὐκ ἂν εἶδες*. The protasis can be mentally supplied. — *βρίζοντα*, *slumbering*, i. e. inactive. The litotes in this verse is highly beautiful and emphatic. — *καταπτώσσορι'*, *stealing away* = shrieking from battle. This word is employed of animals crouching in terror, and creeping away to hide themselves. — *γὰρ* confirms what has just been said of Agamemnon's activity. — *ἔασε*, *he let go* = *he gave* to his attendant. — *ποικίλα*, *adorned*. — *ἀπένευθ'*, *apart* from Agamemnon, yet near at hand, as appears from *παρισχήμεν* in v. 229. — *φυσιδώντας*, *snorting*, as steeds do when impatient of inaction.

229-238. *παρισχήμεν*, sc. *τὰ ἄρματα*. — *ὀπότε κεν—λάβῃ*. See N. on l. 168. The subjunctive is here made to depend on a historical tense. Such departures from the usual laws of dependence give vivacity to the narration. Cf. K. § 345. 5. — *ἀντάρ* not only serves as a connective, but it opposes what follows, to the usual method in which Agamemnon reviewed his army, viz. in his chariot. — *ἐπεπωλείτο*. Here begins the *ἐπιπρωλήσις* of Agamemnon, referred to in the title of the book. — *οὗς—ἴδο*. See N. on l. 187. — *τούς* is the antecedent of *οὗς*, the relative sentence being placed first for the sake of emphasis.

234-237. *μήπω τι*, *in no respect whatever*. — *ἀλκῆς* is the separative genitive. S. § 197. 2. — *ἐπὶ ψευδέσσι*, *to perjured men*. *ἐπὶ* denotes the

aim of ἀραγός. Cf. K. § 296. II. 3. d. Ernesti, Heyne, and some others accentuate ψεύδοσσι, as though from ψεύδος, and render it, *falsehoods, deceits*, the abstract for concrete. — ἀλλ' ὅσπερ πρότεροι, *but whoever first*. Cf. vs. 67, 72. — χροά, singular for plural.

240, 241. οὐσιν—τούς. See N. on τούς, v. 233. — μεδιέντας—πολέμοιο, *departing from the battle*. S. § 197. 2.

242–246. ἰόμεροι, *fighting with arrows* (at a distance, and not venturing in close conflict)=*cowards*. Some with Schneider derive it from ἰά, *voice*, in the sense of *braggarts*. Others, by a different etymology, render it *short-lived, destined to speedy death*. — οὐ νυ σέβασθε, *are ye not ashamed?* — τίφθ' (i. e. τίπτε). See N. on 1. 202. — ἔστητε, Epic for ἔσταντε (i. e. ἔσθήκατε). Cf. K. § 225. 11; Butt. § 107. 27. Thiersch, however, after Ptolemy of Ascalon, whom he considers one of the greatest of the ancient grammarians, makes it an aorist (*did you place yourselves = do you stand?*), and writes it ἔστησε. — τεθνήκότες, 2 perf. part. of τέθνηκα (θάψω) as present. — ἔκαμον—δέουσαι. See N. on 1. 168. — πολέος (= *wide*), Epic gen. of πολύς. — πεδίοιο. See N. on 2. 801. — σφι—φρεσί. See N. on 1. 104. — ὡς responds to ἦντε in v. 243. — ἦ μένετε, *or do you wait*. This verb is here constructed with the accusative and infinitive. — ἔνθα τε νῆες εἰρύατ' (i. e. εἰρύοντο. See N. on 1. 239) εἰρυμοιοι, i. e. *into the camp*. — αἴ κ', *whether*. See N. on 1. 66. — ὕμιν ὑπέσχευ χεῖρα for your protection.

251–256. Κρήτεςσι. Cf. 2. 645. — οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενεῖα, *Idomeneus and his forces*. See N. on 3. 146. — Ἰδομενεύς, sc. ἔδωρῆσσετο. — Μηριόνης. Cf. 2. 651. — πυμάτας, *in the rear*. Meriones acted as the οὐραγός. Cf. Xen. Cyr. II. 8. § 22, with my note. — μελιχίοισιν, sc. ἐπέεσσιν.

257–260. περί—Δαναῶν, *above the Greeks*. Crusius accentuates it περί, as a preposition. — ἐνὶ πολέμῳ, *in battle*, i. e. as a warrior. Some take it in the sense of *rewards of battle, or councils of war*. — δαΐδ', i. e. δαδί. — ὅτε περ (whomsoever)—κέρωνται. See N. on 1. 168. — γερούσιον—οἶνον, *wine appropriated to the elder chiefs* (i. e. to such as are admitted to the council); "*wine of honor*." Crus. — κέρωνται (see κεράννυμι) is accentuated as if from κέραμαι. — εἴπερ γάρ. See N. on 1. 81. The apodosis commences with σὺν δὲ πλείον. — ἐμοὶ limits ἔστηχε understood. — ὅτε θυμὸς ἀνώγει. See N. on 1. 110. — ὕρσει, Epic for ὕρσειο. — οἶος . . . εἶναι, *such as you formerly professed to be* (= *have shown yourselves*). οἶος agrees with the subject implied in ὕρσειο.

266–271. ἐρήπος, *warmly attached, constant*. Butt. (Lexil. No. 62 § 4) renders it, *suitable, agreeable*. But this might be suitably spoken by Agamemnon in reference to Idomeneus, but not by Idomeneus in reference to himself. — ὑπέστην = ὑπεσχόμην. Schol. — ἀλλ' responds to μὲν in v. 266. — σὺν—ἔχευαν (i. e. συνέχευαν), *made void, confounded*. — ἐπει . . . δηλήσαντο. See N. on v. 67.

272-278. κῆρ is the accusative synecdochical. — Αἰάντεσσι, the Ajaxes. See N. on 2. 278. — νέφος—πεζῶν, a cloud of infantry. Madame Dacier says that the poet softens the boldness of this metaphor, by the comparison which follows. — ὧς δ' ἔρ'—εἶδεν. See N. on 8. 10. — ἀπὸ σκοπιῆς, from a watch-station. Cf. Odys. 4. 524. — ὑπὸ Ζεφύρου ἰωῆς, by the roar of the west-wind (see N. on 2. 147) = by the bristlerous west-wind. — τῷ δὲ refers to the goat-herd, and limits φαίver'. The comparative μελάντερον is usually explained, as being put for the positive (see N. on 1. 32), but Buttman (Lexil. No. 55. § 2) thinks that ἤντε is put here for κ, and renders the passage, blacker than pitch. — φαίver' refers to the cloud. — ἰδν is the participle of εἶμι. — λαίλαπα, hurricane. This picture of a dark cloud in the west, charged with a tempest, is replete with beauty and power.

279-282. ἰδῶν = at sight of. — φάλαγγες κύνεαι, dark squadrons, so called, because the denseness of their ranks and their armor, gave to them at a distance a dark appearance. — πεφρικυῖαι, bristling, like water when first roughened by the wind, or like the agitated surface of a corn-field, upon which falls the first blast of a rising tempest.

286, 287. σφῶι . . . κελεύω, you indeed—for it is not meet to excite you—I do not command. Such is the punctuation and interpretation of Wolf, Crusius, Trollope, Butt. (Lexil. No. 82), and seems on the whole the most natural and easy. Heyne, Clarke, Bothe, and some others, construct ἐτρυνέμεν with κελεύω, I do not command you to excite your troops, for it is not becoming (i. e. your activity renders it unnecessary). — αὐτῶ, you yourselves = you of your own accord. This clause is causal, and is therefore introduced by γάρ.

288, 289. αὐτῶ γὰρ . . . Ἀπολλων. Cf. 2. 371. — πᾶσιν—ἐνὶ στήθεσσι. See N. on 1. 24. — θυμός, courage, martial energy.

290, 291. See Ns. on 2. 373, 374.

292-294. τοὺς μὲν, i. e. the Ajaxes and their troops. — αὐτοῦ, ἔκει where they were drawn up. — ἔτεταμε, he found. — λιγύν—ἀγορητήν. See N. on 1. 248. — οὖς, "suas." Crus. — στέλλοντα, marshalling. Dacier says, that it is worthy of observation with what touches Homer sets off Nestor. Some are arming, others are armed, but Nestor is already putting his troops in battle array.

297-300. ἰππῆας, the charioteers. — πρῶτα, in the van, opposed to ἐξόπιθε, in the rear. — ἔρκος, the bulwark, main support; literally, fence, inclosure, and hence, protection. — ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of στήσεν. — ἔλασεν, he drove, is a very expressive word in this connection. — ὄφρα—πολεμίσοι. K. § 330. 2. — καί, even. — ἀναγκαίρ, by necessity, is the instrumental dative. Homer is supposed to have preferred this disposition of troops for battle, since he makes Nestor to adopt it on this occasion. In the eleventh book, however, he represents Agamemnon, as posting his infantry in the van and his chariots in the rear. Polybius

says, that in the battle of Zama, Hannibal posted his weakest and less reliable troops in the centre. In modern warfare the choicest troops are generally held in reserve. Such was the practice of that great master in the art of war, Napoleon, whose Old Guard was always kept out of action, until the critical moment, when its charge was sure to be resistless and decisive of the fortunes of the day. — σφοδρῶς, *suos*. See N. on εὖς, v. 294. — ἐχέμεν = κτερέμεν. Cf. v. 227. — μηδὲ κλονέσθαι δμίλη, *and not to become confused in the crowd*.

308–309. μηδὲ τις—μεμῶτω (3 sing. imper. of μῶω) *let no one rush on*. — οἷος, *alone*. — πρόσθ' ἄλλων, *before the others*. — μάχεσθαι denotes the object of μεμῶτω. — ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεσθε. “The spirited mode of representation among the Greeks, and the desire to make past events appear as present, often changes the indirect discourse into direct, or the direct into the indirect. In the first case there is a change of person.” K. § 345. R. 6.

306–309. ὅς δέ κ' ἄνηρ κ. τ. λ. There are various interpretations given to this passage, which for brevity's sake I must omit. Prof. Felton seems to have hit the true meaning: *and whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (of the enemy), let him attack with extended spear*. — φθε, *thus*, i. e. in the way here recommended. — οἱ πρότεροι, *the ancients*. — νόον and θυμὸν refer to the union of prudence and valor, by which the persons here spoken of had been victorious.

310. πάλαι belongs to εἰ εἰδώς.

313–316. εἰδ'—ἔποιτο. See N. on 2. 371. — ὅς . . . ἔποιτο, *thus thy knees could follow* (i. e. keep pace with your courage) = *thus you might have corresponding strength of limb*. — ὁμοίων, *common*, i. e. appertaining to all men. — ὡς ἔφελεν. See N. on 1. 415. — ἔχειν, sc. γῆρας.

318–325. μῦθα . . . ὡς ὄτε, *I could also very much wish that I was the same* (in age and strength), *as I was when*, etc. Nestor at once recurs to his youthful days, when he fought with the gigantic Ereuthalion. Old age takes pleasure in recalling the deeds of youth. The old man had, however, too much sense to consume time now by relating the whole story. He does this in 7. 124–160. — ἅμα πάντα, *all things at the same time*. — εἰ . . . ἔα (Epic for ἦν), *if then I was a youth*, i. e. had the strength and vigor of youth. In like manner γῆρας, by the force of the antithesis, must be taken in the sense of *wisdom of age*. This shade of thought, which a due regard to the preceding context renders obvious, has been generally overlooked by translators. — ἀλλὰ καὶ ὡς, *but even thus*. — ἰππεῦσι, i. e. in the van. Cf. v. 297. — γέρας, *province, office*. — αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσονσι. See N. on v. 27. — γεγάσσι = εἰσι.

327–355. εἶρ' ἰόν. Clarke says that this asyndeton expresses the haste of Agamemnon (see N. on 1. 105). To which Ernesti appends, *non credo*.

Cur enim non festinat, 3. 865 aut 2. 9. — Μενεσδῆα. Cf. 2. 562. — μήστορες ἀνῆς, *counsellors in battle* (S. § 187. 2) = *brave and skilful warriors*; "exciters of battle." Voss. — δ-Ὀδυσσεύς. See N. on 1. 391. — οὐκ ἀλαπαδναί is a litotes for *unconquerable*. — ἔστασαν, sc. μένοντες. Cf. v. 333. — οὐ γὰρ πω, *for not yet*. Cf. 1. 108. — σφιν (= αὐτῶν) limits *λαός*. See N. on 1. 104. — ἀκοβeto is here employed actively. — ἀλλὰ νέον, *since but just now*. — κίνυτο = ἐκινούντο. Crus. — αἱ δέ, i. e. Menestheus and Ulysses. — δαπότε—δρμήσειε. See Ns. on 1. 610; 3. 55, 216. — πύργος. This name was given to a body of troops, drawn up in the form of a rectangular parallelogram, having its front narrower than its depth. — Τρώων denotes the object or aim of δρμήσειε (intransitive). Cf. S. § 198. — ἄρξειαν (sc. Ἀχαιοὶ implied in πύργος Ἀχαιῶν) πολέμοιο. S. § 189.

339-344. σὺ refers to Ulysses. — κεκασμένη. Cf. N. on 2. 530. Agamemnon vents his displeasure at the apparent remissness of Ulysses, by designating him as one distinguished for low artifice. — κερδαλέφρον. See N. on 1. 149. — τίπτε καταπτώσσοντες. See N. on v. 224. — σφῶν — ἐπίοικε—ἐόντας ἐστάμεν. See N. on ἐόντας, 1. 541. — μάχης—ἀντιβολῆσαι. See N. on 1. 67. — πρώτω . . . θμείω (Epic for ἐμεῦ), *for ye first hear from me of the feast* (S. § 192. 1) = *you are the first whom I invite to the feast*. δαυτὸς may be referred to the genitive of cause. See N. on 2. 466. — δαπότε—ἐφοπλίζοιμεν. See Ns. on 3. 55, 216, 233. — Ἀχαιοὶ is in apposition with the subject of ἐφοπλίζοιμεν.

345-348. φίλ' (i. e. φίλα), sc. ἐστίν. See N. on 1. 107. — ἔφρ' ἐδέληπον, *as long as it is pleasant* = *until you are satiated*. — φίλωσ χ' ὀρόφτε, *you would look on with pleasure*. — καὶ εἰ, *even if*. — θμείων (Epic for ὁμῶν) limits the adverb of place προπάρουε. S. § 187. 4.

350-355. ποῖον . . . ὀδόντων, *what a word has escaped the barrier of your teeth?* σὲ—φύγεν ἔρκος. The construction may be referred to the σχῆμα κατ' ἄλλου καὶ μέρος. See N. on 1. 237. ἔρκος may be referred in Sophocles' Gram. to § 182. As it respects the signification of ἔρκος ὀδόντων, the old commentators, and most of the modern ones, take it in the sense of *lips*, since these are a fence (i. e. protection) of the teeth. But Nitzsch, Bothe, and Crusius explain it, as referring to the teeth themselves, from their similarity to a palisade. — πῶς δὴ φῆς, *how indeed can you say?* = *you cannot in truth say*. — μεδίμεν, sc. ἐμὲ or ἡμᾶς. — δαπότε' — ἐγείρομεν (i. e. ἐγείρωμεν). See N. on 1. 168. — Ἀχαιοί. See N. on v. 344. — Ἄρηα. See N. on 2. 385. — αἰ . . . μεμήλη, *if these things are an object of care to you*. There is much sarcasm in this expression. Cf. 1. 226-228. μεμήλη is the 3 sing. 2 perf. subj. of μέλω, as present. — Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα is a periphrasis for ἐμέ. Cf. 2. 280. — ἀνεμάλια, *idle useless*.

357. ὡς γὰρ χωμόμένοιο, *when he saw that he (Ulysses) was angry*. Φοῦ

the construction, cf. S. § 192. 1; Mt. § 349. Obs. 2. The accusative is the more usual case after γινώσκειν. — λάζετο is a poetic form of λαμβάνω. — μῦθον i. e. the words which had given offence to Ulysses.

358-363. πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ (see N. on 2. 173). How different from the κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, in the previous address of Agamemnon. It is a remark of one of the old commentators on this passage, that in disputes and fallings out, anger makes us take for vices the best qualities our friends have. — περιώσιον, *very much, excessively*. — κελεύω. See N. on v. 286. — τοι θυμός. See N. on 1. 104. — φίλοισιν. See N. on 2. 261. — ἤπια δῆνε οἶδε, sc. ἐμοί. — τὰ . . . περ, *for you think the same things which I think* = we perfectly agree in our views and feelings. περ enhances the meaning of ἐγὼ = *I myself* and no other. — ταῦτα refers to the harsh reproof of Agamemnon. — ἔπισθεν, *hereafter*. — νῦν, *just now*. — μεταμόνια = ἀνεμώλια, v. 355. Crusius. This ready and frank acknowledgment of Agamemnon, that he had wrongly censured Ulysses, restores him to the good will of the reader, and we are now prepared to accompany him with respect and sympathy, in his onward tour of inspection.

365-367. Τυδέος υἱόν. See N. on 2. 406. — Διομήδεα is trissyllabic by synizesis of -ea. — κολλητοῖσιν, *joined together* in close order and ready for battle. — Ξένελος. See N. on 2. 564. — καὶ τὸν μὲν κ. τ. λ. Cf. vs. 336, 337.

370-375. ὦ μοι, ἀὐ με! *alas!* — τί πτώσσεις. Cf. v. 340. — πολέμοιο γεφύρας, *the bridges of battle*, i. e. the space which lies between the contending armies. — οὐ μὲν Τυδέϊ κ. τ. λ. This allusion to Tydeus was well-adapted to awaken the martial fire of his son. It is worthy of note, that Minerva (cf. 5. 800) wishing to arouse Diomedes to contend with Mars, draws a similar comparison between him and his father Tydeus. — ὣς, *thus*, refers back to what has just been said of the valor of Tydeus. — περὶ gives to γενέσθαι the sense of *to surpass*.

376-381. ἄτερ πολέμου, i. e. not in a hostile manner. — Πολυνεΐκει, *Polynices*. It was to assist him in the recovery of his right to reign alternately with his brother Etocles according to agreement, that the war against Thebes was undertaken. — ἀγέρον denotes the purpose of εἰσῆλθε. See N. on 1. 18. — οἱ βα (see N. on 405) refers to Tydeus and Polynices. — τότε, *then*, i. e. when they came to Mycenæ. — μάλα, *very much*. — δόμεν, Epic for δοῦναι. — οἱ δ' refers to the Mycenæans. — ἔτρεψε (= ἐκόλυσε. Schol.), *forbade* their joining in the Theban war by sending auxiliaries. Bothe says that reference is had in ἔτρεψε, to the disastrous issue of the first Theban war, not to the sending of the auxiliary forces. He therefore refers οἱ δ' in v. 382, to Tydeus, Polynices, and the Mycenæan auxiliaries. — παραΐσια, *unpropitious*. — φαιρών denotes the means. See N. on 1. 168.

382-384. ποδὸν ὁδοῦ ἐγένοντο, *were advancing on their way*. — Ἄσωπτον

Some think that this was the Asopus in Peloponnesus, but it is better to refer it to the one in Bœotia which flows into the Eubœan sea, and to the north of which Thebes was situated. — ἐνδ' αὐτ' . . . Ἀχαιοί. The prothesis is found in οἱ δ' ἐπεὶ, v. 382. — αὐτε, *tuus*, mutato consilio, substituerunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatum Thebes miserunt Tydeum." Bothe. — ἀγγελίην . . . στεῖλαι, i. e. ἐπέστελαι Τυδείῃ (contr. for Τυδείῃ) ἀγγελίην, *scilicet Tydeus on an embassy*. ἀγγελίην is the accusative of design or purpose. Cf. K. § 278. 4.

385–390. Καδμείωνας, *Cadmeians*. The Thebans were so called, because Cadmus was the founder of their city. Cf. Soph. Œd. Tyr. v. 1. — βίης Ἐρεοαληείης. See N. on 2. 666. — ξείνός περ ἐὼν (see N. on 1. 182), "*quamvis hospes, hospites non reveritus Thebanos*." Bothe. — προκαλίζετο. See N. on 3. 19. — πάντα (sc. ἔεδλα) ἐνίκα, *he conquered in all the contests*. For the construction, cf. K 278. 2; S. § 184. N. 1. After the feast, it was quite customary to have trials of strength and skill. Bothe cites Odys. 8. 97, where Ulysses irritated by Eurymachus, challenged the Phœaciens, although he was their guest. — τολή . . . Ἀθήνη, *such an assistant to him was Minerva*.

391–400. κέντροες ἵππων, *horse-sputting*. — ἀνερχομένῃ to the Argive forces. Cf. v. 384. — πυκινὸν λόχον εἶσαν, *placed a close ambuscade*. — κόβρους is in apposition with λόχον. — ἀεικία πότμον, *an ignominious death*, both on account of their superior numbers with the advantage of ambuscade, and their treacherous assault upon him an ambassador. — ἔνα . . . νέεσθαι, *one alone he permitted to return home*. ἔει (from ἔειω) when accentuated ἔει, is to be referred to ἔω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 162. ἔρα refers to the clause which follows. The inversion gives vivacity and emphasis to the narration. — πιθήσας (*in obedience to*) denotes cause. See N. on 1. 7, 196. — τὸν is employed δευτικῶς (see N. on 1. 20), the speaker pointing to Diomedes. — εἶο (Epic for οὐδ)=αὐτοῦ, is governed by χέρηνα = χεῖρῖνα. — μάχῃ limits the meaning of χέρηνα.

402, 403. αἰδεσθεῖς is causal. See N. on πιθήσας, v. 398. — αἰδοίους on account of his dignity. — υἱὸς Καπανῆος, i. e. Sthenelus. He seems to have inherited his father's roughness and arrogance, who boasted that he would take Thebes in spite of Jupiter.

404–410. μὴ ψεύδῃ (i. e. ψεύδου). The charge of falsehood was not as offensive among the ancients, as in our times. — ἡμεῖς the Epigoni. The repetition of ἡμεῖς in v. 406 gives emphasis. — Θήβης ἔδος, *the seat of Thebes = Thebes*. — ἀγαγόνδ' (i. e. ἀγαγόντε). The dual refers to the speaker and Diomedes. — κείνοι, i. e. οἱ πατέρες. — ἀτασθαλίῃσιν. See N. on 1. 205. Capaneus resolved to scale the walls of Thebes in despite of Jupiter, and was therefore struck with thunder. Tydeus, in punishment for his ferocity in tearing with his teeth the head of Menalippus who had wounded him, was abandoned by Minerva and perished. — τῷ. See N. on 2. 250. — μὴ—τιμῷ. In prohibitions the Greeks commonly use

only the pres. imper. or aor. subj. K. § 259. 5; S. § 218. 3. — μοι = *in my presence*. S. § 201. 4; Rost § 105. N. 2.

415—418. *τούτω* refers to Agamemnon, and *τούτω δ' αἶ* is an emphatic repetition. See N. on v. 406. — *πένηςδος*. Cf. v. 197. — *ῥῶϊ μεδάμεδα, let us both attend to* = let us think of nothing else than the fierce battle (*δοῦνιδος ἀλκῆς*. Cf. v. 284).

419—421. These verses are like the blast of a trumpet, summoning the reader to prepare for the rehearsal of the daring exploits of Diomedes which are soon to be given. Köppen supplies *τοῦ βραχεῖν* with *ὅπό, on account of the clangor*; but it is better to take it as an adverb, in the sense of *somewhat, a little*. — *ταλασίφρονά περ, one who was ever so brave*.

422. We are now by one of the most splendid comparisons, about to be introduced to the first battle in Homer, of which Pope says, "it is worthy of observation with what grandeur it is described, and raised by one circumstance above another, till all is involved in horror and tumult."

423—426. *ἔρυντ' ἐπισύστρονον, is excited in quick succession*. — *Ζεφύρον*. See N. on 276. — *χέρσῃ βηγγύμενον μεγάλα βρέμει, "breaking on the land it thundered loudly"* Cowper. *χέρσῃ* is opposed to *πόντῃ* in the preceding verse. — *κυρτόν, swollen*; literally, *bent, curved*, as a wave rolling along and ready to break upon the shore. — *ἀποπτύει, scatters*; literally, *spits out*. In this comparison Homer does not refer, as Madame Dacier supposes, to the result of the approaching conflict, but the manner in which the Greeks approached to battle, and the fury with which it was fought. Ozell in his English translation of Homer, says that this fine image is given but by halves in the English translations. But he must be sharp-sighted indeed, if he can find in the original, "the western wind tyrannizing over the liquid plain," "mountains of congested waves riding on each other's back," "covering the rock's surmounted head with weeds," with which Dacier has diluted the simile.

429—432. *οἱ δ' ἄλλοι, i. e. the troops*. *ἄλλοι* is often used in the sense of something different, not like the thing previously mentioned. — *ἀκὴν ἴσων*. Cf. 3. 8, 95. — *οἰδέ κε φωνῆς*. See N. on 3. 392. — *ἔχοντ' ἐν στήθεσσι αἰδήν, having a voice in their breasts* = able to utter a sound. — *τὰ (= ἅ) εἰμένοι, "quibus indutis"* Crus. See N. on 3. 57. There is great beauty in these lines. The vast army is represented as marching in order and profound silence, each squadron obeying its leader, with armor flashing in the sun-beams. Every circumstance is made to stand out in due prominence, and the whole scene is strikingly picturesque and imposing.

434—436. *ἀμειγόμενοι γάλα λευκόν, while being milked of their white milk* (= *at milking-time*). The construction may be referred to K. § 281. 2, S. §§ 184. 1; 177. 3. — *μεμακύναι, bleating*, 2 perf. part. for *μεμηκύναι*, from *μηκόμεαι*. — *ὡς Τρώων*. There is an anacoluthon here, *Τρώες δ'* in

v. 433, which was separated from its verb by the intervening simile, being repeated but with a varied construction. Cf. 2. 459. 474.

437, 438. γὰρ explains why there was such noise in the Trojan ranks. — ὁμοίως = *the same*. — ἴα = *μία*. S. § 80. 1. — γλῶσσ' ἐμέμικτο, *the language was mixed*. Cf. 2. 804, 806. — πολέκλητοι, *called from many parts*.

439-441. τοὺς μὲν refers to the Trojans. They were assisted by Mars, the god who presided over the stormy tumult of battle, while Minerva, the goddess of war conducted with forecast and prudence, was the protecting divinity of the Greeks. — Δεῖμος, Φόβος, and Ἔρις belong to the retinue of Mars, but are here introduced as exerting their agency on both armies. Cf. v. 444. — ἔμποτον μεμανῖα, *raging insatiably*.

442-445. ἦτ' (i. e. Ἔρις) κορύσσειται, *at first she raises herself small*. — ἐστήριξε is the aorist with present signification, the action being regarded as a customary one. Cf. K. § 256. 4. d; S. § 211. N. 2. — τότε, i. e. in the time of the present conflict. — ὁμοίαν. See N. on v. 315. — ἐφέλλουσα. Cf. 1. 510; 3. 62. This description of Discord has been greatly admired in all subsequent times, and is borrowed almost word for word by Virgil, in his description of Fame in *Æn.* 4. 178.

447-449. σὺν ῥ' ἔβαλον βινούς, *then they struck together their shields in fight*. — μένε' (cf. 2. 387) belongs to ἔβαλον by zeugma. See Ns. on 3. 73, 827. — ἀτάρ, *then*, introduces the apodosis after ὅτε in v. 446. — ἀσπίδες . . . ἀλλήλοισι, *embossed shields pressed upon each other*. Milton seems to have had this passage in his eye in *Paradise Lost*, 6. 207-210:

“————— Now storming fury rose,
And clamor, such as heard in heaven till now
Was never; arms on armor clashing bray'd
Horrible discord, and the madding wheels
Of brazen chariots rag'd; —————”

450-456. οἰμωγῇ of the wounded. — εὐχολῇ of the victors. These limiting words are referred to in ὀλλόντων and ὀλλυμένων, in which Bothe says, is a *hysteron proteron*. — ῥέε . . . γαῖα, *the ground flowed with blood* = blood drenched the ground. — χειμαῖβοι (contr. for χειμάρροισι) ποταμοί, *winter torrents*, i. e. torrents swollen by wintry storms. — κατ' ἔρρεφ: = κατ' ὀρέων. Crus. — συμβάλλον. The dual is employed, because the simile refers to the encounter of two armies. Cf. K. § 241. R. 9. — κρουῶν ἐκ μεγάλων depends on ῥέοντες, and κοίλην ἔρρασσε χαράδρης explains the locality of μοσγάγκειαν. — τῶν δ' refers to the two torrents. — ἰαχὴ τε φόβος τε. Bothe finds a hendyadis here. These lines furnish a specimen of the vigor and fire, with which the Homeric battles are related.

457-462. The deeds of individual heroes are now narrated. Diomedes

is kept out of sight, inasmuch as his exploits are to be given at large in the next book. — Ἀντίλοχος. He was son of Nestor and one of the bravest of the Greeks. Cf. 5. 580; 6, 82. — τόν β' (see N. on 1. 405) ἔβαλε—φάλον. For the double accusative see N. on v. 850. — ὀστίον εἶσα. See N. on 1. 71. — ὡς δτε πύργος (sc. ἤριπε). This simile illustrates the size and strength of the fallen hero.

463—469. ποδῶν. See N. on 1. 197. — Ἐλεφήνωρ. Cf. 2. 540. — ἔπ' ἐκ βελῶν, from under the weapons (i. e. from the range of the missiles) Crosby § 671. 14. — μίνυδα . . . ὀρητή, but his attempt was short, i. e. he himself soon fell. — νεκρὸν . . . ἰδόν, i. e. ἰδὼν ἐρόντα (Ἐλεφήνωρ νεκρὸν. — τὰ οἱ . . . ἐξεφάνθη, which were unprotected (literally, were visible) by his shield, as he stooped down (to drag away the body); literally, to him stooping. See N. on 1. 104. — λύσε δὲ γυῖα, and loosed his limbs = caused his limbs to relax, a kind of euphemism, by which Homer frequently denotes the death of an individual.

470—472. ἔργον = μάχη. — ἄνθρω δ' ἄνθρω' ἰδοντάλιζεν, and man grappled with man.

474—476. ἠΐθεον, a youth. — Σιμοίσιον. A child was often named after the place of its birth. Cf. 5. 49. — Ἰδηδων, from *Ida*. See N. on 2. 821. — μῆλα ἰδέσθαι, in order to see their flocks.

478—484. Δρέπτρα. This word denotes the support, which parents receive from their children, for their care in bringing them up. — δὲ = γὰρ. — οἱ αἰών. See N. on 1. 104. — δουρὶ δαμνῆντι, conquered by the spear. μιν—βάλε στήθεσ. See N. on v. 850. — ἀντιπρό, straight through. This shows the force with which the spear was thrown. — ἐν κέντροι χαμαί, on the ground in the dust. — ἡ . . . πεφύκει, which has grown in the low ground of a spacious marsh. — ἔσοι, branches.

486—490. ἔφρα . . . διόφρω, in order that he might bend it (i. e. form it by bending) into the fellow (of the wheel) of a splendid chariot. The subjunctive here follows a historical tense, to give a more lively representation of a past act. Cf. K. § 330. R. 1. a. — ἄζωμένη, drying in order to season. — τοῖον . . . ἐξανάρψεν. The comparison of Simoisius to a poplar, which was standing in graceful beauty, but afterwards being cut down and stripped of its branches lay drying in the sun, is very beautiful and apposite. — τοῦ δ' refers to Ajax. — αἰολοδάρηξ, having a variegated cuirass; according to Voss, a moveable cuirass, i. e. one which the activity of the wearer renders rapid in its motions. — καθ' ὄμιλον, through the crowd, i. e. he was among the ranks when he sent his weapon. Bothe renders it *simul*.

491—500. τοῦ μὲν, i. e. Ajax. — νέκυν ἑτέρωσ' ἐρόντα (cf. v. 467), while dragging away the body (of Simoisius) in another direction. — ἀμφ' αὐτῷ, by it (i. e. the body). See N. on 2. 888. — τοῦ δ'—ἀποκταμένσιον, on account of him slain, is the genitive of cause. — μάλ' ἐγγύς, very near, in order to make his aim more certain and effective. — ἀμφὶ δὲ πατήρας

in order to see who threw the spear at Leucus, or to select a worthy object of his vengeance. — *ὄρθ . . . κεκάδοντο* (Epic 2 aor. mid. of *χάζω*), *but the Trojans gave back*. The reason is contained in *ἀνδρῶν ἀκουσίως*. S. § 228. — *ἄλιον, in vain*, i. e. without doing execution. — *Ἀβυδίδειν, from Abydos*. See N. on 2. 886. — *παρ' ἔπιων ἀκείων, from the swift steeds* which had been committed by Priam to his charge. Cf. 1 Chron. 27, 25–31. Stadelmann refers it to the mode of his conveyance to Troy, *by the swift chariot*.

501–508. *τόν β'*. See N. on 1. 405. For the double accusative after *βάλε*, see N. on vs. 350, 459. — *δοῦπησεν . . . αἰτῶ*. This beautiful line is of frequent occurrence. Cf. Virg. *Æn.* 10. 488. — *ἴδυσαν . . . προτέρω, and were pushing on much further*. — *Περγᾶμου, Pergamus*, was the citadel of Troy, where Apollo had a temple. Cf. 5. 446.

509–513. *ἔρυσθ'* (2 aor. imper. pres. of *ἔρυνμι*), *rush on*. — *χάρμης* (i. e. *μάχης*) is the genitive of separation. — *ἐπεὶ . . . σίδηρος*. Construct *ἐπεὶ οὐκ ἐστὶ σφι χρῶς λίδος*. The effect of this is denoted by *ἀνασχέσθαι, so as to resist*. — *ταμείχρον, flesh-wounding*. — *βαλλόμενοι, when they are struck*, agrees with *σφι*. — *ὅ μὲν οὐδ'*, *certainly not*. See N. on 2. 708. — *Ἀχιλεὺς*. The poet keeps his chief hero before the mind of the reader. — *πέσσει*. Cf. 1. 81.

514–516. *φάτ'*;—*δεινός, spoke terribly*, referring to the loudness of the command, or its bold and warlike tone. — *Τριτογένεια*, an epithet of Minerva, supposed by some, to be derived from Triton, on the banks of which she was born. Others refer it to *τριτὴ* (a Bœotian word signifying *head*) and *γένεσθαι*. I prefer with Schmitz (Smith's Dict. of Mythol. vol. i. p. 898) to refer it to the most ancient seat of her worship, on the river Triton in Bœotia. — *μεδίοντας*. Cf. v. 240.

517–520. *Διόφρα*. Cf. 2. 622. — *χερμαδίᾳ, a stone* which can be grasped in the hand. How common an instrument of defence against dogs, and sometimes of engagements between man and man is the *clermadion*, even at the present time in Greece, may be seen in Mure's Journal of a Tour in Greece, vol. i. pp. 95–97. — *ὀκρίεντι, sharp-pointed, rugged*. — *Πελοπος*. Cf. 2. 844. — *Αἰρόδειν, from Ænus*, a town in Thrace, a short distance S. E. of the mouth of the Hebrus.

521–526. *ἀμφοτέρω . . . ἀπηλοήσεν, but the unsparing* (literally, *shameless, impudent*) *stone utterly* (*ἄχρισ*) *crushed both tendons and the bones*. — *ὀπίσσω, backwards, on his back*. — *ὁ δ'*—*Πελοπος*. See N. on 1. 891. — *ὄθρα* 2 aor. 8 sing. of *ὄθρᾶω, to strike*, refers to a weapon held in the hand, and is thus distinguished from *βάλλω, to hit or strike* from a distance. — *χύντο χαμαὶ χαλάδες*. Bothe finds here a paronomasia.

527–538. *Θόας*. See N. on 2. 638. — *ἔπεσσύμενον, rushing on, perf. part. mid. of ἐπισεσθαι*. — *ὑπὲρ μαζοῖο, above the breast*. — *ἀκρόκομοι, wearing hair on their crowns*. This custom of wearing the hair, so as to form a tuft or knot upon the top of the head, is referred to by Tacitus

(Germ. c. 38), as prevalent among the ancient Germans. Such now is the practice of some of the North American Indians. — *οἱ* refers to the Thracians, and *ἰ* to Thoas. The juxtaposition of the pronouns renders them emphatic. — μέγαν περ ἰόντα. See N. on 1. 131. — σφέων, Epic of σφέων, σφῶν. S. § 78. — ἰ δέ, i. e. Thoas. — ἰ δ' in v. 537 refers to Diorea.

539-541. ἔργον is here put for *the battle*. "Ironice dictum est, quasi facto opere aliquo seu penso quotidiano." Bothe. — ἴσσις—διενοίσι = αἰ κε διενοίσι. K. § 340. 1. — ἔργοι . . . Ἀθήνη in order that he might be unharmed.

ILIAD V.

This book is entitled Διομήδους ἀριστεία, *the exploits of Diomedes*. The narration may be supposed to commence from 4. 419, where the hero leaps from his chariot to rush into battle.

1-8. αὖ marks the divisions and subdivisions of the narrative, and hence is placed at the commencement of some new train of thought, in the sense of δὲ or ἀλλά, yet more intimately connecting with what precedes, and less adversative than those particles. Cf. K. § 323. 7. — δάκε—ἔν'—γένοιτο. K. § 330. 2; S. § 214. 2. — μένος refers to physical strength, and δάρος to courage. — Ζαίε refers to Minerva, and has for its object πῦρ. Butt. (§ 114. Δ) assigns to this verb in the present a transitive sense, and says that a misunderstanding of this passage is the cause of its ever being taken intransitively. For the asyndeton see Ns. on 2. 9; 4. 69. — ἀκμάρον (by the arsis ἀκμάρον), *unceasingly*, literally, *indefatigably*. Fires flashed from his armor, as rays stream from a bright autumnal star. — ἄστέρ' ὀπωρινῷ refers probably to Sirius, the rising of which marks the ὀπώρα, a season which follows the δάρος. — λαλουμένος Ὀκεανοῖσι, *when washed by* (= when it rises from) *the Ocean*. The genitive is local. See N. on 2. 785. — οἰ—κράτος. See N. on 1. 104. The parts of the body are here put for the armor which protected them. — ἄρσε (sc. Ἀθήνη), *Minerva impelled*. — δέ. See N. on 1. 49.

9-13. τις—Δάρος, *one Dares*. — δύο—υἱέσι. The construction of δύο with a plural substantive is quite common. Cf. K. § 241. R. 10. a. — ἕστην (Epic for ἕτην) conforms in number to δύο, *two were his sons = he had two sons*. — μάχης . . . πάσης. Cf. 2. 823. — ἀκουσθέντες, *separated* from their own squadron. They had advanced beyond the lines. — ἐναντίω Diomedes. — ἀφ' ἵππων, *in their chariot*. ἀπὸ is used here by way of accommodation, to denote the place from which they fought. See N. on the constructio prægnaus, 1. 55. — ἀπὸ χθονός (cf. 4. 419) is opposed to ἀφ' ἵππων.

15-10. *βα, ἵεν*, connects with *εἶε* in the preceding verse. — *ταὶ* belongs to *χεῖρας*. — *στήθος μεταμέλιον* = *in the middle of his breast*. — *ἀφ' ἱππων*. Cf. v. 18.

20-26. *Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε* in order to mingle with his followers, and thus avoid the dreadful death which had overtaken his brother. — *περὶβῆναι, ἵω* protect; literally, *to go around*. — *οὐδέ—οὐδέ*. See N. on 2. 703. — *γάρ* implies an ellipsis: *for if he had done this (i. e. attempted to protect the body of his brother), he could not have avoided black fate*. Some, however, make *ἀλλ' ἠφαιστος ἔρυτο* = *εἰ μὴ ἠφαιστος ἔρυτο*, in which case, *γάρ* in the apodosis must be translated, *indeed, truly*. — *καλόφαι* denotes the means. — *εἰ* refers to Vulcan, and is what Kühner (§ 284. 10. d) calls *Dativus ethicus*, i. e. the dative of pleasant and confidential intercourse. Cf. Butt. § 183. N. 2. — *γάρων*, i. e. Dares. Cf. v. 9. — *ἀπαχήμενος*. K. § 228. R. 4. — *κατάγειν, ἵω* lead down to, denotes purpose.

28-30. *ἀλευόμενος* = *φεύγοντα*. — *παρ', ἵω* along side of. — *ἔχεσθαι*. Cf. K. § 210. 8. — *δαῖρον, ἵω* impetuous.

32-34. *οὐκ ἂν—ἴδωμεν* = *shall we not permit?* The use of the optative (cf. K. § 260. 4. b), and the interrogative form of the sentence, gives great delicacy to the request. — *ἐπιποθέοις, . . . ὄρεξ'*. See Ns. on 1. 66; 3. 299. — *χαζόμεσθα*. See N. on 1. 141. — *ἀλεύμεθα, ἵω* avoid.

36-41. *ἠῖοντα, ἵω* having banks, an epithet of the Scamander, on account of its high banks. Butt. (Lexil. No. 59. § 8) derives it from *ἦιον* akin to *ελαμένη, ἵω* meadow, and renders it *grassy*. — *ἑλίαν, ἵω* *εἰς φύρον*. — *ἔλα*. Cf. 4. 457. — *ὄθιον*. Cf. 2. 856. — *ἵω* is disjoined from *πῆξεν* by tmesis. — *σπῆσθαι*. Cf. v. 28. — *δοῦρησεν, . . . αὐτῷ*. Cf. 4. 504.

43-48. *Μήρονος*. Cf. 2. 864. — *Τάρης* was a Lydian town, at the foot of the northern slope of Mount Tmolus, the later Sardis. Through it flowed the river Pactolus. — *νύξ* (i. e. *ἔνυξ*), 1 aor. of *νύσσω*. — *ἱππων* (= *chariot*). See N. on v. 18). The genitive is used with *ἐπιβαίνω*, because the place where the person mounted, is considered as a *part* of the chariot. Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. Prof. Felton refers this genitive to S. § 195 1, as denoting that *in respect of which* the thing is affirmed. — *ἐπιθησόμενος, ἵω* as he was about mounting. — *ἐρίλευον, ἵω* despoiled.

49-58. *Ἰκαμάνδιον*. See N. on 4. 474. — *ἰσθλὸν θρηνητῆρα, ἵω* good hunter, is a repetition of *ἀμωνα θήρης, ἵω* skilled in the chase. — *γάρ* introduces the reason of his skilfulness in hunting. — *ὄρεσιν ἄλη, ἵω* mountain-forest; literally, *forest on the mountains*. Cf. 2. 285. — *ἀλλ' οὐ—τότε γε, ἵω* but not then at least. *γὰρ* limits the assertion to the time here spoken of. — *ἐκηβολίαι* (plur. for sing. See N. on 1. 206), *ἵω* skill in throwing the spear at a distance. — *τοπρὶν, ἵω* formerly. — *ἐκέκαστο*. See N. on 2. 530. — *πρόσθεν ἴδεν* (Epic for *εἰς* or *ἔαυτοῦ*), *ἵω* before him. — *ὄθασε*. See N. on 4. 525.

59-64. *Μηριόνης*. Cf. 2. 651; 4. 651. — *ἵω* refers to Phereclus. — *ἐφίλατο, ἵω* Epic aor. mid. of *φιλέω* as active. — *Ἀλαξάνδρῳ* is the dat. com-

modi. See N. on 1. 89. — ἀρχεκάκους, *sources of evil*. By a poetic turn, the ships in which Helen was brought to Troy, are regarded as the origin of the Trojan misfortunes. — οἱ τ' αὐτῷ, *and to himself* the builder. — ἐπεὶ οὐτι . . . ᾔδη. The Trojans were commanded by an oracle, to abstain from nautical affairs, and to turn their attention to agriculture. — βεβλήκει. See N. on 4. 108. — διαπρὸ ἀντικρὸν (sc. τοῦ γλοντοῦ), *clear through the buttock* so as to come out on the opposite side. This is not a mere pleonasm, but is designed to give fulness and emphasis to the expression. — γνύξ, *upon his knees*.

69-75. ἄρ', *then*. See N. on 1. 306. — Μέγης. Cf. 2. 625. — πύκα = ἐπιμελῶς. Schol. — Ἰσα—τέκεσσι. S. § 202. 1. — χαριζομένη, *obliging* = *in order to oblige*. — κατὰ ἵνιον, *through the nape of the neck*. — ἔπῳ, *wader*. — ψυχρὸν . . . ὀδοῦσιν, *and he bites with his teeth the cold brass*.

76-81. Εὐρύπυλος. Cf. 2. 786. — ἐτένυκτο, 3 sing. pluperf. of τεύχω, *had become, was*. — δεξι δ' ἔς. See N. on 8. 2. — πρόσθεν ἔθεν. See N. on v. 56. — φεύγοντα, *while fleeing*. — μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμων, *while running struck him on the shoulder*. μεταδρομάδην refers to Ευρύπυλον. — ἀπὸ—ἔξεσε, *he cut off*. — πορφύρεος (= μέλας) δάδατος = *violent death, "bloody death."* Passow.

85-88. Τυδείην . . . μετεῖη, *but you would not have known to which side the son of Tydeus belonged; literally, you would not have known the son of Tydeus, with which side he was*. For the attraction of the subject of the subordinate clause to the principal clause, as the object of its verb, see N. on 2. 409. For the construction of the optative, see N. on 4. 228. — ἀμ (i. e. ἀνὰ) πεδίον, *over the plain*. — χειμᾶρβη. See N. on 4. 452. — ἐκέδασε, *sweeps away*, 1 aor. of κεδάννυμι. — τὸν . . . ἰσχανώσωιν, *and bridges strongly protected do not resist it*. — ἔρκεα, *embankments*. — ἐρισηλέων is to be pronounced ἐρισηλῶν by synizesis. — ἔργα = *fields*. Cf. Ods. 4. 318.

93, 94. ἔς ἐπὶ Τυδείην, *thrus by Tydides*. The resistless impetuosity of Diomedes is vividly set forth by this simile of a swollen torrent, sweeping away mounds and embankments, and desolating the rich fields of the husbandmen. — καθήριπε. Cf. 4. 462. — πολέες περ ἔδοντες. See Ns. on 1. 181, 587.

95-101. ὡς, *when*. — Λυκάονος ἀγλαῶς υἱός, i. e. Pandarus. Cf. 4. 98. — ἔθεν See N. on v. 56. — ἐτιταίνετο, *he drove*. — ἐπαίσσοντα, *while rushing on*. — διέσχε = διήλθε. — τῷ ἐπί, i. e. ἐπὶ τοῦτῳ, *whereupon*. — μακρὸν αὔσε, *shouted aloud*.

102-106. βέβληται, *is struck*. — ἐ refers to Diomedes. — φημι. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — δήδ', i. e. δηδά, *long, a long time*. — ἀναξ, i. e. Apollo. — ἀπορνήμενον Λυκίην, *when I set out from Lycia*.

106, 107. εὐχόμενος, *boasting*. — οὐ—δάμασεν = *did not kill*. — ἵπποιῖν καὶ ὄχεσφι, *horses and chariot*. These words are often joined together. — ἔδενελεν. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

109, 110. *δρσο*. See N. on 4. 204. — *καταβήσσο*, Epic imper. aor. of *καταβαίνω*. K. § 223. 10. — *μοι* is the dat. commodi. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

112–114. *πάρ* (i. e. *παρά*), near to Diomedes. — *διαμπερές*, completely, entirely. — *ἀρηκόντιζε*, sprouled forth. — *δή τότε' ἔπειτ'* is a fulness of expression, for *τότε δή*, or *ἔπειτα δή*.

115–119. *μοι* is the dat. commodi. In v. 121, and in 1. 37, *κλείειν* is constructed with the genitive. — *ἔϊπτε*. Cf. 1. 39. — *μοι*. See N. on v. 24, or perhaps a better reference would be to N. on 1. 104. — *νῦν . . . φίλαι*, now also assist me. — *ἐλεῖν* = *ἐν χερσίν ἔχειν*. — *ἐς ἄρμην . . . ἐλθεῖν* (sc. *τοῦτον*), and that he may come within the reach (literally, casting) of my spear. — *φθάμενος* (being before hand, anticipating me), Epic 2 aor. mid. part. of *φθάνω*. — *ἐπέυχεται*, boasts on account of it (*ἐπι*-). Cf. v. 106.

124–128. *μάχεσθαι* is put for the imperative. See N. on 2. 10. — *τοι*. See N. on 1. 104. — *σακίσπαλος*, shield-brandisher. — *ἄχλυν*, mist. — *ὄφρ' εὖ γιγνώσκης*. See N. on 4. 486. — *ἡμὲν—ἠδὲ καί*, both—and also.

129–132. *τῷ νῦν*. See N. on 1. 415. — *πειρώμενος* (sc. *σοῦ*) denotes the purpose of *ἵκηται*. See N. on v. 124. Kōppen supplies *μέμνησο*. — *τοῖς ἄλλοις* in reference to Venus. — *τήνγ'*, this one at least. — *οὐδέ μιν*. Venus as a divinity could be wounded but not slain.

135–142. *πρὶν περ—μεμαῶς*, however much desirous before. The participle should properly have been in the accusative with the following *μίν*, but refers to the subject logically implied in *ἔλεν μένος* (= *ἐχώσατο*). Cf. K. § 313. Kōppen supplies *ἦν*. — *ὄν—χραύσῃ*. See N. on 3. 62. — *ἐπ'—δίσσιν* belongs to *ποιμήν*. — *αὐλῆς* (= *τοῦ ἔρκεος τῆς αὐλῆς*) *ὑπεράλμενον*, while leaping over into the fold. — *τοῦ*, sc. *λέοντος*. — *προσαμῖνει* and *δύεσθαι* refer both to the shepherd. — *τὰ δ' ἐρήμα* (sc. *μῆλα*) *φοβεῖται*, the flocks abandoned (by the shepherd) are terrified. Some after the Schol. refer this to the shepherd, in the sense of *φοβούμενος τὴν ἐρημίαν* (opposed to *κατὰ σταδμούς*). — *αἱ μὲν*, sc. *δίες*. — *κέχυνται*, fusi sunt Crus. — *βαδέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς*, leaps out of the deep fold (i. e. a fold having a high inclosure). Some may prefer to take *βαδέης* in the sense of *large, spacious*. This last clause is added, as Spitzner remarks, to complete the picture, the comparison lying only in the wounding of the lion, and his great rage in consequence thereon.

146–151. *κληῖδα*, collar-bone. — *ἀπὸ . . . νότου*, and separated his shoulder from the neck and back. — *τοὺς μὲν ἔασ'*, these he left, i. e. he paused not to strip them of their armor, but rushed on to further slaughter. — *τοῖς . . . ὄνειρος* is susceptible of two interpretations, according as we take *οὐκ* with *ἐρχομένοις* or *ἐκρίνατ'*. In the former case it would be, to them not returning home did the old man expound dreams i. e. they never returned home to hear him expound their dreams. *τοῖς* thus becomes the dat. commodi. The other construction would give, when they

went (to the war) *the old man did not* (= neglected to) *interpret his dreams*. This dative may be considered as temporal, or as denoting the circumstances in which the thing spoken of took place. Cf. K. § 283. 3. The former interpretation accords best with the position of οὐκ, and with the following context.

159-168. τηλυγέτω. Cf. 3. 175. — τείροτο, *had become infirm*. — ἐπι . . . λιπέσθαι, *to be left over* (i. e. to inherit) *his possessions*. For the infinitive, see N. on ἄγειν, 1. 338. — ζῶντε—νοστήσαντε, *returning alive*. — μάχης ἐκ, i. e. ἐκ μάχης. — χηρωσται, *relations or heirs of one who has died childless*. — διὰ—δατέοντο is put by tmesis for διεδατέοντο.

169-164. λάβε=κατέλαβε. Schol. — δίφρω. The chariot carried two persons, one of whom was the warrior (ὁ παραιβάνης), and the other acted as charioteer (ὁ ἠνίοχος). — ὡς—ἐξ—ἔξ (= συντριψή). See N. on 2. 147. — ἐν βουσί βορῶν by the constructio prægnans (see N. on 1. 55) has the sense, *leaping in among the cattle, and there remaining* to do the work of destruction. — ξύλοχον κῆτα (i. e. κατὰ ξύλοχον) βοσκομενῶν, *while grazing near the thicket* (i. e. his lurking place). This comparison of Diomedes to a lion breaking the neck of a heifer or an ox, is exceedingly spirited and graphic. By these similes the reader is prepared for the more astonishing exploits of the hero, which are soon to be related. — Βῆσε, *caused them to fall*. See N. on 1. 144. Heyne finds a tmesis in ἐξ—βῆσε. — ἀκόντας, *against their will*, i. e. they clung to the chariot, and struggled to keep their place in it.

166-170. We are now to be introduced to one of the most exciting combats to be found in the whole Iliad. The great strength of the heroes who unite to oppose Diomedes, their fierce and pompous approach, the terrible fate of the one, and the escape of the other by the interposition of Venus, are all described in such lively colors, that the reader seems to be transported to the field of action, and to witness with his own eyes the progress and result of the combat. — Αἰνείας. Cf. 2. 820. — κλόνον, *clash, whizzing*. — Πάνδαρον . . . ἐφείβοι. See N. on 4. 88. — εἶδρα. See N. on 2. 169. — στή. Cf. 1. 535.

171-178. περὶεντες βίστολ, *feathered arrows*. — κλέος, *renown* as a skillful archer. — ἐνθάδε γ', *at least here in Troy*. — Λυκίη. Cf. 2. 284. — τῶδ' ἀνδρὶ is employed δευτικῶς. See N. on 1. 20. — Διὶ χεῖρας ἀνασχόν, *having raised your hands* (= having prayed) *to Jupiter*. See N. on 1. 351. — ὅστις ἴδρα κρατεῖ, *whoever the man there* (88c. S. § 163. N. 2; K. § 803. 2) *may be who thus conquers*. — δῆ, *already*. — γούνατ' ἔλυσεν. Cf. 4. 469. — εἰ μὴ is to be connected in thought with ἀλλ' ἔγειν in v. 174. — ἱῶν μνήσας "propter sacrum ex voto non redditum." Heyne. ἱῶν is the causal genitive. See N. on 1. 65. — δὲ=γάρ.

181-188. πάντα, *in all respects*. — ὡςπίδα is the dative of means or instrument — γινώσκων, *knowing, recognizing*, denotes cause. See N.

on 1. 196. — ἀλέκιδι τε τυφਾਲίῃ, *by his crested helmet*. — σάφα . . . ἐστίν, *but I do not clearly know whether he is a god*, i. e. I am in doubt as to his being one of the divinities, yet it is evident if he be a man, as I think, that he enjoys the protection of some god (cf. v. 185).

184–187. υἱός, (viz.) *the son*, is in exegetical apposition with ἀνὴρ. — οὐχ . . . μαίνεται. The same thing is said of Ulysses in *Odyss.* 24. 448. — ἄνευθε, *without the protection of*. — τάδε = οὕτως. *Mt.* § 471. 18; *Butt.* § 128. N. 5. τήνδε μανίαν might have followed μαίνεται, as its cognate accusative. See N. on τὴν—ἐπηπέλησ'. 1. 819. — ἔγχι ἕστηκε, *is standing near (him) as a protector*. — νεφέλῃ ἐλυμένος ἔμους, *with his shoulders enveloped in a cloud*. ἔμους is the synecdochical accusative. — τούτου is the separative genitive in dependence on ἔτραπεν. Some construct it with κιχήμενον (as gen. of part. *S.* § 191. 1), *hitting him*, i. e. which would have hit him, had it not been turned aside. — ἄλλῃ, *in another direction*.

188–191. ἤδη, *just now*. — γὰρ assigns the reason for the belief that Diomedes was assisted by some god. — ἐφάμεν. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — Ἄιδουῆι is a rare form for Ἄϊδῃ. Cf. *Crus. Lex.* — ἔμπευ, *nevertheless*. — δεῖς . . . κοθήεις, *therefore some god is angry (with me)*. He draws this conclusion from his unsuccessful shot.

192–196. τῶν κ' ἐπιβαίην, *which I might mount*. For the genitive, see N. on v. 46. For the optative cf. N. on 1. 64. — ἀλλὰ πού, *but somewhere*. πού does not refer to the halls of Lycaon, but to the space within the halls. Cf. *Hoog. Gr. Part.* p. 172. — καλοί, πρότοπαγεῖς, νεοτευχέες. In Homer we often find attributives following their substantive in groups of threes. For this triplicity in the combination of words and phrases, which enters so extensively into the ancient writings both sacred and profane, see *Prof. Stuart on the Apocalypse*, vol. i. pp. 131–144; vol. ii. pp. 413–420. — παρὰ δέ σφιν ἕκαστη, *and by each one of them; literally, by them, viz. each one*. See N. on ἕκαστος, 1. 606. — κρῖ, Epic for κριδάη.

197–200. μοι limits ἐπέτελλε. — αἰχμητὰ = αἰχμητής. — ἐρχομένῳ to the Trojan war. — ποιητοῖσιν, *well-bull*. — ἐμβεβαῶτα, Epic part. of ἐμβαίω. — Τρώεσσι. The Lycians were of Trojan origin. Cf. 2. 828.

201–205. ἐγὼ οὐ πιθόμην. Dacier after Eustathius attributes this to his parsimony, but it rather resulted from his fear, lest in the straitened circumstances of the besieged city, there should be lack of provender for them. Cowper has hit the true meaning:

“ But anxious lest (the host in Troy so long
Immured) my steeds, fed plentifully at home,
Should here want food, I left them, ——— ”

ἵππων φιδόμενος, *fearing for my horses*. This genitive is causal. — εἰλωμένων, sc. ἐν Ἴλιῳ. — εἰλωθέντες ἔδμεναι ἔδδην, *being accustomed to high feeding (literally, to eat their fill*. Cf. *Butt. Lexil. No. 6* (§ 8). — λίθων,

sc. ἵππους. — τόξοισιν in the plural is to be referred to the two parts of which the bow was composed, or perhaps, it is intended to comprise the bow, arrows, quiver, and whatever pertains to the weapon. Cf. Herm. Soph. Phil. 652, cited by Smith in his edition of Crus. Lex. — τὰ . . . δῆσεν, which were not to be of service to me.

206-211. ἦδη. See N. on v. 188. — ἀριστήσσω. See N. on 1. 51. — ἀτρεκὲς αἷμ'. Some render this *real blood*, referring to the custom of dyeing the corselets with a purple color, in order that blood, if shed, might not be seen by the troops and dishearten them. Others render it as an adverb, *truly, really*, which seems to be the better interpretation. — ἤγειρα δὲ μάλλον, *but I have aroused (them) the more*, i. e. the wounds I have given them, have only made them the more furious. — τῶ. See N. on 1. 416. — κακῆ αἰσῆ. See N. on 1. 418. — φέρων χάριν = χαριζόμενος. Cf. 1. 572.

212-216. νοστήσω home. — ἐσθήσομαι. See N. on 2. 858. — ἀντίκ' ἔπειτ' κ. τ. λ., *let some hostile chief forthwith cut off my head, if I do not*, etc. For the use of the optative, cf. N. on 1. 42. — ἀνεμόλια, *useless*. See N. on 4. 855.

218-223. εὖτως, *thus* complainingly of your bow. — πάρος—πρὶν = πρὶν—πρὶν. See N. on 1. 98. — ἄλλως, *otherwise* (than unfortunate), i. e. the fortune of battle will not change. — γὰρ (i. e. γὰρ) is the subject of περιηθῆναι. S. § 223. 3. — τῶδ' ἀνδρὶ (see N. on v. 174) limits ἐλδόντε. — ἀντιβίην = ἀνὰ κρότος. So Köppen and Crusius. — σὺν ἔντεσι. Stadelmann calls this a useless addition. But ἵπποισιν and βχεσφιν denote the mode of approach to the enemy, and not the weapons with which he was to be fought. σὺν ἔντεσι stands here for open combat in opposition to a stealthful attack, or some manœuver by which victory might be obtained without personal danger. — οἷοι Τρώοι ἵπποι = *what sort of horses the steeds of Troy are*. These steeds, which were immortal, were presented to Troy by Jupiter, in return for Ganymede, whom he had taken up to heaven. — πεδίοιο. See N. on 2. 785. — κραιπνὰ (as an adverb), *very fleetly*. — ἔνθα καὶ ἔνθα. See N. on 2. 462. — διακέμεν. Köppen supplies τὸν πολέμιον, but the verb may be taken absolutely.

224-228. τὰ referring to the horses is the subject. — εἴπερ ἂν (= ἴδν περ) αὖτε, *if yet again*. — ἐπὶ δρέξῃ is put by tmesis for ἐπορέξῃ, or ἐπὶ may be taken adverbially. See N. on 1. 40. — σιγαλόεντα, *resplendent*. Some render it *foamy* (i. e. covered with the foam of the steeds), as though derived from σιαλός, *spittle, slaver*. — ἐπιβήσομαι is the reading of Wolf, Crusius, and Bothe, on the ground that Æneas was on foot while talking with Pandarus (cf. v. 170), and that as the latter chose the position which Æneas had offered to take himself, and fought from the chariot (cf. v. 294), it could not have been the intention of the Dardan hero to dismount and fight on foot. Ernesti, Köppen, Trollope, and several others read ἀποβήσομαι, supposing that Æneas offered to descend

from his chariot and fight Diomedes on foot. — *τόνδε* refers to Diomedes. See N. on v. 174. — *δέδεξο*, perf. imper. of *δέχομαι*.

231-238. *μᾶλλον* = *better*. — *ὑφ' ἠνίοχου εἰωθότι*, *under their wonted charioteer*. — *εἴπερ ἔν*. See N. on v. 224. — *μὴ τὸ μαθήσετον* = *φοβοῦμαι μὴ τὸ μαθήσετον* (*shall be slow to bear us from danger*). S. § 214. a. — *οὐδ' ἐδέληγον ἐκφερέμεν* (sc. *ἡμᾶς*) *παλέμοιο* is epexegetical of the preceding clause. — *παδέοντε* is causal. See Ns. on l. 7, 196. — *δ'* after *ναῖ* connects *κτελεῖν* with *μαθήσετον*, and makes it depend on *μὴ*. — *μόνουχας*, *having solid or undivided hoofs*. — *τόνδε*. Cf. v. 228.

239, 240. *βάντες, ἐμμεμαῶν'* (sc. *μάχεσθαι*). See N. on l. 305. — *ἔχον*. See N. on s. 268.

243-250. *ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ*, *dear to my soul = my dear friend*. — *ἐπὶ . . . μάχεσθαι*. Construct: *μεμαῶτε μάχεσθαι ἐπὶ σοί*. In this place, as in 2. 472, *ἐπὶ* simply denotes direction. — *ἰσ'* is the accusative of *ἴσ*, *ίος*. — *ὁ μὲν*, sc. *ἔστι*. The regular construction would have been *τὸν μὲν—τὸν δὲ* (instead of *Alveias δ'*), in partitive apposition with *ἄνδρ'* in v. 244. — *Alveias δ*. Fully written we should have *ὁ δὲ Alveias ἔστι, δε εὔχεται* (see N. on l. 91), etc. — *ὠϊός—ἐκγονάμεν* (Epic 2 perf. infin. of *ἐκγονομαι*), *to be born son of*, a poetic fulness for, *to be the son of*. — *ἐφ ἵππων = ἵππων ἐπιβάτες*. See N. on the *constructio prægnaus*, l. 55. — *μοί*. See N. on v. 24. — *οὕτω* as you have thus far done. Cf. vs. 85-87. — *μήπως*, *lest perhaps*. — *ἦτορ = life*.

251-253. *ὀπόδρα*. See N. on l. 148. — *μήτι φόβονδ' ἀγέρον'*, *talk not of flight*; or by the *prægnaus constructio* in *φόβονδ'*, *utter no words to induce me to fly*. So Kōppen constructs, *μὴ ἀγέρονε, & φέροι εἰς φόβον*. Cf. Mt. § 585. Obs. 2. — *πεισόμεν*, sc. *ἐμῷ*. — *οὐ γὰρ μοι γενναῖον* (sc. *ἔστι*), *for it is not my nature* (literally, *not suitable to my birth*). — *ἀλυσκέζοντι* (a strengthened form from *ἀλύσκω*) properly belongs to the omitted subject of the infinitive, but is attracted to *μοί*.

255-259. *καὶ αὐτῶς*, *even thus*, i. e. on foot. — *ἀντίον—αὐτῶν*. See N. on s. 301. — *ἐῖ* is to be pronounced as a monosyllable. — *τούτω—ἔμφω*, *both these*. — *πάλιν αὖτις*, *back again*. — *εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν*, *if even one escapes*. — *ἄλλοι δὲ τοι*. Cf. l. 297.

262-267. *αὐτοῦ*, *here*. — *ἐξ ἑντυγος*, *from the seat-rim*. Upon the semi-circular margin of the driver's seat was a knob or curvature, like a hook, upon which the reins might be fastened, whenever the driver wished to alight and leave his chariot for a time. Cf. v. 322. Sometimes this knob was made double, as in the chariot of Juno (v. 728). — *Alveias* is connected by Crusius to *ἐπαιξαι* (infin. for imperat.) Cf. K. § 273. R. 7. b. Others after Heyne and Kōppen construct it with *ἵππων* = *rush forward mindful of the horses of Æneas*. — *ἦς* is put by attraction for *ἦν*. — *Ἔπει . . . Γαυμήδεος*. See N. on v. 222. — *ὠϊός* is the Epic genitive of *ὠϊός*. Cf. S. § 56. — *οὐθεν'*, *wherefore*. — *ὅπ' ἦν ἡ ἡλίον τε, ἠδὲ*

both the morning and the sun = under the whole heaven, i. e. on the face of the whole earth.

263-273. τῆς γενεῆς ἔκλεψεν, *stole of the breed*. This genitive is partitive. S. § 191. 1. Trollope supplies τινάς. — ὑποσχῶν δῆλας ἵππους (sc. τοῖς ἀναβάταις), "*submitting equas equis admissariis*." Köppen. To nouns of common gender, ἄρῆν, *male*, and θῆλυς, *female*, are added, when the natural gender is to be distinguished. Cf. K. § 40. R. 2. — τῶν γενέδλη = τῶν γενέδλης, *from the stock of these*. ἐξ is in partitive apposition with γενέδλη. See N. on 1. 606. — αὐτὸς refers to Anchises. — μήστωρε φόβοιο, *causing fear to the enemy*; literally, *the advisers of fear*. See N. on 4. 327. — τῷ is employed δευτικῶς. — εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν. Cf. 1. 60.

278, 279. ἦ μάλα, *certainly indeed*. — πικρός. See N. on ἐχευεκέες, 1. 51. — αἶ κε τύχωμι, *if perchance I may hit you*.

281-283. τῆς δὲ διαπρό, *clear through this*, depends on πταμένη. — τῷ δ' ἐπί. Cf. v. 101.

284, 285. βέβληται, Epic for βέβλησαι, perf. pass. 2 sing. of βάλλω. — κενεῶνα, *the abdomen*. — ἀσχήσεσθαι. Cf. v. 104.

287-289. ἤμβροτες, Epic for ἤμαρτες, 2 aor. of ἄμαρτάνω. — ἀτὰρ . . . Ἄρηα, *but I think you will not cease* (i. e. desist from the contest), *before that one of you at least falling shall satiate Mars with his blood*. γὰρ opposes σφῶϊ to ἐμοῦ, the omitted object of ἐτυχες. For the construction of the infinitive after πρῖν, see N. on v. 218. αἵματος is the genitive of means. Heyne says that the commonly used metaphorical expression, "Mars or war is glutted with carnage," is derived from the ferocious practice in ancient and ruder times, of tasting the blood of the slain, after the manner of wild beasts.

290-295. ἴδμεν, *directed*. — ῥῖνα is the terminal accusative. — τοῦ is the genitive of separation after ἀπὸ—τάμε (i. e. ἀπετάμε). Cf. K. § 300. R. 4. b. — γλώσσαν . . . ἀτειφής. From the direction of the wound, it would seem that Diomedes occupied a more elevated position than Pandarus. But as he was on foot, this must be referred either to some inequality of ground, or to the stooping posture of Pandarus, as he gathered himself behind his shield to avoid the approaching weapon. Wakefield attempts to explain it on the mathematical principles of projection. It may be remarked in this connection, that the chariots in those times were quite low. — αἶθλα, *easily moved or handled*. This epithet is of very general application. Cf. 7, 222; 12. 167, 208; 19, 404; 22. 509; Ody. 22. 300. — παρῆτρεσαν, *started aside with affright*.

297-304. ἀπόρουσε, sc. τοῦ ἄματος. — ἀμφι—βαῖνε (a tmesis). See N. on περιβῆναι, v. 21. — πρόσθε is generally followed by the genitive. Here it may be taken absolutely, and αἶ may be referred to the verb as the dat. commodi. See N. on 1. 89. — πάντος' ἔστην. Cf. 8. 847. — ἴσθις . . . ἔλθοι, *whoever should approach it* (i. e. the body of Pandarus).

ἀντίος in prose is more commonly followed by the dative. K. § 278. R. 9. c. — χερμάδιον. See N. on 4. 517. — δ . . . φέρουεν, which not at least (γὰρ) two men could bear. Kühner (Jelf's edit. § 785. 9) says that γὰρ is here employed to limit the preceding assertion: μέγα ἔργον, a great affair (= of great size), that is to say, which not two men, etc. — οἶοι γὰρ βροτοὶ εἶσ', such mortals as now are. There is a constantly recurring reference in Homer to the universal opinion, that the strength of men has been deteriorating from ancient times. There is much probability of the truth of this, although not perhaps to such a degree, as these expressions in Homer would seem to imply.

806-810. κατ' ἰσχίον, upon the hip-joint. — ἔσθα τε, near where. τὰ oftentimes renders expressions more indefinite. Cf. Vig. p. 195. See also κοτύλην (the socket) δὲ τέ μιν καλέουσι, in v. 806. — ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, turns in the hip-joint. — πρὸς δ', moreover. See N. on 1. 245. — ὄσε —ἀπό, i. e. ἀπῶσε. — γνύξ. See N. on v. 68. — γαίης, upon the earth, is the local genitive.

811-816. καὶ νό κεν—ἀπόλοιο—εἰ μὴ νόησε. See Ns. on v. 888, and 2. 80. — ὄπ' Ἄγχιον. Cf. 2. 714. — βουκόλοισι. At the time here referred to, Anchises was superintending his herds on Mount Ida. — θυ φίλων υἱόν, her dear son. — πρόσθε δέ οἱ. See N. on v. 800. — πτόγμ', a fold. — ἔρκος ἔμεν βελέων, to be a defence against the darts. For the genitive, see N. on 1. 284. ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of ἐκάλυψεν. — βαλὼν denotes the means. Cf. N. on 1. 168.

819-824. συνδεδιδωτῶν τῶν (= τοῦτων), those instructions. The article as a demonstrative, sometimes follows its substantive before a relative. Cf. Crosby § 468. 2. c. — ὄγε, i. e. Sthenelus. — ἠρόκακε, Epic 2 aor. of ἠρόκω. — φλοίσβου, the tumult of battle. See N. on 1. 84. — ἐξέλασε Τρώων, drove them from the Trojans.

825-838. θυ . . . δημικίης (abstract for concrete), whom he honored above all of his own age. — θυ . . . ἦδη, because he had a congenial spirit; literally, knew things accordant with his mind. — ἠησὶν ἔτι. The dative after ἔτι—ἐλαυνόμεν is to be referred to the constructio praeagnans. See N. on 1. 55. — ἐλαυνόμεν denotes the purpose of δῶκε in v. 825. — ὄγ', i. e. Sthenelus. — Τυδείδην μέδεκε—Ἴππους, drove the horses after Diomedes. — ὁ δὲ Κόπριν ἐπέφερο, but he (i. e. Diomedes) pursued the Cyprian (goddess). — γιγνώσκων κ. τ. λ. Cf. v. 128. — Ἀθηναίη and Ἐσθὴ are in apposition with αἷτ'.

834-841. ἀλλ' . . . ἐκίχανε, but when at last he came up with her. — ἐπορεξάμενος, extending himself forward (= reaching forward) with his spear, in order to strike the goddess. Köppen supplies χεῖρ with the participle. — ἄκρην—χεῖρα, the extremity of her hand. — μετάλμενος, springing upon her, is a syncopated aor. part. of μεθάλλομαι. — ἀβληχρὴν, weak, feeble. Köppen takes this word in an adverbial sense. — χροός. For the genitive, see N. on κομῆς, 1. 197. — πρυμνὸν ἔπερ δέντρος, above the ex

venosity of the palm = the upper part of the palm, i. e. where the wrist joins with the palm. — *ἰχθρ, ὀδὸς πέρ τε βέει, ichor, just such as flows.* Ichor was a purer sort of blood, attributed to the immortals, who did not live on earthly food, but on ambrosia and nectar. Milton has imitated this passage in his *Paradise Lost*, 6. 830-834.

“————— but th' ethereal substance clos'd,
Not long divisible, and from the gash
A stream of nectarous humor issuing flow'd
Sanguine, such as celestial spirits may bleed,
And all his armor stain'd ere while so bright.”

343-346. *κάββαλεν* (i. e. *κατέβαλε*), *dropped.* — *μετὰ χερσίν, in his hands.* — *ἔρυσσαστο, drew away* (from the midst of his enemies). It is easy to see how this verb obtained its general meaning, *to save.* Cf. 10. 44, where it is used as synonymous with *σῴσασαι.* — *μήτις Δαναῶν κ. τ. λ.* Cf. vs. 816, 817.

349-351. *ἢ οὐχ* (to be pronounced as one syllable by synizesis) . . . *ἠπεροπεύεις, is it not enough that you deceive unwarlike* (i. e. feeble) *women?* — *εἰ—παλήσσει.* The protasis here takes the indicative, because in relation to the consequence, it is definite and certain. Cf. Mt. § 523. *Ὀδσ.* — *ἦ . . . πύθῃαι, I think that you will shudder at battle* (= the very name of war), *even if you hear of it somewhere else.*

352-358. *ἀλόουσ', in pain.* Heyne gives to it the sense, *in doubt, perplexed.* — *δὲ = γάρ.* — *ὀδύνησι.* See N. on *ὀπεροπλίησι*, 1. 205. — *μελαινέτο* (sc. *αἵματα*) refers to Venus. — *χρῶα* is the accusative synecdochical. — *μάχης ἐπ' ἀριστερά, upon the left of the battle.* Cf. vs. 35, 86. — *ἔγχεος ἐκέκλιτο—ἵππῳ.* There is a zeugma in this passage. See Ns. on 3. 73, 327. — *γνῆξ ἑρπετοῦσα* through exhaustion. — *χρυσόμυγχας, golden-reined,* or as some render it, *golden-harnessed.*

359-362. *κόμισαι τέ με, sc. ἐκ μάχης.* — *ἔν', where.* — *ἔλκος* is the synecdochical accusative. — *δ* is the abstract accusative after *ὀφθασεν.* See N. on 1. 319. — *καί, even.* — *ἄν—μάχοιτο.* For the omission of the protasis, see N. on 2. 12.

364-369. *ἀκηχημένῃ, Epic for ἀκηχημένη.* K. § 219. 8. — *λάζετο = ἔλαβε.* Schol. — *ἐλάαν* (Epic infinitive protracted from *ἐλάω, ἐλάειν*) denotes the purpose of *μάστιξεν.* — *πετέσθην, flew.* The word is used tropically to denote great speed. — *ἔστησε, caused to stand, drew up.* For the transitive use of this verb, cf. Butt. § 107. 21. — *ἀμβρόσιον—εἶδαν, ambrosial food.* According to Butt. (Lexil. No. 15) every thing with the gods receives the epithet *ambrosial*, which tends to nourish, support, or adorn their immortal natures.

370-372. *ἐν γούνασι, upon the knees.* The preposition of rest here follows a verb of motion. Cf. N. on 1. 55. — *Διώνης, Dione, a sea-nymph, who according to Homer was the mother of Venus.* — *ἀγκάς, in her arms.* — *χειρὶ . . . ἑνόμαζεν.* Cf. 1. 161.

373, 374. *σε τοῦδ' ἔρεξε*. See N. on 8. 351. — *Οὐρανίδων* (cf. 1 570) limits *τίς*. — *μαψιδῶς*, *without reason, wantonly*. — *ἐνωπῆ, openly manifestly*.

382-391. *τέτλαδι—κηδομένη*. See N. on 1. 586. — *πολλοὶ . . . τιθέντες*, *for many of us having Olympian mansions suffer much from men, because (through them) we bring grievous woes upon one another, i. e. we use human agency in taking revenge upon one another*. This seems to be the sense of the passage, and accounts for the wound inflicted upon Venus by Diomedes, he being incited thereto by Minerva. — *τλήῃ*, Epic 2 aor. 3 sing. of *τλάω*. — *Ἄστος—Ἐφιάλης*, Otus and Ephialtes were the sons of Aloösus, or rather of Neptune and Iphimedeia the wife of Aloösus. They were of gigantic size, and performed many exploits besides the one here related. The story of their binding Mars is regarded as allegorical of their victory over their enemies, and a cessation of war for a certain length of time. Cf. Virg. *Æn.* 1. 297. — *δέδετο*, pluperf. 3 sing. of *δέω* with imperf. signification, *he lay bound*. — *κεν—ἀπόλοιτο*. See N. on v. 311. Matthiæ (§ 508. Obs. 1) says that this optative in the apodosis is irregular, in consequence of the indicative in the protasis. But cf. S. § 215. N. 1. — *ἤδη τευρόμενον*, *already exhausted*. — *δὲ = γάρ*.

392-394. *παῖς Ἀμφιτρύωνος*, i. e. Hercules. — *τριγλῶχι, triple-pointed, or triple-barbed*. — *βεβλήκει*. Hercules did this in his fight with Neleus before Pylos. Cf. *Apoll.* II. 7. § 8. — *καί μιν, even her* the queen of the gods.

395-400. *ἐν τοῖσι* refers to the divinities who have suffered from mortals. Heyne refers the pronoun to the gods who were contending at Pylos. — *αὐτὸς* (i. e. *ὁ αὐτός*. K. § 206. 1) *ἀνὴρ*, i. e. Hercules. — *ἐν πύλῃ ἐν νεκύεσσι*. Some render this, *in the gate among the shades*, and refer it to the abode of Pluto. Others, supposing that reference is had to Pylos, where Neleus and eleven of his sons, although assisted by several of the gods, were slain by Hercules, translate *νεκύεσσι, dead bodies* on the field of battle. — *ἔδωκεν*, sc. *αὐτόν*. Köppen. — *ὀδύνησι πεπαρμένος*, *pierced through with pain*. The participle is used tropically. — *κῆδε = ἔλκεα*. Schol.

401, 402. *ὀδυνήματα, allaying pain = soothing*. — *ἠέσασ'*, *healed*, 1 aor. mid. of *ἀέσμαι*. — *γάρ* introduces the reason why Pluto could be cured of his wound. Had he been mortal it would have caused his death. *τι* (*in any respect*) and *γέ* give emphasis to *καταδνητός*.

403, 404. *σχέτλιος* (see N. on 1. 231) refers to Hercules. — *ὄσ . . . δέξων*, *who had no concern about doing (= did not hesitate to do) unlawful acts*. See N. on 1. 181. It is strange that any critics should have referred these two verses to Diomedes. — *οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν* refers properly to the divinities previously mentioned, as Pluto's mansion was not in Olympus.

406-409. *σοὶ . . . ἀνῆκε*, *has incited him* (i. e. Diomedes) *against you*

— *ήπιος*. See N. on 2. 88. — *ὅτι μάλ' οὐ θηραϊός*, *that he is not very long-lived*. — *ὅς* refers to an indefinite antecedent, and is therefore followed by the subjunctive. Cf. S. § 217. 2. — *παπιάζουσιν* is to be referred to the figure onomatopoeia (see N. on 1. 84), *nor do his children upon his knees papa him* (= call him papa). Cf. *Odys.* 12. 42; *Virg. Æn.* 11. 275–277. The idea intended to be conveyed is, that he who contends with the gods will never reach home in safety. — *ἐλθόντ'*, *when he returns*, does not imply that the person spoken of will return, but is a part of the idea in the main proposition which is denied.

410–415. *τῷ*. See N. on 1. 415. — *νῦν Τυδείδης—φραζέσθω*, *let the son of Tydeus now consider*. The notion of fear is here contained in the verb, and it is therefore followed by *μήτις—μάχεται*, *lest some one may contend*. S. § 214. 1. a. — *σεῖο* (Epic for *σοῦ*) depends on *ἀμείνων*. S. § 198. 1. — *δὴν*, *a long time*. — *ἐξ ὕπνου* depends on *ἐγείρη*. By the frightful dream which Ægialeia is supposed to have, Dione predicts the premature and violent death of Diomedes. — *γόωσα*, *with her lamentations*. See N. on *πολεμίζων*, 1. 168. — *ποθέουσα*, *through desire of*. See N. on *φιλέουσα*, 1. 196. — *ἄλοχος* is in apposition with *Ἀργιάδεια* in v. 412.

416–419. *ἰχῶ* (Epic accus. for *ἰχῶρα*. K. § 218. 11). See N. on v. 340. — *ἔλθετο* (= *ἔγιδετο*. Kōppen), Epic. imperf. pass. of *ἔλδομαι*. — *Δία Κρονίδην ἐρέδιζον* on account of his partiality for Venus.

421–425. *ἦ βα*. Cf. S. § 219. 5. — *ἦ μάλα δή*, *most assuredly*. See N. on *δή*, 1. 110. — *ἀνείσα*, *while inciting*. See N. on 1. 85. — *ἐσπέσθαι*. With respect to the different accentuations *ἐσπέσθαι* and *ἐσπεσθαι*, cf. *Soph. Gr. Verbs sub voce*. — *τοὺς* refers to *Τρῳσίν*. — *τῶν τινα* is repeated from *τινὰ Ἀχαιῶδων* in v. 422. — *καρβέζουσα* (participle of *meina*. See N. on 1. 168) is put for *καταρβέζουσα*. Cf. 1. 361. — *πρὸς . . . ἀραιήν*, *has scratched her tender hand with a golden clasp* (i. e. the pin of the clasp). This speech was highly sarcastic and irritating.

428, 429. *πολεμήτῃα ἔργα* is opposed to *ἔργα γάμοιο*. Jupiter had given to each of his children, the superintendence of some department or service in the affairs of mortals, in order that glory might accrue to them from men.

432–435. The narration is now resumed from v. 343. — *γυγνώσκων*, *though he knew*. See N. on 1. 131. — *δ*. See N. on 1. 120. — *αὐτὸς—Ἀπόλλων*, *Apollo himself*. S. § 160. 4. a. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ὄπειρεχε χεῖρας* in order to protect him. Cf. 4. 248. — *ἔζητο* = *ἐσέβητο*. *Schol.* Cf. 1. 21. — *ἔτεο δ' αἰεὶ*, *and was ever desirous*. — *ἀπό—δῦσαι*, *to strip off*.

436–439. *τρίς μὲν—τρίς δέ*. This appears to have been a complete or sacred number, and is used generally when a thing occurs several times. See N. on v. 194. — *ἐστουφέλιξε*, *repulsed*. “*Manu retudit Apollo Diomedis clypeum*.” *Bothe*. — *ἀλλ' . . . ἐπέσσυτο*, *but when now he assailed him the fourth time*. — *δεινὰ δ' ἑμοκλήσας*, *calling out sternly, shouting*

terribly. For the use of δὲ as though the sentences were co-ordinate, see N. on 1. 58.

441, 442. Ἴσ'—ἔδελε φρονέειν, *aspire to equality*; literally, *wish to meditate equal things*. — χαμαὶ ἄρχομένων, *walking upon the earth*, is opposed to those Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Instead of ἀνδράνων in the genitive connected by καὶ to θεῶν, and thus rendered parallel to it, the dative might have followed ὁμοίων. A similar construction in Latin is found in *similis et, ac, atque*.

443-453. τυτθόν, *a little*. — ἀπέτερθεν ὄμλου, *apart from the throng*. — Περγᾶμα. See N. on 4. 508. — νηός, *a temple*. See N. on 4. 508. — ἀδύτη, *shrine*, "the innermost part of the temple, which only priests could enter." Crus. — κέδαινον, *honored him*, i. e. restored him to strength and vigor. — ἴκελον, *similar in appearance*. — τοῖον = ὅμοιον. — ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι, *upon the breasts of each other*. — πτερόεντα. The λαισήιον was lighter than the ἀσπίς, and hence the appropriateness of the epithet πτερόεντα, *easily-brandished*; literally, *feathered, winged*.

455-458. Ἄρες . . . τευχέσειπλήγη! Cf. v. 81. — οὐκ . . . ἐρβόσαι, *will you not remove this man from battle?* See N. on v. 32. — τόνδ' ἄνδρα—Τυδείδην. See N. on 1. 391. — ἐπὶ καρπῷ, *upon the wrist*.

464-469. υἱεῖς is used as a vocative only here. In the Hymn to Venus (v. 51), the nominative υἱέες is also contracted into υἱεῖς. — ἐς τί, *to what* = ἵνω *far*. — Ἀχαιοῖς = ἐπ' Ἀχαιῶν. K. § 284. 11. — εἰσόκεν. See N. on 2. 382. — κείται, "*lies disabled*." Cowper.

471. Σαρπηδόν. See N. on 2. 876.

472-477. πῆ . . . οἴχεται, *whither now has gone thy courage?* That this is the meaning of μένος is evident from v. 476. οἴχεται has the signification of the perfect. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 204. — φῆς. Kühner (§ 178. R. 1) says that φῆς, in its accentuation and the ῖ subscript, is contrary to all analogy. — που = *if I mistake not*. Cf. Vig. p. 195. — λαῶν as opposed to ἐπικούρων, refers to the forces belonging to the city, not included in the immediate followers of the sons of Priam. — ἐξέμεν (= κατέειν), *could protect*. — γαμβροῖσι refers here probably to his brothers-in-law. — τῶν refers to the relatives just mentioned. — ἡμεῖς is explained by ἐπικούροι. — ἔνεμεν, Epic for ἔνεσμεν.

478-481. ἐπικούρος ἐών, *although being an auxiliary*. See N. on 1. 131. — Λυκίη. Cf. 2. 877. — Ἐάνδρα ἔπι (i. e. ἐπὶ Ἐάνδρα). See N. on 2. 877. — κἀδ' δέ, i. e. κατὰ δέ. — τὰτ' . . . ἐπιεινής, *which whoever is poor longs for*. This shows either the greatness of Sarpedon's possessions, which were such as to excite envy, or that the poor were plotting for his wealth, and therefore his presence was required at home. The former is the more probable interpretation.

482-484. ἀλλὰ καὶ ὧς. See N. on 1. 116. — ἀνδρῖ, *a warrior*. So Barnes, *cum viro quovis*. Clarke refers this to Diomedes, but as Crusius remarks, we should in that case have expected the article. — ἀνδρ

Ἄχαιοι, *but* (= although) *I have nothing here which* (literally, *no such thing here as*) *the Greeks can carry off*. For the optative, see N. on 1. 64.

485-492. *τύνη*, Epic for *σύ*. S. § 78. — *ἴστηκας* inactive and unconcerned. — *ἔρεσσιν*, dative plural of *ἔρ* contr. of *ἔαρ*. — *μήπως—γένησθε*. See Ns. on 1. 26; 2. 195. — *ἄλόντε* (*being caught*) is the aor. dual of *ἀλίσκομαι*, referring to Hector and his troops. The Schol. refers the dual to the Trojan men and women, but Buttman takes the word here as an abbreviated form of the plural. *a* is long in *ἄλόντε*. — *παράγρον*, *all-catching* = *capacious*. — *οἱ δέ*, i. e. *δυσμένεες ἄνδρες*. — *ἐκπέρσουσ'* should properly have been *ἐκπέρσωσι*, being connected to *γένησθε*. — *σοὶ* limits *μέλειν*. — *τηλεκλητῶν*, *called from a distance*. — *ἔχμεν* depends on *λισσομένῃ*, and is taken absolutely. — *ἀποδέσδαι* is to be connected with *μέλειν*, and not with *ἔχμεν*, since it was not the allies who were using bullying threats.

498-497. *δάκε*, "*momordii*." Crus. — *αὐτίκα δ' ἐξ κ. τ. λ.* Cf. 4. 419. — *ὄξέα δοῦρα*. See N. on 3. 18. — *κατά, through*. — *ῥῆχτο, went*. — *ὀτρύνων* denotes purpose. See N. on 1. 18. — *ἐλελίχθησαν, conversi sunt*.

499-505. *ιεράς* is applied to *ἀλώδς*, because threshing-floors were sacred to Ceres. — *ἀνδρῶν λιμμάτων* (sc. *τὸν καρπὸν*) is a genitive absolute denoting time. — *στε—κρίνη*. See Ns. on 1. 80, 519; 2. 147. — *ἐπειγομένων ἀνέμων* denotes means. S. § 226. — *αἱ δ' . . . ἀχυρμαί, the places round about begin to whiten with the falling chaff*; literally, *the chaff-heaps begin to whiten*. — *ἔπερθε, from above*, is to be taken with *κομισάτω*. — *ὄν* refers to *κομισάτω*. — *βα* gives definiteness to the pronoun. Cf. K. § 324. R. 4. — *ἵππων* of the Trojans. — *ἄψ ἐπιμισγομένων, mingling again in battle*. — *δ' = γάρ*.

506-510. *οἱ δὲ* refers to the Trojan charioteers. Crusius refers it to both the Trojans and Greeks. — *μένος χειρῶν = χεῖρας στιβαράς*. — *ἰθύς, straight on*. — *ἀμφι . . . μάχη*. This darkness may be referred to the dust, which arose so densely from the rushing together of these mighty hosts, as to shut out the light of the sun, and bring on comparative darkness. Cf. Virg. *Æn.* 9. 33.

" — nigro glomerari pulvere nubem."

As this darkness was caused by Mars, who aided the Trojans, we may suppose that the clouds of dust were blown by the wind in the face of the Greeks, and thus their vision was impeded. Cf. vs. 502-504. — *πάντοσ', on every side*. — *τοῦ δ'—φόβου*. See N. on 1. 391. — *χρυσάδρου, having a golden sword*, or as some etymologists think, *surrounded by a golden belt*. — *ἐπεὶ . . . οἰχομένην*. Cf. v. 418, where it appears that Minerva was now with Jupiter. — *ἴδε* refers to Apollo. Some may choose to refer

it to Mars. — *Δαναοῖσιν* limits *πέλεν*, and *ἀρηγών* is in apposition with *ἤ*. The dative, however, may limit *ἀρηγών*, as the subjective genitive (see N. on 1. 104), in which case *ἀρηγών* would be the predicate nominative after *πέλεν*.

512-518. *αὐτὸς* refers to Apollo. — *μετάλλησαν*, sc. *αὐτὸν* referring to Æneas. — *οὐ . . . ἄλλος*, for *other labor did not permit them*, i. e. they had far different business on hand than making idle inquiries. — *ὄν* refers to *πόνος*. — *μεμανία*. See N. on 4. 440.

519-528. *τοὺς δ'*—*Δαναοὺς*. See N. on 1. 391. — *πολεμιζόμεν* against the Trojans. — *οἱ . . . αὐτοί*, and *they themselves also* of their own accord. Reference is had here to the Danaans, and not to the Ajaxes, Ulysses, and Diomedes, as Eustathius thinks. — *ἔμενον*, *remained firm*. — *νηρηίης*, in a *cañti*. K. § 273. 4; S. § 196. — *ὄφρ' εὖδρσι μένος*, where *sleeps the force*. See Ns. on 1. 80, 133. — *ἀέντες*, *blowing*. — *ἄν' ὄμιλον ἐφόιτα*, *went through the host*.

529-531. *ἀνέρες*, *men* (worthy of the name) = *courageous, valiant*. — *ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε*, and *respect one another*, i. e. be ashamed to appear to others as wanting in valor. This principle of respect for the good opinion of others, is referred to in Xen. Anab. II. 3. § 22. — *ἀνδρῶν* depends on *πλέονες*. The sense is, that men who are brave through a spirit of emulation, are more safe than those, who without shame betake themselves to flight. — *σῶσι*, sc. *εἰσίν*. — *ἀλκή*, *help* to others.

533-540. *πρόμον ἄνδρα*, a *front man, a champion*. See N. on 3. 16. — *ὄμως . . . τέκεσσιν*, *equally with the sons of Priam*. See N. on 1. 196. — *ἴσκει*, i. e. *ἤ*. S. § 124. — *μάχεσθαι* limits *δοός*. S. § 222. 6. — *ἢ δ'* refers to *ἀσπίς*. — *εἴσατο* has *τὸ δόρυ* as its implied subject. — *νεαίρη δ' ἐν γαστρῇ*, in the *lower part of his belly*. — *ἔλασεν* refers to Agamemnon. — *δοῦπησεν* has Deicoon for its subject. Cf. 4. 504. The change of subject in these lines is quite frequent, the poet having regard to brevity and animation of style, rather than to a strictly regular construction.

543-549. *Φηρή*. Pherae lay between Pylos and Sparta, 35 miles distant from the former, and 28 miles from the latter place. Cf. Odys. 3. 488. Its site is now occupied by the village of Kalamáta. Cf. Leake's *Morea*, Vol. I. p. 343. — *ἀφνειὸς βίότιοι*, *rich in the means of living*, i. e. in lands, tenements, herds, domestic utensils, etc. See N. on 2. 592. — *ὅς* refers to *Ἄλφειοῦ*. — *ἄνδρῶσιν* depends on *ἄνακτα*, after the analogy of *ἀνδρῶσιν τιπῇ*. Crus. — *μάχης εὖ εἶδότε*. See N. on 2. 823.

550-560. *ἠβήσαυτε*, in the *bloom of youth*. — *τιμὴν . . . ἀρνημένο*. Cf. 1. 159, 160. — *τέλος θανάτιοι*. See N. on 3. 309. — *ἐτραφέτην*, *nurtured*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 249. — *τάρφεσιν* is the local dative. — *ἴφια*, i. e. in a strong and healthful condition. — *ὄφρα*, *until*. — *καὶ ἐντέ*, *they themselves also*. — *τοῖω τὸ κ. τ. λ.* "The comparison of the two

brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and 'the description which follows, highly characteristic.' Felton. — *καππεσέτην* (i. e. *καπεπασέτην*), 2 aor. act. dual of *καταίπτω*.

568-570. *τοῦ-μένος*, his courage. — *τὰ φρονέων*, thinking these things = with this design. — *ἵνα-δαμῆη*, that he might be killed. — *περὶ . . . λαῶν*, for he feared greatly for the shepherd of the people (see N. on 1. 263). *ποιμένι* is the dat. *commodi*. See N. on 1. 89. — *μήτι πάθῃ* is euphemistically put for, lest he should be slain. *πάθῃ* is here followed by the optative *ἁποσφάλλει*, dependent upon the same principal clause, because the latter mood denotes the consequence of the other, regarded as a mere possibility. — *μέγα . . . πόνοι* (genitive of separation). If Menelaus fell, the army would refuse to continue the war. Cf. 4. 172. — *τὸ μὲν*, i. e. *Aeneas* and Menelaus. — *δή, ποῦ*. — *μάλ' ἄγχι*, very near.

571-575. *δοός* (active) *περ ἑών*. See N. on 1. 131. — *οἱ δ'* refers to Menelaus and Antilochus. — *νεκρός* of Orsilochus and Crethon. — *δειλῶ*, unfortunate. — *αὐτῶ* is opposed to *νεκρός*, and refers to Menelaus and Antilochus. — *στρεφθέντε* to battle.

576-588. *ἔλτην*. Both these heroes assaulted Pylæmenes, but he fell by the weapon of Menelaus. — *κληῖδα*. See N. on v. 146. — *ὀπίστρεφε* in order to flee. This clause is parenthetical. — *χερμαδίῳ*. See N. on v. 302. — *ἀγκῶνα-μέσον*, on the middle of the elbow. For the accusative after *τυγχάνειν*, cf. Butt. § 132. N. 7. — *λευκ' ἐλέφαντι*, while with ivory. The reins were often adorned with ivory studs.

584-589. *κόρην*, the temple. — *ἄσθμαίνων* refers to the heavy and laborious breathing of one who is dying. — *κύμβαχος*, headlong. — *γὰρ* explains why Mydon remained so long in the position in which he fell. — *ἔφρ'* responds to *δηδὰ* in the preceding verse. — *πλήξωτε*, sc. *τὸν Μύδωνα*. — *τοὺς δ'*, i. e. the horses.

590-595. *τοὺς δ'*, i. e. Menelaus and Antilochus. — *ἔρτο*, 2 aor. mid. 3 sing. syncopated for *ἔρτυμι*. — *κεκληγῶς* (2 perf. part. of *κλάω*), shouting. — *ἀναιδέα*, ungovernable. These attendants of Mars were the personifications of the tumult, confusion, and horror of battle. Cf. 4. 440, where Terror, Fear, and Discord are his attendants: — *ἐνόημα*, brandished. — *φοῖτα . . . ὀπισθεν*. Hector's approach to battle is described with great magnificence. He has thus far been kept in a great measure out of sight. But he now enters the arena attended by Mars, Bellona, and all the tumult of battle. His impetuosity sometimes leads him on in advance even of the god of war. At sight of him Diomedes shudders, and calls upon his troops to retreat. No one is able to resist him or dares to abide his approach. Thus we are prepared to admire him, not only as the most amiable and generous of all the heroes, but the great champion of Troy, and the antagonist of Achilles. See N. on 1. 242.

597-599 *ὁ δ' ἔτ'-στήη*. See N. on 2. 147 — *ἀπλάμνος*, *perplexed*

αἶ; literally, *without hands*. — παλῆος πεδίοιο. Cf. 2. 786. — ἐνὰ τ' ἔβραμ' ἐπίσσω, *runs back again*.

601-606. οἶον . . . "Ἐκτορα = οἶος δὴ ἔκτωρ ἐστί, ὃν θαυμάζομεν. Κύρην. — αἰχμητὴν τ' (αὐτὸν) ἔμεναι = ὅτι ἐστὶν αἰχμητής. So Crusius: *how wonder we that Hector is both a lancer and a brave warrior!* Bothe says that this is spoken ironically, but it does not so appear to me. — τῷ = τούτῳ. — δὲ = γάρ. — πάρα = πάρεστιν. — κείνος is employed δευτικῶς. See N. on 1. 20. — πρὸς . . . αἰὲν = *with your faces always turned towards the Trojans*. — μενεαινέμεν has the force of the imperative. See Ns. on 1. 20; 2. 10.

611-619. μάλ' ἰγγύς Hector. — Ἄμφιον. Cf. 2. 830. — Παισῶ was a town in Asia Minor. — εἰ, i. e. αὐτόν. — ἐπικουρήσοντα denotes the purpose of ἦγ'. See N. on 1. 18. — ἔχουα = ἐπέβαλον. — πολλὰ, sc. τὰ δούρατα.

620-626. λαῖ προσβάς, *impressing his heel upon it*. — ἀμφίβασιν, *encircling; literally, a going around*. — μέγαν περ ἴδοντα, *great as he was*. Cf. N. on 1. 181. — ἀπὸ σφαιῶν = ἀφ' ἑαυτῶν.

628-631. ἦν τε μέγαν τε, "a tall big man." Chapman. — υἱὸς Δ' υἱωδός. Sarpedon was the son of Jupiter and Laodamia. He was uncle, therefore, to Tlepolemus, whose father was Hercules the son of Jupiter.

633-637. τίς τοι . . . φωνί, *what necessity is there for you, a novice in war, to be trembling here*. πτώσσειν depends on ἀνάγκη. S. § 222. 2. — ψευδόμενοι—φασί, *they falsely say* = they utter a falsehood when they say. — ἐπεὶ . . . ἀνθρώπων, *since you are much inferior to those men; literally, want much of (being equal to) those men*. — ἐπί, *among* = *in the time of*.

638-646. ἀλλ' . . . θυμολέοντα, *but what a man do they say was the mighty Hercules (see N. on 2. 658), my indomitable, lion-hearted father!* — δε refers to the gender implied in βίην Ἡρακλεῖην. Cf. Butt. § 143. 5. c; S. § 172. N. 1. — δεῦρ', *here at Troy*. — ἕξ ὄης σὸν νηυσί, *with only six ships*. — παυροτέροισιν. See N. on 1. 82. — χήρωσε, *deprived, desolated*. — ἀποφθινύδουσι δὲ λαοί denotes the result of the cowardice charged upon Sarpedon, in the preceding member. — ἄλκαρ, *protection*. — οὐδ' . . . εἴσι, *not even if you were much braver (than you really are)*. Tlepolemus boasts that no strength or bravery can avert from Sarpedon, the death which now awaits him. — πύλας Ἀἴθαια περήσειν = *save*. Crus. The speech of Tlepolemus was highly boastful and insolent.

648-654. κείνος refers to Hercules. — ἀφραδίρσιν. See N. on 1. 206. — εὖ ἔβρανον, *who had done a service*. — σοί limits τεύξεσθαι (*paratum iri*). K. § 261. R. 4 (end). — ψυχὴν, *thy life*. — κλυτοπῶλον = ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι. Schol.

655-659. ἀνέσχετο in order to throw it. — ἀμαρτῆ, *at the same time*. — Σαρπηδὸν is in apposition with ὁ μὲν, *the one (viz.) Sarpedon*. — τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν = τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ (Tlepolemus). — βεβλή-

κων, *had struck*. For the ν *ἔφελκυστικόν*, cf. K. § 220. R. 1. — *αἰχμή—μαιμώουσα*, the furious spear. Cf. 4. 126. — *δοτέφ ἔγχρημφδεῖσα*, being driven close to the bone. — *πατήρ*, i. e. Jupiter.

665-667. τὸ . . . ἐπεφράσατ', *no one noticed it*. The reason is found in *σπυδόντων*. See N. on 1. 196. *οὔτις* is limited by *ἐταῖρων* understood, with which *σπυδόντων* agrees. — *ὄφρ' ἐπιβαίη*, in order that he might ascend (his car), depends on *σπυδόντων*. — *πόνον* = anxiety. — *ἀμφιέποντες* = *ἔποντες ἀμφὶ αὐτόν*. Kōrpen.

670-676. *μαίμησε*. See N. on v. 661. — *μερμήριζε . . . θυμόν*. See N. on 1. 189. Ulysses was in doubt whether to pursue Sarpedon, or to attack indiscriminately the Lycian troops. His rage (*θυμός*) incited him to the former, but his prudence (*φρήν*) persuaded him to forego the more glorious yet uncertain achievement of killing Sarpedon, and to slaughter as many of the common Lycians as he was able. — *δγε*. See N. on 1. 190. — *τῶν πλεόνων* = *τοῦ πλεόνους*. Cf. v. 676. Kōrpen well compares this with the *οἱ πολλοὶ* of the Attics. — *μόρσιμον ἦεν*, it was destined. The subject is *ἀποκτάμεν*.

678-683. *Ἀθήνη*. She was the protecting divinity of Ulysses. — *κ'—κτάνε—εἰ μὴ—νόησε*. See N. on 2. 155. — *ἔτι πλεόνας*, even more. — *οἱ προσιόντι* (= *ἔπ' αὐτοῦ προσιόντος*), at his coming. — *δλοφυδνόν, πτεοῦς*, complaining.

684-688. *μὴ—έδσης*. See N. on 4. 410. — *ἔλωρ—κεῖσθαι*, to lie a prey. *ἔλωρ* is in predicate apposition with *μὴ*. — *ἔπειτα . . . αἰών*, and then let life leave me. S. § 218. 2. — *ἐπεὶ οὐκ ἔρ' ἐμελλον ἔγωγε—εὐφρανέειν*, since it was not to be that I should gladden. Cf. Butt. §§ 187. N. 11; 150. 85.

689-699. *οὔτι προσέφη* in his haste to meet the enemy. — *εἰσω*. See N. on 1. 811. — *φηγφ*. This sacred oak, which is improperly rendered by some, *beech-tree* (cf. Smith's citation of Mitford, vol. i. pp. 8, 9), is probably the one referred to in 6. 287; 9. 354, near the Scæan gate. Crusius explains it as the *quercus esculus* of Linnæus. It is probable that the *δρυεὶς* spoken of in 6. 438, and the tomb of Ilus, were in the vicinity of this sacred oak. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *δώραζε* = *ἔξω*. — *τὸν . . . ψυχῆ* = *he fainted*. — *κέχυτ'* has here the sense of the aorist. — *περὶ δὲ πνοῆ κ. τ. λ.* Construct: *πνοῆ βορέω περὶ ἐπιπνεύουσα ξόγρει θυμόν κεκαφῆστα κακῶς* (breathing with difficulty = gasping for breath). *κεκαφῆστα* is the Epic 2 perf. part. of *καφέω*.

700-702. *προτρέποντο* refers to flight with the back turned to the enemy, and is here opposed to *ὀπίσσω χάζονθ'*, retreating backward, i. e. with the face to the foe. Cf. v. 605. — *ὡς ἐπέδοντο* from Diomedes. Cf. v. 604. "With Homer *πυνθάνομαι* has perhaps invariably the meaning, *to learn or come to the knowledge of a thing by hearsay*, without implying previous inquiry." Carmichael Gr. Verbs, p. 251. Cf. K. § 311. 6.

704. *χάλκεος Ἄρης*, brazen Mars. This epithet is given to Mars,

either to denote his strength and warlike character, or because he had a brazen cuirass. Cf. 18. 222, where the same adjective is found with *δφ*, in the sense of a *clear or strong voice*, and 11. 241, where it is joined with *θνρος*, to designate a sleep from which one cannot awake = *the sleep of death*.

708-710. *μέγα πλοῦσιον μεμηλώς*, *very intent upon riches*. The participle is here used personally, and with present signification. Cf. Butt. *Ir. Verbs*, p. 174. — *λίμνη . . . Κηφισίδι*, *close by* (literally, *reclining on*) *the lake Cephissus*. Kühn. (§ 284. R. 1) calls this the dative of local aim or object. — *μάλα πλοῖα*, *very rich*.

711. *τοῦς δ'*, i. e. Mars and Hector. Some refer *τοῦς δ'* to *Ἀργείους* (see N. on 1. 891) in the following verso, and render *δλέκοντας*, *perishing*. But cf. *Odys.* 22. 805, where the verb is employed in an active transitive sense. See also Smith's *Crus. Lex. sub voce*.

714-718. **ὦ πόποι*. Cf. 2. 157. — *ἄλιον τὸν μῦθον*, *a vain promise*. — *ἀποπέσδαι*, *that he should return* (home), denotes that in which the promise consisted. — *ναῖ . . . ἀλκῆς*, *let us think about* (bringing) *vigorous aid*; or *let us call to mind* (and exert) *our great might*. The former interpretation is preferable.

720-725. *ἦ—Ἥρη*. See N. on 1. 891. — *ἐπιχομένη* to harness her steeds. — *ἀμφ'* belongs to *βάλε*, *put on*. — *ἀμφίς*, *about*, is here a preposition, and follows its dependent case. Crusius says that this clause is in explanatory apposition with *βάλε ἀμφ' ὀχέισσι*. — *τῶν*, sc. *κύκλων*. — *ἦνυς*, *felloes*. — *ἔπερθεν*, *on the outside*. — *χάλκε' ἐπίσσωτρα*, *brazen tires*. — *θαῦμα ἰδέσδαι*, *a wonder to behold*. S. § 222. 6. See N. on 2. 452.

726-731. *πλήμυαι*, *the naves*. — *ἀργύρου* is the genitive of material. S. § 200. 2. — *περίδρομοι*, *circular*, literally, *that which may be gone around*. — *δίφροι*, *seat or body* in which stood the warrior and his charioteer. — *ἐντέταται*, *was suspended*; literally, *was extended*. — *ἄντυγες*. See N. on v. 262. — *τοῦ δ'*, sc. *δίφρου*. — *βυμός*, *the pole*. — *δῆσε* refers to Hebe. — *ἐν . . . χρύσει'*, *she fastened on the beautiful golden straps* with which the yoke was attached to the pole. This description of Juno's chariot is a masterpiece of its kind. It is difficult to find elsewhere such minuteness of mechanical detail, thrown into so lofty and splendid a verse. In the following description of Minerva throwing over her shoulders the terrible, fringed *Ægis*—putting on her helmet fit for the infantry of a hundred cities—mounting the flaming car, and seizing her mighty spear, and with Juno driving fiercely through the self-opening gates of Heaven to the place where the son of Saturn sits apart from the other gods, upon the highest summit of the many-peaked Olympus, the poet reaches a height of sublimity, which is hardly surpassed in any uninspired composition.

736-740. *χιτῶν'*, i. e. corselet or cuirass. — *Διὸς* limits *χιτῶνα*, although it belongs in sense also to *τεύχεσιν*. — *δακρυβέρτα*, *tearful*, i. e. which produces tears or sorrow. — *αἰγίδα* here includes the shield, to

which the goat-skin belonged. See N. on 2. 447. — ἦν . . . ἐσπεφάνωται, which Terror encompassed all around. Cf. 11. 36. ἦν πέρι, i. e. περι ἦν. — Ἰωκή, the Pursuit or Tumult of battle, is here personified like Ἔρις.

741-747. ἐν . . . κεφαλῇ, in the centre was the head of the Gorgon. The emblems of Contention, Force, and Pursuit were arranged round about the Gorgon head. Γοργεῖη κεφαλῇ is put for Γοργοῦς κεφαλῇ. See N. on 2. 54. See also the same note for the construction of πελώρου. — τέρας is in apposition with κεφαλῇ, although some may choose to refer it to the ægis. — ἀμφίβαλον—τετραφάλῃον, covered with studs, and having four crests. Such is Buttman's explanation (Lexil. No. 103), which is followed substantially by all the more recent commentators. — ἑκατὸν . . . ἀραυίαν, suited to (= sufficient to cover) the infantry of a hundred cities. — φλόγεια, flaming, i. e. radiant, splendid. — ποσὶ βήσεται, stepped into; literally, mounted with her feet. — βριδῷ, μέγα, στιβαρόν. For this triplicity of epithets, see N. on v. 194. — τῶ=ῤ. So τοῖσιντε in the next verse stands for the relative. — κοτέσεται for κοτέσῃται. See N. on 2. 391. — ὀβριμώπαιρη, daughter of a powerful father (i. e. of Jupiter).

749-755. αἰτόματα . . . οὐρανοῦ, of their own accord heaven's gates roared (on their hinges). The smooth and melodious flow of this verse will be noticed by the careful reader. — ἔχον=ἐφύλασσον. — τῆς (i. e. ταῖς) ἐπιτέτραπται, to whom are entrusted. — ἡμὲν . . . ἐπιδεῖναι. The serene sky, in the language of the poets, was said to be open, but when enveloped in clouds, to be shut up. To the Hours was therefore intrusted, not only the custody of the Olympian gates, but the duty of rendering the heavens cloudy or serene. — τῇ βα, there then. — δι' αἰτῶων, through them, i. e. the gates. — εἶρον κ. τ. λ. Cf. 1. 498, 499. — στήσασα. See N. on v. 368.

757-763. οὐ is employed in negative interrogations, when an affirmative answer is expected or desired. Cf. S. § 219. 4. — τάδε καρτερὰ ἔργα, on account of such violent deeds, is the accusative of the thing. Cf. K. § 284. 6. Reference is had to the aid which Mars was rendering the Trojans. — ὀσσάτιόν τε (= ὄσσοντε) καὶ ὄλον—λαόν, how many and what choice warriors. — οὐ κατὰ κόσμον, not decorously (= without reason), is a negative repetition of what was asserted in μᾶψ. See N. on 3. 59. The reason is given in ἐμολ δ' ἄχος, where δὲ=γάρ. — ἔρπονα τοῦτον ἀνέρες, letting loose this rash god. The metaphor is taken from dogs, which the huntsmen let slip from the leash and urge on to the game. Heyne translates ἀνέρες, incitantes, but this is less forcible. — Ζεῦ πάτερ. Cf. v. 767. Repetitio instantis ἐμπατικῆ. Bothe. — μάχης depends on ἐξ

765, 766. ἄγρει, imper. of ἀγρέω in the sense of ἄγε, come! up! — ἔ (referring to Mars)—ὀδύνησι πελάζειν=ὀδύνας αὐτῷ δίδουαι.

769-772. μεσσηγύς . . . ἀστερόεντος, midway between the earth and the starry heaven. — ἠεροειδές, "the dusky distance." Crusius. Heyne takes

It simply in the sense of τὸν ἄερα. — ἡμενος . . . πόντον. The starting point may be considered as Olympus, the eye being turned toward Troy, between which and Mount Olympus lay the Ægean sea. — τόσσον . . . ἵπποι, so far did the loud-neighing steeds of the goddesses leap at a bound. Longinus quotes this as an example of the sublime.

774-777. ἦχι, where. — συμβάλλετον refers in number to both Σιμόεις and Ἀκμάανδρος. Cf. Odys. 10. 513. — ἔστησε. See N. on v. 368. — περι-ἔχευεν, poured around. — τοῖσιν is the dat. commodi. — ἀμβροσίην, i. e. ἀμβρόσιον εἶδαρ. See N. on v. 369. — νέμεσθαι denotes the purpose of ἀνέτειλε, and refers to τοῖσιν for its subject.

778-786. τρήρωσι . . . ὁμοίαι, in their steps like trembling doves, i. e. their steps betrayed haste and anxiety, or they had the rapid, gliding motion of doves. ἰδομᾶδ' is the accusative synecdochical. — ἔδι, wherec. — βίην Διομήδεος. See N. on 2. 658. It is highly to the praise of Diomedes, that around him were found the bravest and most numerous portion of the Grecian forces, as the only place of safety against Mars and Hector. — οὐκ ἀλαπαδνόν, unconquerable. — Ξέντορι. Many have supposed that Stentor was a common crier, but it is more probable that he was a distinguished warrior.

787-791. αἰδῶς (sc. ἐστὼ ὑμῶν), shame to you. — κῆκ' ἐλέγχεα. See N. on 2. 235. — ὅρα, as long as. — πρὸ πυλῶν Δαρδανιδῶν. The Scæan gate is referred to. See N. on 3. 145. — ἤησι of the Greeks.

795-797. ἔλκος ἀναψύχοντα, cooling his wound. — τό μιν βάλε. See N. on 4. 350. — ὑπὸ is to be constructed after ἰδρῶς. — κόμην, was weary. — χεῖρα with which he held his shield. — ἂν δ' ἴσχωρ, raising up. — ζυγοῦ ἤψατο. See N. on 1. 197.

800-807. ἦ . . . Τυδεύς. Tydeus indeed begat a son having little resemblance to himself. See N. on οὐ μὲν Τυδεΐ, 4. 372. — δέμας. Accusative synecdochical. — ὅτε τ' ἤλυθε κ. τ. λ. Cf. 4. 384 et seq. The apodosis is found in δαίνυσθαί μιν ἄνωγον. This latter verb is referred by Heyne to the Cadmeans, but it is better to refer it in the first person to Minerva. Cf. v. 802. — ὡς τοπᾶρος περ, as before, i. e. according to his wonted ardor. — πάντα. See N. on 4. 389. — κάματος πολυδίξ, "fiercely-assailing weariness, or the fatigue of impetuous battle." Crusins. — δέδυκεν, has come upon. — ἔπειτα, hereafter, henceforth. The comparison, by which Minerva so severely rebuked the inactivity of Diomedes, lies in this, that Tydeus without followers and in the midst of the enemy, fought with and overcame the Thebans, although in thus doing he disobeyed Minerva. But Diomedes with powerful forces at his command, declines the fight, even though the goddess promises him her assistance. Tydeus disobeys Minerva by engaging in battle, Diomedes by shunning the fight, and that too when he had often experienced her powerful aid.

816-824. προφρονέως, freely, willingly. — ἔτι, still. — ἕκνος refers

back to *πάματος*, v. 811. — *ἐφετμῶν* is trissyllabic by synizesis. In respect to this direction of Minerva, cf. v. 129 seq. — *τοῖς ἄλλοις* in respect to Ἀφροδίτη. — *τήνγ' οὐτάμεν*, sc. *ἐκέλευε* elicited from *οὐ εἶας*, v. 819. Cf. K. § 846. 2. c. — *ἀλήμεναι*, to assemble. Cf. v. 780. — *γυγνώσκω Ἄρηα—κοιρανίσοντα* = *γυγνώσκω ὅτι Ἄρης κοιρανῆει*. See N. on 2 409. — *μάκην ἀνὰ* for *ἀνὰ μάκην*. The preposition *ἀνὰ* does not admit of anastrophe. Cf. K. § 81. R. 2.

827–884. *τόγε* = *τοῦτό γε*, “*propter hoc, quod id te facere jussi*.” Bothe. Some edit *τόνδε* used *δεικτικῶς*. — *τοῖη*, such, i. e. so powerful. — *σχεδίην*, near, in close fight. Trollope finds an ellipsis here of *τυκῆν* or *πλαγῆν*. — *τυκτὸν κακόν*, an unnatural evil, i. e. one which is made, and not a product of nature. Köppen translates it, *formed of sheer evil*; Heyne: *in calamitatem et perniciem aliorum natum*. — *ἄλλοπρόσαλλον*, changing from one side to another, capricious, fickle. — *στεῦρ'*. See N. on 2. 597. — *Τρωσί*, against the Trojans. — *τῶν δὲ λέλασται* (Epic for *λέλησται*), and has forgotten these, i. e. the Greeks.

836–845. *χεῖρ* of Sthenelus. — *πάλιν*, backward. — *δ δ'* refers to Sthenelus, and *ἔρ'* denotes result. — *ἦ δ'*—*δεδ*. See N. on 1. 391. — *μέγα . . . βριδούρηγ*, and the beechen axle loudly groaned beneath the weight. — *γάρ* introduces the reason of what has just been said. — *αὐτίκ' ἐπ' . . . ἴππους*. “*Nempe Trojanorum vim superavit Græcorum disciplina et scientia militaris*.” Clarke. For the asyndeton, see Ns. on 2. 9; 4. 69. — *δ μὲν*, i. e. Mars. — *αὐτὰρ . . . κυνήην*, put on the helmet of Pluto, i. e. became invisible. Köppen starts the question (of which Heyne remarks “*acuta est, molesta tamen, questio Koppenii*”), what became of Minerva’s own helmet, when she put on that of Pluto. But it is absurd to propose such an inquiry in a passage like this, where, if ever, the poetic license may be indulged.

850–854. *οἱ δ'*—Ἄρης—Ἀθήνη. See N. on *οἱ μὲν—ἕκαστος*, 1. 606. — *ἠρέξασ'*, stretched, extended, as the hand or foot when in the act of throwing the spear. Mars was on foot, having lent Venus his chariot (cf. v. 363), and as he stood in front of the steeds of Diomedes, his spear passed over their yoke. — *τόγε* refers to the spear thrown by Mars. — *ὅπ' ἐκ δίφρου*, away under the seat, is joined by Spitzner and Köppen with *ἀιχθέηναι* (infinitive of result). But it is perhaps better with Crusius and others, to construct it with *ἔσεν*. Some give to *ὅπῳ* here the sense of *somewhat, a little*, but I prefer to consider it as denoting the direction of the spear.

855–861. *δευτέρος ἀδδ'* (= *u.c.*) answers to *πρόσθεν* (= *πρότερος*) in v. 851. — *ἐπέσειε*, fixed it, i. e. gave it such direction and force, as to cause it to enter the part of the body referred to. — *τῇ ῥα*, just there. — *ὄβρα* refers to Diomedes. — *ἐκ—σπῆσαν*, he drew forth. — *ὅσον* = *as loud as*. — Ἄρηος. See N. on 2. 381.

864-870. ἐκ νεφῶν, from the clouds = from the place of clouds. i. e. in the atmosphere. — ἀήρ, "caligo." Bothe. — καύματος . . . ὀρνυμένη, when a strong wind arises through the heat. καύματος ἐξ, i. e. ἐκ καύματος. Such is the interpretation of Wolf, with which Spitzner and Voss agree. But Heyne places a comma after καύματος, and explains it, διὰ καύματος vel pro ἐν καύματι, καύματος ὄντος. — ὁμοῦ νεφέεσσιν, together with the clouds, not enveloped in clouds, as some translate it, for the comparison lies in this, that as a dusky cloud appears in the region of clouds, so Mars amid clouds ascended. — ἄμβροτον αἶμα. Cf. v. 839.

872-882. οὐ . . . ἔργα. See N. on v. 757. — τετληότες εἶμεν = τετλήκαμεν, only more emphatic. Cf. Mt. § 559. — ἰότητι is the dative of means. — χάριν φέροντες = χαριζόμενοι (denoting purpose. See N. on l. 18). Cf. l. 572. — σοί = διὰ σέ, or σοῦ χάριν. Köppen. — μαχόμεσθα, sc. ἔπεισι ἀλλήλοις. — ἀήσυλα, Epic for αἰσυλα. Cf. v. 403. — ἐπιτείδονται καὶ δεδμησέσθα. See N. on 4. 805. — προτιβάλλει, restrain, repress, is opposed to ἀνιείς, incilas. — ἐπεὶ introduces the reason why Jupiter did not restrain Minerva. — μαργαίνειν = μαλινεσθαί. Schol.

883, 884. Cf. 458, 459.

885-887. ἀλλὰ . . . πόδες contains the protasis of ἢ τέ κε κ. τ. λ. — αὐτοῦ, i. e. on the field of battle. — ἔα, Epic for ἔφ. Cf. 4. 231.

890, 891. Cf. l. 176, 177.

892-898. ἀδόσχετον (Epic for ἔσχετον), intolerable. — οὐκ ἐπιεικῶς, unyielding. — τὴν . . . ἐπέεσσιν. Cf. l. 590, where Vulcan refers to the personal chastisement inflicted upon Juno by Jupiter. — κείνης — ἐνεσίστησιν, by her counsels or contrivance. — ἀλλ' . . . ἔχοντα, but truly I will not allow thee to suffer pain for a long time (= any longer). The participle is put for the infinitive in the dependent clause after ἀπέχω. Cf. K. § 310. 4. e. — εἰ δὲ . . . γένεν, i. e. εἰ δ' ἐγένου ἐξ ἄλλου τευ (i. e. τινός). — ἄδ' ἀδηνος, thus destructive. This epithet is given to fire in 2. 455, and elsewhere to Minerva. — Οὐρανίωνων, the sons of Uranus = the Titans, who were confined by Jupiter under Tartarus.

900, 901. Cf. vs. 401, 402.

902-906. ὄπης refers to the sap of the wild fig-tree, which was used by the ancients to coagulate milk. This simile is employed because of the resemblance of the setting of milk, to the staunching of the wound of Mars by Πᾶου. — μάλα δ' ἄρ' ἄρ' ἄρ', very quickly. — περιστρέφεται, is stirred. Frolope follows the reading περιτρέφεται, curdles, coagulates, restored by Eustathius from Herodian. The dative κυκλώσῃσι is instrumental, by the mixer. Cf. K. § 285. 1 (2) — τὸν δ' ἠβη. Such offices were not deemed unworthy of the most illustrious females. — χαρίεσσα δὲ εἵματα ἔσσαν (1 aor. of ἔσσυμι), put on him his beautiful robes. Heyne considers the verses following this as spurious.

ILIAD VI.

This book is entitled "Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία, and is one of the most interesting of all the rhapsodies of the Iliad. It has been well remarked, that Homer's name would have been immortal, had he written nothing but this book.

1-4. οἰάθη, sc. ὑπὸ τῶν θεῶν. — Ἰδουσε μάχη, *the battle raged*. μάχη is here put for οἱ μαχομένοι. — πεδίοιο is the local genitive. See N. on 2. 785. — ἀλλήλων depends on ἰδυνομένων (taken actively. Cf. 4. 112) as the terminal genitive. S. § 199.

5-8. πρῶτος after the departure of the divinities. — ἔρκος. See N. on 1. 284. — φῶς is put here for *victory, safety*. — 'Ἀκμάωντ'. Cf. 2. 844.

9-11. Cf. 4. 459-461.

18-19. Ἀρίσθρ. Cf. 2. 836. — ἀφνειὸς βιότω. See N. on 5. 544. — φίλος δ' ἦν ἀνδράποισιν, *and he was a friend to men*, i. e. he practised hospitality to strangers. — φιλέσκειν = ἐξένισεν. Schol. — ὄδῳ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων, *living in a house by the road*, that he might be more accessible to strangers and way-faring men. — ἀλλὰ οἱ οὖτις κ. τ. λ. Cf. 2. 873. — ἀπήρα, sc. Διομήδης. — αὐτὸν stands opposed to δερῶποντα Καλήσιον. — ὑφηρίοχος, *under-charioteer*, or perhaps, as Trollope thinks, it is the same as ἠρίοχος. — γαῖαν ἐδίγη, *fell to the ground* = were slain.

20-28. Εὐρύταλος. Cf. 2. 565. — Νύμφη νηῖς, *the Naiad-nymph*. — σκότιον, *illegitimate*; literally, *secret, clandestine*. — ποιμαίνων refers to Bucolion. — Μημιστηϊάδης, *the son of Mecisteus*, i. e. Euryalus. Cf. 2. 565.

29-35. Πολυπόκτης. Cf. 2. 740. — Περκώσιον, *of Percote*. Cf. 2. 835. — Λήϊτος. Cf. 2. 494. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 735. It will be seen that most of the leaders named in the catalogue of the ships, are made to signalize themselves in the subsequent engagements.

38-45. ζῶν ἔλ', *took alive*. — γὰρ serves to explain how Adrastus was thus taken. — ἀνυζομένω = παρασσομένω. Schol. — πεδίοιο. See N. on v. 2. — ὄζφ . . . μυρκίην, *being entangled in* (literally, *impeded by*) *a myrtle bough*. "The myrica, or tamarisk, is a tall and beautiful tree, which seems to have been very luxuriant in the neighborhood of Troy." Trollope. — ἐν πρῶτῳ βυμβῷ = ἐν τῷ ἔρκῳ τοῦ βυμοῦ. — παρά, *near*. — ἐπὶ στόμα = *upon his face*. It is more commonly ἐπὶ κεφαλῇ. — λαβῶν-γούων. See N. on 1. 407.

46-50. ζῶγρει, *take me alive* = grant me life. — πατρός, sc. δόμφ. This ellipsis is quite common. — κειμήλια *valuables*; literally, *things stored up*, as precious metals, costly apparel, ornaments, etc. — κεν-χαρῖσαρτο (*will bestow*)—εἴ κεν-πεπόσειε. See N. on 1. 255.

51. Cf. 2. 142; 3. 395.

52-54. *καὶ δὴ μὴν τάχ' ἔμελλε—δῶσειν, and he was now just about to give him.* — *καταζέμεν* denotes the purpose of *δῶσειν*. — *δμοκλήσας* = *ἀπειλήσας*. Schol.

55-60. *τίη . . . ἀνδρῶν, why do you thus pity men?* For the construction of the genitive, cf. Mt. § 348; S. § 193. — *ἦ τοι* (dat. cosmmodi. See N. on 1. 89) . . . *Τρῶων* is ironical. — *κατὰ οἶκον, at home, i. e. in Sparta.* — *τῶν μήτις ὑπεκφύγοι, let no one of them escape.* See N. on 4. 410. — *αἰὼν ἄλαδρον, dire destruction.* Nitzsch (on Odys. 1. 11) renders it, *precipitous destruction* into which one can easily plunge, and makes it an epithet of death, when the discourse relates to an escape from great danger. Cf. Smith's Crus. Lex. — *μηδ' ὄντινα . . . φύγοι, and let not the child which the mother bears in her womb escape.* *ὄς* has here the force of a demonstrative (cf. K. § 831. R. 1; S. § 171. 1), and is the antecedent of *ὄντινα*, the proper antecedent *κοῦρον* being attracted into the relative clause, which is placed first for the sake of emphasis. See N. on 2. 38. The cruelty of Agamemnon is to be referred to the spirit of those times, when it was usual to involve his whole family in the punishment inflicted upon a man, and even to extend it to the child unborn (cf. 2 Kings 8, 12; 15, 16; Hos. 18. 16; Amos 1. 18). Some, however, take the words of Agamemnon in a hyperbolic sense. — *ἀκήθεστοι, uncared for* = *unburied.* — *ἔφαρτοι, unseen, i. e. utterly destroyed so as to have no existence.*

62-65. *εἰσῆμα παρεκάν, advising what was right in respect to an enemy.* — *ἦρω', i. e. ἦρωα.* — *ὄτρα, 2 aor. 3 sing. of οἰτᾶω (οἰτῆμι).* — *ὁ δ' ἀνετρέπερ', and he (i. e. Adrastus) fell backwards.* — *λὰξ ἐν στήθεσι κ. τ. λ.* Cf. 5. 620. No valid excuse can be made for this cruelty of Agamemnon.

68-71. *ἐνδρῶν ἐπιβαλλόμενος, desiring (literally, falling upon) the spoils.* For the genitive, cf. K. § 274. 1. a; S. § 193. — *ὡς . . . ἴκηται, so that he may go to the ships with the most spoil, i. e. that he may secure to himself the most booty.* — *καὶ τὰ (= ταῦτα), sc. ἔναρα.* — *νεκροῦς—τεθνηῶτας* is no tautology, but a fulness of expression for, *wholly dead, lying slain.* — *σολήσεν* is here followed by two accusatives. Cf. Mt. § 418; S. § 184. 1. Trollope remarks that Nestor by the use of the first and second persons, assigns to himself a share in the war, but leaves the spoil to his comrades. Perhaps, however, this is making too much of the change of persons, which is quite common in speeches of this sort.

73-76. *ἔνδα κεν—εἰσανέβησαν.* See N. on 2. 155. — *ὅπ' Ἀχαιῶν.* Matthiæ (§ 496. 3) says that *εἰσανέβησαν* is used for the passive, although the passive construction with *ὅπδ* may have been determined by *δαμέστες.* — *ἀναλκείησι.* See N. on 1. 205. — *ἄριστος, most skilful.*

77-82. *πόνος, "labor bellicus."* Bothe. — *ἐγκέλευται, resolves.* — *ἰδόν, undertaking.* — *μάχεσθαι* and *φρονέειν* explain *ἄριστοι.* See N. on 2. 452. — *στήτ' αὐτοῦ, do you (yourselves) stand here.* Hector and Æneas

were both retreating when Helenus addressed them. — *πρὶν . . . πεσέω*, before that they fleeing fall (= are slain) in the arms of their wives. Although this was spoken of the army in general, yet it virtually applied to Hector and Æneas, and was therefore a very severe and stinging rebuke. For the construction of *πρὶν* with the infinitive, see N. on 1. 98.

86-92. *Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ*. When the address passes from one person to another, the vocative is commonly placed first. Cf. Mt. § 312. 3. *ἀτὰρ* places the sentence in opposition to *ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι κ. τ. λ.* which precedes. — *γεραῖδς*, the matrons. Some refer this to women of high rank, without reference to age. *την* is the terminal accusative. — *ἐν πόλει ἄκρῃ* = *ἐν ἀκροπόλει*. — *πέπλον* depends on *δεῖναι* (v. 92), employed as an imperative (see N. on 2. 413), and constructed with *ἢ δὲ ξυνάγουσα*. — *ἐπὶ γούνασιν ὑπο* the knees, i. e. make an offering of the veil to the goddess. It is unnecessary to suppose that the statue of Minerva was in a sitting posture, since *to place upon the knees or in the lap*, has no reference to the mode in which the offering was presented.

93-101. *βοῦς—ἥνις* (i. e. *ἡνίδς*), yearling-heifers. — *ἠκέστας*, Epic for *ἀκέστας*. — *αἶ κ' ἐλήσῃ*, sc. *πειρώμενος*. See N. on 1. 66. — *αἶ κεν Τυδίδος*. "Asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis ἄγριον . . . φόβοιο." Bothe. — *μήστωρα φόβοιο*, master of fear, i. e. one who causes fear. — *ὄδσ*, thus as we fear Diomedes. — *ἰδεδίμεν*, Epic 2 pluperf. 1 plur. of *δίω*. — *ἔρχαμον*. Cf. 2. 837. — *οἱ* refers to Diomedes and limits *ἰσοφαρίζειν*. — *μένος* is the accusative synecdochical.

103-106. Cf. 5. 494-498.

108-109. *φᾶν* (i. e. *ἔφασαν*), sc. *οἱ Ἄργεοί*. — *δὲ=γάρ*. Schol. — *λλεξήσονται*, poet. fut. part. of *ἀλέξω*, denoting the purpose of *κατελθέμεν*. — *ἐλέλιχθεν* (= *ἐλελίχθησαν*) refers to the Trojans.

113-115. *ἔφρ'*. See N. on 1. 183. — *βείω*, i. e. *βῶ*. Crus. — *γέρουσιν—βουλευτήσι*. See N. on 2. 21. The authority of this council was probably necessary to the procession here referred to. — *ἐκατόμβας* refers to the twelve heifers spoken of in v. 98. Cf. v. 274.

117, 118. *ἀμφί*. The shield was so large, that when thrown behind the back, it covered the whole body from the neck to the ankles. This is denoted by *σφυρὰ* and *ἀχίνα*, to which extremities of the body *ἀμφί* refers. *σφυρὰ* and *ἀχίνα*, may be taken as accusatives synecdochical, or in partitive apposition with *μὲν* denoting the whole. See N. on 1. 24. — *ἄντυξ*, the rim or border (of the shield), is in explanatory apposition with *δέρμα*. — *πυμάτη*, on the extremity. — *δέεν* (= *περιέδεεν*. Eustath.) is here used tropically of a thing which has no motion. Cf. *φλέψ ἀνὰ νῶτα δέουσα*, a vein running along the back, 13. 547.

123-126. Freret and Böttiger (cited by Bothe somewhat approvingly) attribute the insertion of this episode about Glaucus and Diomedes, to a wish of the poet to gratify the posterity of the former, whom Herodotus (1. 147) says were among the kings of Ionia. — *τίς δὲ σύ ἐσσι, ἀνα*

who are you? In questions, δὲ retains its adversative force, which, however, cannot well be translated in English. — φέριστε, Epic for βέλτιστε — ἀνδράπων limits τίς. — οὐ μὲν γάρ ποτ', for never yet. — προβέθηκας . . . θάρσει. All the other warriors were fleeing before Diomedes. — ἀπάντων is governed in the genitive by προβέθηκας (= *thou excellest*), which contains the idea of comparison. Cf. S. § 198. 2. — ἔτ'. See N. on 1. 126. — ἐμῷ μένει, *my might*, is put tropically for the person. — ἀντιώσιν (for ἀντιώσι) from the Epic ἀντιώω, is protracted from ἀντιῶ (i. e. ἀντιῶω).

128-137. τίς is in apposition with the subject implied in εἰλήλουθας. — οὐκ ἂν . . . μαχοίμην. Cf. 5. 180. — οὐδὲ γὰρ οὐδέ. See Ns. on 2. 703; 5. 22. — Λυκόργος, Epic for Λυκοῦργος. — δὴν ἦν, *lived long*; literally, *was long*. Cf. K. § 240. R. 2. — ὅς βα. See N. on 1. 405. — ὅς ποτε, *he once*. An instance is now given of the impiety of Lycurgus. — τιθήνας, *nurses*, i. e. the Hyades or nymphs of Nisa, who brought up Bacchus. — Νυσῆτιον, *the Nysseian mountain*. This was doubtless in Thrace, of which country Lycurgus was king. Some erroneously consider it a mountain of India or Arabia. — αἱ δ' refers to the nurses of Bacchus. — βουκλήγι, *with an ox-goad*. Cf. Judges 3, 31. — γὰρ refers to δειδιότα.

138-143. τῷ refers to Lycurgus and ἔμιτς δίδωσαντο. — βεῖα ζῶντες, *living without care = happy, blessed*. Cf. Milton's Par. Lost, 2. 866-868.

“ — thou wilt bring me soon
To that new world of light and bliss, among
The gods who live at ease, ————— ”

μὲν τυφλῶν ἔθηκε. The gods frequently punished men by blindness, as in the case of Phineus, Tiresias, etc. — ἐπεὶ, *because*. — οὐδ' . . . μάχεσθαι is an emphatic repetition of v. 129. — ἀρούρης καρπὸν, *fruit of the earth = food*. — ὅς, *in order that*, has here its telic sense. See N. on 1. 185. — ὀλέθρου περίωδ' (*the limits of destruction*) = ὀλέθρον. Cf. Mt. § 430. 5. περίωδ' is the terminal accusative after ἔλας.

145-151. γενεήν, *race*. — ὀη . . . ἀνθρώπων, *such as are the race* ('crop.' Crus.) *of leaves* (produced in one vernal season), *so on the other hand* (δὲ. See N. on 1. 137) *is that of men*. Some refer this comparison to the transitory state, not of men, but of families, which by their follies or misfortunes come to nought, and then in happier days revive and flourish again in the virtues and fame of their posterity. But ἀνθρώπων γενεή, in v. 149, is to be explained by φύλλων γενεή, in v. 146, where successive and yearly crops of leaves are referred to, as is clear from φύλλα τὰ μὲν — ἄλλα (sc. φύλλα) δέ, which follows. — φύλλα τὰ μὲν refers to the leaves of the preceding season, withered and scattered by the frosts and blasts of winter. — ἄλλα δέ, i. e. the new foliage. — δὲ in ἔαρος δ' is equivalent to γὰρ. Kühner

(Jelf's edit. § 752. 1) takes δὲ in the sense of *et*. We often find in Homer co-ordinate thoughts expressed in a co-ordinate form. — ὡς . . . ἀπολήγει. This comparison of the frailty and ever changing condition of man, to the leaves which flourish for a season and then fall to the earth, is quite common in the writings of every age, and especially in the Scriptures. — εἰ . . . δαήμεναι. Köppen supplies ἐγὼ τοὶ καταλέξω. Some find the apodosis in πολλοὶ . . . ἴσασιν. But this is to be taken in the concessive sense, *although many men know it* = although it is by no means obscure.

152-159. Ἐφόρη, *Ephrya*, was the ancient name of Corinth. — μυχῶ, *in the interior*. Trollope says that μυχὸς Ἄργεος is simply a periphrasis for *Peloponnesus*. — Ξίσυφος—Ξίσυφος. The repetition is in consequence of the intermediate δ . . . ἀνδρῶν. This Sisyphus is the one whose punishment is referred to in *Odys.* 11. 598. — κέρδιστος, *most crafty*; literally, *most gainful*, i. e. successful in the pursuit of gain. Eustathius observes, that Glaucus uses a word of ambiguous import, that he may not affect the memory of his ancestor. — ἡνοεήν ἐρατεινήν, *agreeable vigor*, i. e. manly force in connection with other attractive qualities. "Virtutem in bello, non sævam et ferocientem sed cum humanitate conjunctam." Clarke. — θυμῶ belongs to ἐμήσατε as the local dative. — δς β'. See reference in v. 131. — ἔλασεν, sc. τὸν Βελλεροφόντην. — πολὺ φέρτερος, *most powerful*, refers to Proetus and not to Bellerophon as Köppen thinks. — εἰ is the dat. commodi. — ἐδάμασσαν, sc. τοὺς Ἄργεῖους.

160-162. τῷ refers to Bellerophon and limits ἐπεμήνατο, and not μῆμεναι (as Köppen and Passow construct), which infinitive denotes the purpose of ἐπεμήνατο. — ἀγαθὰ φρονέοντα, *thinking good things* = possessed of a virtuous mind.

164, 165. τεθναίης is considered by some to denote a wish or imprecation (*S.* § 216). But it is probably put for the imperative, implying that the life of Proetus was in danger. — κέκτανε, i. e. κατάκτανε. — μ' is put for μοί.

166-171. ὅλον ἄκουσεν, *on account of what he had heard*. We frequently find the relative εἶδος and ὅσος, put for ὅτι τοιοῦτος or ὅτι τόσος. Cf. *K.* § 829. *R.* 8; *Mt.* § 480. *Obs.* 3. — σεβάσσατο, "*veritus est.*" Crus. — τόγῃ, i. e. τὸ κτείνειν αὐτόν. Had he slain Bellerophon, it would have been a violation of the laws of hospitality. — Λυκίηνδε. Cf. 2. 877. — θυμοφθόρα, *deadly*. — ὅφρ', *in order that*. — δεῶν . . . πομπῇ, *under the distinguished conduct of the gods*.

174-183. ἐννήμαρ. See *N.* on 1. 53. — ἐννέα βούς ἰέρευσιν. An ox was slain and served up each day for his entertainment. In accordance with the forms of ancient politeness, no inquiry was made respecting the business of the guest until the days of feasting were ended. Cf. *Odys.* 1. 124; 4, 60. — σῆμα, *sign*. Symbols or signs were used on such occasions, known only to the parties between whom the communication took place

— *πρῶτον . . . κεφνέμεν*, first he commanded him (i. e. Bellerophon) to kill the monstrous Chimera. This monster is here said to have the head of lion breathing flames, the body of a goat, and the tail of a dragon. According to Hesiod (Theog. 819, etc.), she had three heads of the animals before mentioned. — *δεδὸν—μέγος*, terrible force. *κυρὸς μέγος* is a periphrasis for *πῦρ* itself. — *πιθήσας*, trusting to, confiding in. The difference in sense between this word, as used here, and in 4. 398 (see Note), and the equivalent expression *τεπέσσει πεποιθότες* in 12. 256, has led Buxmann to conjecture that *πεποιθὸς* was also the original reading in this place. In 18. 869; Odys. 21. 315, where *πιθήσας* is employed in the same sense of trusting to, the MSS. have the various reading *πεποιθὸς*.

184-190. *Σολύμοισι*, the Solymi, were a warlike people in the country of Lycia, or, as some say, between Lycia and Pisidia. Cf. Ody. 5. 288, where they are said to have been neighbors of the eastern Æthiopiæ. Some have fancied that they were Jews, from the similarity of their name in sound to that of the Latin name of Jerusalem. Cf. Tacit. Hist. 5. 2. — *καρτίστην . . . ἀνδρῶν*, and he said that he entered this fiercest fight of men = and he said that this was the fiercest fight of men into which he had entered. — *Ἀμαζόνιας*. Cf. 8. 189. The labors of Bellerophon were similar to those imposed upon Hercules by Eurystheus, and upon Jason by Pelias. It will readily be perceived how descriptive of the times were these labors. — *τῷ* refers to Bellerophon. — *ἀπερχομένην* from the fight with the Amazons. — *ὑφαίεν* refers to Jobates the father of Anteia. — *εἶσε λόχον*, placed in ambuscade. Cf. 1. 227. — *τε* . . . *νέοντο*, i. e. they were all slain, as appears from v. 190, which for this reason is introduced by *γάρ*.

191-195. *γίγνωσκε*, sc. *Ἰοβάτης*. — *αὐτοῦ*, there, i. e. in Lycia. — *τιμῆς . . . πάσης*, half of all his royal honor. The kingly honors here referred to, were the command of armies, the oversight of sacred rites and festivals, the presiding over councils, the decision of causes, etc. — *οἱ* in *καὶ μὲν οἱ* is the dat. commodi. — *τέμενος*, "a royal manor." Crus. We find in 12. 310, that Sarpedon incites Glaucus, by referring to the possessions given them in Lycia on the banks of the Xanthus by their countrymen. — *ἐξοχὸν ἄλλον*. S. § 198. 2. — *φυταλιῆς* limits *τέμενος* in the sense of an estate suitable for vine-cultivation. Heyne puts a comma after *καλόν*.

200-205. *καί, ενν.* — *κείνος*, i. e. Bellerophon. — *ἀπήχθετο—δεοῖσιν*. The evidence of this was the sudden and premature death of Isandrus and Laodameia. — *πεδίον τὸ Ἀλλήιον*, the Aleian plain, lay between the rivers Pyramus and Sinaros near Mallus in Cilicia. Cf. Herodot. 6. 85. — *ὄν θυμὸν κατέδων*, eating his own mind, i. e. being a prey to melancholy. — *πάρον*, the path, i. e. the society. *οἱ νιδόν*. See N. on 1. 104. — *τήν*, i. e. Laodameia.

206. *καὶ . . . γενέσθαι* is a reply to the question proposed by Diomedes, v. 123. In consequence of the emphasis demanded by the pronoun,

Spitzner after Thiersch (§ 205. 14) writes 'ἰππόλοχος δ' ἔμ' ἔτικτε in the preceding clause.

208, 209. These verses were celebrated among the ancients and often quoted. Heyne calls them golden verses to be fixed deeply in the minds of youth.

218, 214. ἔγχεος . . . χθεσὶ in token of amity. — μελιχίοισι (sc. ἔπεισιν), *words of honey* = friendly words.

215-221. πατρῷος, *paternal, hereditary*. γὰρ introduces the proof of the foregoing assertion. — ξεινήια (sc. δῶρα), *gifts of hospitality*. — ἀμφικύπελλον. See N. on 1. 584. — ἰὼν to the Trojan war.

222-230. Τυδέα—μέμνημαι. The accusative of person sometimes follows verbs of remembering. Cf. K. § 278. R. 18; S. § 192. N. 1. — δ' after Τυδέα is causal, and introduces the reason why Diomedes speaks of his grandfather, but not of his father. — κάλλιφ' for κατέλιπε. — Ἀργεὶ μέσση, *in the midst of Argos* = *in Argos*. — ἔτε—ἴκωμαι. See N. on 1. 168. — τῶν δῆμον, i. e. δῆμον τῶν Λυκίων. Crus. — δι' ὁμίλου, *in the crowd*, where it would be more difficult to distinguish between the combatants, and where there would be more danger, that friends like Glaucus and Diomedes would fight through ignorance of each other. — δὲ . . . πόρῃ, i. e. ἐάν τινα θεός γε πόρῃ. Crus. Cf. N. on 1. 189. In like manner δὲν κε δόνηται = ἐάν τινα ἐναίρειν δύνῃ. — οἶδε refers (δεικτικῶς) to the Trojans and Greeks.

234. φρένας . . . Ζεὺς. We are not to consider the poet as blaming the generosity of Glaucus, or as intimating that the two heroes were actuated by a sordid reference to the worth of the articles exchanged. He simply means to say, how the act would be regarded by men in general, or perhaps that Glaucus in the warmth of his friendship, had no more thought of the worth of his armor, than he would have had if Jupiter had deprived him of his understanding. — δὲ. See N. on 2. 112. — πρὸς Τυδείδην, *with the son of Tydeus*. The preposition πρὸς is sometimes employed as here of exchange. Cf. K. § 298. III. 3. d. — χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐννεαβόλων. "This unequal exchange of Glaucus and Diomedes passed into a proverb." Trollope. ἐκατομβόλων is the genitive of price. K. § 275. 3.

237-241. Σκαίδε τ' ὑβόλας. Cf. 5. 789. — φηγόν. Cf. 5. 688. — ἀμφ' ἄρα μιν—δέον (i. e. ἔθειον), *ran around him*. — ἔτας, *friends, acquaintances*. Cf. Ody. 4. 3. — ἔξειε in order = *in procession*. — δὲ = γὰρ. This clause is considered by Eustathius, as a parenthetical remark of the poet himself.

248-246. ξεινήη, "*polished*." Voss. So Liddell and Scott. Crusius translates it *leion*. — αἰδοθήρσι, *porticoes or piazzas*. — αὐτῷ, i. e. the palace. — λίθιοι is the genitive of material. S. § 200. 2. — πλησίον ἀλλήλων. S. § 187. 3. — παῖδες, *wives*. — παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν, *beside their wedded wives*.

247-258 *ἐτέρωθεν* . . . ἀλλῆς, *opposite, on the other side within the court* — *τέγχοι* = *ὑπερώοι*. Schol. As these apartments were on the same floor with those of Priam and his sons, the true interpretation is, *under the roof*, as opposed to apartments which were under the porch. Trollope thinks that these twelve chambers and the fifty previously mentioned formed two sides of a quadrangular building, of which the palace or part occupied by Priam was the third; the *ἔρκος* or inclosure completing the square. — *θάλαμοι* is limited by *κουρῶων*. — *οἱ* limits *ἐνωστήη*. — *ἠπιόδοτος, indulgent, tender*, an epithet of one who shows kindness by presents. Felton well remarks, that "the incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart." — *Λαοδικὴν ἐσάγουσα*, *leading in* (=attended by) *Laodice*, from her apartment to that of her mother. Some with Eustathius take *ἐσάγουσα* in an intransitive sense, while others supply *ἐαυτήν*, *going to Laodice*, i. e. to her apartment. — *εἶδος*. Accusative synecdochical. — *ἐν τ' ἕρα οἱ φῶ χειρὶ* is put for *ἐνέφω αὐτοῦ χειρὶ*, i. e. *ἐθεξιοῦτο αὐτόν*. Trollope.

255-260. *τεῖρουσι* (sc. Τρῳᾶς), *press hard the Trojans*. — *δυσώνομοι, hated, abominable*; literally, *having a bad name, one of ill omen*. — *ἐλδοῦν'* — *ἄνασχεῖν*. See N. on l. 179. — *ἐξ ἕκρης πόλιος* = *ἀκροπόλεως*. — *ὄφρα κε*. See N. on l. 509. — *ὥς, in order that*. See N. on l. 185. — *ἐπειτα δὲ* stands opposed to *πρῶτον*. — *δνήσεται* depends on *ὥς*. — *κεκμηῶται, worn is weary*. See N. on l. 35. — *ὥς, as*. — *τόση*, Epic for *σὺ*. — *ἀμύνων, with fighting*.

264-270. *ἔειρε* = *πρόσφερε*. — *μὴ μ' ἀποκυλώσῃς, lest you enfeeble me*; literally, *deprive me of the use of my limbs*, a very expressive word to denote the effect of inebriating drinks. — *λάθωμαι, I forget = lose*. Cf. l. 486, where is found the opposite expression *μνήσασθε Δούριδος ἀλκῆς*. — *λείβεῖν* depends on *ἄζομαι, I fear*. — *ἔστι, i. e. ἐξεστε*. — *αἵματι . . . εὐχειάσθαι*. Cf. 1 Chron. 22. 8. — *ἀγγελίης*. See N. on l. 128. — *δυέεσσιν, oblations*.

271-278. See Ns. on vs. 90-97.

281-285. *ὣς . . . χάνοι!* *would that the earth might then open for him!* Kühner (§ 260. R. 9) says that the presence of *κὲ* (i. e. *ἄν*) renders this not properly a wish, but a doubtful condition = *the earth should then open for him*. But cf. Mt. § 513. Obs. 1, with the examples cited. — *πῆμα*. See N. on l. 160. — *Ἄϊδος εἶσω, sc. δόμον*. — *φαίην κε* commences the apodosis.

286-292. *μέγαρ'*, i. e. *μέγαρα*. See N. on l. 205. — *ταί—γεραῖς*. See N. on v. 87. — *ἀλλισσαν, sc. αἱ ἀμφίπολοι*. — *κατὰ ἔστυ, sc. δέοντες*. Kōppen. — *θάλαμον*. "This was the principal bed-chamber of the house, where were kept the vases, and other valuable articles of ornament." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 498. — *κατεβήσατο, proceeded towards* (cf. Jelf's Kuhn. § 557. Obs.). The *θάλαμος* was on the same floor

with the *αύλη* of the Andronitis. Cf. Smith's Dict. l. c. Nitzsch, however, takes it in the sense of a *cellar* or *vault*, closed by a double door, with double fastenings. — *κρήντα*. See N. on 3. 882. — *Σιδονίηθεν*. Paris is said to have touched at Sidon on his return from Sparta, and having surprised the Phœnician king by night, carried away much treasure and many captives, among whom were the Sidonian women here spoken of. — *τὴν ὁδόν, ἣν, in the voyage* (literally, *way*) *in which*. For the accusative of the way with verbs of motion, cf. K. § 276. 6. — *εὐπατέρειαν, descended from an illustrious father*, i. e. Jupiter.

294, 296. *ποικίλμασιν, in its embroidery*. S. § 206. 2. — *ρείατος, the lowest, undermost*; the place reserved for the most valuable of the robes and shawls. — *ἅλλων = of all*.

297-303. *την* is the terminal accusative. — *ἐν πόλει ἄκρη*. See N. on 2. 257. — *τῆσι* (i. e. Hecuba and the matrons) is the dat. commodi after *ἔειπε*. — *τὴν* is the first and *ἰέριαν* is the second accusative after *ἔδηκας*. — *ὀλολυγῆ, with a cry*. Eustathius says, that when the victim was slain, the cry *ὀλολοῖ* was raised, in order thereby to supplicate an omen. — *ἦ-Θεανό*. See N. on 1. 391. — *ἐπι γούνασιν*. See N. on v. 92.

306-309. *πότνι' Ἀθηναίη κ. τ. λ.* This prayer to the goddess is translated in Virg. *Æn.* 11. 488. — *ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, break now the spear of Diomedes*. — *αὐτὸν* (opposed to *ἔγχος*) . . . *πεσέειν, and grant that he himself may fall headlong*. — *ὄφρα, in order that*. — *αὐτίκα νῦν, forthwith*. — *ἱερεύσομεν, Epic for ἱερεύσωμεν*.

311. *ἀνένευε, refused*. This word literally signifies to *throw the head up or back*, and is opposed to *κατανέυω, to bend the head forward, or to nod* in token of approval.

314-320. *καλά*. See N. on 2. 88. — *ἕριστοι, most skilful*. — *οἱ*. Dat. commodi. — *ἐν πόλει ἄκρη*. Cf. v. 297. — *ἐνδεκάπηχυ*. See N. on 3. 135. — *πάρωδε, before, in front of*, i. e. on the extremity of the shaft. — *περὶ, i. e. περὶ ἄκρη*. Köppen. The ring served for an ornament, or to fasten the spear-head more firmly to the shaft. — *χρῦσεος* is dissyllabic by synizesis.

321-323. *τὸν δ'* refers to Paris. — *ἔποντα, employed about*. In its simple form this verb is found only here, but its compounds are used both in verse and prose. Cf. Butt. *Ir. Verbs*, p. 97; K. § 230. — *ἀφῶντα* (Epic for *ἀφῶντα* from *ἀφῶω*), *polishing*; literally, *handling to examine* and put in order. — *μετ', among*.

326-331. *δαιμόνι'* is here a term of reproach. Cf. 1. 561; 2. 190. — *οὐ μὲν καλὰ = οὐ μὴν καλῶς*. Crns. — *χόλον* against the Trojans for their manifestation of hatred and contempt. Cf. vs. 351, 504. — *εἰς* depends on *εἴνεκ'*. — *ἀμφιδέθε, burns around = rages*. — *σὺ δ' ἄν κ. τ. λ.* Hector means to say that Paris would blame another for the inactivity of which he himself is guilty. — *μαδίοντα-πολέμοιο*. See N. on

4. 240. — ἔτα, i. e. ἀνίστημι. — πυρός, with fire, genitive of material. K. § 278. R. 16; S. § 200. 2.

333, 334. Cf. 8. 59; 1, 76.

335-341. τόσσον, so much. Köppen takes it of time and supplies χρόνον. — ἔδειλον . . . προτραπέσθαι, but I wished to yield myself to grief on account of my recent defeat. — παρῆκουσ' denotes means. — μὲν αὐτῷ, to myself. — ἔδε, thus as she wishes. — δ' = γάρ. — ἐναμιβεται ἄνδρας, "alternates among men." Crusius. Paris means to say that, according to the mutations and chances of war, it will be his turn to conquer next. — δῶ is the present for the future (cf. K. § 259. R. 4. See N. on 1. 282), and the asyndeton denotes haste. Eustathius supplies ἔτα, in order that I may put on martial arms. — μέτεμι, i. e. μετελεύσομαι. Crusius.

342. τὸν δ' οὐτι προσέφη either through indignation, or because Helen anticipated him in her reply.

344-347. κυνὸς κακομηχάνου, = imprudent and mischievous. Helen is always introduced as heaping upon herself the most bitter reproaches. See Ns. on 8. 178-180, 242. — ἔτ μ' ἔφελ'. See N. on 1. 415. με is governed by προφέρουσα, which participle is constructed with ὄχεσθαι, in the sense of to carry away. Cf. K. § 810. 4. 1; S. 225. 8. — ἀνέμοιο limits θάλλα. — εἰς ὄρος. Reference is had to the custom of exposing infants on inhospitable mountains, where they would be certain to perish.

348-353. ἔδα, i. e. in the sea. — ἀπέρασε (sc. ἄν. K. § 339. R. 1), would have washed away. Butt. (Lexil. No. 25. § 3) derives this verb (which is usually referred to ἔβρω) from the theme ΕΡΑΩ, which suggests ἔρωω, the vowels being convertible in Ionic usage. This verb signifies to bring into the water and move any thing about in it. Cf. ἀρδμυς (18. 521), a watering-place, i. e. a place where cattle, flocks, etc. are driven to be watered. The idea to wash off or away, resides in the preposition ἀπό. — πάρος (Epic for πρὶν) — γενέσθαι. S. § 223. 2. — ἔδε as they have happened. — τεκμήραυτο, constituerunt, destinarunt. — ἀνδρὸς limits ἄκορος. — ἀμεινοῖος than Paris. — ἦδη, κενῶ, i. e. felt so as not to be insensible to. — τοῦτ' refers to Paris, and is spoken δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — ἔμπεδοι, firm, steadfast. In reference to the preceding context, this may be applied to the insensibility of Paris to the reproaches heaped upon him by the Trojans. — τῷ, therefore. — καί. "Helenæ quasi vaticinio plus momenti et gravitatis affert καί particula." Spitzner. — ἐπαυρήσασθαι, will reap the fruits, is a well-known ironical expression, for, suffer the consequences.

355-358. σὲ — φέρας, your mind. This construction is explained in N. on 1. 237. — ἀμφιβέβηκεν, has taken possession of; literally, has gone around, enveloped. — ἐμείο κυνός. See N. on v. 343. — αἰδοίμοι, celebrated (= rendered infamous) in song.

360-367. κείνις' is to be taken in a causative sense. — φιλέουσα περ,

friendly though you may be = *though with the most friendly intentions*. See N. on l. 181. — *ἐπέσονται* is the perfect with present signification. — *ἐμείω* is the objective genitive after *παθῆν*. — *τούτων* (i. e. Paris). See N. on v. 352. — *ἔντροσθεν πόλιος—έδοντα*, *while I am yet within the city* = before I leave the city. — *γάρ* denotes the reason, why Hector did not immediately leave for the battle-field. He seems to have had a presentiment that he should not return alive again to the city. — *καταμάρψην* = *καταλάβην*. Schol. — *οικῆας· τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ*. Eustath. — *εἰ—ἤ*, *whether—or*.

869. The meeting of Hector and Andromache has been regarded in all ages as a master-piece of pathos, simplicity, and tenderness. The incidents are varied and striking, and so connected with the general effect of the episode, that not one could be taken away without destroying the completeness and symmetry of the outline. Nor can we conceive of any thing which might well be added, without appearing as an excrescence, marring the otherwise beautiful creation of the poet. There is a completeness of detail, which leaves the mind of the reader satisfied, and wishing for nothing more. The filling up, or, as we may say, the coloring of the picture, is worthy of its general outline. The departure of Andromache with her nurse and infant child to the wall, when she heard that the Trojans were hard pressed by the Greeks—the joy with which she springs to meet her husband, who unknown to her had returned to the city, and who was now hastening to find her—the comparison of the child who hung on her bosom to a beautiful star—her affecting reference to the death of all her near relatives, and tender appeal to her husband, who is now to her a father, mother, and brother, not to make her a widow and his son an orphan by returning to the field of battle—the affectionate but magnanimous reply of Hector, whose courage and devotion to his country will not permit him to yield to the solicitation of his beloved wife, but whose spirits are weighed down by sad forebodings of the downfall of Troy, and the menial condition to which Andromache as a captive will be reduced—the smile with which in the midst of their grief, the fond parents look upon their child, frightened at the bright armor and nodding plume—the prayer of Hector that his son may become renowned, and gladden the heart of his mother by his warlike achievements—the words of consolation with which the hero seeks to cheer the desolate spirit of his wife—the final separation—the departure of Andromache, who often turns her tearful eyes back upon her beloved husband as she proceeds homeward—the lamentations of her maidens, who mourn for Hector, as though he were already dead, are incidents related with unrivalled pathos and simplicity, rendering this one of the most touching and beautiful passages, that has ever been written in any language.

373-375. *πύργῳ ἐφεισθήκει* to see the fight. Cf. v. 387. — *γῶδωσα*

and *μυρομένη* denote manner. — *τέμνεν*. See N. on 4. 298. — *ἐν οὐδόν*, sc. *τοῦ μεγάρου*.

376-380. *εἰ δ'* is an elliptical phrase for *εἰ δὲ βούλεσθε*. See N. on 1. 302. — *πῆ*, *whither?* — *γαλῶν* and the following genitives depend on *δόμος* understood. See N. on v. 47. — *ἐς Ἀθηναίης*, sc. *νηόν*. — *δεινὴν*, *dreadful*.

381-389. *ταμίη*, *stewardess, head female domestic*. — *ἐπεὶ . . . μυθεσασθαι*. See N. on *εἰ . . . θαίμεναι*, v. 150. — *ἄκουσεν τειρεσθαι*. Constructed with an infinitive, *ἀκούειν* implies a perception derived from hearsay, with the participle, an immediate, or if indirect, a well-grounded perception. Cf. K. § 811. 1. — *κράτος*, *vigilance*. — *ἐπειγομένη—μαιομένη* *εἰκνία*, *hastening like one distracted, "wild with grief."* Cowper.

391-395. *τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτῆς*, *back the same way*. For the accusative of way, see N. on v. 292. — *κατ'*, *along*. — *εἶτε πύλας ἴκανε*. The asyndeton promotes vivacity. — *διερχόμενος*, *having passed through*. — *Ἰκαίδς*. See N. on 8. 145. For the emphatic position of the word, see N. on 2. 38. — *τῇ* (sc. *δῶφ*), *there*. — *πολύδωρος*, *richly-endowed*. — *μεγαλήτορος*, *noble, magnanimous*.

396-401. *Ἠερίων*, *ὅς ἦναιον*. The genitive in apposition with *Ἠερίωνος* in the preceding verse, would have been the regular construction. The nominative is employed, because it commences the description of the preceding noun, and therefore introduces a new thought. Cf. Jelf's Kühn. § 477. 2; Crosby § 344. 2. Sophocles (§ 156. N. 1) explains it as being put by attraction in the nominative with *ὅς*. — *ὑπὸ Πλάκω ὑλήεσσιν*, *at the foot of woody Placus*. Hence its name *Ἠυροπλακίαν Θήβης* (Θήβης Ἠυροπλακίης). — *Κιλικέσσ'*. The Cilicians in Homer's time dwelt in Phrygia Major, in two divisions, of which the capital of one was Thebes, of the other Lyrnessus. At a later period, they emigrated to the country called after them Cilicia. Cf. Smith's Crus. Lex. — *ὅη* serves to refer *τούτῃ* with exactness to *Ἠερίωνος*, the connection having been interrupted by *Ἠερίων . . . ἀνάσσειν*. Cf. Jelf's Kühn. § 722. 2. b. — *δυγέτην ἔχεδ'* (sc. *ὡς γυνή*) *Ἔκτορι* (i. e. *ὕφ'* *Ἔκτορος*. Cf. 13. 173). So we use the verb *to have* in the sense of *to marry*. — *ἡ* refers to *Andromache*, and *οἱ* to *Hector*. — *αὐτῶς*. See N. on 3. 220. — *Ἐκτοριδην*, *son of Hector*. — *ἀλίγκιον ἀστὲρί καλῶ*, *like a beautiful star*. A simile of great beauty and appropriateness.

403-405. *Ἀστυδάκτ'*, i. e. *τὸν ἀνακτὰ τοῦ Ἰστοεὸς*. — *ὀλος*, *alone, only*. *Hector* was the great bulwark of the Trojans. — *ἔρβετο* (imperfect) = *ἐφύλαττε*. Schol. — *σιωπῇ* is to be taken with *ἰδών*, *looking in silence*. — *οἱ ἔγγι*, *near him*. — *δακρυχέουσα* denotes manner.

407-413. *δαμόνιε* is here a term of endearment. — *ἔμμορον*, i. e. *θύσμορον, κακόμορον*. Crus. — *γὰρ* confirms *ἡ . . . ἔσομαι*. — *πάντες ἐφορμηθέντες*, *Andromache indirectly praises the valor of her husband*,

who falls only when overpowered by numbers. — σεῦ ἀφαμαρτέου, being deprived of you. — ἐπεὶ . . . ἐπίσπης (from ἐπέσω), when thou shalt have died (literally, overtaken thy fate). Matthiæ (§ 521) says that the 2 aor. subj. here expresses the fut. exactum of the Latins, quem tu mortem obieris. See N. on 2. 475. — ἔχε' is opposed to θαλπωρή in the preceding verse.

414-420. ἀμὼν = ἡμέτερον. S. § 78. 8. — ἐκ is disjoined from πέρσεν by tmesis. — οὐδέ μιν ἐξενάριξε, but he did not spoil him. Such was the passion of the ancient heroes, to possess the arms of those whom they had slain, that this forbearance of Achilles to spoil his foe, is represented by Andromache as very magnanimous. The art of the poet is conspicuous, in thus keeping his principal hero before the mind of the reader, and putting his praise in the mouth of one, who had so little reason to love him as Andromache. — ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν, heaped upon him a mound. — Νύμφαι ὄρεσιθάδες, mountain-nymphs, so called because they dwelt in mountains and grottoes.

422-424. αἶ refers to Eetion. — ἰφ, Epic for ἐπί. K. § 218. Trollope says that this is the only instance in which ἰός, i. e. μῖός, the old masculine form of εἶς, occurs. — Ἄϊδος εἶσω, sc. δόμον. — ἐπ', among.

425-430. μητέρα is repeated in τὴν-ἡγογ', which verb refers to Achilles. — ἡ βασιλευεν, who was a queen, who ruled. — δεῦρ', i. e. in the Grecian camp. — ἀψ to her own country. — Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ κ. τ. λ. It would be difficult to find a passage equal to this in conjugal love and tenderness.

431-434. αὐτοῦ, here, is explained by ἐπὶ πύργῳ. — ὄρφαικὸν and χήρην are predicates. S. § 185. N. 1. — παρ' ἐρινεόν, by the wild fig-tree, or fig-hill (Voss), where the city was considered most accessible (ἀμβατος). See N. on 5. 698.

435-439. οἱ ἄριστοι. The names of these braves are given in the next verses. — ἀμφ' Αἴαντε δύο. See N. on 8. 146. — ἡ που . . . εἶδός, either some one well-skilled in auguries instructs them that the city is here most accessible. — αὐτῶν θυμός, their own mind.

441-446. τὰδε, those things pertaining to the defence of the city, spoken of by Andromache. — κακὸς ὅς (see N. on 8. 2), as a coward. — πολέμοιο depends on νόσφι, the verb ἀλυσκάδω being taken absolutely. — ἔνωγεν. Supply ἀλυσκάδω from the preceding context. — μάδων, I have learned, i. e. it has been my practice. — ἀρνύμενος denotes the purpose of μάχεσθαι. — αὐτοῦ is in apposition with ἐμοῦ implied in ἐμὼν (sc. κλέος). See N. on 8. 180.

447-449. Cf. 4. 163-165.

451-455. ὅτ' ἀπὸ τῆς Ἑκάβης, nor (the sorrows) even of Hecuba, or of Hecuba herself. S. § 160. 4. a. — κεν-πίσειεν. The optative with ἀν is employed, when a thing is to be expressed with moderation or reserve. Cf. K. § 260. 4. a. See also Xen. Cyr. I. 2. § 12, with my note. — ὅσσον referring back to τόσσον is to be taken adverbially. — σεῖ' (i. v. σεῖα,

Epic for σοῦ), sc. ἄλγος. — ἐλευθέρων ἡμῶν (= ἡμῶν τῆς ἐλευθερίας). *the day of freedom = liberty.*

456-461. *κεν* belongs to ὑφαίρου (see N. on l. 31, and on *κεν πέσσω* supra), and I have therefore placed a comma after it. — πρὸς ἄλλης = *as another's command.* So Körppen explains it by ἐπ' ἄλλης. — ὕδωρ φερέουσ. The daughters even of nobles and princes, in ancient times, performed the office of carrying water. Cf. Gen. 24, 13. Here it refers to one in a servile condition. Cf. Odys. 10. 105. — Μεσσηίδες ἢ Ἱππείδες (sc. κρήνης). These fountains were probably in Thessaly, as two of this name are mentioned by Strabo (IX. p. 302. 46), and Hector probably had in his eye the servitude of his wife to Achilles, the bravest of his foes. — πᾶλλ' ἀεκαζομένη, *much against thy will.* — ἐπιείσεται, sc. σοί. — ἀνάγκη of servitude. The expression is euphemistic, as ἡμῶν ἀναγκαίων (Il. 16. 836). — ποτέ τις εἴπωσι, *some one will say* (see N. on l. 137), or "*one may say* (= admit that one will say)." K. § 259. R. 4. — ἰδὼν, *when they see.* See N. on l. 35. — μάχεσθαι limits ἀριστεύεσκε. See N. on 2. 452. — Τρώων depends on ἀριστεύεσκε, by the force of the noun contained in the verb, the expression being = ἄριστος ἦν Τρώων. Cf. S. § 189.

462-465. *ὄσ, thus.* — νέον, *ancient, afraid.* — χήρει, *from want* (cf. S. § 203). The Schol. explains it by στερησει. — ἀμύνην depends on τοιοῦδ' (*able*). Cf. K. § 306. 1. c; S. § 222. 6. Butt. (§ 140. N. 3) supplies δίου. — δούλιον ἡμῶν. See N. on ἐλευθέρων, v. 455. — ἀλλὰ . . . καλύπτου, *but may the heaped up earth cover me, dead.* For the optative see N. on l. 42. — πρὶν—πυθέσθαι, *before that I hear.* S. § 223. 2.

466-474. *ὁδ παιδὸς ὄρεξας, stretched out (his hands) for his child.* The middle voice has here its reflexive signification, and the genitive expresses the object of desire. Cf. K. § 273. 8. b; S. § 193. — πρὸς κάλπον depends on ἐκλίνθη. — ἰάχων denotes manner. — ἀτυχεῖς, *terrified at*, 1 aor. pass. part. of ἀτύχω, as middle. — ἐκ δ' ἐγέλασσε κ. τ. λ. With what skill does the poet turn off the mind of his reader from the sad forebodings of Hector and Andromache, by this artifice of the childish terror of Astyanax at sight of the helmet. The picture, which would otherwise have been too dark and cheerless, is lightened up and rendered more pleasing by this simple incident. — ἀπὸ κρατὸς κέραυδ', *from the summit of the helmet.* — πῆλ' τε χερσίν, *and tossed him in his arms.*

476-481. *ὅτε δὴ, grant now.* — τόνδ'—παῖδ' ἐμόν, *this my son.* — ἐγώ, sc. ἐγενόμην. — Τρώεσσων, *among the Trojans*, is a local dative. See N. on 2. 285. — ὅδε, *thus as I have been.* — καὶ ποτέ τις εἴπωσι (see N. on 4. 459)—ἐκ πολέμου ἀνιόντα, *and some one will say of him returning from war.* Some supply ἰδὼν before ἀνιόντα, while others consider it as put for ἐκ πολέμου ἀνιόντος. But these are unnecessary modes of explanation, since εἰπεῖν, in the sense of *to speak good or evil* (usually with εἶ or κακῶς, but here the former by implication), takes the accusative. Cf. K. § 280. 2; S. § 184. 1. So Ernesti renders this passage. *de filio re-*

domite sic dicat. One of the Harl. MSS. reads εἶποι, which Trollope considers the true reading. Cf. Dawes's Miscell. Crit. p. 247. — φέροι, *let him bring* (see N. on l. 42). The more regular construction would have been φέροντα in connection with ἀνίδοντα. But the construction is conformed to the following χαρσίη κήτην, with which it is closely connected in thought.

484. *δακρύνει* (as adverb) *γελόσασα*, *smiling with tears*; "*tearfully smiling.*" Felton. Cowper, although usually very faithful to the original, has here departed from its beautiful and inimitable simplicity, translating the passage "*bitter tears with sweet smiles mingling.*"

486-498. *μοί*, *on account of me.* — *Διμῶ* is the local dative. — *ὅπῃ αἴσων*, *contrary to fate*, or perhaps *over and above fate*, i. e. before fate has decreed it. Cf. *Odys.* 1. 84. The general idea is that while no one will die prematurely, yet no human being is exempt from death. — *πεφυγμένον* (taken actively), is here followed by *μοῖραν* in the accusative. Cf. 22. 219; *Odys.* 9. 455. It is sometimes constructed with the genitive, when the idea of separation from the object is to be made prominent. Cf. *Odys.* 1. 18. See also K. § 271. 2. — *ταπρῶτα*. See N. on l. 6. — *ἄλλ' εἰς οἶκον κ. τ. λ.* These words of Hector are not to be considered as harshly spoken, but having their foundation in the wish to divert the mind of his wife, by her usual cares and domestic occupations, from long-continued indulgence in grief. — *τὰ σ'* (i. e. *σὰ*) *αὐτῆς ἔργα*, *their own employments.* — *ἰσθὼν* and *ἠλακάρη* are in apposition with *ἔργα*. — *τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάσιν*, *who are born in Ilium.*

495-501. *βεβήκει*. See N. on l. 221. — *ἐντροπυλιζομένη*, *looking back* as she went. What a beautiful touch is here given to this incomparable picture of conjugal tenderness. — *ἔνδοσι* the palace. — *ἐνῶρσεν*, *excited* by her presence and overwhelming grief. — *αἱ . . . οἶκον*, *they lamented Hector in his house, though still living.* *γῶν*, Epic 8 plur. aor. of *γῶω*. Spitzner takes it as a form of the imperfect. — *γάρ* shows why they wailed over Hector. — *ἔφαντο*. See Ns. on 2. 87; 8. 28, 866.

508-511. *οὐδὲ Πάρις δῆδυρεν*, *but Paris did not loiter.* — *ποικίλα χαλκῶ*, *decorated with brass.* — *ποσὶ . . . πεποιδῶς*, *relying upon his swiftness of foot* (literally, *swift feet*) to overtake Hector. The participle refers to the subject logically implied in *ἔγωνα φέροι* (= *φέρεται*) v. 511. See N. on 5. 185. — *ὡς δ' ὄρε*. This is one of the most splendid and appropriate similes in the whole poem. The gay and gallant bearing of Paris, is well illustrated by a well-fed horse breaking from his stable, and running in the pride of his beauty, with arched neck and flowing mane, to the meadows, where he has been accustomed to graze with his companions. This comparison is repeated in 15. 263-268, where it is applied to Hector, who having been stricken down by Ajax, is reanimated by Apollo, and returns with renewed vigor and activity to the fight. — *ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃν*, *full-fed at the manger* (Crusius), and therefore strong and spirited. — *Δεῖψ*. See

N. on 2. 147. — *πεθίαις*. See N. on 2. 785. — *κροαίων* = *κροάων*. — *ἐθρῆεις*, Epic genitive of *ἐθρῆης*. K. § 218. 15. — *ποταμοῖο*. See N. on 5. 6. — *ἀμφὶ . . . ἀτσοῦραι*, and on his shoulders (local dative) his mane waves about (i. e. to and fro). Cf. K. § 300. 2. b. *ἀτσοῦραι*, middle of *ἀτσω* as active. — *πεποιδῶς* properly stands for the accusative with the following *ἔ*. See N. on v. 505. — *μετὰ τ' ἡδεα*, into his accustomed places. i. e. the pastures. *νομῶν* is therefore added by way of explanation (*καὶ* being epexegetical, *even*), or it may be explained as a hendyadis.

513-516. *ἠλέκτωρ*, amber. Cf. *Odys.* 4. 73. A Schol. explains it by *ἥλιος*. — *αἶψα δ' ἔπειτα*, and immediately after, i. e. very soon after he left the lofty Pergamos. — *ἐδ' ἔρ' = ἔρ' ἔρα*, even when, viz. when. Cf. K. § 324. 3. R. 4. — *ἔδι ἧ*, there where = where.

521-525. *τοὶ* is to be constructed with *ἔργον μάχης*. — *κῆρ—ἐν θυμῷ* (= *ἐν στήθεσσι*. Köppen), my heart in my mind = my heart, my soul. So we say, *I am grieved at heart, my soul is pained, etc.* *ὑπὲρ σάδων ἀσχε'*. Cf. v. 851; 3. 42. — *πρὸς Τρώων*. See N. on 1. 160.

526-529. *ἴομεν* to the field of battle. — *τὰ=ταῦτα*. Cf. 4. 362. — *κρητῆρα—ἐλεύθερον*, free goblet = goblet of freedom, i. e. the cup mingled and drunk with joy at regaining their freedom. Madame Dacier compares with this the Hebrew expressions, *cup of salvation, cup of sorrow*. — *στήσα-σθαι* depends on *δάσ*. — *ἐλάσωντας*. The vulgar reading is *ἐλάσωντες*.

I LIAD VII.

This Book is entitled *Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία· Νεκρῶν ἀναφρασίς*. The single combat between Ajax and Hector finishes the narration of the first battle, after which the armies are engaged in the burial of the slain, and in consultation respecting the further prosecution of the war.

4-7. *ὅς δὲ δεῖς κ. τ. λ.* "The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to the sailors wearied with beating the sea with their oars." Felton. — *ὄθρον*, a favorable wind. — *ἐπήν . . . ἐλαβόντες*, when they are weary with striking the sea with their smooth oars. For the construction of the subjunctive after *ἐπήν*, cf. N. on 1. 168. — *καμῶν* denotes the cause. — *γυῖα* = *χεῖρες*. — *τῷ* refers to Hector and Paris.

8-16. *ὁ μὲν* (referring to Paris) and *Ἔκτωρ* (v. 11) are in partitive apposition with the subject of *ἐλέτην*. See N. on 1. 606. — *Ἄρηρ*. Cf. 2. 507. — *κορυνήτης*, armed with a club after the manner of Hercules. — *ἵππων ἐπίδλωμον* (from *ἐπάλλωμαι*), as he was leaping upon his chariot. See N. on 3. 265; 1. 85. — *λύτρο*, 2 aor. mid. 3 plur. of *λύω*, as passive.

20-22. *τῷ δ' ἄντιος*. In poetry the genitive more commonly follows

adjectives of meeting or approach. See N. on 5. 331. The dative is found again in 20. 422. — Περγᾶμου ἐκ κατιδῶν. Cf. 5. 460. — Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, for he willed (=granted) victory to the Trojans. The same construction is found in 8. 204; 13. 347. — φηγῷ before the Scæan gate. Cf. 6. 237.

24-32. μεμαῖα = σπουδάουσα. — ἦλθες—ἦ ἴνα—δῶς. The aorist has here the sense of the perfect, and therefore takes δῶς in the subjunctive instead of the optative. Cf. K. § 330. R. 1. b. See also Odys. 11. 94. — ἑτεραλκία νίκην, "decisive victory." Crus. Some translate, *that thou mayst give victory as an auxiliary*. Voss and Köppen take ἑτεραλκία in the sense of *alternating, shifting*. — τὸ (=δ) . . . εἴη, "quod valde bonum esset" Crus. This refers to ἀλλ' . . . πῖδοιο, and is parenthetic. — εἰσόκε. See N. on 2. 332. — τέκμων, end = destruction. — φίλον belongs to διαπραδέειν the subject of the sentence. — ὑμῖν ἀνατάτσει refers to Juno and Minerva.

34-36. ἴδ' as you advise. — τὰ (=ταῦτα) refers to the suggestion of Apollo — καὶ αὐτή, I myself also. — πῶς μέμονας, how do you propose.

38-42. ὄρωμεν. See N. on 1. 141. — ἦν τινα—προκαλέσεται (for προκαλέσεται), sc. κεισόμενος. See N. on 1. 66. — οἶδεν οἶος, entirely alone. The adverb imparts emphasis to the adjective, or as Trollope remarks, it contains the idea of motion, the challenge being given from a single combatant to another. — οἶον (sc. τινά), some one alone = some single champion.

44, 45. τῶν δ' refers to Minerva and Apollo. — σύνδετο—βουλήν. Helenus as a seer understood the language or decision of the gods. Cf. v. 53. — θυμῷ of Helenus. — ἦ βα, viz. *that which*. See N. on ἄρα, 1. 405. — θεοῖσιν, i. e. Minerva and Apollo.

47-53. Διὶ μῆτιν ἀτάλαυτε. See N. on 2. 169. — Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος = τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. See N. on 1. 230. The copula in the relative clause is frequently omitted. Cf. Butt. § 148. 9. — οὐ γὰρ πο, for not yet. — μοῖρα, sc. ἐστίν. — πόντον ἐπισπεῖν, to overtake fate (=to be slain), is an expansion of the preceding δανεῖν. — ἔκ' = purpose or decision. See N. on v. 44.

54-56. Cf. 3. 76-78.

59-64. ὄρισον δοικότες αἰγυπιοῖσιν, similar to vultures. — φηγῷ. Cf. 6. 237. — δὲ is here causal. — εἶατο, Epic for ἦντο. — ἀσπίσι . . . πεφρικυῖαι, bristling with shields, etc. S. § 206. 2. See N. on 4. 282. — οἷη = ἔν. — φιλξ, the rippling of the water when first (νέον) its surface is agitated by Zephyrus. — αὐτῆς refers to Ζέφυρος.

69-72. ὄρκια—οὐκ ἐτέλεσσαν. Reference is had to the unfulfilled terms of the combat between Paris and Menelaus, which Jupiter is here said to have frustrated. Cf. 4. 13 et seq. — θαμέεστε is a lengthened form for θαμῆτε.

78-80. γὰρ in ὑμῶν γὰρ precedes the clause which it confirms. See N. on 2. 118. — οὐτινα is limited by τῶν, and depends on ἀνίγει. — δεῦρ', i. e. in the central space between the armies. — Ἔκτορι δίφ is put, according to the ancient manner of speaking, for ἐμοί. The application of the epithet δίος by Hector to himself, is not to be judged according to the modern notions of propriety. Cf. *sup riuus Aeneas*. Virg. *Aen.* 1. 378. — ὅδε refers forward to εἰ μὲν κεν κ. τ. λ. — πρὸς με—λελάχωσι, *make me a partaker of fire*, i. e. place me upon the funeral pile.

81-88. εὖχος, *glory*. — κρεμῶω, contr. κρεμῶ, fut. for κρεμῶσω. — Ἀπόλλωνος who had given him the victory.

85-91. ταρχύωσι=δάψωσι. Schol. Cf. 16. 456. — καὶ ποτε—εἴπωσι. Cf. 6. 459. — καὶ ὀφειγόντων ἀνδράπων. See N. on 3. 858. — μίν, i. e. μήν. The Ionics used the shortened form. — τὸ δ' ἐμὸν κλέος, *this my glory*. Cf. Mt. § 284. 4.

93-95. ἐποδέχθαι, sc. τὸν λόγον τοῦ Ἐκτορος. Crus. — νεῖκει, *with blame, reproachfully*. — μέγα . . . θυμῷ, *groaned much in his mind* = was highly excited.

96, 97. ἔ μοι. See N. on 1. 149. — Ἀχαιδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Cf. 2. 285. — λάβη is the predicate of ἔσσεται. — αἰνῶδεν αἰνῶς. See N. on οἶδεν οἶος, γ. 89.

99-102. ὑμεῖς . . . γένοισθε, *may you all become water and earth*, i. e. return to dust. Water and earth were regarded by the ancients, as belonging to the four elements of matter, and therefore some refer this to a return to the original elements of which the body was thought to be composed. But Heyne says: "forte hoc argutius pro prisca ætate." — ἀκήραιοι, *heartless* = without courage. — τῷδε (see N. on 1. 20) refers to Hector, and depends on θυρήξομαι = μάχομαι. — νίκης πείρατ', *the end of victory*, i. e. the attainment of victory. — ἔχονται . . . θεοῖσιν = *is with* (i. e. at the disposal of) *the immortal gods*.

109-114. οὐδὲ . . . ἀφροσύνης, *there is no need to you of this folly*, i. e. you are under no necessity of engaging with Hector. For the construction, cf. S. § 253. N. 4. — ἀνὰ—ἴσχεο (i. e. ἀνίσχου), *restrain yourself*. — κηδόμενός περ, *although greatly vexed*. See N. on 1. 181. — ἐξ ἔριδος, "*from rivalry*." Crus. — μάχη denotes manner. — ἔρριγ' (*horrens solet*) has a present signification.

116-119. τούτῳ limits ἀναστήσουσιν (*will rouse up*). — ἀδεής, Epic for ἀδεής. — ἐστὶ refers to Hector. — μύθου—ἀκόρητος, *insatiable of battle*. The genitive may be referred to S. § 200. 8. — φημί. See N. on 2. 87. — γόνυ κάμψειν, *would bend his knee* = "*would rest from the conflict*." Felton. — φύγησιν . . . θηϊότητος is put euphemistically for, *if he should escape from being slain*.

120, 121. Cf. 6. 61, 62.

122. γηθόνουοι because Menelaus, at the instance of his brother, declined the battle, in which his attendants knew he must be slain.

124-128. ὁ πόποι . . . ἰάσει. Cf. 1. 254. — ἦ . . . γέρον. See N. on 1. 125. — Πηλεΐς, the son of Æacus and father of Achilles. — μέγ' ἐγήθεον, rejoiced greatly. The participles εἰρόμενος and ἐρέων denote that in which the joy consisted.

129-181. εἰ-ἀκούσαι (3 sing. opt.). The apodosis is κεν-ἀείραι. See N. on 1. 255. — θυμὸν-δύναι, (and pray) that his soul may descend. — ἀπό, from. — μελέων, body; literally, limbs.

182-185. Cf. 2. 371; 4. 288. The apodosis is found in v. 158, the excited feelings of the speaker, and his recurrence to the scenes of his youth, turning him aside from the object or purpose of his wish. — Κελάδοντι, Keladon, was the name of a small stream, rising in the southern part of Arcadia, and flowing north into the Alpheus. The recurrence of Nestor to the brave deeds of his early life is highly characteristic. See N. on 4. 818. — Ἰαρδάνου, *Jardanus*, a river in Elis near Phia. Strabo makes it a branch of the Acidon.

186-141. τοῖσι = ἐν τοῖσι, among them, i. e. the Arcadians. — Ἐρευθαλίω. Cf. 4. 819. — ἔμοισιν, upon his shoulders, is the local dative. — τὸν . . . κίκλησκον, men called him by name *Corynetes* (i. e. club-bearer). τὸν and κορυφήτην are governed by κίκλησκον (S. § 185), and ἐκίκλησιν is referable to the formula ὄνομα ὀνομάζειν τινά. Cf. K. § 280 l. — ἄνδρες-γυναικες, i. e. every body. — ὄνεκ', because. — βήγυσκε, Epic imperf. for ἐβήγυσεν, from βήγυσμι.

142-150. Λυκόβοργος, Epic for Λυκοῦργος. — ἔδ (i. e. ἔδι) ἔρ', viz. *where*. See N. on 6. 515. — οἱ is the separative dative, from him. — πρὶν, sc. ἡ κορόνη δύναιτο οἱ χραισμῶν ἔλαδρον. Köppen. — ἐποφθάς, anticipating him. — περόνησεν, pierced through, literally, as with the tongue of a brooch or buckle. — οἱ refers to Areithous. — δ'. See N. on 1. 58. — φορῆναι, to be borne, denotes the purpose of δῶκε. — τοῦ refers to Lycurgus, through whom the arms of Areithous came into the possession of Ereuthalion.

151-160. ἔτλη, sc. πολεμίζειν. — θάρσει φ. with its own boldness, is to be constructed with θυμός. — γενεῇ limits νεώτατος. — οἱ refers to Ereuthalion. — εἶχος. See N. on v. 81. — μήκιστον in size. — ἄνδρα is in apposition with τόν. — πολλὸς . . . ἔνθα, for he lay extended (= dead) vast in length and breadth (cf. *Odys.* 7. 86; 10. 517); literally, here and there. πολλὸς is taken by the Schol. in the sense of μέγας. — εἶδ' ὅς (ἴδus as when I slew Ereuthalion) ἠβόοιμι. The protasis is repeated from v. 138, on account of the long parenthesis commencing with ὅς ἔτ' ἐπ' κ. τ. λ. in v. 133. — τῷ (ἔπει) κε τάχ' . . . Ἐκτωρ contains the apodosis of v. 138, repeated in v. 157, as has been observed. — ὑμέων is the partitive genitive after οὐδ' οἱ (= οὐτοί, not any of you. The more regular construction would have been ἡμεῖς δέ, ὅπερ ἐστέ, οὐ μέγατε. The change of person in ἔασιν has been explained in various ways. It is

to be referred to the wants of the metre, rather than to any rhetorical device of the writer.

161-164. ἐννέα πάντες, *nine in all* (=full nine. cf. K. § 246. 5. β), is in apposition with οἱ. — τῷ δ' ἐπί, *after him*. — τοῖσι δ' ἐπ' (sc. ἔροντο). The repetition of the preposition implies that of the verb. Cf. Mt. § 594. 2. — Αἴαντες, plur. for dual Αἴαντε.

166-168. Μηριόνης κ. τ. λ. Cf. 2. 651. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — Θόας. Cf. 2. 638. — πάντες ἕρ'. See N. on 1. 405.

171-174. κλήρῳ—λάχρῳ (sc. τὴν μάχην) = παλασσόμενοι κρίνεσθε ἐς λάχρῳ, *do you determine by shaking the lot, who shall obtain the combat*. — διαμπερές = πάντες. — ὀνήσει. "Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam præbet." Spitzner. — ἐν θυμῷ ὀνήσεται = *will rejoice in his heart*. — πολέμοιο is the genitive of separation.

175-178. ἐσημήνατο. Cf. v. 187. Each chief placed his mark upon the lot. — ἐν δ' ἔβαλον κ. τ. λ. Cf. 3. 316. — λαοὶ . . . ἐβρόν. Cf. 3. 318, 319; 8. 346.

179, 180. ἢ Αἴαντα λαχοῦν. See N. on 2. 413. — βασιλῆα—Μυκῆνας i. e. Agamemnon.

181-185. πάλιν δέ. Cf. 3. 316, 324. — ἐκ δ' ἔθορε. See N. on 3. 325. — ἐν refers to κλήρος. — ἐν ἕρ', *the very one whom*. See N. on 1. 405. — Αἴαντος (Telamon). The position of this word gives it emphasis. See N. on νήπιος, 2. 38. — ἀν' ἑμίλον ἀπάντη, *all along the band of heroes, whose lots had been placed in the helmet*. The same chiefs are referred to in πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν. — ἀπήνηναντο (1 aor. of ἀπεναινομαι), sc. αὐτοὺς γυγνώσκει.

186-190. τὸν is the terminal accusative. — δε—Αἴας. See N. on 1. 391. — ὑπέσχεθε (Epic for ἐπέσχε) χεῖρ' in order to take and examine the lot. — τὸν . . . βάλει in token of his satisfaction at the result, or as an emphatic indication that the matter was definitely settled.

192-199. δοκέω = ἔλπομαι. Cf. v. 199. — ὑφ' ἂν—τόφρα, *while—so long as*. See N. on 1. 133, 509. — δύνω. The Ven. Schol. says that Arist. wrote δύνω. — ἐφ' ἑμείων, *by yourselves*. — ἵνα is here employed τελικῶς. See Ns. on 1. 185. Ajax would not have the Trojans overhear them, lest their prayers should be attributed to apprehensions respecting the result of the approaching combat. — οὐ γὰρ . . . θήηται, *for no one at pleasure will cause me to flee contrary to my will* (see N. on 4. 43) = *I will not admit that any one will cause me to flee*, etc. See N. on 6. 459. — ἐμὲ—γενέσθαι. When the subject of the infinitive is the same as that of the verb on which it depends, it is usually omitted, unless, as in this place, emphasis is required by the antithesis. ἐμὲ, *that I also*, is opposed to the preceding words, οὐ γὰρ τις . . . ἰδρῆι. — νηῖδ' ἄγ' οὕτως, *thus ignorant of combats*. In Odys. 8. 179, it is fully written νηῖς ἀέθλων.

206-210. χαλκῷ, i. e. brazen armor. — ὅσπερ—μάχεσθαι. See N. on 1. 8.

211-218. τοῖος ἔρ', *precisely so*. See N. on 1. 405. — ἔρκος Ἀχαιῶν. Cf. 8. 229. — μειδιῶν . . . προσώπασι (Epic dat. plur. of πρόσωπον), *smiling with stern features = smiling sternly*. Cf. Scott's *Lady of the Lake*, Cant. 5. 10.

"And the stern joy which warriors feel
In foemen worthy of their steel."

νέρθε is pleonastically used in reference to προσώπασι. — μακρὰ βιβίς. See N. on 8. 22. — μέγ' ἐγήθεον, *were greatly pleased* at the evidence of his courage and strength. The antithesis is Τρῶας δὲ τρόμος in the next line. — γυῖα. See N. on 1. 237. — ἕκαστον is in partitive apposition with Τρῶας. Cf. 1. 606. — ἀλλ' . . . ὑποτρέσαι, *but it was no longer in his power (εἶχεν) to retreat*. — χάρμη is the dative of aim or object. See N. on 5. 709.

220-223. κάμη τεύχων. S. § 225. 8. — ἑπταβόειον, *made of seven thicknesses of ox-hide*. This is further specified in ταύρων ζατρεφίων, the genitive of material.

226-231. οἰῶντες οἷος. See N. on v. 42. — οἷοι . . . μετέασιν, *what chiefs are among the Grecians*. — μετ', *besides*. See N. on 2. 673. — ῥηξήνορα, *rank-breaking*. — οἱ ἄν (whosoever)—ἀντιτάσμεν. This clause denotes a supposition or conjecture, and hence takes the optative without reference to the principal clause. Cf. K. § 833. 5.

238-242. οἶδ'—νομῆσαι. Constructed with the participle, οἶδα signifies *to know*, with the infinitive, *to know how to do something*. Cf. K. § 311. 2. — βῶν, Dor. for βούν, *a shield of bull's hide*. Cf. K. § 213. 12; Thiersch § 195, 49. (1). — τὸ (= δι' ὃ)—πολεμίζειν, *and therefore I can fight without weariness*. There are various modes of translating this clause, τὸ being put by some for ἡ referring to βῶν, while others refer it to the whole of the preceding sentence. — μάδον is the terminal accusative. — θητῶ μέλπεσθαι Ἀρητ, *to contend in fierce war; literally, to dance to fierce Mars*. — οὐ γάρ. The ellipsis may be thus supplied: (but I will strike thee openly) *for I wish not to strike you by stealth, even though you are such* (i. e. so brave). λάδρη θηκπεύσας, *watching (an opportunity) by stealth*.

246-248. ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, *on the outside fold, which was of brass*. Cf. v. 223. — σχέτρο, *impetum suum repressit*. Cf. Mt. § 496. 8.

249-254. Cf. 8. 355-380.

256, 257. Cf. 5. 782, 783.

284-270. ἀναχασσάμενος, *retreating back*. — τῷ is the dative of instrument. — περιήχησεν, *resounding around*. — μεῖζονα than the stone thrown by Hector. — ἐπέρεψε δὲ ἴν' ἀπ' ἁλδρον, *and he employed prodigious strength*, i. e. he impelled it with great force. — μυλοειδέι, *like a mill-stone*, i. e. as large as a mill-stone.

273-277. *καὶ νό κε—οὐτάζοντο*. See N. on 2. 155. Bothe remarks: "hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem." This is based on the assumption that Hector would have been slain. — *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *κήρυκες*. See N. on 1. 606. — *Ταλθύβιος*. See N. on 1. 320. — *Ἰδαίος*. Cf. 3. 248. — *μέσση* = *eis μέσσην*.

279-282. *παῖδε φίλω* is a term of familiar address, not inappropriately uttered by persons of the age and dignity of these heralds. — *φιλεῖ—Ζεὺς*. This appeared from their protracted and equal combat. Cf. vs. 204. 206. — *τόγε* refers to the idea contained in *ἀμφοτέρω . . . Ζεὺς*. — *νύξ δ' ἔδη τελέθει*, *it is now night*.

284-286. *Ἰδαῖ—κλεῦσθε*, *Idæus* (viz. you and Talthybius) *επιβία*. Idæus is personally addressed, because he was the one who spoke to the combatants (v. 278). The plural verb, however, refers what is said to both heralds. — *ἀρχέτω*, sc. *πίδεσθαι ἡμῖν*. — *ἕπερ οὗτος*, sc. *τελέθεται*.

289-292. *περὶ—ἔσσι* (see N. on 1. 287) is here found with the superlative (cf. Mt. § 589), for the sake of emphasis. — *ἕστερον*, *hereafter*, is opposed to *σήμερον*. — *ἑτέροισι*, i. e. to one or the other.

294. *ὡς σύ τ' εὐφρήνῃς*, *that you may cheer* (with the recital of your brave deeds). Opposed to this is *ἀντάρ ἐγώ*, in v. 296.

298. *εὐχόμεσθαι* denotes the purpose of *δύσασθαι*. — *δειῖον—ἀγῶνα*, *sacred assembly*, i. e. the sacred place, where was gathered the assembly of the Trojan females. Cf. 6. 296.

300-302. *τις—Ἀχαιῶν*, *each of the Greeks* = the Greeks. See N. on 2. 271. — *ἐν φιλότῃ . . . ἀρδήσαντε*, *having been united together* (after the deadly combat), *separated in friendship*.

304. *φέρων* = *with*. In this prepositional use of the participle, *φέρων* is employed of inanimate objects, which may be in the possession of any one, *ἔχων* of animate, and *ἔχων* of both animate and inanimate objects. Cf. K. § 312. 4. R. 10.

307-312. *τοὶ δ'* refers to the Trojans. — *ὡς*, *wish*. — *ἀελπίτων ἐς σὸν εἶναι*, *not hoping* (= despairing) *that he would be safe* from the might of Ajax. — *κεχαρηότα νίκη* Hector had been prostrated by the stone cast by Ajax, and had first demanded a suspension of the combat. Hence the Greeks claimed for Ajax the victory.

317-320. Cf. 1. 465-468.

321. *νότοισιν . . . γέραςιν*, *honored Ajax with the extended back-pieces* = *the whole chine*. "Tergum bovis habebatur pro cibo delicatissimo." Löwe ad Odys. 3. 65. This extraordinary portion was sent to him, in compliment of his valor and recent victory.

328-338. *πολλοὶ γάρ*. The causal sentence is here, as in v. 73, placed first. In respect to the general use of connectives, in clauses following the vocative, see N. on 1. 282. — *Ἄιδόσθε* = *eis Ἄιδος δόμον*. — *τῷ*, *therefore*. — *ἄμ' ἡοῖ*, *in the morning*. — *αὐτοὶ δ' . . . κυκλήσομεν* (for *κυκλήσωμεν*), *let us being collected together carry hither*. — *βοῦσι* and

ἡμίνοισιν are datives of means. — ἀποκρὸ νεῶν, *apart from the ships*. — ὅτ' ἂν, *whenever*. — πύργους ὑψηλοῦς, *lofty towers*, i. e. a wall having at intervals lofty towers. Cf. v. 436.

340-348. ὄφρα-εἴη. For the use of the optative, cf. K. § 330. R. 2. — ἐπηλασίη ὁδός, *a way for the chariots*. — ἔκτοσθεν, *outside*. — ἐγγύδι to the gates spoken of in v. 389. — ἀμφί=at each extremity of the camp.

346. δεινῆ, *valde commota*. — τετρηχυῖα (perf. part. of ταράσσω as pres. intrans.), *being tumultuous*. See N. on 2. 95. The poet is fond of contrasting the noisy and disorderly meetings of the Trojans, with the still and orderly assemblages of the Grecian heroes. — παρά, *at, near by*. — δόρῃσιν. See N. on 2. 788.

351-353. δόμεν . . . ἄγειν, *let us give to the Atridae to carry off*. — τῷ . . . ἡμῖν, sc. ἔσται. — ἴνα μή, *unless*. — ὃδε, *thus*, i. e. in accordance with the advice just given by Antenor. The genuineness of this verse is strongly suspected.

357-364. οὐκέτ', *no longer*. This implies that Antenor had previously expressed sentiments pleasing to Paris. — μῦθον, *counsel*. — τοῦδε refers to the advice which Antenor had just given. — εἰ δ' . . . ἀγορεύεις, *if you truly give this advice in earnest (ἀπὸ σπουδῆς)*. — γυναῖκα, i. e. Helen. — κτήματα. Cf. 3. 72. — οἰκοδεν, *from my own house = from my own property*.

366. θεόφιν (dat. plur. S. § 202) μήστωρ ἀτάλαντος, *a counsellor equal to the gods*.

370-378. δόρπον, *supper*. — κατὰ πόλιν, *throughout the city*. Trollope follows the vulgar reading κατὰ στρατόν. — ἐργήγορθε, Epic 2 perf. imperat. 2 plur. for ἐργήγορατε, from ἐγείρω. Cf. Butt. § 114. E; K. § 229. R. — μῦθον, *proposal to give up the treasures, and to retain Helen*. Cf. v. 363. — εἰπέμεναι. See Ns. on 1. 20; 2. 10. — πικρόν, *prudent*. — αἰ κ'. See N. on 1. 66.

380-384. ἐν τελέεσσιν, *in companies; literally, in complete or perfect numbers*. "At their posts." Trollope. — ἠῶδεν . . . νῆας. Crusius remarks that this verse begins the twenty-third day of the Iliad. — ἠπύτα κήρυξ, "the loud-crying herald." Crus. The word ἠπύτα, which the Schol. defines by ἠπύτης, is an ἀπᾶξ λεγόμενον.

390-394. ὡς . . . ἀπολέσθαι, *would that he had first perished*. — οὐ φησιν, *he refuses*. — κέλονται, sc. διδόναι. — τόδ'—ἔπος, *this request*.

401, 402. ὅς=ἐκεῖνός, of which the antecedent limits γνωστόν, *it is known even to him who is very simple*. — ὡς, *that*. — ὀλέθρου πείρατ'. See N. on 6. 148.

408-410. ἀμφί, *concerning, in respect to*. — κατακήμεν, sc. αὐτούς. — οὐ γὰρ τις φειδῶ νεκῶν—γίγνεται, *for there is no reluctance in respect to the dead*. — πυρὸς . . . ἄκα, *to gratify them quickly with the funeral fire*. Crusius renders μειλιχισμένον (depending on φειδῶ) *to appease, on the ground*

that the dead were thought to be angry, if their funeral obsequies were not performed.

412-420. *σκήπτρον, ἀνέσχεθε* (i. e. ἀνέσχε) *πᾶσι θεοῖσι*. See N. on 1. 234. — *ἔψοβρον* = *πάλι*. — *ἔατ'*, Epic for *ἦτο*. — *Δαρδανίους*. See N. on 2. 819. — *ἔπλίζοντο*, i. e. they provided themselves with implements and carriages for the purpose here mentioned. — *ἀμφότερον* refers to the collection of the dead and fuel to burn them. — *ρέκνεις τ' ἀγόμεν*, sc. *ἕτεροι μὲν* in partitive apposition with *τοὶ δ'*, and responded to by *ἕτεροι δὲ* in the next clause. — *μεθ'* with its case denotes the object or purpose of *ἔπλίζοντο*. Cf. K. § 294. II. 3.

421-430. *προσέβαλλεν* (sc. *ἀκίσιν*) = *ἔθηκε ὑρον*, is here followed by the accusative. Cf. Mt. § 402. Obs. — *ἐξ . . . Ὀκεανοῖς*. See N. on 3. 5. — *οἱ δὲ* refers to both Trojans and Greeks. In gathering up the dead, as well as in collecting fuel from the forest, the two armies would necessarily meet together. — *ἕκαστον* of those who were dead. — *ἀμαξῶν* is the local genitive. See N. on 2. 234. These four-wheeled carriages were used for conveying burthens as well as persons. Cf. 24. 782. — *οὐδ' . . . μέγας*. There was need of haste to accomplish the rites before the truce expired. Hence no time could be given to the indulgence of grief. — *ὡς . . . ἐτέρωθεν*, *thus also on the other side*.

433-441. *ἤμος . . . ἠώς*, *but while it was not yet morning* of the day following the burning of the dead. — *αὐτήν*, i. e. the funeral pyre. — *ἔκριτον*, *not separated, common*. — *ἐκ* (= *ἐξ*) *πεδίου*, (raising it) *from the plain*. — *τείχος* referred to in v. 388. — *ἐν . . . κατέπηξεν*, *and fixed stakes in it*.

444. *θεῶντο* = *ἰδαύμαζον*. Eustath. "The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it." Felton.

447-453. *βοῆς . . . ἐνίψει*, *who will hereafter make known his mind or purpose to the immortals* (i. e. implore the aid of the gods in any undertaking), such a work as this having been accomplished without their advice or assistance. Bothe supplies *αὐτῶν τῶν ἀθανάτων* with *ρόον καὶ μῆτιν*, in the sense of *quisnam diis* (i. e. in honorem deorum) *dicet* (seu *prædicabit*) *eorum sapientiam?* For the form of *ἐνίψει* future of *ἐνέπω*, cf. Butt. Lexil. No. 21; Thiersch § 282. 52. — *ἀπτε*, *again*. "Ut nos dii olim fecimus." Bothe. Reference is had to the wall built by Neptune and Apollo. — *τείχος ἐτείχισαντο*. S. § 181. 2. — *ἔπερ*, *before*. — *τοῦ δ'—τοῦ δ'*. The first refers to the Grecian wall, the second to the one built by Neptune and Apollo. — *ἦτοι*, *truly, indeed*. — *πολλοσάμει ἐδλάσαντε*, *buill with labor, toiled to build*.

454-463. *ἔχθήςσας*. See N. on 1. 517. — *ἔ πόποι*. Cf. 1. 254. — *Ἐννοσίγαι'*, *earth-shaker*. Earthquakes were attributed to Neptune. —

θεῶν depends on ἄλλος—τις, *some other one of the gods*. — τοῦτο—νόημα, *this contrivance*, i. e. the wall. Bothe refers it to the forgetfulness of the work of Neptune and Apollo (cf. v. 452), which Jupiter abstained from uttering, as a word of ill omen. — ἀφαιρότερος = ἀσθενέστερος. — ἔγρει. See N. on 5. 765. — μὲν, i. e. μὴν. — ἐτ'—οἰχώνται. See N. on 1. 80. — τὸ . . . καταχεῦαι, *overwhelm it all in the sea*. — αὖτις, *again*. — ἕς, *so that*.

465–471. *δύσσοτο*, as Crusius remarks, has the characteristic of the 1 aorist, but the termination of the 2 aorist. Carmichael (Gr. Verbs, p. 84) calls it an Epic imperfect (from δύσομαι) with aoristic force. *βουφόνοεν*, *they slew oxen*. — *Λήμνιοι*. It appears from this that Lemnos produced wine. — *πολλὰ* ships. — *Ἰήσωνι*. Jason was celebrated as the commander of the Argonautic expedition. — *χωρὶς*, *separately*. — *Ἀτρείδης* limits *ἀγέμεν*, which infinitive denotes the purpose of *δῶκεν*.

472–482. *οἰσίζοντο*, *procured (= purchased) wine*. — *χαλκῶ*. Coined money is supposed not to have been in use in the time of Homer, traffic being carried on by means of the things here mentioned. The dative with verbs of buying and selling, is to be referred to the dative of means or instrument. — *ἀνδραπόδοισι* as if formed from *ἀνδράπους*. Cf. Thiersch § 197. 60. Aristarchus would read *ἀνδραπόδοισι* from *ἀνδράποδον*. This verse is suspected. — *σφιν* refers to the Trojans and their allies. — *οἶνον . . . χέον*, *they made libations*. — *ὕκνου . . . ἔλοντο*, *they took the gift of sleep* (i. e. sleep).

ILIAD VIII.

1–4. *κροκόπεπλος*, *having a saffron-colored robe*, is an epithet having reference to the earliest tints of the morning, and therefore to be distinguished from *ροδοδάκτυλος*, the more ruddy beams which precede the sunrise. — *ἀγορὴν ποιήσατο*. Cf. 1. 499; 5. 754. — *ὑπὸ—ἄκουον* (i. e. *ἐπήκουον*) refers to *ἀγορὴν ποιήσατο* in v. 2.

7–14. *Δήλεια θεός*. See N. on 5. 269. — *τόγε—ἔμην ἔπος*, *this my command*. — *ὅν δ' ἄν—νοήσω*. See N. on 2. 891. — *ἔλῶν βίψω*. See N. on 1. 179. — *τῆλε μάλ'*, *very far down*. — *ὑπὸ*, *beneath, under*.

18–27. *εἰ δ', ἔγρει*. See N. on 1. 801. — *ἵνα εἶδετε* (i. e. *εἰδῆτε*, Thiersch § 168. 11). See N. on 1. 868. — *σειρῆν χρυσεῖην*. Many allegorical interpretations have been given to this golden chain, by those who are fond of finding in Homer philosophical or scientific allusions. Some suppose it to mean one of the great laws of nature, as the attractive force of the Sun. This was Pope's conjecture. The ancients referred it to the Sun. It is better to regard it as a poetic conception, formed for the occasion, and having no actual reality. — *ἐξέπτεσθε*, *suspend yourselves from*

ii. — οὐκ ἂν ἐρόσαιτ'—εἰ—κἀμοίτε. See N. on 1. 255. — ἔτε δὴ—ἐδελομυ. See N. on 3. 55. — πρόφρων, "in earnest." Crus. — αὐτῇ—γαίῃ, together with the earth=earth and all. Cf. K. § 238. 2. a. — περὶ βίῳ Οὐλύμπωιο, around the summit of Olympus. — τὰ—πάντα, all these things. The neuter is employed, when to several substantives the idea of things is to be given. Cf. K. § 243. 4. — περί. See N. on 1. 258.

29. ἀγασσάμενοι, "amazed or terrified at." Felton.

32-37. δ=στι. See N. on 1. 120. — κακὸν οἶον ἀναπλήσαντες, fulfilling their evil destiny. — δλωνται has the force of the future. R. § 260. 8. c. — εἰ, since. — ὥς . . . δλωνται, so that they may not all perish. — τοιοῦ for σοῦ.

39, 40. θυμῷ πρόφρωνι, with an angry mind; literally, a mind (angry) in earnest. — ἥπιος, mild, kind.

43-51. χρυσὸν . . . χρῶς, he arrayed his body in golden armor; literally, he put gold around his body. — γέτρο (for ἔλετο. S. § 132), he seized. — δίφρου. See N. on 2. 234. — ἔλδαν. See N. on 5. 366. — πετέσθη. See N. 1. c. — "Ἴδην is the terminal accusative, and is defined more definitely by Γόργαρον, a name given to one of its highest peaks. — μητέρα θηρῶν, i. e. abounding in wild beasts. — οἱ. See N. on 1. 104. — ἔστησε. See N. on 5. 368. — κῦδεῖ γαίῳν. See N. on 1. 406.

54-57. ἀπὸ δ' αὐτοῦ (sc. τοῦ δείκνου) δωρήσαντο, and after supper they armed themselves. — παυρότεροι than the Greeks. — καὶ ὥς, even thus, i. e. although they were fewer in number than the Greeks. — χρειοῖ ἀναγκαίῃ denotes the cause of their eagerness to fight. — πρό, in behalf of.

60-65. Cf. 4. 445-451.

68-77. ἥμος . . . ἀμφιβεβήκει, but when the sun was passing around the midst of heaven=when it was noon. Crus. — ταηλεγέος, long-extending. An epithet of death, according to Crusius and others, because the dead body appears longer than it did when animated with life. Liddell and Scott define it, laying out at length, as a dead body. Bothe and Felton translate it, causing long repose. — ἔλκε δὲ μέσσα λαβόν, and he drew up (i. e. suspended) the scales, taking them (i. e. the beam) by the middle. — ῥέπε δ', weighed down, "according to the ancient conception portending destruction." Felton. — αἶσιμον ἥμαρ=αἶσα. Crus. — αἰ μὲν. Ασυγdeton epexegeticum. See Ns. on 2. 9; 4. 69. — κῆρες for κῆρ, as there were only two lots. Cf. v. 70. This together with the employment of the dual ἕξσθη followed by the plural κερθεν, shows the facility with which the Greek writers could vary the number of their nouns and verbs. — μεγάλ' ἔκτυπε, thundered loudly. — οἱ . . . δάμβησαν. The bolts fell upon the Grecian host, and hence they interpreted it as an ill omen. Trollope compares with this passage, 1 Sam. 7, 10; 2 Sam. 22, 14.

81-85. ἵππος ἐτείπερο. Reference is had to the παρήγορος, i. e. the horse not attached to the yoke with the span, but led by their side, in

order to be harnessed in, if any thing befel one of the other horses. — *καίριον*. See N. on 4. 186. — *ἀλγήσας δ' ἀπέπαλτο*, he reared up with the pain. The participle here denotes cause. See N. on 1. 168.

87-92. *ἔφρ'*, whilst. — *δ γέρον*, i. e. Nestor. — *παρφορίας*, the reins by which the *παρφορος* was fastened to the other horses, and by which he was guided. See N. on v. 81. — *ἀν' ἰωχυμόν*, through the crowd (of warriors); literally, *in pursuit*, pursuit of battle. — *σμερδαλέον*, terribly, loudly.

94-96. *μετὰ νῦντα βαλόν*, turning thy back. *μεταβάλλω* is found in Homer only in tmesis. — *μήτις τοι κ. τ. λ.* Supply *δρα* or *βλέπε*. See N. on 1. 26. — *ἐν* is separated from *πῆξρ* by tmesis. — *ἔφρα* is telic. See N. on 1. 185. — *γέροντος*, i. e. Nestor.

97-99. *πολύτλας*, enduring much, laborious. The conduct of Ulysses in this affair, has brought upon him the charge of cowardice in the tragic writers, and by Ovid *Met.* 13, 64 et seq. Cf. 11. 461 et seq., where he shouts for help when pressed by the Trojans, but in which place he is greatly praised by Menelaus. — *αὐτός περ ἑών*, although entirely (περ) alone.

102-106. *νέοι—μαχηταί*, young warriors of the enemy. The epithet *νέοι* is opposed to the great age of Nestor. — *ἠπεδανός=ἀσθενής*. Schol. — *νύ τοι* imparts irony to this passage. The age of Nestor was no excuse for the slow driving of his charioteer. — *ἀλλ' ἔγ'*. Cf. 5. 221-223.

108-111. *οὐς . . . ἐλόμην*, which I recently took from *Aeneas*. Cf. 5. 320 et seq. For the two accusatives, cf. 8. § 184. 1. There is a tmesis in *ἀπ'—ἐλόμην*. — *μήστωρε φόβοιο*. Cf. 5. 272. — *δερπέοντες* of Nestor and Diomedes. — *τάδε* refers to the horses of Diomedes, the preceding *τούτω* referring to those of Nestor. — *εἴσεται* has here the force of the subjunctive. Cf. Mt. § 201. 9.

116-123. *σγαλόοντα*. See N. on 5. 226. Heyne reads *φοινικόντα*. — *τοῦ δ' ἔδδς μεμαῖστος*, at him rushing right onward to meet Diomedes and Nestor. — *δ δ'*, i. e. Diomedes. — *ὑπερέσσαν (=ὑπεχώρησαν*. Schol.), started back. — *τοῦ δ'* refers to Eniopeus. — *αἶσθε* where he was struck.

124-129. *πύκασε=ἐκάλυψε*. Eustath. — *ἠνύχοιο* is the genitive of cause. — *ἀχνύμενός περ ἑταίρου*, although grieving greatly (περ) for his companion. — *οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν*, not long then indeed. — *ἐν βα*. See N. on 1. 405. — *ἐπέβησε*, he caused to descend. See N. on 1. 144.

130-134. *κε—ἔην—εἰ μή—νόησε*. The apodosis as uncertain and doubtful is here contrasted with the protasis, as a thing certain and determined. Cf. K. § 389. 3. a. — *σήκασθεν* (would have been penned up) refers to the Trojans. The assumption is that Hector would have been slain had not Jupiter interposed. — *ἀφήκ'*, sent forth. — *κάδ* (i. e. *κατὰ*)—*ἤκε*, cast down.

136-139. *κατακτήτην*, Epic 3 dual 2 aor. act. of *πησσω*, were terrified; literally, crouched, shrunk down. Cf. K. § 227. A. a. — *Νέστορα* is the object and *ἤνια* is the subject of *φύγον*, the reins fell from the hands of Nestor.

189-144. φόβουδ' ἔχε μόνυχας ἵππους, *turn the solid-hoofed horses to flight*. — δ' τοι, i. e. ὅτι τοι. — τούτω refers (δεικτικῶς) to Hector. — εἰρήσασατο. Heyne writes εἰρήσαιτο, as if from βίωμα. But cf. Butt. Lexil. No. 58. — οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος, *not if he were very strong*.

147-150. τόδ' refers the grief of Diomedes to the boast which is supposed to be uttered by Hector. γὰρ in the next verse is therefore explanatory. Cf. Mt. § 615. — κραδίην καὶ θυμὸν synonyma conjuncta ἐμπατικῶς. Bothe. — φοβούμενος, *being frightened*. — ἀπειλήσει = κινήσεται. — τότε . . . χθόν. Cf. 4. 182; 6. 281.

154-156. ἀλλ', *yet, still*. The apodosis often takes this conjunction after εἰ, when the subjects are opposed, as Ἐκτωρ and Τρωεὺς καὶ Δαρδανίωνες in this passage. Cf. Mt. § 613. Nestor here confers upon Diomedes the highest praise, when he tells him that no one will believe the boast of Hector. — τῶν, Epic for τῶν = ἔν, *quarum*.

157-160. φύγαδ' (= φουγήνδε) is a form derived as though from φόβ. — αἶτις = πάλιν. — χέοντο, *poured = cast*. — τῷ δ' ἐπι (= ἐπι τοῖς), *and besides*, i. e. in addition to the missiles which were cast at them retreating.

161-166. πέρι = *very much*. — ἔδρη, *in seat*, i. e. in precedence at feasts and councils. — γυναικὸς ἔρ' ἀντι τέτυξο, *you have become just (ἔρ') like a woman*. See N. on 2. 285. — ἔβη, *begone, away with you*. Similar to this is the Attic ἐς κόρακας. — κακὴ γλῆνη! *cowardly puppet!* γλῆνη literally signifies *the pupil of the eye*, and hence *the contracted image seen in the pupil*. — πάρος τοι δαίμονα δάσω (sc. κακὸν) = *πρότερόν σοι δαωτὸν δάσω*. Crus.

168-171. ἵππους τε στρέψαι, (whether) *he should turn his horses*. "The alternative, ἢ μὴ στρέψαι, of which the omission indicates the warrior's extreme agitation, must be supplied." Trollope. — τρις μὲν—τρις δ'. See N. on 5. 436. — ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων, *from the Idaean mountains = from Mount Ida*, the plural referring to the peaks or summits of the mountain, on one of which (viz. Gargarus) Jupiter was seated. Cf. v. 48. — νίκη is in apposition with σῆμα.

177-181. νῆπιοι. See N. on 2. 38. — οἱ ἄρα. See N. on 1. 405. — τάδε (δεικτικῶς). See N. on 1. 20) τείχεα. Cf. 7. 436. — ἀβλήχρ'. See N. on 5. 337. — οὐδενόσῳρα, *not deserving thought*. — τά, i. e. ταῦτα. — μνημοσύνη . . . γενέσθω, *then let there be a ("some." Crus.) remembrance of consuming fire = remember and have fire ready that I may burn the ships*. Notice the emphatic repetition of πῦρ in the next verse.

185, 186. Αἶθων, *Æthlon*, was a name given to this steed, on account of his bright or fiery color. Agamemnon had a horse of the same name (cf. 23. 295). So Achilles had one named Xanthus (cf. 3. 400), and Menelaus one named Podargus (23. 295). Nothing can be more natural than this address of Hector to his steeds, at sight of Diomedes turning his back to fly, and yet there are not a few critics, who have regarded it as so incon-

sistent with the dignity of the epic, that they would reject the verse altogether. In my apprehension it is one of the most spirited touches in the whole Iliad, and is just what might be expected from a warrior, excited as was Hector to the highest pitch of enthusiasm by the prospect of victory. — ἀποτίνοντο is put in the dual, because the horses are regarded as two pairs. Cf. K. § 241. 5. R. 9. See also v. 191, *infra*.

192, 193. τῆς . . . Ἰκει, *the fame of which now reaches to heaven* = has spread through the world. — κανόνας, "rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle." Felton.

195-197. δαιδάλεον δώρηκα. Diomedes had received this from Glaucus. Cf. 6. 235. — αὐτονυχί, *this very night*.

199. σείσαστο indignant that Jupiter had forbidden her to assist the Greeks.

202-207. Δαναῶν is the genitive of cause. — Ἐλίκην τε καὶ Αἰγῆς. In these two places Neptune had a temple. — ὅσοι, *as many as*, is in apposition with the subject of ἐδέλομεν. — αὐτοῦ . . . Ἴδῃ, *he would then be afflicted* (from his inability to accomplish his plans) *sitting alone there on Ida*. αὐτοῦ ἔνδ', *just there*.

218-215. τῶν δ' refers to the Greeks. — ὅσον . . . ἔργον, *whatever space from the ships the ditch separated from the wall*; or as some translate, *all the space from the ships to the wall, and from the wall to the ditch*. So Heyne takes the expression to include the whole entrenchment. It seems however preferable to refer it to the space between the wall and the ditch. — εἰλομένων. Cf. 5. 208.

219-223. αὐτῷ ποικιλόσασσι, *he himself* (at the same time) *being actively engaged, or intent* upon the same thing. Great praise is here bestowed upon Agamemnon, that when all were flying in consternation, he was found by Juno vigilant, and intent on rallying the Greeks. — μεγακῆρεϊ, *vast, immense*. A similar usage is found in the expression which we sometimes hear in low language, *a whale of a thing*, i. e. a very large thing. The idea of greatness in this case may be taken from the etymological signification, which some give to μεγακῆρης, *having a deep hollow*. — μεσόστροφ of the camp. — γεγωνέμεν (infinitive of purpose) ἀμφοτέρωσσε, *so as to speak aloud to* (the forces at) *either extremity* of the ships. γεγωνέμεν, 2 perf. of γεγωνίσκω as present. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 110.

229-234. Cf. 2. 389. — εὐχῶλαί = αἱ κωνχῆσεις. Schol. The explanation is contained in the following clause, ὅτε . . . ἄριστοι. — ἄς refers to εὐχῶλαί. — ἔσθοντες—πίνοντες. The asyndeton gives rapidity and life to the description. See Ns. on 2. 169; 21. 824; 22. 414. — ἔνδ'—στήσεσθ', *that you would stand against* = *were equal to*. Cf. Mt. § 572. I. 1.

240-243. ἐπὶ πᾶσι, *sc. βομοῖσι*. — θημὸν καὶ μηρί' = *fat legs*. — αὐτόνδ' refers to the Greeks.

246-251. νεῦσε, *consented*. — οἱ. See N. on 1. 104. — οὐδ' ἀπολέσθαι. See N. on 8. 59 — τελειότατον in reference to auguries. Some

omens were more significant and certain than others. In the application of this omen, Hector is to be understood by the eagle, the Greeks by the fawn, which being dropped by the altar of Jupiter, showed that they would receive his protection. — *οἱ δ'*, i. e. the Greeks. — *ἄρ'*, *surely, certainly.*

254. *Τυδείδᾳ πάρος, before* (i. e. in advance of) *Diomedes.*

262-266. *ἐπιειμένοι.* See N. on 1. 149. — *Τεύκρος* was step-brother to Ajax, and was the best of the Grecian archers. His exploits are here signalized.

270-272. *ὁ μὲν* relates to the wounded man. The construction of this subordinate clause in a co-ordinate form, is explained in N. on 1. 166. A similar construction is also met with in 1. 180. — *αὐτὰρ δ, but he,* i. e. Teucer. — *δύσκειν εἰς Αἴανθ'* for shelter and protection. Teucer, being an archer, did not encumber himself with the shield and heavy defensive armor of those who fought with the spear. — *ὁ δέ,* i. e. Ajax Telamon.

285-291. *ἐϋκλείης ἐτίθησον.* See N. on 2. 234. — *προσβήιον, γίγ.* for *old men*; hence *gift of honor.* It is synonymous with *γέρας.* Cf. 1. 118. — *ἦ-εἰσαναβαίνοι, who may ascend.* For the optative, cf. Mt. § 528. 2.

298-299. *καὶ αὐτῶν, even myself,* i. e. of my own accord. These words are to be constructed after *σπεύδοντα.* — *δοῦν . . . πάρεστω, as far as my power extends.* — *ἐξ . . . αὐτῶν, from the time we drove them* (from the ditch) *towards Ilium.* It is singular that Bothe should refer this to the time, when the Trojans were shut up within the walls of the city and the siege commenced. — *τοῦτον* is employed *δεικτικῶς.* — *κύνα.* Teucer bestows this epithet on Hector, being vexed that he had aimed so often at him in vain.

302-308. *ὁ δ'*. See N. on *ὄγε, 2. 664.* A series of actions referring to the same subject, is frequently in Homer carried on by *ὁ δέ.* Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — *δέμας* is the accusative synecdochical. — *μήκων, a poppy.* This simile is one of exquisite beauty. Virgil has imitated it in the death of Euryalus (*Æn.* 9. 434). — *ἦρ' ἐπὶ κήπε, sc. ἐστὶ* from the preceding sentence *κάρη βάλεν.* Cf. Mt. § 556. Obs. 1.

320-328. *αὐτὸς δ'* refers to Hector. — *χερμάδιον.* See N. on 5. 302. — *αἰ-ἀερόντα, while drawing it* (i. e. the string) *back.* — *ἀποέργει, separates.* — *καίριον.* See N. on 4. 185. — *τῷ ῥ' ἐπὶ, upon this very* (*ἔρα*) *place,* is a varied repetition of *παρ' ἔμον.* — *ὄλ* refers to Hector and depends upon *μεμᾶστα, as he was rushing against him.* — *ῥήξε δέ οἱ νευρήν, and it* (i. e. the stone) *broke the string of the bow.*

337-342. *οἱ . . . Ἀχαιοῦς, and they drove back the Greeks straight from the deep trench.* — *σθένει βλεμειῶν "viribus ferociens."* Trollope. — *ὡς δ' ὄρε.* This fine comparison lies in the words *κατόπισθε* and *τὸν ὀπίσταντον.* As the dog hangs upon the haunches of a wild boar or lion, so Hector hung upon the rear of the Greeks, and slew the hindmost. As in

the flight of the Greeks, the bravest who had previously fought in the van, would be in the hindmost rank, the objection, that Homer makes Hector content himself with attacking the feeblest of his foes in the rear, is groundless.

343-349. σκόλοπας'. Cf. 7. 441. — ἔβησαν φεύγοντες = *fled across*. — τε κεκλόμενοι καὶ—εὐχετώωντο. As these sentences are rendered coordinate by the connectives, regularity of construction would have required a verb instead of the participle in the former clause. In prose we also find a participle in one sentence, and a verb in another. Cf. Thucyd. IV. 100. § 1. — Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, *having the eyes of a Gorgon*, i. e. a fierce and terrific look.

353-355. κεκαθησόμεθ', Epic fut. of κήδω, perf. κέκηθα, *to be anxious*. — ὀσάτιόν περ, *although in the last extremity*. — δὲ = γάρ. — δὴ, *already*.

357-365. καὶ λίην, *and certainly*. — οὔτος—δέξσειεν. The protasis commences with ἀλλὰ πατήρ (v. 360). See N. on 5. 23. — οὐμός, i. e. ὁ ἐμός. — ἀιτρός, *unjust*. — ὁ οἶ = οἶ οἶ. — υἷον, i. e. Hercules. — κλαίσκε, *used to weep*. — πρὸς οὐρανόν, i. e. looking towards heaven. — ἐπαλεξήσουσαν denotes purpose. See N. on 1. 13.

366-368. τάδε refers to Jupiter's opposition to the wishes of Minerva. — ἦδε' for ἦδειν. — πυλάρταο, *the gale-keeper*. — προβπεψεν refers to Eurystheus. — ἔζοντα. See N. on ἐπαλεξήσουσαν, v. 365. — κύνα, i. e. Cerberus. — Ἄϊδαο is the possessive genitive.

370-372. Cf. 1. 500 et seq.

378-380. ἔσται μὲν, sc. χρόνον. — ἔτ' . . . εἴπῃ is spoken ironically. — ἔφρ' ἂν, *whilst*. — νῶϊ depends on γηθήσει, *will rejoice over us*. — προφανείσα is constructed with γηθήτω, cf. K. § 310. 4. c. — κορέει, fut. for κορέσω. K. § 223. 3. — πεσών refers to τῖς.

381-383. Cf. 5. 719-721.

384-396. Cf. 5. 733-752.

398. χρυσόπτερον, *golden-winged*. This is said to be the only line in Homer, which is opposed to Voas's assertion, that none of Homer's gods are winged.

399-408. πάλιν τρέπε, sc. αὐτάς. — οὐ—καλά, *not well* (for them), is a litotes for δεῖνον or κακῶς. — σφῶϊν is the dat. incommodi. — αὐτάς is opposed to ἴππους. — ἀπαλδήσεσθον is used passively. — μάρπητρι, sc. αὐτάς. — ἐνικλᾶν, poet. for ἐγκλᾶν. Crus.

409-412. ἀελλόπος, *swift as the tempest*; literally, *storm-fooled*, contracted from ἀελλόπους. Cf. R. § 215. 5. — κατ' Ἰδαίων ὄρεων. See N. on v. 170. — πρότηριον πύλησι, *in primo aditu portæ*. Heyne. — ἀντομένη, sc. ταῖς θεαῖς.

423. These words are referred by some to Minerva, but it is better with Heyne to consider them as addressed to Juno. The apodosis is to be supplied here as in 1. 341, (it will be at your peril) *if you shall dare, etc.*

Ernesti supplies the sense thus: *at tu profecto ferocissima et audacissima (sis) si revera vis*, etc.

427-431. οὐκέτ' . . . ἐὼ, *I will no longer permit* (=advise). — κείνος refers to Jupiter. — τὰ δ' φρονέων = *taking his own counsel*. — Τρωσὶ . . . δικάζέτω, *let him decide between the Trojans and the Greeks*.

437. τετιμημένοι ἦτορ, *being sorrowful in mind*. For the construction, cf. S. § 182.

440-446. Ἐνοστήγαιος. See N. on 7. 455. — ἀμ βομοῖσι, *on pedestals*. — λίτα, *linen*, is the accus. plur. Cf. K. § 214. R. 2. — αὐτὸς—Ζεύς, *Jupiter himself*. — τῆ—ποσσί. See N. on 1. 104. — οἶαι Διὸς ἀμφίς, *alone apart from Jupiter*. — δ' ἔγνω the mind of the goddesses. — ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ is the local dative, serving to define more particularly the verb ἔγνω.

448-456. Δῆν. See N. on 2. 276. This speech of Jupiter is exceedingly sarcastic and provoking. — πάντως—οὐκ, *in no respect*. — Διὸς . . . ἄσπετος, *such is my strength and invincible hands*. — με τρέψεται to flight, or perhaps in the sense of *defeat my purpose*. — μέγερτα, *sad, pernicious*; literally, *keeping the mind in suspense*. — πληγέστε is in the masculine, although referring to female divinities. This disagreement in gender is frequent, not only in the poets, but also in prose writers. Cf. Mt. § 436. 1; K. § 241. R. 10. b. — ἔστω . . . ἐστίν. Cf. 5. 360.

457-461. Cf. 4. 20-25.

468-468. Cf. vs. 32-37.

470. "Jupiter now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend." Felton. — τοῦς the genitive of time.

474-483. πρὶν ἄρδαι (see N. on 1. 98)—Πηλεΐωνα, *before the son of Peleus be roused*. — ὡς, *thus*. — τὰ ρείατα πείραδ', *the extreme boundaries*, is the terminal accusative. — ἱκεῖν to stir up a rebellion against Jupiter. — αἰγῆς depends on τέροντ'. — Ἵπεριονὸς Ἥελιου. In Homer, Hyperion = Helius. The Schol. however, makes it a contraction of Ἵπεριονίων = Ἵπεριονίδης, as Hyperion in the Theog. of Hesiod is made the father of Helius. Some with much reason derive it from ὑπὲρ ἰών, *that goes over us*, and explain it accordingly. — ἐπει . . . ἄλλο, *since nothing is more shameless than thou*. σέο is put for σοῦ.

487. ἀκούσιν, *unwilling* that day should close, since they would be checked thereby in their victorious career.

490, 491. ποταμῷ, i. e. the Scamander. — ἐν καθαρῷ (sc. τοῦ). *in an open place*, i. e. a place free from dead bodies, as appears from the following clause, ὅδε . . . χῆρον, *where the ground appeared among the dead*, i. e. where the ground was so clear of dead bodies as to be seen.

498. νῦν is to be constructed with ἀπονοστήσειν.

506-510. A zeugma operates in *οἶνον οἰνίζεσθε, σῆτῆν τ'*. — *μέσφ* *ἡούς* = *μέχρι τῆς ἡμέρας*. Schol. — *διὰ νύκτα* = *by the assistance of the night*.

512-514. *ἀλλ' ὄς*. Heyne supplies *φυλαζόμεθα, cavēbitus*. — *τις* = *many a one*. — *βέλος* is put for *wound*. — *οἰκοδι*, i. e. in Greece. — *νηὸς ἐπιδρώσκων*, *while leaping into their ships*.

517. *ἀγγελλόντων* is put for *ἀγγελλέωσαν*.

519-531. *λέξασθαι*, *place or dispose themselves* for the purpose of keeping guard. — *λόχος* of Greeks. — *ὄς μὲν νῦν ὄγιθς*, sc. *ἐστίν*. — *τὸν δ'* corresponds to *ὄς μὲν*. — *ἐπὶ νυκτί*, *in the night*. — *σὺν τεύχεσι* is constructed by Clarke and Heyne with *ἐγείρομεν ἄξυν Ἄρηα*. It is more natural, however, to construct it with *ἑωρηχθῆσθε*. Cf. vs. 376, 388; 5. 737.

532-540. *εἶσομαι* = *I will know*, i. e. *I will find out by experiment*. — *ὁ Τυδείδης*. Cf. 1. 11. — *τεῖχος*. Cf. 7. 436. — *ἦν ἀρετὴν διαίσειται*, *shall prove his valor*. In 13. 277, *διαίσειται* has the passive sense. — *ἐταῖροι*, sc. *κείσονται*. — *ἡελίου ἀνιόντος*, *the sun rising* = *at sunrise*. — *αἴριον*. The repetition of this word accords well with the boastful tone of the speech. — *εἰ γὰρ . . . ἀθάνατος—ὄς νῦν ἡμέρη ἦδε*, *would that I were thus immortal* (= *would that I could be as certain of immortality*), *as now this* (i. e. the coming) *day will bring*, etc. Cf. K. § 342. R. 2

553. *ἐπὶ . . . γαφύρη*. Cf. 4. 371.

555. *ὄς δ' ὄτ' ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ.* "This comparison is inferior to none in Homer. It is the most beautiful night-piece that can be found in poetry. He presents you with a prospect of the heavens, the seas, and the earth; the stars shine, the air is serene, the world is enlightened, and the moon mounted in glory." Pope. A parallel is found by Trollope in Scott's *Minstrel*, III. 29.

560. *τόσσα* refers to the fires.

562. *χλι' ἄρ'*. Zenodotus reads *μυρί' ἄρ'*, but this hardly accords with what is said in 2. 122.

ILIAD IX.

2-8. *φύζα*, poet. for *φυγή*. Some suppose that Flight is here personified; others take it in its usual sense, and translate *δεισέσις*. *great*. Butt. (*Lexil.* No. 66. § 5) refers it to a supernatural flight occasioned by the gods. According to Aristarchus *φύζα* differs from *φόβος*, in that it has the implied idea of cowardice. In *Jahrb. Jahn und Klotz*, p. 286, *φύζα* is translated *terror*, *panic*. Cf. *Smith's Crus. Lex.* — *πένθει—βεβόλητο*, *dwore oppressi erant*. — *ὄς δ' . . . Ζέφυρος*. In the principal winds Homer includes the intermediate ones. Hence in this place Zephyrus

unites with Boreas in blowing from Thrace, and in another place is said to unite with Notus. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 419. Boreas, as a mythical personage, was supposed to have his dwelling place in Thrace. — ὄρινον—*ἔχεναι*. This exchange of the dual for the plural is quite frequent. Cf. K. § 241. R. 8. — ἠδαιζέτο, sc. πένθει.

11-14. κλήθην, *by name*. S. § 134. 5. — ἄνδρα ἕκαστον refers to the chiefs who usually met in council. — μηδὲ βοᾶν in order that the Trojans might not hear them. — μελάνυθος, *black, dark*, as is the appearance of a deep fountain.

17-28. This speech is repeated from 2. 110-141, the verses 119-138 being omitted. It is probable that Agamemnon was now giving in earnest this advice to return home, although many critics suppose that, as before, he was merely sounding the disposition of the army.

34-36. πρῶτον = πρότερον. Reference is had by Iliad by the reproach of Agamemnon in 4. 370 et seq. — διάνδιχα refers to σκήπτρον and ἀλκήν. — μέγιστον, i. e. the best gift

42-49. ὥστε νέεσθαι, *so as to return*. In no other place in the Homeric writings, is ὥστε found with the infinitive, except in Odys. 17. 21. — πάρ (i. e. παρέστι) τοι ὁδός, *the way is open to you*. — εἰ δὲ καὶ αὐτοί, sc. δέλουσι φυγεῖν elicited from the preceding context. The tone or gesture of the speaker probably indicated this to the hearers. — φευγόντων, i. e. φευγέτωσαν. — νῶϊ δ', *and we two*. — τέκμαρ. Cf. 7. 30. — σὺν δεῶ = *with favorable auspices*.

63-69. ἀφρήτωρ . . . ἄκρυβεντος, i. e. he who foments civil broils is fit for none of the relations of society. For the triplicity of epithets in v. 63, see N. on 5. 194. The genitive πολέμου is to be referred to S. § 193. — λεξάσδων for λεξάσδωσαν. — πὰρ . . . ἐκτός, *along the dug ditch, without the rampart*, i. e. between the ditch and the wall. Cf. v. 87 infra. — ἔρχε, *begin, lead the way*. The reason is given in the next clause.

73-78. ὑποδείξι, *means of entertaining guests, abundance of provisions*. — βουλήν is the cognate accusative of βουλευθῆναι. See N. on 1. 162. — χρεώ, sc. ἰκάνει after which Ἀχαιοὺς is put as the terminal accusative. — ἰσθλῆς and πυκινῆς agree with βουλῆς understood. — τὰδε depends on γηθήσειεν.

91-93. ὀνείαδ', *food, a repast*. In 24, 367 it is employed in the sense of *valuable things*, which approaches nearer its literal signification, *useful things*, from ὄνεια, ὄνημι. — ὑφαίνειν μῆτιν. See N. on 3. 212.

97-102. ἐν . . . ἔρχομαι, *in you shall I end, and from you shall I begin* (a hysteron proteron), i. e. my whole address shall be to you. In Agamemnon's readiness to listen to the advice of Nestor to reconcile Achilles, lay the only means of safety. — σέο . . . ἔρχη, *for it will depend on you* (cf. Odys. 6. 197) *what (counsel) shall prevail*.

106-112. ἐξέτι τοῦ ὅτε (i. e. ἐτι ἐκ τοῦ ὅτε) = ἐξ οὗ δή, *from the time when*. Cf. Odys. 8. 245. — Διογεῖν Βρισηίδα κόρην. Bothe and Trol

lope after Heyne read Διογενεὺς Βρισηίδα κούρην, put for Διογενεὺς Βρισσηος κούρην. See N. on 2. 54. — ὅν . . . ἔτισαν, although the immortals honored him; or the very same whom the immortals honored. See N. on 2. 286. — ὧς, how that.

116-127. ἀντί, worth, equivalent to. Cf. K. § 187. 1. (2) d. — ἀνήρ, i. e. Achilles. — ὑμῖν . . . δομήνῳ, in the presence of you all I will enunciate the excellent gifts. — πηγὸς . . . ἄροτρο. See N. on 5. 194. — ποσσὶν = speed. — ἄροτρο, 2 aor. 3 plur. of ἄρνωμαι. — φ̄ τόσσα γένοιτο — ὅσσα . . . ἵπποι, with whom were as many prizes as these solid-hoofed (see N. on 5. 286) horses have brought to me. φ̄ τόσσα γένοιτο should properly be placed after οὐδὲ . . . χρυσοῖο, the hyperbaton resulting from the mental excitement of the speaker. ἀέθλια, belonging to the antecedent, is here put by attraction with the relative clause. This is done to promote vivacity and emphasis.

181, 182. τότε, then (when the quarrel took place between Achilles and Agamemnon) = formerly. — ἦν — κούρην. The substantive, when inserted in the relative clause, does not require to be placed immediately after the relative. Cf. Butt. § 143. 12. — ἐπί. See N. on 1. 238.

135-146. εἰ δὲ αὐτὲ responds to τὰς μὲν in v. 181. — οὐδάρ ἀρούρης, the most fertile of lands; literally, the udder of soil. Compare the Scripture expression, "land flowing with milk and honey." — τηλόγετος. See N. on 8. 175. — τῶν is the partitive genitive. — φίλην to Agamemnon. — ἀνέδνον, i. e. for whom the bridegroom presents no gifts to the parents. In 13. 866, it means without dowry on the part of the parents.

151-160. βαθύλειμον, having rich meadows; literally, deep meadows, referring either to the depth of the soil, or to the tall grass growing thereon. — ἔγγυς ἀλός, and therefore well situated for commerce. — Πύλου. See N. on 1. 247. — οἱ κε . . . τιμήσουσιν, who will honor him with gifts like a god. κε implies a condition to be mentally supplied, if he shall come to them. — οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ (sc. ὄντες) = ὅπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι. Stadelmann. — τελέουσι is the contracted future. Cf. S. § 109. N. 1. — δέμιστας refers to tribute regulated by law, and is therefore opposed to δωρήσει, voluntary gifts, in the preceding verse. — μεταλλήξαντι χόλοιο contains the protasis, if he will cease from his anger. — ὅσσον, by as much as = because.

164-171. οὐκέρ' ὄνοστέ, not to be despised = desirable, distinguished. Cf. Butt. Lexil. No. 1. § 7. — διδοῖς = δίδως. Crus. — οἱ κε = ἴνα κε. Mt. § 528. 3. — εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 302. — ἐπιόψομαι, (Epic future of ἐφορᾶν), I will choose, is to be distinguished from ἐπιόβομαι, which never has the sense to select, choose. — πιδέσθων may be made in the plural (contracted for πιδέσθωσαν), or in the dual referring to Ajax and Ulysses, as Phœnix was simply the guide or conductor of the embassy. — φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ. bring water for our hands. This was a religious ceremony, observed previous to entering upon an important undertaking. — εὐφο-

μησαι refers primarily to refraining from any ill-omened expression, and hence to keeping silence during a religious observance.

180. *δενδύλων ἐς ἕκαστον*, turning his eyes upon each. — Ὀδυσσοῦν δὲ μάλιστα, and most especially upon Ulysses, upon whose wisdom and eloquence the success of the embassy mainly depended.

187-194. *ζυγόν*, the cross-bar by which the extremities of the lyre were joined together, and in which the pegs were inserted. — ἦστο, was sitting, pluperf. as imperf. of ἔω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 153. — ὅποτε λήθειεν ἀείδων. See N. on 3. 55, 216. — τὼ δὲ βᾶτην refers to Ajax and Ulysses. See N. on v. 166. — *δάσσειεν* for *ἔδασσειεν*, *sedebat*.

196, 197. *δεικνύμενος* = *δεξιούμενος*. Eustath. Cf. Butt. § 114. Δ. — ἦ . . . χρεώ, sc. *ἰκάνεται βυᾶς*.

202, 203. *καθίστα* for *καθίστη*, 2 pers. sing. pres. imperative active. — *σφρότερον* (sc. *ὕδρον*), containing less water, stronger; literally, more undiluted with water.

209-212. *τῷ*, for him, i. e. Achilles. — *αὐτὰρ . . . ἐκάη*, but when the fire had burned down. — *καὶ φλόξ ἐμαρᾶνθη* is exegetical of the preceding clause.

219-224. *τοίχου τοῦ ἑτέροιο*, against the other wall, is the genitive of place. Cf. K. § 271. 1. — *νεῦσ' Αἴας Φοίνικι* to open the business of the embassy. Ulysses, however, anticipates him, contrary probably to the original arrangement of the order in which they were to speak, being impelled by a desire to commence an affair of such moment, with a caution and delicacy which the aged Phoenix might not observe. — *δεῖδεικτ'*, pledged, 3 sing. pluperf. (as aorist. S. § 183. Δ) of *δεικνυμι*.

225-625. The speeches which now follow are models of their kind, and highly characteristic of the speakers. Ulysses with his accustomed art and eloquence depicts the distressed condition of the Greeks, against whom Hector, inspired by Jove and aided by his lightnings, rages terribly, and whom he waits with impatience for the morning to utterly destroy—he refers to the parting command of Peleus to his son, to abstain from contention, and then enumerates the gifts promised by Agamemnon, and entreats him to pity the Greeks, who will honor him as a god, if he will cease from his anger. He then closes with another appeal to his personal pride, by referring to the threats of Hector. The reply of Achilles is modest but stern and inexorable. Phoenix then with the garrulity of age makes a long and rambling speech, interspersed with pathetic expostulations and containing several stories, and ends by urging the hero to return to the Greeks and protect their ships. But Achilles remains inflexible. Ajax, indignant at the haughty and unyielding temper of Achilles, advises their immediate return to the army, and closes his short address by urging once more upon Achilles, his reception of the friendly gifts and reconciliation with Agamemnon. In reply Achilles courteously but firmly adheres to his determination to abstain from battle, until Hector shall attempt to fire the ships

of the Myrmidons, when his victorious course will be checked. Such is a brief outline of these speeches, which form one of the most interesting portions of the Iliad.

225-231. ἐπιθευεῖς, sc. ἐσμέν. Cf. Butt. § 129. N. 7. — πάρα, i. e. πάρεστι. — δαίνυσθ', i. e. εἰς τὸ δαίνυσθαι. Crus. — μέμηλεν, sc. ἡμῖν. — ἐν δοιῷ, in doubt. Eustath. supplies ἐσμέν, but Crusius prefers ἐστί. — νῆας εὐσσελμούς depends on σαωσέμεν. The hyperbaton is well suited to the excitement of the speaker.

234-239. οὐδ' ἔτι . . . πεσέεσθαι, *they purpose* (literally, *affirm, say*) *no longer to hold back, but to fall upon the black ships.* — Ἐκτωρ δὲ μέγα κ. τ. λ. Nothing could be more adapted to arouse Achilles, than this reference to the prowess of Hector, and his exultation in view of the destruction of the Greeks. — θεοὺς adverse to his success.

241, 242. γὰρ introduces the reason why Hector prayed for the speedy approach of morning. — πυρὸς is the genitive of material.

248-251. ἐρέεσθαι = σώζειν. Cf. 5. 344. — αὐτῷ τοι, *to yourself.* — οὐδέ τι . . . εὐρεῖν. The order is: οὐδέ τι μῆχος ἔστι εὐρεῖν ἄκος βεχθέερος κακοῦ (*when the evil is done*). — φράξεν, *reflect.* Cf. N. on 1. 84.

262. εἰ δέ, sc. βούλει. See N. on 1. 302.

300-304. κηρόδι μᾶλλον, *very much in your heart* = from the bottom of your heart. — ἄλλους in opposition to Ἀτρείδης. — δεδν ἔς. See N. on 8. 2. — νῦν . . . ἔλοις. For this allusion to Hector, see N. on v. 237. — ἐπεὶ . . . ἔλαδοι. Cf. K. § 338. 1.

311-318. ὣς . . . ἄλλος, *so that you may not sitting by me complain* (=urge me with your complaints) *one after another.* — τρύζητε properly signifies *to moan* as a turtle dove (*τρύγαν*). — ὅς-εἴπη. For the subjunctive, see N. on 1. 189. — ἔμεγ' is the object of πεισέμεν. — ἴση . . . πολεμίσοι, *there is an equal reward to him who remains* (at the ships) *and to him who fights much*; literally, *if any one fights much.*

320-326. κάτθαν' (Epic aor. of καταδησθῶ) . . . ἐοργάς, *the man who is inactive and he who does much, die alike.* — οὐδὲ . . . περικείται, *nor have I any advantage*; literally, *nor does any thing lie around me*, i. e. over and above what others have. — ἡματα . . . πολεμίζων, *I spent bloody days in fighting.* The participle here denotes manner. S. § 225. 3.

335-343. τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, *to them they remain undisturbed*, i. e. the other chiefs have undisturbed possession of their gifts. — ἦ . . . Ἀτρεΐδαι, *pray, do the sons of Atreus alone of men love their wives?* Cf. K. § 344. 5. a. — τὴν αὐτοῦ, *his own spouse.* — κῆθεται, sc. τὴν αὐτῆς — δουρικτητὴν περ ἐούσαν, *although she was obtained in war* (=a captive). See N. on 1. 131.

346-348. ἀλλ' . . . φραξέσθω. Trollope thinks there is an allusion to what was said by Agamemnon in 1. 175. — ἦ μὲν imparts irony to this passage. The allusions to the defences of the Greeks (cf. 7. 436-441) are very sarcastic and cutting.

351-356. ἀλλ' οὐδ' ὅς, *not even thus* with all his ramparts and defences. — σθένος Ἑκτορος, *the might of Hector = the mighty Hector*. See N. on 2. 658. — ὅσον, *as far as*. — ἐς Σκαίως τε πύλας is put, says Stadelmann, by a kind of attraction for ἀπὸ Σκαίων πυλῶν. The idea is, that Hector came forth from the Scæan gate only as far as the beech-tree (φηγόν. See N. on 5. 698). οἶον is taken by Crusius, adverbially. — οὖν δ' is to be constructed with ἔνεαυ.

361. ἐν = in the ships. — ἐρεσσόμεναι depends on μεμαῶτας.

370-379. ἀμφαδόν, *openly, publicly*. The reason is given in the next clause. — ἄλις δέ οἱ (sc. ἔστω), *let it be sufficient for him, enough for him*, that he has ill-treated me once and escaped with impunity. — ἄλλα ἔκηλος ἐβρέτω, *and let him go unhindered (by me) to ruin*. Bonnycastle (*Class. Mus. Vol. VII. p. 385*) gives this turn to the passage, *enough for him; let him perish in contempt like a fool, for the all-wise Jupiter will deprive him of his senses*. There must be some alteration in the text to obtain this meaning. — τίω . . . ἄσφ, "*I value him equally with a hair, i. e. none at all*." Smith's *Crus. Lex.* — δεκάκις . . . τόσα, *ten and even twenty times as much*.

381-384. Θήβας. This reference to the greatness and opulence of Thebes is very valuable, as almost all traces of its magnificence had passed away, before the age of authentic history began. This city is called in Scripture No or No-Ammon, and its wealth and population are referred to in Jer. 46, 25; Ezek. 30, 14, etc. Cf. Trollope's Note on this passage. — δόμοις ἐν, *within mansions*. — ἑκατόμυλοι, *one hundred gates*. — ἀν' ἐκάστην, sc. πόλιν. — ἐξοιχνέυσι, *go forth*.

401-411. οὐ . . . ἀντάξιον, *for not to me (i. e. in my estimation) an equivalent for life*. Some may prefer to render ἐμοί as the subjective genitive. See N. on 1. 104. For the genitive after ἀντάξιον, cf. K. § 275. 3; S. § 200. N. 2. The subject of this clause is Ἴλιον, the following clause, οὐδ' ὅσα . . . ἐκτῆσθαι, being climacteric. — τοσπρὶν . . . Ἀχαιῶν. Much of the wealth of Troy had been exhausted by the long seige. — Πυθοῖ. This shows that the temple of Apollo had become very rich, even so early as the time of Homer. Its subsequent wealth and magnificence are referred to by many of the Greek writers. — ἀνδρὸς . . . ληϊστή, *but the life of man is not to be plundered that it should return again, i. e. the breath, when once it has left the body, cannot be restored by plunder*. This sense is demanded by the antithesis with the two preceding verses. ληϊστή is a verbal from ληΐζομαι. S. § 142. p. 217. — μήτηρ . . . τέλοσθε, *my mother says that double fates lead me to the end of death*. Cf. 1. 351, 416. Bothe after Bentley would read γὰρ τ' ἐμέ, on the ground that the pronoun τῆ is emphatic, the intimation being that only one destiny belongs to a common man.

418-422. θήερε = εὐρήσετε. Eustath. — τέκμων. See N. on 7. 30. — μέλα belongs to ὑπερέσχε in the sense of *in carnis*. — χεῖρα of

protection. — τὸ γὰρ, for 'his, i. e. the duty of making a report. — γερόντων = ambassadors.

425-429. ἐτόλμη, *efficient, effective*. Supply ἐστί. — ἐμεῦ ἀπομνήσκατος, *while I continue to be angry; while my anger continues*. See N. on l. 88. — ἀνάγκη, *by compulsion = against his will*. — δ' = *however*.

434-443. μετὰ φρεσὶ—βάλλεαι, *you resolve; literally, cast in your mind*. — πῦρ with which the Trojans were threatening the Grecian ships. — ἀδιδί, *here at Troy*. — νέπιον, *young, a boy*. "Eustathius says that according to some of the ancients, Achilles was only twelve years of age, when he went to Troy." Pope. — τὰδε refers forward to the qualities of a hero spoken of in the next verse. The infinitives here denote the purpose of προέηκε, answering to the Latin supine.

446. γῆρας ἀποξύσας, *having stripped off my old age*. The imagery is either borrowed from serpents that cast their skins (cf. Smith's Crus. Lex.), or from the scraping off the rougher and outer rind or skin, in order to make smooth. Thus in order to make Phoenix young, his rough and wrinkled skin would have to be, as it were, scraped off for that purpose. Cf. Butt. Lexil. No. 26. § 2.

451-457. λισσέσκετο γόνων. For the construction of the genitive, see N. on l. 407. — στυγερὰς, *hateful*. — Ἐρινύς for Ἐρινύας. "The Erinnyes," says Crusius (Lex. *sub voce*), "are the symbol of a guilty conscience, which follows every act of impiety, and especially of the curse which rests upon any wretch who violates the most sacred duties of humanity, such, for example, as relate to parents, kindred, and suppliants." Cf. Müller Eumen. 186; Keightley's Mythol. pp. 47, 196; Smith's Dict. Gr. and Rom. Mythol. vol. ii. p. 91. — ὄσιν, *his, i. e. Amyntor's*. The purport of this curse was that Phoenix should be childless. — Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. Pluto.

485. καὶ . . . Ἀχιλλεῦ, *and I have rendered you, O Achilles equal to the gods, thus great (as you now are)*. — ἐκ θυμοῦ φιλέων, *loving you from my soul*. The reason is given in ἐπεὶ οὐκ ἰδέσκες κ. τ. λ.

504-518. αἰ . . . κιοῦσαι, "*who take care to walk behind Ate*." Crus. Some render, *who following after Ate are full of care*, reference being had to their anxiety to repair the mischief she has done. — φθάσει . . . ἀνδράποικους, *and she goes before them over the whole earth, doing injury to men*. Or if with Köppon, Spitzner, and Bothe, we erase the comma after αἰαν, it may be rendered, *she anticipates them (i. e. Aἰται) in reaching every land (by præg. constr. of ἐπί. See N. on l. 55), and doing injury to men*. There is no essential difference in the two interpretations. — πόρε . . . τιμῆν, *and do you grant also that honor may follow (= be present with) the daughters of Jove (by listening to the prayers of the embassy)*. — ἤτ' . . . θοδλῶν, *which bends the mind of other good people, i. e. for the sake of which when wronged they suffer themselves to be appeased*.

539-541. χλοῦνην. The etymology of this word is obscure, and hence

it has received the various interpretations, *well-fed, solitary, foaming, fierce castrated*, etc. The sense which makes it = ἀφριστής, *raging, foaming*, appears on the whole to be preferable. — κακὰ πολλά' ἔρδεσκεν ἔδωρ. The Greeks sometimes seem to reverse the rule, that the main action should be expressed by the finite verb, and the subordinate circumstance by the participle. Cf. Butt. § 144. 5. — πολλὰ . . . μακρὰ, *for many tall trees did he utterly* (literally, *torn up from their foundation*) *prostrate upon the ground*.

555-565. ἦτοι δ' μητρὶ κ. τ. λ. The legend of the fire-brand, upon the preservation of which the life of Meleager depended, but which was burned by his mother, was framed at a later date. — τὴν δὲ refers to Cleopatra. — Ἀλκυόνην, *Alcyone*. The legend is that the wife of Ceyx, hearing of the shipwreck of her husband, threw herself into the sea, and was changed by Jupiter into a kingfisher (ἀλκυόν), whence she was called Alcyone. Heyne and Spitzner read in this place ἀλκυόνην, and suppose the comparison to lie between the tender wailings of the kingfisher, a thing frequently mentioned by the poets, and those of Marpesa separated from her husband. — τῆ . . . πέσσω, *he* (Meleager) *sat beside her nursing his bitter rage*.

612-615. μὴ . . . ἀχέων, *disturb not my soul with weeping and lamentation*. — καλὸν belongs to κήδειν the subject of the sentence.

624-642. The character of Ajax is well preserved in this short speech of his. Plain and straightforward in all his words and actions, he scorns to stoop to entreaties, but respectfully and earnestly requests Achilles, to lay aside his wrath and come to the assistance of the Greeks.

639, 640. ἐπὶ τῆσι, *in addition to them*, i. e. the seven maidens. — ἐπιπέφιστοι . . . Δαναῶν, *for we* (sent) *from the army* (literally, *multitude*) *of the Greeks are under thy roof*, i. e. are thy guests, and have therefore some claim upon thy magnanimity.

645. μολὲ κατὰ θυμόν, *according to my mind* = *agreeable to me*. For the dative, see N. on 1. 104.

655. καὶ μμαῶτα, *however furious*. The participial clause forms an antithesis to the verb in the principal clause. Cf. 13. 787; 16. 627.

661-663. λίνιοι . . . ἕωρον, *and the delicate nap of linen*. λεπτὸς ἕωρον is put tropically for *very fine, beautiful*, since the fineness of woollen fabrics is tested by their naps. Cf. Butt. Lexil. No. 83. § 4. — μυχῶ is the local dative.

699-709. ἄλλως, *otherwise*, i. e. without those gifts and entreaties. — ἰκπότε . . . ὄρη, *whenever his mind impels him or a god excites him*, but not before. — καὶ δ' αὐτός, *and do you yourself*. This speech of Diomedes is short, to the point, and in fine keeping with his brave and chivalrous character.

ILIAD X.

1-4. ἄλλοι as opposed to Agamemnon. — πωνύχιοι, *the whole night*, is an adjective taken adverbially. S. § 158. 3. — Ἀτρείδην—ἔχε. Cf. 2. 2.

5-10. ὡς δ' ἔτ' ἔν. Cf. 2. 147. — ἀδέσφατον. See N. on 3. 4. — ἠὲ . . . πευκεδαοῖω, or *somewhere the vast mouth of bitter war* (= a great war). Some refer this to an impending battle, when Jove gives signs of anger, others to the desolations of war. — ὡς πυκνῖν', *thus frequently*, i. e. Agamemnon's sighs were as frequent as the flashes of lightning before a tempest. — ἀνεσπενάχιζ', *groaned heavily*. Some read ἀνεστονάχιζε.

14-19. αὐτῶν . . . ἀνδράπων. The Trojans were passing the night in joyous anticipation of the victory which awaited them the next day. The contrast between their noisy and illuminated camp and the silence and darkness which reigned in the Grecian host, reduced Agamemnon almost to despair, and caused him to repair to the tent of Nestor in order to avail himself of his wisdom and experience. — ἔτ'—ἴδοι, *whenever he saw*. See N. on 2. 794. — πολλὰς . . . χαιτάς, *he drew many hairs from his head by the roots*. — Διτ depends on ἔλακετο as the dat. commodi. Some supply and translate, *accusing Jupiter*. The Schol. supplies ἀποδουρόμενος. — εἴ τινα. Supply σκοπεῖν or περιᾶσθαι. See N. on 1. 66. — οἱ σὺν, i. e. σὺν οἱ.

26-28. μήτι πάδοιεν, sc. δεδοκίτι. See Ns. on 1. 26; 5. 487. This expression is euphemistic, being put, as Crus. remarks, for μὴ κακὰ πάδοιεν. — πολλὴν ἐφ' ὕγρην, *upon or over the wide sea* (literally, *water*). See N. on 14. 308). — ὀρμαίνοντες, *purposing, meditating*.

39-41. μὴ . . . ἔργον, *lest no one will undertake this work*. See N. on 1. 28. — μάλα . . . ἔσται, *he will be a very bold man who undertakes to reconnoitre the enemy*.

43-50. χρεῶ (sc. γίγνεται) . . . σέ, *there is need to me and thee of counsel = I and thou have need of counsel*. In this elliptical use of χρεῶ, it is followed by the accusative of person, like χρή. Cf. K. § 279. R. 4. — ἐρρύσεται (see N. on 5. 344) is explained by Matthiæ (§ 527. Obs. 3), as the future used for the subjunctive. — μητισασθαι, *has devised, planned*. Opposed to this is ἐρβξε in the next verse. — αὖτως, *thus*, i. e. in the performance of these great deeds.

57-59. κείνῳ . . . πιθολατο, *for to him they will most especially listen*. See N. on 2. 160. — ἐπετράπομεν, sc. σημαίνειν φυλάκεσσι from v. 58.

61-65. πῶς γάρ μοι. See N. on 1. 123. — μύθηφ = *by thy order*. — ἀδδι (i. e. with the guard. Cf. vs. 125, 126) μένειν (see N. on 1. 20). Supply from the preceding line ἧ κελεύεις ὡς. — μήπως ἀβροτᾶζομεν (Ἐπίε for ἀβροτᾶζομεν) ἀλλήοιῦν, *lest we some how miss one another*.

67-71. ἐγρήγορα corresponds to ἐγρήγορα, on which word, see N. on 7. 371. — πατρόθεν ἐκ γενεῆς, from his father's family. The reason is given in πάντας κυδαίνων. — ἀλλὰ . . . πορεύμεθα, but let us ourselves also labor in personally summoning the chiefs. — ἐπὶ . . . ἴει (i. e. ἐφίει γαιωμένοισιν), upon us when born (=at our birth), i. e. such is our destiny.

88-99. γνώσει is put for the imperative γνώσι. Cf. Mt. § 498. c. β; K. § 255. 4. — ἀλαλύκτημι, I am greatly troubled, a reduplicated perf. pass. used as a present with intensive force. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 19. — κραδίη . . . ἐκδρόσκει, my heart leaps forth from my breast, i. e. beats with violence through my anxiety. — μὴ . . . κοιμήσονται, whether exhausted by toil and (oppressed) by drowsiness they slumber. For μὴ in an indirect question, cf. K. § 344. d.

105. νῦν is here an adverb of time, although its usual force is that of a weak illative.

110-118. Αἴαντα ταχύν, i. e. Ajax Oileus. — καὶ τοῦδε, thence too, refers forward to Αἴαντα (i. e. Ajax Telamon) and Ἴδομενηα. — φίλω περ ἴοντα. See N. on 1. 181. — κατὰ πάντας ἀριστήας depends in construction upon λισσόμενος. — οὐκέτ' ἀνεκτός, no longer endurable.

123-127. ποτιδόμενος for προσδόμενος, and this for προσδεχόμενος, waiting, expecting. — ὄρμη, impulse, movement. — ἐμέο πρότερος, before me, i. e. at an earlier hour than I arose. — ἴνα . . . ἠγερέσθαι, for there (ἴνα = ἐνταῦθα) I ordered them to assemble.

147. βουλὰς βουλεύειν. Cognate accusative. S. § 181. 2. — ἤ . . . μάχεσθαι, whether to fly or fight. Crusius constructs this in the sense of περὶ τοῦ φεύγειν ἢ μάχεσθαι.

152-158. ἔγχεα . . . ἐλήλατο (sc. εἰς τὴν γῆν), and their spears were stuck upright in the ground on their points. The σαυρωτήρ was a pointed cap of bronze inclosing the bottom of the spear, and by means of which being forced into the ground, the weapon stood upright. This was commonly done when the warriors were taking their rest. Cf. Virg. Æn. 12. 180; 1 Sam. 26. 7. — ἀξ ποδὶ κινήσας (sc. αὐτόν), moving him with the heel of his foot.

160, 161. ἐπὶ θρωσμηῖ πεδίοιο, upon the heights of the plain. This is spoken of the elevated portion of the Trojan plain, lying between the high bank of the Scamander (cf. N. on 5, 36) and the camp. — εἶται, Epic for ἦνται. — ἔγχι νεῶν. S. § 195. 1.

164-167. σχέλιος, powerful, hardy, is here employed of the untiring activity of Nestor, and is therefore to be taken in a good sense. — ἀμύχανος, unsubduable by fatigue, want of rest, etc.

173-175. νῦν γὰρ δὴ, for now indeed. — ἐπὶ . . . ἀκμῆς, it stands upon the edge of a razor, i. e. is extremely doubtful. The expression passed into a proverb, to denote that one was in the extreme crisis of his fate. — ἤ-ἤέ, whether-or. — Φυλῆος νιόν, i. e. Meges.

183-185. ὡς—δυσωρήσονται. In comparisons the indicative is employed, when the comparison is considered as an actual fact, otherwise the aorist subjunctive is used, the mode-vowel being often shortened, so as to retain the appearance of the future. Cf. K. § 343. R. 1. — ἀπό τέ σφίσις ἕννος ἄλωεν = οἷς ἕννος ἀπόλωεν. See N. on 6. 147.

187-189. ὄτ, *thus*. — κακῆν, *evil, dreadful*, on account of their imminent danger. — ἐπι—ίόντων, *advancing to attack the Grecian camp*.

205-212. θυμῷ τολμήεντι, *of daring mind*. — εἴ τινα που. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — ἄσσα . . . σφίσις is in exegetical apposition with φῆμιν. — ἀπόπροθεν, *at a distance without approaching nearer*. — οἰ—κλέος. See N. on 1. 104. — ὑπουρανίον. *under heaven*, i. e. throughout the world.

222-224. εἴ τις—ἔποιο—ἔσται. For the future in the apodosis, cf. Mt. § 524. 3. — σὺν . . . ἐνόησεν, *when two go in company, the one perceives before the other*. σὺν is taken adverbially. δὲ ἔρχομένω is put in the nominative by attraction with δ, which follows in partitive apposition. See N. on 8. 211. Many construct it as a nominative absolute.

229-231. Notice the emphatic repetition of ἦδελε.

240. Agamemnon feared that Menelaus might be selected as the companion of Diomedes in this perilous undertaking. δὲ is not therefore to be rendered *for*, but has its adversative signification. Diomedes was directed to respect no rank or station in the choice he was about to make, *but* in giving this advice Agamemnon shuddered for his brother.

246. τοῦτου γ' ἔσποκονοιο, *if he accompany me*. For the participial protasis, cf. K. § 812. 4. d. — καὶ . . . αἰδομένοιο, *even from flaming fire*, is a proverbial expression = *from the greatest danger*.

252, 258. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, *and the stars have now advanced = are now sitting*. — παρῆχκεν . . . μοιράων, *and the greater portion of the night, even two parts, has passed by*; literally, *and the night, more than two parts, has passed by*. — τριτάτη . . . λέλειπται. It would seem from this, that in Homer's time the night was divided into three watches.

255-258. Θρασυμήδης was the son of Nestor. Cf. 9. 81. — ἄφαλον, *without a cone*. The helmet or head-piece (καταίτυξ) here spoken of, was worn on hunting excursions, or when, as in this adventure of Diomedes and Ulysses, the darkness rendered the crest and other ornaments useless.

262-265. βινού is the genitive of material. — ἐντοσθεν, *within the helmet*. — ὅς, gen. of ὄς. Crusius says that Homer uses ὄς and οὗς according to the necessities of the metre. Cf. Thiersch §§ 158. 12; 197 59. — ἔνθα καὶ ἔνθα, *here and there on both sides*. — μέσση . . . ἄρηες *and fell was fitted (to it) in the midst = and inside it was lined with felt* it was thus made easy to the head of the wearer.

270. φορήνας, *to be worn*, denotes the purpose.

274-276. ἐρωδιόν, *a heron*. This bird, according to the Schol., was

especially an omen to those who wished to execute some stratagem. — κλάζαντος ἄκουσαν, they heard it's screaming.

278. ἦτε—παρίστασαι. The second person is employed, because the relative refers to a vocative. There is, however, an exception to this in 17. 248, where the verb is put in the third person.

282. ὁ . . . μελήσει, which will distress (literally, be a care to) the Trojans.

284. κέκλυδι γῆν καὶ ἐμεῖο, hear now me also.

291-294. ὄς responds to ὄς in v. 285. — ἦνιν. See N. on 6. 94. — ἀδμήτην, unploughed, i. e. one who had drawn neither plough nor wagon, as the exegetical clause ἦν . . . ἀνήρ explains it. — χρυσὸν κέρασιν περιχέας, pulling (literally, pouring) gold about the horns. The victims were adorned for sacrifice, by gilding or putting gold plates upon the horns. Cf. Odys. 8. 426.

299. οὐδὲ μὲν οὐδέ = ἀλλ' οὐ μὴν οὐδέ. Crusius. Cf. 2. 708.

803-809. τίς . . . τελέσειεν, who will promise to accomplish (literally, will accomplish promising. Cf. K. § 344. 2. R. 8) this deed for me? τόδε refers forward to the deed spoken of in v. 808. — ἄριστοι in speed. — ὅτι κε τλαίη = δώσω τιμὴν ὅς τλαίη (Crus.). Cf. N. on 1. 162. — ὡς τοπότες περ, as formerly.

316. What a contrast between Dolon and the Grecian chiefs, who were at this time starting on a similar errand.

824. οὐχ ἄλιος σκόπος, non vanus speculator. Cf. 4. 46. — οὐδ' ἐπὶ δόξης, not otherwise than you expect; literally, not away from expectation. Cf. Mt. § 578.

828. ὁ—λάβε, i. e. Hector. — οἱ refers to Dolon.

838, 839. κάλλιφ', i. e. κατέλιπε. — ἀν' ὁδόν, along the way to the Grecian camp.

844. παρελθεῖν πεδίοιο, to pass along the plain. For the gen. of place, see N. on 2. 785.

849-853. ἔρα in ἐρ' ἔρα is taken by Kühner (Jelf's edit. § 788. 1) in the sense of *so soon*, there being contained in it the notion of immediate connection with the preceding event (see N. on 1. 406), and hence the idea of quickness. — ὅσσον . . . ἡμιόνων, as far as the space of mules extends, i. e. as far as mules could run a furrow, while Ulysses and Diomedes were lying in wait for Dolon. This would be some distance, as is evident from the following context. Voss follows the explanation of Aristarchus, who supposes two teams, and that the comparison is founded on the distance, which a span of mules in ploughing would gain upon a yoke of oxen. But this distance would be too short to answer the demands of the context, and the explanation is too forced to admit of its being received as the true one. — ἐλκόμεναι limits προφερέστεραι. — ρειοῖς is the genitive of place. See N. on 2. 785.

355. *ἔλαπτε γὰρ κ. τ. λ.* This shows that he was already beginning to yield to fear, and to repent of his rash undertaking.

362-369. *μεμηκώς*, 2 perf. part. of *μηκόμεαι* as present. — *ὄς* responds to *ὄς* in v. 360. — *διόκετον* for *ἐδιωκέτην*. Cf. K. § 220. 9. — *πρόσφη*, sc. *αὐτόν*.

374. *ὁ δ'* refers to Dolon. The sight of the ponderous weapon which had passed over his shoulders, paralyzed his limbs with fear. — *ἄραβος . . . ὀδόντων*, and his teeth chattered; literally, there was a chattering of teeth in his mouth.

387. *ἤ . . . κατατεθνήτων*, was it to plunder some one of the dead bodies? i. e. did you come from private motives? This sense is required by the antithesis which follows.

394. *δοὴν νύκτα*, swift night, i. e. night swiftly passing away. To men needing repose this seems truly the case. Some refer it to the rapidity with which night comes on. This idea is implied in the common expression, night has overtaken or surprised one. Butt. (Lexil. No. 67. § 10) translates it *quick and fearful night*, with the idea of swiftness there being the implied notion of unfriendliness. — *ὄς τοκάρος περ*. See N. on v. 309. — *σφίσω* stands for *ὑμῖν*. S. § 161. N. 8.

422. *σφιν παῖδες*, i. e. the children of the allies. Their absence from their wives and children is given as a reason why they slept free from care.

425. *εἶδουσ'*, sc. *οἱ ἐπικούροι*.

429-437. *Λέλεγες*. The Leleges dwelt about Pedasus and Lyrnessus, opposite Lesbos. After the fall of Troy they emigrated to Caria. — *εἰ γὰρ δὴ κ. τ. λ.* It is worthy of notice that Dolon in his terror proceeds of his own accord, without waiting to be questioned, to communicate intelligence to his captors. — *δελεῦ . . . ὁμοῖοι*, equal in speed to the winds. Cf. K. § 306. R. 8; S. § 222. 3.

447. *θῆ*. Kühner (Jelf's edit. § 721. c) says that this particle attaches to its signification, the collateral notion of excluding every thing else, *exactly this and nothing else*. — *μοι* may be referred to the dat. commodi. See N. on 1. 39.

450. *εἶσδα* is put for *εἶς*, 2 pers. sing. of *εἶμι*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 86.

454-457. *γανείου* is the genitive of the part taken hold of. See N. on 1. 197. — *φασγγομένου*, while he was speaking.

462. *τοῖςδεσσι*. Epic for *τοῖςδε*. Cf. K. § 217. 4. b.

477. *οὗτος—οὗτοι* are employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20.

481. *μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι*, and the horses shall be my care. In prose *μέλει* takes only a neut. pron. in the nominative. Cf. K. § 274. R. 2.

486. *ἐνοροφῶν*. See N. on v. 188.

504-511. *ἤ ἔγε*. In the second of two sentences having the same subject, *γὲ* is added to the pronoun to mark distinctly the identity of the subject: *whether he, I say*. Cf. K. § 308. R. 2. — *ἤ . . . ἄεπας*, or bear

it away raising it up (on his shoulders). This shows that the chariot of the Homeric heroes was quite light. — μή . . . ἔλθης, *lest thou go away and put to flight*. φοβήμενος, i. e. εἰς φυγὴν τραπέϊς. Crus. — μή πού το — ἄλλος, sc. δεῖδω. See N. on 1. 28.

513, 514. ἵππων, *the horses*, not the chariot for that was left behind. Cf. v. 504. — ἐπιβήσαστο refers grammatically to Diomedes, yet Ulysses also mounted one of the horses. Cf. v. 541.

540. οὐπω . . . ἔπος, *the whole speech was not yet spoken*. — αἰεταί, i. e. Ulysses and Diomedes.

547. αἰνῶς . . . ἡελίοιο, *they are greatly like the rays of the sun*, i. e. of dazzling brightness.

571-577. ἄσπερα . . . Ἀθήνη, *until they could get them in readiness as a sacred gift to Minerva*, i. e. until they could suspend them in some temple of Minerva. — ἀσπεράδους, *bathing-tubs*, in which the artificial warm bath was taken, the bather sitting in it, while water, warmed in a large cauldron or tripod, was poured over him. The warm bath was taken after violent bodily exertion or fatigue, in order to refresh the body and relax the over tension of the muscles. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 138. — ἀλειψάμενοι λίπ' ἐλάφι, *having anointed themselves with rich oil* (literally, *olive oil*). "ἀλείφειν means to rub, to smear, and acquires the meaning to anoint by aid of λίπια (*to smear with fat*), so that ἐλάφι is not superfluous." Thiersch § 198. 2. λίπια is a shortened form of the dative for λίπια. Cf. K. § 68. 9.

I L I A D X I.

1. Τιθωνοῖο, *Tithonus*, the son of Laomedon and husband of Aurora, who bore to him Memnon and Æmatheon.

11. Ἀχαιοῖσιν . . . ἐκάρσεν, *and infused great strength into the breast of each one of the Greeks*. See Ns. on 1. 24; 237.

17-23. περὶ with the dative here follows a verb of motion, because the idea of rest predominates = *he put his beautiful greaves around his legs, there firmly to remain*. Cf. K. § 300. 8. a. See N. on 1. 55. — οὐνεκα = ὅτι. Cf. Odys. 5. 216.

36-39. τῇ δ' ἐπί, i. e. ἐπὶ τῇ. — Γοργῶ. Cf. 5. 741. — ἐστεφάνωτο. See N. on 5. 740. — ἐλέλικτο, *was twisted, entwined*. The pluperfect has here the aoristic force.

50-58. ἤωδι πρό, *literally, forward from the morning*, i. e. the whole morning. πρό is never put after its case, except after the Epic genitive in -δι. — φάτω (Epic for ἐφάσαν) . . . κοσμηθέντες, *very (μέγα) quickly were they marshalled at the trench with the drivers*. Heyne, Bothe, and Trollope read μάδ', and refer φάτω to place and not to time. — ἄλιγον με

ἠκιάδων, were but little behind. — κατὰ . . . αἰθέρος, and sent down from above showers of blood; literally, dew drops moistened with (i. e. whose moisture was composed of) blood. These drops are referred to certain butterflies, which, after emerging from the chrysalis state, emit a bloody fluid which appears often upon leaves and plants. Cf. Smith's Crus. Lex.

62-64. οἶος . . . ἀστήρ, and as a destructive star appears from the clouds. Felton refers this to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks. — ὄς responds to οἶος.

69. τὰ . . . πίπτει, and the frequent handfulls fall = handfull after handfull falls.

86-89. In these beautiful lines the poet refers to mid-day. — ἕδος, weariness; literally, satiety, disgust. Butt. (Lexil. No. 6. § 1) says that this Homeric word is a complete ἀπαξ εἰρημένον.

95-98. ἰδὸς μεμῶστα, as he was rushing straight forward. — ὄρου ἰσχῶδε, retard his spear. See N. on 1. 104. — ἐγκέφαλος—πεπλάκτο, i. e. brain was defiled (with blood). So Crusius. Voss renders it mingled with blood.

115. ἀπαλὸν . . . ἀπήρα, deprives them of their tender life.

125. οὐκ . . . Μενελάω, would not permit him (i. e. Paris) to restore Helen to the yellow-haired Menelaus, i. e. he opposed those whose who advised that she should be restored to her husband. There were evidently two factions in Troy, one siding with Paris, and the other opposed to his unjust detention of Helen.

142. τοῦ πατρός, of your father. For the article employed as a possessive pronoun, cf. K. § 247. 2.

147-150. ἄλμον . . . ὀμίλον, and he hurled it (i. e. the head) as a mortar to roll through the crowd. Some refer this to the body, from which the head and arms had been lopped off. — φεύγοντας ἀνάγκη, flying from necessity.

170-181. Σκαίας . . . φυγόν. Cf. 3. 145. — κάμ is put for κατὰ. Cf. S. § 13. 11. — τῆ, sc. βοῦ. — ἱῆ = μία. Cf. S. § 80. 1. — οἱ δ' refers to the Trojans. — ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ has usually been translated in the milking-time of the night (i. e. in the evening or morning twilight), but Butt. (Lexil. No. 16. § 7) maintains with much philological acuteness, that its signification in this place is in the depth or dead of night. — περὶ πρό = around and before. Cf. K. § 300. R. 1. — ὑπὸ . . . τεῖχος contains a hendiadys.

187-191. ὅφρ' ἕν, as long as. τόφρ' in v. 189 responds to this. — ἐπαί κ' (= ἐπήν), but whenever. Cf. 2. 475. — εἰς ἵκτους ἔλεται, shall step into his car. — οἱ, i. e. Hector. — κτείνειν (the Achæans) denotes result.

197. εὐρ' ὕδν Πριάμοιο. For the asyndeton see N. on 2. 169. This often takes place when the predicate is put first. Cf. Butt. § 151. 3.

201. τεῖν, Epic for σοί.

212. *πάλλων* denotes the manner in which Hector ranged through the army, and *δρύνων* in the next verse, the purpose for which he did it. We often find participles thus standing in different relations to the same verb, brevity and vivacity³ being thereby promoted.

214. *οἱ δ' . . . Ἀχαιῶν*, and they turned and faced the Greeks. — *ἀρτύνθη δὲ μάχη*, and the battle was renewed.

225-227. *ἤβησ-μέτρον*, measure of puberty = full bloom of life. — *αὐτοῦ*, there, at his house. — *δίδου . . . ἦν*. Iphidamus therefore married the sister of his mother. — *κλειός*, rumor of the expedition of the Greeks.

233-243. *παρὰ . . . ἔγχος*, and his spear was turned along past him (i. e. Iphidamus). — *χειρὸς* of Iphidamus who had not thrown his spear, but used it as a pike. — *χάλκεον ὕπνον*. The epithet *brazen* denotes a sleep, which is deep and heavy from which one cannot be aroused. Here it refers to the sleep of death. — *ἣς οὐτι χάριν ἴδε*, whose favors he had not known, i. e. had scarcely begun to enjoy. Köppen renders *χάριν*, thanks, gratitude, in reference to the following *πολλὰ δ' ἔβουκε*. Clarke refers the expression to *progeny, issue*.

256-261. *ἀνεμοτρεφής*, wind-nourished, is an epithet of a spear, the handle of which has been taken from a tree exposed to the wind. — *ταῦ* depends on *κάρη* and refers to Coon.

266-270. *ἔβρα . . . ὠτειλῆς*, while the warm blood still gushed from the wound. Cf. *Odys.* 17. 270. — *παύσατο*, ceased to flow. — *δέξειαι . . . Ἀτρείδαι*, then sharp pains penetrated the strength of the son of Atreus (= the powerful son of Atreus). This line contains the apodosis. — *μογαστόκαι*, pain-exciting. Crus. Others interpret it, assisting women in labor. — *ἐχουσαν*, having at their disposal.

290. *ἦ' . . . ἐρησθε*, in order that you may acquire more distinguished glory. For the subjunctive mood in the final substantive sentence, cf. *K.* § 330. 2. *εὐχος* is repeated *ἐμφατικῶς*.

296, 297. *μέγα φρονέων*, thinking great things, i. e. having great hope of success and renown. — *ὑπεράτ' ἴσος ἀέλλη*, like to a storm blowing from above, i. e. a whirlwind or hurricane.

306. *βαθεῖν λαλίει τῶντων*, striking them (i. e. the clouds) with the full blast. The comparison lies in *πολλὸν κῦμα*, and *πυκνὰ κρητὰ* (i. e. *κρητὰ*).

810. *ἔρδα κε λοιγὸς ἔην*. The protasis is found in v. 812.

813, 814. *τί . . . ἀλκιῆς*, what has happened to us that we forget (literally, suffering what have we forgotten) our impetuous force? *τί καθδὸν* differs from *τί μαδῶν*, in that it implies contingency, while the latter implies design. Censure is implied in both expressions. Cf. *K.* § 344. 2. *R.* 5.

819. *βόλεται*. See *N.* on 1. 112. The vulgar reading is *ἐθέλει*, which followed by *ῥ* in the sense of *malle*, Butt. (*Lexil.* No. 35. § 8) pronounces to be contrary to the universal analogy of Homer.

329-331. See Ns. on 2. 831-834.

347. τὸδε πῆμα refers to Hector and his followers. The pronoun is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20.

359. Ἐκτῶρ ἔμπνυτο, *Hector breathed* = recovered himself. Cf. Odys. 5. 458.

362-367. ἦ . . . κακόν, *truly destruction came near to you*, i. e. you barely escaped death. — αἶ = δέ. — ὄν referring to τοὺς ἄλλους has a collective signification. Cf. K. § 332. R. 1. b.

373-376. ὁ μὲν refers to Diomedes, and ὁ δὲ in v. 375 to Paris. — ἄλιον, *in vain*, i. e. without doing execution.

385. κέρα ἀγλαέ, *thou that shinest with thy bow* = bow-displayer.

404-409. τί πάθω, *what will become of me?* Some render it, *what shall I do?* — μέγα κακόν, sc. ἐστι. Voss gives it the sense of an exclamation, *O shame!* So Crusius renders it, *a great evil!* — ἀλλὰ . . . θυμός, *but why did* (= does) *my soul ponder these things*, i. e. why do I hesitate, when only cowards retreat from battle (ὄντι . . . πολέμοιο). — τὸν . . . ἄλλοι, *there is great need that he should stand firmly, whether he be* (himself) *attacked or attacks another.* The preceding ὅς refers to τὸν δὲ for its antecedent.

421. ἐπάλμενος is put for ἐπαλόμενος.

428. τῷ . . . κίεν, *and Socus advanced to bring him* (Charops) *aid.*

430. πολῶναι, *full of wise speech; utterer of speeches full of meaning, or cunningly imagined* (cf. Butt. Lexil. No. 11. § 2). There is no need with the ancient interpreters of taking this in an ironical sense, as praise may be put in the mouth of an enemy.

442. ἦτοι . . . μάχεσθαι, *thou hast hindered me from fighting against the Trojans.* Cf. K. § 812. 17.

447. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι depends on πῆξεν, and μεταφρέων is the local dative.

451-458. φθῆ . . . κιχήμενον, *the end of death* (= death) *has overtaken you before* (you could escape), or *has first overtaken thee*, perhaps reference being had to the remark of Socus in v. 441. φθάσειν with a participle may be rendered as an adverb. — ὄσσε . . . περ, *shall not* (ὄβ in v. 452) *close the eyes for you although dead.* To close the eyes and mouth of the dead, was the duty of the nearest relatives. Cf. Odys. 11. 424; Virg. Æn. 9. 486.

458-462. αἷμα . . . ἀνέσσυτο, *and his blood gushed forth as he pulled it* (i. e. the spear) *out.* οἱ may be referred to the dative employed for the subjective genitive (see N. on 1. 104), or it may be constructed as the dative after ἀνέσσυτο. — ὅσον . . . φωνός, *literally, as much as* (i. e. as loud a shout as) *the head of a hero could take in* (i. e. endure).

469. γὰρ ἔμεινον, *for it is better than not to do it.* The comparison in Greek is often made in reference to some thought mentally to be supplied.

476. τὸν . . . φεύγων, *him* (i. e. the hunter) *indeed flying it escapes by its feet* (= speed).

485, 486. ἐγγύθεν to Ulysses. — ἄλλυδις ἄλλος, *one in one direction, another in another* = in different directions.

498-498. διαβόμενος Διὸς βμβρον, *passed on* (= swollen so as to roll rapidly) *by the rain of Jupiter*, i. e. by a violent rain. The idea is enlarged by subjoining the name of the deity in the genitive or dative. Cf. Acts. 7, 21, with my note. — πεύθετ', *learned that the Trojans were routed by Ajax*.

514. ἰητροῦ . . . ἄλλων, *for a physician is worth many others*. Cf. N. on 9. 401.

521. Τρῶας ὀρινομένους where Ajax was fighting. Cf. v. 526.

524-527. ἐσχατῆ πολέμοιο δυσηχέος, *in the border of horrid-sounding battle*. — εὐρὸν . . . σάκος. He knew Ajax by the size of his shield, and not because it was borne upon his shoulders.

552-556. πληγῆς ἀπορτες, *feeling the blow*; literally, *hearing the lash*, i. e. the crack of the whip. — αἵματι is the dative of the instrument. — νέρθεν, *from beneath*, i. e. on the under side. — ἄρνυες. The verb is to be supplied from πεπλάκτο. — περὶ δίφρον, *around the seat*, i. e. around the bottom of the car. — ἄς . . . ἔβαλλον, *which the drops from the horses' hoofs besprinkled*. — αἱ τ' ἀπ' ἐπισώτρων, *and these* (i. e. the drops) *which* (were thrown off) *from the tire of the wheels*. A more vivid picture of the carnage of battle could scarcely be drawn.

542. It is greatly to the praise of Ajax, that Hector, although raging in battle as here described, avoided an encounter with him.

548. This comparison shows with what difficulty Ajax was driven back, and the simile commencing at v. 558, the reluctance with which he retreated.

556. τετημένος, *veezed*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 240. — ἦτορ is the accusative synecdochical.

566-568. ἄλλοτε μὲν—ὄτε δέ, *sometimes—and sometimes*. ὄτε is not to be confounded with ὅτε, of which it may have been originally an equivalent, but is an adverb usually placed as here in a double sentence. — φεύγειν, i. e. εἰς τὸ φεύγειν. Cf. 9. 322.

571-574. ἀπὸ χειρῶν depends on ἔρμενα πρόσω, *hurled forward*. — ἔλλα μὲν—πολλὰ δέ are in partitive apposition with δοῦρα. — ἐπαυρεῖν is used here of an inanimate object, and is therefore to be taken metaphorically. — λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι, *although eager to satiate themselves with his flesh*.

592-594. οἱ δὲ . . . ἔστησαν, *and by him* (i. e. Eurypylius) *they stood close together* in order to protect him. — σάκε' ἑμοισι κλίνας, *inclining their shields upon their shoulders*, i. e. elevating their shields so that the upper rim rested upon their shoulders. They did this to form a line of defence. — ἀντίος. Ajax was retreating from the Trojans, when he met

the Greeks who were protecting the wounded Eurypylus, and turned with them again to the battle.

604. *κακοῦ . . . ἀρχή*, and it was the commencement of ill to him. Patroclus from this time acts a conspicuous part, until he is slain by Hector, after which Achilles comes forth to avenge his death. The mission of Patroclus, to see what Grecian chief is wounded, is therefore one of the great hinges of the poem.

611, 612. *ἔρειο . . . πολέμοιο*, inquire, what chief is this which he has brought wounded from battle. *ὄντινα . . . πολέμοιο* is the second accusative after *ἔρειο*.

621. *τοῖ . . . χιτῶνων*, they dried the sweat of their tunics, i. e. they dried their tunics wetted with the sweat of their bodies. This they did by exposing their garments to the breeze.

635. *δύο . . . ἦσαν*, "there were two feet under it." Crus. Cf. 18. 375. Voss with the ancient expositors refers it to the double bottoms of the mixer, while Köppen understands it of the double cavities placed one over another. Cf. Liddell and Scott sub voce. The passage has always been deemed obscure.

639. *οἶνον Πραμνείου*, Pramnian wine, so called either from Pramnè on the island of Icaria, or from *παραμένειν* used of liquors which keep their strength and flavor. — *κνή*, Epic for *ἔκνη* from *κνήω*.

644. *δύρησιν* is the local dative.

654. *τάχα . . . αἰτιόητο*, he would quickly (i. e. he is prone to) find fault even with the blameless.

663-670. *τοῦτον δ' ἄλλον* refers to Mæchaon. — *ἐπισχερώ*, one after another. — *εἰδ' ὡς ἠβόοιμι* commences another of the characteristic speeches of Nestor.

672-676. *ἀμφὶ βοηλασίη*, about the plundering of cattle. As robbery in ancient times consisted mainly in driving away cattle, *βοηλασίη* became a general term for robbery or plundering. — *ῥόσι' ἐλαυνόμενος*, driving off cattle by way of reprisal = making reprisals. — *ἐν πρώτοισιν* is to be constructed with *ἔβλητ'*. — *περίτροσαν*, fled terrified in every direction; literally, were terrified round about.

684. *οὐνεκα . . . κίοντι*, because much booty had fallen to me, a youth going to war.

691. *τῶν προτέρων ἐτέων*, in former years. Genitive of time. Cf. Mt. § 377. 2. The article is here used in the sense which it had in later times. Cf. K. § 247. 2.

706-708. *ἀμφὶ τε ἔστυ*, around the city = all through the city. For this use of *ἀμφὶ*, cf. Mt. § 583. c. — *οἱ δὲ* refers to the Epeans. — *ἄντο* is opposed to *ἦπκο*.

726-732. *ἑθιοί*, at noon, is used as an adverb. See N. on *χθιζός*, 1. 424. — *ἐν τελέεσσιν*, in divisions. — *ἴκαστος* is in partitive apposition

with the subject of *κατεκοιμήθημεν*. — ἀμφὶ τοῖς ποταμοῖς, *on both sides of the river*. Some erroneously take ἀμφὶ in the sense of *near by*.

741. τόσα—δσα, *as many as*. — φάρμακα, *medicinal plants*. Some refer it to *magic drugs or charms*.

748-752. δύο . . . οἷδας, *and about each (chariot) two heroes bil the ground, i. e. fell slain*. — καὶ νύ κεν—ἐλάπαξα, *and now I should have slain*. See N. on 2. 155. — καλύψας ἡέρι πολλῆ, *by covering them with a thick cloud*.

762, 763. ὃν ἦον (Epic for ἦν), *thus (= such) was I*. — εἶπον . . . ἀνδράσιν. See N. on 3. 180. — οἶος, *alone, inasmuch as the people will all have been slain*.

776. σφῶϊ, i. e. Achilles and Patroclus.

788, 789. φάθαι is put for the imperative. — εἰς ἀγαθόν περ, *for his good*. "In rebus honestis quidem." Ernesti.

791. εἰ κε πείσθῃται, *perhaps he will be persuaded*.

809. ἀντιβόλησεν. Carmichael (Gr. Verbs, p. 33) says that ἀντιβόλησεν is more in accordance with Homeric usage, which, as ἀντιβόλεω is a fixed compound, when it does not dispense with the augment altogether, gives it in this and similar cases to the preposition. But cf. S. § 132. A.

831-834. τὰ σε . . . δεδιδάχθαι, *which they say thou wert taught by Achilles*. — ἡτροὶ μὲν—τὸν μὲν—δ' δ'. See N. on 2. 353.

841. ἀλλ' οὐδ' ἔει, *but not thus, although going at the command of Nestor on urgent business*.

I LIAD XII.

3-9. οὐδ' ἔρ' . . . Δαναῶν, *nor was the ditch of the Greeks to keep them (i. e. the Trojans) any longer*. Some construct Δαναῶν as the genitive of separation, and translate, *keep them off from the Greeks any longer*. — ἔφρα depends on ἤλασαν, and οὐδὲ . . . ἐκατόμβας is a parenthesis. — δεῶν . . . τέτυκτο, *and it was built against the will of the gods*

19-26. ἀπ' ἰθαίων ὕρεων. See N. on 8. 170. — βόθρυα, "shields formed of the wild-ox hide." Crus. The Schol. on this passage omits the idea of wildness. — δε . . . συνεχές, *and Jupiter caused it to rain incessantly*. — ἔφρα κε is only Epic. K. § 380.

36-40. κανάχιζε . . . βαλλόμεν', *and the stricken timbers of the towers resounded*. — τοπρόσθεν, *as before*. See N. on 9. 541.

51-60. μάλα δὲ χρεμέτιζον, *they neighed much through desire to cross the ditch*. — ἐπ' . . . ἐφασταότες, *standing upon the extreme brink*. — ἐσθ' is to be taken adverbially in the sense of *away from*, or its case may

be easily supplied from the preceding context. — οὐτ' . . . σχεδόν nor indeed was it near to leap over, i. e. the other side of the ditch was not so near, that the horses could reach it. So Crusius. Others render the passage, nor indeed was it easy to come close to and leap across. This harmonizes better with κρημνοί . . . ἀμφοτέρωθεν, which contains the reason. — ἔστασαν is a shortened form of the 1 aorist. Cf. K. § 224. 11. — περὶ . . . τελέουσιν, but the foot were thinking (= were in doubt) whether they could accomplish it. — δὴ τότε, then indeed.

76-79. ἐρυκόντων is put for ἐρυκτέωσαν. — εἰ δὴ. See N. on 1. 61.

86, 87. διαστάντες. Schol. τῶν Ἰππων ἢ ταυτῶν. — πένταχα, in five divisions.

93-95. τῶν δ' ἑτέρων, the others = the second division. — τρίτος commander. — Ἄσιος—Ἄσιος Ἰτρακίδης. See N. on 2. 838. 839.

104-107. μετὰ γ' αὐτόν, after himself, i. e. Sarpedon. — δ' = γάρ. — διὰ πάντων, throughout, among all. — οὐδέ τ' ἔφρατο σχήσεσθ', nor did they think that the Greeks could stand against them. The ellipsis is quite natural and easily supplied.

114-124. Ἰπποισιν . . . ἀγαλλόμενος, being proud of horses and chariots. — εἰσατο, 1 aor. mid. of εἰμι. — ἰδὸς φρονέων. See N. on 13. 135. Spitzner after the Schol. constructs ἰδὸς with ἔχε (he drove his steeds straight forward), and interprets φρονέων, with design, of set purpose. Some render φρονέων, with high spirits.

137-144. οἱ δ' refers to the Trojans. — ἰδὸς—ἔκιοι, advanced straight forward. — αἶσας, their shields; literally, their dry bulls (i. e. hides). — οἱ δ', i. e. the Lapithæ. — ἔως (i. e. ἔως) is put for τέως, in the mean while. — ἐπειδή—ἀτάρ, when—then.

153, 154. καθέπερθε, i. e. upon the wall. — οἱ δ' ἄρα, sc. λαοί.

167-174. σφήκες . . . αἰόλοι, wasps moving rapidly in the middle. Reference is probably had to the rapid movement of the wings, which appears as if in the middle of the insect. Some, however, render αἰόλοι, streaked, having rings. — οἱ θυμὸς, his mind (see N. on 1. 104.). οἱ refers to Jupiter.

177, 178. θεσπιδαῖς πῦρ, a raging fire. — λάδιον is connected by Heyne and Voss with πῦρ, fire of stones. But Bothe and others construct it more properly with τεῖχος. Such a hyperbaton is by no means unusual.

192. αὐτοσχεδίην, close at hand, i. e. with the sword.

195-199. ἕψ' οἱ, while these. — τόφρ' οἱ, those. — οἱ β' ἔτι μεμήμεζον, they still hesitated. The reason is given in the following verses.

204-209. κόψε, bit; literally, struck. — αὐτὸς . . . ἀνέμοιοι, and he screaming flew away with (= swift as) the blasts of the wind. Cf. 16. 149. — αἰόλων, twisting, writhing. — τέρας, prodigy. Cf. 2. 809. Polydamus explains it in v. 222 et seq.

222. οὐδ' . . . εἴουσιν, nor did succeed in bringing it to give to its young.

233-239. ἀπὸ σπουδῆς. See N. on 7. 359. — πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλας το
towards the dawn and the sun, i. e. towards the east, in opposition to ζέφω,
the west, in the next verse. Reference is had in this verse to propitious
auguries.

243-246. εἰς . . . πατρῆς, the one best augury is to fight for our country.
A truly noble and patriotic sentiment. — σοὶ . . . ἀπολλέσθαι, you on the
contrary (δέ. See N. on 1. 137) have no cause to fear that you shall perish.
See N. on 1. 515. ἐστὶ or γίγνεται is to be supplied.

271. ὅς τ' . . . χρεῖτερος, you who are best, middling, and worst, in-
cludes all classes of the troops.

280-289. πρῶτον κῆλα, producing (i. e. sending) his bolts.
Perhaps κῆλα here refers to the snows which Jupiter is said to pour down.
— κύμα . . . ἐρύκεται, but the wave approaching melts (literally, restrains)
them, i. e. the wave, as it rolls up the beach, melts the snow and causes it
to disappear, while all the other places are covered by it (ἄλλα . . . καθέ-
περδ'). — τὸ δὲ . . . ὄρρει, and along the whole wall arose a tumult.

296-297. καλῆν, χαλκείην, ἐξήλατον. See N. on 5. 194. — ἐντροσδες
. . . κύκλον, and fastened the numerous hides underneath with long golden
wires around the orb.

337-340. ἀλλ' . . . γερωνεῖν, but he shouting could not be heard; liter-
ally, it was not to him shouting to be heard. The reason is given in the next
verse. — ἐπέχαστο, were closed, Epic pluperf. of ἐπέχω. K. § 230. —
κατ' αὐτάς, beside them, i. e. the gates.

356. κείῳ, i. e. where Menelaus was fighting. — μίνουδά περ, though
ever so little a time.

366-369. σφῶϊ, i. e. ὁμείς. — κείῳ where Menestheus was defending
his tower against the Lycians. — ἐπήν εἰ τοῖς ἐπαμύνοω, when I shall
have well succored them.

372-375. Πανθίων "vir cetera ignotus." Bothe. — εἶτε, i. e. with-
out receiving any check or hindrance. — ἐπεργόμενοι δ' ἴκοντο is a
parenthesis. — ἐρμυῆ λαλαπι ἴσοι, like to a black whirlwind.

380-398. ὃ . . . ἐπέρτατος, one which within the wall by the battlement
lay large upon the top. It was probably a sort of binding stone. — εἴοι
. . . εἴσ'. See N. on 5. 303. — ὃ δ' . . . εἰκώς, and he just like a
diver, i. e. plunging with his head downwards. The Lycian chiefs had
succeeded in ascending the tower, and hence Epicles, when struck, fell in
the manner here mentioned. — παῦσε is used causatively. — ἄλο
λαδών. The construction of λαδάνειω is here reversed, the participial
form being used to give it less prominence, by making it an accessory
to the action of the verb. Cf. K. § 310. 4. R. 4. See N. on 9. 540. —
Γλαύκου ἀπίοντος denotes the cause of the grief which seized Sarpedon.
— ὅμως δ', but yet. — λήθετο χάρις. S. § 192. 1.

400-406. διαρτήσανδ'. Some grammarians contend that this verb
never governs the accusative (cf. Jahrb. Jahn. und Klotz, p. 275), and that

have the following interpunction should be a comma. In that case τὸν δ would be governed by βεβλήκει. — ἰφ̄, with an arrow, is the dative of the missile. — ἐπάλιος, from the παραπέτ, is the genitive of separation. Mt. § 354. δ'.

428, 429. δτέφ = ἕκαστος φ̄, of which the antecedent and πολλοὶ are in partitive apposition with πολλοὶ in v. 427. The subject of γυμνωδείη may be supplied from δτέφ.

445, 446. ὅς βα — πρόσδε, i. e. ὅς βα ἰσθῆκει πρόσδε πυλάων. Crus.

453. How it enhances the idea of Hector's great strength, that he bore this enormous stone as easily as a shepherd carries the fleece of a ram. This is one of the most highly wrought passages in the Iliad, and seems to have been designed to give to Hector his meed of glory, before he falls by the hand of Achilles.

459, 460. ῥῆξε . . . δαιρούς, he broke off both hinges. The Schol. explains this of the pivots at the top and bottom. — μέγα . . . μύκον, and the gales crashed loudly around. ἀμφὶ is disjoined from μύκον by tmesis.

463-467. νυκτι δοῦ. See N. on 10. 394. — δπάπια, in his face, i. e. his countenance was dark with fury. Opposed to this is λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέφ, and he shone in terrible brass (i. e. terribly in his brazen armor). — πυρὶ δ' ὅσσε δεδῆει, for his eyes flashed with fire. — ἐλιζόμενος, turning, not with the whole body, but partly around, as when a leader animates those behind him.

ILIAD XIII.

6-8. γλακτοφάγων (contr. for γαλακτοφάγων), milk-eating. — σὺ γὰρ — ἐέλιπετο, Jove had forbidden the divinities to take part with either of the contending hosts. Cf. 8. 5-27.

10. ἀλασκοπήν, a vain watch; a blind look out.

20-28. τρίς . . . ἰάν, thrice he strode (i. e. he took three steps) advancing. — χροῖσα . . . ἔφδιτα. See N. on 5. 194. — βῆ . . . κύματ', and he drove over the waves. See N. on βῆ δὲ δέειν, 2. 183. — οὐδ' . . . ἀνακτα, they knew their king; literally, nor did they not recognize their king.

33. πεπυλοῦσης, craggy, or as a writer in the Clas. Mus. vol. vii. p. 461 thinks, it may be referred to the rocky islets, which separated by deep bays, render the coast full of broken indentations. The etymology of this word has been the subject of much conjecture. The most satisfactory derivation is that which refers it to ΕΛΛΩ, an old root or ground-form exceedingly prolific in its derivatives.

39-41. φλογὶ Ἴσοι, like to a flame in force and vehemence. — ἔβρομοι, loud-roaring, or if with Passow we make a euphonic, it may be translated clamorous.

46. *Αἴωντε πρώτω προσέφη.* Asyndeton epexegeticum. See N. on 2 9
62. *ἄρτο πέτεσθαι, springs forth to fly.* The infinitive here denotes purpose. In like manner *διόκειν* in v. 64, denotes the end or purpose of *ἔρμησθ.* Cf. S. § 222. 5.
- 71, 72. *ἴχνια—ποδῶν ἢδὲ κνημῶν, the marks of his walk and gait; literally, of his feet and legs.* — *ἄργυρτοι, easy to be known.* See N. on 5. 778.
79. *ἔσσυμαι, I run, rush on; properly, I am put in motion.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 225.
99. *δαῖμα* is explained by *Τρώας . . . νέας, in v. 101*
102. *φυλακίης . . . εὐκεσσαν* (for *ἐφικεσαν, 2 pluperf. 3 plur. of εἶκω*), *resembling flying stags.*
116. *ὕμεις . . . ἀλκῆς, it is not for us (i. e. we ought not) to abstain from battle.*
122. *δὴ . . . ὄρμεν, for now the great struggle has begun.* The previous contests had been for the glory of victory; but now the struggle for life had arisen.
127. *ἔν κε.* The contingency is rendered more emphatic by the union of these two particles. Cf. K. § 261. R. 8.
- 134, 135. *ἔγχεα . . . σείβμεν', and the spears hurled from brave hands were thickly pressed together, i. e. the ranks were so compact that their spears lay together like plaited folds.* This is Bothe's interpretation, which I prefer to that of Passow, *they bent*, or of Voss and Heyne, *they shook their spears.* — *οἱ δ' ἰδὺς φρόνεον, their minds were intent (on the battle); literally, they thought straight on.* See Ns. on 11. 95; 12. 124.
- 142-147. *ἑσθμένός περ, although very impetuous.* — *ὡς Ἐκτωρ.* This comparison of Hector to a rock falling from the mountain top, and rolling unchecked to the plain, is very grand and imposing. — *μέχρι θαλάσσης, as far as the sea.* — *κλισίας* is the terminal accusative. — *κτείνων* denotes manner. — *ἀμφυγύοισιν, furnished with iron on both ends* for fighting or sticking in the earth. So the Schol. *ἐκατέρωθεν ἠκονημένους καὶ βλάπτειν δυναμένοις.*
154. *ἑρήβουπος πόσις Ἥρης, the thundering husband of Juno, i. e. Jupiter.*
158. *κοῦφα ποσὶ προβιβάς, advancing with light step; "lightly striding along."* Crus.
177. *τόν β', him then = exactly him.* *ἔρα* refers the pronoun back to *Ἴμβριον.* See N. on 1. 405.
180. *χαλκῷ . . . πελάσθῃ, being cut down with the axe (literally, brass) brings its tender foliage to the ground.* For the use of the subjunctive mood, cf. K. § 383. R. 2.
189. *κρατὸς* is the separative genitive, and *ἀφανίζεαι* denotes the purpose of *ἔρμησθ.*

193, 194. *ἴσσε . . . μεγάλῃ, διόσσε him (i. e. Hector) back with great force.* — νεκρῶν of Imbrius (cf. v. 170) and Amphimachus (cf. v. 189).

214. *ἔτι . . . ἀντίδαν, for he still desired to engage in (literally, to meet) battle.* In prose, verbs of meeting are commonly connected with the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b.

219, 220. *ποῦ . . . Ἀχαιῶν, whither have gone the threats, with which the sons of the Achaeans threatened the Trojans?* τὰς depends on ἀπειλεῖν, as the accusative of kindred signification. Cf. S. § 181. 2.

234-237. *ὅστις . . . μάχεσθαι, whoever, of his own will, shall this day cease to fight.* — *συνφορῆ . . . λυγρῶν, the united force of even very weak men is advantageous.*

242-248. *ἄσπεροσῆ ἐναλβγκιος, like to a thunderbolt.* The point of resemblance is in the brilliancy of his armor compared with the shining lightning. — *δέορτος, of him running = as he ran.* — *ἐγγὺς ἐτι κλισίης, being yet near the tent.* — *σδένος Ἴδομενῆος.* See N. on 9. 351.

252, 253. *ἦέ τευ . . . ἤλυδες, or have you come to me on account of some message?* — *οὐδὲ . . . λιλαίομαι, for I myself am not greatly (i. e. not at all) desirous you know (τοῖς) of sitting in my tent.*

257. *τὸ . . . ἐχεσκω, for we have just now broken this (spear) which I used before to carry.* The plural κατεάξαμεν is referable to the common conflict in which they were all engaged. Trollope refers it to the common inattention, in the early state of the language, to the strict rules of grammar.

269. *ἐμὲ—ἐμμεναι.* See N. on 7. 198.

276, 277. *εἰ γὰρ νῦν.* The apodosis is found in v. 287. — *διαίδεται.* See N. on 8. 535.

292. *νηπίοι ὤς.* See N. on 3. 2.

297. *μετ', after (=with).* Cf. K. § 294. II. 1.

312-324. *νησὶ . . . ἄλλοι, at the ships in the centre there are others to assist them.* For the construction of the infinitive, cf. K. § 306. 1. d. It will be recollected that the Ajaxes had gone from the left to the assistance of Menestheus. Cf. 12. 373. — *ἐν σταδίῳ ὑσμίνῃ, in standing fight, i. e. in a close engagement, opposed to fighting at a distance as an archer or slinger.* — *οἱ . . . πολέμοιο, these (i. e. the Ajaxes and Teucer) shall follow Hector to satiety (ἄδην) in war, although eager (for battle).* — *αἰψὲ ἰσσεῖται, it will be hard for him.* The subject is ἐνιπρήσαι. — *νικήσαστ, denotes means.*

324-326. *οὐδ' . . . ἀντροσταδίῳ, nor would he yield to rank-breaking Achilles at least in standing fight.* — *ποσὶ, i. e. in speed.* — *νῶν* is constructed by some as the genitive after ἀριστέρ'. Heyne makes it the dative, "tende mihi ad laevam castrorum."

330, 331. *φλογὶ εἰλεον.* Cf. v. 245. — *ἀλκῆν* is the synecdochical accusative. — *δερᾶποντα, i. e. Meriones.*

340. *ἄς εἶχον ταμεισχροας, which they held flesh-cutting, i. e. sharpened*

so as to cut the flesh. The adjective is attracted from the antecedent to the relative clause. Cf. Mt. § 448. 2.

346. τετεύχεται is the 3 dual imperfect. Carmichael (Gr. Verbs, p. 279) says that the true reading is ἐτεύχεται the imperfect for -έτω. But Sophocles (Gr. Verbs, p. 245) clearly shows by the analogy of other formations, that τετεύχεται comes from a new present with -τω for -τω. The common reading is τετεύχεται, but is rejected, because the perfect τέτευχα cannot be used as an imperfect.

351-359. δὲ responds to μὲν in v. 347. — ἤχθετο . . . δαμναμένους, for he was pained at their being conquered (cf. K. § 310. 4. c) by the Trojans. — ἦ μὲν (Epic for μήν), certainly, assuredly, is opposed to ἀλλὰ Ζεὺς κ. τ. λ. — τοὶ . . . τάνυσσαν, the rope of terrible strife and equally destructive (ὁμοίον) war alternately they drew to both sides, i. e. they gave the victory sometimes to the Greeks and sometimes to the Trojans. This explanation is rejected by some, on the ground that it supposes a contention between Jupiter and Neptune, while in fact the former knew nothing of the attempt of the latter to assist the Trojans. They take therefore ἐπαλλάξαντες in the sense of συνάψαντες, binding, connecting together, and refer it to a long-continued and unceasing battle. In Jahrb. Jahn und Klots, Marz, 1843, p. 261, the metaphor is referred to a cord tied in a knot, whose two ends are drawn in an opposite direction to make the knot faster (cf. Smith's Crus. Lex.). But this appears to be far-fetched and unnatural. The first explanation is preferable, the objection of Jupiter's ignorance of what Neptune was doing being removed, by supposing the poet to refer to the result of the assistance given by the divinities, and not to their knowledge of the movements of each other.

365-369. εἶδος is the accusative synecdochical. — ἀνδρόν (see N. on 9. 146). The reason is given in the following clause. — ὑποσχέσθης of Priam.

371. βάλεν . . . τυχόν, and hurling it he struck him striding proudly along; literally, he cast it hitting him, etc.

383-388. ποδὸς ἔλαε, he drew him (i. e. Othryoneus) by the foot. S. § 192. 1. — Ἄσιος. Cf. 2. 837; 12, 95. — πεζός, on foot. — ἔκτω of Asius. — τὰ . . . ὕμων, i. e. they were close behind him. — μὴ φθάμενος, anticipating him. — ὑπ' ἀνδρῶνα, under his chin. — διαπρὸ, clear through.

389-393. ἤριπε. The aorist is used when, as in comparisons, reference is had to facts known and founded on often repeated experience. Cf. K. § 256. R. 3. c. — ἀχερωῖς, white poplar, "probably from Ἀχέρων, because it was believed that Hercules brought it from the under world." Smith's Crus. Lex. — ὄρεσι is the local dative. — τέκτορες ἄνδρες, workmen. — νήϊον εἶναι denotes the purpose of ἐξέταμον. — βεβρυχῶς, shrieking, as when one receives a mortal wound. Some render it, gnashing with his teeth. Cf. Odys. 7. 54.

405-412. κρύφθη . . . ἔστη, for he concealed himself (literally, was concealed) behind his equal-shield. — τῇ ὄπῳ πᾶς ἔδλη, under this he drew himself wholly up, i. e. he entirely covered himself. — οὐδ' ἄλιον, not in vain. — ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, upon the liver below the diaphragm.

435. θέλας ὄσσε φαεινά, shutting up his bright eyes, i. e. making him spell-bound, as appears from the next verse, which is explanatory and therefore commences with γάρ.

455, 456. δίδνδιχα is explained by the clauses beginning with ἦ-ἦ. — πειρήσατο, should make an attempt against Idomeneus.

469-475. μετ', against. — φόβος=φυγή. — φρίσσει . . . ὑπερδει, and his back (i. e. the bristles on his back) bristles upward. — μεμαώς, eager.

485. δμηλική is the abstract for the concrete. — τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, with this spirit. ἐπὶ sometimes denotes combination or union. Cf. Mt. § 586. γ.

492-495. μετὰ κτίλον, after the ram. — πτόμεν' denotes purpose. — ὧς, when. — εἰ αὐτῷ, himself (i. e. Æneas).

507. διὰ . . . ἦφυσ', and the brass (i. e. the spear) cut through (so as to let out) his entrails. διὰ, is separated from its verb by tmesis.

516-518. τοῦ refers to Idomeneus and limits ἀκόρτισε. — δὴ . . . αἰεὶ, for he ever had a rooted grudge against him. This is usually referred to his failure to strike Idomeneus with his spear (cf. v. 408), and to the taunt of the Cretan king (cf. vs. 446-454). But ἐμμενὲς αἰεὶ could hardly apply to a resentment of only a few moments' duration, nor can we well suppose that incidents of such common occurrence, would awaken in the bosom of Deiphobus any thing more than a temporary emotion. It must be referred, therefore, to some circumstance in the war, which the poet has not mentioned. — καί, also, as he had missed him before.

521, 522. πέπυστο (pluperf. of πυνθάνομαι)—υἱος εἰοῦ πεσόντος, had heard that his son had fallen. υἱος is genitive of the obsolete ὕις, found in the Epic writings. When πυνθάνομαι is followed by the participle, like ἀκούειν, it implies an immediate perception, or, if indirect, one that is seen and well-grounded; constructed with the infinitive, it implies a perception derived from hear-say. Cf. K. § 311. 1.

540-543. οἱ δ' ἄλλοι in reference to Deiphobos, who had retired from battle in consequence of his wound. — ἐπὶ οἱ τετραμμένον, as he was turned towards him (i. e. Æneas). — ἐπὶ . . . ἐάφθη, and his shield was attached to it. The weight of his shield (which was suspended by a band passing over the shoulder and around the neck), and of his helmet, would draw the head more heavily down. ἐπὶ and ἐάφθη (from ἄπτω), are joined by tmesis.

547. ἦτ' . . . ἰκάνει, which running all along the back reaches to the neck.

563. θιότοιο μεγάρης, refusing it (i. e. the spear) the life of Antilochus.

Some refer *μεγάρως* to Adamas, *refusing him the life*, from which interpretation Butt. (Lexil. No. 78. § 2) dissents, on the ground that the expression is rendered thereby harsh.

567-572. *ἀπὸντα* refers to Adamas. — *Ἄρης* = *ωουπιδ*. — *περὶ δοῦρι*, *around the spear*. — *Ἰλλάσω* is to be constructed with *ἄφασσεντες*. — *βίη*, *with force, forcibly*.

580. *τὸν . . . ἐκάλυψεν*, *black night covered his eyes*. *κατ' ὀφθαλμῶν* is a varied construction for the synecdochical accusative. Cf. Mt. § 421. Obs. 5 (end).

581. *ἄχος* on account of the death of Deipyrus.

589-594. *κράμοι* and *ἐρήβυνδοι* are referred by Trollope to the *bean* and *pea* respectively. — *ὧς . . . διαπύς*, *thus widely straying from the corselet of the glorious Menelaus, the bitter arrow flew afar off*. Some render *ἀπὸ δώρηκος*—*ἀποπλαγχθῆς*, *being repelled off* (i. e. glancing off) *from the corselet*. This is thought to correspond better with the preceding comparison. — *τῆν*—*ἧ β'*, *namely, that in which*. *τῆν* is added to *χεῖρα* to explain it more definitely. For the force of *β'* (i. e. *ἕρα*), see N. on l. 405.

608. *ἔσχεσθε* (sc. *τὸν χαλκόν*), *sustained* = *retarded it*.

622. *ἄλλης . . . ἐπιθευεῖς*, *ye lacked not* (= were not wanting in) *either wrong and baseness*. Reference is had to the abuse of hospitality particularly mentioned in v. 626. This speech of Menelaus is just what might be expected from one, smarting under a sense of unredressed injury.

630. *καὶ . . . περ*, *although ever so impetuous*.

632, 638. *σέο . . . πέλονται*, *from thee do all these things proceed*. — *οἶον . . . Τρωσίν*, *how much now do you gratify these insolent Trojans*.

638. *τῶν . . . εἶναι*, *the desire of which any one wishes to satisfy* (literally *to expel*) *more than, etc.* *εἶναι* is the infinitive of *ἔημι*.

650. *χαλκήρε'*, *brazen, filled with bronze*, refers to the head of the arrow.

660-666. *ἀποκταμένοιο* is the genitive of cause, and refers to Harpalion. — *ξείνος*—*οἱ*. See N. on l. 104. — *ἔην* refers to Paris. — *τοῦ χρομέρος* is an emphatic repetition of *τοῦ χολώδη* in v. 660, resulting from the intervening explanatory clause *ξείνος . . . Παφλαγόνεσσιν*. — *γὰρ οἱ ἔειπε κ. τ. λ.* explains and confirms *ὅτι . . . ὄλοσθην*, in the preceding verse.

669-672. *τῷ*, *by this*, i. e. by going to Troy. — *δοῦν*, *fine* imposed upon him by Agamemnon for not engaging in the Trojan war. Corinth was at this time under the sway of Agamemnon. Some after the Schol. take *δοῦν* in the sense of *disgrace, blame*. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 92. — *ἵνα* has here its *telic* signification. — *τόν*, i. e. Euchenor. — *βάλ'* refers to Paris. — *δ' ἕρα*, *and then*.

675. *ἐπ' ἀριστερά*, *upon the left* (with reference to the Greeks), i. e. towards the Simois.

679. *ἀλλ' . . . ἰσῆλτο*, *but he held on, where first he leaped within the gates and the wall*. Cf. 12. 460.

701-711. οὐκέτι πάμπαν—ίστατ' ἀπ' Αἴαντος, *never at all stood apart from Ajax*, i. e. they fought side by side. This is further affirmed, by way of emphasis, in οὐδ' ἡβαίον, *not the least*. — τὰ . . . ἐέργει, *and them the well-polished yoke alone parts asunder*. — τεμεῖ . . . ἀρούρης (sc. ἔροτρον from v. 708), *and it cuts through the boundary of the field* (i. e. the bounded field). τέλσον ἀρούρης is a periphrasis for ἔρουραν. Voss after Barnes translates, *they* (i. e. the yoke of bullocks. Cf. v. 708) *cut diligently the furrow down to the end of the field*. Spitzner after the Cod. Ven. accentuates τέμει, on the ground that the future is scarcely admissible. Cf. Smith's Crus. Lex. — ὀπίσται—ἴκοιτο. See N. on 2. 794. — γούναδ' is the accusative synecdochical.

719-721. οἱ μὲν πρόσθε refers to the troops of Ajax Telamon, and οἱ δ' ὀπίσθεν, to the Locrians who followed Ajax Oileus. Some without good reason refer οἱ μὲν to the two Ajaxes. — συνεκλόνεον, *throw them* (i. e. the Trojans) *into confusion*.

726-728. ἀμήχανος . . . πιδόσθαι (personal for the impersonal construction. See N. on 1. 107), *you are hard to be made to listen to advice*. Polydamus refers to the advice which he gave Hector (cf. 12. 212), and which was rejected. — τοῦνεκα . . . ἄλλων, *for this reason do you wish also (καί) to excel others in council?* περιτόμεναι, Epic for περιειδέναι, infin. perf. of περιεῖδον.

734-736. μάλιστα . . . ἀνέγνω, *and he himself most especially knows it*, i. e. the advantage of a good understanding. In this translation, I have supposed κ' to be an abbreviation for καί. Hermann would read δέ τ'. If κ' stands for κε, it denotes repetition, *is wont to know*. Cf. K. § 260. R. 6. β. — πάντη, *on all sides*. — στέφανος, *crown* = circle or chief confict.

745, 746. δεῖδω . . . χρεῖος, *I fear lest the Greeks will pay back yesterday's debt*, i. e. will revenge their defeat of yesterday. χθιζόν is an adjective, *belonging to yesterday*. See N. on 1. 424. — ἀντήρ, i. e. Achilles. — οὐκέτι πάγχυ, *not much longer*.

776. ἄλλοτε δὴ ποτε, *at other times*. — πολέμοιο is the separative genitive.

787. καὶ ἐσθόμενον (perf. pass. part. of σεύω with middle signification), *however desirous*. See N. on 9. 655.

800. πρό, *before, in front*, is here a local adverb. The same may be said of ἐπ' (*then*) in the following clause.

806. πάντη . . . ἐπειράτο, *he tried the phalanxes (of the Greeks) around on every side*.

810, 811. τίη . . . Ἀργείους, *why do you frighten* (i. e. try to frighten) *thus the Greeks?*

824-827. Βουγδίε, *boaster, braggart*; literally, *bull of the earth* = *bulky and stupid brute*. — εἰ γὰρ ἐγὼν οὖτω—ὤς. See N. on 8. 538-540.

887. ἀμφοτέρων, i. e. both Greeks and Trojans.

ILIAD XIV.

6. Ἐκαμήδη, *Hecamede*, was one of Nestor's female slaves Cf. 11. 624 16-20. ὅτε πορφύρη. See N. on 13. 179. — ἄρμαυε . . . διχθᾶδι, *deliberated upon it, being divided in his mind between two purposes; literally, being doubly divided.*

25, 26. ἀτρεψής, *firm, indestructible.* — νυσσομένον, *when they were struck.* The participle is put in the genitive, because σφι χροῖ (v. 25) to which it refers, is equivalent to σφῶν χροῖ. Cf. K. § 813. R. 2; S. § 201. N. 3. The construction is reversed in v. 141, the participle being put in the dative and the pronoun in the genitive.

33-40. οὐδὲ . . . χαῖτεω, *for the shore, although wide, could not contain (in one line) all their ships.* — τῶ . . . ἔρυσαν, *wherefore they drew them up in the form of steps, i. e. in rows.* Passow with Schneid. translates προπόσσας, *like the battlement of a wall*, referring to the position of the sterns of the ships when drawn up in a line. But this does not harmonize with the preceding context. — ἄχυντο, because they were unable to mingle in the fight. — ὁ δὲ—Νέστορ. See N. on 1. 891. — πτήξε δὲ θυμῶν, *and terrified the heart.* The transitive use of πτήσω is quite uncommon.

45. ὅς ποτ', *how once.* This use of ὅς, where we might have expected the relative, is poetic. Cf. Mt. § 485.

71-78. ᾗδεα . . . ἔμυνον, *I knew when he willingly assisted the Greeks, i. e. the signs betokened the will and pleasure of the gods.* For the use of ὅτε, where we might have expected ὅτι or ὡς, see N. on 15. 18. — ἠὲ ἀβρότη, *divine night*, so called because it was considered the gift of the gods.

84. οὐλόμεν' (i. e. οὐλόμενε), Epic 2 aor. mid. participle of ἄλλυμι, used here as an adjective in the active sense, *pernicious, destructive.* Heyne, however, prefers the passive signification, *lost, ruined.*

91. ὃν . . . ἔγοιτο, *which no man should at all have uttered; literally, led through his mouth.*

125, 126. τὰ . . . περ, *but these things ye might (= must) have heard to be true.* — τῶ, *therefore.* — γένος explains κακόν and ἀνάλιδα.

141. δερκομένῳ belongs to Ἀχιλλῆος, as though it had been written Ἀχιλλῆϊ ὄλοδον κῆρ. See N. on v. 26.

151. Ἀχαιοῖσιν—καρδίῳ. The part joined to the whole. See N. on 1. 237.

158. στυγερὸς . . . θυμῶ, *he was odious to her soul.* See N. on 1. 104. This refers back by way of antithesis to χαιρὲ δὲ θυμῶ in 156.

172. τὸ . . . ἦεν, *that which odoriferous was to her (= for her use).* ῥᾶ marks the identity of the oil used by Juno on this occasion, and that which was perfumed for her private and special use.

183. τρίγληνα, *having three eyes or stars, "triple-gemmed."* Cowper.

190. ἦ ῥᾶ . . . ἀρήσαιο, *will you now be persuaded by me—or will you refuse?* Cf. K. § 259. 8. a.

204. γαίης νέφεσ (for ἐνέφεσ), *beneath the earth*. Keightley says that in Homer, the opposition between the Olympian gods and the Titans is merely a local one; the one being dwellers of the brilliant Olympus, the other the inmates of gloomy Tartaros.

219, 220. τῇ νῦν, *take now this*. — ἐγκέκτεο, *conceal*. — ἔ . . . τε τεύχεται, *in which all things* (cf. v. 216) *are contained*.

250. κείνος . . . υἱός, *that brave son of Jupiter*, i. e. Hercules.

261. μὴ . . . ἔρδοι, *lest he should do disagreeable things to quick Night*. See N. on 10. 394.

274. μάρτυροι . . . ἴοντες, *so that the gods below* (i. e. the infernal deities) *who are around Saturn, may be witnesses*.

284. Λεκτόν, *Lecton*, was a promontory on the Trojan coast, formed by the foot of Ida, now called Cape Baba.

308. οἱ . . . ἕρπην, *which will bear me over the solid land* (= the continent) *and the water* (= the sea). See N. on 10. 39.

316. θυμὸν . . . ἰδάμασσεν, *subdued my heart being diffused through* (literally, *poured around*) *my breast*.

321-326. Φοίνικος κόρης, i. e. Europa. — ἀνδρῶσσι. This word is used elsewhere only of Minerva (Odys. 3. 380), and of a mortal (Odys. 6. 149).

382. τὰ . . . ἑπάρτα, *and all things are visible from afar*.

374. ἴομεν, *let us go to meet the enemy*.

386. τῷ refers to Neptune. — οὐδέ μιν ἐστί. Schol. οὐ δυνατόν ἐστί.

390-394. It is highly to the praise of Hector, that he does for the Trojans what Neptune does for the Greeks. — ἐκλύσθη δὲ θάλασσα. "This swelling and inundation of the sea towards the Grecian camp, as if it had been agitated by a storm, is meant for a prodigy, intimating that the waters had the same resentment with their commander, Neptune, and seconded him in his quarrel." Pope, from Eustathius. — οὔτε . . . χέρσον, *nor so loud does the wave of the sea roar against the land*. Cf. 17. 264, where a similar metaphor is employed.

413. στρόμβον δ' ἔσ, *like a whirlwind*. Crus. Other critics render it *like a top*.

422. ἐλπόμενοι ἐρέσθαι, *hoping to drag him* (i. e. Hector) *away*.

436. ὁ δ' ἀμπρόσθη, *and he breathed again*.

460. τοῦ γὰρ . . . μάλιστα, *for he fell very near to him* (i. e. Ajax).

481. ποδ' . . . ἔμμεσ, *thus also you shall sometimes be slain*, i. e. some of you shall now and then fall. κατακτανέσθε is 2 pers. plur. fut. mid. of κατακτείνω with passive signification.

499. φῆ is taken by Zenodotus in the sense of ἔσ, *as, as if*. In this he is followed by such eminent critics among the moderns as Hermann, Buttman, Thiersch, and Voss. Aristarchus takes it as the verb φῆ, and would strike out the following verse. Cf. Butt. Lexil. No. 104. §§ 1-7.

501. εἰπέμεναι μοι, *tell for me*. Cf. S. § 201. N. 5.

520. οὐ τὸν ἴσον . . . ἦεν, *for no one was equal to him to follow with speed*

I LIAD XV.

4-11. χλωροὶ ὄπαι δέλοισ, *pale through fear*. — περὶ ὀβημένοι, "*in fugam versi* (cf. 8. 149)." Crus. — "Ἐκτορα δ' ἐν κ. τ. λ. Cf. 14. 436. — οὐ—ἀφαιρότατος = ἰσχυρότατος by litotes. Cf. Mt. § 463.

16-24. οὐ μὲν οἶδ', *truly I know not*. — κακοβραφίης, *evil machinations*. — ἦ οὐ μέμνη, *do you not remember when*. Kühn. (Jelf's edit. § 804. 7) says that the change of the substantival for the adverbial clause, results from an ellipsis of τοῦ χρόνου, *I remember the time when I did thus and so = I remember that I did, etc.* Cf. Mt. § 624; Butt. § 139. 59. — ἔφρ' ἂν ἴκηται refers to an event which had actually taken place, and therefore stands for ἔφρ' ἂν ἴκαθεν. Cf. Mt. § 522. 1. — ὅν δὲ λάβοιμι. Repeat ἦ οὐ μέμνη from v. 18. — τεταγών, sc. πωδός. Cf. 1. 591. — ἀλεγηπέλειον, *having but little power*.

39. νυτρερον λέχος αὐτῶν, *our own nuptial couch*. The pronoun αὐτός, *self*, is added to the possessive pronoun in the genitive, as in Latin *mea ipsius culpa*." Mt. § 466. 1.

52. μετὰ . . . κῆρ, *agreeably to your and my heart's desire*.

61-67. κατὰ φρένας. See N. on 18. 580. — δ δ' refers to Achilles, and τὸν δὲ to Patroclus. — ὄλεσαντ' (i. e. ὄλεσαντα), *after that he has destroyed*. See N. on 1. 88. — μετὰ δ', *and among them*, is employed adverbially. Cf. 2. 446, 447; 9. 131.

75. ὄς . . . πρῶτον. Cf. 1. 528. — ἐπέπνευσα. Cf. 1. 528.

80-82. ὡς . . . ἀνέρος, *as when darts the thought of man = quick as thought*. For the subjunctive, see N. on 2. 147. — εἶην is the optative of εἶμι, and not of εἶμι, as Spitzner and others suppose.

93. καί, *also* as well as I.

107-109. φησὶν, *thinks, regards himself to be* (εἶναι). — τῷ, *wherefore*.

115, 116. νῦν = *in these circumstances*. — ἰδόντ' (i. e. ἰδόντα) stands for ἰδόντι, it being made to conform grammatically with the omitted subject of τίσασθαι. K. § 307. R. 2.

123. πᾶσι . . . θεοῖσιν, *fearing for all the gods, that they would be involved in the effect of Mars' disobedience*.

128, 129. φρένας is the accusative synecdochical. — διέφθορας, *you are lost if you proceed*. — τοι is to be constructed with ὄσασ'. See N. on 1. 104. — αἵτως = *useless*. This phrase *are your ears useless to hear? = have you no ears to hear?* — ἀκούμεν limits ὄσασ'. Cf. 222. 6.

155. εὐδὲ—εὐχολώσατο is a litotes for, *was highly pleased*. See N. on I. 330.

162. οὐκ is here used instead of μὴ with εἰ, because it does not apply to the condition, but to the single word ἐπιτελεσεται, *will not obey = disobey*. Cf. Mt. § 608. 5. b.

191-196. παλλομένων (sc. ἡμῶν), *when we cast lots*. The subject of the participle is omitted, when, as here, it is readily supplied from the context, and no particular emphasis is demanded. Cf. K. § 312. R. 4; S. § 226. b. Some critics after Heyne, take παλλομένων as passive, and supply κληρῶν. — τῷ . . . φρεσίν, *wherefore I will not walk (= act, conduct) according to the will of Jupiter*, i. e. I will not obey him. — τριτῆν ἐν μοίρῃ, *in the third part which he obtained by lot*. — χεροὶ . . . δειδισσέσθω, *and let him not at all terrify (= think to terrify) me with his hands* (cf. v. 180), *as (though I were) a coward*.

199. καὶ ἀνάγκη, *even of necessity*. The implication is that the children of Jupiter would not obey him, were it not the necessary result of their relation to him.

207-213. ἔρ' (i. e. ἔτε) = ἔτι. Mt. § 624 says that ἔρ' . . . εἰδῆ is put for τὸ ἄγγελον αἰσιμα εἰδέναι. See N. on v. 18. — ἄνευ ἐμέθεν = *without my knowledge and consent*.

225-228. Κρόνον ἐμφις ἰόντες. See N. on 14. 274. — ἐπει . . . ἐτελέσθη, *since the affair could not be accomplished without labor* (literally, *sweat*), i. e. such was Neptune's power, that he would not have yielded to Jupiter without a desperate struggle. κεν denotes an implied condition, *since* (had he not yielded). Cf. K. § 238. 1.

241. ἐμφι . . . ἐτάρους, *recognizing his companions about him*.

247-252. ἔντην, *in front, in face of*, i. e. *openly, visibly*. — ὁ = ἔτι, *that*. Cf. Mt. § 486. 3. — πρὸς στῆθος, *upon the breast*. See N. on 18. 580. — ἐπει . . . ἤτορ, *for I felt my dear heart* (i. e. its pulsations). Some render, *I was breathing out my life = I was on the point of expiring*.

258. ἰκπεύσω ἐπότρυνον. In every place except this and in Odys. 10. 581. ἐποτρύνω is followed by the accusative.

263-268. Cf. Ns. on 6. 506-511.

273-276. ἡλίβατος (*steep, difficult to be climbed*). πέτρῃ refers to the goat, and δάσκιος ἔλη to the stag, by a controverted parallelism, i. e. the means and the extremes of the pairs spoken of, are to be connected in thought. Cf. Matt. 7. 6, where a similar construction is found. — ἐφάνη—εἰς ὁδόν, *appears coming into the way*, by *constructio praeognans* (see N. on 1. 55), the preposition of motion following a verb of rest, to which it imparts the idea of previous motion.

305. ἀπονέοντο through fear of Hector.

309. ἀμφιδάσειαν, *raggy throughout*. For the triplicity of epithets, see N. on 5. 194.

318. ἀτρέμα, *motionless*, i. e. without inclining it to either side.
328. ἀνῆρ, *man*, not *a man*, as it is here taken collectively, or in an *unlimited sense*. — κεδασθείσης ὑσμίνης, *when the battle was disordered* i. e. when the lines were so broken, that they no longer fought in bodies.
353. σὺν αὐτῷ is to be constructed with *δροκλήσαντες*.
365. ἤϊε. Schol. τοξικέ. — κέματον, i. e. the wall and ditch.
381. οἱ δ' refers to the Trojans, as it appears from *ὧς Τρωῆς* in v. 384.
- 399–403. τοῖς is to be constructed with *παρμένεμεν*, *to sit beside you*. The locality is rendered still more definite by *ἐνθάδε*. — τίς δ' αἰδ' is repeated from 11. 792.
410. στήδμη, *a measuring-line*. The string was smeared with ruddle (*rubrica*, μίλτος), and drawn tight to impress a straight mark upon boards of wood, slabs of marble, etc. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 572.
418. δαίμων, i. e. Apollo.
447. πεπόνητο, pluperf. as imperf. of *πονέω*, used here in an active signification.
470. πρώϊον, *early this morning*, or as Spitzner thinks, *early yesterday*. Cf. 8. 328.
- 488–498. δὴ . . . βέλεμα, *for I indeed have seen with my eyes, the arrows* (literally, *things sent, missiles*) *of the bravest warrior* (i. e. Teucer) *rendered useless by Jupiter*. — *ὧς . . . μένος*, *thus now does he weaken the strength of the Greeks*.
- 494–499. "Versus nobilissimi, præ quibus sordebant τοῖς παλαιοῖς prolixæ, ut illis visa sunt, carmina Tyrtæi." Bothe. — τεθνήτω! . . . τεθνήμεν, *let him die! it will not be disgraceful* (a litotes = *it will be honorable*) *for him to die fighting for his country*. The patriotism of Hector shines conspicuous in these verses, and commands the admiration of all who have a heart to appreciate that self-devotion, which caused him to esteem it an honor to die in behalf of his country.
- 509–511. τοῦδε depends on *ἀμείνω*, and is explained by *ἢ αὐτοσχεδίῳ* (*in close combat*) . . . μένος τε. — βιάσθαι = *to conquer*, by which alone their lives could be prolonged.
- 535–539. τοῦ δ' refers to Dolops, who had just struck the centre of Meges' shield without penetrating it. — δ refers to Meges, and τῷ to Dolops. Prominence is given to these demonstratives by their juxtaposition.
551. δ δέ μιν τίεν is put for *ὅς μιν τίεν*. Cf. Jelf's Kühn. § 752. 1.
- 557, 558. κατ' ἄκρης, *from the summit*. As we say *from the foundation* = *utterly*. Trollope constructs this passage thus: *πρὶν γ' ἢ ἡμᾶς κατακταίεν αὐτοῦς, ἢ αὐτοῦς ἐλάειν Ἴλιον κ. τ. λ.* — *κτάσθαι* infin. of *κτῆμι* (i. e. *κτείνω*), *to kill*.
561. αἰδῶ . . . θυμῷ, *put shame in your mind*, i. e. think of the disgrace which awaits your defeat.

567. ἔρει χαλκίῳ, *with a brazen rampart*, i. e. they formed a line of defence in their brazen armor.

570. μάχεσθαι *limis* ἄλκιμος, *powerful to fight, strong for fighting*. S. § 222. 8.

598. ἔφετμάς. Cf. v. 254.

599. τὸ . . . Ζεὺς, *for this* (i. e. the casting fire into the ships) *the wise Jupiter awaited*, as the limit of Trojan success.

605-613. The fury with which Hector charges the Greeks, is depicted with amazing vigor and richness of imagery in these lines. — ἀφλοισμός, *foam*, as when one is in extreme rage. — τὸ . . . ὀφρύσιν, *and his eyes shone* (i. e. sparkled with anger) *under his stern brows*. — αὐτὸς—Ζεὺς, *Jupiter himself*. — μόρσιμον ἡμαρ, *the day of fate* (= of death).

623-628. λαμπόμενος *πυρὶ πάντοθεν*, *shining with fire on every side* = clad in bright armor. — ἀνέμοιο . . . ἐμβρέμεται, *and a terrible blast roars in its sail*. — φρένα is the synecdochical accusative. — τριτὸν . . . φέρονται, *for they are borne but a little way from death*, i. e. they barely escape death.

640-645. ἀγγελίης . . . Ἡρακλείῃ, *went with a message to the mighty Hercules*. See N. on 2. 658. — ἐν . . . πάλτο, "*sprang upon the rim of his shield*." Smith's Crus. Lex.

668. This is one of the most forcible appeals which can be made, and has often been employed to stimulate and inspire the drooping courage of an army on the brink of destruction.

674-680. οὐδ . . . ἐστάμεν, *it did not please the mind of the magnanimous Ajax to stand*. *δυμῷ* belongs to *Δίωτι* in the relation of the part to the whole. — πίστευας, *Æol.* for *τέσσαρας*.

716-719. ἔφλαστον. This was an ornament constituting the highest portion of the poop of a ship. After the battle of Marathon, Cynægirus, brother of the poet Æschylus, seized the aplustre of a Persian ship, and had his hand cut off with a hatchet. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 58. — πάντων—ἡμαρ, *the day of all* (days) = the day worth all other days.

780. δεδοκημένος, *watching, on the alert*, perf. part. of *δέχομαι* (Epic for *δέχομαι*). See N. on 4. 107.

ILIAD XVI.

22. μὴ νεμέσα, *be not angry with me weeping*.

88. οὐκ . . . Πηλεὺς, *then the warrior Peleus was not thy father*. "*ἄρα* is used to denote something which has come suddenly and unexpectedly upon the mind, so as to produce surprise and wonder thereat." Jelf's

Kühn. § 789. 4. This meaning is derived from its notion of quickness. See N. on 10. 349.

40. *ἴδτε . . . Διορυχθῆναι*, grant that I may put thy armor upon my shoulders.

46. *μέγα νήπιος*, very simple. This is explained by the following γὰρ.

78-77. *στρατὸν* = camp. — "Ἐκτορος—περικύβνται (sc. ὄψ from the preceding context), the voice of Hector breaks around.

82-85. *φίλον . . . ἔλωνται*, and take away (= cut off) our loved return.

89, 90. The idea is that if Patroclus, after having repulsed the Trojans from the ships, should continue the fight, he might render it unnecessary for the Greeks to call on Achilles for help, and thus deprive him of glory.

109, 110. *αἶε* . . . *ἑσθματι*, and he was all the while oppressed with a dreadful panting, i. e. he was out of breath. — *οὐδὲ . . . ἀμπνεῦσαι*, and he was unable to respire. For this use of *εἶχεν*, cf. K. § 306. 1 (c).

140. The poet takes pleasure in alluding to the spear of Achilles, as one of so great a size as to be brandished only by the hero himself.

156. *ἀνά*, throughout. See N. on 1. 53. — *λόκοι* ἔσ. See N. on 2. 2. Compare also 4. 471.

162. *ἔρευρόμενοι φόνον αἵματος*, vomiting gore of blood, i. e. the bloody gore dripping from the mouth. — *περιστένεται*, is too small = is distended.

182, 188. *μετὰ μελομένησιν*, among those leading in the dance. This word denotes a movement, graceful and in time with the song or instrumental music which accompanied it. See N. on 1. 472. — *χρυσόλοκτρον*. The old interpreters explain this by *χρυσῷ βέλει χρυσίμη*, with the golden arrow. Voss and others less correctly interpret: with the golden spindle or distaff.

195. *ἔρχετ' ἄρυσσασθαι*, in fighting with the spear. The infinitive limits the signification of *μετέπρεπε*.

199. *δ'* in *κρατερὸν δ'* joins the apodosis to the preceding protasis of time, *ἐπειδὴ . . . κρίνας*, as though the sentences were co-ordinate. Kühn. (Jelf's edit. § 770. *δ*) remarks that the old idioms of the language, loved to give an independent character to subordinate clauses.

208. *τοκριν*, before, i. e. since the quarrel with Agamemnon.

235. *ἀνιπτόποδες*, having unwashed feet. These Selli or priests of Jupiter at Dodona, as Crusius remarks, lived like monks destitute of every convenience.

240-245. *ἄλλ'*, yet. See N. on 1. 287. — *ὄφρα* denotes purpose. — *ἡμέτερος δερῶπων*, whether our attendant, i. e. Patroclus. — *εἰ—χεῖρες*. See N. on 1. 104. *οἱ* refers to Hector. — *διπτόν' ἐγώ*, when I myself.

250. *ἕτερον μὲν* (i. e. the one part of the prayer) is explained in *ἐπιθεῖν . . . δάκε*, and *ἕτερον δ'* in *σόνον . . . ἀπονέσθαι* which follows.

281. *ἐπιόμενοι* agrees κατὰ σύνεσιν (cf. K. § 241. 1) with *φάλαγγες*.

308-305. *οὐ γὰρ πῶ τι*, for not at all yet. — *προτροπῶν φοβέοντα*,

turned in headlong flight; literally, *fled turned about*. This adverb usually denotes a rapid and disorderly flight.

313-319. ἐφορμηθέντα, *while rushing in to the assistance of Thoas*. Before he could render that warrior any aid, he was himself slain by Phyleides. This is denoted in ἐφθη δρεξάμενος. — Νεστορίδαι—ὁ μὲν—Μάρις δ'. See N. on 1. 606.

356, 357. οἱ δὲ . . . ἀλικῆς, *and these (i. e. the Trojans) were mindful of (=gave themselves up to) dreadful-sounding rout, and forgot active bravery*. δυσκελάδος signifies the loud and despairing cries attending the rout of an army.

361. σκέπτετ', "*watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows*." Felton.

367-371. οὐδὲ κατὰ μῶφαν, *not in order* = in disorder. — ἐκφερον, *bore out from the ditch, i. e. from battle*. — οὐς refers in the plural to λαὸν taken collectively. Butt. § 143. 5. b. — ἔξωτ' . . . ἀνάκτων, *having broken at the point of the pole (i. e. at the point where it is joined to the chariot) left behind the chariots of their masters*. ἔξωτ' is put in the dual, because the horses are considered in the relation of pairs or spans.

378, 379. ὑπὸ . . . ὀχέων, *and beneath the axle (=under the wheels) men fell (in their flight) prone from their chariots*. — ἀνεκυμβαλίζον, *upset with a crash*.

384-388. ὄς . . . χθών, *as the black earth is entirely burdened with a tempest*. So we speak of a storm hanging heavily over a place. Spitzner reads κελαυῆ in reference to λαλαπι. — οἱ . . . δέμους, *who by violence give unjust decisions in the forum*. εἰν = ἐν. — ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, *and expel justice*. — ἀλέγοντες denotes cause.

403, 404. ἐκ γὰρ . . . ἤτχθησαν (pass. for depon.), *for he was panic struck (literally, struck in his mind), and the reins fell from his hands*.

419. ἀμτροχιτώνας, *loose-girded, i. e. without a girdle under their tunic*.

422, 423. αἰδῶς . . . ἔστε, *for shame, Lycians! whither are ye flying? Now be active*. See N. on 2. 758. Buttman is disposed to follow the explanation of Eustathius, *now ye are swift*, spoken sarcastically. There would in this case be an implied direction to stand and fight, and with this the following γὰρ would appropriately connect itself.

428. οἱ δ' refers to Sarpedon and Patroclus. The comparison by which these heroes are likened to crooked-taloned, hook-beaked vultures, which fight with loud screams upon a lofty rock, is very graphic.

435-438. Jupiter here debates in his mind, whether he shall save Sarpedon from being slain by Patroclus, by whom he is fated to die (cf. v. 434), or subdue him by the hand of that hero. This clearly shows, that in the Iliad, fate was nothing more, as Coleridge remarks, than the issue decreed by Jupiter to individuals or things, and has no reference to a pre-destination independent of his will.

440. ποῖον . . . ἔσπες! See N. on 1. 551.

450. αἱματοΐσσαις φάσας, *bloody drops*. See N. on 11. 53.
468. ὁ δ' ἔβραχε is referred usually to the cry of anguish raised by the steed when he fell wounded, and this harmonizes with μακρῶν in the next line. Spitzner, however, takes it of the noise made by the fall of the horse. We should have supposed in that case, that it would have followed ἔπεσ' in the next verse.
482. ἤριπε. See N. on 13. 389.
486. βεβρυχῶς. See N. on 13. 393.
- 494-498. ἐλλείδω is taken passively. — σοὶ limits ἔσομαι. The protasis begins with εἰ κέ μ'. — κατηφέη καὶ ἄνιδος, i. e. a cause of reproach and shame.
512. τείχεος depends on ἐπεσσύμενον. See N. on 5. 192.
541. κέκται, *lies dead*.
602. στὰν . . . ἀλλήτες, *going in a body stand around him* (i. e. Bathyclus).
- 629, 630. πάρος—καθέξει. This is an exception to the rule that πάρος, *before*, when a conjunction, is put with the infinitive. Butt. § 139. C. N. 4. — ἐν—χεροί, *in the hands* = in action. — ἐπέων, sc. τέλος.
- 636-640. χαλκοῦ limits δοῦπος. — βινού, τε βοῶν. Aristarchus considers this a hendiadys, but it is better with Voss to translate, *of leather and of well-prepared ox-hides*. — ἐς πόδας ἑκρούς, *to the extremities of the feet* = to the toes.
- 648-651. ἢ ἤδη καὶ κείνον—Ἐκτωρ . . . αἰψύν, *whether Hector should now slay him with the spear, and strip his armor from his shoulders, or whether he* (i. e. Jupiter) *should still longer increase severe labor to men*, i. e. destroy more Trojans by him. δφέλλειεν refers to Jupiter. For the optative expressing the derived or more remote thought, cf. K. § 344. R. 10.
667. κελαινεφέτ' . . . Σαρπηδόνα, *go and cleanse* (see N. on 1. 179) *Sarpedon from dark gore out of the reach of the darts* ("extra telorum jactum," Jelf's Kühn. § 621. 1. b). ἐκ gives by *prægnans constructio* to κείνον the sense of, *bear away and cleanse*. This passage has received various other explanations, which for the sake of brevity I must omit.
682. Ἐπνυ καὶ Θανάτῳ διδυμόσσω, *to the twin-brothers, Sleep and Death*. Hesiod calls these two deities the children of Night.
699. περὶ πρό. See N. on 11. 180.
708. οὐ . . . Τρώων, *it is not appointed to thee by fate to destroy with thy spear the city of the Trojans*. κέρδαι is the subject of this proposition.
716. οἱ refers to Hector and limits παρίστατο.
- 734-737. σκαψῆ, *in his left hand*. — τὸν . . . ἐπέκλυψεν, *which his hand grasped*; literally, *covered all around* (περὶ). — οὐδὲ . . . φερόντ', *and not long was it removed from* (= it quickly hit) *the man*. — οὐδ' ἄλλωσι βέλος, *nor did he discharge the missile with no effect*.
745. ἦ . . . κυβιστῆ! *truly a very active man! how nimbly he dives!*
779. μετεπίσσετο βουλευτόνδε, *descended to the place of his sitting*; *then*

ally, went to the time of unyoking oxen, i. e. to the time of evening *καίρως* is to be supplied with *βουλυτόν*. Cf. *Odys.* 9. 58.

789-792. *δ . . . ἐνόησεν*, he (Patroclus) had not observed him (i. e. Phoebus) coming through the crowd. — *στρεφεδίηθεν*, turned around = swam around.

821. *διαπρὸ . . . ἔλασεν*, and drove the brass through.

834-842. *ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχεται* (3 plur. perf. mid. of *ὀρέγω*), the horses stretch themselves with their feet = take long leaps. — *Τρωσὶ* is the local dative. — *ἡμᾶρ ἀναγκαῖον*, the day of necessity, i. e. the day of slavery or death. See N. on 6. 458. — *μή μοι πρὶν κ. τ. λ.* are the words put by Hector into the mouth of Achilles, when he sent Patroclus to battle.

860, 861. *εἴ κ' Ἀχιλλεύς—φθῆη . . . δλέσσαι*, whether Achilles smitten by my spear may not first lose his life. The infinitive is here equivalent to *ἵστε δλέσσαι θυμόν*, and denotes the result of *τυχεῖς*. Cf. Smith's *Crus. Lex.*

ILIAD XVII.

This book is denominated *Μενελάου ἀριστεία*, because in it are detailed the deeds of that hero in defence of the body of Patroclus.

9. *Πάνθου υἱός*, i. e. Euphorbus. Cf. 16. 808.

22-25. *περὶ σθένει βλεμεαίνει*, "exults greatly in its strength." Liddell and Scott. So Damm allies this verb to *βρέμω*, as though for *βρεμεαίνω*. Cf. Carmichael *Gr. Verbs*, p. 54. — *βίη Ἵπερήνορος* = the mighty Hyperenor (see N. on 3. 105). — *ἦς ἡβης ἀπόνηθ'* (i. e. *ἀπόνητο*), had no (*οὐδὲ μὲν οὐδὲ*) advantage from his youth. Some render it, *enjoyed not his youth*, i. e. died prematurely.

32. *βεχθὲν . . . ἔγνω*, what is done even a fool knows, i. e. even a fool is taught by experience.

35. *γνωτὸν ἐμὸν*, my brother, i. e. Hyperenor. Cf. v. 24.

41, 42. *ἀλλ' . . . φόβοιο*, but no longer shall this labor (i. e. battle) be untried or uncontested, whether (it be the contest) of victory or flight, i. e. whatever the issue may be. *ἀλκῆς* is made by some to depend on *ἀπειρητος*, and by others on *πόνος*, the toil of victory.

51-54. *αἵματι οἱ*. The asyndeton gives prominence to this clause, by introducing it as something new and unlooked for. — *Χαρίτεσσιν ὁμοῖα* = *τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι*. Cf. *Mt.* § 453. *Obs.* 1; *Thiersch* § 281 10; *K.* § 823. *R.* 6; *S.* § 202. 2. — *ἔσ' . . . ἔδωρ*, where water pours forth in abundance. Some adopt the reading *ἀναβέβροχεν*, and referring the subject to the preceding *χάραξ ἐν οἰκίῳ*, in a solitary spot, render the clause, where it has drunk in much water. Carmichael suggests the substi-

tution of $\delta\varsigma$ for $\delta\varsigma'$, which would indeed adapt the clause $\mu\alpha\kappa\alpha$ better to the reading $\alpha\nu\alpha\beta\acute{\epsilon}\beta\rho\alpha\chi\epsilon\nu$.

61. $\delta\rho\epsilon\sigma\acute{\iota}\tau\rho\epsilon\phi\omicron\varsigma$, *mountain-bred*.

71. $\epsilon\acute{\iota}$ $\text{'}\text{Α}\pi\omicron\lambda\lambda\omega\nu$, *unless Phœbus Apollo had envied him*, i. e. grudged him the honor of bearing away the spoils.

92-98. $\delta\varsigma$ $\tau\iota\mu\acute{\eta}\varsigma$, *who lies here on account of my honor*, i. e. who died in defence of my cause. — $\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\delta\iota\mu\acute{o}\varsigma$. See N. on 11. 407. — $\pi\rho\delta$ $\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\alpha$, i. e. *against the will of the deity*.

100, 101. $\delta\tau$ $\chi\omega\rho\acute{\eta}\sigma\alpha\upsilon\tau'$, *who may see me giving way to Hector*. — $\iota\kappa$ $\delta\epsilon\omicron\phi\iota\nu$ = *with the help of a god*.

110. $\delta\nu$ $\beta\alpha$ — $\delta\iota\omega\nu\tau\alpha\iota$. See N. on 13. 180.

121. $\sigma\pi\epsilon\upsilon\sigma\omicron\mu\epsilon\nu$ = *let us fight*; literally, *let us hasten, strive*. — *ad in* $\gamma\upsilon\mu\acute{\nu}\omicron\nu$, and (try) *if we can bear the dead body, though naked* (i. e. despoiled of its armor), *to Achilles*.

131. $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ $\alpha\upsilon\tau\acute{\omega}$, *to be a great glory to himself*. $\epsilon\mu\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ denotes the purpose of $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\nu$.

136. $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$, mid. of $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ used transitively. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 137.

144. $\pi\acute{o}\lambda\iota\nu$ refers (according to the Schol.) to the citizens, and $\acute{\epsilon}\sigma\tau\omega$ to the walls and houses.

155. $\sigma\acute{\iota}\kappa\alpha\delta'$ $\gamma\iota\mu\epsilon\nu$, *we will go home*. The preceding line contains the protasis. — $\pi\epsilon\phi\eta\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$, *will shine upon* (= come upon), Epic fut. of $\phi\acute{\omega}\nu$, as middle.

170-178. $\tau\omega\acute{\iota}\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\tau\alpha\nu$, *being such* (as to valor and prudence). This is spoken reprovingly. — $\sigma\acute{\iota}\omega\nu$ (= $\delta\tau\iota$ $\tau\omega\acute{\iota}\omicron\nu$) $\acute{\epsilon}\xi\epsilon\pi\epsilon\varsigma$, *because thou hast spoken such things*.

197. $\alpha\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\gamma\eta\tau\alpha$, *but the son did not grow old in the armor of his father*. Reference is had to the premature death of Achilles, who was shot by Paris in the last year of the siege.

213. $\iota\nu\delta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\tau\alpha$ $\text{Πη}\lambda\epsilon\acute{\iota}\omega\nu\omicron\varsigma$, *and to all he appeared shining in the armor of the brave son of Peleus*. As the sense appears to be, *similar to Pelides*, some have adopted the reading $\text{Πη}\lambda\epsilon\acute{\iota}\omega\nu\iota$.

242, 248. $\delta\sigma\sigma\omicron\nu$ $\epsilon\mu\acute{\eta}$ $\kappa\epsilon\phi\alpha\lambda\acute{\eta}$ $\pi\epsilon\rho\iota\delta\epsilon\acute{\iota}\delta\iota\alpha$, *as I fear for my own head* (dat. commodi). — $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\omicron\iota\omicron$ $\nu\acute{\epsilon}\phi\omicron\varsigma$, *cloud of war*, refers to Hector, although some construct it as governed by $\kappa\alpha\lambda\acute{\upsilon}\pi\tau\epsilon\iota$, in the sense of *tumult of battle*.

254. $\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\gamma\iota\nu$, *but let each of himself* (i. e. of his own accord) *advance*. For this use of $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma$, cf. Mt. § 468. 4.

284. $\beta\acute{\iota}\beta\rho\nu\chi\epsilon\upsilon$ $\beta\acute{\omega}\nu$, *a great wave* (from the sea) *roars against the current* (of the river). — $\beta\omicron\acute{\omega}\omega\sigma\iota\nu$ poetic for $\beta\omicron\acute{\omega}\sigma\iota\nu$. — $\acute{\epsilon}\xi\omega$, *out* upon the land. This is a most beautiful and expressive simile, in which the charge of the Trojans and the resistance of the Greeks, are compared to a mighty billow roaring against the stream of a nobly-flowing river, the extreme shores bellowing and the sea dashing upon the land.

270-273. $\acute{\eta}\chi\theta\alpha\upsilon\rho\epsilon$, sc. $\text{Κρον}\acute{\iota}\omega\nu$. — $\mu\acute{\iota}\sigma\eta\sigma\epsilon\nu$ $\text{Τρω}\acute{\epsilon}\sigma\iota\nu$, *and he was*

Then unwilling (literally, *he detested*) *that he should become a prey to the Trojan dogs of his enemies.* — τῷ, *therefore.* — ἀμυνόμεν marks the purpose of ἄρσεν.

277-280. ἀλλὰ . . . ἐβύοντο, *but (only) drew away the body.* — τῶν ἑλλων Δαναῶν limits ἔς. — μετ', *after, next to.*

290. παρὰ . . . τένοντας, *at the ankle around the tendons.*

297. ἐγκέφαλος . . . αἱματώεις, *and the bloody brain gushed forth from the wound by the haft-hole (of the spear), i. e. the hole in the spear-head, into which the shaft was inserted. Some render παρ' αἰλῶν, by the cone, the place in which the crest was inserted in the helmet. Others interpret it, in a stream, as though flowing through an αἰλῶν or pipe. This signification is forced and unnatural.*

304. Αἶαντος ἀκόντισε. Verbs of aiming are followed by the genitive. In prose with εἰς and with the meaning *to hit*, they are constructed with the accusative. K. § 273. R. 7. c. — δουρὶ is the dative of the missile.

318. Ἴπποδῶν περιβάοντα, *while defending (literally, going around) Hippothous (dat. commodi).*

321. ὑπὲρ Διὸς αἰσαν, *contrary to the fateful decree of Jupiter.* See N. on 3. 299.

327-330. καὶ ὑπὲρ θεῶν, *even against a god.* See N. on 3. 299. — ὑπερδία, *above fear, unterrified.*

354-361. ἀλλ' . . . εἶχε, *but he was no longer able.* — οὔτε . . . ἑλλων, *he gave orders that not any one should fall behind the body (of Patroclus).* In the next line, they are directed not to fight in front of it before the rest, since by thus doing the defence would be less compact and firm, and they would not be able to succor one another when hardly pressed. Cf. vs. 364, 365. — ἀγχιστίνοι (= ἐγγυ ἀλλήλων. Mt. § 446. 8). See N. on χθιζός, 1. 424.

371. εὐκηλοὶ in comparison with those who were fighting about the body of Patroclus. The word is used here adverbially.

384. τοῖς δὲ refers to those who were contending for the body of Patroclus. — πανημερίοις. See N. on 1. 424.

393, 394. τάσσεται . . . διαπρὸ (see N. on 5. 66), *and it is all stretched throughout.* — ὡς οἶγ'—ἀμφότεροι, *thus they on both sides.* The simile in which the pulling of the body in every direction, is compared to the stretching of a hide, is very expressive although somewhat homely. Homer, however, looks more to the appropriateness of his images, than to the sources whence they are drawn. — ἀλίγη ἐν χώρῃ, *in a little space.*

403, 404. γὰρ introduces the reason why Achilles was yet ignorant of the death of Patroclus. — τό, *on this account*, i. e. on account of the distance between the place where they fought and the ships.

414-417. τίς, *some = each.* — τὸ . . . εἶη, *that (viz. the yawning of the earth) would be at once far better for us.* — ἐρῶσαι denotes the pur-

pose of *μελήσομεν*. — *κύδος ἀρέσθαι* by getting possession of the dead body.

425. *χάλκεον οὐρανόν*, *brazen heaven*, is either to be taken literally, in reference to the ideas entertained by the ancients respecting the material and structure of the heavens, or more probably in the metaphorical sense of *hardness, firmness*. Cf. Volck. Hom. Geog. p. 5.

434. *ἔστε* here takes the indicative, because the comparison states an actual fact. Cf. K. § 848. R. 1. See N. on 10. 183.

457. *τὰ δ' . . . βαλόντε*, and they shaking the dust from their manes to the ground. In the excess of their grief, the horses had bent their heads to the ground, and their manes had become defiled with dust. Cf. vs. 439, 440. — *αἰγυπιός*, a vulture. The verb may be supplied from the preceding context.

470, 471. *καὶ . . . ἐσθλάς*, and has taken away thy good senses. — *οἶον πρὸς Τρῶας κ. τ. λ.*, how can you alone fight in the foremost throng among the Trojans?

476. *ἐχέμεν . . . τε*, to hold the curbing and force = to be able to manage and control.

489. *ἐφορμηθέντε γε νῦν* is considered by some as an accusative absolute. But it is better to make it depend on *ἐν . . . μαχέσασθαι*, which, as Matthiæ (§ 562. 3) remarks, contains the idea of *δεξέσθαι*. Cf. Butt. § 145. N. 6.

502-506. *ἀλλὰ . . . μεταφρένω*, but breathing close on my back. The reason for this was that in case of need he might have the means of escape near at hand. — *ἢ κ' αὐτὸς—ἀλοίη*. "There is a change of construction, which should properly have been *ἢ κ' αὐτὸν ἀλῶναι*." Trollope.

514. *θεῶν . . . κέεται*, "lie in the knees of the gods" = depend on the will of the gods. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated." Felton. Bothe and Nitzsch (ad Odys. 1. 267) interpret: *in the power of the gods*, on the ground that in the early language, this idea was denoted by the word *knee*.

539. *χερσίονα*, inferior to Patroclus.

566. *ἀλλ' . . . μένος*, but Hector has the dreadful force of fire. This may refer to his impetuosity, or to the destructive effect of his valor. — *οὐδ' . . . ἐπιθῶν*, nor docs he cease slaughtering with his weapon. For the construction of the participle, cf. K. § 310. 4. (f); S. § 225. 7.

579. *διαπρὸ*, clear through, literally, through and out. Cf. K. § 300. R. 1.

608. *τοὶ . . . Τρῶες*, and the Trojans shouted at the failure of Idomeneus to pierce Hector. How natural are incidents like this introduced.

627. *ἔτε . . . νικῆν*. Instead of this adverbial sentence of time (K. § 337. B), the construction might have been carried on by the participle. Cf. Mt. § 552. Obs. Trollope says that the use of *ἔτε* in this passage, is peculiar to Homer, and very rarely employed.

640. *ἔστις—ἀπαγγέλλει, who might announce.* The adjective clause is considered as forming a member of the preceding clause expressive of a wish, and therefore takes the optative. Cf. K. § 336. 6.

681. *εἴ που . . . ἴδω, if any where you might behold the son of Nestor yet living.*

697. *ἀλλ' οὐδ' ἔσ, not even thus, i. e. oppressed with grief.*

723. *μάλα μεγάλως, very greatly,* does not refer as some suppose, to the immense size of Patroclus, but to the force with which Menelaus and Meriones raised up the dead body to bear it away.

740. *τοῖς* refers probably to the two Ajaxes and the other heroes, who were fighting in the rear of Menelaus and Meriones. Cf. v. 752.

753. *οἱ δ'* refers to the Trojans.

760. *περὶ τ' ἀμφί, round about.* Cf. K. § 800. R. 1.

ILIAD XVIII.

12. *ἦ μάλα δῆ, surely now indeed.* Achilles foreboded the sad tidings about to be borne to him by Antilochus.

26. *μέγας μεγαλωστί.* The Greeks were fond of placing words together which had a kindred meaning. Cf. S. § 239, 4.

49, 50. *ἄλλαι δ', αἱ κατὰ κ. τ. λ.* "The Nereids were fifty in number; those whom Homer has named being perhaps the most eminent or beautiful." Trollope. — *τῶν . . . σπέος, with these was the splendid cave filled.*

66. *περὶ . . . ῥήγγυτο, and the wave of the sea was broken around them* (as they emerged from its depths).

86. *αἰδ' ὄφελος.* See N. on l. 415.

93. *Πατρόκλιον ἔλωρα, the prey of Patroclus, i. e. the penalty for his slaughter.*

95. *οἶ' ἀγορεύεις = ὅτι ταῦτα ἀγορεύεις.* Mt. § 480. Obs. 8.

101. *νῦν δ'* is repeated in v. 114, on account of the long parenthesis commencing with *ἐπεὶ οὐ νέομαι, κ. τ. λ.*

133. *ἐπεὶ . . . ἀντῶ, since slaughter is near him, i. e. his death is near at hand.*

149. *ὑφ', from,* is to be constructed with *φεύγοντες*, because in it resides the passive sense, *being routed.*

173, 174. *οἱ μὲν* referring to the Greeks and *οἱ δὲ* referring to the Trojans, are in partitive apposition with *οἱ δ'* in v. 172.

192, 193. The great size of Achilles prevented his wearing the armor of any chief except that of Ajax. As it respects the grammatical construction of v. 192, Buttmann (Gram. § 143. 17) remarks that *τεῦ* (for

τίνας) stands where we should expect τοῦ (οἱ), and has arisen out of the simple thought: οὐκ οἶδα, τίνας ἄλλου τεύχεα δόω.

198. ἀλλ' ἀβρας, but thus, i. e. unarmed.

210. ἄμα . . . καταδύντι, with the setting sun.

231. ἀμφι . . . ἔγχεσιν, among their own chariots and spears, i. e. they were so crowded and entangled in the rout, that their chariots were overturned, and they were pierced with their own spears. No incident could give a more vivid picture of the terror and confusion, produced among the Trojans by the appearance and shouts of Achilles.

245. πάρος when not used merely as an adverb, is always followed by the infinitive. Cf. K. § 337. R. 5.

257-264. οὗτος ἀνήρ refers to Achilles. The pronoun is employed δαικτικῶς. See N. on 1. 20. — πολεμίζω limits ῥηίτεροι. Cf. Mt. § 535. b. See N. on 2. 452. — οἶος = ὅτι τοιοῦτος. See N. on 6. 166. — διατόνται, divide by their well-balanced and equal forces. The struggle had hitherto been so evenly contested, that neither side could claim the victory.

273-278. κηδέμενοι περ, though sad at being compelled to leave the field of war. — τῷ δ' ἄλγιον, and it will be the worse for him. ἄλγιον is the comparative of ἀλεγεινός, and is taken by some in the sense of the positive. Cf. K. § 323. R. 7.

291-302. Φρυγίην denotes the direction of ἔκει. — κτήματα περὶ μέν' (from πέρημι, Epic for περῶν), "vendible goods." Crusius. — εὐ γὰρ ἐλάω, for I will not permit you to disclose these counsels. — ὅς = ἐκεῖνος ὅς, of which the antecedent is the omitted subject of δότω. — ἔστιν has for its subject τινα—ἐπαυρέμεν.

309. ξυνός, common, i. e. sometimes on one side and sometimes on the other. — Ἐυνάλιος is here put for the fortune of war. — κτανέοντα. For the change of the root-vowel to α, cf. Butt. Ir. Verbs, p. 158.

325. θαρσύνων, when I encouraged. See N. on 1. 35.

341. αὐτοί, we ourselves, i. e. Achilles and Patroclus.

350-353. λογῶσαν the body of Patroclus. — ἐς . . . κεφαλῆς, from head to feet, i. e. the whole body.

365. ἀμφοτέρων is explained by γενεῆ and οὐνεκα . . . κέκλημαι.

372. ἐλισσόμενον sustains to the preceding participle the relation of causality. See N. on 1. 168.

378, 379. ἔχον τέλος, had an end = were finished. — κοπτὲ δὲ δεσμούς, and he was cutting the clasps or nails by which the handles were to be fastened to the tripods.

386. πάρος . . . θαμίζεις, before this (i. e. heretofore) at least you did not come often. Somewhat similar is our expression, you are quite a stranger.

388. διὰ Διδέων (i. e. Charis the wife of Vulcan). See N. on 3. 171.

399. ἀφώρβου, *flowing backwards*, "an epithet given to Oceanus, because like a river, it encircled the earth and flowed back into itself." Smith's Crus. Lex.

401. κάλυκας properly signifies, *flower-buds* or *flower-cups*. Hence in this place, it is supposed to be used of *ear-pendants* in the form of a flower-cup. Voss renders it *hair-pins*.

410. ἀκμοδέτωιο, *the anvil-block*, i. e. the large block of wood on which the anvil was placed, when used by the smith. — πέλωρ ἀήτων, *a huge monster*. Vulcan is always represented as having a large and muscular frame.

434. γῆραι λυγρῷ—ἀρημένος (Epic perf. pass. part. defect.), *oppressed with miserable old age*.

453. πᾶν . . . πύλῃσιν, *and all the day they fought around the Scæan gates*. — ἀντῆμαρ, *this very day*.

465. ὅτε . . . ἰκάνοι. See N. on 3. 55.

470. φῦσαι . . . ἐφύσων, *and full twenty (or the whole twenty) bellows blew in the furnace*. χοάνοισιν signifies the cavity before the bellows, where the ore was melted.

477. ἐτέρῃφι, *in the other (hand)*.

480. ἐκ . . . τελαμώνᾳ, *and from it (i. e. attached to it) a silver bell*. The verb is easily supplied from the preceding context. ἐκ is here a local adverb = ἐξ αὐτῆς.

485-489. ἐν . . . ἑσπεφάνωται, *and in it he formed the constellations (literally, signs by which travellers on land or sea are guided) with which (cf. K. § 281. 2) the heaven is crowned*. — Πληϊάδας, *Pleiades*, a constellation in the hinder part of the Bull. They were changed by Jupiter from nymphs into stars, when they were pursued by Orion. — καλέουσιν, sc. ἄνθρωποι. — ἦτ' . . . δοκεύει, *which turns itself in the same place and watches Orion*, i. e. is directly opposite to Orion. — οἷη δ' ἔμμορος κ. τ. λ. The meaning is that this constellation is the only one always above the horizon. As several other constellations in the latitude of Troy, always remain above the horizon, it is thought by some that Homer includes, in the expression Ἄρκτος (the Bear or Wain), the whole Arctic Circle. These lines are found with some variation in Odys. 5. 270-273.

492, 493. θαύτων ὕπο λαμπομενῶν, *with lighted torches*. — ὑμέναιος, *bridal song*.

501. πείραρ ἐλέσθαι, *to obtain the termination (of the contest) = to end the dispute*.

519, 520. ἀμφὶς ἀριζήλω, *radiant all around*. — λαοὶ . . . ἦσαν, *but the people were less in stature*. Cf. K. § 217. 2. — εἶκε, *it appeared, seemed*, 8 pers. sing. imperf. (as aorist) of εἶκω.

529. κτείνον . . . μηλοβοτήρας, *and they killed the shepherds besides*. For the use of κτείνω, see N. on 13. 800.

586. ἄλλοι . . . νεώτατον, *holding one yet alive who had been recently wounded.*

555. θραγμύοντες, *collecting in bundles.*

580-585. ὁ δ' . . . ἔλκετο, *and he was dragged away loudly bellowing.*
 . — τὰ μὲν, i. e. the lions. — οἱ δ' refers to the dogs.

598. ἀλφειβοίαι, *having many suitors bringing cattle as presents; hence much-wooed.* In 11, 244, we are told that Iphidamus gave to his maternal grandfather, whose daughter he had espoused, one thousand goats and sheep together.

606, 606. κυβιστητήρε, *tumblers, such as place themselves on their heads, or turn somersets.* — μολπῆς ἐξάρχοντος, *leading off the song to which their movements kept time.* Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 301.

ILIAD XIX.

18. ἀνέβραχε, *clashed, made a clangor.*

21. τὰ μὲν is used δεικτικῶς.

82. κῆται. Buttman says that the change of the old reading κεῖται to κῆται by Wolf was unnecessary, since κεῖται served both for the subjunctive and indicative. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 143. — τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, *in the complete year.* So Nitzsch (ad Odys. 4. 86). But Crusius after the Schol. gives to τελεσφόρον the signification *full-perfecting*, because every thing in a year comes to maturity.

39. κατὰ ρινῶν, *through the nostrils.*

45. καὶ . . . ἴσαν, *these ever went to the assembly.*

72. γόνυ κάμψειν, *will bend the knee, i. e. sit down.*

80. χαλεπὸν . . . ἐόντα, *for it is difficult (to address an assembly) for one however skilled.* For ἄν added to the participle, cf. Mt. § 559.

88-90. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδελξομαι, *to Pelides will I address myself; literally, point with outstretched hand.* — ἀλλὰ . . . ῥέξαιμι, *but what could I do?*

97. θῆλυς is feminine. Cf. K. § 215. R.

107-111. εὐδ' . . . ἐπιθήσεις, *thou shalt not execute thy purpose; literally, place or give an end to thy word.* — τὸν (= τοῦτον) is the subject of ἀνέξω. — τῶν ἀνδρῶν limits δς. — οἱ . . . γενέσθης, *who are from the blood of thy family.*

118. ἡλιτόμηνον, *being defective in months, i. e. being born before the full number of months was completed.*

121. ἔπος . . . θήσω, *I will place a certain word in thy mind = I will tell you something.*

140. δῶρα . . . παρασχέω, and I am here (58e) to present to you all the gifts. εἶμι is to be supplied in this sentence.

156. νήστιας, fasting, is to be constructed with μαχησομένους.

182, 183. οὐ μὲν . . . χαλεπήνῃ, for it is not to be blamed (= it is not derogatory to his dignity) that a king (literally a kingly man) should conciliate (the one whom he has injured), when he (literally, one, some one) was the first to do wrong. Such is substantially the interpretation of Damm, Voss, and Crusius, together with most of the ancient interpreters. But Heyne, Passow, Bothe, and Trollope, overlooking the previous context, which exhorts and encourages Agamemnon to moderation, and forgetting that ἀπὸ in composition is intensive (cf. Liddell and Scott, sub voce) as well as privative, refer ἀπαρέσασθαι to Achilles, and translate, it is not to be blamed that a royal man is angry, when one is first to insult him.

195. ἀγέμεν τε γυναῖκας, to lead forth the women promised by Agamemnon to Achilles. ἀγέμεν depends on ἐπιτέλλομαι and κελεύω, v. 192.

225. γαστέρι . . . Ἀχαιοῦς, it is impossible for the Greeks to lament by fasting (literally, by the stomach) one dead.

247. δέκα πάντα τάλαντα. Aristotle says (Schol. Ven. ad Iliad 23, 269) that the talent of Homer had no precise or definite weight attached to it. Such also is the opinion of Böckh. But the specification of ten talents in this place, and two talents in Odys. 4. 525, as Grote remarks (Clas. Mus. I. p. 6), seems irreconcilable with such an opinion. The weight of the talent evidently was much less in Homer's time than afterwards.

260. ὅτις . . . ὀμόσῃ, whoever swears a false oath. The indefinite relative may refer to a plural antecedent. Cf. Butt. § 143. 5. a.

276. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰφύρην (for αἶψα), "and quickly he dispersed the assembly." Crus. In Odys. 1. 257, Nitzsch translates, the quickly-moving assembly.

284 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, embracing him; literally, poured about him. χυμένη, Epic 2. aor. mid. participle of χέω.

293. τοὺς μοι μία γέινατο μήτηρ. See N. on 3. 238.

302. σφῶν . . . ἐκδότη, but each one (in reality) for her own woes. There is not a finer touch of natural and tender feeling in the whole Iliad. These females under pretence of weeping for Patroclus, give vent to those tears, which in their captivity they dare not shed for themselves.

314. ἄδωνῶς ἀνευέικατο, he sighed deeply, drew a deep breath. The Schol. explains it, he groaned deeply. But this is shown to be erroneous by Butt. (Lexil. No. 19. § 1).

348. στάξον has the sense of the present, and is therefore followed by the subjunctive ἕπηται. Cf. N. on 3. 105.

356. τοὶ δ', and they, i. e. the Greeks.

362. γέλασσε . . . στεροπῆς, and the whole earth round about shone (literally, laughed) with the splendor of the brass.

385. εἰ οὐ ἐφαρμόσσειε, *if they would fit him.*

401-403. ἄλλως . . . τεθνηῶτα, *resolve to carry your driver back in safety in a different way (from what you did Patroclus) to the army of the Greeks, when we have had enough of the battle, and not leave him dead as (you did) Patroclus.* Buttmann (Lexil. No. 6. § 6) renders it, *at other times you were accustomed to carry your master back safe, etc.*

417. Δεῦρ τε καὶ ἄνερι, *i. e. by Apollo and Paris.*

421. καὶ αὐτός, *I myself also.*

424. This spirited line prepares us for the heroic deeds of Achilles, which are now to form the theme of the subsequent books, and in reference to which, every thing thus far in the poem, has been preparatory and of minor importance. The poet now pours his whole soul into the subject. His verse becomes more vigorous and imposing. His similes are more brief, pointed, and distinct. He employs every agency within his reach to illustrate the impetuous, resistless, devastating course of his hero. The reader is hurried with breathless interest through scenes of carnage and death, until he reaches the grand catastrophe, the death of Hector, when the tumult of battle ceases, and incidents of a peaceful and mostly of a pleasing nature, fill up the remaining books of this wondrous and unrivalled composition.

I L I A D X X.

11. αἰδοῦσθαι, *porticoes, galleries.*

13. οὐδ' Ἐνοσίχθων κ. τ. λ. Jupiter had incurred the displeasure of Neptune by recalling him from the assistance of the Greeks. Cf. 15. 158 et seq.

26. Ἀχιλλεύς ὀλος, *Achilles alone, i. e. without the aid of the gods.*

44. Τρῶας—γυῖα. See N. on 1. 237.

46-66. These lines graphically express the rage and uproar of battle, when all restraint being withdrawn by Jupiter, the gods mingle in the contest. Mars and Minerva run to and fro, and with loud shouts animate the contending armies. The Father of the gods thunders from above. Neptune shakes the earth and lofty summits of the mountains. Pluto affrighted lest his dominions shall be laid open to the gaze of the gods and seen, leaps trembling and with loud cries from his throne. Soon with vast tumult the celestials engage in personal conflict. The wide earth reels, and the high heavens resound on every side (cf. 21, 386).

94. ἢ . . . Ἀθήνης, *I should truly have been conquered by the hands of Achilles and Minerva.* The protasis may be mentally supplied from the preceding context.

106. κείνος . . . ἐστίν, *but he* (i. e. Achilles) *is from an inferior goddess.*

181. χαλεποὶ . . . ἐναργεῖς, *for it is terrible when the gods appear manifestly; literally, for the gods are terrible to appear (= to be seen) manifest, i. e. in their real forms.*

152. ἄμφι σέ, ἦτε κ. τ. λ., *those about you, O Phœbus the far-shooter, and city-destroying Mars, i. e. Phœbus, Mars, and the auxiliary deities.*

172. ἦν τινα πέφυγ' ἀνδρῶν, (to see) *if he may slay some one of the men.*
Cf. K. § 844. R 9.

186. ἔολπα, 2 perf. as pres. mid. of ἔλω.

229. ἄκρον . . . δῖεσκον, *they used to run upon the top of the ridge of the hoary sea.* This with the preceding hyperbole is employed, to show the extreme swiftness of these steeds.

245-250. ἐσταστ' . . . δῆϊότητος, *who stand in the middle combat of strife and do not commence the contest which they threaten.* The ten lines following have been rejected by Heyne as spurious, on the ground that they are unworthy alike of Homer and the character of Æneas. But they are consonant with the spirit of the Homeric age, and with many other passages of the poem, and are doubtless genuine. — ὅπποῖον . . . ἐπακούσῃς, *whatever word thou speakest, such thou wilt hear, i. e. you will receive measure for measure.*

298. ἔνεκ' ἄλλοτρῶν ἀχέων, *being troubled on account of others' (enmities).*

302. μῦριμον . . . ἀλέασθαι, *it his fate to escape.*

810. αὐτὸς . . . νόησον, *do you reflect in your mind = do as you shall deem proper.*

821-824. τῷ—'Αχιλῆϊ. See N. on l. 391. — προπάρουδε ποδῶν, *before the feet, a proverbial expression for near by.*

850. δε refers to οἱ in οἱ θυμὸς (see N. on l. 104).

870. ἀλλὰ . . . κολούει, *but part he will accomplish and part he will leave undone (literally, cut short in the midst), i. e. he will not fulfil all his boasts and threats.*

890. ἐνθάδε, *here, (on the Trojan plain), stands opposed to the place of his birth, viz. the Gygean lake.*

424. ἀνέκαλτο, *leaped up with rage at sight of the one who had slain Patroclus.*

434. ἐγὼ . . . χείρων, *and that I am far inferior to you.*

448. δευὰ δ' ἄποκλήσῃς, *threatening terribly.*

467. οὐ γὰρ τι κ. τ. λ., *for he was not a man of tender feelings nor gentle, but exceedingly fierce.*

492. πάντη . . . εἰλυφάσει, *and the driving wind whirls in every direction (πάντη) the flame.*

ILIAD XXI.

9. ἐν . . . πατάγῃ, and they plunged into it with a great clamor.
26. πτώσσον, crouched (through fear) = hid themselves.
37. ὁ δ' refers to Lycaon.
60. δουρὸς . . . γεύσεταί, he shall taste the point of my spear.
68. ὁ δ' ὑπέδραμε, But he ran under it, i. e. the spear.
75. ἀντὶ . . . αἰδοίσι, I am to thee in the place of a revered suppliant
i. e. as worthy of your compassion as one who supplicates protection.
- 122-126. οἱ . . . ἀκηδέες, who careless (i. e. without any concern for thee) will lick the blood of thy wound. — μέλαινα φρήχ', the dark ripple produced by the floating body of Lycaon.
163. περιδέξις, using both hands as the right hand; ambidexter.
204. φρεπτόμενοι—κείροντες, devouring and nibbling. For the omission of the connective between the participles, cf. Mt. § 557. 3.
221. ἕασον from slaughter.
225. καὶ Ἔκτορι πειρηθῆναι, and make trial of Hector.
236. οἱ . . . ἕσαν, which were in it (i. e. the river) in abundance.
249. μιν—διὸν Ἀχιλλῆα. See N. on l. 391.
253. κάρτιστος takes the gender of its subject, instead of the gender of the partitive πετεηνῶν. Cf. K. § 241. 7.
- 262-264. φθάσει . . . ἔγορτα, and it overtakes even him who leads it.
— καὶ λαίψηρον ἔοντα, even though being swift.
269. πλάζ' . . . καθ' ἑπερθεν, wash his shoulders from above. This interpretation adopted by Voss, supposes the verb a syncopated form of πλάζω. Crusius is inclined to follow Damm, who refers the verb to πλάζω, to drive around, cause to wander, and interprets, the water shook his shoulders so that he could not go straight on.
323. τυμβοχοῆς. The mud and sand poured around his dead body, would be a funeral mound sufficient for him.
324. κυκώμενος—δύων, μορμύρων. The asyndeton in these participles denotes the rapid succession of the parts of the action. See N. on 2. 169.
331. Vulcan, the fire-god, is spoken of as the antagonist of the water-god.
355. προῖη—Ἡφαίστοιο, the blast of Vulcan = the flame of fire.
360. τί . . . ἀρωγῆς (sc. πρῶγμα), what have I to do with contention or assistance?
364. πάντοθεν ἄμβολάδην, bubbling up on all sides, is to be constructed with ζεῖ in v. 362.
385. ἄλλοισι in reference to Vulcan and Xanthus.
412. ἐρινύας, furies, is here taken in the sense of curses, reproaches.
451. νῶϊ βίησατο μισθόν, wrested (= withheld) from us our hire. § 201. N. 2.

487. εἰ δ' . . . θαήμεναι, *but if you wish to have instruction in war.* The apodosis, *come on*, may be mentally supplied.
548. θῶος . . . ἀλλάκτοι, *in order that he might avert the heavy fates of death.*
580. πρὶν . . . Ἀχιλλῆος, *before that he had made trial of Achilles.*
599. δόλφ, *by a stratagem.*

ILIAD XXII.

4. σάκε' ἔμοιοι κλίναντες. See N. on 11. 598.
38. ὁ γέρον—θῆγε. See N. on θῆγε, 10. 504.
42. τάχα . . . κείμενον, *quickly should dogs and vultures devour him lying prostrate.*
58. αὐτὸς . . . ἀμερδῆς, *and be himself deprived of dear life.* ἀμερδῆς is the 1 aor. pass. of ἀμείρω or ἀμέρδω.
76. τοῦτο refers to what has just been said in the previous lines.
87. ὅν refers to the gender implied in φίλον δῶλος (= Hector). See N. on 5. 640.
110. ἡὲ . . . πόλιος, *or myself gloriously to perish before the city*, i. e. in defence of the city. This soliloquy of Hector is in fine keeping with his character for bravery and patriotism.
- 126, 127. οὐ . . . δαριζέμεναι, *it is not (a time) now to converse familiarly from an oak or a rock*, i. e. at leisure on indifferent topics. The expression is a proverbial one, the parties being considered as sitting at ease on the trunk of a tree, or a projecting rock, or one sitting and the other standing by.
139. κίρκος—ἐλαφρότατος πετεηνῶν. See N. on 21. 258.
156. ἐπ' εἰρήνης, *in the time of peace*, i. e. before the Greeks besieged the city.
- 194, 195. ὄσομαι δ' ὀρμήσει—ἀΐξασθαι, *as often as he strove to rush.* For the optative, see N. on 2. 188.
201. ὁ refers to Achilles, and τὸν to Hector. — ὅς stands for the article δ. Cf. Mt. § 484.
220. μάλα πολλά, *very much* = *ever so much*.
241. τοῖον . . . ἔπαυτες, *so much do all greatly fear him* (i. e. Achilles).
270. τοῖ is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39.
276. ἀνὰ . . . Ἀθήνη. No one, I think, can read with pleasure this account of the combat between Hector and Achilles, in which by the interposition of Minerva, the advantage is so given to one of the parties that the valor of the other is of no use.
296. ἔγνω, i. e. he knew that his death was determined upon by the

gods. "Habet hæc ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, terreatur animus legentis." Bothe.

820. φρονέων . . . διῶ, *planning evil to the noble Hector.*

856. ἤ . . . προτιδύσσομαι, *knowing thee well, I behold thee, i. e. I see thee now as I have ever known thee. So Crusius after Passow and Bothe. Various interpretations are given by other expositors.*

871. ἀνουτητή, *unwounded*, belongs to αἶ. The idea is that all the Greeks who stood around the body of Hector, each inflicted a wound upon it.

893. ἠράμεδα—ἐπέφρομεν. Emphasis is promoted by the asyndeton.

895. ἀεικία—ἔργα refers to the dragging of Hector at the chariot wheels of Achilles, which is now about to be related.

401-410. ἀμφι . . . πύλωντο, *and his dark locks were shaken around.* — πάρος χαρίεν, *once beautiful.* — δὲ for the sake of concinnity with πάρος χαρίεν, is put for γὰρ referring to the whole idea of the preceding sentence. — ἀεικισσασθαι is the object of δῶκεν. — τῷ limits ἐνυλίγκτων, and refers forward to ὡς . . . ἄκρης, *and it was most like to this (viz.) as if all Ilium, etc.*

414. κυλυδόμενος—ὀνομάζων. See Ns. on 2. 169; 21. 324.

475. ἡ . . . ἀγέρθη, *but when she breathed again, and life was collected in her heart* = when consciousness fully returned.

477. This lament of Andromache is one of the most touching passages to be found in any uninspired writer. Her reference to the condition of Astyanax deprived of his father, is peculiarly affecting. Sorrow and toil will be his lot, even if he escapes the sword of the Greeks. His landmarks will be taken away. No companions will cheer him in his desolate condition. In his want a mere pittance will be granted to him, or he will be rudely pushed aside from the feast with a curse and reproach. He whose home was a palace and whose common food was the richest dainties, will now be reduced to the most abject poverty and wretchedness. From this picture of the sorrows of Astyanax which her imagination calls up, she turns her thoughts again to her husband, whose body will be torn by dogs and devoured by worms, and whose garments fine and graceful, will lie useless in the halls. These, as the only things left to her of him, she determines to consume with glowing fire, and thus pay the last sad tribute to his memory. As Prof. Felton justly remarks, the "picture is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled."

493-495. ἄλλον . . . χιτῶνος, *seizing one by the cloak and another by the coat by way of entreaty.* — χεῖλεα . . . ἔβιπεν (1 aor. of βιβίω). *and he shall moisten his lips, but not wet his palate, i. e. there shall not be enough to moisten his throat.*

ILIAD XXIII.

8. *αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν*, with the steeds themselves and chariots = *steeds chariots and all*. This is the accessory or accompanying dative.

42. *αὐτὰρ ὕγ' ἠρνεῖτο κ. τ. λ.* Among the ancients this was one of the most common symbols of grief. Pope remarks, that "it is just thus that David mourns in the Scriptures: he refuses to wash or take any repast, but retires from company and lies upon the earth." Cf. 2 Sam. 12, 16.

112. *ἐπὶ . . . ὄρῳρει*, and over them arose (as superintendent) a brave man. *ἐπὶ* is disjoined from the verb by tmesis. Butt. (Ir. Verbs, p. 195) says that the pluperfect is here employed on account of the metre.

127. *ἐπεὶ . . . ἕλλην*, when on every side (of the tomb) they had put an immense quantity of wood.

141. *ξανθήν ἀπεκείρατο χάλτην*. In mourning, the Greeks of the earlier ages cut their hair close. Cf. *Odys.* 4. 198.

164. *ἑκατόμπεδον . . . ἔνθα*, an hundred feet (wide) on this side and that = one hundred feet square.

177. *ἐν . . . νέμοιστο*, and he sent in the invincible (literally, iron) strength of fire, that it might feed (upon the pyre and its contents).

325-328. *καὶ . . . δοκεύει*, and watches him who goes before. — *οὐδέ τε λήσει*, nor shall it escape thee. — *δρωδὸς* and *πέυκης* are genitives of material. — *τὸ . . . ὑμβροφ*, which is not rotted with rain.

334-337. *τῷ* refers to *ζύλον ἄδων* (v. 327), and limits *ἐγγρίψας*, pressing on to this = approaching it very closely. — *σχεδὸν* to the goal. — *τοῖν* refers to the horses. — *χερσίν*, in thy hands, is the local dative.

375. *ἔφαρ . . . δρόμος*, the race was stretched out by the horses, or the running to the horses was stretched, i. e. the horses stretched on to the race. — *τάδῃ*, Epic 1 aor. pass. of *τείνω*.

413. *ἀποκηθήσαστε*. The dual is employed in reference to the speaker and his steeds.

626. *ναὶ δὴ κ. τ. λ.* "The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of king Amarynceus." Felton.

649. *ἦστε* is put in the genitive by attraction. Cf. Butt. § 143. 12.

700. *Δῆκεν ἕεδλα, δεικνόμενος Δαναοῖσι*. Thiersch (§ 232. 41) says that *Δαναοῖσι* belongs to *Δῆκεν*, and with *δεικνόμενος* we must understand *αὐτοῖς*, bidding them to the games.

709. *ἔν* (i. e. *ἔνα*)—*ἀνίστατο* is not a mere pleonasm, but the repetition of the preposition (here adverbial in its use) gives emphasis and sprightliness to the idea = sprang quickly up.

760-762. *ὥς . . . κανών*, as when a shuttle is near the breast of a well-zoned woman. Bothe supposes *τις* to be put for *τινος* in agreement with

γυναικός. Construct στήθεος with ἐγχι to be supplied from the preceding context. — εἰ μάλᾳ, *very skilfully*. — πηλὸν, *the shuttle-thread*. — μίτον, *war*.

851. ἡμιπέλεκκα, *half-axes*, i. e. having only one edge.

879. σὺν . . . λιασθεν, *and its thick* (i. e. thickly-feathered) *wings at the same time sank*. σὺν is here a temporal adverb.

885. βοῦς ἄξιον, *of the value of an ox*.

892. ἤμασιν—ἄριστος, *very skilful in casting the spear*. In this transaction a very delicate compliment is paid to Agamemnon, to whom the prize is adjudged before he contends for it.

I L I A D X X I V .

1. ἀγόν, *the assemblage* drawn together to witness the funeral games. Cf. 23. 258.

24-30. This passage is deemed spurious by those critics, who suppose that the story of the judgment of Paris was unknown to Homer.

52. οὐδέ τ' ἄμεινον, *nor better for* (himself), i. e. in the end, the death of Hector will prove of no advantage to him. This meaning appears evident from the following verse, where we may supply and translate, (let him beware) *lest we be avenged on him*, etc.

63. κακῶν . . . ἄπιστε. Juno refers to Apollo's friendship for the Trojans, and to his perfidy in not abiding by his promise to assist the Greeks (cf. 2. 81). Bothe prefers to take ἄπιστε in the sense of *contumax, nec obediens*.

79. μέλαινα. Bothe edits *Μείλαινα*, referring it with the old commentators, to a bay of that name between the Thracian Chersonesus and the continent of Thrace.

94. κύνειον. Thetis took her dark veil, because she was in a state of mourning (cf. vs. 102, 105).

110. τόδε κῦδος of selling the body of Hector.

148. οἶον, μηδέ τις—ἄνθρωπος. See N. on 3. 59.

172. κακὸν ὀσομένη. *meditating evil, with evil purpose*.

197. τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι, *how does this seem to your mind?* = what do you think of this command of Jupiter?

219. ὄρνις = οἰωνός vel μάστις. Schol.

234. Θρηῆκες. The Thracians were allies of the Trojans.

253. κατηφόνες is the abstract for the concrete.

265. ἐκ μὲν ἕειραν, "*extulerunt, non evexerunt*." Bothe.

282. πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες, i. e. they were wise and prudent in reference to the affair which they had in hand.

292-294. αἶται . . . δεξιόν, *and ask for his swift messenger* (= the

eagle) which is the *deus ex machina* of birds to him, as an omen on the right hand. *οἰωνόν* = used figuratively, and *οἰωνῶν* literally.

304. *χείρηνον*, a basin into which the water was poured from the *πρόχοος* or pitcher.

316. *μόρφρον*, dark-colored. Various other significations have been given to the word, such as *beautifully-formed, plundering, death-bringing*. Voss renders it: *dwelling in valley and swamp*. Cf. Smith's *Crus. Lex.*

348. *ἀνδρῶν ὄμματα δάλγει*, he shuts the eyes of men in sleep, opposed to *ἐπνέοντας ἐγείρει* in the next verse.

378. *οὕτω . . . ἔσθι*, these things are truly so (as thou sayest). Priam refers to the remark of the stranger about his unprotected condition, being aged himself and attended by an aged companion.

385. *μάχης*, in combat, limits the meaning of *ἐπεδούει*'. S. § 195. 1.

390. *πειρᾶ . . . δῖον*, hendiadys: *me tentans de Hectore scisitaris?*" Bothe.

407. *πᾶσαν ἀληθείην*, the whole truth, keeping nothing back.

418. *αἶψως* as when first slain.

440. *ἀναίξας ἄρμα*, leaping upon the car.

456. *Ἀχιλλεύς . . . οἶος*. The poet takes every suitable occasion to extol the strength of his hero.

466. *ὕπέρ*, for the sake of, by, has here its causal sense.

507. *πατρὸς* is the causal genitive.

510, 511. "The most pathetic scene in the Iliad is where Achilles is reminded by Priam, in a single word, of his old father Peleus. The hero bursts into a flood of tears at the remembrance, whilst the hoary monarch, crouching at his feet, bewails his son's untimely fate. This scene is the highest effort—the very climax of all Epic poetry. For here the anger of Achilles is consummated. That flaming rage, which neither the storm of battles nor the blood of the Trojans could assuage, and which his tears over the corpse of Patroclus could only slacken, is now suddenly quenched at the remembrance of his aged father, living at home in solitude, and far removed from all this tumultuous discord and contention." Welcker.

560. *ἐρέδίζε*. The fierce and ungovernable temper of Achilles which kindles at a breath, is here illustrated with great beauty and effect by the poet. The impatience of Priam, or his presumption in taking the lead in the direction of the affair, when as a suppliant he ought to have awaited the time and pleasure of Achilles, caused a sudden burst of irritability, which in a person of less excitableness would have been wholly inexplicable from so slight a cause. Bothe refers his anger to the necessity laid upon him to restore the dead body of Hector, when he had intended, by giving it to the dogs and vultures, to pacify the shade of Patroclus.

630. *ἄστος, οἶός τε*. See N. on v. 456.

644. It was the custom among the Greeks to spread couches for strangers in the portico of the building. Cf. *Odys.* 4. 296.

785. "These melancholy forebodings of Andromache respecting Astyanax were eventually realized, according to the tradition of subsequent poets." Trollope.

782. This lament of Helen is very appropriate and affecting. She recurs at once to her own friendless condition, and dwells on the kindness and gentleness with which she had ever been treated by Hector.

804. ἄς . . . ἰπποδάμοιο. "I cannot take my leave of this noble poem," says Cowper, "without expressing how much I am struck with this plain conclusion of it. It is like the exit of a great man out of company, whom he has entertained magnificently: neither pompous nor familiar, yet without much ceremony. I recollect nothing among the works of mere man, that exemplifies so strongly the true style of great antiquity." Trollope remarks that the close of the *Paradise Lost*, will be thought by some to contest the palm of elegant simplicity with its more primitive rival:

"Some natural tears they dropp'd, but wiped them soon;
The world was all before them, where to choose
Their place of rest, and Providence their guide:
They hand in hand, with wandering steps and slow
Through Eden took their solitary way."

GRAMMATICAL INDEX.

Abstract Nouns—for concrete, 2. 568; 5. 325, 781; 13. 485.

Accusative—synecdochical, 1. 46; 64, 343; 2. 58, 269; 3. 227; 4. 46; of space or way, 1. 312; of termination, 1. 817, 322; 3. 262; 5. 291; attracted to the subordinate clause, 1. 536; put by attraction for the dative demanded by the verb of the preceding proposition, 1. 541; put for the genitive to give prominence to the object of the verb, 2. 273; denoting that in which the action of the verb consists, 2. 314; double accusative, 1. 237, 290; 3. 351, 409; cognate accusative, 10. 147; 13. 220.

Adjective—in the plural for singular when the subject is an infinitive, 1. 107; used for adverbs, 1. 424; employed for the noun in the genitive, 2. 54; 5. 741; attracted from the antecedent to the relative clause, 13. 340.

Anacoluthon—2. 353; 4. 436.

Anastrophe—1. 162.

Antecedent—indefinite before *δοτις* and the subjunctive, 1. 230.

Aorist—interchanged with the imperfect, 1. 4; in comparisons used for the future, 1. 98; 4. 161; for the present, 3. 10; and for customary or wonted action, 4. 443; in the optative for the present, 1. 100; in comparisons referring to facts known and founded on repeated experience, 13. 389.

Apodosis—connected to the preceding sentence as though an independent sentence, 1. 58; in the indicative, and the protasis in the subjunctive, 1. 90; omitted in expressions of anger, 1. 342; as uncertain contrasted with the protasis as certain and determined, 8. 13; takes the subjunctive after *εἰ*, when the subjects are opposed, 8. 154.

Aposiopesis—1. 135.

Apposition—partitive, 1. 606; 3. 103, 112, 211; 5. 850; 6. 8; 7. 215, 275; 11. 572; denoting character, 2. 792; with the preceding sentence, 8. 50; epexegetical, 8. 126; 10. 208.

Article—used for the demonstrative pronoun, 1. 9; equivalent to the relative, 1. 36; employed *δεικτικῶς*, 1. 20; 3. 55, 74; directs attention to the following noun, 1. 391; 5. 519, 720; follows its substantive before a relative pronoun, 5. 319; used as a possessive pronoun, 11. 142.

Asyndeton epexegeticum—denoting haste, 1. 105, 540; 2. 9, 217, 325; 4. 69; 5. 4, 841; 13. 46; denoting rapidity, 2. 169; 11. 197; showing the excited state of the speaker's mind, 3. 64; *patheticum*, 6. 96.

Attraction—of the noun from the subordinate to the principal clause 2. 38; 3. 124; 6. 58.

Causal Sentence—placed first, 7. 328.

Cognate Accusative—1. 162.

Comparative—for the positive, 1. 32; *compendaria*, 1. 163; implied in the positive, 3. 227.

Construction—of the *σχῆμα καθ' ἕλον καὶ μέρος*, 1. 237; 14. 151; change from the participle to the verb, 6. 481.

Constructio Prægnans.—1. 55; 441: 4. 18; 5. 161, 249, 327, 370; 9. 506 15. 276.

Copula—omitted, 1. 547.

Dative—in apposition with a noun denoting the whole, 1. 24; of advantage (*dativus commodi*), 1. 39, 157, 607; 3. 275; 5. 110; of place, 1. 45 2. 241; 3. 387; after *ἀνίστημι*, 1. 58; for the possessive genitive, 1. 104 3. 226; 11. 458; denoting circumstance, 1. 418; of person in reference to whom an action takes place, 2. 296; of manner, 3. 2; of communion and society, 3. 48; of missile, 3. 80; of accompaniment, 3. 349; 23. 8; of instrument; 3. 380; instead of the accusative, 3. 259; ethical, 5. 24; of local aim or object, 5. 709.

Dual—with a plural verb, 1. 305; put for the plural, 1. 567.

Ellipsis—of *σκοπεῖν* or *πειρᾶσθαι*, 1. 66; of *καλῶς ἔχει*, 1. 135; of *εἰ δὲ βούλει*, 1. 302; implied in *γάρ*, 1. 232; 2. 239; of *οὐσα* with *φαίνεται*, 3. 457; of *φοβοῦμαι*, 5. 233; of *βούλεσθε*, 6. 376.

Emphasis—by the thing expressed negatively and positively, 3. 59; by *γέ*, 1. 304, 582; by the *litote*, 1. 330; promoted by inversion of sentences. 4. 398; by the *asyndeton*, 22. 393.

Epanthesis—4. 11.

Euphemism—3. 278, 411; 4. 469; 5. 567; 6. 455; 10. 46.

Future—infinitive after a verb of thinking, &c., 2. 39.

Gender—implied in a noun, 2. 204, 462; conforms to the last mentioned noun, the feminine being preferred to the neuter, 2. 136.

Genitive—partitive, 1. 8, 90, 118; 2. 372; 3. 19, 101; 5. 46; of separation, 1. 49; 3. 84; 4. 131; 5. 187; 7. 194; 12. 406; 13. 189; of cause, 1. 65 410; 2. 349, 397; 3. 309, 366; after verbs of participating, 1. 67; of barter 1. 111; of the part taken hold of, 1. 197, 407; 3. 69; objective, 1. 284; 3. 140 4. 137; 5. 316; in apposition with an adjective put for the attributive genitive, 2. 54; of source, 2. 415; of place gone over, 2. 785; after adjective implying comparison, 3. 227; contained in a poss. pronoun, 3. 289; by attraction put for the accusative, 5. 265; after verbs of mounting, 5. 192; after verbs of

aiming, throwing, etc., 4. 106; after verbs denoting comparison, 6. 125; expressing the object of desire, 6. 466.

Genitive Absolute—denoting time, 1. 88; denoting condition, 8. 289.

Hendiadys—3. 101; 4. 456.

Hyperbaton—2. 484; 9. 125, 231; 12. 178.

Hysteron Proteron—4. 450.

Imperfect Tense—interchanged with the aorist, 1. 4; use of the imperfect, *ibid.*; with aoristic signification, 1. 380; 2. 239, 454.

Impersonal Construction—changed to a personal one, 1. 589; 3. 457.

Indicative Mood—after *εἴπωρε*, the condition being assumed as a certainty, 1. 39, 294; after *ἔρε*, 1. 397; 3. 33; in the protasis referring to the denial of a fact, 2. 80; in both the protasis and apodosis of past time to denote that something could take place under a certain condition, which condition was not fulfilled, 2. 155; rendered less certain and definite by *κε*, 4. 176; used in comparisons where reference is had to an actual fact, 10. 183.

Infinitive—for imperative, 1. 20, 323, 588; 2. 10; 3. 459; 4. 53; 5. 124; 10. 65; expressing a wish, 2. 413; 3. 285; denoting purpose, 1. 338; 5. 154; 13. 62, 109; after *πρίν*, 5. 218, 288; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 239; after *πυθάνομαι*, 13. 521.

Interjection—sometimes put between the noun and adjective, 4. 189.

Inversion—of pronomial adverbial clauses, 3. 403.

Irony—1. 110.

Iteratives—2. 271; 3. 217.

Litotes—1. 330, 536; 15. 155.

Metathesis—1. 266; 4. 11.

Negative and Affirmative Propositions—the former with *οὐ μὴ*, the latter with *καὶ μὴ*, 1. 86; are employed together for the sake of emphasis, 1. 416.

Neuter Gender—employed when to several substantives the idea of 'things' is to be given, 8. 26.

Nominative—with the infinitive by attraction with the subject of the finite verb, 1. 77, 161; for the vocative, 3. 276; for the genitive, 6. 396.

Number—of a verb conforming to the nearest noun, 2. 146.

Optative—with a wish referring to future time, 1. 18; used in wishes and prayers, 1. 42; 5. 214; with *ἄν* in a relative sentence, 1. 64; 5. 192; in deliberative questions after a historic tense, 1. 190; with *ἄν* in the apodosis, 1. 232; and in addition with *εἰ* in protasis, 1. 255; after a present when the thought is not the speaker's but some other person's, 1. 344; after *ἔρε* to denote indefinite frequency, 1. 397; in the apodosis with *ἄν* the protasis being

omitted, 2. 12; in the apodosis to denote uncertainty, 2. 80; a softened form for the indicative, 2. 160; 3. 74; 4. 97; 5. 32; a mild form for the imperative, 2. 250; after a present the action being conceived as past, 2. 282; after the relative to denote indefinite frequency, 2. 188; after adverbs of comparison, 2. 780; after *ἄποτε*, 2. 794; without regard to the time of the principal clause, in adverbial sentences of time, 3. 55; without *ἄν* to denote doubt or uncertainty, 3. 299; with *ἄν* when a thing is to be expressed with moderation and reserve, 6. 452.

Onomatopœia—1. 84, 46; 2. 210; 3. 863; 5. 408.

Paronomasia—4. 526.

Participle—denoting cause, 1. 7, 492; 5. 414; in the future denoting purpose, 1. 13; to be translated as a verb preceded by *who* or *when*, 1. 85; denoting time, 1. 88; 2. 287; concessive, 1. 131; 5. 433; denoting manner, means, or way, 1. 81, 168, 421; 2. 15, 273; 4. 55; 5. 413, 424; with a verb to be rendered as a verb, 1. 179; as a complement to *ὀχλομαι*, etc., 2. 71; denoting condition or circumstances, 2. 721; refers to the subject logically implied in the sentence, 5, 135; 6. 505; put after *ἀρέχω* for the infinitive, 5. 895; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 329; has a prepositional use, 7. 304; contains the protasis, 10. 246; after *κυνθάνομαι*, 13. 521. •

Participial Construction—of *λανθάνειν*, less prominent than the verbal form, 12. 390.

Partitive Apposition—1. 606; 5. 270.

Pleonasm—3. 95.

Pluperfect—with signification of the imperfect, 1. 104; 4. 4; of aorist, 5. 695.

Prepositional Adverb—forming with the verb a verbal idea, and governing the accusative, 2. 156, 549.

Preposition—used adverbially, 1. 39; when the verb is to be repeated, the preposition often only used, 3. 268.

Protasis—dependent on a suppressed condition, 1. 60; takes the subjunctive, the apodosis being in the indicative, 1. 90; omitted when not essential to the sense, 1. 272; or when it can be readily supplied, 2. 12; 3. 53; 5. 362; takes the indicative, when in relation to its consequence it is definite and certain.

Relative—its repetition avoided, 1. 79; placed before its antecedent for sake of emphasis, 1. 126; 6. 58; with *ἄν* before the subjunctive denoting indefinite frequency, 2. 391; in the singular after a plural antecedent, 3. 279; takes the subjunctive when referring to an indefinite antecedent, 5. 407; refers to the gender implied in the antecedent, 5. 640; has the force of a demonstrative, 6. 59; in the plural after a collective noun, 16. 369.

Relative Sentence—denoting design or purpose, 4. 191.

Repetition—common in ancient writings, 1. 372; of the verb implied is that of the preposition, 7. 164; on account of an intervening clause, 13. 662.

Subject—of the infinitive omitted when it is the same as that of the verb on which it depends, 1. 77; when expressed promotes emphasis, 7. 198; made the subject of the preceding clause, 4. 223; 5. 85; omitted with the participle, when it can be readily supplied from the context, 15. 191.

Subjunctive Mood—without *ἄν* depending upon a verb of present time, 1. 28; in the protasis after *ὄτε*, 1. 80; after an apodosis with the indicative, 1. 90; in the protasis with *εἴκε*, milder than *εἰ* with the indicative, 1. 137; in the apodosis for the future, 1. 137; 6. 459; employed for imperative, 1. 141; 4. 62; denoting deliberation, 1. 150; after a verb of past time, 1. 158; 2. 4; 3. 105; 4. 486; after *εἴη* to denote a present act frequently repeated, 1. 168; 6. 5; after *εἴτ' ἄν* denoting indefinite time, 1. 242; denoting expectation in opposition to what is known and certain, 1. 262; after *ὅφρ' ἄν*, 1. 510; after *ὥς δ' ὄτε*, 2. 147; 5. 597; with *κε* implying a conditioning sentence, 2. 440; after a relative referring to an indefinite antecedent, 3. 62; in the aorist after *μήτις* to denote fut. indefinite time, 3. 107; after an aorist to give life and vivacity, 4. 486; takes the aorist in comparisons merely supposed but not founded on fact, 10. 183.

Subordinate Clause—constructed as a co-ordinate one, 1. 165; 8. 270.

Substantive—employed for the personal pronoun, 2. 259; when inserted after the relative clause, not necessarily placed immediately after the relative, 9. 131, 132.

Superlative—strengthened by *μάλιστα*, 2. 320.

Synonymes—used for emphasis, 8. 147.

Synizesis—1. 491; 2. 294, et saepe al.

Telic use of ἴνα—1. 410.

Tmesis—1. 40 et al.

Triplicity—of epithets, 5. 194; 436, 746 et al.

Verb—of hearing take the accus. of things heard and genitive of source 3. 76; conforms in number to the nearest noun, 3. 327; of aiming, throwing etc., followed by the genitive, 4. 100.

Vocative—placed first, when the address passes from one person to another, 6. 86.

Zougma—3. 73, 227; 4. 447; 5. 365.

HISTORICAL INDEX.

ABARBAREA—a fountain-nymph, 6. 22.

ABAS son of Eurydamas—slain by Diomedea, 5. 148.

ACAMAS son of Antenor—a leader of the Dardans, 2. 823; assaults the Grecian camp, 12. 100; kills Promachus, 14. 476; is slain by Meriones, 16. 342.

ACAMAS—a leader of the Thracians, 2. 844; is slain by Ajax Telamon, 6. 5.

ACHILLES son of Peleus and Thetis—leader of the Myrmidons, 2. 685; at the suggestion of Juno, convenes the Grecian chiefs to inquire into the cause of the pestilence, 1. 54; promises protection to Chalca, hesitating to announce the cause, 1. 84; replies angrily to Agamemnon, who demands another gift in place of Chryseia, 1. 121; threatens to return home, 1. 170; is restrained by Minerva from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; takes an oath not to assist the Greeks, 1. 234; repairs to his tent, 1. 306; surrenders Briseis to the heralds, 1. 387; complains to his mother of Agamemnon, 1. 365; who promises to prefer his request to Jupiter, 1. 420; receives an embassy from Agamemnon, 9. 197; replies to Ulysses, 9. 307, to Phoenix, 9. 646, and to Ajax Telamon, 9. 644; permits Patroclus to put on his armor and fight for the Greeks, 16. 49; exhorts the Myrmidons, 26. 200; offers a libation, 16. 231; laments the death of Patroclus, 18. 22; is comforted by Thetis, 18. 72; shouts terribly from the rampart, at which the Trojans desist from the fight about the body of Patroclus, 18. 205; vows to the shade of his friend to bring back from battle the arms and head of Hector, 18. 334; receives from his mother the armor made for him by Vulcan, 19. 12; rouses up the Grecian heroes, 19. 40; is reconciled to Agamemnon, 19. 56; mourns over Patroclus, 19. 315; arms for battle, 19. 365; addresses his horses, 19. 400; fights with Æneas, 20. 159; slaughters the Trojans, 20. 381; kills Polydamas, 20. 408; assaults Hector, 20. 442; puts the Trojans to rout, 20. 455; kills Lycaon, 21. 114, and Astropæus, 21. 164; is opposed by the river-god, 21. 234; drives the Trojans into the city, 21. 531; pursues Hector, 22. 185; whom by the aid of Minerva he slays, 22. 326; drags the body of Hector at the wheels of his chariot, 22. 395; mourns over Patroclus, 23. 11; is visited in sleep by the ghost of his friend, 23. 65; places the dead body on the funeral pyre, 23. 137; sacrifices twelve Trojan youth to the shade of Patroclus, 23. 175; celebrates funeral games, 23. 258; receives Priam kindly, 24. 518; places the body of Hector on the wagon of Priam, 24. 590 whom he addresses with encouraging words, 24. 599.

ADAMAS son of Asius—attacks the Grecian camp, 12. 140; wounds Antiochus, 13. 561; is killed by Meriones, 13. 567.

ADRASTUS son of Merops—a Trojan ally, 2. 830; taken alive by Menelaus, but is slain by Agamemnon, 6. 37.

ÆACUS—son of Jupiter and father of Peleus, 21. 189.

ÆNEAS son of Anchises—leads the Dardans, 2. 820; goes with Pandarus against Diomedes, 5. 166; by whom he is wounded and in danger of being slain, 5. 205; but is saved by Venus, 6. 312; kills Crethon and Orsilochus, 5. 541; falls back from Menelaus and Antilochus, 5. 571; aids Deiphobus against Idomeneus, 13. 500; kills Aphareus, 13. 541; protects Hector when wounded, 14. 425; kills Medon and Iasus, 15. 333; casts his spear without success at Meriones, 16. 608; exhorts Hector, 17. 335; kills Leocritus, 17. 345; aids Hector in attempting to get possession of the horses of Achilles, 17. 492; fights with Achilles, 20. 159; is saved by Neptune, 20. 319.

ÆTHRE—daughter of Pitheus, a companion of Helen, 3. 144.

AGACLES—father of Epegeus, 16. 571.

AGAMEMNON son of Atreus, and commander-in-chief of the Greeks at the siege of Troy—dismisses Chryses with threats, 1. 126; quarrels with Achilles, 1. 180; threatens to deprive him of Briseis, 1. 182; refuses to yield to Achilles as requested to do by Nestor, 1. 285; restores Chryseis to her father, 1. 308; sends his heralds to take Briseis, 1. 318; is incited to battle by a deceptive dream, 2. 16; which he relates in a council of the chiefs, 2. 56; description of his sceptre, 2. 101; addresses the army in a feigned speech, 2. 110; excites the troops to battle, 2. 370; calls a council of the principal chiefs, 2. 404; prays to Jupiter, 3. 412; leads the most numerous forces to Troy, 2. 575; is pointed out to Priam by Helen, 3. 178; adjusts with Priam the terms of the combat between Paris and Menelaus, 3. 271; demands from the Trojans a performance of the contract, 3. 456; laments over his wounded brother, 4. 155; sends Thalthybius for Machaon, 4. 192; goes among the leaders and encourages them for battle, 4. 234; addresses Idomeneus, 4. 257; and the Ajaxes, 4. 285; and Nestor, 418; and Menestheus and Ulysses, 4. 338; and Diomedes, 4. 370; slays Odius, 5. 38; exhorts his army, 5. 529; kills Deisoon, 5. 534; and Elatus, 6. 33; encourages the Greeks to stand against Hector 8. 228; calls an assembly in view of the defeat of the army by Hector, 9. 9; sends an embassy to Achilles, 9. 115; rouses up Nestor from sleep, 10. 74; arms for battle, 11. 55; slaughters many Trojans, 11. 91; kills Iphidamus, 11. 221; is wounded by Coon, 11. 252; whom he slays, 11. 259; is compelled by his wound to retreat to the ships, 11. 280; visits the battle with other wounded chiefs, 14. 28; is reconciled to Achilles, 19. 79; to whom he gives great presents, 19. 244; is honored by Achilles, 23. 890.

AGENOR son of Antenor—slays Elphenor, 4. 467; and Clonius, 15. 341; is called by Glaucus to assist in defending the body of Sarpedon, 16. 535; fights with Achilles, from whom he is saved by Apollo, 21. 545.

AJAX son of Oileus—commands the Locrians, 2. 527; his stature small yet he excels in the use of the spear, 2. 530; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; encourages Ajax Telamon, 13. 68; kills Satnius, 14. 442; and many other Trojans, 14. 520; takes Cleobulus alive, 16. 330; defends the body of Patroclus against the Trojans, 17. 256; contends in the foot-race at the funeral games, 23. 754.

AJAX son of Telamon—comes from Salamis to the Trojan war with twelve ships, 2. 557; is the bravest warrior next to Achilles, 2. 768; is shown to Priam by Helen, 3. 228; is praised by Agamemnon, 4. 285; slays Simoeisus, 4. 474; and Amphius, 5. 610; and Acamas, 6. 5; is chosen by lot to contend with Hector, 7. 182; with whom he fights, 7. 204; and exchanges arms, 7. 304; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech on that occasion, 9. 624; rescues Ulysses, 11. 472; kills Dorycles and other Trojans, 11. 489; flees from Hector, 11. 548; is aided by Eurypylos, 11. 575; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; goes to the assistance of Menestheus, 12. 370; kills Epicles, 12. 379; challenges Hector, 13. 821; wounds him, 14. 408; kills Archilochus, 14. 465; and Hyrtius, 14. 512; and Calstor, 15. 420; urges the Greeks to stand against Hector, 15. 502; slays Laodamas, 15. 516; defends the ships against Hector, 15. 675; kills twelve Trojans who bring fire to burn the ships, 15. 745; his spear being cut in sunder by Hector, he is forced to give way from the ship, which is immediately fired, 16. 102; defends the body of Patroclus, 17. 123; kills Hippothous, 17. 287, and Phoroys, 17. 312; orders the Greeks to defend in solid body the corpse of Patroclus, 17. 356; prays to Jupiter for light, 17. 645; covers the Greeks as they drag away the body of Patroclus, 17. 721; his desperate defence of the body, 18. 155; wrestles with Ulysses at the funeral games of Patroclus, 23. 706; contends in a trial of arms with Diomedes, 23. 811; throws the discus with Epeios and Polyestes, 23. 837.

ALCATRONS—attacks the Grecian entrenchments, 12. 93; is slain by Idomeneus, 13. 435.

ALCESTIS—wife of Admetus, 2. 715.

ALCIMEDON—a leader of the Myrmidons, 16. 197; acts as charioteer for Automedon when attacked by Hector, 17. 466.

ALOMENE—mother of Hercules, 14. 323.

AMPHIMACHUS—leader of the Epeians, 2. 620; is slain by Hector, 13. 186

AMPHIMACHUS—a Trojan ally, 2. 870.

AMPHIUS son of Merops—a Trojan ally slain by Diomedes, 11. 321.

AMPHIUS son of Selagus—is slain by Ajax Telamon, 5. 612.

ANCHISES—father of Æneas, 2. 820; father of Hippodamia, 13. 428; obtains by artifice the breed of the horses of Laomedon, 5. 265.

ANDROMACHE daughter of Eetion and wife of Hector—meets her husband at the Scæan gate, 6. 394; her parting from Hector, 6. 406; her grief at sight of the body of her husband dragged by Achilles around the plain of Troy, 22. 476; laments his death, 24. 725.

ANTRA wife of Proetus—tries to effect the death of Bellerophon, who had rejected her love, 6. 160.

ANTENOR—a Trojan elder, 3. 148; advises the Trojans to restore Helen. 7. 348.

ANTILOCHEUS son of Nestor—is the first to slay a Trojan warrior, 4. 457; rushing against Æneas, he slays Mydon, 5. 580; kills Ablerus, 6. 32; and Thoas, 18. 546; and Phalces and Mermerus, 14. 512; and Melanippus, 15. 576; retreats before Hector, 15. 855; kills Alymnus, 16. 318; announces to Achilles the death of Patroclus, 18. 18; contends in the chariot-race at the funeral games of Patroclus, 23. 301; takes the second prize, which he generously offers to Menelaus, 23. 587; contends in the foot-race, 23. 755.

ANTIMACHUS—father of Pisander, Hippolochus, and Hippomachus, 11. 122; 12. 188-9; advises that Ulysses and Menelaus should be killed and Helen retained, 11. 123.

ANTIPHONUS—a son of Priam, 24. 250.

ANTIPHUS a son of Priam—attacks Ajax Telamon and slays Leucus, 4. 491; is slain by Agamemnon, 11. 101.

ANTIPHUS son of Telamon—a Trojan ally, 2. 864.

ANTIPHUS son of Thessalus—a Grecian chief, 2. 878.

APHAREUS son of Calator—commands the night-watch, 9. 83; is summoned by Idomeneus to his assistance, 13. 476; is slain by Æneas, 13. 541.

APISAON son of Hippasus—is slain by Lyncmedes, 17. 346.

APISAON son of Phaulias—is slain by Eurypylos, 11. 575.

APOLLO—sends a pestilence upon the Grecian army, 1. 48; encourages the Trojans, 4. 509; saves Æneas from Diomedes, 5. 432; rouses Mars to go against Diomedes, 5. 455; contrives, with Minerva, to bring about a single combat between Hector and Ajax, 7. 37; is sent by Jupiter to restore Hector to the battle, 15. 221; advances with him to the engagement, 15. 306; armed with the ægis puts the Greeks to flight, 15. 320; breaks down their rampart, 15. 361; rouses up Æneas, 17. 327; animates Hector, 17. 583; declines to fight with Neptune, 21. 461; deceives Achilles by likening himself to Agenor, 21. 578; protects Hector's dead body from pollution and decay, 23. 188; 24. 19.

ARCADIANS—their inland position, N. on 2. 612; receive ships from Agamemnon, 2. 612; their war with the Pylans, 7. 134.

ARCESILAUS—a leader of the Boeotians, 2. 495; is slain by Hector, 15. 329.

ARCHILOCHUS son of Antenor—a leader of the Dardanians, 2. 823; invades the Grecian camp, 12. 100; is killed by Ajax, 14. 463.

ARCHEPTOLEMUS—a charioteer of Hector, slain by Teucer, 8. 312.

ARETUS—attends Hector in his attempt to capture the horses of Achilles, 17. 494; is slain by Automedon, 17. 516.

ASCALAPHUS son of Mars—leads the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82; is slain by Deiphobus, 13. 518

ASCANTUS—a Trojan leader, 2. 862; 13. 791.

- ASRUS** brother of Hecuba—his form assumed by Apollo, 16. 717.
- ASRUS** son of Hyrtacus—a Trojan ally, 2. 837; attacks the Grecian camp, 12. 95; drives his chariot to the entrenchments, 12. 120; is checked by the Lapithæ, 12. 129; prays to Jove, 12. 164; is slain by Idomeneus, 13. 387.
- ASTEROPÆUS**—a leader of the Pæonians, attempts to avenge the death of Apisson, 17. 352; fights with Achilles and is slain, 21. 140.
- ASTYANAX**—a name given by the Trojans to Hector's son, 6. 402; 22. 500.
- ATE** daughter of Jove—deceives him and is cast out from heaven, 19. 130.
- AUTOMEDON**—charioteer of Achilles, goes forth with Patroclus to battle, 16. 219; defends the horses of Achilles against Hector and Æneas, 17. 517; kills Aretus, 17. 519; ascends the chariot with Achilles, 19. 395; attends him, 24. 474, 573.
- AXYLUS**—is slain by Diomedes, 6. 12.
- BELLEROPHON** son of Glaucus—is falsely accused by Anteia and sent by Proetus into Lycia, 6. 157; kills the Chimæra, 6. 180; overcomes the Solymi, 6. 184, and the Amazons, 6. 186; breaks up an ambuscade of the bravest Lycians, 6. 190; marries the daughter of the Lycian king, 6. 192; his family afflictions, 6. 200; feasted by Ceneus, 6. 215.
- BORRAS**—causes the fire to burn vehemently upon the funeral pyre of Patroclus, 22. 194.
- BRIBAREUS**—called by Thetis to the aid of Jupiter, 1. 402.
- BRISKEIS** a female slave of Achilles—is taken from him by Agamemnon, 1. 318; is restored to him, 19. 247; laments over Patroclus, 19. 286.
- CHALCÆAS** a Grecian mantis—shows the cause of Apollo's anger, 1. 94; is reproached by Agamemnon, 1. 105; his form is assumed by Neptune, 13. 45.
- CALETOR**—father of Aphareus, 13. 541.
- CALETOR** son of Clytius—is slain by Ajax, 15. 419.
- CASSANDRA** daughter of Priam—is betrothed to Othryoneus, 13. 363; bewails the death of Hector, 24. 699.
- CEBRIONES** charioteer of Hector—arouses Hector against Ajax, 11. 522; assists in the attack on the Grecian camp, 12. 91; is slain by Patroclus, 16. 737; is left to be despoiled by the Greeks, 16. 780.
- CHARIS** wife of Vulcan (in the Iliad)—receives Thetis kindly, 18. 382.
- CHROMIS**—a Trojan ally, 2. 858.
- CHROMIUS** a son of Priam—slain by Diomedes, 5. 159.
- CHROMIUS**—attends Hector in his attempt to get possession of the horses of Achilles, 17. 494; is slain, 17. 534.
- CHRYSEIS** a female slave of Agamemnon and daughter of Chrysees—is sought to be ransomed by her father, 1. 16; but in vain, 1. 26; whereat a pestilence is sent by Apollo upon the Greeks, 1. 50; is restored to her father, 1. 310, 390.
- CHRYSEIS** priest of Apollo—goes to the Grecian ships to ransom his daughter.

ter, 1. 12; is roughly dismissed by Agamemnon, 1. 125; prays to Apollo, 1. 57; receives his daughter from the Greeks, 1. 446; prays to Apollo to restrain the pestilence from the Greeks, 1. 451.

CINYRAS—gives Agamemnon a coralet, 11. 20.

CLITUS son of Pisenor—is charioteer of Polydamas, and slain by Teucer, 15. 445.

CLONIUS—a leader of the Boeotians, 2. 495; is slain by Agenor, 15. 340.

CLYMENE—a hand-maiden of Helen, 3. 144.

CLYTEMNESTRA—wife of Agamemnon, 1. 113.

COON son of Antenor—wounds Agamemnon, by whom he is slain, 11, 249.

CRETHON son of Diocles—is slain by Æneas, 5. 541.

DARDANUS son of Bias—is slain by Achilles, 20. 460.

DARDANUS—founds Troy, 20. 215.

DEIPHOBUS son of Priam—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 94; is assaulted by Meriones, 13. 156; kills Hypsenor, 13. 412; calls Æneas to the fight, 13. 459; kills Ascalaphus, 13. 518; is wounded by Meriones, 13. 528; his form is assumed by Minerva to deceive Hector, 22. 227.

DEIPYLUS—leads away the horses of Æneas taken by Diomedes, 5. 325.

DEIPYRUS—commands the night-watch, 9. 83; is encouraged by Neptune, 13. 92; is called by Idomeneus, 13. 477; is killed by Helenus, 13. 576.

DEMOCOON—is slain by Ulysses, 4. 499.

DEMOLEON son of Antenor—is slain by Achilles, 20. 395.

DIANA—heals Æneas, 5. 447; takes sides with the Trojans, 20. 39; opposes herself to Juno, 20. 70; does not mingle in the battle, 20. 151; chides Apollo for not fighting with Neptune, 21. 470; is chastised by Juno, 21. 496; complains to Jupiter, 21. 505.

DII, *the gods*—feast with the Æthiopians, 1. 423; are in council with Jupiter, 4. 1; depart from the battle, 6. 1; are forbidden by Jupiter to afford aid to either army, 8. 5; are present in Olympus, 8. 40; are permitted by Jupiter to engage in the battle, 20. 4; they stand ready to fight, 20. 67; but do not yet mingle in battle, 20. 144; begin the fight, 21. 385; return to Olympus, 21. 518; witness the flight of Hector from Achilles, 22. 166; order Mercury to steal Hector's body from Achilles, 24. 23; consult in respect to the final disposition of this body, 24. 34.

DIOMEDES son of Tydeus—commands the Argives, 2. 653; is reproved without reason by Agamemnon, 4. 370; assisted by Minerva performs prodigies of valor, 5. 1; kills Phegeus, 5. 19; is wounded by Pandarus, 5. 95, but healed by Minerva, 5. 121; kills Astynous, Hypeinor, Abas, Polyeidus, Xanthus, and Thoon, 5. 144; also Echemon and Chromius, two sons of Priam, 5. 150; awaits the attack of Æneas and Pandarus, 5. 251; kills Pandarus, 5. 290; wounds Æneas, 5. 305; pursues and wounds Venus, 5. 330; is hindered from following Æneas by Apollo, 5. 432; falls back from Hector, 5. 600;

is reproved by Minerva, 5. 800; wounds Mars, 5. 855, kills Axylius, 6. 12; converses with Glaucus, with whom he exchanges armor, 6. 122; advises the Greeks to reject the proposal of Paris, to yield the treasures but retain Helen, 7. 400; rescues Nestor from Hector, 8. 99; kills Hector's charioteer, 8. 120; is forced by Jupiter to retreat, 8. 135; upbraids Agamemnon for proposing to return home, 9. 30; encourages him after the unsuccessful embassy to Achilles, 9. 697; awakens the chiefs, 10. 177; goes as a spy with Ulysses to the Trojan camp, 10. 220; slays Rhesus, 10. 495; whose horses he drives off, 10. 530; kills Agastrophus, 11. 338; wounds Hector, 11. 350; is wounded by Paris, 11. 375; advises Agamemnon and other chiefs disabled with wounds to visit the battle, 14. 109; contends in the chariot-race, 23. 290, and gains the first prize, 23. 499; contends in a trial of arms with Ajax Telamon, 23. 811.

DIONE—consoles Venus when wounded by Diomedes, 5. 381; heals her wound, 5. 416.

DIORIS—a leader of the Epeians, 2. 622; is killed by Peiros, 4. 517.

DOLON—goes as a spy to the Grecian camp, 10. 313; is taken by Diomedes and Ulysses, 10. 375; reveals the state of affairs in the Trojan camp, 10. 414; is slain by Diomedes, 10. 455.

DOLOPS—is slain by Menelaus, 15. 525.

DORYCLUS, son of Priam—is slain by Ajax, 11. 489.

ECHOLUS, son of Agenor—is slain by Achilles, 20. 474.

ECHEMON, son of Priam—is slain by Diomedes, 5. 159.

ECHEPOLUS, son of Thalysius—is slain by Antilochus, 4. 458.

ECHEPOLUS, the Sicyonian—gives Æthe to Agamemnon, that he might not go to the Trojan war, 23. 296.

ERTION—king of Thebes and father of Andromache, 6. 396.

ELEPHENOR—leader of the Abantes, 2. 540; is slain by Agenor, 4. 463.

ENIOPEUS, charioteer of Hector—is slain by Diomedes, 8. 119.

ENOMUS, a Trojan ally—is slain by Achilles, 2. 858.

EPHEUS, son of Panopeus—vanquishes Euryalus in boxing, 23. 665.

EPIGEUS, a companion of Achilles—is slain by Hector, 16. 571.

EPISTROPHUS, son of Evenus—is slain by Achilles, 2. 692.

EPISTROPHUS—leads the Halizonians, 2. 856.

EUCHENOR—is slain by Paris, 13. 660.

EUMELUS—leads the Phææans, 2. 714; drives the fleetest steeds next to Achilles, 2. 763; contends in the chariot-race, 23. 287.

EUPHEMUS, a Trojan ally—leads the Cicones, 2. 846.

EUPHORBUS, son of Panthus—wounds Patroclus, 16. 813; is slain by Menelaus, 17. 50.

EURYALUS—a leader of the Argives, 2. 565; slays Dresus and other Trojans, 6. 20; wrestles with Epeios, 23. 676.

EURYBATES—a herald of Agamemnon, 1. 818.

EURYBATES—a herald of Ulysses, 2. 184.

EURYPYLUS son of Evæmon—a leader of the Greeks, 2. 736; kills Hypenor, 5. 76; and Melanthius, 6. 36; aids Ajax Telamon, 11. 575; is wounded by Paris, 11. 581, and healed by Patroclus, 11. 841.

GLAUCUS—a leader of the Lycians, 2. 876; converses with Diomedes and exchanges with him his armor, 6. 122; assists in the attack upon the Grecian camp, 12. 102; is wounded by Teucer, 12. 386, but healed by Apollo, 16. 526; calls upon Hector to defend the dead body of Sarpedon, 16. 537; kills Bathycles, 16. 594; reproves Hector for giving way to Ajax, 17. 142.

GORGYTHION son of Priam—is slain by Teucer, 8. 302.

GRECIANS—assemble at the call of Agamemnon, 2. 85; their number and appearance, 2. 455; advance to battle in silence, 3. 8; renew the battle after the violation of the truce, 4. 422; repulse the Trojans, 5. 37; fortify their camp, 7. 435; engage again in battle with the Trojans, 8. 53; are affrighted by the thunders of Jove, 8. 75; break through the ranks of the Trojans, 11. 90; are driven by Hector to their entrenchments, 12. 36; rally around the Ajaxes, 13. 125; are exhorted by Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 380; are repulsed by the Trojans from the body of Patroclus, 17. 275; and in turn drive back the Trojans, 17. 280; exhort one another to defend the body of Patroclus, 17. 415.

HEBE—pours out wine for the gods, 4. 8; prepares Juno's chariot, 5. 722; washes Mars, 5. 905.

HECTOR son of Priam—commander-in-chief of the Trojans, 2. 816; reproaches Paris for his cowardice, 3. 39; proposes to the Greeks the terms on which Paris consents to fight with Menelaus, 3. 86; summons Priam to ratify the league, 3. 116; draws lots for the combat, 3. 324; is reproved by Sarpedon, 5. 472; exhorts his troops to fight, 5. 494; kills Menesthes and Anchialus, 5. 608; makes a great slaughter of the Greeks, 5. 704; enters Troy on a message to Hecuba, 6. 237; refuses wine from his mother, 6. 264; upbraids Paris, 6. 326; goes to find Andromache, 6. 370; meets her at the Scaean gate, 6. 394; his parting words, 6. 440; prays for his son, 6. 476; comforts Andromache, 6. 486; goes forth with Paris to battle, 6. 515; challenges to single combat the bravest of the Greeks, 7. 67; fights with Ajax, 7. 244, with whom he exchanges arms, 7. 304; taunts Diomedes, 8. 161; addresses his horses, 8. 184; disables Teucer, 8. 325; calls a council of the Trojans, 8. 490; sends Dolon to spy out the Grecian camp, 10. 313; his appearance in battle, 11. 163; at the command of Jupiter retires from the engagement, 11. 163; receives a message from Jupiter by Iris, 11. 200; returns to the battle after the retreat of Agamemnon, 11. 284; slays many of the Greeks, 11. 301; is wounded by Diomedes, 11. 350; breaks through the Grecian ranks, 11. 532 and drives them to their entrenchments, 12. 36; expresses his disregard of

auguries, 12. 280; breaks down the Grecian gate with a stone of enormous size, and rushes into their camp, 12. 445; his dreadful appearance, 12. 462, and impetuosity, 13. 136; animates his army, 13. 150; kills Amphimachus, 13. 186; presses hard upon the Ajaxes, 13. 680; goes in quest of Deiphobus, Helenus, Asius, and others, 13. 754; chides Paris, 13. 669; is challenged by Ajax, 13. 810; to whom he returns an insulting reply, 13. 824; throws his spear at him, and is in turn wounded and forced to retreat, 14. 403; is restored to soundness and vigor by Apollo, 15. 255; his rapid movements compared to a horse breaking loose and scouring over the plain, 15. 262; slays Stichius and Arcesilaus, 15. 330; threatens any Trojans who may fall away from battle, 15. 348; rushes within the Grecian entrenchments, 15. 351; kills Lycophron, 15. 480; exhorts his troops, 15. 485; kills Schedius, 15. 515; his terrible appearance in battle, 15. 605; kills Periphetes, 15. 639; calls upon his followers for fire to burn the Grecian ships, 15. 718; cuts the spear of Ajax in sunder, 16. 114; retreats from the fosse, 16. 367; defends the dead body of Sarpedon, 16. 557; kills Epigeus, 16. 577; is stricken with fear by Jupiter, 16. 656; kills Patroclus, 16. 820; strips his body of the armor of Achilles, 17. 125, which he puts on, 17. 193; animates his troops, 17. 220; kills Schedius, 17. 307; endeavors to capture the horses of Achilles, 17. 485; but is repulsed by Automedon, and the Ajaxes, 17. 553; is animated by Apollo, 17. 586; wounds Leitus, 17. 603; kills Cœranus, 17. 610; fights with great fury to get possession of the body of Patroclus, 18. 155; rejects the advice of Polydamus to retire to the city and not await Achilles, 18. 234; animates the Trojans against Achilles, 20. 386; is admonished by Apollo not to fight in the van with Achilles, 20. 377; goes against that hero, 20. 420; but is snatched away from the contest by Apollo, 20. 443; on the retreat of the Trojans into the city, he alone awaits before the walls the coming of Achilles, 20. 420; struck with sudden terror he flies from that warrior, 22. 135; deceived by Minerva in the form of Deiphobus, he resolves to fight with Achilles, 22. 250; by whom with the aid of Minerva, he is slain, 22. 327; his body is mutilated by the Greeks, 22. 370, and dragged around the Trojan plain at the chariot-wheels of Achilles, 23. 395; his body is protected from pollution and decay by Apollo, 24. 19; is ransomed by Priam, 24. 590, and placed on the funeral pyre, 24. 737.

HECUBA wife of Priam—leads a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, 6. 295; implores Hector not to fight with Achilles, 22. 83; her lamentation at sight of Hector's body dragged by Achilles around the Trojan plain, 22. 430; endeavors to dissuade Priam from venturing into the Grecian camp to ransom the body of Hector, 24. 200; laments over Hector, 24. 748.

HELEN wife of Menelaus—is the cause of the Trojan war, 2. 161, 177 590; goes to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; her self-reproach, 3. 171; describes to Priam the Grecian heroes, 3. 178; re-

PROCHES Venus, 3. 399; goes to the chamber of Paris, 3. 424; addresses Hector, 6. 344; bewails the death of that hero, 24. 762.

HELENUS son of Priam and a celebrated augur—advises Hector to direct the Trojan matrons to go in solemn procession to the temple of Minerva, 6. 76; bids him challenge the bravest of the Greeks to single combat, 7. 50; kills Deipyrus, 13. 576; is wounded by Menelaus, 13. 593.

HIPPOLOCHUS son of Antimachus—is killed by Agamemnon, 11. 122.

HIPPOLOCHUS son of Bellerophon—father of Glaucus, 6. 197.

HIPPOTHOUS—a Trojan ally, 2. 842; is slain by Ajax, 17. 287.

HYPSEHOR son of Dolopion—is slain by Eurypylus, 5. 76.

HYETIUS—a leader of the Mysians slain by Ajax Telamon, 14. 511.

IALMENUS son of Mars—a leader of the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82.

LAMENUS—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

LASUS—is slain by Æneas, 15. 332.

IDÆUS a Trojan herald—summons Priam to ratify the league, 3. 249; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279; is sent by Priam to ask a cessation of hostilities from the Greeks in order to bury the slain, 7. 381.

IDOMENEUS—king of Crete, 2. 645; is praised by Agamemnon, 4. 257; kills Phæstus, 5. 43; encourages Meriones, 13. 250; slays Othryoneus, 13. 363, and Asius, 13. 387, and Alcatous, 13. 435; challenges Deiphobus, 13. 446; fights with Æneas, 13. 500; kills Cœnomaus, 13. 505; is forced to give way before superior numbers, 13. 510; kills Erymas, 16. 345; comes to the assistance of Ajax Telamon, 17. 257; breaks his spear on the corselet of Hector, 17. 607; retreats to the ships, 17. 624.

ILIONEUS son of Phorbas—is slain by Peneus, 14. 489.

IMBRIUS son of Mentor—is slain by Teucer, 13. 170.

IPHIDAMAS son of Antenor—is killed by Agamemnon, 11. 221.

IRIS a messenger of the gods—announces to the Trojans the approach of the Grecian army, 2. 786; summons Helen to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; recalls Juno and Minerva from the assistance of the Greeks, 8. 400; is sent with a message from Jove to Hector, 11. 186, and to Neptune, 15. 159; carries Juno's message to Achilles, 18. 170.

ISANDER son of Bellerophon—is slain by Mars, 6. 203.

ISUS a son of Priam—is slain by Agamemnon, 11, 101.

JUNO sister and wife of Jupiter—quarrels with him, 1. 540; fears his threats, 1. 568; sends Minerva to prevent the return home of the Greeks, 2. 157; incurs the displeasure of Jupiter, 4. 25; obtains from him permission for Minerva to break the truce between the Greeks and Trojans, 4. 50; description of her chariot, 5. 721; asks of Jupiter permission to chastise Mars,

5. 758; descends to the Trojan plain, 5. 772; imitates the voice of Scaenon, 5. 784, is forbidden by Jupiter to assist the Greeks, 8. 397; deceives Jupiter, 14. 153; exculpates herself from the charge of having excited Neptune to battle, 15. 36; sends Iris to Jupiter, 15. 147; chastises Diana, 21. 489; returns to Olympus, 21. 518; is with difficulty brought to consent to the ransom of Hector's body, 24. 25. 55.

JUPITER king of the gods—returns from Æthiopia to Olympus, 1. 495, confirms by a nod his promise to Thetis, 1. 511; threatens Juno, 1. 565; considers how he may honor Achilles, 2. 3; taunts Juno and Minerva, 4. 7; permits those divinities to chastise Mars, 5. 758; reproves Mars, 5. 888; calls a council of the gods and forbids their interference between the Greeks and Trojans, 8. 1; goes to Ida, 8. 46; balances the destinies of the contending armies, 8. 70; thunders from Ida, 8. 75; forbids Juno and Minerva to assist the Greeks, 8. 397; threatens these goddesses, 8. 447; unfolds to them in part his plans, 8. 469; is deceived by Juno, 14. 297; for which he threatens her, 15. 14; discloses to her his plan, 15. 49; sends Iris to order Neptune to desist from assisting the Greeks, 15. 159; dispatches Apollo to restore Hector to the battle, 15. 219; gives victory to the Trojans, 17. 595; sends Minerva to instil nectar and ambrosia into the breast of Achilles, 19. 342; permits the gods to engage in battle, 20. 19; allows Minerva to assist Achilles against Hector, 22. 182; commands Thetis to require of Achilles the restoration of Hector's body, 24. 104; sends Iris to Priam, 24. 143; sends Mercury to guide Priam to the tent of Achilles, 24. 334.

LAODAMAS son of Antenor—is slain by Ajax, 14. 516.

LAODICE—a daughter of Priam, 3. 121; her form is assumed by Iris, 3. 121.

LAODOCUS—a son of Antenor, 4. 87.

LAODOCUS—charioteer of Antilochus, 17. 699.

LAGGONUS son of Bias—is killed by Achilles, 20. 460.

LAGGONUS son of Onetor—is killed by Meriones, 16. 603.

LATONA—mother of Apollo, 1. 36; cures Æneas, 5. 477; takes sides with the Trojans, 20. 40; opposes Mercury, 20. 72; collects the arrows of Diana which had been scattered by Juno, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518.

LEITUS—a leader of the Boeotians, 2. 494; slays Phylaces, 6. 35; is strengthened by Neptune, 13. 91; is wounded by Hector, but defended by Idomeneus, 17. 601.

LEOCRITUS son of Arisbas—is slain by Æneas, 17. 344.

LRONTEUS—son of Coronus, 2. 745; checks Asius and defends the Grecian entrenchments, 12. 127; kills many of the Trojans, 12. 181; engages in the funeral games of Patroclus, 23. 837.

LICYMNIUS—is slain by Tlepolemus, 2. 663.

LYCAON son of Priam—furnishes Paris with a corselet, 3. 333; his form is assumed by Apollo, 20. 81; is killed by Achilles, 21. 84.

LYCOMEDES—one of the Grecian chiefs, 9. 84.

LYCOPHRON son of Maastor—is slain by Hector, 15. 430.

MACHAON son of *Æsculapius*—one of the Grecian chiefs, 2. 732; cures the wound of Menelaus, 4. 208; is wounded by Paris, 11. 507, and withdrawn from the battle by Nestor, 11. 517.

MARIS—is slain by Thrasymedes, 16. 319.

MARS—sides with the Trojans, 4. 439; is led away from the fight by Minerva, 5. 30; encourages the Trojans, 5. 464; helps Hector to slaughter the Greeks, 5. 704; kills Periphas, 5. 842; is wounded by Diomedes, 5. 855; complains to Jupiter, 5. 864, by whom he is upbraided, 5. 888; is healed by Pæon, 5. 899; enraged at the death of his son, he arms for battle, 15. 119; but is restrained by Minerva, 15. 128; fights with Minerva, by whom he is severely chastised, 21. 404; ascends to Olympus, 21. 518.

MECISTEUS son of Echius—slain by Polydamas, 15. 339.

MECISTEUS—father of Euryalus, 2. 566.

MEDON son of Oileus—leads the forces of Philoctetes, 2. 727; is slain by *Æneas*, 15. 332.

MESSES—one of the Grecian chiefs, 2. 627; kills Pedæus, 5. 69, and Cræmus, 15. 520, and Amphiclus, 16. 313.

MELANIPPUS—joins Hector in defence of the body of Dolops, 15. 545; is slain by Antilochus, 15. 575.

MELLAGER—his story related by Phoenix, 9. 543.

MENELAUS—commands the Spartans, 2. 586; accepts the challenge of Paris, 3. 21; accedes to the terms of the combat, 3. 97; vanquishes his antagonist, 3369; pursues him through the army, 3. 448; is wounded by Pandarus, 4. 140; encourages Agamemnon, 4. 183; kills Scamandrius, 5. 49; goes against *Æneas*, 5. 561; slays Pylæmenus, 5. 576; takes Adrastus alive, 6. 37; offers to fight Hector, 7. 100, but is prevented by Agamemnon, 7. 109; consults with Agamemnon respecting the state of the Grecian affairs, 10. 37; rescues Ulysses, 11. 465; wounds Helenus, 13. 593; kills Pisander, 13. 60, and Hyperenor, 14. 516; and Thoas, 16. 312; defends the body of Patroclus, 17. 1; kills Eryhorbus, 17. 45; retreats before Hector, 17. 106; calls Ajax Telamon to defend the body of Patroclus, 17. 120; is animated by Minerva, 17. 556; kills Podes, 17. 576; sends Antilochus to announce to Achilles the death of Patroclus, 17. 685; contends in the chariot-race, 23. 293; his magnanimity towards Antilochus, 23. 602.

MENESTHEUS son of Peteus—leads the Athenians, 2. 552; is skillful in marshalling chariots and infantry, 2. 553; is reproved by Agamemnon, 4. 338; calls the Ajaxes to his assistance against Sarpedon, 12. 344.

MENESTHIUS son of Arethotis—is slain by Paris, 7. 8.

MENESTHIUS son of Sperchius—a leader of the Myrmidons, 16. 173.

MENTES—a leader of the Cicones, whose form was assumed by Apollo, 17. 78.

MERCURY—sides with the Greeks, 20. 35; opposes himself to Latona, 20. 72; with whom he refuses to fight, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518; at the command of Jupiter, leads Priam to the tent of Achilles, 24. 334; makes himself known to Priam, 24. 460; hastens his departure from the Grecian camp, 24. 683.

MERIONES charioteer of Idomeneus—slays Pherecles, 5. 59; goes against Hector, 7. 166; commands the night-watch, 9. 83; offers to go with Diomedes to spy out the Trojan camp, 10. 229; is invigorated by Neptune, 13. 93; breaks his spear and repairs to his tent for another, 13. 159, but is furnished with one by Idomeneus, 13. 260; compels Deiphobus to give back, 13. 526; kills Adamas, 13. 567, and Harpalion, 13. 650, and Morus and Hippotion, 14. 514, and Acamas, 16. 342, and Laogonus, 16. 604; meets Æneas, 16. 608; assists in the defence of the body of Patroclus, 17. 515; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus, 23. 860.

MESTHLES—a Trojan ally, 2. 864.

MINERVA—dissuades Achilles from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; is sent by Juno to prevent the Greeks from returning home, 2. 157; addresses Ulysses, 2. 178; arouses the army for battle, 2. 446; descends like a meteor to the Trojan plain, 4. 475; persuades Pandarus to break the truce by aiming an arrow at Menelaus, 4. 93; animates Diomedes, 5. 1; withdraws Mars from the battle, 5. 31; taunts Venus, 5. 421; puts on her armor, 5. 736; descends with Juno to the Trojan plain, 5. 772; mounts the car with Diomedes and drives against Mars, 5. 835; gives force and direction to the spear cast by Diomedes against Mars, 5. 855; returns to Olympus, 5. 908; sits with Apollo under the beech-tree, 7. 60; asks of Jove permission to assist the Greeks, 8. 30; attempting to do this with Juno, is recalled by Jupiter, 8. 397; animates Menelaus, 17. 556; instils ambrosia and nectar into the breast of Achilles, 19. 354; chastises Mars, 21. 404, and Venus, 21. 423; taking the form of Deiphobus she deceives Hector, 22. 226; returns to Achilles the spear which he had thrown against Hector, 22. 276; assists Diomedes in the chariot-race, 23. 888, and Ulysses in the foot-race, 23. 771; is unwilling that Hector's body should be restored to the Trojans, 24. 26.

MUSES—sing at the feast of the gods, 1. 604; are invoked by the poet in his recital of the catalogue of the ships, 2. 484; deprives Thamyris of his sight, 2. 594.

MYNES son of Euenus—slain by Achilles 2. 692.

MYRMIDONS—led by Achilles to Troy, 2. 684; abstain from battle, 2. 686; are ordered by Achilles to arm for battle, 16. 155; their appearance when armed, *ibid.*; are exhorted by Achilles, 16. 200; attack the Trojans, 16. 270.

NASTES—a Trojan ally, 2. 370.

NEPTUNE—enraged on account of the Grecian wall, 7. 446; takes sides with the Greeks, 13. 10; arouses the Ajaxes, 13. 47, and other Grecian chiefs, 13. 91; animates Idomeneus, 13. 219; assists the Greeks during the sleep of Jupiter, 14. 361, but on his awaking is ordered to desist from battle, 15. 160; is summoned to Olympus, 20. 4; goes to the assistance of the Greeks, 20. 34; shakes the earth, 20. 57; opposes himself to Apollo, 20. 67; orders the gods to abstain from the fight, 20. 182; rescues Æneas from Achilles, 20. 291; saves Achilles from the waters of the Scamander, 21. 284; challengee Apollo, 21. 435; is opposed to the restoration of Hector's body to the Trojans, 24. 26.

NEREIDS—bemoan with Thetis the death of Patroclus, 18. 89; attend her going to Achilles, 18. 69, but are ordered to return, 18. 138.

NESTOR—his eloquence, 1. 249; great age, 1. 250; recounts his exploits with the heroes Pirithous, Dryas, Theseus, etc., 1. 260; endeavors to heal the breach between Agamemnon and Achilles, 1. 254; advises to arm the Greeks for battle, 2. 83; harrangues the Greeks, 2. 337; leads the Pylians, 2. 601; is praised by Agamemnon, 4. 418; refers to his former exploits, 4. 317; exhorts the Greeks, 6. 67; excites the chiefs to accept Hector's challenge, 7. 124; advises to fortify the Grecian camp, 7. 327; is in danger of being slain by Hector, 8. 90, but is rescued by Diomedes, 8. 99, for whom he acts as charioteer, 8. 115; advises Agamemnon to make a feast for the Grecian leaders, 9. 54, and to send an embassy to Achilles, 9. 97, 163; is awakened from sleep by Agamemnon, 10. 74; arouses Ulysses from sleep, 10. 37, and Diomedes, 10. 159; recounts to Patroclus his youthful exploits, 11. 654; consults with Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 40; exhorts the Greeks, 15. 661; gives directions to Antilochus in the chariot-race, 23. 306; receives a gift from Achilles, 23. 615

NIREUS—a Grecian leader, 2. 675.

OCEANUS—entertains the gods, 1. 423; is the origin of all rivers, 21. 195.

ODIUS—leads the Halizonians, 2. 856; slain by Agamemnon.

OPHELESTES—is slain by Teucer, 8. 274.

OPHELESTES—is slain by Achilles, 21. 209.

OPHELIUS—is slain by Euryalus, 6. 20.

OPHELIUS—is slain by Hector, 11. 302

OPITES—is slain by Hector, 11. 301.

ORPHEUS—assists in the attack on the Grecian camp, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

ORSILOCHUS—is slain by Æneas, 5. 541.

OTHEYONEUS—is promised Cassandra by Priam, 13. 365; is slain by Idomeneus, 13. 363.

PÆON—heals Mars, 5. 899.

PANDARUS—an ally of the Trojans, 2. 284; is persuaded by Minerva to violate the truce, 4. 104; description of his bow, 4. 105; shoots at Menelaus, 4. 125; wounds Diomedes, 5. 95; goes with Æneas against Diomedes, 5. 239. by whom he is slain, 5. 290.

PARIS son of Priam—challenges the bravest of the Greeks, 3. 19; flies from Menelaus, 3. 30; for which he is reproved by Hector, 3. 39; excuses himself and professes his readiness to fight with Menelaus, 3. 58; arms for battle, 3. 330; is worsted by Menelaus, 3. 369, but saved from death by Venus, 3. 374; is transported by that goddess to his chamber and joined by Helen, 3. 424; is upbraided by Hector, 6. 326; with whom he goes forth to battle, 6. 503; refuses to restore Helen, 7. 357; wounds Diomedes, 11. 371, and Machaon, 11. 507; slays Euchenor, 13. 672; defends himself from the reproaches of Hector, 13. 774; kills Deiochus, 15. 341.

PAROOLUS charioteer and friend of Achilles—conducts Briseis to the heralds of Agamemnon, 1. 345; is sent by Achilles to inquire the name of a wounded chief, 11. 607; is urged by Nestor to persuade Achilles to permit him to fight in his armor, 11. 793; heals Eurypylus, 11. 841; asks permission of Achilles to fight in his armor, 16. 20; his request being granted, 16. 49, he arms for battle, 16. 130; attacks the Trojans, 16. 284; kills Arelochus, 16. 308; drives the Trojans across the ditch, 16. 365, and kills a great number of them, 16. 399; kills Sarpedon, 16. 478; puts the Trojans to rout, 16. 684; kills Cebriones, 16. 740, over whose body he fights with Hector, 16. 760; is wounded by Euphorbus, 16. 813, killed by Hector, 16. 820, and stripped of his armor, 17. 125; a dreadful fight takes place over his body, 17. 367; his shade appears to Achilles, 23. 65; his body is laid upon the funeral pyre, 23. 137, and consumed, 22. 215.

PEDÆUS son of Antenor—is slain by Megea, 5. 69.

PEDASUS son of Bucolion—is slain by Euryalus, 6. 21.

PENELEUS—a leader of the Boeotians, 2. 494; kills Ilioneus, 14. 486, and Lycon, 16. 339; is wounded by Polydamas, 17. 597.

PERIPHAS a herald of Anchises—his form is assumed by Apollo, 17. 323.

PERIPHAS son of Ocheus—is slain by Mars, 5. 842.

PERIPHETES—is slain by Hector, 15. 638.

PHÆNOPS—his form is assumed by Apollo, 17. 582.

PHÆSTUS son of Borus—is slain by Idomeneus, 5. 43.

PHALCES—a Trojan slain by Antilochus, 14. 513.

PHÈGEUS son of Dares—is slain by Diomedes, 5. 19.

PHÈRECLUS—the builder of the fleet of Paris, is slain by Meriones, 5. 59.

PHIDIPPUS—a Grecian leader, 2. 678.

PHILOCTETES—is disabled by the bite of a hydrus and left at Lemnos, 2. 721.

PHENIX a leader of the Myrmidons—goes on an embassy to Achilles, 9. 166

urges him to return to the battle, 9. 484; his form is assumed by Minerva, 17. 556.

PHORCY8—a Trojan ally, 2. 862; is slain by Ajax Telamon, 17. 312.

PIDYTES—is slain by Ulysses, 6. 80.

PIROUS—a Trojan ally, 2. 844; kills Diorea, 4. 518; is slain by Thoas, 4. 527.

PISANDER SON OF Antimachus—is slain by Agamemnon, 11. 122.

PISANDER—is slain by Menelaus, 13. 601.

PISANDER—a leader of the Myrmidons, 16. 193.

PLUTO—fears on account of the commotion of the earth when the gods descend to battle, 20. 61.

PODALIRIUS—a Grecian leader, 2. 732.

PODES SON OF Eetion—is slain by Menelaus, 17. 575.

POLITES SON OF Priam—sits upon a watch-tower and descries the approach of the Greeks, 2. 791; rescues Deiphobus, 13. 534; kills Echius, 15. 339.

POLYDAMAS SON OF Panthous—advises Hector and the other Trojans to pass the Grecian fosse on foot, 12. 68; interprets an augury unfavorable for crossing the ditch, 12. 211; his advice rejected by Hector, 12. 230; advises Hector to call Deiphobus and others to his assistance, 13. 726; kills Prothenor, 14. 451, and Mecisteus, 15. 340, and Otus, 15. 518; advises Hector to retire to the city before Achilles comes forth to battle, 18. 254.

POLYDORUS SON OF Priam—is killed by Achilles, 20. 407.

POLYDIUS SON OF Eurydamas—is slain by Diomedes, 5. 148.

POLYPHETES—comes with forty ships from Argissa to the siege of Troy, 2. 740; kills Astyalus, 6. 80; checks Asius, 12. 129; kills Damasus, Pylon, and Ormenus, 12. 182; contends in a trial of the discus, 23. 836.

POLYXENUS—a Grecian leader, 2. 623.

PRIAM king of Troy—sits with the elders in the Scæan gate, 3. 145; inquires of Helen the names of the Grecian chiefs, 3. 162; is called to ratify the league between the Greeks and Trojans, 3. 250; sends Idæus to obtain from the Greeks a cessation of hostilities in order to bury the slain, 7. 371; orders the gates to be opened to receive the troops flying before Achilles, 21. 527; implores Hector to come within the walls and not fight with Achilles, 22. 37; his lamentations at sight of Hector's body trailed around the Trojan plain, 22. 416; is commanded by Iris to enter the Grecian camp and ransom the body of Hector, 24. 172; in his anguish he reproaches his own sons, 24. 252; is conducted by Mercury to the tent of Achilles, 24. 486; receives the body of his son and returns to Troy, 24. 690; celebrates the funeral rites, 24. 777.

PROTESILAUS—a Grecian leader slain on his disembarkation at Troy, 2. 698; his ship is assailed by Hector, 15. 764.

PROTHENOR—a Bœotian leader, 2. 495; is slain by Polydamas, 14. 449.

PROTHOUS—a Grecian leader, 2. 756.

PYLEMENES—a Trojan ally slain by Menelaus, 5. 576.

PYLAUS—a Trojan ally, 2. 842.

PYLARTE—is wounded by Ajax, 11. 491, and killed by Patroclus, 16. 696
PYRÆCHMEE—a Trojan ally, 2. 848; is killed by Patroclus, 16. 284.

RHESUS a Thracian prince—description of his horses, 10. 436; is slain by Diomedes, 10. 495.

RIGMUS son of Pireus—is slain by Achilles, 20. 484.

SARPEDON—leader of the Lycians, 2. 876; reproves Hector, 5. 472; is wounded by Tlepolemus whom he kills, 5. 655; implores the aid of Hector, 5. 684; exhorts Glaucus to fight, 12. 310; advances against the tower of Menestheus, 12. 397; defends Hector, 14. 426; animates the Lycians, 16. 421; fights with Patroclus, by whom he is slain, 16. 462; his body is stripped of its armor by the Greeks, 16. 665; is given by Apollo in charge to Sleep and Death, who convey it to Lycia, 16. 682.

SATMIUS son of Enops—is slain by Ajax, 14. 442.

SOAMANDRIUS called also **Astyanax**—the son of Hector, 6. 402; 22. 500

SOAMANDREUS son of Strophius—is slain by Menelaus, 5. 49.

SOHEDIUL son of Iphitus—leads the Phocians, 2. 517; is slain by Hector, 15. 515.

SIMOISIUS son of Anthemion—is slain by Ajax Telamon, 4. 473.

SLEEP—assists Juno in deceiving Jupiter, 14. 230; announces to Neptune that Jupiter is asleep, 14. 352; is ordered to convey the body of Sarpedon to Lycia, 16. 672.

STHENELUS—charioteer of Diomedes and one of the leaders of the Argives, 2. 564; is chided by Agamemnon, 4. 365; upon whom he retorts, 4. 404; attends to the wound of Diomedes, 5. 111; leads away the horses taken from Æneas, 5. 319; takes charge of the horses of Nestor, 8. 114.

STICHIUS—a leader of the Athenians, 13. 195; is slain by Hector, 15. 329

TALTHYBIUS herald of Agamemnon—goes to the tent of Achilles for Briseia, 1. 390; summons Machaon to attend upon Menelaus when wounded, 4. 204; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279.

TEUCER son of Telamon and the best archer of the Greeks—slays Antaon, 6. 31; slays many of the Trojans, 8. 274; is disabled by Hector, 8. 325; wounds Glaucus, 12. 387; kills Imbrinus, 13. 170, and Prothoon and Periphetes, 14. 515, and Cleitus, 15. 445; his bow is rendered useless by Jove, 15. 461; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus.

THEBSITES—his appearance and character, 2. 212; reviles Agamemnon, 2. 225, for which he is reproved and chastised by Ulysses, 2. 246.

THEME—addresses Juno with consoling words, 15. 90.

THESTOR son of Enops—slain by Patroclus, 16. 401.

THETIS mother of Achilles—arises from the sea at the complaint of Achilles, 1. 357; promises him her aid, 1. 419; ascends to Olympus and supplicates

Jupiter to honor her son, 1. 497; comforts Achilles when grieving for Patroclus, 18. 72; promises to provide for him new armor, 18. 185; requests Vulcan to fabricate it, 18. 427; is summoned to repair to Jupiter, 21. 87, and commanded to require from Achilles a restoration to Priam of Hector's body, 24. 104.

THOAS—leads the *Ætolians*, 2. 638; kills Pirous, 4. 527; meets Hector, 7. 168; is animated by Neptune, 18. 92; advises the Greeks to retire in order to their ships, 15. 281.

THOON—is slain by Diomedes, 5. 152.

THRASYMEDES—commands the night-watch, 9. 81; kills Maris, 16. 319; leads the *Pyliaans*, 17. 704.

TLEPOLEMUS—a leader of the *Rhodians* 2. 652. is killed by Sarpedon, 5. 628.

TROJANS—advance to battle with noise, 3. 1; bury their slain, 7. 415; join battle with the Greeks, 8. 53; retreat before Agamemnon, 11. 158; break through the Grecian entrenchments, 12. 252; follow Hector in his victorious career, 18. 39; are compelled to retreat before Patroclus, 16. 366; drive back the Greeks from the body of Patroclus, 17. 275, and are repulsed in turn by them, 17. 280; exhort one another to endeavor to obtain possession of the body of Patroclus, 17. 420; pursue the Greeks as they bear away the body, 17. 721; are terrified at the shouts of Achilles and flee in confusion, 18. 218; encamp without the city, 18. 314; arm for battle, 20. 3; are exhorted by Mars, 20. 44, and by Hector, 20. 364; are slaughtered by Achilles, 20. 381; enter the city, 21. 606; celebrate the funeral rites of Hector, 24. 777.

ULYSSES king of Ithaca—conducts Chryseis to her father, 1. 481; is directed by Minerva to prevent the Greeks from returning home, 2. 173; chastises Thersites, 2. 246, for which he is praised by the army, 2. 272; harangues the Greeks, 2. 284; relates the prodigy of the sparrows and the serpent, 2. 305; commands the *Cephalenians*, 2. 631; is pointed out to Priam by Helen, 3. 198; Antenor's description of his eloquence, 3. 205; is reproved by Agamemnon, 4. 338; slays Democoon, 4. 500; slaughters the *Lycians*, 5. 677; slays Pidytes, 6. 30; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech to Achilles, 9. 225; reports to Agamemnon the unsuccessful result of the embassy, 9. 676; is chosen by Diomedes to accompany him as a spy to the Trojan camp, 10. 243; prays to Minerva, 10. 278; assists Diomedes to drive away the horses of Rhesus, 10. 498; reports the success of their undertaking to Agamemnon, 10. 554; rescues Diomedes when wounded by Paris, 11. 397; repulses the Trojans, 11. 415; kills Charops, 11. 425; is wounded by Socus, 11. 435, whom he slays, 11. 446; is rescued by Menelaus and Ajax Telamon, 11. 465; reproves Agamemnon, 14. 82; advises Achilles to permit the army to refresh themselves before engaging in battle, 19. 154; wrestles with Ajax at the funeral games

of Patroclus, 23. 706; contends in the foot-race, 23. 755, and gains the first prize, 23. 779.

VENUS—rescues Paris from Menelaus, 3. 374; calls Helen to his chamber, 3. 390; saves Æneas from Diomedes, 5. 312; by whom she is pursued and wounded, 5. 380; appeals for aid to Mars, 5. 359; complains to Dione, 5. 375; is taunted by Minerva and Juno, 5. 421; lends Juno her zone, 14. 214; takes sides with the Trojans, 20. 40; is chastised by Minerva, 21. 416; preserves the body of Hector from the dogs, 23. 185.

VULCAN—advises Juno to submit to Jupiter, 1. 577; acts as cup-bearer to the gods, 1. 584; makes arms for Achilles, 18. 469; takes the part of the Greeks, 20. 36; chastises Xanthus, 21. 342; ascends to Olympus, 21. 518.

XANTHUS—takes part with the Trojans, 20. 40; opposes himself to Vulcan, 20. 78; attempts to drown Achilles, but is compelled to desist by Vulcan, 21. 136.

XANTHUS son of Phænops—is slain by Diomedes. 5. 153.

612
460
529
1051
6

MAY 11 1890

APR 10 1896

MAY 10 1899

MAY 22 1928

